BRANDON SANDERSON

EROUL EVURILOR

Volumul al treilea
din seria
Născuți din ceață

FANTASY

TREI

Brandon Sanderson

EROUL EVURILOR

Al treilea volum din seria NĂSCUŢI DIN CEAŢĂ

Traducere din engleză
Bogdan Perdivară

Pentru Jordan Sanderson, care poate explica oricui
Cum e să ai un frate
Care-şi petrece majoritatea timpului visând
(Îţi mulţumesc că mă suporţi)

PROLOG

Marsh se străduia să-şi ia viaţa.

Mâinile îi tremurară când încercă să-şi adune tăria de a întinde mâna, de a-şi smulge din ceafă pironul şi de a-şi sfârşi zilele infernale. Renunţase la orice gânduri de evadare. Trei ani. Trei ani ca Inchizitor, trei ani de întemniţare în propriile gânduri. Anii aceia îi dovediseră că nu există scăpare. Mintea, chiar şi acum, i se înceţoşa.

Apoi *Acela* preluă controlul. Lumea păru să vibreze în juru-i şi, dintr-odată, izbuti să vadă limpede. De ce se zbătuse atâta? De ce-şi făcuse griji? Totul era aşa cum trebuia să fie.

Făcu un pas înainte. Deşi nu mai putea să vadă ca oamenii normali – avea totuşi piroane de oţel înfipte cu ascuţişul în ochi –, percepea încăperea din jurul său. Piroanele îi străpungeau, de cealaltă parte, ceafa; dacă îşi ducea mâna acolo şi pipăia, putea simţi muchiile ascuţite. Sânge nu curgea.

Piroanele îi dădeau putere. Totul era conturat de linii subţiri Allomantice, albastre, care iluminau totul în jur. Odaia era de dimensiuni modeste şi câţiva tovarăşi – şi ei conturaţi cu albastru, cu dârele Allomantice care arătau metalele din chiar sângele lor – se aflau alături de el. Toţi aveau piroane bătute în orbite.

Toţi, mai puţin bărbatul legat de masa din faţa lui. Marsh zâmbi, luând de pe o masă laterală un piron şi jucându-l în palmă. Prizonierul său nu avea căluş. Ar fi oprit ţipetele.

— Rogu-te, şopti prizonierul, tremurând.

Chiar şi un slujitor terrisian avea să se năruie dacă era confruntat cu propria-i moarte violentă. Bărbatul se zbătea slab. Era într-o poziţie nefirească, fiindcă fusese legat de masă peste o altă persoană. Aşa fusese concepută masa, cu adâncituri care să permită aşezarea unui alt corp dedesubt.

— Ce vrei? întrebă terrisianul. Despre Sinod nu-ţi pot spune mai multe!

Marsh atinse cu buricele degetelor pironul de alamă, simţindu-i vârful. Avea treabă, dar ezita, delectându-se cu durerea şi groaza din vocea bărbatului. Ezita ca să poată…

Marsh se sili să preia controlul asupra propriei sale minţi. Aromele din cameră îşi pierdură dulceaţa şi în locul lor se instală duhoarea de sânge şi moarte. Bucuria i se transformă în oroare. Prizonierul său era un Păstrător al Terrisului – un om care-şi dedicase întreaga viaţă binelui celorlalţi. Uciderea lui n-ar fi fost doar o crimă, ci şi o tragedie. Marsh

încercă să-şi comande trupul, să-şi silească braţul să se înalţe şi să-şi apuce pironul din ceafă – scoaterea acestuia l-ar fi ucis.

Da, *Acela* era prea puternic. Forţa. Îl ţinea, cumva, pe Marsh sub control – avea nevoie ca el şi ceilalţi Inchizitori să-i fie unelte. *Acela* era liber – Marsh încă-l simţea plin de încântare în privinţa asta – însă ceva îl oprea să afecteze prea mult, direct, lumea. O împotrivire. O forţă care se întindea peste tărâm ca un scut.

Acela nu era încă împlinit. Avea nevoie de mai mult. Altceva… ceva ascuns. Iar Marsh avea să descopere acel ceva, să-l înfăţişeze stăpânului său. Stăpânul pe care Vin îl eliberase. Entitatea care fusese întemniţată în Fântâna Înălţării.

Îşi spunea Năruire.

Marsh zâmbi când prizonierul începu să ţipe; apoi făcu un pas în faţă, ridicând mâna cu pironul. Îl lipi de pieptul omului care scâncea. Ţepuşa trebuia să străpungă corpul bărbatului, să-i treacă prin inimă, apoi să treacă şi prin trupul Inchizitorului legat dedesubt. Hemalurgia era o artă care făcea mizerie.

De aceea era atât de distractivă. Marsh luă un ciocan şi începu să izbească.

PARTEA ÎNTÂI
Testamentul supravieţuitorului

CAPITOLUL 1

Eu sunt, din păcate, Eroul Evurilor

Fatren se uită chiorâş la soarele roşu, necontenit ascuns de o pâclă întunecată. Din cer curgea, alene, cenuşă neagră, cum se întâmpla tot mai des în zilele din urmă. Fulgii grei cădeau drept, aerul era fierbinte, stătut, fără măcar o pală de vânt care să-l mai învioreze pe Fatren. Oftă şi se aplecă iarăşi peste meterezul de pământ, cătând spre Vetitan. Oraşul lui.

— Cât durează? întrebă.

Druffel îşi scărpină nasul. Avea faţa înnegrită, mânjită de cenuşă. Nu-şi prea bătuse capul cu igiena în ultimul timp. Sigur că, dacă se gândea la toată încordarea apăsătoare din ultimele luni, Fatren ştia bine că nici el nu arăta cu mult mai chipeş.

— O oră, poate, zise Druffel scuipând pe pământul bătătorit.

Fatren oftă, uitându-se în sus la cenuşa căzătoare.

— Crezi că-i adevărat, Druffel? Ce zic oamenii?

— Ce? Că e sfârşitul lumii?

Fatren încuviinţă.

— Habar n-am, zise Druffel. Şi nici nu-mi pasă.

— Cum poţi să spui asta?

Druffel ridică din umeri şi începu să se scarpine.

— Îndată ce sosesc kolosşii ăia, o să mor. Şi cu asta se cam termină lumea pentru mine.

Fatren tăcu. Nu-i plăcea să se ştie nehotărât; ar fi trebuit să fie cel puternic. Când stăpânii părăsiseră oraşul – o obşte de agricultori, doar cu puţin mai civilizaţi decât cei de pe-o plantaţie nordică – Fatren fusese acela care-i convinsese pe skaa să-şi vadă mai departe de culturi. Fatren ţinuse bandele la distanţă. Într-o vreme când majoritatea satelor şi plantaţiilor îşi pierduseră toţi oamenii întregi la trup în favoarea unei armate sau alteia, Vetitan avea populaţie lucrătoare. Fusese nevoie de peşcheş greu, în grâne, dar Fatren şi-i ţinuse în siguranţă pe-ai lui.

În mare parte.

— Astăzi ceţurile nu s-au spulberat decât la nămiezi, zise Fatren cu voce scăzută. Zăbovesc din ce în ce mai mult. Ai văzut recoltele, Druff. Nu le merge bine – nu-i destul soare, aş zice. Pe iarna asta n-o să avem ce mânca.

— N-o mai ducem până-n iarnă, zise Druffel. Nici până se lasă

noaptea n-o mai ducem.

Partea tristă – lucrul cu adevărat descurajator – era că, odată, Druffel fusese optimistul. Fatren nu-şi mai auzise fratele râzând de luni bune. Şi râsul acela era sunetul preferat al lui Fatren.

Nici măcar morile Lordului Legiuitor n-au fost în stare să macine râsul lui Druff, îşi spuse Fatren. *Dar cei doi ani din urmă au izbutit.*

— Fats! se auzi o voce. Fats!

Fatren ridică privirea şi văzu un băietan gonind pe lângă marginea meterezului. Abia ce terminaseră cu fortificaţia – fusese ideea lui Druffel, din vremea când încă nu se dăduse bătut. Oraşul lor avea cam şapte mii de locuitori, adică era măricel. Trebuise muncă multă ca să înconjoare cu o ridicătură defensivă de pământ întreaga aşezare.

Fatren abia dacă avea vreo mie de soldaţi adevăraţi – dintr-o populaţie aşa de mică fusese foarte greu să adune atâţia – şi poate se mai găseau încă vreo mie, prea tineri, prea bătrâni sau prea lipsiţi de îndemânare ca să poată lupta bine. Nu ştia exact cât de mare era armata kolosşilor, dar în mod sigur număra mai mult de două mii de luptători. Şi un meterez de pământ n-avea să fie de cine ştie ce ajutor.

Băiatul – Sev – se opri gâfâind lângă Fatren.

— Fats! zise. Vine cineva!

— Deja? întrebă Fatren. Druff zicea că încă-s departe kolosşii!

— Nu-i niciun kolos, Fats, zise băiatul. E-un bărbat. Vino să-l vezi!

Fatren se întoarse spre Druff, care-şi şterse nasul şi ridică din umeri. Îl urmară pe Sev, ocolind pe după meterez spre poarta din faţă. Trâmbe de cenuşă şi colb se învârtejeau pe pământul astupat, adunându-se prin unghere, mutându-şi locul. Nu prea avuseseră în vremea din urmă timp de curăţat. Femeile trebuiau să muncească pe câmpuri, iar bărbaţii făceau instrucţie şi se pregăteau de război.

Pregătiri de război. Fatren îşi spuse că are o forţă de două mii de „soldaţi" care erau însă doar o mie de ţărani skaa cu săbii. Avuseseră parte de doi ani de pregătire, dar le lipsea experienţa în focul luptei.

Un grup de bărbaţi se adunase în jurul porţii, suiţi pe marginea meterezului sau sprijinindu-se în el. *Poate că am greşit să consumăm atâtea resurse pe muştruluirea soldaţilor,* cugetă Fatren. *Dacă mia aceea de oameni ar fi lucrat în mină în timpul ăsta, am fi avut ceva minereuri ca să dăm peşcheş.*

Numai că kolosşii nu acceptau peşcheşuri. Doar ucideau. Fatren se cutremură gândindu-se la Garthwood. Oraşul acela era mai mare decât al lui, şi cu toate astea doar câteva sute de supravieţuitori îşi găsiseră drum până la Vetitan. Cu trei luni în urmă. Sperase, iraţional, că distrugerea acelui oraş avea să-i sature pe kolosşi.

Ar fi trebuit să ştie că nimic nu-i sătura pe kolosşi.

Fatren se căţără iarăşi pe metereze, iar soldaţii înveşmântaţi în haine cârpite şi flenduri de piele îi făcură loc. Se uită lung, prin ploaia de cenuşă, la priveliştea întunecată, ce părea acoperită cu o zăpadă groasă, neagră.

Se vedea apropiindu-se un singur călăreţ, purtând o mantie lungă, cu glugă.

— Ce părere ai, Fats? întrebă unul dintre soldaţi. Iscoadă de-a kolosşilor?

Fatren pufni.

— Kolosşii n-ar trimite iscoade şi mai ales n-ar folosi oameni care să iscodească.

— E pe cal, zise Druffel cu un mârâit. Ne-ar prinde bine şi nouă încă unul.

În oraş nu se găseau decât cinci cai. Toţi erau lihniţi de foame.

— Un negustor, zise unul dintre soldaţi.

— N-are marfă, zise Fatren. Şi-ar trebui să fie un negustor curajos ca să umble de unul singur prin părţile astea.

— N-am mai văzut refugiat care să aibă cal, zise unul dintre oameni şi ridică arcul, privind către Fatren.

Fatren clătină din cap. Nimeni nu trase asupra străinului, care se tot apropia, fără să se grăbească. Se opri chiar înaintea porţilor. Fatren era mândru de ele. Porţi adevărate, de lemn, prinse în meterezul de pământ. Luase lemnul şi piatra de construit de la conacul fostului stăpân, aflat în mijlocul oraşului.

Pe sub mantia groasă şi întunecată, pe care-o îmbrăcase ca să se apere de cenuşă, nu se desluşea prea mult din străin. Fatren cătă peste meterez, îl cercetă pe necunoscut şi-i aruncă, apoi, o privire scurtă lui frate-său, strângând din umeri. Cenuşa cădea în tăcere.

Străinul sări de pe cal.

Ţâşni înainte, de parcă ar fi fost împins de la spate, cu mantia fâlfâind. Pe sub mantie purta o uniformă de un alb-strălucitor.

Fatren înjură şi sări înapoi, în vreme ce străinul escalada ridicătura de pământ, ajungând chiar deasupra porţii de lemn. Bărbatul era un Allomant. Un nobil. Fatren sperase ca toţi cei ca el să-şi vadă de hărţuielile din Nord şi să-i lase oamenii în pace.

Sau, cel puţin, să-i lase să moară în pace.

Nou-venitul se răsuci spre ei. Avea un pic de barbă şi părul negru, retezat scurt.

— Aşa deci, oameni buni, zise păşind peste poartă cu un neobişnuit simţ al echilibrului, n-avem multă vreme. Să ne punem pe treabă.

Intră în împrejmuire. Imediat, Druffel îi ieşi înainte şi trase sabia.

Sabia se smuci din mâna lui Druffel, trasă prin aer de o forţă nevăzută. Străinul înhăţă arma când aceasta trecu pe lângă capul lui. Răsuci sabia în mână, cercetând-o.

— Bun oţel, zise dând din cap aprobator. Sunt impresionat. Câţi dintre soldaţii voştri sunt aşa de bine echipaţi?

Jucă sabia în palmă, apoi o întinse spre Druffel, cu mânerul înainte.

Druffel, buimac, îi aruncă o privire lui Fatren.

— Dar cine *eşti,* străine? ceru Fatren să ştie, cu cât curaj reuşi să-şi adune.

Nu ştia prea multe despre allomanţie, dar era destul de sigur că omul acesta făcea parte dintre Născuţii-din-Ceaţă. Străinul putea, probabil, să ucidă pe oricine de pe meterez cu un singur gând.

Străinul nu-i răspunse, ci se întoarse şi începu să cerceteze oraşul.

— Meterezul ăsta înconjoară tot oraşul? întrebă răsucindu-se către unul dintre soldaţi.

— Ăă… da, să trăiţi, zise omul.

— Câte porţi sunt?

— Doar asta, să trăiţi.

— Deschide poarta şi adu-mi calul înăuntru, zise nou-venitul. Grajduri aveţi, presupun?

— Da, să trăiţi, zise soldatul.

Ei bine, îşi zise nemulţumit Fatren, în timp ce soldatul dădea fuga, *proaspăt-sositul ăsta ştie să comande.* Soldatul lui Fatren nici nu se oprise să se gândească la faptul că ascultase de un străin, fără să ceară permisiunea. Fatren deja îi vedea pe ceilalţi soldaţi cum se îndreaptă de umeri, cum renunţă la precauţie. Nou-venitul vorbea ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie ascultat, iar soldaţii reacţionau. Nu era un nobil ca alţii pe care-i cunoscuse Fatren, când fusese slujitor la conacul stăpânului. Ăsta era altfel.

Străinul continuă să contemple oraşul. Cenuşa cădea pe uniforma sa frumoasă, albă, iar Fatren se gândi că-i păcat să se murdărească aşa. Nou-venitul dădu din cap ca pentru el, apoi începu să coboare meterezul.

— Ia stai, zise Fatren făcându-l pe străin să se oprească. *Cine eşti?*

Nou-venitul se întoarse spre el şi-l privi în ochi.

— Numele meu este Elend Venture. Sunt împăratul tău.

Şi, zicând acestea, îi întoarse spatele şi continuă să coboare colina. Soldaţii îi deschideau calea; mulţi dintre ei, apoi, o apucară pe urmele sale.

Fatren îşi privi iute fratele.

— Împărat? îngână Druffel, după care scuipă.

Fatren îi împărtăşea gândurile. Ce să facă? Nu mai înfruntase un Allomant; nu era sigur nici măcar cum să înceapă. „Împăratul” îl dezarmase totuşi cu uşurinţă pe Druffel.

— Organizaţi populaţia oraşului, zise din faţă străinul – Elend Venture. Kolosşii vor veni dinspre nord – şi nu vor băga în seamă poarta, ci vor sui peste metereze. Vreau ca bătrânii şi copiii să se strângă în partea cea mai de sud a oraşului. Adunaţi-i în cât mai puţine clădiri cu putinţă.

— Şi la ce o să folosească? întrebă Fatren.

Se grăbea pe urmele „împăratului” – altă variantă nu prea vedea.

— Kolosşii sunt mai primejdioşi când intră în zbuciumul sângelui, zise Venture păşind mai departe. Dacă iau oraşul, atunci veţi vrea să-şi petreacă timp cât mai mult căutându-vă oamenii. Dacă zbuciumul le trece cât caută încă, îi va prinde lehamitea şi se vor apuca de jefuit. Atunci oamenii voştri s-ar putea furişa din adăpost fără să fie vânaţi.

Venture tăcu şi îşi întoarse chipul spre Fatren, privindu-l în ochi. Expresia străinului era crâncenă.

— Slabă nădejde. Dar e ceva.

Şi, zicând asta, îşi văzu de mers, înaintând spre strada mare a oraşului.

Din spate, Fatren auzea şoaptele soldaţilor. Auziseră cu toţii de un bărbat pe nume Elend Venture. Era cel care pusese mâna pe putere în Luthadel, după moartea Lordului Legiuitor, cu mai bine de doi ani în urmă. Veştile din nord soseau arareori şi nu erau de încredere, dar multe îl menţionau pe Venture. Îşi înfruntase toţi rivalii la tron, ba îşi ucisese chiar propriul tată. Îşi ascunsese natura de Născut-din-Ceaţă şi se spunea că era însurat tocmai cu femeia ce-l răpusese pe Lordul Legiuitor. Fatren se îndoia că un asemenea bărbat de vază – mai degrabă legendă decât realitate – îşi croise drum spre un asemenea oraş modest din Stăpânirea Sudică, mai ales fără însoţitori. Nici chiar minele nu mai valorau cine ştie ce. Străinul, probabil, minţea.

Însă era limpede că e Allomant…

Fatren se grăbi să-l ajungă din urmă. Venture – sau cine era – poposi în faţa unei construcţii mari, aproape de centrul oraşului. Vechile birouri ale Cultului de Oţel. Fatren ordonase ca uşile şi ferestrele să fie astupate cu scânduri.

— Ai găsit armele de aici? întrebă Venture, răsucindu-se spre Fatren.

Fatren se opri o clipă din drum. Apoi clătină din cap.

— Din conacul stăpânului.

— A lăsat arme? întrebă Venture, surprins.

— Credem că avea de gând să se întoarcă după ele, zise Fatren. Soldaţii pe care i-a lăsat aici au dezertat până la urmă şi s-au alăturat unei armate aflate în trecere. Au luat cu ei ce-au putut duce. După restul am scormonit noi.

Venture dădu din cap, frecându-şi îngândurat bărbia şi privind îndelung la clădirea cultului. Era înaltă, cu un aer rău prevestitor, în ciuda – sau poate din pricina – faptului că nu mai era folosită.

— Oamenii tăi par bine instruiţi. Nu mă aşteptam. Au şi experienţă în luptă?

Druffel pufni încetişor, fiind de părere că străinul acela n-avea de ce să-şi bage nasul în felul ăsta.

— Oamenii noştri au luptat destul cât să fie primejdioşi, străine, zise Fatren. Au mai fost bandiţi care-au crezut că pot pune stăpânire pe oraş. Ne-au socotit slabi, uşor de intimidat.

Dacă străinul înţelese vorbele ca pe o ameninţare, nu o arătă. Se mulţumi să încline bărbia.

— S-a mai luptat cineva de pe-aici cu kolosşii?

Fatren schimbă o privire cu Druffel.

— Oamenii care se luptă cu kolosşii nu mai apucă zile, străine, zise în cele din urmă.

— Dacă ar fi adevărat, zise Venture, eu ar trebui să fi murit de zece ori.

Se întoarse către mulţimea în care tot mai mulţi soldaţi şi localnici se adunau.

— O să vă învăţ ce pot despre cum să vă luptaţi cu kolosşii, dar nu avem mult timp. Vreau ca şefii de pluton şi căpitanii să vină la poartă în zece minute. Soldaţii obişnuiţi să se strângă în formaţie de-a lungul meterezelor – o să-i învăţ pe plutonieri şi căpitani câteva şmecherii, apoi le pot transmite oamenilor lor.

Unii dintre soldaţi se urniră, dar – spre meritul lor – majoritatea rămaseră pe loc. Nou-venitul nu păru jignit de faptul că ordinele nu-i erau ascultate. Rămase tăcut, privind ţintă către mulţimea înarmată. Nu părea înspăimântat, nici furios şi nici dispreţuitor. Părea doar… August.

— Domnia Ta, întrebă în cele din urmă unul dintre căpitani. Ai adus… şi o armată ca să ne ajuţi?

— Am adus, de fapt, două, zise Venture. Dar nu avem timp să le aşteptăm.

Privirea i se întâlni cu cea a lui Fatren.

— Ai scris şi mi-ai cerut ajutorul. Şi, ca suveran al tău, am venit să ţi-l dau. Îl mai doreşti?

Fatren se încruntă. Nu-i ceruse niciodată omului ăstuia – şi niciunui

nobil – ajutorul. Deschise gura să protesteze, dar se opri. *Vrea să mă prefac că am trimis după el,* cugetă Fatren. *A făcut parte din plan de la început. Aş putea să predau conducerea fără să pară o slăbiciune.*

O să murim dar, când mă uit în ochii lui, aproape că-mi vine a crede că avem o şansă.

— Ăă… n-am crezut că o să vii, Domnia Ta, se trezi Fatren că spune. M-ai surprins cu venirea ta.

Venture dădu din cap.

— E de înţeles. Haide, vino să discutăm tacticile cât se adună soldaţii.

— Prea bine, zise Fatren.

Dar, când dădu să înainteze, Druffel îl apucă de braţ.

— Ce faci? îi şuieră frate-său. Ai *trimis* după omul ăsta? Nu te cred.

— Adună soldaţii, Druff, zise Fatren.

Druffel mai zăbovi o clipă, apoi înjură încetişor şi se depărtă. Nu părea să aibă vreo intenţie de a aduna soldaţii, aşa că Fatren ceru altor doi căpitani s-o facă. După asta i se alătură lui Venture şi cei doi o porniră înapoi spre porţi. Venture porunci câtorva soldaţi să meargă înaintea lor şi să-i ţină deoparte pe locuitori, astfel ca el şi cu Fatren să poată discuta în linişte. Cenuşa continua să cadă din cer, mânjind cu negru străzile, adunându-se pe acoperişurile clădirilor gârbovite, cu un singur nivel.

— Cine eşti? întrebă cu voce joasă Fatren.

— Sunt cine am spus, zise Venture.

— Nu te cred.

— Dar ai încredere în mine, zise Venture.

— Nu. Doar că nu vreau să mă iau la harţă cu un Allomant.

— Deocamdată e suficient, zise Venture. Uite, prietene, ai *zece mii* de kolosşi care mărşăluiesc spre oraşul tău. Ai nevoie de tot ajutorul pe care-l poţi căpăta.

Zece mii? gândi Fatren, încremenit.

— Ai oraşul ăsta în grijă, presupun? întrebă Venture.

Fatren se dezbără de buimăceală.

— Da, zise. Mă numesc Fatren.

— Bine, Lord Fatren, avem…

— Nu-s lord, zise Fatren.

— Tocmai ai devenit, spuse Venture. Mai târziu îţi poţi alege şi un nume de familie. Acum, înainte să continuăm, trebuie să ştii în ce condiţii îţi ofer ajutorul.

— Ce condiţii?

— Din cele care nu se pot negocia, zise Venture. Dacă învingem, o

să-mi juri credinţă mie.

Fatren se încruntă şi se opri în stradă. În jurul lui curgea cenuşă.

— Deci asta e? Te bagi la mijloc înainte de o luptă, te pretinzi nobil mare, ca să-ţi asumi meritele pentru victorie? De ce aş jura credinţă unuia pe care abia-l cunosc de câteva minute?

— Fiindcă, dacă nu vrei, zise cu voce domoală Venture, o să preiau oricum comanda.

Apoi continuă să meargă.

Fatren se poticni o clipă, apoi o zbughi şi-l ajunse din urmă pe Venture.

— A, am priceput. Chiar dacă supravieţuim bătăliei, o să ajungem sub jugul unui tiran.

— Da, zise Venture.

Fatren se încruntă. Nu se aşteptase ca celălalt s-o spună aşa, de-a dreptul.

Venture clătină din cap, privind oraşul prin perdeaua de cenuşă căzătoare.

— Altădată credeam că pot face lucrurile altfel. Şi încă mai cred că voi putea, cândva. Dar deocamdată n-am de ales. Îmi trebuie soldaţii tăi şi oraşul tău.

— Oraşul meu? se încruntă iarăşi Fatren. Pentru ce?

Venture ridică un deget.

— Mai întâi să supravieţuim luptei, zise. Apoi o să ajungem şi la celelalte.

Fatren rămase pironit locului, fără grai, şi constată cu mirare că *avea* încredere în străin. N-ar fi putut lămuri întocmai de ce se simţea aşa. Era, pur şi simplu, cineva pe care să-l urmeze – un conducător cum îşi dorise mereu Fatren să fie.

Venture nu aşteptă ca Fatren să se arate de acord cu „condiţiile". Nu era o ofertă ci un ultimatum. Fatren se grăbi iarăşi să-l prindă din urmă, fiindcă Venture intra acum în mica piaţă din faţa porţilor. Soldaţii se înghesuiau acolo. Niciunul cu uniformă – singura lor cale de a face distincţia între un căpitan şi un soldat oarecare era o brasardă roşie. Venture nu le dăduse mult timp să se adune – dar ştiau cu toţii că oraşul urma să fie atacat. Fuseseră, până la urmă, strânşi laolaltă.

— Nu avem timp, repetă Venture cu voce răsunătoare. Vă pot învăţa doar câteva lucruri, dar vor conta. Înălţimea kolosşilor porneşte de la un metru cincizeci, cei mici, şi ajunge la patru metri, cei mari. Cu toate acestea, şi cei mai mici vor fi mai puternici decât voi. Aşteptaţi-vă la asta. Din fericire, creaturile astea luptă fără coordonare între indivizi. Dacă tovarăşul unui kolos e în pericol, n-o să se deranjeze să-l ajute.

Atacă direct, fără vicleşuguri, şi încearcă să copleşească prin forţă brută. Să nu-i lăsaţi! Spuneţi-le oamenilor voştri să se strângă mai mulţi pe câte un kolos – câte doi la cei mici, trei sau patru la cei mari. Nu vom putea menţine un front foarte larg, dar vom rămâne mai mult timp în viaţă.

Nu vă faceţi griji în privinţa lighioanelor care ne ocolesc apărarea şi intră în oraş – o să ascundem civilii în cele mai din spate clădiri, iar kolosşii care trec de şirurile noastre s-ar putea apuca de jefuit, lăsându-i pe ceilalţi să lupte singuri. Asta şi vrem! Nu-i urmăriţi în oraş. Familiile voastre vor fi în siguranţă.

Dacă luptaţi cu un kolos mare, atacaţi-l la picioare, doborâţi-l înainte să poată da vreo lovitură ucigătoare. Dacă înfruntaţi unul mic, asiguraţi-vă că sabia sau suliţa voastră nu se blochează în cutele pielii sale. Pricepeţi că kolosşii nu sunt proşti, ci doar nesofisticaţi. Previzibili. Vor cădea asupra voastră în felul cel mai simplu cu putinţă şi vor ataca în chipul cel mai direct.

Lucrul cel mai important de înţeles e că *pot* fi învinşi. O vom face azi. Nu vă lăsaţi intimidaţi! Luptaţi coordonat, nu vă pierdeţi cumpătul şi vă promit că *vom scăpa cu viaţă.*

Căpitanii stăteau într-un pâlc mic, privindu-l pe Venture. Nu ovaţionară discursul său, însă păreau ceva mai siguri pe ei acum. Plecară să împărtăşească şi celorlalţi instrucţiunile lui Venture.

Fatren se apropie fără zarvă de împărat.

— Dacă ţi-e corectă numărătoarea, sunt de cinci ori mai mulţi decât noi.

Venture încuviinţă din cap.

— Sunt mai mari, mai puternici şi mai bine instruiţi ca noi.

Venture făcu iarăşi un semn de încuviinţare.

— Atunci suntem condamnaţi.

Venture îl privi în cele din urmă pe Fatren, încruntat, cu pulbere neagră pe umeri.

— Nu sunteţi condamnaţi. Aveţi ceva ce le lipseşte lor, ceva foarte important.

— Ce anume?

Venture îl privi drept în ochi.

— Mă aveţi pe mine.

— Măria Ta! se auzi o voce de pe metereze. Kolosşii au fost văzuţi!

Deja i se adresează lui mai întâi, cugetă Fatren, care nu ştia dacă să se simtă insultat sau impresionat.

Venture se sui îndată pe zidul de apărare, folosindu-şi allomanţia ca să străbată distanţa într-un salt iute. Majoritatea soldaţilor stăteau

ghemuiţi sau se ascundeau după valul de pământ al fortificaţiei, ţinându-şi capetele în jos chiar dacă duşmanul era încă departe. Venture însă se înălţa mândru, cu capă şi uniformă albă, umbrindu-şi ochii cu mâna, căutând spre orizont.

— Au aşezat tabăra, zise zâmbind. E bine. Lord Fatren, pregăteşte oamenii de atac.

— *Atac?* făcu Fatren urcând colina de-a buşilea.

Împăratul dădu aprobator din cap.

— Kolosşii vor fi obosiţi de marş şi ocupaţi cu aşezarea taberei. N-o să mai avem o ocazie la fel de bună să-i atacăm.

— Dar noi ne apărăm!

Venture scutură din cap.

— Dacă aşteptăm, or să intre într-un zbucium sângeros, apoi or să se abată asupra noastră. Trebuie să atacăm, nu să aşteptăm măcelul.

— Şi să abandonăm meterezul?

— Fortificaţia e impresionantă, Lord Fatren, dar în cele din urmă inutilă. Nu suntem destui ca să apărăm întregul perimetru, iar kolosşii sunt de obicei mai înalţi şi mai stabili decât oamenii. Or să vă ia meterezul şi-apoi or să aibă avantajul înălţimii când vă împing în oraş.

— Dar…

Venture îl privi. Ochii îi erau liniştiţi, însă căutătura îi era fermă şi cerea ascultare. Mesajul era simplu. *Eu conduc acum.* Trecuse vremea împotrivirii.

— Da, stăpâne, zise Fatren şi chemă mesageri care să ducă ordinele.

Venture rămase sus, privind, în vreme ce băieţii-curieri goneau de le sfârâiau călcâiele. Printre soldaţi păru să se răspândească o oarecare nedumerire – nu se aşteptau să atace. Tot mai mulţi ochi se întorceau spre Venture, care stătea drept pe înălţimea colinei.

Chiar arată a împărat, îşi zise Fatren fără să vrea.

Comenzile ajunseră la destinaţie. Timpul trecea. Apoi întreaga armată ajunse să-l privească. Venture scoase sabia şi-o înălţă înspre cerul ce picura cenuşă. Apoi, cu un salt neomenesc de rapid, coborî colina, năpustindu-se spre tabăra kolosşilor.

Preţ de o clipă, era singurul care alerga. Apoi, spre uimirea lui, Fatren scrâşni din dinţi ca să se îmbărbăteze şi porni după el.

Zidul de apărare explodă, atunci, de agitaţie; cu un răcnet ce se înălţă deodată din toate piepturile, soldaţii atacară, gonind spre moarte cu armele ridicate deasupra capetelor.

CAPITOLUL 2

Puterea făcea lucruri stranii cu mintea mea. În doar câteva clipe m-am obişnuit cu puterea însăşi, cu istoria sa şi cu felurile în care putea fi folosită.

Da, această cunoaştere era altceva decât experienţa sau decât abilitatea de a folosi acea putere. Ştiam, de pildă, cum să mut o planetă de pe cer. Însă nu ştiam unde s-o aşez ca să nu fie nici prea aproape, nici prea departe de soare.

Ca întotdeauna, ziua lui TenSoon începu în beznă. În parte, fireşte, asta se datora faptului că nu avea ochi. Ar fi putut să-şi creeze o pereche – era din A Treia Generaţie, adică era bătrân chiar şi pentru un kandra. Digerase destule cadavre cât să înveţe să-şi creeze intuitiv organe de simţ, fără vreun model pe care să-l copieze.

Din păcate, ochii nu i-ar fi folosit prea mult. Craniu nu avea şi descoperise că majoritatea organelor nu funcţionau prea bine fără un corp deplin – şi un schelet – care să le susţină. Greutatea proprie i-ar fi zdrobit ochii dacă se deplasa în direcţia greşită şi ar fi fost extrem de greu să-i rotească şi să privească cu ei.

Dar nici nu era mare lucru de privit. TenSoon îşi mişcă uşurel corpul masiv, schimbându-şi poziţia în celulă. Corpul îi era doar un pic mai mult decât o adunătură de muşchi translucizi – ca o grămadă de melci sau limacşi mari contopiţi, şi cumva mai flexibil decât corpul unei moluşte. Dacă se concentra, putea să-şi dizolve unul dintre muşchi ori să-l înnoade cu altul, ori să facă ceva nou. Însă, fără să aibă un schelet, era neputincios.

Se frământă iarăşi în celulă. Pielea lui avea un simţ al său – un soi de gust. În clipa aceea pielea îi gusta excrementele proprii din laturile încăperii, însă nu îndrăznea să-şi înfrâneze simţul acela. Era una dintre puţinele legături cu lumea înconjurătoare.

„Celula" nu era, de fapt, altceva decât o scobitură în piatră peste care fuseseră puse gratii. Abia dacă-i cuprindea întregul corp. Cei care-l capturaseră îi azvârleau de sus mâncare, apoi turnau când şi când apă ca să-l hidrateze şi să-i spele dejecţiile, făcându-le să se scurgă printr-o mică scurgere din fundul celulei. Şi gaura asta, ca şi cele din grilajul de fier de deasupra sa erau prea mici pentru a-i permite să se strecoare pe acolo – corpul unui kandra era suplu, dar o grămadă de muşchi nu se putea strânge decât până la o limită.

Mulţi ar fi înnebunit dacă ar fi fost ţinuţi astfel… nici nu mai *ştia* cât

trecuse. Luni? Însă TenSoon avea Binecuvântarea Prezenţei. Mintea sa nu ceda cu una cu două.

Uneori blestema Binecuvântarea, fiindcă îi refuza inefabila uşurare a nebuniei.

Concentrare, îşi spuse. Nu avea creier, nu în felul oamenilor, dar era în stare să gândească. Nu pricepea asta. Nu era sigur că erau alţi kandra care înţelegeau. Poate dintre cei din Prima Generaţie, dar dacă aşa stăteau lucrurile, aceia nu luminaseră pe nimeni altcineva.

Nu te pot ţine aici la nesfârşit, îşi spuse. *Prima Învoială spune…*

Însă începea să se îndoiască de Prima Învoială, ori, mai degrabă, că Prima Învoială dădea atenţie la aşa ceva. Însă putea să învinuiască pe cineva? TenSoon era un rupător de Contract. De bunăvoie şi nesilit de nimeni se pusese împotriva voinţei stăpânului său, ajutând, în schimb, pe altul. Trădarea se sfârşise cu moartea stăpânului.

Şi totuşi, un asemenea act ruşinos era cea mai mică dintre crimele sale. Pedeapsa pentru ruperea Contractului era moartea, iar dacă infracţiunile lui TenSoon s-ar fi oprit aici, ceilalţi l-ar fi omorât şi-ar fi isprăvit cu asta. Dar, din păcate, mai erau şi altele la mijloc. Mărturia lui TenSoon – făcută Generaţiei A Doua, într-o întâlnire privată – scosese la iveală o încălcare mult mai primejdioasă şi mult mai importantă.

TenSoon trădase, dezvăluind secretul poporului său.

Nu mă pot executa, îşi spuse folosind ideea ca să-şi păstreze concentrarea. *Nu până ce nu descoperă cui i-am spus.*

Secretul. Preţiosul, nepreţuitul secret.

Am condamnat pe toată lumea. Întregul meu popor. Vom fi sclavi iarăşi. Nu, suntem sclavi deja. Vom deveni altceva – automate, cu minţile controlate de alţii. Prinşi şi folosiţi, cu trupurile nemaiaparţinându-ne.

Asta făcuse – exista şansa să fi pus asta în mişcare. Pentru asta merita întemniţare şi moarte. Cu toate astea, îşi dorea să trăiască. Ar fi trebuit să se dispreţuiască. Însă, nu ştia de ce, simţea totuşi că făcuse ce trebuia.

Se frământă iarăşi, făcându-şi muşchii şerpuitori să se răsucească unii în jurul altora. Însă, brusc, îngheţă. Vibraţii. Venea cineva.

Se pregăti, împingându-şi muşchii spre laturile grotei, formând o adâncitură în mijlocul corpului său. Trebuia să prindă cât mai multă mâncare – îi dădeau cu ţârâita. Însă nu curse, de sus, niciun strop de terci. Aşteptă, plin de speranţă, până ce grilajul fu descuiat. Deşi nu avea urechi, vedea vibraţiile râcâitoare ale porţii trase, fierul său aspru lepădat, în fine, pe podeaua de deasupra.

Ce?

Apoi urmară cârligele. I se învârtejiră în jurul muşchilor, îl înhăţară rupându-i carnea şi-l traseră afară din grotă. Durea. Nu doar de la cârlige, ci durea şi brusca eliberare a corpului său, întins deodată, cât era de lung, pe lespedea închisorii. Gustă, fără s-o vrea, murdărie şi terci uscat. Muşchii îi zvâcniră; se încordă, mişcându-şi masivitatea în feluri pe care aproape că le uitase.

După care veni. Simţea în aer. Acid, gros şi puturos, de presupus că într-o găleată poleită cu aur adusă de paznicii închisorii. Aveau, până la urmă, să-l ucidă totuşi.

Dar nu pot să o facă! îşi zise. *Prima Învoială, legea neamului nostru…*

Ceva căzu peste el. Nu acid, ci ceva tare. Atinse obiectul, plin de speranţă, cu muşchii şerpuind, gustând, simţind. Era rotund, cu găuri şi câteva muchii ascuţite… un craniu.

Izul de acid era mai pătrunzător acum. Îl amestecau? TenSoon se mişcă iute, prinzând formă în jurul craniului, umplându-l. Avea deja nişte carne dizolvată, ţinută la îndemână într-o pungă ca un organ. O scoase şi-o lăsă să se prelingă în jurul craniului, făcând, iute, piele. Nu se apucă de ochi, ci lucră la plămâni, îşi formă o limbă, ignorând, pentru moment, buzele. Lucră în disperare, în vreme ce gustul de acid sporea, apoi…

Îl lovi. Îi arse muşchii dintr-o parte a corpului, revărsându-se peste ei, dizolvându-i. Se părea că A Doua Generaţie renunţase să mai stoarcă secrete de la el. Totuşi, înainte de a-l ucide, ştiau că trebuie să-i ofere o ocazie de a vorbi. Prima Învoială solicita asta – de aici şi craniul. Însă, era limpede, paznicii aveau ordine să-l ucidă înainte de a apuca să spună ceva în apărarea sa. Respectau legea, formal, însă totodată îi ignorau sensul.

Nu-şi dădeau seama, cu toate acestea, cât de iute putea să lucreze TenSoon. Puţini kandra petrecuseră atâta timp în Contracte ca el – toţi cei din A Doua Generaţie şi mulţi din A Treia se retrăseseră de mult din activitate. Duceau vieţi uşoare aici, în Patrie.

O viaţă uşoară te învăţa prea puţine.

Multor kandra le lua ore ca să-şi formeze un corp – iar unora dintre cei tineri le trebuiau zile. În câteva secunde totuşi, TenSoon căpătase o limbă rudimentară. În vreme ce acidul îi cuprindea trupul, îşi crescu o trahee, umflă un plămân şi izbuti să rostească, cu voce hârâită, un singur cuvânt:

— Judecată!

Turnatul încetă. Corpul continua să-i ardă. Lucră mai departe, cu toată durerea, formându-şi organe de auz primitive în interiorul cavităţii craniului.

O voce, aproape, şopti:

— Neghiobule.

— Judecat! zise iarăşi TenSoon.

— Acceptă moartea, susură vocea. Nu te pune într-o poziţie care să facă şi mai mult rău neamului nostru. Prima Generaţie ţi-a oferit ocazia asta de a muri datorită mulţilor tăi ani de slujire suplimentară!

TenSoon se opri o clipă să gândească. Un proces ar fi fost public. Până acum, doar câţiva sus-puşi cunoşteau până unde se întindea trădarea sa. Putea să moară, blestemat ca rupător de Contract, dar păstrându-şi un oarecare respect pentru fosta carieră. Undeva – probabil într-o gaură din chiar încăperea aceasta – erau unii ce sufereau într-o nesfârşită captivitate, o tortură care, în cele din urmă, izbutea să destrame până şi minţile celor dăruiţi cu Binecuvântarea Prezenţei.

Voia să ajungă unul dintre aceia? Dezvăluindu-şi acţiunile într-o adunare deschisă însemna să dobândească o eternitate de durere. Să forţeze un proces era ceva necugetat, fiindcă nu exista nădejdea răscumpărării. Mărturisirile sale îl condamnaseră deja.

Dacă vorbea, nu avea să fie pentru a se apăra. Ci pentru un cu totul alt motiv.

— Judecată, rosti iar, de data asta abia şoptit.

CAPITOLUL 3

În anumite privinţe, să ai o asemenea putere era copleşitor, cred. Ar fi durat milenii ca să o înţelegi: să refaci lumea ar fi fost uşor, odată ce te obişnuiai cu puterea. Însă mi-am dat seama de pericolul ce sălăşluia în ignoranţa mea. Ca un copil căruia i se dă dintr-odată o forţă imensă, aş fi putut să apăs prea tare şi să fac din lume o jucărie stricată pe care n-aş mai fi putut nicicând s-o repar.

Elend Venture, al doilea Împărat al Ultimului Imperiu, nu se născuse războinic. Se născuse nobil – ceea ce, în vremea Lordului Legiuitor, îl făcuse pe Elend, în principiu, un monden profesionist. Îşi petrecuse tinereţea învăţând jocurile frivole ale Marilor Case, ducând viaţa de răsfăţ a elitei imperiale.

Nu i se părea ciudat că devenise politician. Fusese întotdeauna interesat de politică, şi, cu toate că se dovedise mai degrabă un teoretician decât un om de stat, ştiuse că într-o bună zi avea să ajungă la conducerea Casei sale. La început totuşi, nu se descurcase bine ca rege. Nu pricepea că o cârmuire înseamnă mai mult decât idei bune şi intenţii oneste. Mult mai mult.

Mă îndoiesc că vei fi vreodată genul de conducător care să conducă un atac asupra duşmanului, Elend Venture. Vorbele fuseseră rostite de Tindwyl – femeia care-l instruise în politici pragmatice. Amintirea acelor cuvinte îl făcu pe Elend să zâmbească, în vreme ce soldaţii dădeau buzna în tabăra kolosşilor.

Elend incendie fludorul. O senzaţie de căldură – acum familiară – se trezi brusc la viaţă în pieptul său, iar muşchii îi fură infuzaţi cu tărie şi energie suplimentară. Înghiţise metalul mai devreme, ca să-şi poată extrage din el puterile pentru bătălie. Era un Allomant. Asta încă-l făcea să se minuneze uneori.

După cum prevăzuse, kolosşii erau luaţi prin surprindere. Stătură nemişcaţi câteva momente, şocaţi – deşi trebuie să fi văzut noua armată a lui Elend pornind la atac. Kolosşii aveau greutăţi în a face faţă lucrurilor ce se petreceau pe neaşteptate. Nu reuşeau să priceapă cum un grup mic şi slab de oameni putea să le atace tabăra. Aşa că le luă ceva timp să se regrupeze.

Oastea lui Elend se folosi de timpul acela. Elend însuşi lovi primul, incendiindu-şi fludorul ca să-şi tragă şi mai multă putere, şi spintecă primul kolos. Era o lighioană mai mică. Precum cei din stirpea lui, avea formă umană, deşi era acoperit cu o piele albastră prea largă, ce

atârna, părând desprinsă de restul corpului. Ochii roşii, ca nişte mărgele, licăriră inuman, cumva surprinşi, când muri, iar Elend îi smulse sabia din piept.

— Loviţi iute! răcni, în vreme ce alţi kolosşi se îndreptau spre ei venind dinspre focuri. Omorâţi cât de mulţi puteţi înainte să se înfierbânte!

Soldaţii săi – îngroziţi, însă devotaţi – atacară în jurul său, copleşind primele câteva grupuri de kolosşi. „Tabăra" abia dacă era mai mult decât un loc unde kolosşii călcaseră cenuşă şi plante în picioare, apoi săpaseră gropi pentru focuri. Elend îşi văzu oamenii devenind mai siguri pe ei după reuşita începutului, şi îi încurajă Răscolindu-le simţămintele cu allomanţia sa – încă nu căpătase îndemânarea de a se juca cu metalele în felul în care o făcea Vin. Sentimentele însă le pricepea.

Fatren, conducătorul mătăhălos al oraşului, se ţinea pe lângă Elend, conducând un pâlc de soldaţi spre un buluc de kolosşi. Fatren era cârmuitorul acestui orăşel; dacă murea, ar fi fost o lovitură pentru moralul trupelor. Împreună, năvăliră asupra unor kolosşi surprinşi. Bestia cea mai impunătoare avea vreo trei metri şi jumătate înălţime. Ca toţi kolosşii mari, pielea lighioanei – care odată atârnase – era acum strânsă bine pe trupul imens. Kolosşii nu se opreau din crescut niciodată, însă pielea le rămânea la fel. Pe cei mai tineri atârna în falduri, pe cei mari era strânsă şi crăpată.

Elend arse oţel, apoi o mână de monede în aerul din faţa sa. Împinse monedele, aruncându-şi greutatea peste ele, revărsându-le asupra kolosşilor. Fiarele erau prea puternice ca să cadă de la nişte simple monede, însă bucăţile de metal aveau să le rănească şi să le slăbească.

În timp ce monedele zburau, Elend atacă kolosul cel mare. Creatura trase de la spinare o sabie uriaşă, părând încântată de şansa unei lupte.

Kolosul izbi primul, şi braţul îi era teribil de lung. Elend trebui să sară în spate – fludorul îl făcea mai agil. Săbiile kolosşilor erau masive, necizelate şi neascuţite, aproape ca nişte măciuci. Forţa loviturii cutremură aerul; Elend n-ar fi avut nicio şansă să abată lama, chiar şi ajutat de fludor. Pe lângă asta, sabia – sau mai degrabă kolosul care-o mânuia – era atât de grea încât n-ar fi izbutit să folosească allomanţia ca s-o Împingă din mâinile creaturii. Oţel-împingerea avea de-a face cu greutatea şi forţa. Dacă Elend Împingea în ceva mai greu decât el însuşi, ar fi fost aruncat înapoi.

Aşadar Elend trebuia să se bazeze pe viteza şi dexteritatea oferite de

fludor. Se furişă pe o parte, aşteptând o nouă lovitură cu dosul mâinii. Bestia se întoarse alene, privindu-l, dar nu izbi. Nu intrase încă în zbuciumul sângelui.

Elend îşi privi duşmanul mătăhălos. *Cum am ajuns aici?* îşi spuse, şi nu era pentru prima oară. *Sunt un învăţat, nu un războinic.* Cam jumătate din timp se gândea că n-ar fi trebuit defel să conducă oameni.

Cealaltă jumătate îşi spunea că gândeşte prea mult. Se ghemui şi sări înainte, lovind. Kolosul anticipă mişcarea şi încercă să-şi coboare sabia spre capul lui Elend. Acesta însă întinse mâna şi Trase sabia unui alt kolos – dezechilibrându-l pe acela şi permiţând ca doi dintre oamenii săi să îl răpună, şi totodată Trăgându-l la o parte de Elend. Abia izbuti să evite arma vrăjmaşului său. Atunci, răsucindu-se, arse fludor şi izbi din lateral.

Îi reteză fiarei piciorul de la genunchi, făcând-o să cadă la pământ. Vin spunea întotdeauna că puterea Allomantă a lui Elend era neobişnuit de puternică. Elend nu era aşa de sigur – n-avea prea multă experienţă cu allomanţia – însă forţa propriei lovituri îl făcu să se împiedice. Reuşi să se ţină pe picioare totuşi, apoi tăie capul creaturii.

Câţiva soldaţi se holbau la el. Uniforma sa albă era acum pătată cu sânge roşu-intens, de kolos. Nu era pentru prima oară. Elend trase o gură bună de aer şi auzi ţipete inumane prin întreaga tabără. Zbuciumul începea.

— În formaţie! începu să strige. În şir, staţi laolaltă, pregătiţi-vă de atac!

Soldaţii răspundeau greu. Erau mult mai puţin disciplinaţi decât trupele cu care era obişnuit Elend, însă izbutiră admirabil să se strângă la comanda sa. Elend se uită la terenul din spatele lor. Izbutiseră să doboare câteva sute de kolosşi – o ispravă uimitoare.

Însă partea uşoară se terminase.

— Staţi pe poziţie! răcni Elend alergând prin faţa şirului de soldaţi. Dar luptaţi mai departe! Trebuie să omorâm cât mai mulţi, cât mai repede! *Totul* depinde de asta. Arătaţi-vă mânia, oşteni!

Incendie alamă şi Împinse simţămintele lor, şi totodată le Domoli frica. Un Allomant nu putea controla minţi – nu pe cele umane – însă *putea* încuraja unele simţăminte şi descuraja altele. Iarăşi, Vin spunea că Elend era în stare să afecteze mult mai mulţi oameni decât ar fi fost posibil. Elend îşi obţinuse puterile nu de mult, direct dintr-un loc pe care-l bănuia, acum, că ar fi sursa de origine a allomanţiei.

Sub influenţa Domolirii, soldaţii ridicară piepturile. Elend simţi, iarăşi, un respect sănătos pentru aceşti skaa simpli. Le dădea curaj şi le lua o parte din frică, însă dârzenia era a lor. Erau oameni de nădejde.

Dacă avea noroc, poate că izbutea să-i salveze pe unii dintre ei.

Kolosşii atacară. Cum sperase, un grup mare de lighioane se desprinse din tabără şi porni către sat. Unii soldaţi se văitară, dar erau prea ocupaţi să se apere ca să-i poată urmări. Elend se azvârli în încleştare pe oriunde frontul ameninţa să se spargă, întărind punctele slabe. Incendie alamă şi încercă să Împingă simţământele unui kolos din preajmă.

Nu se întâmplă nimic. Fiinţele astea erau rezistente la allomanţia emoţională, mai ales când ajungeau să fie manipulate de altcineva. Totuşi, atunci când *reuşeau* să spargă bariera, putea căpăta asupra lor un control deplin. Dar îi trebuia timp, noroc şi hotărârea de a lupta neabătut.

Şi luptă lângă ceilalţi, îi văzu murind, ucise kolosşi în timp ce linia frontului se frângea la capete, formând un semicerc pentru ca trupele sale să nu fie înconjurate. Lupta era crâncenă. Tot mai mulţi kolosşi cuprinşi de fierbinţeala sângelui atacau, iar norocul, iute, începu să-i părăsească pe oştenii lui Elend. Dar kolosşii tot rezistau manipulării sale emoţionale. Şi se tot apropiau.

— Suntem pierduţi! ţipă Fatren.

Elend se întoarse, un pic surprins să-l vadă pe mătăhălosul lider alături de el, încă în viaţă. Bărbaţii continuau să lupte. Doar cincisprezece minute trecuseră de când kolosşii fuseseră cuprinşi de zbucium, dar frontul începea să cedeze deja.

Pe cer apăru un punctuleţ.

— Ne-ai dus la moarte! răcni Fatren.

Era plin de sânge de kolos, deşi o pată de pe umăr părea să fie de la sângele său.

— De ce? întrebă Fatren.

Elend se mulţumi să arate punctul, care se mărea.

— Ce-i aia? întrebă, peste vuietul bătăliei, Fatren.

Elend zâmbi.

— E prima dintre armatele pe care ţi le-am făgăduit.

Vin se prăvăli din înalt într-o furtună de potcoave, aterizând direct în mijlocul armatei kolosşilor.

Fără să stea pe gânduri, folosi allomanţia ca să împingă o pereche de potcoave către un kolos ce se întorcea spre ea. O potcoavă pocni creatura în frunte, cealaltă îi zbură peste cap, lovind alt kolos. Vin se răsuci, azvârlind o altă potcoavă, care zbură pe lângă o lighioană deosebit de mare şi izbi un kolos mai mic din spate.

Incendie fier, Trase înapoi potcoava, prinzând-o de încheietura kolosului cel mare. Apoi Împingerea o smuci către fiară, dar

dezechilibră, în acelaşi timp, creatura. Sabia ei uriaşă, de fier, căzu la pământ când Vin o izbi în piept. După care Împinse sabia căzută, propulsându-se într-un salt cu răsucire tocmai când sabia altui kolos se lăsa către ea.

Se înălţă vreo cinci metri în aer. Sabia nu-şi nimeri ţinta, ci reteză, în schimb, capul unui kolos de dedesubt. Kolosul care dăduse lovitura nu părea necăjit că-şi ucisese tovarăşul; nu făcu decât să ridice capul spre ea, cu ochi sângerii, plini de ură.

Vin Trase de sabia căzută. Sabia porni spre ea, dar o şi atrase cu greutatea. O prinse din cădere – era aproape la fel de lungă ca ea, însă arsese fludor şi o mânuia cu uşurinţă – şi-i desprinse kolosului care-o atacase braţul de corp, apoi căzu în picioare.

Îi reteză picioarele de la genunchi şi-l lăsă să moară, întorcându-se spre alţi vrăjmaşi. Ca întotdeauna, kolosşii păreau fascinaţi – într-un fel plin de furie şi nedumerire – de Vin. Alăturau mărimea pericolului şi le venea greu să priceapă cum o femeie micuţă precum Vin – douăzeci de ani, abia mai înaltă de un metru cincizeci şi subţire ca o crenguţă de salcie – putea să fie primejdioasă. Dar o văzuseră ucigând şi asta îi atrăgea.

Iar lui Vin îi convenea de minune.

Ţipă atacând, fie şi ca să adauge ceva zgomot câmpului de bătaie, prea tăcut. Kolosşii aveau tendinţa să se oprească din urlat când intrau în zbuciumul sângelui, preocupaţi doar să ucidă. Aruncă în faţă o mână de monede şi le Împinse spre grupul din spatele ei, apoi sări înainte, Trăgând de o sabie.

Un kolos din faţă se împletici şi căzu. Îi poposi pe spate şi atacă o altă creatură de alături. Creatura se prăvăli, iar Vin îşi înfipse sabia în spinarea celei pe care stătea călare. Se Împinse într-o parte şi Trase de sabia kolosului muribund. Îi prinse arma, despică o a treia bestie, apoi aruncă sabia, Împingând-o ca pe o săgeată uriaşă în pieptul unui al patrulea monstru. Aceeaşi Împingere o propulsă, cu spatele, din calea unui atac. Smulse sabia din spatele unuia pe care-l înjunghiase, eliberând lama chiar când bestia murea. Şi, cu o mişcare fluidă, o abătu prin clavicula şi pieptul unui al cincilea monstru.

Căzu în picioare. În urma ei, kolosşii cădeau la pământ.

Vin nu era furie. Nu era teroare. Depăşise acele lucruri. Îl văzuse pe Elend murind – şi-l ţinuse în braţe în momentele acelea – ştiind că din cauza ei se întâmplase. Că dăduse voie să se întâmple asta.

Şi totuşi el trăia încă. Fiece răsuflare era neaşteptată, poate nemeritată. Cândva se temuse să nu-l piardă. Însă îşi găsise pacea, cumva, înţelegând că nu-l putea opri să-şi rişte viaţa, înţelegând că nu

voia să-l oprească să-şi rişte viaţa.

Aşa că nu mai lupta temătoare pentru bărbatul pe care-l iubea. Lupta înţelegând. Era o unealtă, un cuţit al lui Elend, cuţitul Ultimului Imperiu. Nu lupta ca să apere un singur om, ci un fel de viaţă pe care-o crease el şi poporul pe care se străduise atât de trudnic să-l apere.

Pacea îi dădea tărie.

Kolosşii mureau împrejurul ei şi sângele ruginiu – prea deschis la culoare ca să fie uman – mânjea văzduhul. Erau zece mii în armata lor – mult prea mulţi ca să-i poată elimina. Însă nu era nevoie să-i ucidă până la unul.

Trebuia, doar, să le bage frica în oase.

Pentru că, în ciuda a ce crezuse cândva, kolosşii *puteau* simţi frica. O vedea cum creşte în lighioanele din jurul său, ascunsă de năduf şi furie. Un kolos o atacă, iar ea se feri într-o parte, cu viteza mărită de fludor. Îi înfipse în spinare o sabie, din mişcare, şi se roti, observând că o creatură mătăhăloasă îşi croia prin armată drum către ea.

Perfect, îşi spuse. Era mare – poate cel mai mare pe care-l văzuse vreodată. Avea aproape patru metri. Oprirea inimii ar fi trebuit să-l răpună de mult, iar pielea îi era pe jumătate crăpată şi-i atârna în falduri largi.

Mugi, iar sunetul răsună peste câmpul de bătălie, ce era nefiresc de tăcut. Vin zâmbi şi arse duraluminiu. Îndată, fludorul care se aprinsese deja în ea explodă şi-i oferi un val instantaneu de putere. Duraluminiul, folosit împreună cu un alt metal, îl amplifica pe cel din urmă şi-l făcea să se consume tot deodată, slobozindu-şi întreaga putere.

Vin incendie oţel, apoi Împinse în toate direcţiile, împingerea, sporită de duraluminiu, se izbi ca un val în săbiile creaturilor ce se năpusteau către ea. Armele fură smulse din mâini, kolosşii se treziră azvârliţi înapoi, suflaţi ca funinginea ce curgea pe sub soarele sângeriu. Fludorul, sporit în putere de duraluminiu, o împiedică să fie zdrobită când făcu asta.

Fludorul şi oţelul din ea dispărură, arse într-o descătuşare unică de putere. Scoase un flacon mic cu lichid – o soluţie alcoolică cu pilitură de metale – şi-o dădu pe gât dintr-o înghiţitură, refăcându-şi metalul din corp. Apoi arse fludor şi săltă peste kolosşii căzuţi şi dezorientaţi, spre creatura uriaşă zărită mai înainte. Un kolos mai mic încercă s-o oprească, dar îi prinse braţul de la încheietură şi-l răsuci, rupându-i articulaţia. Apucă sabia creaturii, se ghemui evitând un alt atac şi se învârti pe loc, făcând să cadă trei kolosşi deodată, retezându-i de la genunchi.

Îşi termină rotaţia şi-şi înfipse sabia în pământ. Cum se aşteptase,

bestia de patru metri jumătate o atacă după o clipă, mânuind un paloş atât de mare că făcea aerul să vuiască. Vin îşi vârâse în pământ sabia tocmai la timp, fiindcă – şi cu fludor – n-ar fi fost nicicând în stare să blocheze arma enormei creaturi. Paloşul, totuşi, se izbi în lama sabiei sale, stabilizată de pământul de dedesubt. Metalul se zgudui sub mâinile ei, însă rezistă izbiturii.

Cu degetele usturând-o de la şocul unei parări atât de violente, Vin dădu drumul sabiei şi sări. Nu Împinse – n-avea de ce – dar ajunse cu picioarele pe garda în formă de cruce a sabiei şi-şi făcu vânt de acolo. Kolosul arătă aceeaşi uimire caracteristică atunci când o văzu înălţându-se patru metri prin aer, cu picioarele strânse şi ciucurii mantiei bălăngănindu-se.

Lovi kolosul drept în tâmplă. Craniul plesni. Kolosşii erau neomenesc de rezistenţi, însă ea incendiase fludor. Ochii ca nişte mărgele ai creaturii se dădură peste cap şi kolosul se prăvăli. Vin Împinse uşurel de sabie, menţinându-se în aer suficient timp ca, atunci când căzu, să aterizeze direct pe pieptul kolosului căzut.

Kolosşii din preajmă încremeniră. Chiar şi cuprinşi de zbuciumul bătăliei, erau buimăciţi s-o vadă că doboară o asemenea namilă cu doar o lovitură de picior. Poate că minţile le erau prea încete ca să înţeleagă ce văzuseră. Sau poate că, pe lângă frică, puteau totuşi simţi şi o anume îngrijorare. Vin nu ştia destul despre ei ca să-şi dea seama. Înţelegea, totuşi, că într-o armată obişnuită de kolosşi, ce făcuse ea i-ar fi adus ascultarea oricărei creaturi care o văzuse.

Din nefericire, oştirea asta era controlată de o forţă externă. Vin se îndreptă de şale şi văzu armata mică şi deznădăjduită a lui Elend, la distanţă. Sub călăuzirea lui Elend izbutea să ţină piept hoardei. Oamenii care luptau ar fi trebuit să aibă asupra kolosşilor un efect aidoma cu tăria misterioasă a lui Vin – creaturile n-ar fi înţeles cum o asemenea forţă măruntă le putea rezista. N-ar fi văzut cât de lihniţi erau oamenii, sau situaţia gravă în care se afla grupul lui Elend; n-ar fi văzut altceva decât o armată mai mică, inferioară lor, ţinându-se pe poziţii şi luptând.

Vin se întoarse în vâltoarea bătăliei. Kolosşii se apropiau cu mai mult tremur acum, dar se apropiau. Asta era ciudăţenia cu kolosşii. Nu se retrăgeau nicicând. Simţeau frica, doar că nu puteau reacţiona la ea. Însă îi slăbea. Vedea asta în felul în care veneau către ea, în felul în care arătau. Erau gata să rupă rândurile.

Aşa că arse alamă şi Împinse în simţămintele uneia dintre lighioanele mai mărunte. La început, kolosul rezistă. Înteţi apăsarea şi, în fine, ceva se rupse în creatură şi o făcu să devină a ei. Cel care o controlase până atunci era prea departe şi se concentra asupra prea multor kolosşi

deodată. Lighioana asta – cu mintea buimacă de zbucium, cu simţămintele vraişte din cauza uimirii, fricii şi frustrării – ajunse cu totul sub stăpânirea lui Vin.

Îi porunci, îndată, să-şi atace tovarăşii. Kolosul fu despicat o clipă mai târziu, dar apucase să ucidă şi el doi kolosşi. Luptând, Vin puse stăpânire pe încă un kolos, apoi pe altul. Izbea pe unde nimerea, învârtind sabia ca să-i ţină ocupaţi pe kolosşi în vreme ce alegea membri din oastea lor şi-i făcea ai ei. Nu peste mult, zona din jurul ei se transformă în haos, şi căpătă un şir mic de kolosşi care luptau pentru ea. Ori de câte ori se prăbuşea câte unul, îl înlocuia cu alţi doi.

Aruncă, în focul luptei, o privire iute spre Elend şi ai săi, şi descoperi, uşurată, că alături de oameni lupta un grup mare de kolosşi. Elend însuşi se mişca printre ei, fără să mai lupte, concentrându-se să atragă de partea sa kolos după kolos. Elend jucase un joc riscant venind singur în oraş, unul pe care nu era sigură că-l încuviinţa. În clipa aceea, însă, se bucura, doar că reuşise să-l prindă la timp din urmă.

Luându-se după Elend, se opri din luptat şi se strădui, în loc de asta, să-şi comande micul grup de kolosşi, luând în stăpânire noi lighioane, una câte una. Curând ajunse să aibă un grup de aproape o sută care luptau pentru ea.

Nu mai ţine mult de-acum, îşi spuse. Şi, într-adevăr, văzu curând un punct în aer, prăvălindu-se iute spre ea prin ploaia de cenuşă. Punctul se apropia transformându-se într-o siluetă în sutană întunecată, ce înainta pe deasupra armatei Împingând în săbiile kolosşilor. Fiinţa era înaltă, cheală, cu faţa tatuată. Vin desluşi cele două piroane groase care-i fuseseră înfipte în ochi. Un Inchizitor de Oţel, unul pe care nu-l recunoştea.

Inchizitorul lovi cu putere, despicând unul dintre kolosşii luaţi sub control de Vin cu o pereche de securi de obsidian. Îşi aruncă asupra lui Vin uitătura lipsită de văz, făcând-o, fără să vrea, să simtă o împunsătură de groază. Un şir de amintiri i se înfăţişară cu limpezime în minte. O noapte neagră, ploioasă, plină de umbre. Turle şi turnuri. O durere într-o latură. O noapte lungă petrecută în captivitate, în palatul Lordului Legiuitor.

Kelsier, Supravieţuitorul de la Hathsin, murind pe străzile din Luthadel.

Vin arse electru. Asta închipui în jurul său un nor de imagini, umbre ale feluritelor lucruri pe care le putea face în viitor. Electrul, completarea Allomantă a aurului. Elend începuse să-l numească „atiul săracului”. N-avea să influenţeze prea mult bătălia, însă avea s-o facă pe ea imună la atiu, asta dacă Inchizitorul avea aşa ceva.

Vin scrâşni din dinţi şi se năpusti, în vreme ce armata kolosşilor îi copleşea cele câteva creaturi pe care şi le însuşise. Sări, împingându-se uşor într-o sabie căzută şi lăsând inerţia s-o poarte spre Inchizitor. Spectrul ridică securile, se abătu asupra ei, însă în ultima clipă Vin se Trase într-o parte. Trasul său smuci o sabie din mâna unui kolos surprins, pe care Vin o prinse pe când se învârtea în aer, apoi o Împinse înspre Inchizitor.

Acesta Împinse deoparte tăişul uriaş al paloşului cu doar o uitătură scurtă. Kelsier izbutise să învingă un Inchizitor, dar numai după multă strădanie. Şi murise şi el îndată după aceea, răpus de Lordul Legiuitor.

Gata cu amintirile! se sili Vin să-şi spună. *Fii atentă la momentul de faţă.*

Simţi frecarea cenuşii când se răsuci în aer, încă propulsată de Împingere. Ajunse la pământ, piciorul îi alunecă în sânge de kolos, apoi se aruncă asupra Inchizitorului. Îl momise intenţionat acolo, ucigându-i şi controlându-i kolosşii, silindu-l să se arate. Acum îndrăznea să-l înfrunte.

Scoase la iveală un pumnal de sticlă – fiindcă Inchizitorul era în stare să Împingă deoparte o sabie de kolos – şi incendie fludor. Iuţeala, tăria şi agerimea îi inundară trupul. Însă, din păcate, şi Inchizitorul avea fludor, şi asta îi punea pe picior de egalitate.

Cu o excepţie. Inchizitorul avea o slăbiciune. Vin se ghemui, ferindu-se de o lovitură de secure, Împingând într-o sabie de kolos pentru a căpăta viteza necesară ca să se dea deoparte. Apoi Trase aceeaşi armă, azvârlindu-se înainte şi încercând să împungă spre gâtlejul Inchizitorului. Cu o mişcare a braţului, acesta îi feri izbitura, blocându-i braţul cu pumnal. Însă, cu mâna cealaltă, Vin îl apucă de marginea sutanei.

Apoi consumă fier şi *Trase* în spate, smulgând vreo zece săbii diferite. Tragerea bruscă o propulsă în spate. Oţel-Împingeri şi Fier-Trageri se amestecau, lucruri brute cu mai multă putere decât subtilitatea. Vin se agăţă de sutană, iar Inchizitorul îşi găsi echilibrul Trăgând de armele kolosşilor din faţa sa.

Sutana se sfâşie într-o parte, lăsând-o pe Vin cu o bucată mare de pânză în mână. Spatele Inchizitorului era la vedere acum, şi ar fi trebuit să vadă un singur piron – aidoma celor pe care le avea în ochi – ieşind din spatele creaturii. Însă pironul era ascuns de un scut de metal care acoperea spinarea Inchizitorului şi se întindea pe sub braţe, până peste piept. Ca o platoşă ce urma forma corpului, îi acoperea spatele întreg, aducând cu o carapace de ţestoasă.

Inchizitorul se întoarse zâmbind spre ea şi Vin blestemă. Pironul

acela dorsal – înfipt direct între umerii fiecărui Inchizitor – era punctul lor cel mai slab. Dacă era smuls, creatura murea. De aceea, fireşte, şi platoşa – un lucru pe care, bănuia Vin, Lordul Legiuitor îl interzicea. *Voia* ca slujitorii săi să aibă slăbiciuni, ca să-i poată, în acest chip, stăpâni.

Însă Vin nu avea timp de gândire, fiindcă kolosşii atacau încă. Chiar când puse tălpile în pământ, azvârlind deoparte ţesătura ruptă, un monstru mare, cu piele albastră, o lovi cu paloşul. Vin săltă mai sus decât sabia vâjâitoare, apoi Împinse în ea ca să-şi ia înălţime.

Inchizitorul o urmă, atacând-o la rândul său. Învolburări de cenuşă se ridicară în jurul lui Vin, care sălta pe câmpul de bătălie încercând, în acelaşi timp, să gândească. Celălalt fel de a ucide un Inchizitor era să-l descăpăţâneze – ceva mai uşor de gândit decât de săvârşit, ţinând cont că ticălosul era întărit de fludor.

Se lăsă pe un deluşor pustiu, în marginea bătăliei. Inchizitorul pluti spre ea, oprindu-se cu un bufnet pe pământul acoperit de cenuşă. Vin se feri de o lovitură de secure, încercând să se apropie suficient cât să lovească. Însă Inchizitorul roti cealaltă secure, iar Vin se alese cu o tăietură adâncă în braţ când pară lovitura cu pumnalul.

Sânge cald începu să-i picure de la încheietură. Sânge de culoarea soarelui roşu. Gemu, înfruntându-şi vrăjmaşul inuman. Zâmbetele Inchizitorului o tulburau. Se aruncă înainte, să lovească iar.

Ceva pâlpâi în văzduh.

Linii albastre, mişcându-se iute – indicaţia Allomantă a prezenţei, aproape, a unor bucăţele de metal. Vin abia dacă apucă să se ferească din calea atacului când un pumn de monede îl luară pe Inchizitor prin surprindere, din spate, înfigându-se în corpul său într-o duzină de locuri.

Creatura ţipă, se învârti în jurul său, făcând să zboare picături de sânge, în timp ce Elend atinse pământul din susul dealului! Uniforma sa, altădată de un alb-strălucitor, era mânjită cu cenuşă şi sânge, însă avea faţa limpede şi ochii strălucitori, într-o mână purta un baston de duel, iar cealaltă şi-o ţinea lipită de pământ, susţinând Oţel-săritura. Încă nu dobândise rafinamentul allomanţiei fizice.

Era însă un Născut-din-Ceaţă, ca şi Vin. Iar Inchizitorul, acum, era rănit. Kolosşii se strângeau în jurul dealului, căţărându-se spre culme, însă Vin şi Elend mai aveau câteva clipe. Vin se năpusti, ridicând cuţitul, iar Elend atacă odată cu ea. Inchizitorul încercă să-i urmărească pe amândoi deodată, iar zâmbetul, în sfârşit, îi pieri. Dădu să sară deoparte.

Elend aruncă în sus o monedă. O bucăţică de cupru învârtindu-se

printre fulgii de cenuşă. Inchizitorul o văzu şi zâmbi iarăşi, aşteptând, se vedea bine, împingerea lui Elend. Socotea că greutatea sa o să se transfere prin monedă şi o să lovească în greutatea lui Elend, fiindcă şi aceasta avea să Împingă. Doi allomanţi de cam aceeaşi talie, îmbrâncindu-se unul pe celălalt. Aveau să fie amândoi aruncaţi în spate – Inchizitorul ca s-o atace pe Vin, Elend într-o hoardă de kolosşi.

Doar că Inchizitorul nu prevăzuse că Elend avea o asemenea forţă Allomantică. De unde să fi ştiut? Elend se poticni, însă Inchizitorul fu aruncat departe de o Împingere bruscă, brutală.

E aşa de puternic! îşi spuse Vin, privindu-l cum se prăbuşeşte pe Inchizitorul surprins. Elend nu era un Allomant oarecare – poate că nu-şi însuşise încă la perfecţie controlul, însă când îşi incendia metalele şi Împingea, reuşea cu adevărat să *Împingă.*

Vin se năpusti să-l atace pe Inchizitor, care încerca să-şi revină. Izbuti să-i prindă braţul înarmat cu cuţit, iar strânsoarea sa puternică îi trimise un junghi de durere prin braţul deja rănit. Ţipă când el o aruncă în lături.

Vin atinse pământul şi se rostogoli, punându-se iar pe picioare: Lumea se învârtea, şi-l văzu pe Elend întinzând spre Inchizitor bastonul de duel. Creatura îi blocă lovitura cu un braţ, făcând lemnul ţăndări, apoi şerpui înainte şi-l izbi pe Elend în piept cu cotul. Împăratul icni.

Vin Împinse kolosşii care erau la doar un metru acum, şi se aruncă iarăşi asupra Inchizitorului. Îşi scăpase cuţitul – dar şi Inchizitorul îşi pierduse securile. Îl vedea aruncând privire într-o parte, spre locul unde-i căzuseră armele, dar nu-i oferi ocazia de a şi le recupera. Se aruncă peste el, apucându-l şi încercând să-l trântească la pământ. Din păcate, era mult mai lat în spate – şi mai puternic – decât ea. O azvârli înaintea lui, făcând-o să i se taie răsuflarea.

Kolosşii năvăleau. Însă Elend apucase una dintre securile căzute, şi cu ea lovi în Inchizitor.

Inchizitorul se deplasă cu o zvâcnire bruscă şi iute. Forma sa deveni o pâclă, iar securea nu atinse decât aerul. Elend se roti, cu privire buimacă, când Inchizitorul apăru iarăşi, de data asta nu cu o secure în mână, ci – ciudat lucru – cu o ţepuşă de metal precum cele din propriul corp, doar că mai subţire şi mai lungă. Creatura ridică ţepuşa, mişcându-se cu o repeziciune neomenească – mai iute decât ar fi izbutit orice Allomant.

Asta n-a fost de la fludor, îşi spuse Vin. *Nici măcar duraluminiu.*

Se ridică în picioare cu greu, ţintuindu-l pe Inchizitor cu privirea. Iuţeala stranie a făpturii se topise, însă tot se afla într-o poziţie din care îl putea lovi pe Elend direct în spinare cu ţepuşa. Vin era prea departe

ca să-l poată ajuta.

Dar kolosşii nu erau. Ajunseseră pe coama dealului, la un pas sau doi de Elend şi duşmanul său. Deznădăjduită, Vin arse alamă şi cuprinse simţămintele kolosului aflat cel mai aproape de Inchizitor. Chiar când Inchizitorul se mişcă să-l atace pe Elend, Kolosul ei se răsuci, înălţă paloşul său cu lama ca de baltag şi-l izbi pe Inchizitor în plină figură.

Nu-i desprinse capul de trunchi. Ci doar i-l zdrobi cu totul.

Se părea că-i destul, fiindcă Inchizitorul căzu fără un sunet şi rămase nemişcat.

Un tremur se răspândi prin armata kolosşilor.

— Elend! zise Vin. Acum!

Împăratul îi întoarse spatele Inchizitorului muribund. Îi citi pe chip încordarea. Odată, Vin îl văzuse pe Lordul Legiuitor afectând cu allomanţia sa emoţională toată lumea dintr-o piaţă plină ochi. Fusese mai puternic decât ea; ba chiar mult mai puternic decât Kelsier.

Nu-l văzu pe Elend consumând duraluminiu, apoi alamă, dar o simţi. Îl simţi cum apasă asupra sentimentelor ei când trimise un val de putere îndreptat în toate direcţiile, Domolind mii de kolosşi deodată. Se opriră cu toţii din luptă. În depărtare, Vin desluşi rămăşiţele extenuate ale armatei de ţărani a lui Elend, un cerc de trupuri sleite aşezate în cerc. Cenuşa cădea. Arareori se oprise în ultima vreme.

Kolosşii lăsară jos armele. Elend triumfase.

CAPITOLUL 4

Asta presupun că s-a întâmplat de fapt cu Rashek. A tras prea tare. A încercat să limpezească ceţurile apropiind mai mult de soare planeta, dar a mişcat-o prea departe, făcând ca lumea să fie mult prea fierbinte pentru cei care-o locuiau.

Ploile de cenuşă au fost soluţia sa. Învăţase că împinsul unei planete necesita prea multă precizie, aşa că a produs erupţia munţilor, făcându-i să reverse cenuşă şi fum. Atmosfera mai densă a răcorit lumea şi a făcut soarele să se înroşească.

Sazed, ambasador principal al Noului Imperiu, îşi aruncă ochii pe foaia de hârtie de dinaintea sa. *Crezul poporului Canzi,* scria acolo. *Despre frumuseţea mortalităţii, importanţa morţii şi funcţia vitală a corpului omenesc ca parte din întregul divin.*

Cuvintele erau scrise de propria-i mână, copiate dintr-una din metalminţile sale Feruchimice – unde depozitase, la propriu, mii de cărţi. Sub titlu, umplând mare parte din foaie cu scrisul său înghesuit, transcrisese credinţele de bază ale poporului Canzi şi ale religiei lor.

Sazed se lăsă pe spătarul scaunului, luând în mână hârtia şi parcurgându-şi încă odată notiţele. Trecuse o zi întreagă de când îşi concentra atenţia asupra acestei religii, şi voia să ia o decizie în privinţa sa. Chiar înainte să-şi petreacă ziua studiind-o, ştiuse multe despre doctrina Canzi, pe care o studiase – ca şi pe celelalte religii anteînălţare – mare parte din viaţă. Religiile acestea fuseseră pasiunea lui, centrul tuturor cercetărilor sale.

Şi apoi venise ziua când îşi dăduse seama că tot ce învăţase era fără sens.

Religia Canzi se auto-contrazice, decise notând ceva cu stiloul într-o margine a foii. *Explică faptul că toate creaturile sunt parte a „întregului divin“ şi afirmă că orice trup este* o *operă de artă creată de un spirit ce a decis să locuiască în lume.*

Cu toate acestea, o altă dogmă a sa este că cei răi sunt pedepsiţi cu trupuri care nu funcţionează corect. O doctrină neplăcută, în opinia lui Sazed. Cei născuţi cu deficienţe mentale sau fizice meritau compasiune, poate milă însă nu dispreţ, în plus, care dintre ideile acestei religii erau adevărate? Că spiritele alegeau şi-şi concepeau trupurile după dorinţă, ori că erau pedepsite de trupurile alese pentru ele? Dar cum era cu influenţa înaintaşilor asupra trăsăturilor şi temperamentului unui copil?

Dădu din cap ca pentru sine şi-şi notă ceva în josul foii. *Inconsistenţă logică. Neadevăruri evidente.*

— Ce ai tu acolo? vru să ştie Boare.

Sazed ridică privirea. Boare stătea la o măsuţă, sorbindu-şi vinul şi mâncând struguri. Purta unul dintre veştmintele sale obişnuite de nobil, cu haină închisă la culoare, o vestă de un roşu-aprins şi baston de duel – cu care îi plăcea să gesticuleze când vorbea. Îşi recâştigase mare parte din corpolenţa pierdută la asediul din Luthadel şi cu ce mai urmase, aşa că putea fi descris, fără a greşi prea mult, drept „dolofan".

Sazed coborî ochii. Aşeză foaia, cu grijă, alături de alte câteva sute din portofoliul său, apoi închise scoarţele îmbrăcate în pânză şi-i legă cheutorile.

— Nu-i nimic care să conteze, Lord Boare, zise.

Boare sorbi încetişor din pocal.

— Nimic care să conteze? Mereu stai cu nasul în hârţoagele tale. Oricând ai o clipă liberă scoţi la iveală câte una.

Sazed îşi aşeză portofoliul lângă jilţ. Cum să-i explice? Fiecare pagină din vraful gros de hârtii conţinea rezumatul câte uneia dintre cele peste trei sute de religii diferite pe care le colectaseră Păstrătorii. Fiecare dintre religiile acelea era acum, la propriu, „moartă", fiindcă Lordul Legiuitor le sugrumase pe toate foarte devreme pe parcursul cârmuirii sale, cu câteva mii de ani în urmă.

Acum un an, femeia pe care o iubea Sazed murise. Acum, voia să ştie… nu, *trebuia* să ştie dacă religiile lumii aveau vreun răspuns pentru el. Voia musai să afle adevărul, ori dacă nu, să elimine orice fel de credinţă.

Boare încă îl privea.

— Aş prefera să nu vorbesc despre asta, Lord Boare, spuse Sazed.

— Cum pofteşti, zise Boare ridicând pocalul. Ai putea să foloseşti puterile Feruchimistului ca să asculţi conversaţia care are loc în odaia de alături.

— Nu cred că ar fi politicos.

Boare zâmbi.

— Dragul meu terrisian, doar tu ai veni să cucereşti un oraş şi apoi ţi-ai face griji că nu eşti „politicos" cu dictatorul pe care-l ameninţi.

Sazed îşi coborî privirea, uşor stânjenit. Însă nu putea trece peste remarcile lui Boare. Deşi cei doi nu aduseseră vreo armată cu ei la Lekal, veniseră, într-adevăr, să cucerească. Doar că intenţionau s-o facă cu o bucată de hârtie şi nu cu sabia.

Totul ţinea de ce se petrecea în încăperea de alături. Avea regele să semneze sau nu tratatul? Boare şi Sazed nu puteau decât să aştepte.

Sazed ardea de nerăbdare să-şi scoată mapa, să se uite la următoarea religie care venea la rând. Chibzuise mai bine de o zi la Canzi, şi acum, că luase o decizie, îşi dorea să treacă la următoarea foaie. Pe parcursul ultimului an parcursese cam două treimi dintre religii. Abia dacă mai rămâneau vreo sută, deşi numărul total era mai aproape de două sute, dacă lua la socoteală toate sectele şi confesiunile.

Se apropia. Urma, pe parcursul următoarelor luni, să treacă şi prin restul. Voia să dea fiecăreia o şansă. Cu siguranţă că una dintre cele rămase avea să-l izbească cu esenţa adevărului, cea după care umbla. Cu siguranţă că una dintre ele avea să-i spună ce se întâmplase cu spiritul lui Tindwyl fără să se auto-contrazică într-o jumătate de duzină de puncte.

Însă, pentru moment, se simţea cam îngâmfat citind aşa, în faţa lui Boare. Aşa că se strădui să stea locului şi să aştepte cu răbdare.

Încăperea în care se afla era împodobită în felul obişnuit pentru vechea nobilime imperială. Sazed nu era învăţat cu asemenea fineţuri, sau mai degrabă se dezvăţase. Elend vânduse sau arsese multe dintre lăcaşurile sale luxoase – oamenilor săi le trebuise hrană şi căldură peste iarnă. Regele Lekal nu făcuse la fel, se părea, deşi asta poate fiindcă aici, în Sud, iernile erau mai puţin aspre.

Sazed îşi aruncă privirea pe geamul de lângă jilţul său. Oraşul Lekal nu avea un adevărat palat – cu nici doi ani în urmă încă era o reşedinţă de la ţară. Conacul, totuşi, îngăduia o privelişte plăcută a oraşului aflat în creştere – mai degrabă o mahala întinsă decât o adevărată metropolă.

Însă mahalaua aceea controla pământuri aflate periculos de aproape de perimetrul defensiv al lui Elend. Aveau nevoie să se asigure de supunerea regelui Lekal. Astfel că Elend trimisese un contingent – incluzându-l pe Sazed, şeful ambasadorilor săi – ca să capete credinţa regelui din Lekal. Omul acela delibera în sala de alături, înconjurat de ajutoarele sale, încercând să hotărască dacă să accepte sau nu tratatul – care i-ar fi transformat în supuşi ai lui Elend Venture.

Ambasador-şef al Noului Imperiu…

Sazed nu prea avea la inimă acest titlu, fiindcă implica faptul că era cu adevărat un cetăţean al imperiului. Poporul său, terrisienii, juraseră să nu mai numească niciun om drept stăpân al lor. Petrecuseră o mie de ani sub jug, crescuţi ca animalele şi transformaţi în servitori docili, perfecţi. Doar după căderea Ultimului Imperiu îşi căpătase Terrisul libertatea deplină.

Până acum nu făcuseră mare lucru cu ea. Sigur, nu-i ajutase nici faptul că Inchizitorii de Oţel masacraseră întreg Consiliul terrisian,

lăsând poporul lui Sazed fără direcţie şi cârmuire.

Într-un fel, suntem oricum ipocriţi, îşi zise. *Lordul Legiuitor era, fără să se ştie, terrisian. Unul de-ai noştri ne-a făcut lucrurile acelea oribile. Ce drept avem să insistăm că nu vom accepta niciun stăpân străin? Doar nu un străin ne-a distrus neamul, cultura şi religia.*

Aşa că Sazed intrase în slujba de ambasador al lui Elend Venture. Elend îi era prieten, un bărbat pe care Sazed îl respecta ca pe puţini alţii. Pentru Sazed, nici Supravieţuitorul însuşi nu se ridicase la tăria de caracter a lui Elend Venture. Împăratul nu încercase să-şi impună autoritatea asupra terrisienilor, chiar şi după ce acceptase să primească refugiaţi pe pământurile lui. Sazed nu era sigur dacă poporul său era sau nu liber, însă era limpede că-i datorau multe lui Elend Venture. Sazed era bucuros să servească de ambasador pentru acesta.

Chiar dacă erau şi alte lucruri pe care simţea că ar fi trebuit să le facă. De pildă, să cârmuiască oameni.

Nu, îşi zise privindu-şi portofoliul. *Nu. Un om lipsit de credinţă nu poate să-i conducă pe alţii. Trebuie ca, mai întâi, să-mi găsesc adevărul. Dacă există aşa ceva.*

— Dar ştiu că durează ceva, zise Boare mâncând o boabă de strugure. Te-ai gândi că, după atâta vorbărie consumată ca să ajungem în punctul ăsta, ar trebui să ştie, totuşi, dacă au de gând ori nu să semneze.

Sazed aruncă o privire spre uşa cu sculpturi complicate aflată de cealaltă parte a încăperii. Ce avea să decidă regele? Chiar avea de ales?

— Am făcut bine ce-am făcut aici, Lord Boare? se trezi Sazed că întreabă.

Boare pufni.

— Binele şi răul n-au a face. Dacă n-am fi venit *noi* să-l luăm la trei păzeşte pe Regele Lekal, ar fi apărut altcineva. E vorba de o necesitate strategică elementară. Sau aşa văd eu lucrurile – poate că-s mai chibzuit decât alţii.

Sazed îi aruncă bondocului o privire. Boare era un Domolitor – sau, de fapt, cel mai neruşinat şi bătător la ochi Domolitor pe care-l cunoscuse vreodată. Cei mai mulţi Domolitori îşi foloseau puterile cu discreţie şi subtilitate, manipulând simţăminte doar la momentul potrivit. Boare, însă, se juca cu simţămintele *tuturor.* Sazed îi simţea atingerea pe simţăminte, de fapt, chiar în acea clipă – deşi numai fiindcă ştia unde să caute.

— Dacă-mi permiţi o observaţie, Lord Boare, rosti Sazed, nu mă păcăleşti aşa de uşor pe cât crezi.

Boare ridică o sprânceană.

— Ştiu că eşti un om bun, spuse Sazed. Te străduieşti din greu s-o ascunzi. Faci mare caz de nepăsarea şi egoismul tău. Însă, pentru cei care se uită la tine şi nu doar la ce spui, devii cu mult mai transparent.

Boare se încruntă, iar Sazed simţi o împunsătură de mulţumire pentru că-l luase pe Domolitor prin surprindere. Acesta, era limpede, nu se aşteptase ca Sazed să i-o spună aşa, de la obraz.

— Dragă prietene, zise Boare sorbindu-şi vinul, mă dezamăgeşti. Nu vorbeai despre a fi politicos? Ei bine, nu-i *defel* politicos să dai în vileag, în felul ăsta, secretul întunecat al unui pesimist bătrân şi rablagit.

— Secretul întunecat? întrebă Sazed. Că eşti bun la inimă?

— E un atribut de-al meu la care am muncit din greu ca să-l descurajez, zise voios Boare. Dar mă tem că m-am dovedit prea slab. Acum, ca să ne abatem complet de la subiectul ăsta – care mi se pare *mult* prea stânjenitor – voi reveni la întrebarea de mai devreme. Întrebi dacă facem bine ce facem? Acum? Forţându-l pe rege să devină un vasal de-al lui Elend?

Sazed încuviinţă.

— Atunci, zise Boare, îţi voi spune că da, am făcut bine. Tratatul îi va da lui Lekal protecţia armatelor lui Elend.

— Cu preţul libertăţii de a guverna.

— Bla-bla, zise Boare făcând un gest de lehamite. Ştim amândoi că Elend e un cârmuitor cu mult mai bun decât ar putea vreodată spera Lekal să fie. Oamenii lui, cei mai mulţi locuiesc în maghernițe neterminate, pentru numele Lordului Legiuitor!

— Dar, dar trebuie să admiţi că l-am luat tare.

Boare se încruntă.

— Aşa-i în politică. Sazed, nepotul omului ăstuia, a trimis o armată de kolosşi să distrugă Luthadelul! Are noroc că Elend n-a venit pur şi simplu să-i facă zob tot oraşul, ca plată. Avem oştiri mai mari, resurse mai multe şi allomanţi mai buni. Naţia asta o s-o ducă mult mai bine odată ce Lekal semnează tratatul. Care-i baiul cu tine, dragul meu? Ai argumentat exact aşa acum două zile, la negocieri.

— Iertare, Lord Boare, zise Sazed. Se pare că… în ultima vreme am simţăminte contrarii.

Boare, câteva clipe, tăcu.

— Încă suferi, aşa-i? întrebă apoi.

Omul ăsta e mult prea bun la înţelegerea simţămintelor altora, cugetă Sazed.

— Da, şopti într-un târziu.

— O să se oprească, spuse Boare. Până la urmă.

Chiar aşa? cugetă Sazed ferindu-şi privirea. Încă părea… ca şi cum nimic n-avea să mai fie vreodată la locul său. Se întreba, uneori, dacă cufundarea sa în religii nu era decât o cale de a-şi ascunde durerea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci alesese o cale greşită, fiindcă durerea era acolo mereu, la pândă. Dăduse greş. Nu, *credinţa* îi dăduse greş. Nu-i mai rămânea nimic.

Totul. Era. Pulbere.

— Uite, zise Boare atrăgându-i atenţia, faptul că stăm aici şi-l aşteptăm pe Lekal să se hotărască ne face, evident, agitaţi. Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Ştiu, zi-mi ceva despre una dintre religiile alea pe care le-ai memorat. N-ai mai încercat de luni întregi să mă converteşti!

— Nu mi-am mai purtat cupruminţile de aproape un an, Boare.

— Dar sigur că-ţi mai aminteşti câte ceva, zise Boare. Hai, ce-ar fi să încerci să mă converteşti? De dragul vremurilor de altădată şi din astea.

— Nu prea cred, Boare.

Părea o trădare. Ca Păstrător – ca Feruchimist terrisian – putea aduna amintiri în piese de cupru, pe care să le extragă mai târziu. Pe timpul Ultimului Imperiu, cei din stirpea lui Sazed înduraseră multe ca să-şi strângă vastele colecţii de cunoaştere – şi nu doar despre religii. Strânseseră orice bucăţică de informaţie pe care-o putuseră găsi despre vremurile de dinaintea Lordului Legiuitor. Memoraseră totul, le transmiseseră altora, depinzând de feruchimie ca să le menţină acurateţea.

Şi totuşi nu găsiseră singurul lucru pe care-l căutau cu tot dinadinsul. Cel de la care începuse cercetarea lor: religia oamenilor din Terris. Aceasta fusese rasă de pe faţa pământului de Lordul Legiuitor încă din primul veac al domniei sale.

Şi totuşi mulţi muriseră, trudiseră şi sângeraseră pentru ca Sazed să-şi aibă întinsele depozite de informaţie pe care le moştenise. Iar el le luase pe toate. După ce-şi făcuse însemnările despre toate religiile, trecându-le pe paginile pe care le purta în portofoliu acum, îşi decuplase absolut toate metalminţile şi le pusese la păstrare.

Pur şi simplu… nu păreau să mai conteze. Uneori nu conta, parcă, nimic. Încerca să nu stăruie prea mult cugetând la asta. Însă gândul i se furişa în minte, groaznic şi imposibil de alungat. Se simţea pătat, nevrednic. Era, din câte ştia el, ultimul feruchimist. Nu aveau resurse să cerceteze chiar acum, dar, pe timpul unui an, niciun Păstrător refugiat nu nimerise pe stăpânirile lui Elend. Sazed era singurul. Şi, ca toţi stewarzii terrisieni, fusese castrat de mic. Puterea ereditară a

feruchimiei putea, foarte bine, să moară odată cu el. Poate că ceva urme ale sale aveau să mai stăruie în neamul terrisian, însă date fiind eforturile Lordului Legiuitor de a o elimina din sângele lor, apoi moartea celor din Sinod… lucrurile nu arătau bine deloc.

Metalminţile rămâneau puse deoparte, purtate oriunde se ducea, însă nu le folosea nicicând. Se îndoia că avea să mai folosească vreodată cunoaşterea înscrisă în ele.

— Ei bine? întrebă Boare ridicându-se, apropiindu-se de Sazed şi sprijinindu-se de pervazul ferestrei. Ai de gând să-mi spui de vreo religie? Despre care? Aia în care oamenii făceau hărţi? Sau cea în care venerau plantele? Trebuie să fie vreuna pe-acolo care venerează vinul. S-ar putea să mi se potrivească.

— Rogu-te, Lord Boare, zise Sazed uitându-se departe, peste oraş, unde cenuşa cădea, cum cădea mereu în ultima vreme. Nu doresc să vorbesc despre asemenea lucruri.

— Ce? făcu Boare. Dar cum se poate?

— Dacă ar exista vreun Dumnezeu, Boare, spuse Sazed, crezi că ar fi lăsat ca atâţia oameni să fie ucişi de Lordul Legiuitor? Crezi că ar fi lăsat ca lumea să devină ce este acum? N-o să te învăţ pe tine – sau pe oricine – o religie care nu-mi poate răspunde la întrebări. Niciodată.

Boare tăcu.

Sazed întinse mâna şi-şi atinse stomacul. Comentariile lui Boare îl făceau să aibă dureri. Îi aduceau aminte de momentul acela oribil din urmă cu un an, când fusese ucisă Tindwyl. Când Sazed se luptase cu Marsh la Fântâna Înălţării, de unde fusese cât pe ce să i se tragă moartea. Îşi simţea cicatricele de pe pântece chiar şi prin ţesătura hainelor, unde Marsh îl lovise cu un pumn de inele de metal, străpungându-i pielea şi aproape ucigându-l.

Îşi trăsese puterea feruchimică din chiar inelele acelea ca să se salveze, să se vindece, să le cuprindă în el. Însă curând după aceea se mai înzdrăvenise şi pusese un chirurg să-i scoată inelele din trup. În ciuda protestelor lui Vin, care susţinea că dacă le are în el e un avantaj, Sazed se temea că ar fi nesănătos să le ţină încrustate în propria-i carne. Şi, în plus, voise să le vadă dispărute şi gata.

Boare se întoarse şi privi pe geam.

— Mereu ai fost cel mai bun dintre noi, Sazed, rosti cu glas domol. Fiindcă credeai în ceva.

— Iartă-mă, Lord Boare. Nu vreau să te dezamăgesc.

— A, nu mă dezamăgeşti, zise Boare. Fiindcă nu cred ce-ai zis. Nu eşti menit să fii ateu, Sazed. Am senzaţia că n-o să fii bun la asta, nu ţi se potriveşte defel. O să-ţi treacă până la urmă.

Sazed îşi aruncă privirea pe fereastră. Era impetuos pentru un terrisian, însă nu dorea să continue disputa.

— Niciodată nu ţi-am mulţumit, zise Boare.

— Pentru ce, Lord Boare?

— Fiindcă m-ai scos din mine însumi. Fiindcă m-ai forţat să mă ridic, acum un an, şi să continui. Dacă nu mă ajutai, nu ştiu dacă aş fi putut trece peste… ce s-a întâmplat.

Sazed încuviinţă din cap. Însă gândurile sale erau mult mai amare. *Da, ai văzut distrugere şi moarte, prietene. Însă femeia pe care o iubeşti e încă vie. Şi eu mi-aş fi revenit, dacă n-aş fi pierdut-o. Aş fi putut trece peste, la fel ca tine.*

Uşa se deschise.

Sazed şi Boare se răsuciră. Un aghiotant intră, purtând un pergament decorat. Regele Lekal semnase tratatul, în josul paginii. Semnătura sa era mică, aproape înghesuită, în comparaţie cu spaţiul care-i fusese destinat. Se recunoştea înfrânt.

Aghiotantul aşeză pe masă tratatul, apoi se retrase.

CAPITOLUL 5

Ori de câte ori Rashek încerca să repare câte ceva, înrăutăţea acel lucru. A trebuit să schimbe plantele din lume, ca să le facă capabile să trăiască în noul mediu, mai neprimitor. Dar schimbarea a făcut plantele mai puţin hrănitoare pentru omenire. Iar cenuşa căzătoare îi îmbolnăvea pe oameni, făcându-i să tuşească aşa cum o făceau cei ce-şi petrecuseră vreme prea lungă scormonind pe sub pământ. Aşa că Rashek a schimbat omenirea însăşi, modificând-o ca să poată supravieţui.

Elend îngenunche alături de Inchizitorul căzut, încercând să ignore chiseliţa în care i se transformase capul. Vin se apropie. Elend îi văzu rana de pe antebraţ. Ca de obicei, ea îşi ignora rănile.

Armata de kolosşi zăbovea tăcută pe câmpul de bătaie, înconjurându-i. Elend încă nu se simţea în largul lui cu ideea că-i controla. Se simţea… mânjit de asocierea cu ei. Însă nu exista altă cale.

— Ceva nu-i bine, Elend, zise Vin.

El ridică privirea de la cadavru.

— Ce? Crezi că ar mai putea fi unul pe-aici?

Vin scutură din cap.

— Nu. Inchizitorul ăsta se mişca prea iute spre final. N-am mai văzut pe nimeni – Allomant sau nu – cu genul ăsta de viteză.

— Probabil avea duraluminiu, zise Elend coborând privirea.

Un timp, el şi cu Vin se aflaseră în avantaj, fiindcă aveau acces la un metal Allomantic de care Inchizitorii nu ştiuseră. Rapoartele indicau, acum, că avantajul nu mai era.

Din fericire, încă mai aveau electru. Lordului Legiuitor trebuia să i se mulţumească pentru asta, de fapt. Atiul săracului. În mod obişnuit, un Allomant care ardea atiu era, propriu-zis, invincibil – doar un alt Allomant care ardea acelaşi metal putea să-i facă faţă. Asta dacă nu cumva se întâmpla să ai electru în tine. Electrul nu garanta invincibilitate, ca atiul – care permitea allomanţilor să vadă un pic în viitor – însă *te făcea* imun la atiu.

— Elend, zise Vin, nu era duraluminiu. Inchizitorul se mişca prea repede chiar şi pentru asta.

Elend se încruntă. Îl văzuse doar cu coada ochiului pe Inchizitor mişcându-se, dar nu putea să fie, totuşi, *chiar* atât de rapid. Vin avea tendinţa de a exagera şi de a se aştepta la ce-i mai rău.

Dar mai avea, uneori, şi dreptate.

Vin se apropie şi apucă poalele sutanei cadavrului, rupându-le. Elend îşi feri privirea.

— Vin! Respectă morţii!

— Pentru lighioanele astea n-am respect, zise ea, şi n-o să am în veci. N-ai văzut cum dihania asta a încercat să folosească un piron de-al său ca să te omoare?

— Asta a fost *ciudat.* Poate i s-a părut că n-o să ajungă la timp la securi.

— Ia uite.

Elend se uită. Inchizitorul avea piroanele obişnuite – trei bătute între coaste, de amândouă laturile pieptului. Însă… mai era unul – cum Elend nu mai văzuse la alt cadavru de Inchizitor – vârât direct în coşul pieptului creaturii.

Lord Legiuitor! gândi Elend. *Trebuie să-i fi trecut chiar prin inimă. Cum de-a supravieţuit?*

Sigur că dacă două ţepuşe bătute prin creier nu-l ucideau, atunci probabil că nu-l omora niciun piron bătut în inimă.

Vin întinse mâna şi smulse pironul. Elend se strâmbă, dezgustat. Îl ridică, încruntată.

— Fludor.

— Chiar? întrebă Elend.

Ea încuviinţă.

— Cu ăsta avem zece piroane. Două prin ochi şi unul prin umeri: toate de oţel. Şase prin coaste: două de oţel şi patru de bronz. Acum ăsta, de fludor ca să nu mai zic de cel pe care-a încercat să-l folosească pe tine, care pare să fie de oţel.

Elend cercetă pironul din mâna ei. În allomanţie şi feruchimie, metalele acţionau diferit – putea ghici că şi pentru Inchizitori era la fel de important ce soi de metal conţineau piroanele.

— Poate că nu folosesc deloc allomanţia, ci… o a treia putere.

— Poate, zise Vin strângând ţepuşa în mână şi ridicându-se. O să trebuiască să-i despicăm stomacul, să vedem dacă are atiu.

— Poate ăsta, până la urmă, o să aibă vreun pic.

Ardeau mereu electru, din precauţie; niciunul dintre Inchizitorii cu care avuseseră de-a face până acum nu posedase atiu.

Vin clătină din cap, purtându-şi privirea peste câmpia acoperită de cenuşă.

— Ceva ne scapă, Elend. Suntem ca nişte copii care joacă un joc pe care l-au văzut la părinţi, dar nu-i ştiu de fapt regulile. Şi… duşmanul nostru a creat jocul ăsta de la bun început.

Elend dădu ocol cadavrului, apropiindu-se de ea.

— Vin, nici nu ştim măcar dacă e pe acolo. Lucrul pe care l-am văzut acum un an la Puţ… poate că nu mai este. Poate că a plecat, acum că e liber. Poate că asta şi-a dorit.

Vin îl privi. Elend îi citi în ochi neîncrederea. Poate că şi ea vedea că nu credea nici el ce spune.

— E pe-acolo, Elend, şopti femeia. Îndrumă Inchizitorii şi ştie ce face. De aceea kolosşii atacă întotdeauna aceleaşi oraşe spre care ne îndreptăm şi noi. Are putere asupra lumii – poate schimba texte scrise, poate să provoace harababură, încurcături. Ne ştie planurile.

Elend lăsă o palmă pe umărul ei.

— Dar astăzi l-am învins… şi ne-am ales cu armata asta folositoare de kolosşi.

— Şi câţi oameni am pierdut încercând să luăm captivă oştirea asta?

Elend nu avu nevoie să rostească răspunsul. *Prea mulţi.* Numărul lor scădea. Ceţurile – Adâncimea – se făceau din ce în ce mai puternice şi sorbeau viaţa unora, iar altora le ucideau recoltele. Stăpânirile Exterioare erau pustiite – doar cele mai apropiate de capitală, Luthadel, aveau încă destulă lumină ca să-şi crească hrana. Şi până şi zona aceea, în care se putea trăi încă, se micşora.

Speranţă, se sili Elend să gândească. *Are nevoie de asta din partea mea; mereu a avut nevoie de asta.* O apăsă mai tare pe umăr, apoi o trase într-o îmbrăţişare.

— O să-l învingem, Vin. Găsim noi o cale.

Ea nu-l contrazise, însă se vedea că nu e convinsă. Dar îl lăsă să o strângă în braţe, închizând ochii şi lipindu-şi capul de pieptul lui. Stăteau pe câmpie, în faţa duşmanilor căzuţi, însă chiar şi Elend trebuia să admită că nu simţea asta ca pe o mare victorie. Nu când lumea se prăbuşea în jurul lor.

Speranţă! îşi zise iar. *Ţin, acum, de Biserica Supravieţuitorului. Are o singură poruncă de căpătâi.*

Supravieţuieşte.

— Dă-mi un kolos, zise în cele din urmă Vin, trăgându-se din îmbrăţişare.

Elend slobozi o creatură de mărime medie şi-o lăsă pe Vin să preia controlul asupra ei. Încă nu înţelegea pe deplin cum anume controlau fiinţele acelea. Odată ce prelua controlul unui kolos, putea să controleze la nesfârşit fiara – fie că dormea sau era treaz, fie că ardea sau nu metale. Allomanţia avea multe necunoscute pentru el. Abia de un an îşi folosea puterile şi se văzu obligat să conducă un imperiu, să-şi hrănească poporul, asta dacă nu punea la socoteală războaiele. Nu

prea avusese timp de instrucţie.

Sigur, Vin a avut şi mai puţin timp de instrucţie înainte de a-l ucide pe însuşi Lordul Legiuitor. Însă Vin era un caz special. Folosea allomanţia la fel de uşor cum alţii respirau; era pentru ea mai mult decât o măiestrie, mai degrabă o prelungire a fiinţei sale. Elend poate părea mai puternic – cum insista ea mereu să spună – însă adevăratul maestru era ea.

Kolosul singuratic al lui Vin se apropie şi apucă cadavrul Inchizitorului, plus pironul. Apoi Elend şi Vin o porniră spre vale – urmaţi de kolos – către armata oamenilor. Trupele kolosşilor la comanda lui Elend deschiseră un pasaj de trecere. Îşi potoli un tremur pe care-l simţea punând stăpânire asupra lui.

Fatren, bărbatul rufos care conducea oraşul, se gândise să organizeze o unitate de triaj – deşi Elend nu era tocmai sigur de îndemânarea chirurgilor skaa.

— De ce s-au oprit? întrebă Fatren, proţăpit în faţa oamenilor săi, când Vin şi Elend se apropiară, călcând pământul pătat de cenuşă.

— Ţi-am promis o a doua armată, Lord Fatren, zise Elend. Iat-o.

— Kolosşii? întrebă el.

Elend încuviinţă.

— Adică armata care-a venit să ne distrugă.

— Iar acum sunt ai tăi, zise Elend. Oamenii tăi s-au descurcat foarte bine. Asigură-te că pricep că victoria asta este a lor. A trebuit să-l silim pe Inchizitor să se arate la loc deschis, şi singura cale era să întoarcem împotriva sa propria lui armată. Kolosşii se sperie când văd că ceva mic învinge ceva mare. Ai tăi au luptat cu vitejie şi, din cauza asta, kolosşii sunt ai noştri acum.

Fatren se scărpină în bărbie.

— Adică, zise tărăgănat, s-au speriat de noi şi au schimbat tabăra?

— Cam aşa ceva, zise Elend trecându-i pe soldaţi în revistă.

Comandă unor kolosşi, mental, să păşească în faţă.

— Creaturile astea vor asculta comenzile oamenilor din acest grup. Puneţi-i să vă care răniţii înapoi în oraş. Însă ai grijă să nu-ţi laşi oamenii să-i atace sau să-i pedepsească pe kolosşi. Sunt servitorii noştri, ai înţeles?

Fatren dădu din cap.

— Să mergem, zise Vin cu nerăbdare în voce, privind spre orăşel.

— Lord Fatren, vrei să mergi cu noi, sau să-ţi supraveghezi oamenii? întrebă Elend.

Ochii lui Fatren se îngustară.

— Unde vreţi să vă duceţi?

— Există în oraşul tău ceva ce vrem să revendicăm.

Fatren şovăi.

— Păi atunci o să vin.

Dădu câteva porunci ostaşilor, în vreme ce Vin aştepta, nerăbdătoare. Elend îi zâmbi, şi în cele din urmă Fatren li se alătură, apoi porniră spre porţile Vetitanului.

— Lord Fatren, zise Elend în timp ce mergeau, ar trebui, de acum înainte, să mi te adresezi cu „Măria Ta“.

Fatren ridică privirea, cercetând, nu tocmai în largul lui, kolosşii dimprejur.

— Ai priceput? zise Elend privindu-l drept în ochi.

— Ăă… mda. Măria Ta.

Elend dădu din cap aprobator, iar Fatren rămase un pic în urma lor, arătând, parcă, un respect inconştient. Nu părea dornic de rebeliune – era, deocamdată, fericit că e viu. Poate că, mai încolo, avea să-i poarte pică lui Elend pentru că-i luase comanda oraşului, dar n-avea să mai poate face mare lucru. Oamenii lui Fatren se vor fi obişnuit cu siguranţa de a fi parte dintr-un imperiu, iar poveştile despre puterea misterioasă a lui Elend de a comanda kolosşii – ducând la salvarea oraşului – vor fi fost ştiute de toţi. Fatren n-avea să mai cârmuiască vreodată.

Aşa de uşor am ajuns să dau ordine, cugetă Elend. *Acum doi ani abia, făceam mai multe greşeli decât omul ăsta. El, măcar, a izbutit să-şi ţină oraşul laolaltă în vreme de criză. Eu mi-am pierdut tronul, până ce mi l-a recucerit Vin.*

— Mă îngrijorezi, zise Vin. Trebuia să începi bătălia fără mine?

Elend îi aruncă o privire piezişă. În glasul său nu se simţea nicio urmă de reproş, doar îngrijorare.

— Nu ştiam sigur când – ori *dacă* – vei apărea, zise. Ocazia era prea bună. Kolosşii mărşăluiseră o zi întreagă. Probabil că am ucis cinci sute înainte să se hotărască să ne atace.

— Şi Inchizitorul? întrebă Vin. Te-ai luptat vreo cinci minute bune cu el înainte să pot ajunge ca să te ajut.

Vin nu folosi argumentul cel mai la îndemână – că ea era o Născută-din-Ceţuri mult mai abilă. Încă îşi făcea griji pentru el, deşi nu mai încerca să-l ferească de primejdii. Grija ei, ca şi faptul că era dispusă să-l lase să rişte, făceau parte din dragostea pe care i-o purta. Iar el le aprecia pe amândouă cu adevărat.

Încercau să stea împreună cât mai mult cu putinţă, dar nu era întotdeauna practic – ca de pildă atunci când Elend descoperise o armie de kolosşi avansând spre un oraş ce nu putea fi apărat, iar Vin era plecată cu porunci pentru Penrod, în Luthadel. Elend sperase ca ea

să se întoarcă în tabără la timp ca să afle încotro o pornise, apoi să-i vină în ajutor, însă nu avusese vreme de aşteptat. Nu când erau la mijloc mii de vieţi omeneşti.

Mii de vieţi… şi mai mult decât atât.

Ajunseră, în cele din urmă, la porţi. O puzderie de soldaţi, care ori ajunseseră prea târziu la bătălie ori se temuseră să atace, stăteau pe metereze, privind către ei cu uimire nespusă. Câteva mii de kolosşi trecuseră pe lângă oamenii lui Elend şi încercaseră să atace oraşul. Acum stăteau neclintiţi – obligaţi de o poruncă nerostită – aşteptând lângă metereze.

Soldaţii deschiseră porţile, lăsându-i înăuntru pe Vin, Elend, Fatren şi servitorul kolos al lui Vin. Mulţi se uitară neîncrezători la kolos – şi aşa şi trebuia. Porunci bestiei să pună jos cadavrul Inchizitorului, apoi îi ceru să-i urmeze pe strada înţesată de cenuşă. Vin avea o filosofie: cu cât mai multă lume îi vedea pe kolosşi şi se obişnuia cu ei, cu atât mai bine. Îi făcea pe oameni să se teamă mai puţin de lighioane şi-i ajuta să lupte mai uşor dacă aveau de înfruntat kolosşi în bătălie.

Curând se apropiară de clădirea Cultului, pe care o inspectase Elend la început, când intrase în oraş. Kolosul lui Vin păşi înainte şi începu să smulgă şipcile ce blocau uşile.

— Clădirea Cultului? zise Fatren. La ce bun? Deja am cercetat-o.

Elend îi aruncă o privire.

— Măria Ta, zise într-un târziu Fatren.

— Cultul de Oţel era legat direct de Lordul Legiuitor, zise Elend. Obligatorii lui erau spioni prin imperiu şi prin ei îi controla pe nobili, supraveghea comerţul şi se asigura că ortodoxia dogmei se păstra.

Kolosul smuci uşa şi o deschise. Când intră, Elend arse cositor, sporindu-şi claritatea vederii, ca să poată zări în penumbră. Vin, făcând evident acelaşi lucru, nu întâmpină nicio piedică în a-şi croi drum printre scândurile rupte şi resturile de mobilier împrăştiate pe duşumele. Oamenii lui Fatren, aşadar, nu „cercetaseră” doar locul – îl jefuiseră de-a binelea.

— Da, ştiu, despre obligatori, zise Fatren. Nu sunt deloc pe-aici, Măria Ta. Au plecat odată cu nobilimea.

— Obligatorii se ocupau de nişte misiuni foarte importante, Fatren, zise Elend. De pildă, încercau să descopere cum să folosească noi metale Allomantice, sau căutau linii pure de sânge terrisian. Unul dintre proiectele astea ne interesează în mod deosebit.

— Aici, făcu Fatren, strigând de lângă ceva încastrat în podea. Un chepeng ascuns.

Fatren aruncă o privire peste umăr, la soare, dorindu-şi, poate să fi

adus vreo câţiva soldaţi cu el. Ajunsă lângă chepeng, Vin aprinse un felinar pe care-l găsise pe undeva prin preajmă, în bezna din pivniţă nici măcar cositorul n-ar fi ajutat-o să vadă. Chepengul dădea într-o cramă.

Elend păşi în mijlocul micii crame şi-o cercetă amănunţit, în vreme ce Vin verifica pereţii.

— Am găsit-o, zise ea o clipă după aceea, bătând cu pumnul într-o anume bucată de lespede. Elend i se alătură. În piatră era o despicătură minusculă, abia vizibilă. Arzând oţel, Elend văzu două liniuţe slabe, albastre, ce indicau plăci metalice ascunse sub rocă. Două fire albastre mai puternice arătau, în spatele lui, spre o placă mare de metal îmbinată în perete, prinsă bine cu piroane enorme bătute în piatră.

— Gata? întrebă Vin.

Elend dădu din cap şi incendie fier. Împinseră amândoi în placa îngropată în peretele de stâncă, echilibrându-se Împingând în spate, în plăcile din celălalt perete.

Nu era pentru prima dată când prevederea Cultului îl impresiona pe Elend. De unde să fi ştiut ei că într-o bună zi un grup de skaa avea să preia conducerea asupra oraşului? Şi totuşi, uşa asta fusese nu doar ascunsă – fusese astfel făurită ca doar cineva care stăpânea allomanţia s-o poată deschide. Elend continuă să Tragă în amândouă direcţiile deodată, simţindu-se ca şi cum trupul i-ar fi fost rupt între doi cai. Avea însă, din fericire, puterea fludorului ca să se întărească, să nu fie sfârtecat. Vin alături icnea de efort, şi nu peste mult o porţiune de perete începu să alunece şi să se desfacă spre ei. Uşa nu s-ar fi deschis cu nicio pârghie de pe lume şi doar un efort îndelung şi chinuitor ar fi fost suficient ca s-o spargă. Însă, cu allomanţie, o deschiseră în câteva clipe.

Apoi se opriră. Vin pufni extenuată, iar Elend îşi dădu seama că pentru ea fusese mai greu decât pentru el. Uneori nu simţea că merită să aibă mai multă putere decât ea – fiindcă fusese Allomant pentru mult mai puţin timp.

Vin ridică felinarul şi intrară în încăperea ce se deschidea, acum, înaintea lor. Ca şi celelalte două pe care le mai văzuse Elend, şi caverna de aici era enormă. Se întindea până departe, iar lumina felinarului lor săpa doar o adâncitură micuţă în întuneric. Fatren icni, uluit, când li se alătură în cadrul uşii. Încăperea era înţesată de rafturi. Sute. Mii.

— Ce-i asta? întrebă Fatren.

— Merinde, zise Elend. Şi provizii de primă necesitate. Leacuri, pânză, apă.

— Aşa de multe, zise Fatren. Aici, în tot timpul ăsta…

— Adu mai mulţi oameni, zise Elend. Soldaţi. O să avem nevoie de ei să păzească intrarea, să oprească lumea să intre şi să fure ce-i aici.

Fatren se împietri la faţă.

— Locul ăsta le aparţine alor mei.

— Alor *mei,* Fatren, zise Elend uitându-se către Vin, care intrase în încăpere cu lumina. Oraşul e al meu acum, şi tot ce este în el.

— Ai venit să ne jefuieşti, îl acuză Fatren. Exact ca bandiţii care au încercat să ia oraşul anul trecut.

— Nu, zise Elend întorcându-se cu faţa către omul mânjit de cenuşă. Am venit să vă cuceresc. E o diferenţă.

— Nu văd care.

Elend scrâşni din dinţi ca să se abţină să se răstească – osteneala, sleirea pe care i-o provoca conducerea unui imperiu ce părea sortit pieirii îl făceau în ultima vreme să-şi piardă cumpătul mai uşor.

Se apropie de el şi, intenţionat, nu folosi cu el allomanţia simţământelor. Domolirea era eficientă în multe situaţii, dar se consuma mai iute. Nu era o metodă de a-şi face aliaţi permanenţi.

— Lord Fatren, zise Elend. Vreau să te gândeşti cu grijă la ce pofteşti să spui. Ce s-ar întâmpla dacă *chiar* v-aş părăsi? Cu atâta mâncare, cu atâtea leacuri aici? Chiar crezi că oamenii tăi nu vor da buzna, că soldaţii tăi nu vor încerca să vândă câte ceva din toate astea altor oraşe? Ce-o să fie când secretul proviziilor tale va ieşi la iveală? Vei primi miile de refugiaţi care vor sosi? Îi vei apăra, pe ei şi peştera asta împotriva jefuitorilor şi bandiţilor ce vor urma să vină?

Fatren rămase tăcut.

Elend îşi lăsă mâna pe umărul bărbatului.

— Ce-am zis înainte, Lord Fatren, am zis din inimă. Oamenii tăi au luptat bine – am fost foarte impresionat. Îţi datorează supravieţuirea de astăzi ţie – prevederii tale, instrucţiei. Cu doar câteva ore în urmă îşi închipuiau că vor fi măcelăriţi de kolosşi. Acum nu doar că-s în siguranţă, ci se află sub protecţia unei armate mult mai mari. Nu te împotrivi. Te-ai luptat bine, dar e vremea să ai aliaţi. N-o să te mint – o să iau ce-i în hruba asta, fie că te împotriveşti ori nu. Dar, în orice caz, îţi voi oferi protecţia armatelor mele, stabilitatea resurselor mele de hrană şi cuvântul meu de onoare că vei continua, supus mie, să-ţi conduci poporul. E nevoie să lucrăm împreună, Lord Fatren. Doar în acest chip vom supravieţui în următorii câţiva ani.

Fatren ridică privirea.

— Ai dreptate, desigur. Mă duc să chem oamenii pe care i-ai cerut, Măria Ta.

— Îţi mulţumesc, zise Elend. Şi, dacă cunoşti pe cineva care ştie să scrie, trimite-l la mine. Va trebui să trecem în catastif ce avem aici.

Fatren încuviinţă din cap, apoi plecă.

— Odinioară, nu puteai face asemenea lucruri, zise Vin de la mică distanţă, cu vocea răsunând în grota încăpătoare.

— Ca de pildă?

— Să-i porunceşti unui om cu atâta hotărâre. Să-i iei controlul. Ai fi vrut să-i pui pe oamenii ăştia să voteze dacă vor sau nu să se alăture imperiului tău.

Elend se uită spre uşă. Păstră un moment de tăcere. Nu folosise allomanţia emoţională, dar tot se simţea ca şi cum îl luase tare pe Fatren.

— Uneori simt că greşesc, Vin. Că ar trebui să existe o altă cale.

— Acum, în clipa asta, nu există, zise Vin apropiindu-se şi punându-i palma pe braţ. Au nevoie de tine, Elend. Ştii că-i aşa.

El făcu un semn afirmativ.

— Ştiu asta. Numai că nu mă pot opri să nu fiu de părere că cineva mai de soi ar fi găsit o cale să conducă în acord cu voia poporului.

— Tu ai făcut-o, zise ea. Parlamentul conduce încă în Luthadel, iar regatele al căror suveran eşti menţin drepturi şi privilegii de bază pentru skaa.

— Compromisuri, zise Elend. Fac ce poftesc doar atâta vreme cât *eu* nu-mi exprim dezacordul.

— E destul. Trebuie să fii realist, Elend.

— Când mă întâlneam cu prietenii, eu eram acela care vorbea despre tot felul de iluzii, despre lucrurile măreţe pe care le vom înfăptui. Am fost mereu idealistul.

— Împăraţii nu-şi permit luxul ăsta, zise cu voce domoală Vin.

Elend se uită la ea, apoi oftă şi îşi întoarse privirea.

Vin stătu şi-l privi pe Elend în lumina rece a felinarului. Nu suporta să vadă atâtea regrete, atâta… dezamăgire în el. Într-un fel, problemele de acum păreau mai grave, chiar, decât lipsa de încredere în sine care-l măcinase cândva şi pe care o înfrânse. Părea să se socotească un ratat, în ciuda a tot ce realizase.

Însă nu se lăsa cuprins de dezamăgire. Mergea mai departe, îşi vedea de treabă cu toate regretele. Era mai dur decât fusese cândva. Asta nu era neapărat un lucru rău. Vechiul Elend fusese o persoană ce putea fi trecută uşor cu vederea – un geniu cu idei minunate, dar nu tocmai în stare să conducă. Dar îi lipsea totuşi partea aceea din el care dispăruse. Idealismul pur. Elend era încă un optimist, şi un învăţat, însă amândouă atributele păreau atenuate de câte fusese silit să îndure.

Îl privi cum înaintează pe lângă rafturi şi cum lasă cu degetul o urmă în praf. Ridică degetul, privindu-şi-l pentru o clipă, apoi pocni din el, azvârlind în aer o mică explozie de praf. Barba îl făcea să pară mai aspru – asemeni unui comandant la vreme de război, cum devenise. Un aer de antrenament intensiv cu allomanţia şi sabia îi întărise trupul şi trebuise să-şi croiască uniforme noi, care să-i vină. Cea pe care o avea acum pe el încă purta urmele murdare ale bătăliei.

— E uimitor locul ăsta, nu? întrebă Elend.

Vin se întoarse şi privi în bezna cavernei-depozit.

— Aşa cred.

— El ştia, Vin, zise Elend. Lordul Legiuitor. Bănuia că va veni şi ziua asta – în care ceaţa se va întoarce şi hrana se va împuţina. Şi a pregătit depozitele astea.

Vin i se alătură, lângă un raft. Ştia din grotele de dinainte că mâncarea avea să fie bine păstrată, mare parte din ea fiind procesată în atelierele de conserve ale Lordului Legiuitor, şi că avea să rămână astfel cu anii. Cantitatea din grota asta ar fi putut hrăni vreme de doi ani oraşul întreg. Din păcate, Vin şi Elend aveau în grijă mai mult de un singur oraş.

— Închipuie-ţi cât efort, zise Elend răsucind în mână o cutie cu carne de vacă conservată. Trebuia să mute mâncarea asta la câţiva ani odată, şi să pregătească de depozitare provizii noi. Şi a făcut aşa vreme de secole, fără să ştie cineva.

Vin ridică din umeri.

— Nu-i greu să păstrezi secrete când eşti un împărat-zeu cu o preoţime fanatică.

— Dar, dar atâta trudă… magnitudinea asta…

Elend se opri şi o privi.

— Ştii ce înseamnă?

— Ce?

— Că Lordul Legiuitor se gândea că poate fi înfrânt. Adâncimea, lucrul acela care a fost slobozit. Lordul Legiuitor socotea că ar putea să-l învingă până la urmă.

Vin pufni.

— Nu-i musai să însemne asta, Elend.

— Atunci de ce-ar fi trecut prin toate astea? Trebuie să fi crezut că lupta nu era lipsită de speranţă.

— Oamenii luptă, Elend. Şi o fiară pe moarte va continua să lupte, va face orice să rămână vie.

— Trebuie să recunoşti că grotele astea sunt un semn bun, totuşi, zise Elend.

— Un semn bun? zise Vin încetişor şi se dădu mai aproape. Elend, ştiu că tu încerci să găseşti nădejde în toate, dar mie mi-e greu să văd „semne bune“ în ceva, în ultimul timp. Trebuie să recunoşti că soarele se tot întunecă. Se face mai roşu. Aici, în sud, e chiar mai rău.

— De fapt, zise Elend, mă îndoiesc ca soarele să se fi schimbat vreun pic. Probabil că e de la fumul şi cenuşa din aer.

— Adică o altă problemă. Acum cenuşa nu se mai opreşte din căzut. Oamenilor le vine greu s-o cureţe de pe străzi. Tulbură lumina, face totul mai întunecat. Chiar dacă ceţurile *nu* distrug recoltele de la anul, o s-o facă cenuşa. Acum două ierni – când ne-am luptat la Luthadel cu kolosşii – a fost pentru întâia oară când am văzut zăpadă în Stăpânirea Centrală, iar iarna trecută a fost şi mai rău. Astea nu-s lucruri cu care ne putem războiu, Elend, oricât de mare ţi-ar fi oştirea!

— Şi ce-ai vrea să fac? zise Elend trântind conserva înapoi pe raft. Kolosşii se adună în Stăpânirile Exterioare. Dacă nu ne pregătim apărarea, ai noştri nici nu vor *rezista* suficient cât să flămânzească.

Vin clătină din cap.

— Armatele sunt pe termen scurt. *Asta,* zise arătând cu un gest grota, e pe termen scurt. Ce facem aici?

— Supravieţuim. Kelsier zicea…

— Kelsier e *mort,* Elend! se răsti Vin. Sunt singura care vede ironia? Îi zicem Supravieţuitorul, dar el e cel care n-a supravieţuit! S-a *lăsat* să devină martir. S-a sinucis. Cum e asta supravieţuire?

Rămase o clipă aşa, privindu-l pe Elend, răsuflând tare. Elend se uita undeva în spate, părând netulburat de izbucnirea ei.

Ce fac? îşi zise Vin. *Numai ce mă gândeam cât de mult admir speranţa care-l însufleţeşte pe Elend. De ce oare mă cert acum cu el?*

Erau încordaţi, tare încordaţi. Amândoi.

— N-am răspunsuri pentru tine, Vin, zise Elend în grota întunecată. Nici nu-mi dau seama, nici pe departe, cum să mă lupt cu ceva precum ceaţa. Însă cu armatele mă pot descurca. Sau, cel puţin, învăţ cum.

— Îmi pare rău, zise Vin întorcându-şi faţa de la el. N-am vrut să mă iau la ceartă iar. Doar că mă râcâie.

— Facem progrese, zise Elend. Găsim noi o cale, Vin. O să supravieţuim.

— Chiar crezi că putem izbuti? întrebă Vin şi se răsuci ca să-l privească în ochi.

— Da, zise Elend.

Şi îl crezu. Avea nădejde, mereu avea să aibă. Era unul dintre motivele de căpătâi pentru care îl iubea atât de mult.

— Haide, zise Elend punându-i o mână pe umăr. Să găsim ce

căutam.

Vin i se alătură, lăsându-şi kolosul în urmă. Şi intrară în măruntaiele cavernei, fiindcă de afară se auzeau paşi. Exista mai mult decât un motiv pentru care veniseră până aici. Hrana şi proviziile – treceau pe lângă un număr aparent nesfârşit de rafturi – erau importante. Dar mai era şi altceva.

O placă mare de metal era prinsă în zidul grosolan al grotei. Vin citi cu voce tare cuvintele săpate în ea:

„Acesta e ultimul metal de care vă voi spune", citi. „Mi-e greu să-i decid scopul. Te ajută să vezi trecutul, într-un fel. Ce-ar fi putut cineva să devină, cine-ar fi putut fi dacă făcea alte alegeri. Seamănă mult cu aurul, dar e pentru alţii. Ceţurile, de-acum, trebuie să se fi întors. Sunt lucruri imunde, pline de ură. Sfidaţi-le. Nu vă lăsaţi cuprinşi de ele. Caută să ne distrugă pe toţi. Dacă e vreun necaz, să ştiţi că puteţi controla kolosşii şi pe kandra folosind câţiva oameni care să le împingă simţămintele deodată. Am zidit în ei această slăbiciune. Păstraţi bine secretul."

Dedesubt era o listă cu compuşi Allomanţiei din metale, o listă pe care Vin o ştia, deja, bine. Aliajul de atiu îl numeau malatiu – era al Unsprezecelea Metal al lui Kelsier. Aşadar Lordul Legiuitor *ştiuse* de el. Doar că, la fel ca toată lumea, nu-i înţelesese scopul.

Placa fusese inscripţionată de Lordul Legiuitor, fireşte, sau pusese să fie scrisă. Toate celelalte ascunzători conţinuseră informaţii scrise în oţel. În Urteau, de pildă, învăţase despre electru. Într-un oraş din est, descoperiseră o descriere a aluminiului, deşi pe acesta îl cunoşteau deja.

— Nu-s prea multe noutăţi aici, zise Elend părând dezamăgit. Ştiam deja despre malatiu şi despre controlatul kolosşilor, dar nu m-am gândit să folosesc mai mulţi Domolitori deodată. S-ar putea să fie folositor.

Crezuseră, până atunci, că era nevoie de un Născut-din-Ceaţă care să ardă duraluminiu pentru a obţine controlul asupra kolosşilor.

— Nu are a face, zise Vin arătând către partea cealaltă a plăcii. Avem *asta.*

Cealaltă jumătate conţinea o hartă săpată în oţel, întocmai ca şi cele găsite în alte trei grote-depozit. Zugrăvea Imperiul Ultim, împărţit în Stăpâniri. Luthadel era un pătrat în centru. Un X în est însemna lucrul de căpătâi pe care veniseră să-l caute: locul unde se afla ultima dintre grote.

Credeau că sunt cinci cu totul. Pe prima o găsiseră sub Luthadel, lângă Fântâna Înălţării. Le dezvăluise locul celei de-a doua, spre est. A

treia fusese în Urteau – Vin izbutise să se strecoare acolo, dar nu reuşiseră încă să recupereze merindele. Aceea îi trimisese aici, în sud.

Fiecare hartă avea pe ea două cifre – un cinci şi un număr mai mic. Luthadel fusese numărul unu. Aici era numărul patru.

— Asta e, zise Vin trecându-şi degetele peste inscripţiile săpate în metal. În Stăpânirea Vestică, cum ai ghicit tu. Undeva pe lângă Chardees?

— Oraşul Fadrex, zise Elend.

— Casa lui Cett?

Elend încuviinţă. Ştia mult mai multă geografie decât ea.

— Ăla-i locul, atunci, zise Vin. Locul unde e *chestia.*

Elend îi întâlni privirea şi ea ştiu că o înţelege. Grotele se făcuseră din ce în ce mai mari şi mai valoroase. Fiecare avea şi o particularitate anume – prima, pe lângă alte provizii, găzduise şi arme, în vreme ce a doua depozitase cantităţi mari de lemn. Cu fiecare ascunziş deveniseră tot mai aprinşi în privinţa a ce putea să conţină ultima. Ceva ieşit din comun. Poate chiar *chestia.*

Ascunzătoarea unde Lordul Legiuitor îşi ţinuse atiul.

Cea mai valoroasă resursă din Imperiul Ultim. Cu toţi anii de căutări, n-o găsise nimeni încă. Unii ziceau că nici nu există măcar. Însă Vin simţea că trebuia să existe. Deşi controlase mii de ani singura mină care producea acest metal extrem de rar, permisese ca doar o mică parte să intre în economie. Nimeni nu ştia ce făcuse Lordul Legiuitor cu partea mai mare, pe care şi-o ţinuse pentru sine vreme de atâtea secole.

— Ei, nu te entuziasma prea tare, zise Elend. N-avem dovezi că o să găsim atiu în ultima cavernă.

— Acolo trebuie să fie, zise Vin. Are logică. Unde altundeva şi-ar păstra Lordul Legiuitor atiul?

— Dacă puteam răspunde, l-am fi găsit.

Vin scutură din cap.

— L-a băgat la loc sigur undeva, însă undeva să poată fi găsit în cele din urmă. A lăsat hărţile ca indicii pentru discipolii săi, dacă el, cumva, ar fi fost înfrânt. Nu a vrut ca vreun duşman care pune mâna pe vreo grotă să le găsească pe toate dintr-odată.

Un şir de indicii care duceau la ultima ascunzătoare, cea mai importantă. Avea logică. *Trebuia* să aibă. Elend nu părea convins. Îşi frecă bărbia ţepoasă, studiind placa lucitoare în lumina felinarului.

— Chiar dacă am găsi-o, zise, nu ştiu dacă o să ne ajute prea mult. La ce ne mai trebuie bani acum?

— E vorba de mai mult decât bani, zise ea. E putere. O armă pe care

o putem folosi în luptă.

— Să ne luptăm cu ceţurile? întrebă el.

Vin tăcu.

— Poate că nu, rosti după un răstimp, dar cu kolosşii şi alte oştiri. Cu atiul ăla, imperiul tău s-ar consolida… Şi-n plus, atiul e o parte din toate astea. E valoros doar din cauza allomanţiei – dar allomanţia n-a existat până la Înălţare.

— O altă întrebare fără răspuns, zise Elend. De ce pepita de metal pe care am înghiţit-o m-a transformat într-un Născut-din-Ceaţă? De unde a venit asta? De ce am zăcut pe jos lângă Fântâna Înălţării, şi de către cine? De ce am rămas doar eu, şi ce s-a ales de ceilalţi?

— Poate că o să aflăm răspunsul după ce cucerim Fadrexul, zise Vin.

Elend dădu din cap. Îşi dădea seama că pentru ea informaţia din ascunzători era motivul cel mai important pentru descoperirea acestora, şi că al doilea motiv îl reprezentau proviziile. Pentru el, posibilitatea de a găsi atiu era cumva neimportantă. Vin nu putea explica de ce socotea că el se-nşală în privinţa asta. Atiul *era* important. O ştia pur şi simplu. Deznădejdea ei de mai devreme se mai potoli când privi harta. Trebuiau să meargă la Fadrex. O ştia.

Răspunsul avea să fie acolo.

— N-o să fie uşor să cucerim Fadrexul, observă Elend. Inamicii lui Cett s-au fortificat puternic acolo. Am auzit şi că un fost obligator al Cultului e la conducere.

— Atiul o să merite, zise Vin.

— Dacă e acolo.

Îi aruncă o privire posacă.

Bărbatul ridică o mână.

— Încerc, doar, să fac ce mi-ai zis, Vin, să fiu realist. Cu toate astea, sunt de acord că Fadrexul ar merita efortul. Chiar şi fără atiu, avem nevoie de provizii. Trebuie să ştim ce ne-a lăsat Lordul Legiuitor.

Vin dădu aprobator din cap. Nici ea nu mai avea pic de atiu. Arsese ultimele rămăşiţe acum un an şi jumătate şi nu se obişnuise cu cât de expusă se simţea fără el. Electrul îi mai potolea teama, dar nu de tot.

Din cealaltă parte a grotei răsunară voci, iar Elend întoarse capul într-acolo.

— Ar trebui să vorbesc cu ei. O să avem de organizat la iuţeală lucrurile pe aici.

— Le-ai spus că va trebui să-i deplasăm înapoi la Luthadel?

Elend făcu semn că nu.

— Nu le va plăcea, zise. Au devenit independenţi şi sper că aşa o să

rămână.

— Trebuie făcut, Elend, zise Vin. Oraşul ăsta e mult în afara perimetrului nostru defensiv. Şi-n plus, n-au decât câteva ore fără ceţuri, în zona asta aşa de depărtată. Recoltele le sunt deja condamnate.

Elend încuviinţă, însă continuă să se uite fără ţintă în întuneric.

— Vin, le iau oraşul, pun mâna pe comoara lor, apoi îi silesc să-şi abandoneze casele. Şi de aici ne ducem la Fadrex, să-l cucerim.

— Elend…

Ridică o mână.

— Ştiu, Vin, dar trebuie făcut.

Îi întoarse spatele, lăsând felinarul jos, şi porni spre uşa de la intrare. Se îndreptă de umeri iar expresia feţei îi deveni mai hotărâtă.

Vin se aplecă iarăşi asupra plăcii, citind din nou vorbele Lordului Legiuitor. Pe o altă placă, asemănătoare acesteia, Sazed descoperise vorbele lui Kwaan, terrisianul mort de mult care schimbase lumea pretinzând că-l descoperise pe Eroul Evurilor. Kwaan îşi lăsase cuvintele în urmă ca pe o confesiune a greşelilor sale, avertizând că exista o forţă ce lucra pentru a schimba istoria şi religiile omenirii. Se îngrijorase că forţa aceasta se slujea de religia din Terris pentru a face ca un „Erou" din nord să vină şi să o elibereze.

Exact asta făcuse Vin. Se intitulă erou şi eliberase vrăjmaşul – totodată gândindu-se că-şi sacrifică trebuinţele proprii pentru binele întregii lumi.

Îşi trecu degetele peste lungimea plăcii.

Trebuie să înlesnim producerea şi a altor lucruri nu doar a războaielor! cugetă, mânioasă pe Lordul Legiuitor. *Dacă ştiai atât de multe, de ce nu ne-ai lăsat mai mult de atât? Câteva hărţi prin săli pierdute, pline cu merinde? Nişte rânduri, spunându-ne despre metale care abia dacă folosesc la ceva? La ce-i bună o peşteră plină de hrană când avem un imperiu întreg de hrănit?*

Se opri. Degetele ei – sensibilizate de cositorul pe care-l ardea ca să-şi ascută privirea şi să vadă în cavernă – se atinseră de proeminenţele de pe suprafaţa plăcii. Îngenunche, se lăsă mai aproape şi descoperi o inscripţie scurtă în metal, în capătul de jos, cu litere mult mai mici decât cele de deasupra.

Ai grijă ce rosteşti. Aude ce spui. Citeşte ce scrii. Doar gândurile îţi sunt la adăpost.

Vin se cutremură.

Doar gândurile îţi sunt la adăpost.

Ce învăţase Lordul Legiuitor în momentele sale de transcendenţă?

Ce lucruri ţinuse pentru totdeauna închise în minte, fără a le scrie de teama da a nu-şi dezvălui cunoaşterea, aşteptându-se mereu ca el să fie cel ce va lua puterea când avea să sosească iarăşi? Plănuise, poate, să folosească acea putere ca să distrugă chestia aceea pe care o eliberase Vin?

Aţi adus pieirea asupra voastră… ultimele cuvinte ale Lordului Legiuitor, rostite înainte ca Vin să-i înfigă suliţa în inimă. Ştiuse. Chiar şi atunci, ca înainte să vină ziua ceţurilor, înainte ca ea să audă bufnetele stranii care o călăuziseră la Fântâna Înălţării.

Ai grijă ce rosteşti… doar gândurile îţi sunt la adăpost. Trebuie să desluşesc asta. Trebuie să pun laolaltă ce avem, să găsesc o cale de a înfrânge – sau de a păcăli – lucrul acela pe care l-am lăsat liber.

Şi nu pot vorbi despre asta cu nimeni, altfel va şti ce plănuiesc.

CAPITOLUL 6

Rashek a găsit curând un echilibru în schimbările pe care le-a făcut lumii – ceea ce a fost un noroc, fiindcă puterea i s-a consumat la iuţeală. Deşi puterea pe care o deţinea i se părea imensă, era de fapt doar o părticică din ceva cu mult mai măreţ. Sigur, a ajuns să-şi spună „Fragment al Infinitului" în religia sa. Poate că a priceput mai multe decât îi recunosc eu. Oricum ar fi fost, lui aveam să-i mulţumim pentru o lume lipsită de flori, unde plantele creşteau cafenii, şi nu verzi, iar oamenii puteau îndura viaţa pe un tărâm unde cenuşa cădea adeseori din văzduh.

Sunt prea slab, cugetă Marsh.

Deveni brusc lucid, cum se întâmpla adesea când Năruire nu-l veghea atent. Era ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un coşmar, pe deplin conştient de cele petrecute în vis şi totuşi buimac, fără să-şi înţeleagă acţiunile.

Continuă să înainteze prin tabăra kolosşilor. Năruire încă îl controla, ca întotdeauna. Însă, atunci când nu Apăsa destul asupra minţii lui Marsh – când nu se concentra asupra sa – uneori gândurile acestuia reveneau.

Nu mă pot opune, îşi spuse. Năruire nu-i putea citi gândurile, de asta era îndeajuns de sigur. Şi totuşi nu se putea opune sau lupta în niciun chip. Când făcea asta, Năruire prelua îndată hăţurile. I se dovedise asta lui Marsh de zece ori şi mai bine. Uneori izbutea să mişte un deget, sau să se oprească din mers preţ de o clipă, dar asta era tot ce putea.

Era deprimant. Însă Marsh se socotise mereu un om practic şi se străduia să accepte adevărul. N-avea să capete destul control asupra trupului său ca să se poată sinucide.

Păşea prin tabără, sub cenuşa ce cădea. Oare avea să se mai oprească vreodată? Aproape că-şi dorea ca Năruire să nu-i lase niciodată mintea limpede. Când îşi putea aduna gândurile, Marsh nu vedea decât durere şi distrugere. Când îl controla Năruire însă, cenuşa căzătoare i se părea minunată, soarele sângeriu un triumf magnific, iar lumea un loc în care moartea era dulce.

Nebunie, îşi zise Marsh apropiindu-se de mijlocul taberei. *Trebuie să înnebunesc odată. Atunci n-o să mai am de-a face cu toate astea.*

Alţi Inchizitori i se alăturară în mijloc, păşind pe fâşâieli domoale de sutane. Nu vorbeau. Niciodată nu rosteau vreun cuvânt – Năruire îi stăpânea pe toţi, aşa că ce rost avea conversaţia? Tovarăşii lui Marsh

aveau piroanele obişnuite în capete, vârâte în cranii. Dar vedea şi semne ale piroanelor noi, care se iţeau din piepturile şi spinările lor. Marsh însuşi bătuse multe, ucigându-i pe terrisienii care fuseseră ori capturaţi în nord, ori urmăriţi şi prinşi pe câmpie.

Şi el avea un set de piroane noi, unele băgate între coaste, altele trecute prin piept. Erau frumoase. Nu înţelegea de ce, dar îl încântau. Piroanele veniseră prin moarte, şi asta era destul de plăcut oricum, însă mai era ceva cu ele. Ştia, cumva, că Inchizitorii fuseseră incompleţi – Lordul Legiuitor le oprise unele puteri, ca să-i facă mai dependenţi de el însuşi, ca să se asigure că n-or să-l ameninţe. Însă ceea ce le fusese refuzat le era oferit acum.

Ce lume minunată, gândi Marsh cătând către ploaia de cenuşă, simţind fulgii uşori şi liniştitori pe piele.

CAPITOLUL 7

Vorbesc folosindu-mă de cuvântul „noi”. Ceata. Aceia care am încercat să-l descoperim şi să-l înfrângem pe Năruire. Poate că gândurile îmi sunt tulburi acum, dar îmi place să privesc în urmă şi să văd toate cele înfăptuite de noi ca pe un atac unic, colectiv, deşi am fost cu toţii implicaţi în acţiuni şi planuri diverse.

Eram toţi ca unul. Asta n-a oprit lumea să se sfârşească, însă nu-i neapărat un lucru rău.

Îi dădură oase.

TenSoon se undui împrejurul lor, dizolvându-şi muşchii şi închipuind din ei organe, tendoane şi piele. Clădi un trup peste oase, folosind măiestria obţinută după secole de mâncat şi digerat oameni. Doar cadavre, fireşte – nu ucisese niciodată un om. Contractul interzicea una ca asta.

După un an petrecut în gaura care-i slujise de închisoare, se simţea ca şi cum ar fi uitat să folosească un corp. Cum era să atingi lumea cu degete rigide, şi nu cu un trup care şerpuia lipit de bariera de piatră? Cum era să guşti şi să miroşi doar cu limba şi nările, şi nu cu fiece bucăţică de piele expusă la aer. Cum era să…

Să vezi. Deschise ochii şi icni, trăgând pentru prima oară aer în plămânii refăcuţi, deplini. Lumea era ceva minunat şi… luminos. Uitase asta pe parcursul lunilor de nebunie. Se ridică în genunchi, privindu-şi braţele. Apoi întinse palma şi-şi pipăi, şovăielnic, faţa.

Corpul său nu era al vreunei persoane anume – i-ar fi trebuit un model ca să poată produce o copie. Însă acoperise oasele cu muşchi şi piele cât de bine putuse. Era destul de bătrân ca să ştie să creeze o copie rezonabilă a unui om. Trăsăturile n-aveau să fie frumoase, ci riscau chiar să arate niţel grotesc. Dar, pentru moment, îi era prea de-ajuns. Se simţea… real iarăşi.

Încă în patru labe, ridică privirea spre cel care-i ţinea prizonier. Caverna era luminată doar de o piatră-licăritoare – o bucată mare şi poroasă de rocă aşezată peste baza groasă a unei coloane. Ciupercile albăstrii care creşteau pe piatră făceau destulă lumină cât să poţi zări – mai ales dacă-ţi creşteai anume ochi buni la privit prin lumină slabă şi albăstruie.

TenSoon îşi ştia temnicerul. Îi ştia pe cei mai mulţi kandra, cel puţin până pe la A Şasea şi A Şaptea Generaţie. Numele acestui kandra era VarSell. În Patrie, VarSell nu purta oase de animal sau om, ci folosea un

Trup Adevărat – un set de oase false precum cele de om, făurite de un artizan kandra. Trupul Adevărat al lui VarSell era de cuarţ şi-i făcea pielea translucidă, lăsând piatra să scânteieze slab în lumina ciupercilor. Îl cerceta pe TenSoon.

Mi-am făcut corpul opac, îşi dădu TenSoon seama. *Ca al unui om, cu piele arămie care să ascundă muşchii de dedesubt.* De ce i se păruse atât de firesc? Cândva blestemase anii petrecuţi printre oameni, faptul că le folosise oasele în locul unui Trup Adevărat. Poate că o făcuse fiindcă temnicerii săi nu-i dăduseră un Trup Adevărat. Ci oase de om. Un fel de insultă.

TenSoon se ridică.

— Ce e? întrebă văzând cum îl privea VarSell.

— Am luat din cămări un rând de oase, la întâmplare. E culmea să-ţi dau un set de oase la care ai contribuit iniţial.

TenSoon se încruntă? *Ce?*

Şi atunci făcu legătura. Corpul pe care-l crease în jurul oaselor primite arăta probabil convingător – ca şi cum ar fi fost originalul, cel căruia îi aparţinuseră oasele. VarSell presupunea că TenSoon fusese capabil să construiască ceva atât de asemănător fiindcă digerase mai înainte corpul acestui om, ştiind aşadar cum să-i pună carnea pe oase cum trebuia.

TenSoon zâmbi.

— N-am mai purtat oasele astea.

VarSell holbă ochii. Era din A Cincea Generaţie – cu două secole mai tânăr decât TenSoon. Într-adevăr, chiar şi printre cei din A Treia Generaţie, puţini kandra aveau atâta experienţă cu lumea exterioară.

— Înţeleg, zise în cele din urmă VarSell.

TenSoon se întoarse să se uite prin mica încăpere. Alţi trei din A Cincea Generaţie se aflau lângă uşă urmărindu-l din priviri. Ca şi VarSell, puţini dintre ei purtau haine – iar cei care erau îmbrăcaţi aveau doar nişte halate despicate în faţă. Kandra obişnuiau să nu poarte cine ştie ce veşminte cât erau în Patrie, fiindcă asta le permitea să-şi expună mai bine Adevăratele Trupuri.

TenSoon văzu două vergi lucitoare de metal încrustate în muşchii transparenţi de pe umerii fiecărui Cinci. Toţi aveau Binecuvântarea Tăriei. A Doua Generaţie nu voia să-şi asume vreun risc ca el să evadeze. Era, fireşte, o nouă insultă. TenSoon îşi acceptase voluntar soarta.

— Ei bine? întrebă TenSoon, întorcându-se iarăşi spre VarSell. Mergem odată?

VarSell aruncă o privire către unul dintre tovarăşii săi.

— Era de aşteptat ca formarea corpului să dureze mai mult.

TenSoon pufni.

— A Doua Generaţie şi-a ieşit din mână. Ei presupun că, doar pentru că le ia lor multe ore ca să creeze un trup, şi noi ceilalţi avem nevoie de aceeaşi durată.

— Sunt generaţia de dinaintea ta, zise VarSell. Ar trebui să le arăţi respect.

— A Doua Generaţie s-a închis în peşteri vreme de secole, zise TenSoon, iar pe noi, ceilalţi, ne-au trimis să servim în Contracte, în vreme ce ei au stat şi-au lenevit. I-am depăşit de mult în măiestrie.

Da, Treii erau un caz special. Mereu fuseseră. De aceea Secunzii îi ţineau aşa de mult departe, cu Contracte – n-ar fi fost nimerit să-i aibă mereu alături pe cei din generaţia imediat următoare, care să le afecteze micuţa şi perfecta lor utopie kandra.

— Să mergem atunci, decise în cele din urmă VarSell, făcând semn din cap spre două dintre gărzi ca să-i deschidă drumul.

Al treilea i se alătură lui VarSell, mergând în spatele lui TenSoon. Ca şi VarSell, aceştia trei aveau Trupuri Adevărate formate din piatră. Erau populare printre cei din A Cincea Generaţie, care avusese timp să-şi comande – şi să folosească – Trupuri Adevărate dintre cele mai scumpe. Erau căţeluşii preferaţi ai Secunzilor şi aveau tendinţa să petreacă în Patrie mai mult timp ca majoritatea celorlalţi.

Nu-i dăduseră lui TenSoon nimic de îmbrăcat. Aşa că, în timp ce mergeau, îşi dizolvă organele genitale şi-şi re-alcătui un pântece neted, cum era lucru obişnuit printre kandra. Încercă să păşească cu mândrie şi încredere, însă ştia că trupul nu-i părea foarte impunător. Era slab – pierduse mult din corpolenţă pe parcursul încarcerării şi o altă parte din pricina acidului, aşa că nu reuşise să-şi creeze muşchi foarte voluminoşi.

Tunelul neted de stâncă fusese cândva o alcătuire a naturii, însă pe parcursul veacurilor generaţiile mai tinere se învăţaseră ca, pe perioada copilăriei, să lustruiască piatra cu sucurile lor digestive. TenSoon nu zări mulţi alţi kandra. VarSell se ascundea pe coridoare dosnice, fiindcă, era limpede, nu voia să bată prea tare la ochi.

Tare mult am lipsit, îşi zise TenSoon. *De acum cred că a fost aleasă şi A Unsprezecea Generaţie. Încă nu-i ştiu bine pe cei dintr-a Opta, nu mai zic de cei dintr-a Noua sau a Zecea.*

Începea să bănuiască că n-avea să mai fie o a Douăsprezecea Generaţie. Chiar să fi fost, lucrurile nu puteau continua aşa. Tatăl murise. Şi atunci cum stăteau lucrurile cu Prima Învoială? Neamul său petrecuse zece veacuri în sclavia oamenilor, executând Contractele,

străduindu-se să se menţină în siguranţă. Mulţi kandra îi urau pe oameni din pricina asta. Şi, până nu de mult, printre ei se numărase şi TenSoon.

E ironic, cugetă TenSoon. *Dar şi când purtăm Adevăratele Trupuri, le purtăm în formă umană. Două braţe, două picioare, chiar şi chipuri în felul oamenilor.*

Se întreba uneori dacă nenăscuţii – creaturile cărora oamenii le spuneau năluci-de-ceaţă – nu erau mai cinstiţi decât fraţii lor, kandra. Nălucile puteau alcătui trupuri oricând voiau, legând oasele în structuri stranii, făcând aproape opere de artă din oase de om şi de animal. Însă kandra creau trupuri ce arătau omeneşte. Chiar dacă-i blestemau pe oameni pentru că-i ţinuseră în sclavie.

Tare ciudaţi mai erau. Însă erau ai lui. Cu toate că-i trădase.

Şi acum trebuie să conving Prima generaţie că am avut dreptate să trădez. Nu pentru mine. Pentru ei. Pentru noi toţi.

Trecură prin coridoare şi prin săli, ajungând, în cele din urmă, în părţi ale Patriei care-i erau mai familiare lui TenSoon. Îşi dădu seama îndată că destinaţia lor era, probabil, Cotlonul Încrederii. Avea să se apere în locul cel mai sacru al poporului său. Ar fi trebuit să ghicească.

Un an de prizonierat şi tortură îi obţinuse un proces înaintea Primei Generaţii. Avusese un an să se gândească la ce urma să spună. Şi, dacă eşua, îl aştepta o eternitate în care să se gândească la ce greşise.

CAPITOLUL 8

E prea simplu ca Năruirea să fie socotită, cum o fac mulţi, drept o simplă forţă de distrugere. Gândiţi-vă mai degrabă ca la o destrămare inteligentă. Nu simplu haos, ci o forţă care căuta într-un chip raţional – şi primejdios – să reducă totul la formele cele mai elementare.

Năruire putea plănui şi complota, ştiind că dacă construia un lucru, îl putea folosi pentru a dărâma altele două. Natura lumii este de aşa manieră încât, atunci când creăm ceva, distrugem adesea altceva pe parcurs.

În prima zi în care ieşiră din Vetitan, Vin şi Elend uciseră o sută de săteni. Sau, cel puţin, aşa simţi Vin.

Stătea pe o buturugă putredă din mijlocul taberei, ştiind ce anume avea să se întâmple. Cenuşa, tăcută, cădea în jur. Şi ceţurile apărură.

Cândva – nu de mult – ceţurile apăreau doar noaptea. În timpul anului ce urmase morţii Lordului Legiuitor însă, asta se schimbase. De parcă o mie de ani, cât stătuseră în întuneric, făcuseră ceţurile să-şi piardă răbdarea.

Aşadar, începuseră să apară pe timp de zi. Uneori veneau în vălătuci uriaşi, apărând din senin şi dispărând la fel de iute. Dar cel mai adesea apăreau în văzduh ca o puzderie de fantome, răsucindu-se şi crescând unele din celelalte. Tentacule de ceaţă se întindeau, ca nişte viţe, peste cer. În fiecare zi se retrăgeau tot mai târziu peste zi, şi în fiecare zi apăreau tot mai devreme la lăsarea serii. Nu peste mult – poate înainte să se încheie anul – aveau să acopere neîncetat pământul. Şi asta însemna o problemă, fiindcă, din acea seară în care Vin luase puterea Puţului Înălţării, ceaţa ucidea.

Elend avusese dificultăţi în a crede povestirile lui Sazed cu doi ani înainte. Terisianul venise în Luthadel cu relatări îngrozitoare despre săteni înspăimântaţi şi ceţuri ce ucideau. Vin îşi închipuise şi ea că Sazed greşea. În sinea ei îşi dorea să fi putut trăi mai departe cu iluzia asta, privind localnicii, adunaţi pe câmpie, la loc deschis, înconjuraţi de soldaţi şi kolosşi.

Oamenii începură să moară de îndată ce apărură ceţurile. Deşi pe cei mai mulţi îi lăsau în pace, pe unii îi alegeau la întâmplare şi îi făceau să se zguduie din tot trupul. Victimele cădeau, scuturate de spasme, lăsând-i pe cei apropiaţi să-i privească buimăciţi de groază.

Groaza era încă reacţia lui Vin. Şi frustrarea. Kelsier o asigurase că ceţurile erau un aliat – că aveau s-o protejeze şi să-i dea putere. Şi

crezuse că-i adevărat până când ceţurile începuseră să i se pară străine, ascunzând năluci şi intenţii ucigaşe.

— Te urăsc, şopti în vreme ce pâcla îşi înfăptuia treaba sinistră.

Era ca şi cum ai urmări o rudă ştiută şi mult-iubită cum alege necunoscuţi dintr-o mulţime şi, unul câte unul, le retează gâtlejurile. Şi nu era absolut nimic de făcut. Învăţaţii lui Elend încercaseră de toate – să folosească glugi ca să oprească ceţurile din a fi respirate, să aştepte până ce ceţurile se aşezau, să bage oamenii la adăpost în clipa când începeau să se învolbureze. Animalele, nu se ştia de ce, aveau imunitate, însă orice om era, în principiu, vulnerabil. Dacă cineva ieşea afară, în ceţuri, risca să moară şi nimeni nu putea opri asta.

Se termină iute. Ceţurile îi făcură pe câţiva să aibă convulsii, şi doar puţini dintre aceştia muriră. În plus, era de ajuns să te expui o singură dată acestor ceţuri noi – riscai o dată, apoi deveneai imun. Mulţi dintre cei care se simţeau rău aveau să-şi revină. Dar asta nu era o alinare pentru familiile morţilor.

Se aşeză pe buturuga ei, holbându-se în ceţuri, care erau încă luminate de soarele ce apunea. Părea să-i fie mai greu să vadă prin ceaţă decât prin întuneric. Nu putea să ardă prea mult cositor, altfel soarele ar fi orbit-o, însă fără el nu putea străpunge cu privirea ceţurile.

Rezultatul era o privelişte care-i aducea aminte de ce se temuse, odată, de ceţuri. Cu vizibilitatea redusă la doar trei metri, abia dacă zărea şi altceva decât umbre. Siluete amorfe se frământau încoace şi-ncolo, ţipând. Siluete îngenuncheau sau stăteau în picioare, înfricoşate. Sunetul scos de năluci era înşelător, răsunând din obiecte nevăzute.

Vin se aşeză printre ele, cu cenuşa curgând peste ea ca nişte lacrimi arse, şi lăsă capul în piept.

— Lord Fatren! chemă vocea lui Elend, făcând-o pe Vin să ridice privirea. Cândva, vocea asta nu avusese în ea, nici pe departe, atâta autoritate. Părea să fi trecut tare mult timp. El apăru dintre ceţuri, purtându-şi a doua uniformă albă – cea curată încă – cu faţa înnegurată de privelişte morţii. Îi simţea pe măsură ce se apropia atingerea Allomantică revărsată asupra celor din jur – Domolirea sa făcea durerea mai puţin violentă, însă nu Împingea pe cât de tare ar fi putut. Ştia, din câte vorbise cu el, că nu i se părea drept să înlăture întreaga durere pe care o simţea cineva la moartea celor dragi.

— Măria Ta! îl auzi zicând pe Fatren şi-l văzu apropiindu-se. E un dezastru!

— Pare cu mult mai rău decât este, Lord Fatren, zise Elend. Ţi-am explicat, mare parte dintre cei căzuţi îşi vor reveni în simţiri.

Fatren se opri alături de buturuga lui Vin. Se întoarse, apoi, şi se uită

lung în ceţuri, ascultând bocetul şi durerea oamenilor săi.

— Nu pot să cred că am făcut asta. Nu pot… nu pot să cred că m-ai convins să-i punem să stea în ceţuri.

— Trebuia să fiţi inoculaţi, Fatren, zise Elend.

Era adevărat. Nu aveau corturi pentru toţi locuitorii, şi asta lăsa doar două opţiuni. Să-i lase în satul lor aflat pe moarte, sau să-i silească s-o pornească spre nord – să-i facă să iasă în ceaţă cu toţii şi să vadă cine moare. Era odios, era brutal, dar trebuia, până la urmă, să se întâmple. Însă, cu toate că Vin ştia ce logică au faptele lor, Vin se simţea groaznic fiindcă era părtaşă la asta.

— Ce fel de monştri suntem? întrebă Fatren cu voce şoptită.

— Cei care trebuie să fim, zise Elend. Fă o socoteală, află câţi au murit. Linişteşte-i pe cei vii şi promite-le că nu vor mai avea de pătimit de pe urma ceţurilor.

— Da, Măria Ta, zise Fatren şi o luă din loc.

Vin se uită la el cum se duce.

— I-am omorât, Elend, şopti. Le-am spus că o să fie bine. I-am obligat să iasă din sat şi să vină aici, să moară.

— O să fie bine, zise Elend lăsându-şi palma pe umărul ei. Mai bine decât o moarte înceată în satul ăla.

— Puteam să-i lăsăm să aleagă.

Elend scutură din cap.

— Nu exista alegere. În câteva luni, oraşul lor o să fie acoperit în permanenţă de ceţuri. Asta ar însemna că ar fi trebuit să stea în case şi să flămânzească, ori să iasă în ceţuri. Mai bine să-i luăm în Stăpânirea Centrală, unde mai există încă suficiente zile fără ceţuri ca să crească recoltele.

— Adevărul nu face situaţia mai uşoară.

Elend stătea în picioare, cu cenuşa căzând în jurul său.

— Nu, zise, n-o face. Mă duc să strâng kolosşii, ca să îngroape morţii.

— Şi răniţii?

Cei atacaţi de ceţuri dar care nu fuseseră ucişi aveau să se simtă bolnavi şi slăbiţi vreme de câteva zile, poate mai mult. Dacă se păstrau procentele obişnuite, atunci aproape o mie de ţărani ar fi intrat în categoria aceea.

— Mâine, când plecăm, îi punem pe kolosşi să-i care. Dacă izbutim să ajungem la canal, probabil că majoritatea vor avea loc pe barje.

Lui Vin nu-i plăcea să se simtă expusă. Îşi petrecuse copilăria ascunzându-se prin unghere, adolescenţa făcând-o pe asasinul tăcut

din puterea nopţii. Era deci incredibil de greu să *nu se simtă* expusă atunci când călătorea cu cinci mii de ţărani osteniţi pe unul dintre drumurile cele mai vizibile din Stăpânirea Sudică.

Se depărtă puţin de locuitori, pe jos – nu călărea niciodată – şi încercă să găsească ceva care să-i abată gândul de la cei ce muriseră cu o seară în urmă. Din păcate, Elend călărea alături de Fatren şi ceilalţi comandanţi, încercând să îndulcească relaţiile. Aşadar rămăsese singură.

Mai avea doar namila de kolos. Matahala se legăna greoaie alături. O ţinea lângă ea pentru un plus de spaţiu; ştia că avea să-i ţină la distanţă pe localnici. Oricât de dornică ar fi fost să-şi găsească ceva de făcut care să-i alunge gândurile, nu voia să aibă de-a face cu privirile acelea trădate, înfricoşate. Nu în clipa asta.

Nimeni nu-i înţelegea pe kolosşi, iar Vin cu atât mai puţin. Descoperise cum să-i controleze folosind declanşatorul Allomantic ascuns. Şi cu toate astea, pe parcursul celor o mie de ani de cârmuire ai Lordului Legiuitor, acesta ţinuse kolosşii separaţi de oameni, permiţând ca foarte puţine să se audă despre aceştia, în afara faptului că erau destoinici în bătălie şi că aveau o natură simplă, primitivă.

Chiar şi acum, Vin simţea cum kolosul se zbate, cum încearcă să se elibereze. Nu-i plăcea să fie controlat – voia să o atace. Însă, din fericire, nu putea; avea stăpânire asupra lui şi avea s-o aibă fie că era trează sau dormea, fie că ardea sau nu metale, asta dacă nu-i fura cineva fiara.

Cu toată legătura, Vin nu înţelegea multe despre creaturile astea. Ridică ochii şi văzu că Kolosul se holbează la ea, cu ochi sângerii. Avea pielea întinsă bine peste faţă, nasul turtit, complet plat. Pielea plesnise lângă ochiul drept şi o ruptură în zigzag cobora până la colţul gurii, lăsându-i faldul de piele albastră să atârne, şi lăsându-i la iveală muşchii roşii şi dinţii însângeraţi de dedesubt.

— Nu te uita la mine, zise creatura, vorbind cu voce tărăgănată.

Cuvintele se auzeau înfundat, în parte din pricina felului în care avea buzele.

— Ce? făcu Vin.

— Nu crezi că sunt uman, zise kolosul, rostind cuvintele rar, apăsat – ca şi alţii pe care-i auzise vorbind.

Era de parcă trebuiau să se gândească bine înainte de fiecare cuvânt.

— Nu *eşti* uman, zise Vin. Eşti altceva.

— Voi fi uman, zise kolosul. Vă ucidem. Vă cucerim oraşele. Apoi vom fi umani.

Vin se simţi cuprinsă de un fior. Era o temă obişnuită printre kolosşi. Îi auzise şi pe alţii spunând acelaşi lucru. Era ceva care îţi dădea răcori în felul apăsat, lipsit de simţăminte în care vorbeau kolosşii despre masacre.

Au fost creaţi de Lordul Legiuitor, îşi zise. *Cum să fie, dacă nu ticăloşiţi? La fel de ticăloşiţi pe cât era şi el.*

— Cum te cheamă? îl întrebă pe kolos.

Acesta continua să se legene alături. În cele din urmă o privi.

— Uman.

— Ştiu că vrei să fii uman, zise Vin. Cum te cheamă?

— Aşa mă cheamă. Uman. Să-mi spui Uman.

Vin se încruntă, păşind mai departe. *Aproape că a sunat… isteţ.* Nu mai vorbise niciodată înainte cu un kolos. Presupusese, de la bun început, că aveau o mentalitate omogenă – că erau aceeaşi lighioană tâmpită, repetată la infinit.

— Bine, Uman, zise curioasă. De cât timp eşti în viaţă?

El continuă să păşească un timp lung, atât de lung încât Vin crezu că a uitat întrebarea. Însă, în cele din urmă, vorbi.

— Nu-mi vezi măreala?

— Măreala? Adică dimensiunile?

Uman continuă să păşească.

— Adică toţi creşteţi în acelaşi pas?

Nu i se răspunse. Vin scutură din cap, bănuind că întrebarea era prea abstractă pentru creatură.

— Sunt mai mare ca alţii, zise Uman. Mai mic ca alţii – dar nu ca mulţi. Asta înseamnă că-s bătrân.

Încă un semn de inteligenţă, îşi spuse ridicând din sprânceană. Din câte văzuse Vin la alţi kolosşi, logica lui Uman era impresionantă.

— Te urăsc, zise Uman după ceva timp de mers. Vreau să te omor. Dar nu pot să te omor.

— Nu, zise Vin, nu te las.

— Eşti mare pe dinăuntru. Foarte mare.

— Da, zise Vin. Uman, unde-s fetele kolos?

Creatura făcu alţi câţiva paşi.

— Fete?

— Ca mine.

— Noi nu suntem ca tine, zise el. Suntem mari doar pe dinafară.

— Nu, zise Vin. Nu-i vorba de mărimea mea. E…

Cum să descrie sexul? În afară de dezbrăcat, nu cunoştea altă metodă. Aşa că decise să încerce o tactică diferită.

— Există copilaşi kolos?

— Copilaşi?

— Din cei mici.

Kolosul arătă spre armata de kolosşi în mişcare.

— Mici, zise referindu-se la unii dintre kolosşii de un metru cincizeci.

— Mai mici, zise Vin.

— Mai mici nu sunt.

Reproducerea kolosşilor era un mister pe care, după ştiinţa ei, nu-l desluşise nimeni încă. Chiar şi după un an de luptat cu bestiile, nu descoperise de unde proveneau înnoirile. Ori de câte ori armatele de kolosşi ale lui Elend se împuţinau, se ducea şi fura alţii de la Inchizitori.

Însă era ridicol să presupui că fiinţele acelea nu se înmulţeau. Văzuse tabere de kolosşi care nu erau controlaţi de vreun Allomant, iar creaturile se omorau între ele cu o frecvenţă înfiorătoare. La viteza asta, s-ar fi căsăpit unii pe alţii în doar câţiva ani. Însă durau de zece veacuri.

Asta implica o trecere rapidă de la copil la adult, ori cel puţin aşa păreau să creadă Sazed şi Elend. Nu izbutiseră să-şi confirme teoriile, şi ştia că această necunoaştere îl necăjea pe Elend – mai ales de când atribuţiile imperiale îi lăsau puţin timp pentru studiul care-i plăcuse atât de mult cândva.

— Dacă nu există mai mici, întrebă Vin, de unde vin kolosşii proaspeţi?

— Kolosşii vin din noi, zise în cele din urmă Uman.

— Din voi? întrebă încruntându-se Vin. Nu prea-mi spune mare lucru.

Nici Uman nu mai spuse altceva. Părea să nu mai aibă chef de vorbă.

Din noi, cugetă Vin. *Înmuguresc unii din alţii, poate?* Auzise de lighioane care, tăiate cum trebuie, se făceau din fiecare jumătate câte un animal nou. Dar nu puteau sta lucrurile astfel şi cu kolosşii – văzuse câmpuri de bătaie pline de cadavrele lor şi nimic nu crescuse din ele ca să formeze kolosşi noi. Dar nici vreo femeie kolos nu văzuse. Deşi majoritatea creaturilor purtau acoperăminte grosolane peste mijloc, erau – din câte ştia – masculi cu toţii.

Renunţă să mai facă speculaţii pe marginea acelei teme, fiindcă observase că în faţă se producea o busculadă; marşul încetinea. Curioasă, aruncă un bănuţ şi-l lăsă în spate pe Uman, propulsându-se printre oameni. Ceţurile se retrăseseră de câteva ore, şi cu toate că noaptea se apropia din nou, pentru moment era lumină şi pâcla lipsea.

Ca atare, în timp ce gonea prin cenuşa căzătoare, îi fu uşor să zărească canalul, drept înainte. Despica pământul în chip nefiresc, mult mai de-a dreptul decât orice râu. Elend bănuia că, în curând, căderile

necontenite de cenuşă vor fi sfârşitul mai tuturor canalelor. Fără lucrători skaa care să le dragheze des, aveau să se umple cu depuneri de cenuşă şi să se înnămolească, devenind în cele din urmă de nefolosit.

Vin se înălţă în aer, completându-şi saltul arcuit, îndreptându-se spre o adunătură mare de corturi puse lângă canal. Mii de focuri scuipau fum în aerul după-amiezii, iar oamenii forfoteau, antrenându-se, lucrând sau pregătindu-se. Aproape cinci mii de soldaţi îşi aveau aici lagărul, folosind canalul ca linie de aprovizionare din Luthadel.

Vin lăsă o altă monedă să cadă, săltând iarăşi prin aer. Ajunse rapid la grupul mic de cai ce se desprinsese din şirul ostenit de skaa mărşăluitori ai lui Elend. Ateriză, aruncând moneda şi Împingând-o uşurel ca să-i atenueze coborârea, ridicând o trâmbă de cenuşă când atinse solul.

Elend stătea falnic pe cal, zâmbind şi cercetând cu privirea tabăra. Expresia îi era destul de ciudată în ultimul timp şi-o făcu şi pe Vin să surâdă. În faţă, un grup de bărbaţi îi aşteptau – iscoadele lor observaseră de mult apropierea sătenilor.

— Lord Elend! zise un bărbat ce stătea în fruntea batalionului. Ai venit mai devreme!

— Presupun că eşti oricum gata, generale, zise Elend şi coborî de pe cal.

— Păi mă ştiţi, zise Demoux şi zâmbi, apropiindu-se.

Generalul purta o armură uzată din piele şi oţel, avea o cicatrice pe un obraz iar din partea stângă a scalpului îi lipsea o şuviţă mare de păr, în locul unde paloşul unui kolos fusese cât pe-aci să-i reteze capul. Mereu reverenţios, bărbatul cărunt îi făcu o plecăciune lui Elend, care se mulţumi să-l bată cu palma pe umăr, afectuos.

Surâsul lui Vin stăruia. *Ţin minte când omul ăsta abia dacă era un proaspăt recrut, ce stătea speriat într-un tunel.* Demoux avea cam aceeaşi vârstă ca ea, chiar dacă din pricina feţei arse de soare şi a mâinilor bătătorite părea mai vârstnic.

— Am menţinut poziţia, Măria Ta, zise Demoux în vreme ce Fatren şi fratele său descălecau şi se alăturau grupului. Oricum, nu am avut contra cui s-o menţinem. Dar le-a făcut bine oamenilor să se instruiască în construirea de fortificaţii.

Într-adevăr, tabăra de lângă canal era înconjurată de valuri de pământ şi pari ascuţiţi – o realizare deloc neglijabilă, dacă ţineai cont de mărimea armatei.

— Ai făcut bine, Demoux, zise Elend şi întoarse capul ca să arunce o privire locuitorilor din orăşel. Misiunea noastră a avut succes.

— Văd asta, Măria Ta, zise Demoux şi zâmbi. Ai cules şi-o turmă pe cinste de kolosşi. Sper că Inchizitorul care-i conducea n-a fost *prea* trist să-i vadă pierduţi.

— Nu cred să-l fi supărat prea tare, zise Elend, devreme ce era mort. Am găsit şi depozitul din grotă.

— Slăvit fie Supravieţuitorul! zise Demoux.

Vin se încruntă. La gâtul lui, scos să atârne peste haine, Demoux purta un colier ce avea prinsă o suliţă mică, de argint: simbolul tot mai popular al Bisericii Supravieţuitorului. I se părea ciudat că arma ce-l ucisese pe Kelsier devenise simbolul discipolilor săi.

Sigur, nu-i plăcea să se gândească la posibilitatea cealaltă – că suliţa nu o reprezenta pe cea care-l ucisese pe Kelsier. Putea, prea bine, să o reprezinte pe aceea cu care ea însăşi îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Nu-l întrebase pe Demoux care din două era. Cu toate că trecuseră trei ani de când puterea Bisericii creştea, Vin nu se simţea încă în largul său ştiind că avea propriul rol în doctrină.

— Slăvit fie, într-adevăr, zise Elend căutând cu privirea spre barjele cu provizii ale armatei. Cum a mers misiunea?

— Să draghez braţul sudic? întrebă Demoux. A mers bine – nu prea am avut altele de făcut aşteptându-te. Ar trebui ca de-acum să poţi trimite barje pe acolo.

— Bine, zise Elend. Formează două escadroane de câte cinci sute de oameni. Pe unul trimite-l cu barjele înapoi la Vetitan, pentru proviziile pe care a trebuit să le lăsăm în peşteră, acolo. Vor transfera încărcătura pe barje şi o vor trimite la Luthadel.

— Da, Măria Ta, zise Demoux.

— Al doilea grup trimite-l în nord la Luthadel, cu aceşti refugiaţi, zise Elend făcând un semn cu bărbia spre Fatren. El este Lord Fatren. Comandă refugiaţii. Oamenii tăi să-i respecte dorinţele, atâta timp cât sunt rezonabile, şi prezintă-l Lordului Penrod.

Cândva, nu de mult, Fatren s-ar fi plâns să fie dat pe mâna unor soldaţi. Însă timpul petrecut cu Elend îl transformase surprinzător de iute. Conducătorul rufos înclină din cap, recunoscător, spre escortă.

— Tu… n-o să vii aşadar cu noi, Măria Ta?

Elend clătină din cap.

— Am şi alte lucruri de făcut, iar oamenii tăi trebuie s-ajungă în Luthadel, unde pot începe să cultive pământul. Însă dacă vreunul doreşte să intre în oastea mea, e binevenit. Am întotdeauna nevoie de ostaşi buni, iar tu, cu toate piedicile, ai izbutit să pregăteşti o forţă utilă.

— Măria Ta, dar de ce nu-i sileşti, atunci? Iertare, dar până acum aşa ai făcut.

— I-am silit ca să-i pun la loc sigur, Fatren, zise Elend. Uneori, până şi un om care se îneacă o să se lupte cu cel ce-ncearcă să-l salveze, aşa că trebuie salvat cu de-a sila. Dar cu armata e altceva. Bărbaţii care nu vor să lupte sunt oameni pe care nu te poţi bizui în bătălie, iar din ăştia nu vreau să am în armata mea. Domnia Ta trebuie să te duci în Luthadel – oamenii tăi au nevoie de tine – dar spune-le, rogu-te, ostaşilor tăi că-i voi primi bucuros în rândurile noastre.

Fatren încuviinţă.

— Bine. Şi… mulţumesc, Măria Ta.

— Cu plăcere. Acum spune-mi, generale Demoux, Sazed şi Boare s-au întors?

— Sosesc în seara asta, Măria Ta. Au trimis călăreţi înainte, să ne înştiinţeze.

— Bine, zise Elend. Cortul meu, presupun, este gata?

— Da, stăpâne.

Elend dădu din cap aprobator, iar lui Vin i se păru, dintr-o dată, foarte obosit.

— Măria Ta? întrebă cu vioiciune Demoux. Ai găsit… obiectul celălalt? Cu poziţia ultimei ascunzători?

— E în Fadrex.

— Oraşul lui Cett? râse Demoux. Păi o să se bucure să audă. De mai bine de un an se tot văietă că n-am mai ajuns să i-l cucerim înapoi.

Elend surâse.

— Am fost pe jumătate convins că, dac-o făceam, Cett şi soldaţii săi ar fi decis că nu mai au trebuinţă de noi.

— O să stea, Măria Ta. După sperietura pe care i-a tras-o Doamna Vin anul trecut…

Demoux îi aruncă o privire fugară lui Vin, încercând să zâmbească, dar ea citi în ochii lui respectul pe care i-l purta. Nu glumea cu ea aşa cum o făcea cu Elend. Încă nu-i venea a crede că Elend devenise exponentul acelei ridicole religii a lor. Intenţiile lui Elend fuseseră politice – adoptând religia Skaa, stabilise o legătură între el şi oamenii de rând. Însă tot stânjenită se simţea.

Un an de căsnicie o învăţase totuşi că existau chestiuni ce trebuiau ignorate. Îl putea iubi pe Elend pentru dorinţa de a face lucrurile bine, chiar şi când socotea că întreprinde, de fapt, opusul.

— Adună sfatul în seara asta, Demoux, zise Elend. Avem multe de vorbit – şi vesteşte-mă de îndată ce soseşte Sazed.

— Să-i anunţ pe Lordul Hammond şi pe ceilalţi despre ce se va vorbi la sfat, Măria Ta?

Elend zăbovi cu răspunsul, aruncându-şi privirea către cerul de

cenuşă.

— Despre cucerirea lumii, Demoux, zise în cele din urmă. Ori cât a mai rămas din ea.

CAPITOLUL 9

Allomanţia s-a născut, într-adevăr, odată cu ceţurile. Sau, cel puţin, allomanţia a început odată cu primele înfăţişări ale ceţurilor. Când Rashek a luat puterea în Fântâna Înălţării, a devenit conştient de anumite lucruri. Unele i-au fost şoptite de Năruire, altele i-au fost acordate ca parte instinctivă a puterii.

Una dintre acestea era înţelegerea celor Trei Arte Metalice. Ştia, de pildă, că pepitele de metal din Sala Înălţării îi puteau transforma în Născuţi-din-Ceaţă pe cei care le înghiţeau. Erau, până la urmă, fragmente neînsemnate din însăşi puterea Fântânii.

TenSoon mai vizitase Cotlonul Încrederii şi înainte; aparţinea celei de-A Treia Generaţii. Se născuse cu şapte secole în urmă, când kandra erau încă noi – chiar dacă Prima Generaţie încredinţase deja creşterea noilor kandra celei de-A Doua Generaţii.

Cei din A Doua Generaţie nu făcuseră o treabă foarte bună cu generaţia lui TenSoon – sau cel puţin aşa simţeau Secunzii. Doriseră să creeze o societate de indivizi care să respecte regulile stricte şi ierarhia. Un popor „perfect" care trăia pentru a servi Contractele şi, bineînţeles, pe membrii celei de-A Doua Generaţii.

Până în momentul întoarcerii sale, TenSoon fusese socotit de mai toată lumea unul dintre cei mai puţin zurbagii membri din A Treia Generaţie. Era cunoscut drept un kandra prea puţin preocupat de politicile Patriei; unul supus Contractelor, mulţumit să se ţină cât mai departe cu putinţă de Secunzi şi intrigile lor. Era, într-adevăr, o ironie că TenSoon ajunsese să fie judecat pentru una dintre cele mai odioase fărădelegi kandra.

Gărzile îl conduseră direct în centrul Cotlonului – chiar pe platformă. TenSoon nu ştia dacă să se simtă mândru sau stânjenit. Cu toate că făcea parte din A Treia Generaţie, nu i se permisese să se apropie prea des de Cotlon.

Încăperea se arăta spaţioasă şi circulară, cu ziduri de metal. Platforma era un disc masiv de oţel fixat în podeaua de piatră. Nu părea foarte înaltă – nici jumătate de metru – dar avea un diametru de trei metri. Picioarele lui TenSoon simţiră rece la atingerea suprafeţei lucioase şi asta îi reaminti de nuditatea lui. Nu îi legaseră mâinile; ar fi fost o insultă prea mare chiar şi pentru el. Kandra se supuneau Contractului, până şi cei din A Treia Generaţie. Nu ar fi fugit, nu ar fi încercat să doboare pe unul de-al lui. Era mai bun de atât.

Camera era luminată de lămpi mai degrabă decât de piatra-licăritoare, însă fiecare lampă era închisă în sticlă albastră. Uleiul era greu de obţinut – A Doua Generaţie, din motive întemeiate, nu dorea să se bazeze pe provizii din lumea oamenilor. Oamenii de la suprafaţă, chiar şi majoritatea supuşilor Tatălui, nu ştiau că exista un guvern central kandra. Era mai bine aşa.

În lumina albăstruie, TenSoon îi putea vedea cu uşurinţă pe membrii celei de-A Doua Generaţii – toţi douăzeci, aşezaţi în spatele pupitrelor, înşiruiţi pe latura îndepărtată a încăperii. Erau destul de aproape pentru a-i vedea, cerceta, vorbi cu ei – şi totuşi destul de departe pentru ca TenSoon să se simtă izolat, singur în mijlocul platformei. Picioarele i se răciseră. Privi în jos şi observă o gaură mică lângă degetele sale. Fusese decupată în discul de oţel al platformei.

Încrederea, gândi. Era chiar sub el.

— TenSoon, din A treia Generaţie, se auzi o voce.

TenSoon ridică privirea. Era KanPaar, desigur. Era un kandra înalt – sau mai degrabă preferase să folosească un Trup Adevărat înalt. Ca la toţi Secunzii, oasele erau fabricate din cel mai pur cristal – ale lui aveau o nuanţă roşiatică pronunţată. Era un corp în multe feluri ineficient. Oasele acelea n-ar fi putut îndura prea mult chin. Şi totuşi, dacă duceai viaţă de administrator al Patriei, fragilitatea oaselor părea să fie un schimb acceptabil pentru frumuseţea lor sclipitoare.

— Sunt aici, spuse TenSoon.

— Insişti să continui cu acest proces? întrebă KanPaar, păstrându-şi vocea arogantă, punându-şi în evidenţă accentul pronunţat. Pentru că se ţinuse departe de oameni atât de mult timp, limba nu-i fusese coruptă de dialectele lor. Se zicea că accentul celor din A Doua Generaţie semăna cu al Tatălui.

— Da, zise TenSoon.

KanPaar oftă zgomotos, stând în spatele pupitrului său de piatră netedă. În cele din urmă, schiţă din cap un semn reverenţios spre partea de sus a încăperii. Prima Generaţie privea din înalt. Stăteau în alcovurile lor individuale ce înconjurau ca un brâu perimetrul încăperii de sus, învăluiţi în penumbră, părând aproape nişte movile umanoide. Nu vorbeau. Asta era treaba Secunzilor.

Uşile se deschiseră în spatele lui TenSoon şi voci şoptite se auziră, zgomote de paşi. Se întoarse cu un zâmbet furiş, privindu-i cum intră. Kandra de diferite mărimi şi vârste. Celor mai tineri nu li se permitea să participe la un eveniment atât de important, dar celor din generaţiile de adulţi – toţi până la A Noua Generaţie – nu li se putea interzice. Aceasta era victoria lui, probabil unica pe care avea să o obţină până la sfârşitul

procesului.

Dacă avea să fie condamnat la închisoare pe viaţă, atunci voia măcar ca poporul lui să afle adevărul. Mai important, voia să îi urmărească procesul, să audă ce avea de spus. Nu avea să îi convingă pe cei din A Doua Generaţie, şi cine ştie ce aveau să gândească cei din Prima, aşezaţi în alcovurile lor? Totuşi, poate, kandra cei tineri aveau să asculte. Poate că ei vor face ceva, după dispariţia lui TenSoon. Îi privi cum vin şiruri-şiruri, umplând băncile de piatră. Se strânseseră sute de kandra. Generaţiile bătrâne – Prima, A Doua, A Treia – erau puţin numeroase, căci mulţi fuseseră ucişi la începuturi, când oamenii se temeau de ei. Însă celelalte generaţii erau bine reprezentate – A Zecea Generaţie avea peste o sută de indivizi. Băncile din Cotlonul Încrederii fuseseră construite pentru ca pe ele să aibă loc întreaga populaţie kandra, dar acum erau pline doar cu cei liberi de îndatoriri şi de Contract.

Sperase că MeLaan nu va fi în acel grup. Dar iată că intrase prima pe uşă. Se temu, o clipă, că o să dea buzna în sală, că o să păşească pe platformă, unde erau îngăduiţi doar cei binecuvântaţi sau damnaţi. Însă ea înlemni imediat după ce intră, obligându-i pe alţii să dea peste ea, agasaţi, cât îşi căutau loc.

N-ar fi trebuit s-o recunoască. Avea un nou Trup Adevărat – unul ieşit din comun, cu oase de lemn. Erau subţiri şi mlădioase, într-un fel exagerat, nenatural: craniul de lemn i se prelungea cu o bărbie ascuţită, triunghiulară, ochii îi erau prea mari şi pe cap avea prinse bucăţi răsucite de stofă, închipuind părul. Generaţiile mai tinere forţau hotarele bunei-cuviinţe, necăjindu-i pe Secunzi. Cândva, TenSoon s-ar fi arătat de acord cu ei – chiar şi acum mai avea ceva tradiţionalist în el. Însă azi, corpul ei sfidător îl făcu, pur şi simplu, să zâmbească.

Asta păru s-o încurajeze cumva şi-şi găsi un loc, mai în faţă, cu un grup de alţi membri ai Generaţiei a Şaptea. Aveau cu toţii Trupuri Adevărate, diforme – unul era prea mare, dintr-o bucată, altul avea patru braţe.

— TenSoon din A Treia Generaţie, zise ceremonios KanPaar, făcând să amuţească mulţimea de kandra care priveau. Te-ai încăpăţânat să ceri judecată înaintea Primei Generaţii. Prin puterea Primului Contract, nu te putem condamna fără a-ţi îngădui, mai întâi, ocazia de a-ţi susţine cauza înaintea Primilor. Dacă ei vor socoti potrivit să-ţi înlăture pedeapsa, vei fi eliberat. Dacă nu, trebuie să accepţi soarta pe care Consiliul Secunzilor ţi-a hărăzit-o.

— Înţeleg, zise TenSoon.

— În acest caz, spuse KanPaar aplecându-se înainte în jilţul său, să

începem.

Nu-i defel îngrijorat, îşi dădu TenSoon seama. *Pare, mai degrabă, că are de gând să se distreze.*

Şi de ce nu? După secole de predicat cum că A Treia Generaţie e plină de necredincioşi? Au încercat, în tot timpul ăsta, să-şi corecteze greşelile făcute cu noi – de pildă că ne-au dat libertate prea multă, lăsându-ne să credem că am fi la fel de buni ca şi ei. Dovedind că eu – cel mai „temperat" dintre Terţi – sunt o primejdie, KanPaar va câştiga într-o bătălie pe care-a dus-o mare parte din viaţa sa.

Lui TenSoon i se păruse întotdeauna bizar felul în care Secunzii se simţiseră ameninţaţi de Terţi. Doar o generaţie le trebuise ca să-şi înţeleagă greşelile – A Patra Generaţie era aproape la fel de loială ca şi A Cincea, cu doar câţiva devianţi.

Însă unii din generaţiile mai tinere – MeLaan şi amicii ei, de pildă – purtându-se cum se purtau… ei bine, poate că Secunzii aveau dreptul de a se simţi ameninţaţi. Iar TenSoon trebuia să fie jertfa lor. Felul lor de a restaura ordinea şi dreapta credinţă.

Doar că îi aştepta o surpriză.

CAPITOLUL 10

Pepitele de allomanţie pură, puterea însăşi a Dăinuirii. De ce a lăsat Rashek una dintre ele în Fântâna Ascensiunii, asta nu ştiu. Poate n-a văzut-o, sau a vrut s-o ţină ca dar pentru vreun slujitor credincios.

Poate s-a temut că într-o zi îşi va pierde puterile şi va avea nevoie de pepită ca să-i îngăduie allomanţia. În orice caz, binecuvântat fie Rashek pentru prevedere, fiindcă fără pepită Elend ar fi murit în ziua aceea la Fântână.

Lui Sazed îi venea greu să cumpănească Larstaismul. Religia părea îndeajuns de inocentă. Ştia multe despre ea; un Păstrător din al patrulea secol izbutise să scoată la iveală o sumedenie de materiale de cult, texte sacre, note şi scrieri aparţinând unui membru cu rang înalt.

Însă, în sine, religia nu părea tocmai… ei bine… religioasă. Se concentrase asupra artei, nu pe cea sacră în sensul obişnuit, şi pe donaţiile făcute unor călugări, pentru ca aceştia să compună poeme, să picteze şi să sculpteze opere de artă. Asta, de fapt, îi bloca lui Sazed înclinaţia de a o da deoparte, fiindcă nu-i descoperea nicio contradicţie în doctrine. Pur şi simplu nu avea destule ca să intre în conflict unele cu altele.

Îşi aşeză dinainte foaia, clătinând din cap, apoi citi iarăşi ce era scris. Foaia era prinsă în susul portofoliului, ca să nu fie luată de vânt, şi o umbrelă de soare prinsă de şa îl oprea ca mare parte din cenuşă să-i mânjească pagina. O auzise pe Vin plângându-se că nu ştia cum de pot unii să citească aşa, călare, însă metoda asta îi uşura mult situaţia.

Nu trebuia să întoarcă paginile. Citea, pur şi simplu, aceleaşi cuvinte din nou şi din nou, învârtindu-le în minte, jucându-se cu ele. Încercând să decidă. Oare asta deţinea adevărul? În cea de faţă crezuse lapa, soţia lui Kelsier. Era una dintre puţinii oameni întâlniţi de Kelsier care alesese să creadă într-una dintre vechile religii pe care el le predicase.

Larsta credeau că viaţa avea ca principiu căutarea divinului, citi. *Învăţăturile lor spuneau că arta ne apropie de înţelegerea divinităţii. Şi de vreme ce nu toată lumea îşi poate petrece timpul făcând artă, este spre beneficiul societăţii ca toţi să sprijine un grup de artişti dedicaţi scopului de a crea opere de artă majore, care să-i înalţe pe cei care se bucură de ele.*

Toate bune şi frumoase, în estimarea lui Sazed, dar ce se întâmpla cu întrebarea privind viaţa şi moartea? Spiritul? Ce *anume* era divinul, şi cum de se puteau întâmpla asemenea lucruri groaznice în lume dacă

divinitatea chiar exista?

— Ştii ce, zise din şaua sa Boare, e ceva care mă uimeşte în toate astea.

Comentariu îl făcu pe Sazed să-şi piardă concentrarea. Oftă şi-şi ridică fruntea din foi.

— Ce te uimeşte, Lord Boare?

— Cenuşa asta, zise Boare. Uită-te şi tu. Cum acoperă totul, cum înnegreşte pământul. E şocant cât de *sufocantă* a devenit priveliştea. Pe vremea Lordului Legiuitor totul era cafeniu, şi plantele crescute afară arătau de parcă ar fi fost pe cale să moară de vreo boală. Şi credeam că *aia* e deprimant. Dar să cadă cenuşă toată ziua, să ardă întregul tărâm…

Domolitorul clătină, zâmbind, din cap.

— N-aş fi crezut să fie posibil ca vreun lucru să fie mai rău fără Lordul Legiuitor. Dar e clar că am făcut ceva harababură! Cu distrusul lumii. Şi nu-i o faptă de colea, dacă stai să te gândeşti. Mă întreb dacă n-ar trebui să fim impresionaţi de noi înşine.

Sazed se încruntă. Ici şi colo, câte un fulg de cenuşă plutea coborând din văzduh, iar cerurile, în înalturi, erau întunecate de obişnuita pâclă cenuşie. Cenuşa cădea uşurel, deşi neîncetat, de mai bine de două luni. Caii se mişcau prin câteva straturi bune de cenuşă pe drumul către sud, însoţiţi de o sută de soldaţi de-ai lui Elend. Cât avea să mai dureze până când cenuşa urma să devină aşa de groasă încât să împiedice călătoriile? Prin unele locuri se înălţau deja movile de-un metru.

Totul era întunecat – dealurile, drumul, câmpiile. Copacii se gârboveau sub greutatea de cenuşă de pe ramuri şi frunze. Ce creştea pe pământ era, în mare parte, mort – să ia până şi doi cai cu ei până în oraşul Lekal fusese greu, fiindcă n-aveau ce să pască. Soldaţii fuseseră siliţi să le care nutreţul.

— Trebuie să spun totuşi, continuă Boare trăncănind în felu-i obişnuit, apărându-se de cenuşă cu o umbrelă prinsă de spatele şeii, că cenuşa asta e un *picuţ* cam lipsită de imaginaţie.

— Lipsită de imaginaţie?

— Păi da, făcu Boare. Cu toate că, întâmplător, îmi place negrul la costume, altminteri îl găsesc o nuanţă nu tocmai inspirată.

— Dar cum să fie cenuşa, dacă nu aşa?

Boare ridică din umeri.

— Bun, Vin zice că ceva provoacă toate astea, da? O forţă teribilă a răului sau ceva? Ei, dacă *eu* aş fi respectiva forţă a răului, cu siguranţă că nu mi-aş folosi puterile ca să înnegresc pământul. N-are bun gust,

atâta tot. Dar roşul… asta ar fi o culoare interesantă. Numai gândeşte-te la posibilităţi – dacă cenuşa ar fi roşie, râurile ar părea ca de sânge. Negrul e aşa de monoton că poţi uita de el, dar roşul… te-ai gândi necontenit: „Ia uite la asta. Ce roşu e dealul. Forţa aia malefică are cu siguranţă ceva stil."

— Nu-s prea convinsă că există o asemenea „forţă malefică", Boare, zise Sazed.

— A?

Sazed scutură din cap.

— Munţii de Cenuşă au scuipat *întotdeauna* cenuşă. E chiar aşa de ireal să presupunem că au devenit mai activi în ultima vreme? Poate că ăsta e rezultatul unor procese naturale.

— Şi ceţurile?

— S-au adaptat la vreme, Lord Boare. Poate că înainte era, pur şi simplu, prea cald pentru ele pe timp de zi ca să poată ieşi. Acum, că munţii de cenuşă scapă mai multă, ar fi logic ca şi zilele să devină mai reci, aşa că ceţurile zăbovesc mai mult.

— Aha… Şi dacă asta ar fi cauza, dragul meu, atunci de ce nu rămâneau ceţurile afară, pe timpul zilei, iarna? Era mai frig decât vara, dar plecau întotdeauna la ivirea zorilor.

Sazed tăcu. Boare avea un argument valabil. Şi totuşi, cu cât se cufunda mai tare în religiile de pe lista lui, Sazed se întreba tot mai adesea dacă nu cumva îşi *creau* pur şi simplu duşmanul, întruchipându-l în „forţa" aceea pe care o simţise Vin. Nu mai ştia ce să creadă. Nu credea că ar fi fost posibil ca ea să fi inventat. Însă, dacă în religii nu exista pic de adevăr, era prea mult dacă socotea de aici, logic, că lumea se termina pur şi simplu fiindcă îi venise sorocul?

— Verde, zise în cele din urmă Boare.

Sazed întoarse capul spre el.

— Asta da, ar fi o culoare de bun-gust, zise Boare. Altceva. Nu poţi să vezi verde şi să uiţi de el – nu cum faci cu negrul sau cafeniul. Nu povestea Kelsier că, în alte vremuri, plantele erau verzi? Înainte de înălţarea Lordului Legiuitor, înainte ca prima Adâncime să se pogoare peste tărâm?

— Aşa spun poveştile.

Boare dădu gânditor din cap.

— Chiar că bun gust, zise. Ar fi foarte drăguţ pe-afară, aşa cred.

— Ce? făcu Sazed cu adevărat surprins. Majoritatea celor cu care am stat de vorbă păreau să creadă că ideea asta cu verdele ar fi cam nefirească.

— Aşa credeam şi eu, dar acum, după ce-am văzut numai negru în

faţa ochilor toată ziua, zi de zi… mi se pare că puţină varietate n-ar strica. Câmpii înverzite… punctuleţele de culoare… cum le zicea Kelsier…?

— Flori, spuse Sazed. Larsta au scris poeme despre acestea.

— Mda, zise Boare. Ar fi drăguţ să se-ntoarcă alea.

— Să se întoarcă?

Breeze strânse din umeri.

— Păi… Biserica Supravieţuitorului proroceşte că Vin, într-o bună zi, va curăţi cerurile de cenuşă şi văzduhul de ceţuri. Mă gândesc că, dacă tot e pusă pe treabă, ar putea la fel de bine să aducă plantele şi florile înapoi. Pare, nu ştiu de ce, o chestie cât se poate de feminină.

Sazed oftă şi clătină din cap.

— Lord Boare, îmi dau seama că-ncerci, pur şi simplu, să-mi dai curaj. Mă îndoiesc, totuşi, că *tu, personal,* îmbrăţişezi învăţăturile Bisericii Supravieţuitorului.

Boare şovăi. Apoi zâmbi.

— Am exagerat şi eu un pic, nu?

— Puţin.

— Cu tine e greu să-mi dau seama, dragule. Eşti aşa de conştient de atingerea mea asupra simţămintelor tale că nu prea pot folosi multă allomanţie, iar în ultima vreme ai fost aşa de… hmm… altfel.

Vocea lui Boare deveni melancolică.

— Dar mi-ar plăcea totuşi să văd plantele cele verzi de care vorbea Kelsier al nostru mereu. După şase luni de cenuşă… pff… ajungi cel puţin să *vrei* să crezi. Poate că-i destul pentru un bătrân ipocrit ca mine.

Deznădejdea ce-l cuprinsese pe Sazed îl împingea să sară şi să urle că simpla *credinţă* nu era de ajuns. Dorinţa şi credinţa nu-l duseseră nicăieri. Nu aveau să schimbe faptul că plantele mureau şi că lumea se sfârşea.

Nu merita să se zbată, fiindcă totul era deşertăciune.

Sazed încercă să-şi stăvilească gândurile negre, însă îi venea greu. Uneori melancolia asta a lui îl îngrijora. Din păcate, în majoritatea timpului, abia dac-aş putea aduna suficientă energie cât să-i pese că are o asemenea dispoziţie sumbră.

Larsta, îşi spuse. *Fii atent la religia aia. Trebuie să iei o decizie.*

Observaţiile lui Boare îl puseseră pe gânduri. Larsta punea mult accent pe frumuseţe şi artă, socotindu-le „divine”. Păi, dacă divinitatea avea în vreun fel de-a face cu arta, atunci un zeu *n-ar fi putut* în niciun caz fi implicat în ceea ce se petrecea pe lume. Cenuşa, peisajul sinistru, deprimant… era mai mult decât „lipsit de imaginaţie”, cum

formulase Boare. Era complet fad. Searbăd. Monoton.

Religie neadevărată, scrise Sazed la capătul foii. *Învăţăturile sale sunt în contradicţie directă cu evenimente observabile.*

Deschise portofoliul şi vârî foaia înăuntru; mai făcuse un pas către ceilalţi. Sazed îl vedea pe Boare cercetându-l cu coada ochiului; Domolitorii iubeau secretele. Sazed se îndoia că omul acela ar fi fost prea impresionat să afle care-i de fapt esenţa lumii. Oricum, îşi dorea ca Boare să-i dea pace când venea vorba de studiile sale.

N-ar trebui, totuşi, să fiu aspru cu el, cugetă Sazed. Ştia că Domolitorul încerca, în felul lui, să-i fie de ajutor. Boare se schimbase de când se cunoscuseră. La început – cu toate că avea şi pâlpâiri de compasiune – Boare fusese cu adevărat manipulatorul egoist şi lipsit de scrupule care acum doar se prefăcea a fi.

Sazed bănuia că Boare se alăturase bandei lui Kelsier nu din dorinţa de a-i ajuta pe skaa, ci datorită îndrăznelii acelui plan, fără a pune la socoteală răsplata bogată promisă de Kelsier.

Răsplata aceea – ascunzătoarea comorii de atiu a Lordului Legiuitor – se dovedise un basm. Boare se mulţumise cu alte recompense.

În susul pantei, Sazed băgă de seamă pe cineva care înainta prin cenuşă. Silueta purta veşminte negre, însă pe fundalul de cenuşă al câmpiei era uşor să prinzi cu privirea orice nuanţă de trup omenesc. Era una dintre iscoadele lor. Căpitanul Goradel opri formaţia, apoi trimise un om înainte să întâmpine iscoada. Sazed şi Boare rămaseră răbdători în aşteptare.

— Raportul iscoadei, lord ambasador, zise căpitanul Goradel, îndreptându-se, după scurt timp, spre calul lui Sazed. Armata împăratului e la doar câteva dealuri distanţă – mai puţin de o oră.

— Bine, rosti Sazed bucurându-se la gândul că avea să mai vadă şi altceva în afara dealurilor mohorâte şi negre.

— Se pare că ne-au zărit, lord ambasador, spuse Goradel. Vin călăreţi. De fapt, sunt chiar…

— Aici, spuse cu un oftat Boare.

Silueta care se zgâlţâia în şa se transformă într-o tânără cu păr auriu, îmbrăcată într-o rochie roz-deschis – care-o făcea să arate mai tânără decât cei douăzeci şi ceva de ani pe care-i avea. Alirianne nutrea o slăbiciune pentru dantele şi podoabe şi îi plăcea să poarte straie în culori vii, făcute să ia ochii. Sazed s-ar fi aşteptat ca o asemenea făptură să nu se priceapă la călărie. Alirianne, însă, galopa cu o uşurinţă graţioasă, ceva de care oricine ar fi avut nevoie dacă s-ar fi aflat în spinarea unui cal în goană, purtând o rochie atât de vaporoasă.

Fata trase de hăţuri în faţa soldaţilor lui Sazed, făcând animalul să se

învârtă, într-o fulguire de material foşnitor şi păr auriu. Cât pe ce să descalece, şovăi la vederea stratului gros de cenuşă de pe pământ.

— Alirianne? întrebă după un moment de tăcere Boare.

— Taci, zise ea. Încerc să decid dacă merită să-mi murdăresc rochia ca să-ţi sar în braţe.

— Putem aştepta până ce ne întoarcem în tabără.

— Nu te-aş pune într-o situaţie atât de stânjenitoare în faţa soldaţilor.

— Tehnic vorbind, draga mea, sunt soldaţii lui Sazed.

Fiindcă i se amintise de prezenţa lui Sazed, Alirianne îşi îndreptă ochii spre el. Îi zâmbi cu drăgălăşenie şi se înclină schiţând o reverenţă, din şaua calului.

— Lord ambasador, rosti fata, făcându-l pe Sazed să simtă un brusc – şi nefiresc – sentiment de afecţiune faţă de tânără.

Îl aţâţa. Dacă putea fi cineva mai neruşinat pe lume decât Boare, atunci Alirianne era.

— Prinţesă, rosti Sazed înclinând capul.

Într-un târziu, Alirianne se decise şi alunecă de pe cal. Nu tocmai „zbughind-o", ci ţinându-şi rochia ridicată de poale, într-o postură nu tocmai demnă de o doamnă. Ar fi putut fi socotită lipsită de pudoare dacă n-ar fi purtat pe dedesubt un fel de jupă ce părea a fi făcută din mai multe rânduri de dantelă.

În cele din urmă, căpitanul Goradel se apropie şi-o ajută să urce pe calul lui Boare, aşezând-o înaintea lui în şa. Cei doi nu erau căsătoriţi oficial – în parte, poate, fiindcă Boare se simţea stânjenit de relaţia cu o femeie cu atâţia ani mai tânără. Când fusese luat la întrebări în privinţa asta, Boare explicase că nu voia s-o lase văduvă când avea să moară – un lucru despre care părea să creadă că era iminent, deşi avea doar patruzeci şi ceva de ani.

O să murim oricum cu toţii, după cum merg lucrurile, cugetă Sazed. *Nu contează ce vârste avem.*

Poate că de aceea şi acceptase, în parte, Boare să aibă o relaţie cu Alirianne. Oricum ar fi fost, se vedea bine, din felul în care se uita la ea – din felul delicat, aproape reverenţios, în care o ţinea lângă el – că o iubea foarte mult.

Structura noastră socială se destramă, gândi Sazed, în vreme ce coloana pornea iarăşi la drum. *Cândva, pecetea oficială a căsniciei ar fi fost esenţială, mai ales fiind vorba de o tânără de rangul ei.*

Dar cine să mai „oficializeze" acum? Obligatorii dispăruseră aproape cu totul. Guvernarea lui Elend şi a lui Vin era ceva ce ţinea de necesităţile războiului – o alianţă de oraşe pragmatică, organizată

militar. Şi peste toate trona conştiinţa tot mai acută a faptului că ceva era foarte, foarte în neregulă cu lumea.

De ce să te mai oboseşti cu însuratul dacă oricum te aşteptai ca lumea să se termine până la finele anului?

Sazed clătină din cap. Era o perioadă când oamenii aveau nevoie de structură – de *credinţă* – ca să poată continua. El ar fi trebuit să fie cel care să le-o dea. Biserica Supravieţuitorului încerca să le-o ofere, însă era prea de curând creată, iar discipolii prea lipsiţi de experienţă întru cele religioase. Deja se iscau certuri despre doctrină şi ritualuri, şi fiece oraş din Noul Imperiu îşi crea propria variantă mutantă a cultului.

În trecut, Sazed predase religia fără să simtă nevoia de a crede în vreuna. Acceptase că fiecare era specială în felul ei şi le oferea celor interesaţi aşa cum un ospătar ar servi un aperitiv pe care el personal nu l-ar mânca.

Să facă asta acum i se părea o ipocrizie. Dacă oamenii lui aveau nevoie de credinţă, atunci nu el ar fi trebuit să le-o ofere. Nu mai voia să propovăduiască minciuni.

Sazed îşi aruncă pe faţă un pumn de apă rece din lighean, bucurându-se de izbitura de răcoare. Apa i se prelinse pe obraji. Îşi uscă faţa cu un prosop curat apoi scoase briciul şi oglinda, ca să-şi radă cum se cuvine părul de pe cap.

— De ce continui să faci asta? întrebă pe neaşteptate o voce.

Sazed se răsuci. În cortul său nu fusese nimeni în urmă cu doar câteva clipe, însă acum cineva stătea în spatele lui. Sazed zâmbi.

— Doamnă Vin.

Ea îşi încrucişă braţele pe piept şi ridică din sprânceană. Mereu se mişcase fără zgomot, însă acum devenise aşa de priceputăcă-l uimea până şi pe el. Abia dacă mişcase uşa de pânză a cortului când intrase. Îşi purta obişnuita cămaşă şi nădragi bărbăteşti, cu toate că-n ultimii doi ani îşi lăsase părul negru ca pana corbului să-i crească până la umeri, femeieşte. Într-o vreme, Vin parcă se furişa oriunde s-ar fi dus, încercând mereu să se ascundă, arareori privind în ochi pe cineva. Asta se schimbase. Încă era uşor să n-o observi, cu mişcările ei moi, cu silueta subţire şi statura mică. Însă acum se uita întotdeauna în ochii celorlalţi.

Şi asta schimba mult lucrurile.

— Generalul Demoux zicea că te odihneşti, Doamnă Vin, observă Sazed.

— Demoux ştie că nu-i cazul să mă lase să dorm când soseşti tu.

Sazed surâse, apoi arătă cu mâna spre un scaun, poftind-o să se

aşeze.

— Poţi să te razi mai departe, zise ea. E-n regulă.

— Te rog, zise el gesticulând din nou.

Vin oftă şi se aşeză.

— Niciodată nu-mi răspunzi la întrebări, Sazed. De ce continui să porţi roba aceea de majordom? De ce îţi tot razi creştetul, la fel ca servitorii terrisieni? De ce îţi tot faci griji că nu eşti respectuos fiindcă te epilezi când sunt eu de faţă? Doar nu mai eşti un servitor.

El oftă şi se aşeză cu grijă într-un jilţ, faţă în faţă cu Vin.

— Nu mai ştiu exact ce anume sunt, Doamnă Vin.

Pânza cortului tremură în bătaia uşoară a vântului şi fire de cenuşă intrară înăuntru, căci Vin nu închisese bine după ea. Auzindu-l, se încruntă.

— Eşti Sazed.

— Ambasadorul-şef al împăratului Venture.

— Nu, zise Vin. Poate asta *faci,* dar nu asta *eşti.*

— Şi atunci, mă rog, ce sunt?

— Sazed, repetă ea. Păstrător din Terris.

— Un Păstrător care nu-şi mai poartă cupruminţile?

Vin aruncă o privire într-un ungher, spre scrinul în care le păstra. Cupruminţile, depozitele feruchimice care conţineau religiile, istoriile şi basmele unor popoare de mult dispărute. Aşteptau să fie predate, aşteptau să fie completate.

— Mă tem că am devenit foarte egoist, Doamnă Vin, zise cu voce domoală Sazed.

— Ce aiureală, spuse Vin. Ţi-ai petrecut viaţa întreagă în slujba altora. Nu cunosc pe nimeni mai puţin egoist ca tine.

— Apreciez acest simţământ, zise el. Dar mă tem că trebuie să-mi exprim dezacordul. Doamnă Vin, mâhnirea nu-i ceva nou pentru noi. Ştii mai bine decât oricine greutăţile vieţii din Ultimul Imperiu. Am pierdut cu toţii oameni dragi nouă. Şi totuşi parcă numai eu nu reuşesc să trec peste ce-am pierdut. Parcă aş fi un copil. Da, Tindwyl e moartă. Şi, cu toată sinceritatea, n-am petrecut prea mult timp cu ea înainte să-i vină sorocul. N-am motive ca să mă simt astfel. Însă, când mă trezesc dimineaţa, nu mă pot opri să nu văd negru înaintea mea. Când îmi aşez pe braţe metalminţile, îmi simt pielea rece şi-mi amintesc de timpul petrecut alături de ea. Viaţa mea e deznădăjduită. Ar trebui să pot trece peste asta, însă nu pot. Voinţa mi-e slabă, cred.

— Nu-i deloc adevărat, Sazed, zise Vin.

— Trebuie să-mi exprim dezacordul.

— Aha! făcu Vin. Dacă ai fi într-adevăr un om cu voinţă slabă, ai

putea să nu fii de acord cu mine?

Sazed tăcu o clipă, zâmbind, apoi întrebă:

— Dar de când ai ajuns să gândeşti atât de logic?

— De când îmi împart viaţa cu Elend, zise Vin cu un oftat. Dacă preferi argumente iraţionale, nu te căsători cu un învăţat.

Eu aproape am făcut-o. Gândul acesta i se ivi în minte fără să vrea şi şterse zâmbetul de pe chip. Vin probabil că observă, fiindcă tresări uşurel.

— Iartă-mă, zise ferindu-şi privirea.

— Nu-i nimic, Doamna Vin. Numai că… mă simt lipsit de vlagă. Nu pot fi cel pe care şi-l doreşte poporul meu. Sunt, poate, ultimul dintre Păstrători. A trecut un an de când Inchizitorii mi-au atacat ţara şi au ucis toţi copiii feruchimişti; nu avem dovezi că ar fi supravieţuit cineva din clanul meu. Mai erau şi alţii plecaţi din oraş, limpede şi inevitabil, însă ori au dat Inchizitorii peste ei, ori i-a găsit nenorocirea. De aşa ceva putem spune că am avut parte din plin, în ultimul timp.

Vin îşi lăsă mâinile în poală; arăta neobişnuit de slăbită în lumina ce abia mijea. Sazed îi văzu expresia chinuită şi se încruntă.

— Doamnă Vin?

— Îmi pare rău, zise ea. Doar că… tu ai fost mereu cel care dădea sfaturi, Sazed. Iar acum îmi trebuie un sfat în ce te priveşte.

— Nu e niciun sfat de dat, mă tem.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Am găsit un depozit, zise Vin. Penultima dintre grote. Ţi-am făcut o copie cu cuvintele găsite, săpate într-o foaie de oţel subţire spre bună păstrare.

— Mulţumesc.

Vin părea nesigură.

— N-o să te uiţi, aşa-i?

Sazed rămase încremenit o clipă. Apoi clătină din cap.

— Nu ştiu.

— N-o pot face singură, Sazed, şopti Vin. Nu mă pot lupta singură. Am *nevoie* de tine.

În cort se lăsă liniştea.

— Fac… tot ce pot, zise în cele din urmă Sazed. În felul meu. Trebuie să găsesc un răspuns pentru mine însumi înainte de a putea da răspunsuri altora. Dar pune să se aducă la mine în cort inscripţia. Promit că măcar îmi voi arunca ochii pe ea.

Vin încuviinţă cu o mişcare a capului, apoi se ridică.

— Elend ţine o adunare diseară. Ca să plănuim următoarele acţiuni. Vrea să vii.

Când păşi să plece lăsă o dâră vagă de parfum în urmă.

— A fost o vreme, zise, după ce am luat puterea la Fântâna Înălţării, când am crezut că Elend va muri.

— Dar n-a murit. Încă trăieşte.

— Nu are a face, zise Vin. L-am socotit mort. Ştiam că-i pe moarte – am avut puterea aceea, Sazed, putere *cum nu-ţi poţi închipui.* Niciodată. Puterea de a distruge lumi şi de a le clădi iarăşi. Puterea de a vedea şi de a înţelege. L-am văzut şi am ştiut că va muri. Şi că am în mâna mea puterea de a-l salva.

Sazed ridică privirea.

— Dar n-am făcut-o, zise Vin. L-am lăsat însângerat şi am slobozit, în schimb, puterea. L-am dat morţii.

— Cum? Cum ai putut face un asemenea lucru? întrebă Sazed.

— M-am uitat în ochii lui, rosti Vin, şi am ştiut ce ar vrea să fac. Tu mi-ai dăruit asta, Sazed. Tu m-ai învăţat să-l iubesc îndeajuns cât să-i dau voie să moară.

Îl lăsă, apoi, singur în cort. În câteva momente Sazed reveni asupra epilării ţestei şi găsi ceva aşezat lângă lighean. O bucată mică şi împăturită de hârtie.

Pe ea, un desen vechi, şters, al unei plante bizare. O floare. Desenul îi aparţinuse cândva Iepei. De la ea ajunsese la Kelsier, şi de la acesta la Vin.

Sazed luă foaia, întrebându-se ce avusese de gând Vin să-i transmită lăsându-i desenul. În cele din urmă îl împături la loc şi şi-l strecură în mâneca sutanei, apoi îşi văzu de treabă.

CAPITOLUL 11

Prima Învoială, adesea rostit de Kandra, era iniţial doar o serie de promisiuni pe care Prima Generaţie i le făcuse Lordului Legiuitor. Aceste promisiuni le-au pus pe hârtie şi, făcând asta, au obţinut şi primul cod de legi kandra. Îi îngrijora posibilitatea autoguvernării, independenţa de Lordul Legiuitor şi imperiul acestuia. Aşa că au dus cele scrise înaintea sa, cerându-i încuviinţarea.

El a cerut ca regulile să fie întipărite în oţel şi a scrijelit cu mâna lui o semnătură, la sfârşit. Codul acesta era primul lucru pe care-l învăţa un kandra după ce se trezea din viaţa de nălucă-de-ceaţă. Conţinea porunci referitoare la respectul datorat generaţiilor anterioare, drepturi legale simple garantate oricărui kandra, indicaţii pentru crearea unor noi kandra şi solicitarea unui devotament desăvârşit pentru Lordul Legiuitor.

Mai supărător era că Prima Învoială conţinea o prevedere care, invocată, ar fi dus la sinuciderea în masă a neamului kandra.

KanPaar se lăsă în faţă, în jilţul său, cu oasele roşii, cristaline, scânteind în lumina felinarelor.

— Prea bine atunci, TenSoon, trădător al neamului kandra. Ai vrut judecata asta. Acum apără-te.

TenSoon trase o gură bună de aer – era aşa de bine s-o poată iar face – şi dădu să vorbească.

— Spune-le, continuă rânjind KanPaar, explică-le, dacă poţi, de ce ai ucis unul de-ai noştri. Un tovarăş kandra.

TenSoon îngheţă. Cotlonul Încrederii era tăcut – generaţiile de kandra erau mult prea binecrescute ca să se frământe şi să facă gălăgie, ca o adunare de oameni. Stăteau acolo, cu oase de piatră, lemn sau chiar metal, aşteptând răspunsul lui TenSoon.

TenSoon nu se aşteptase la întrebarea aceea.

— Da, am ucis un kandra, zise acesta, stând rece şi dezgolit pe platformă. Nu este interzis.

— Trebuie să fie interzis? zise KanPaar ţintuindu-l cu un deget acuzator. Oamenii se omoară unii pe alţii. Kolosşii o fac. Da şi unii, şi alţii aparţin Năruirii. *Noi* suntem Dăinuirea, aleşii Tatălui însuşi. Nu ne omorâm unii pe alţii!

TenSoon se încruntă. Era un interogatoriu neobişnuit. *De ce ai întreba asta? Trădarea poporului meu e cu siguranţă un păcat cu mult mai grav decât uciderea unuia.*

— Am fost silit de Contract, zise cu onestitate TenSoon. Tu ar trebui să ştii, KanPaar. *Tu* m-ai încredinţat omului Straff Venture. Şi ştim cu toţii ce fel de persoană era.

— Cu nimic diferit de orice alt *om,* se burzului unul dintre Secunzi.

Cândva, TenSoon ar fi fost de acord. Însă ştia că mai existau şi oameni, măcar câţiva, care *erau* diferiţi. O trădase pe Vin, şi totuşi ea nu-l urâse pentru asta. Înţelesese şi fusese îndurătoare. Chiar dacă nu ar fi putut deveni prieteni, chiar dacă n-ar fi ajuns s-o respecte profund, acel moment, în sine, i-ar fi câştigat lui Vin credinţa sa neabătută.

Se baza pe el, chiar dacă nu ştia asta. Se îndreptă de umeri şi-l privi în ochi pe KanPaar.

— Am fost atribuit omului Straff Venture prin Contract plătit, zise TenSoon. Iar el m-a lăsat în voia toanelor fiului său cel tulburat, Zane. Zane a poruncit să-l ucid pe kandra numit OreSeur şi să-i iau locul, ca să o pot iscodi pe femeia Vin.

La auzul numelui se auziră câteva şoapte. *Da, aţi auzit de ea. Cea care l-a ucis pe Tată.*

— Aşa că ai făcut cum ţi-a poruncit Zane? întrebă cu voce răsunătoare KanPaar. Ai ucis un alt kandra. Ai asasinat un *membru al propriei noastre generaţii!*

— Crezi că mi-a plăcut? întrebă TenSoon. OreSeur era frate de generaţie cu mine – un kandra pe care-l ştiam de şapte sute de ani. Însă… Contractul…

— Opreşte uciderea, zise KanPaar.

— Opreşte uciderea oamenilor.

— Şi o viaţă kandra nu e mai de preţ decât cea a unui om?

— Cuvintele sunt limpezi, KanPaar, se răsti TenSoon. Le cunosc prea bine – am ajutat la scrierea lor! Am fost amândoi acolo atunci când Contractele acestea de slujire au fost create, folosindu-se ca model Prima Învoială însăşi! Nu ne dau voie să ucidem oameni, dar nu ne interzic să ne ucidem unii pe alţii.

KanPaar se aplecă iarăşi în faţă.

— Ai discutat cu acest Zane? I-ai dat a înţelege că poate ar trebui să săvârşească singur crima? Ai încercat, cât de cât, să eviţi uciderea unuia dintre ai noştri?

— Nu le întorc vorba stăpânilor mei, zise TenSoon. Şi cu siguranţă n-am vrut să-i spun omului Zane cum să ucidă un kandra. Lipsa lui de cumpănire era bine ştiută.

— Deci nu te-ai opus, zise KanPaar. Ci l-ai ucis, pur şi simplu, pe OreSeur. Şi apoi i-ai luat locul, pretinzând că eşti el.

— Asta facem noi, zise cu năduf TenSoon. Luăm locul altora,

făcând-o pe iscoadele. Ăsta e chiar *scopul* Contractului.

— Facem asta cu *oamenii,* izbucni un alt Secund. E prima dată când un kandra a fost folosit pentru a imita un alt kandra. E un precedent supărător pe care l-ai stabilit.

A fost iscusit, cugetă TenSoon. *Îl urăsc pe Zane că m-a silit s-o fac, dar tot văd că a fost o mişcare genială. Vin n-a bănuit nicio clipită.*

Cine ar fi făcut-o?

— Ar fi trebuit să refuzi să faci acest act, zise KanPaar. Ar fi trebuit să soliciţi clarificarea Contractului tău. Dacă şi alţii ar începe să ne folosească în acest chip, ca să ne ucidem unii pe alţii, am putea fi şterşi de pe lume în doar câţiva ani!

— Ne-ai trădat pe toţi cu pripeala ta, zise un altul.

Ah, îşi spuse TenSoon. *Deci ăsta le este planul. Mă scot trădător de la bun început, pentru ca orice aş afirma după aceea să nu mai găsească crezare.*

Zâmbi. Era din A Treia Generaţie şi se făcuse vremea să se poarte ca atare.

— V-am trădat cu pripeala? Dar voi glorioşi Secunzi? Cine a îngăduit ca un Contract să-i fie atribuit lui Kelsier însuşi. Aţi dat un slujitor kandra *chiar celui care plănuia să ne ucidă Tatăl!*

KanPaar înlemni, de parcă ar fi fost pălmuit, cu faţa translucidă şi furioasă în lumina albăstrie.

— Nu ai căderea de a aduce acuzaţii, Terţule!

— Nu mai am căderea să fac nimic, se pare, spuse TenSoon. Niciunul dintre noi nu mai are, acum că a murit tatăl. Nu ai dreptul să te plângi, fiindcă am ajutat la asta.

— De unde să ştim că un om va reuşi acolo unde alţii n-au izbutit, se răţoi un Secund. A plătit aşa de bine că…

KanPaar le tăie celorlalţi vorba cu un gest tăios al mâinii. Nu era bine ca şi cei din A Doua Generaţie să fie nevoiţi să se apere. Iar HunFoor – kandra care vorbise – nu se prea nimerise la fel cu ceilalţi din generaţia sa. Era un picuţ mai… greoi.

— Nu vei mai scoate nicio vorbă despre asta, Terţule, zise KanPaar arătând spre TenSoon.

— Cum să mă apăr, dacă nu pot…

— Nu eşti *aici* ca să te aperi, zise KanPaar. Acesta nu este un proces – deja ţi-ai recunoscut vinovăţia. E sentinţa unei judecăţi. Lămureşte-ţi faptele, apoi lasă Prima Generaţie să-ţi hotărască soarta!

TenSoon tăcu. Nu era timpul pentru presiuni. Nu încă.

— Acum, zise KanPaar, lucrul ăsta pe care l-ai făcut, luând locul unuia dintre fraţii tăi, e îndeajuns de rău. Continuăm sau îţi accepţi

judecata?

— Ştim amândoi că moartea lui OreSeur are prea puţin de-a face cu motivul pentru care mă aflu aici.

— Prea bine, zise KanPaar. Să trecem, atunci, mai departe. De ce nu spui Primei Generaţii pentru ce – dacă eşti un kandra atât de respectuos cât priveşte Contractul – ai *încălcat* Legea cu stăpânul tău, nesocotindu-i nevoile şi ajutându-l, în schimb, pe duşmanul său?

Acuzaţia lui KanPaar răsună în sală. TenSoon închise ochii, gândindu-se la ziua aceea, cu un an în urmă. Îşi amintea că stătuse liniştit pe lespezile Fortăreţei Venture, uitându-se la lupta dintre Zane şi Vin.

Nu. Nu fusese o luptă. Zane arsese atiu, şi asta-l făcuse aproape invincibil. Zane se jucase cu Vin, o umilise şi-o batjocorise.

Vin nu fusese stăpâna lui TenSoon – îi ucisese kandra şi-i luase locul, spionând-o potrivit poruncii lui Zane. *El* fusese stăpânul lui TenSoon. *El* deţinuse Contractul lui TenSoon.

Însă, cu toată instruirea sa, TenSoon o ajutase pe Vin. Şi-i dezvăluise, în consecinţă, marele secret al neamului kandra. Slăbiciunea lor: că un Allomant îşi putea folosi puterile pentru a stăpâni complet corpul unui kandra. Kandra slujiseră pentru a ţine acest lucru secret – se făcuseră servitori pentru a nu ajunge sclavi. TenSoon deschise ochii în încăperea tăcută. Era momentul pe care îl aşteptase.

— Nu mi-am încălcat Contractul, declară.

KanPaar pufni a lehamite.

— Altceva ai spus când te-ai întors la noi acum un an, Terţule.

— V-am spus ce s-a întâmplat, zise TenSoon şi îşi îndreptă cu mândrie spinarea. N-am minţit. Am ajutat-o pe Vin şi nu pe Zane. În parte din cauza acţiunilor mele, stăpânul meu a murit la picioarele lui Vin. Însă Contractul nu l-am încălcat.

— Susţii că Zane *voia* să-i ajuţi duşmanul? zise KanPaar.

— Nu, nu mi-am încălcat Contractul fiindcă am decis să slujesc un Contract mai însemnat. Prima Învoială!

— Tatăl e mort! ţipă unul dintre Secunzi. Cum să slujeşti Contractul cu el?

— A murit, e drept. Dar Prima Învoială n-a murit odată cu el! Vin, Moştenitoarea Supravieţuitorului, ea a fost aceea care l-a ucis pe Lordul Legiuitor. *Ea* este acum Mama noastră. Prima Învoială e acum cu ea!

Se aşteptase la ţipete indignate, la insulte şi acuzaţii de blasfemie. Însă obţinuse o tăcere buimacă. KanPaar stătea, înlemnit, după pupitrul său. Membrii Primei Generaţii tăceau, ca de obicei, în alcovurile lor

umbrite.

Păi, îşi spuse TenSoon, *cred că asta înseamnă că ar trebui să continui.*

— A *trebuit* s-o ajut pe femeia Vin, zise. Nu-l puteam lăsa pe Zane s-o omoare, fiindcă aveam o datorie faţă de ea, o datoria care a început în clipa în care a luat locul Tatălui.

KanPaar izbuti, până la urmă, să-şi găsească vocea:

— *Ea?* Mama noastră? L-a ucis pe Lordul Legiuitor!

— Şi i-a luat locul. Este acum, într-un fel, una dintre noi.

— Prostii! făcu KanPaar. Mă aşteptam la explicaţii, TenSoon, poate chiar la minciuni. Dar fanteziile astea? Blasfemiile astea?

— Ai mai fost pe-afară în ultima vreme, KanPaar? Ai mai ieşit din Patrie în ultimul veac? Pricepi ce se întâmplă? Tatăl e *mort.* Tărâmul e răscolit. Când mă întorceam în Patrie, acum un an, am văzut cum s-au schimbat ceţurile. Nu se mai poartă cum s-au purtat întotdeauna. Nu mai putem continua. A Doua Generaţie nu-şi dă, poate, seama, dar Năruirea a venit! Viaţa se va sfârşi. Vremea de care vorbeau Lume-Aducătorii – poate vremea încheierii – a venit!

— Vorbeşti în dodii, TenSoon. Ai stat prea mult printre oameni şi…

— Spune-le despre ce-i cu adevărat vorba, KanPaar, îl întrerupse TenSoon ridicând vocea. Nu vrei să se ştie *adevăratul* meu păcat? Nu vrei să audă şi ceilalţi?

— Nu întinde coarda, TenSoon, zise KanPaar arătând din nou cu degetul spre el. Ce-ai făcut e şi aşa rău. Nu face din asta…

— I-am spus, zise TenSoon întrerupându-l iar. I-am spus *Secretul* nostru. Şi, în cele din urmă, m-a folosit. Ca allomanţii din evurile vechi. Mi-a controlat trupul, folosind Slăbiciunea, şi m-a făcut să mă lupt cu Zane! *Asta* e tot. I-am trădat pe toţi ai noştri. Ea ştie… şi sunt sigur că a spus-o şi altora. Nu peste mult, vor şti cu toţii cum să ne controleze. Şi vrei să afli *de ce* am făcut-o? Judecata asta nu-i întocmită ca să pot vorbi despre ţelurile mele?

Continuă să vorbească, deşi KanPaar încerca să-l acopere.

— Am făcut-o fiindcă avea *dreptul* de a şti Secretul, răcni TenSoon. Ea este Mama! A moştenit tot ce-a avut Lordul Legiuitor. Fără ea nu suntem nimic. Nu putem crea Binecuvântări noi, sau kandra, pe noi înşine! Încrederea este a ei, acum! Ar trebui să mergem la ea. Dacă acesta e cu adevărat sfârşitul tuturor lucrurilor, atunci va veni iute şi încheierea. Ea va…

— Destul! mugi KanPaar.

Încăperea se cufundă iarăşi în tăcere.

TenSoon respiră adânc. Vreme de un an, prins în gaura sa, plănuise

cum să facă cunoscută această informaţie. Neamul său îşi petrecuse o mie de ani, zece generaţii, urmând învăţăturile Primului Contract. Meritau să afle ce se întâmplase cu el.

Şi totuşi… i se părea aşa de… nepotrivit să ţipe toate acestea, ca un om purtat de nebunie. Oare aveau să-l creadă? Oare putea schimba ceva, cât de cât?

— Tu singur ţi-ai recunoscut trădarea, zise KanPaar. Ai încălcat Contractul, ai ucis pe cineva din propria-ţi generaţie şi ai spus unui om cum să ne stăpânească. Ai vrut judecată. Judecată va fi.

TenSoon se întoarse încetişor şi se uită spre balcoanele de unde priveau membrii Primei Generaţii.

Poate… poate-şi vor da seama că ce-am spus e adevărat. Poate că vorbele mele îi vor trezi şi vor pricepe că trebuie să ne punem în serviciul lui Vin şi nu să stăm aici, în peşteri, să aşteptăm sfârşitul lumii.

Însă nu se întâmplă nimic. Nici mişcare şi nici sunet. Uneori, TenSoon se întreba dacă acolo, sus, mai trăia cineva. Nu mai vorbise de secole cu vreun membru al Primei Generaţii – îşi mărgineau comunicarea doar la cea cu Secunzii.

Dacă vieţuiau încă, niciunul nu profită de ocazie pentru a-i da iertare lui TenSoon. KanPaar zâmbi.

— Prima Generaţie ţi-a ignorat cererea, Terţule, zise. Ca atare, ca slujitori ai lor, noi, cei din A Doua Generaţie, vom da sentinţa în locul lor. Ţi se va anunţa într-o lună.

TenSoon se încruntă. *O lună? De ce să aştepte?*

Oricum ar fi fost, se sfârşise. Oftând, plecă capul. Apucase să-şi zică păsul. Kandra ştiau acum că Secretul lor ieşise la iveală. Secunzii nu mai puteau ascunde asta. Poate că vorbele lui îi vor trezi poporul la fapte.

Dar el n-avea, probabil, s-o ştie vreodată.

CAPITOLUL 12

Rashek, desigur, a mutat Fântâna Înălţării.

A fost foarte iscusit din partea lui, poate lucrul cel mai chibzuit pe care l-a făcut. Ştia că puterea avea într-o bună zi să revină în Fântână, fiindcă asemenea putere – cea fundamentală, prin care se formase lumea însăşi – nu se isprăveşte pur şi simplu. Poate fi folosită, deci dispersată, dar se va reface mereu.

Ştiind, deci, că zvonurile şi legendele vor rămâne, Rashek a schimbat însăşi alcătuirea lumii. A pus munţi în ceea ce a devenit Nordul, numind locul Terris. Apoi a netezit adevăratul său loc de baştină şi şi-a clădit capitala acolo.

Şi-a construit palatul cu încăperea aceea în mijloc, locul în care medita, spaţiu ce era o copie a vechii sale colibe din Terris. Un refugiu creat în ultimele momente de dinainte ca puterea să-l părăsească.

— Îmi fac griji pentru el, Elend, zise Vin aşezându-se pe saltea.

— Pentru cine? întrebă Elend întorcând faţa de la oglindă. Sazed?

Vin dădu din cap, încuviinţând. Când Elend se trezi din aţipeală, ea se sculase deja, se îmbăiase şi se îmbrăcase. Îşi făcea griji uneori pentru ea, pentru că trudea atâta. Acum, că devenise şi el Născut-din-Ceaţă, îşi făcea şi mai multe griji cunoscând limitele fludorului. Metalul întărea trupul, dând voie celui ce-l folosea să-şi întârzie oboseala – dar cu un preţ. Când se termina fludorul sau era oprit, osteneala revenea şi se prăbuşea peste el ca un zid de piatră.

Şi totuşi Vin continua. Elend ardea şi el fludor, îşi forţa limitele, însă ea părea să aibă nevoie de mai puţină odihnă. Era mai tare decât el – puternică în feluri pe care Elend n-avea niciodată să le afle.

— Sazed o să se ocupe de problemele lui, zise Elend întorcându-se iar la oglindă. Trebuie să fi pierdut şi alţi oameni dragi până acum.

— Acum e altceva, zise Vin.

O zărea reflectată în oglindă, stând picior peste picior în spatele lui, înveşmântată simplu. Uniforma albă ca zăpada a lui Elend era tocmai dimpotrivă. Nasturii de lemn aurit străluceau, meşteşugiţi astfel tocmai pentru ca să aibă prea puţin metal în ei pentru a fi afectaţi de allomanţie. Haina însăşi era făcută dintr-o ţesătură specială, mai uşor de curăţat de cenuşă. Uneori se simţea vinovat de câtă muncă trebuia ca să-l facă să arate ca un rege. Însă era necesar. Nu pentru vanitatea sa, ci pentru imagine. Figura pentru care oştenii săi plecau la război, într-un tărâm al întunecimii, Elend îmbrăcat în alb – era un simbol.

— Altceva? întrebă Elend închizându-şi butonii de la manşete. Ce e cu moartea lui Tindwyl? A fost răpusă în timpul asaltului de la Luthadel. La fel au căzut Ciomege şi Dockson. Tu mi-ai ucis în luptă propriul tată, iar apoi, la puţin timp, l-am descăpăţânat pe cel mai bun prieten al meu. Am pierdut cu toţii oameni dragi.

— Asta a zis şi el, spuse Vin. Dar pentru el e mai mult decât o moarte. Cred că vede în moartea lui Tindwyl o trădare – dintre noi, el a fost mereu singurul cu credinţă. A pierdut asta, oarecum, când a murit ea.

— Singurul cu credinţă? întrebă Elend culegând de pe birou o broşă de lemn argintată şi potrivindu-şi-o în pieptul hainei. Dar de asta ce zici?

— Tu aparţii Bisericii Supravieţuitorului, Elend. Dar îţi lipseşte credinţa. Nu o ai cum o avea Sazed. Era ca şi cum… *ştia* că totul va fi bine până la urmă. Avea încredere că cineva avea grijă de lume.

— O să se descurce.

— Nu-i doar el, Elend, zise Vin. Boare încearcă prea tare.

— Ce-nseamnă asta? întrebă amuzat Elend.

— Împinge simţămintele tuturor. Împinge prea tare, încearcă să-i facă fericiţi pe alţii şi râde prea tare. E temător, îngrijorat. Şi arată asta străduindu-se prea tare.

Elend zâmbi.

— Devii la fel de rea ca şi el când citeşti emoţiile şi spui celorlalţi cum se simt.

— Sunt prietenii mei, Elend. Îi *cunosc.* Şi, să ştii, îi simt cum cedează. Unul câte unul, încep să creadă că nu avem cum să câştigăm.

Elend îşi încheie şi ultimul nasture, apoi se privi în oglindă. Se întreba, uneori, dacă se potrivea uniformei împodobite, cu albeaţa ei imaculată şi regalitatea pe care o emana. Se uită în propriii săi ochi, evitând să-şi privească barba scurtă, trupul de luptător şi pielea cu cicatrice.

Se uită în ochii aceia şi căută regele din spatele lor. Şi, ca întotdeauna, nu se simţi foarte impresionat de ce văzu.

Însă continua, fiindcă era tot ce aveau mai bun. Tindwyl îl învăţase asta.

— Prea bine, zise. Cred că ai dreptate în ce-i priveşte pe ceilalţi. Voi face ceva ca să rezolv.

Asta, până la urmă, era treaba lui. Titlul de împărat ducea după el o singură îndatorire.

Să îmbunătăţească totul.

— În regulă, zise Elend indicând către o hartă a imperiului ce atârna într-o parte a cortului sfatului. Am măsurat apariţia şi dispariţia ceţurilor în fiecare zi, apoi Nordeen şi scribii săi au socotit totul. Ne-au oferit aceste perimetre să ne călăuzească.

Grupul se apropie şi începu să studieze harta. Vin rămase în fundul cortului, cum îi plăcea. Mai aproape de umbre. Mai aproape de ieşire. Se făcuse mai încrezătoare, era drept, dar nu şi nesăbuită. Voia să poată ţine sub observaţie pe fiecare din cort, chiar dacă avea încredere în toţi.

Şi avea. Poate cu excepţia lui Cett. Bărbatul acela căpos stătea în fruntea grupului, alături de fiul său cel tăcut, ca de obicei. Cett, sau *regele Cett,* unul dintre monarhii care-i jurase supunere lui Elend – avea o barbă netăiată, o gură cam spurcată şi două picioare care nu-l susţineau. Asta, însă, nu-l împiedicase să fie cât pe ce să cucerească Luthadelul cu mai bine de un an în urmă.

— Drăcie, zise Cett. Doar nu vrei să putem citi chestia asta?

Elend bătu cu degetul în hartă. Era o schiţă grosolană a imperiului său, aidoma celei pe care o găsise în grotă, doar că actualizată. Avea nişte cercuri mari, concentrice, desenate pe ea.

— Cercul exterior este teritoriul unde ceţurile au ocupat cu totul tărâmul şi nu mai dispar, nici măcar în timpul zilei.

Elend îşi mişcă degetul spre interior, către al doilea cerc.

— Acesta trece prin satul pe care tocmai l-am vizitat, unde am găsit ascunzătoarea. Indică patru ore de lumină a zilei. Ce-i înăuntrul acestui cerc are parte de mai mult de patru ore. Ce-i în afara lui are mai puţin de-atât.

— Şi ultimul cerc? zise Boare.

Stătea cu Alirianne cât de departe de Cett îi permitea spaţiul din cort. Cett încă nu se dezbărase de obiceiul de a azvârli cu tot felul de chestii în Boare: insulte, cel mai adesea, şi uneori cuţite.

Elend privi harta.

— Presupunând că ceţurile avansează spre Luthadel cu aceeaşi repeziciune, cercul ăsta reprezintă aria despre care scribii cred că va avea parte de suficient soare, în vara asta, ca să iasă recoltele.

Cortul se cufundă în tăcere.

Nădejdea e pentru neghiobi, păru să-i şoptească lui Vin în minte vocea lui Reen. Fratele ei, Reen, o învăţase legile străzii şi ale fărădelegii, arătându-i că e bine să fie neîncrezătoare, bănuitoare. Şi, făcând aşa, o învăţase să supravieţuiască. Trebuise să apară Kelsier ca să-i arate că era posibil ca în acelaşi timp să aibă încredere şi să

supravieţuiască, iar asta fusese o lecţie dură. Însă auzea şi acum vocea de nălucă a lui Reen – mai degrabă ca o amintire – şoptindu-i despre nesiguranţa ei, scoţând în evidenţă lucrurile brutale pe care i le arătase.

— E un cerc cam mititel, zise Ham cercetând încă harta.

Bărbatul lat în spate stătea cu generalul Demoux între Cett şi Boare. Sazed şedea, liniştit, într-o latură. Vin îi aruncă o privire, încercând să-şi dea seama dacă discuţia lor de dinainte îi mai tăiase din deznădejde, însă nu-şi dădu seama.

Erau un grup mic: nouă doar, dacă-l socoteai şi pe Gneordnir, fiul lui Cett. Doar Fantomă, care plecase în recunoaştere în Nord, lipsea. Toată lumea se concentra asupra hărţii. Cercul ultim era, cu adevărat, tare mic – nici măcar cât Stăpânirea Centrală, unde se afla capitala imperială de la Luthadel. Ce zicea harta, şi voia să sublinieze Elend, era că peste nouăzeci la sută din imperiu nu avea să poată obţine recolte în vara aceea.

— Până şi bucăţica asta va dispărea până iarna viitoare, zise Elend.

Vin îi privi pe ceilalţi cum se uită şi-şi dădu seama – dacă nu pricepuseră şi ei – de groaza care-i cuprinsese. *E aşa cum zicea jurnalul lui Alendi. Nu au putut înfrunta Adâncimea cu armele. Oraşele au fost distruse, aducând o moarte lentă, oribilă. Au fost neputincioşi.*

Adâncimea. Aşa li se zisese ceţurilor, ori, cel puţin, aşa le numeau documentele care scăpaseră întregi. Poate că lucrul cu care se luptaseră, forţa aceea primordială eliberată de Vin, se afla în spatele acestei întunecări. N-aveau cum şti ce fusese odată, fiindcă fiinţa aceea avea puterea de a modifica ce fusese înregistrat.

— Ei, oameni buni, zise Elend ducându-şi la piept braţele, avem nevoie de opţiuni. Kelsier v-a adunat fiindcă puteţi face imposibilul. Şi misiunea ce ne aşteaptă e mai degrabă imposibilă.

— Nu m-a adunat nimeni, anunţă Cett. Am fost tras de fudulii în panarama asta.

— Ei, dragul meu, zise Boare, varianta cea mai evidentă pare a fi Fântâna Înălţării. Se pare că puterea de acolo a fost făcută ca să lupte cu ceţurile.

— Sau să elibereze lucrul ascuns acolo, zise Cett.

— Nu are a face, spuse Vin făcându-i să-şi întoarcă privirile. Nu mai este putere în Fântână. S-a dus. A fost folosită. Dacă revine vreodată, cred că o să fie abia peste o mie de ani, din ce bănuiesc.

— E cam multişor, dacă e să trăim pe seama proviziilor din ascunzători, zise Elend.

— Dar dacă am creşte plante care au nevoie de foarte puţină lumină? întrebă Ham.

Purta, ca întotdeauna, nişte nădragi simpli şi o vestă. Era un Brutal şi putea să ardă fludor, care-l făcea să îndure fierbinţeala şi frigul. Umbla voios, cu braţele dezgolite, în zile cu vreme urâtă care i-ar fi făcut pe cei mai mulţi să se pună la adăpost.

Ei bine, poate nu atât de voios. Ham nu se schimbase peste noapte, precum Sazed. Dar îşi pierduse, totuşi, ceva din veselie. I se citeau adesea expresii preocupate pe figură, de parcă s-ar fi gândit foarte, foarte adânc la lucruri şi nu i-ar fi convenit de fel concluziile trase.

— Există plante care n-au trebuinţă de lumină? întrebă Alirianne, înclinându-şi capul într-o parte.

— Ciupercile şi alte cele, zise Ham.

— Mă îndoiesc că am putea hrăni un imperiu întreg cu ciuperci, zise Elend. Deşi nu e de lepădat gândul.

— Trebuie să mai fie şi alte plante, zise Ham. Chiar şi cu ceţuri toată ziua, ceva lumină are să treacă. Unele plante ar putea să trăiască aşa.

— Plante pe care nu le putem mânca, dragul meu, sublinie Boare.

— Dar poate animalele reuşesc, zise Ham.

Elend dădu gânditor din cap.

— Avem al naibii de puţin timp pentru horticultură, observă Cett. Trebuia să-ncepem cu alde astea cu ani în urmă.

— Nu ştiam prea multe până-n urmă cu câteva luni, zise Ham.

— E drept, spuse Elend. Însă Lordul Legiuitor a avut o mie de ani ca să se pregătească. De asta a făcut grotele-depozit – şi încă nu ştim ce-o fi în ultima.

— Nu-mi place să mă bizui pe Lordul Legiuitor, Elend, zise Boare cu un clătinat din cap. Probabil că a pregătit ascunzătorile ştiind că va fi mort deja dacă, vreodată, va ajunge să le folosească altcineva.

Cett încuviinţă.

— Domolitorul ăsta tâmpit are dreptatea lui. Dacă eram Lordul Legiuitor, îndesam în hrubele alea mâncare otrăvită şi apă cu pişat. Că, dacă tot sunt mort, n-au decât să crape toţi.

— Din fericire, Cett, zise Elend ridicând o sprânceană, Lordul Legiuitor s-a dovedit mai altruist decât ne-am fi aşteptat.

— Nu credeam să aud vreodată una ca asta, băgă de seamă Ham.

— A fost împărat, zise Elend. Poate că nu ne-a plăcut stăpânirea sa, dar îl înţeleg într-un fel. Nu era ranchiunos – nici măcar malefic nu era, mai precis. Doar că… l-a luat valul. Nu mai spun că s-a opus acestui lucru cu care ne războim.

— Acest lucru? zise Cett. Adică ceţurile?

— Nu, răspunse Elend. Lucrul prins în Fântâna Înălţării.

E numit Năruire, gândi deodată Vin. *Va distruge totul.*

— De aceea am hotărât că-i nevoie să punem mâna pe acea ultimă tainiţă, zise Elend. Lordul Legiuitor a mai trecut odată prin asta – ştia cum să se pregătească. Poate că vom găsi plante care pot creşte fără lumina soarelui. Fiecare ascunzătoare de până acum a avut lucruri comune – mâncare, apă – însă în fiecare a existat şi ceva nou. În Vetitan am găsit depozite cuprinzătoare din primele opt metale Allomantice. Poate că ce e în ultima ascunzătoare va fi chiar ce ne trebuie ca să supravieţuim.

— Asta e, atunci! zise Cett rânjind pe sub barbă. *Pornim* spre Fadrex, aşa-i?

Elend încuviinţă scurt.

— Da. Unitatea principală a armatei va mărşălui către Stăpânirea Vestică odată ce ridicăm tabăra de-aici.

— Ha! făcu Cett. Penrod şi Janarle or să crape de *draci!*

Vin surâse. Penrod şi Janarle erau ceilalţi doi regi importanţi de sub oblăduirea imperială a lui Elend. Penrod guverna în Luthadel, motiv pentru care, de altfel, nu se afla cu ei acolo, iar Janarle conducea Stăpânirea Nordică – ce includea şi moşiile ereditare ale Casei Venture.

Cel mai mare oraş al Nordului, totuşi, fusese cuprins de o revoltă în vreme ce Janarle – cu tatăl lui Elend, Straff Venture – era plecat să asedieze Luthadelul. Până acum, Elend nu izbutise să facă rost de trupele necesare pentru a recuceri oraşul Urteau, astfel că Janarle domnea în exil, iar trupele lui, puţine la număr, erau folosite pentru a menţine ordinea în oraşele pe care *chiar* le controla.

Şi Janarle şi Penrod găsiseră motive pentru a întârzia înaintarea oştirii principale către ţara lui Cett.

— N-or să se bucure deloc, nemernicii, când or să audă una ca asta, zise Cett.

Elend clătină din cap.

— Chiar orice spui trebuie să conţină vreo vulgaritate sau alta?

Cett ridică din umeri.

— La ce să vorbeşti, dacă nu poţi spune ceva interesant?

— Înjuratul nu-i interesant.

— Asta-i nenorocita ta de părere, zise Cett zâmbind. Şi chiar n-ar trebui să te plângi, împărate. Dacă crezi că ce spun *eu* e vulgar, înseamnă că ai trăit prea mult în Luthadel. De unde vin eu, oameni-s stânjeniţi să folosească cuvinte drăguţe ca „al naibii”.

Elend oftă.

— În fine, eu…

Îl întrerupse o scuturătură a pământului. În câteva clipe, Vin sări în picioare căutând primejdia, în vreme ce ceilalţi, blestemând, căutau un

punct de sprijin. Dădu deoparte uşa de pânză a cortului, scrutând ceţurile. Dar zdruncinăturile se opriră iute, şi nu produseră decât un pic de haos în tabără. Patrulele începură să facă ronduri, căutând probleme – ofiţeri şi allomanţi aflaţi sub comanda lui Elend. Soldaţii însă, cei mai mulţi, rămaseră în corturi.

Vin se întoarse în cort. Câteva jilţuri căzuseră, alte piese de mobilier fuseseră răsturnate de cutremur. Ceilalţi reveniră, uşor-uşor, la locurile lor.

— Am cam avut din astea în ultima vreme, spuse Ham.

Vin întâlni privirea lui Elend şi văzu în ei îngrijorare.

Armate putem înfrunta, putem cuceri oraşe, dar ce facem cu cenuşa, ceaţa şi cutremurele? Ce facem cu lumea care se destramă în jurul nostru?

— Oricum, zise Elend cu voce fermă, cu toată preocuparea pe care Vin ştia că o simte. Fadrex va fi ţelul nostru. Nu putem risca să nu descoperim tainiţa şi lucrurile din ea.

Ca, de pildă, atiu, şopti Reen în capul lui Vin, în vreme ce femeia se aşeza iarăşi.

— Atiu, zise cu voce tare.

Cett ciuli urechea.

— Crezi că o să fie pe-acolo?

— Sunt teorii, zise Elend cu ochii la Vin. Dar nu şi dovezi.

— Va fi acolo, zise ea.

Trebuie. Nu ştiu de ce, dar trebuie să punem mâna pe el.

— Sper să nu fie, spuse Cett. Jumătate de imperiu afurisit am prădat, căutând să şterpelesc atiul ăla… dacă se dovedeşte că l-am lăsat chiar sub oraşul meu…

— Cred că ne scapă ceva de căpătâi. El, zise Ham. Te gândeşti să *cucereşti* oraşul Fadrex?

Încăperea se cufundă în tăcere. Până în acel moment, armatele lui Elend fuseseră utilizate în apărare, pentru a ataca garnizoane de kolosşi sau taberele unor războinici şi bandiţi mărunţi. Intimidaseră câteva oraşe să li se alăture, însă niciodată nu atacaseră un oraş, încercând să-l cucerească prin forţă.

Elend se întoarse spre hartă. Chiar şi dintr-o latură, Vin îi vedea ochii – ochii unui om asprit de doi ani de război aproape necontenit.

— Ţelul nostru dintâi va fi să cucerim oraşul prin forţa diplomaţiei, zise Elend.

— Diplomaţie? făcu Cett. Fadrex e al *meu.* Nemernicul de Obligator mi l-a furat! Nu-i cazul să ai mustrări de conştiinţă că îl ataci, Elend.

— Nu-i nevoie? Cett, aceia sunt oamenii tăi – ostaşii tăi – pe care o

să trebuiască să-i ucidem ca să intrăm în oraş.

— În războaie se moare, spuse Cett. Şi dacă-ţi pare rău după ei, asta nu-ţi spală sângele de pe mâini, aşa că de ce să-ţi baţi capul? Soldaţii ăia s-au pus împotriva mea; merită ce-or să păţească.

— Nu-i aşa de simplu, zise Ham. Dacă n-a fost chip pentru soldaţii aceia să înfrunte uzurpatorul, de ce ne-am aştepta să-şi dea vieţile?

— Mai ales pentru unul care, la rândul lui, a fost un uzurpator, zise Elend.

— Oricum, continuă Ham, rapoartele spun că oraşul e foarte bine apărat. O să fie ca o nucă greu de spart, El.

Elend rămase tăcut o clipă, apoi îl măsură pe Cett cu privirea. Acesta arăta încă exagerat de mulţumit de sine. Cei doi părură să împărtăşească ceva – o înţelegere comună. Elend era un maestru al planurilor şi citise destule despre război. Cett părea să aibă un al şaselea simţ când venea vorba de lupte şi tactici şi-l înlocuise pe Ciomege în calitate de prim strateg al imperiului.

— Asediu, zise Cett.

Elend încuviinţă.

— Dacă regele Yomen n-o să răspundă la diplomaţie, atunci singura cale prin care putem lua oraşul – în afară de a ne omorî jumătate dintre oameni – e să-l asediem şi să-i frângem nădejdea.

— Avem timp pentru asta? întrebă încruntându-se Ham.

— În afară de Urteau, zise Elend, Fadrex şi zonele ce-l înconjoară sunt singurele părţi importante ale Stăpânirilor Interioare ce menţin forţe destul de puternice pentru a reprezenta o ameninţare. Asta, plus ascunzătoarea, înseamnă că nu ne putem îngădui să-i lăsăm, pur şi simplu, în pace.

— Timpul, într-un fel, e de partea noastră, zise Cett scărpinându-se în barbă. Nu ataci cu una cu două un oraş ca Fadrexul, Ham. Are întărituri, e unul dintre puţinele oraşe, în afară de Luthadel, care poate ţine la distanţă o oştire. Însă, de vreme ce-i afară din Stăpânirea Centrală, probabil că le arde deja buza după mâncare.

Elend dădu aprobator din cap.

— În timp ce noi avem proviziile din tainiţe. Dacă blocăm drumul mare şi preluăm canalul, vor *trebui* să predea oraşul până la urmă. Chiar dacă ar găsi ascunzătoarea – lucru de care mă îndoiesc – tot le vom înfrânge rezistenţa.

Ham se încruntă.

— Posibil…

— Plus că, adăugă Elend, dacă se strică treaba, avem totuşi vreo douăzeci de mii de kolosşi pe care ne putem baza.

Ham ridică din sprânceană, însă nu spuse nimic. Era limpede ce-ar fi vrut să zică. *Ai pune kolosşii pe alţi oameni?*

— Mai există un element, spuse Sazed. Oraşul Fadrex e mult dincolo de aria ceţurilor, împărate Venture. Îţi vei supune armata unor pierderi de cincisprezece la sută până măcar să ajungi acolo, lângă oraş?

Elend se cufundă în tăcere. Izbutise, până acum, să-şi ferească de ceţuri majoritatea trupelor. Lui Vin i se părea greşit că armata fusese protejată de molimă, în vreme ce ţăranii fuseseră siliţi să iasă în ceţuri. Şi totuşi aici, unde aveau tabăra, exista încă destul lumină neîntinată de ceţuri, şi mai aveau şi destule corturi ca să adăpostească toţi soldaţii, ceva ce le lipsise când îi deplasaseră pe săteni.

Ceţurile intrau arareori în încăperi, fie ele şi de pânză. Nu avusese motive pentru a risca să-şi ucidă soldaţii, atâta vreme cât reuşise să evite expunerea. Lui Vin i se părea o ipocrizie, însă, deocamdată, avea logică.

Elend întâlni privirea lui Sazed.

— Ai mare dreptate. Nu putem apăra la infinit soldaţii de asta. Pe sătenii din Vetitan i-am silit să se imunizeze; va trebui, bănuiesc, să fac şi cu armata la fel, din aceleaşi motive.

Vin se lăsă, tăcută, pe spateaza jilţului. Îşi dorea adesea câteva zile în care să n-aibă de-a face cu asemenea hotărâri – sau, şi mai bine, ca Elend să nu fi fost forţat să le ia.

— Pornim spre Fadrex, zise iarăşi Elend arătând spre hartă. Dacă vom avansa pe aici, şi prin „noi“ înţeleg poporul Noului Imperiu – va trebui să ne adunăm şi să ne concentrăm populaţiile în jurul Stăpânirii Centrale. Va fi singurul loc unde vor creşte grâne în vara asta şi ne va trebui orice braţ pe care-l putem folosi ca să înlăture cenuşa şi să lucreze câmpul. Asta înseamnă să-i aducem pe locuitorii din Fadrex sub protecţia noastră. Mai înseamnă, zise indicând partea nord-estică a hărţii, că va trebui să reprimăm rebeliunea din Urteau. Oraşul nu doar conţine o tainiţă – cu grâne de care avem o disperată nevoie pentru o a doua însămânţare în Stăpânirea Centrală – însă noii cârmuitori ai cetăţii îşi strâng oaste. Urteau nu-i prea departe de Luthadel, cum am descoperit când tatăl meu ne-a atacat. *Nu* vreau ca un asemenea eveniment să se repete.

— N-avem destule trupe ca să avansăm pe amândouă fronturile deodată, El, zise Ham.

Elend încuviinţă.

— Ştiu. Aş evita, de fapt, să iau Urteau cu asalt. A fost cetatea tatălui meu – oamenii de-acolo aveau motive întemeiate să se răscoale împotriva sa. Demoux, raportul?

Demoux se ridică.

— Avem un mesaj inscripţionat în oţel de la Fantomă, trimis când Majestatea Voastră lipsea. Omul spune că facţiunea ce controlează Urteau e alcătuită din rebeli skaa.

— Sună promiţător, observă Boare. De-ai noştri.

— Sunt… cam aspri cu nobilimea, Lord Boare. Şi printre nobili îi socotesc pe toţi cei cu părinţi de viţă veche.

— Un pic cam exagerat, aş zice, spuse Ham.

— Mulţi îl credeau şi pe Kelsier exagerat, zise Boare. Sunt sigur că-i putem convinge cu vorba bună pe rebeli.

— Bine, spuse Elend, fiindcă mă bizui pe tine şi pe Sazed să aduceţi Urteau sub stăpânirea noastră fără a folosi forţa. Sunt doar cinci asemenea ascunzători şi nu ne putem permite să pierdem vreuna. Cine ştie ce-o să descoperim în Fadrex – s-ar putea să fie nevoie să revenim la celelalte tainiţe, să descoperim ceva ce ne-a scăpat.

Se răsuci şi-l privi pe Boare, apoi pe Sazed.

— Nu putem, uite-aşa, să scoatem pe furiş mâncarea din Urteau. Dacă răzmeriţa din oraşul acela se întinde, întregul imperiu ar putea să se facă iar bucăţele. *Trebuie* să-i aducem pe cei de acolo de partea noastră.

Cei din încăpere încuviinţară, la fel ca şi Vin. Ştiau din experienţa personală câtă forţă putea exercita asupra unui imperiu o răzmeriţă cât de mică.

— Asediul de la Fadrex ar putea să dureze, zise Elend, mult înainte de sosirea verii, vreau să capturaţi ascunzătoarea nordică şi să potoliţi rebeliunea. Trimiteţi seminţele la Stăpânirea Centrală, pentru plantare.

— Nicio grijă, zise Boare. Am văzut ce fel de conducere îşi organizează aceşti skaa – până ajungem acolo, oraşul va fi, probabil, pe cale să se prăbuşească oricum. Şi cred că vor fi uşuraţi că li se face o ofertă să se alăture Noului Imperiu!

— Aveţi grijă, zise Elend. Rapoartele lui Fantomă au fost rare, însă se pare că în oraş încordarea este teribilă. Vom trimite câteva sute de soldaţi cu voi, ca protecţie.

Privi din nou spre hartă, cu ochii uşor mijiţi.

— Cinci ascunzători, cinci oraşe. Urteau e, cumva, parte din asta. Nu ne putem permite să ne scape printre degete.

— Măria Ta, zise Sazed, este prezenţa mea necesară în această călătorie?

Elen îi aruncă o privire înnegurată.

— Ai altceva de făcut, Sazed?

— Aş avea ceva de studiat, zise Păstrătorul.

— Îţi respect dorinţele, ca întotdeauna. Dacă socoteşti că studiul e important…

— Are o natură personală, Măria ta, spuse Sazed.

— N-ai putea să studiezi şi totodată să ajuţi în Urteau? întrebă Elend. Eşti terrisian, ceea ce îţi oferă o credibilitate pe care niciunul dintre noi n-o poate pretinde. Iar oamenii te respectă şi au încredere în tine, Sazed – şi au şi de ce. Boare, pe de altă parte, are o anume… reputaţie.

— Am lucrat din greu pentru ea, să ştiţi, zise Boare.

— Mi-ar plăcea mult să conduci tu misiunea, Sazed, zise Elend. Nu-mi vine în minte un ambasador mai potrivit decât Sfântul Martor însuşi.

Expresia lui Sazed era de nepătruns.

— Prea bine, spuse într-un târziu. Voi face tot ce-mi stă în puteri.

— Bun, zise Elend întorcându-se să-i privească pe ceilalţi. Atunci mai e un lucru pe care aş vrea să vi-l cer tuturor.

— Care e ăla? întrebă Cett.

Elend zăbovi câteva clipe, privind peste creştetele lor, cu expresie meditativă.

— Vreau să-mi povestiţi despre Supravieţuitor, zise în cele din urmă.

— Era stăpân al ceţurilor, rosti îndată Demoux.

— Nu chestiile retorice. Ceva despre om, despre Kelsier. Nu l-am cunoscut, doar ştiţi. L-am văzut odată, chiar înainte să moară, dar nu l-am cunoscut.

— Ce rost are? făcu Cett. Am auzit cu toţii poveştile. E practic un zeu, dacă îi asculţi pe skaa.

— Faceţi cum v-am rugat.

După câteva clipe de linişte, Ham hotărî să vorbească.

— Kell era… măreţ. Nu era doar un om, ci mai mult de-atât. De aceea mi-am început prima treabă cu Kelsier. Printre impostori şi prefăcuţi, el era autentic. Fiecare voia să fie cel mai bun. Kelsier chiar era.

— Era un om, zise domol Vin. Doar un om. Dar ştiai, cumva, că o să reuşească mereu. Te făcea să fii ce voia să fii.

— Ca să te folosească, zise Boare.

— Dar, după ce termina cu tine, erai mai bun, adăugă Ham.

Elend dădu încetişor din cap.

— Aş vrea să-l fi cunoscut. Când eram mai tânăr mă comparam mereu cu el. Când am auzit eu de Kelsier, era deja pe cale să devină o legendă. A fost necinstit să mă silesc să fiu el, dar m-a preocupat, totuşi, asta. Oricum, voi cei ce l-aţi cunoscut, îmi puteţi răspunde, poate, la o întrebare. Ce credeţi că ar spune dacă ne-ar vedea acum?

— Ar fi mândru, sări Ham cu vorba. Doar l-am învins pe Lordul Legiuitor şi am construit o conducere skaa.

— Dacă ne-ar vedea aici, acum, adunaţi? zise Elend.

În cort se lăsă iarăşi tăcerea. Cineva la care Vin nu s-ar fi aşteptat rosti ceva ce toţi gândeau.

— Ne-ar fi spus să râdem mai mult, şopti Sazed.

Boare chicoti.

— Era nebun de legat, să ştii. Cu cât se strica mai tare treaba, cu atâta glumea mai mult. Ţin minte ce voios era în ziua de după una dintre înfrângerile noastre cele mai grave, când ne-am pierdut mare parte din armata de skaa în faţa neghiobului de Yeden. Kell a intrat, păşind vioi, şi-a făcut una dintre glumele lui proaste.

— Aduce a nepăsare, zise Alirianne.

Ham clătină din cap.

— Nicidecum. Era doar dârzenie. Zicea mereu că râsul era un lucru pe care Lordul Legiuitor nu i l-ar putea lua. A planificat şi a dus la îndeplinire răsturnarea unui imperiu vechi de o mie de ani – şi a făcut asta ca o… penitenţă pentru a-şi fi lăsat soţia să moară cu gândul că o ura. Şi a făcut totul cu zâmbetul pe buze, ca şi cum fiecare glumă era felul său de a-mi plesni soarta peste faţă.

— Ne trebuie asta, ce-a avut el, zise Elend.

Ochii celor prezenţi se întoarseră către el.

— Nu mai putem continua astfel, zise Elend. Ne dondănim, ne văităm, ne uităm cum cade cenuşa, convinşi că suntem condamnaţi.

Boare se hlizi.

— Nu ştiu dac-ai băgat de seamă cutremurul de acum câteva minute, dragul meu, dar lumea pare să se sfârşească. E un eveniment ce, neîndoielnic, duce la depresie.

Elend scutură din cap.

— Putem supravieţui. Dar numai dacă poporul nostru nu se dă bătut. Au nevoie de conducători care râd, conducători care simt că lupta *poate* fi câştigată. Asta, deci, vă cer. Nu-mi pasă dacă sunteţi optimişti sau pesimişti, nu-mi pasă dacă, în sinele vostru, credeţi că vom fi morţi cu toţii până la finele lunii. Vreau, la exterior, să vă văd zâmbetul. Faceţi-o sfidător, dacă trebuie. În caz că sfârşitul vine cu adevărat, vreau ca noi, cei de faţă, să întâmpinăm acest sfârşit zâmbind. Cum ne-a învăţat Supravieţuitorul.

Alene, foştii tovarăşi ai lui Kelsier încuviinţară din cap, chiar şi Sazed, deşi avea pe chip o expresie tulbure.

Cett însă clătină din cap.

— Sunteţi nebuni. N-o să pricep în veci cum de-am ajuns să am de-

a face cu alde voi.

Boare râse.

— Acum minţi, Cett. Ştii *exact* cum ai ajuns să ni te alături. Te-am ameninţat cu moartea dacă n-o faci!

Elend se uita la Vin. Ea îi prinse privirea şi înclină capul. Discursul fusese nimerit. Nu era sigură că vorbele acestea aveau să schimbe ceva – trupa lor nu mai putea fi nicicând ca la începuturi, râzând cu gura până la urechi împrejurul mesei lui Ciomege, la vremea serii. Însă, dacă-şi păstrau în gând zâmbetul lui Kelsier, poate le venea mai greu să uite pentru ce continuau cu strădania.

— Bine, toată lumea, zise în cele din urmă Elend. Să începem pregătirile. Boare, Sazed, Alirianne, să vorbiţi cu scribii despre socoteala proviziilor pentru călătoria voastră. Ham, trimite vorbă la Luthadel şi zi-i lui Penrod să-i pună pe învăţaţii noştri să cerceteze dacă există plante care se pot cultiva cu lumină puţină. Demoux, dă-le oamenilor de ştire. Mâine pornim.

CAPITOLUL 13

Hemalurgia e numită astfel fiindcă are de-a face cu sângele. Nu este o coincidenţă, cred că moartea este întotdeauna implicată în procesul transferului de puteri prin Hemalurgie. Marsh a descris-o, cândva, drept un procedeu „murdar". Nu e adjectivul pe care l-aş fi ales. Nu-i suficient de zguduitor.

Îmi scapă ceva, gândi Marsh.

Stătea în tabăra kolosşilor. Stătea şi gata. Nu se mişcase de ore întregi. Cenuşa îl acoperea, ca pe o statuie. Atenţia lui Năruire stătuse concentrată pe altceva în ultimul timp, iar Marsh fusese lăsat cu tot mai mult timp la dispoziţie pentru el însuşi.

Nu se zbătea, totuşi. Zbătutul ar fi atras atenţia lui Năruire.

Nu asta vreau? îşi zise. *Să fiu controlat?* Când Năruire îl silea să vadă lucrurile în felul său, lumea muribundă i se părea minunată. Fericirea aceea nespusă era cu mult mai bună decât teroarea pe care o simţea aşezat pe buturugă, lăsându-se îngropat, încetişor, de cenuşă.

Nu. Nu, nu asta vreau! Extazul îl simţea, era drept, însă era unul fals. Cum luptase cândva să scape de Năruire, lupta acum împotriva sentimentului de zădărnicie.

Ce îmi scapă? se gândi iarăşi, abătându-şi mintea. Armata de kolosşi – trei sute de mii cu toţii – nu se mişcase de săptămâni. Membrii săi, încet dar fără cruţare, se ucideau unii pe alţii. Părea o risipă să laşi armata să stagneze aşa, chiar dacă creaturile puteau mânca, se pare, până şi plantele moarte de sub cenuşă pentru a supravieţui.

Dar nu pot trăi doar cu ele mult timp, nu? Nu ştia prea multe despre kolosşi, deşi stătuse cu ei o mare parte din an. Păreau în stare să mănânce aproape orice, ca şi cum umplerea stomacurilor ar fi fost mai importantă decât hrănirea în sine.

Ce aştepta Năruire? De ce nu-şi ducea armata la atac? Marsh era suficient de familiar cu Ultimul Imperiu pentru a-şi da seama că staţionau în nord, aproape de Terris. De ce nu porneau spre sud, să izbească oraşul Luthadel?

În tabără nu mai erau alţi Inchizitori. Năruire îi chemase pentru alte sarcini, lăsându-l pe Marsh singur. Dintre toţi Inchizitorii, lui Marsh i se aplicase cel mai mare număr de piroane noi – avea zece asemenea piroane, înfipte în diverse locuri în corp. Asta presupunea că era acum cel mai puternic dintre Inchizitori. De ce-l lăsase, atunci, acolo?

Dar… ce contează? A venit sfârşitul. Năruire nu poate fi înfrânt.

Lumea se termina.

Se simţi vinovat pentru acest gând. Dacă şi-ar fi putut pleca ochii, ruşinat, ar fi făcut-o. Într-o vreme condusese întreaga răzmeriţă skaa. Mii de oameni îi aşteptau cârmuirea. Apoi… Kelsier fusese prins. Şi Iapa, femeia pe care şi Kelsier şi Marsh o iubiseră.

Când Kelsier şi Iapa fuseseră azvârliţi în Puţurile din Hathsin, Marsh părăsise rebeliunea. Calculul său fusese simplu, dacă Lordul Legiuitor îl putuse prinde pe Kelsier – cel mai strălucit hoţ al vremii sale – atunci, în cele din urmă, avea să-l prindă şi pe Marsh. Nu frica îl făcuse să se retragă, ci simplul realism. Marsh fusese întotdeauna practic. Lupta se dovedise inutilă. Aşa că de ce să lupte?

Apoi Kelsier se întorsese şi izbutise ce nu reuşiseră rebelii skaa într-o mie de ani: distrusese imperiul, şi ajutase la uciderea Lordului Legiuitor însuşi.

Eu ar fi trebuit să fiu, îşi zise Marsh. *Toată viaţa mi-am pus-o în slujba rebeliunii, apoi am renunţat chiar înainte să câştigăm.*

Era tragic, iar situaţia era înrăutăţită de faptul că Marsh o făcea iarăşi. Era pe cale s-o lase baltă.

Luate-ar naiba, Kelsier! gândi cu năduf. *Nici mort nu mă poţi lăsa în pace?*

Însă stăruia un fapt sâcâitor, ce nu putea fi trecut cu vederea. Marsh avusese dreptate. Îl alesese pe Kelsier, nu pe Marsh. Apoi amândoi bărbaţii trebuiseră să facă faţă morţii ei, şi unul cedase.

Celălalt îi împlinise visele.

Marsh ştia de ce Kelsier hotărâse să răstoarne Ultimul Imperiu. Nu pentru bani, faimă, nici măcar, cum bănuiau mulţi, de dragul răzbunării. Kelsier o cunoştea până în străfunduri pe Iapa. Ştia că visase la zilele în care plantele înfloreau şi cerul nu era roşu. Purtase mereu asupra ei imaginea aceea mică a unei flori, o copie a unei copii – înfăţişare a ceva ce fusese pierdut cu multă vreme în urmă.

Însă, îşi spuse Marsh cu amărăciune, *n-ai făcut din visele ei realitate, Kelsier. Ai eşuat. L-ai ucis pe Lordul Legiuitor, dar asta n-a rezolvat nimic. A înrăutăţit lucrurile!*

Cenuşa cădea necontenit, suflată în trâmbe leneşe pe lângă Marsh. Kolossii mârâiau, şi ceva mai în depărtare unul răcni, ucis de un tovarăş.

Kelsier era mort acum, însă murise pentru oraşul ei. Iapa avusese dreptate să-l aleagă, însă era moartă şi ea. Marsh nu. Încă nu. *Mai pot să lupt,* îşi zise. *Dar cum?* Dacă mişca fie şi un deget i-ar fi atras atenţia lui Năruire.

Cu toate că, în ultimele săptămâni, nu se opusese defel. Poate de

aceea decisese Năruire că-l poate lăsa în pace atâta vreme. Creatura – sau forţa, sau ce era – nu era omnipotentă. Marsh bănuia, totuşi, că se putea mişca liberă peste tot, cercetând lumea şi văzând ce se petrecea în diferite părţi ale sale. Niciun zid nu-i putea stăvili privirea – era în stare să vadă totul.

În afară de gândul omului.

Poate… poate că dacă nu mă mai opun destul de mult timp, o să-l pot lua prin surprindere când decid, până la urmă, să lovesc.

Părea un plan la fel de bun ca oricare. Şi Marsh ştia exact ce avea de făcut, când avea să fie timpul. Intenţiona să elimine unealta cea mai de folos a lui Năruire. Avea să-şi smulgă pironul din spinare şi să se sinucidă. Nu din frustrare şi nu din deznădejde. Ştia că are un rol important de jucat în planurile lui Năruire. Dacă se anihila la momentul potrivit, le putea oferi celorlalţi ocazia de care aveau nevoie.

Doar asta le putea da. Însă părea lucrul potrivit, şi noua încredere îl făcu să-şi dorească să se poată înfăţişa lumii cu mândrie. Kelsier se sinucisese pentru a asigura libertatea poporului. Marsh avea să facă la fel, cu speranţa că putea, astfel, salva lumea însăşi de la distrugere.

PARTEA A DOUA
Pânză şi sticlă

CAPITOLUL 14

Conştiinţa lui Năruire era prinsă în Fântâna Înălţării, ţinută aproape neputincioasă. În noaptea aceea, când am descoperit Fântâna pentru întâia oară, am descoperit ceva ce nu înţelegeam. Un fum negru, o negură care umplea una dintre încăperi.

Deşi după aceea am discutat despre asta, n-am putut hotărî ce era. De unde să fi ştiut?

Trupul unui zeu – sau, mai degrabă, puterea unui zeu, de vreme ce cele două erau de fapt una şi aceeaşi. Năruirea şi Dăinuirea sălăşluiau în putere şi energie în acelaşi fel în care o persoană sălăşluieşte în carnea şi sângele său.

Fantomă arse cositor.

Lăsă metalul să se consume în el – să ardă tare, să ardă cu putere. Nu-l mai oprea. Îl lăsa să vuiască în el, ca o vâlvătaie. Cositorul era unul dintre metalele cu arderea cea mai înceată şi nu era greu să obţii cantitatea necesară pentru allomanţie.

Înaintă pe strada liniştită. Chiar şi cu faimoasa, de-acum, proclamaţie a lui Kelsier, că skaa nu aveau de ce se teme de ceţuri, prea puţini îndrăzneau să iasă noaptea. Fiindcă ceţurile soseau pe înserate. Adânci şi misterioase, întunecate şi atotprezente, ceţurile erau unul dintre lucrurile obişnuite ale Ultimului Imperiu. Veneau noapte de noapte. Mai neguroase decât obişnuita pâclă, se învârtejeau în închipuiri deosebite – aproape ca şi cum vălătucii, valurile şi degetele de ceaţă ar fi fost vii. Aproape jucăuşe, însă enigmatice.

Pentru Fantomă însă, asta nu prea mai însemna o piedică. I se spusese mereu să nu mai incendieze aşa de mult cositor; fusese avertizat că putea deveni dependent de acesta, îi făcea rău, zicea lumea. Şi adevărul era că aveau dreptate. Incendiase cositor, fără oprire, vreme de un an – nu se oprise deloc, îşi menţinuse corpul într-o stare continuă de încordare a simţurilor – şi asta *chiar* îl schimbase. Se temea ca schimbările să nu fie, cu adevărat, primejdioase.

Însă avea nevoie de ele, fiindcă poporul din Urteau avea nevoie de el.

Stelele străluceau orbitor pe cer, ca un milion de sori minusculi. Lumina lor străbătea ceţurile, care începuseră să arate, în ultimul an, diafane, subţiri. La început, Fantomă crezuse că lumea însăşi se schimbase. Apoi a înţeles că aşa vedea el. Cumva, fiindcă incendiase atâta vreme cositor, îşi ascuţise simţurile, cu mult peste ce puteau

obţine alţi allomanţi.

Aproape că se oprise, atunci. Arderea cositorului începuse ca o reacţie la moartea lui Ciomege. Încă îi era groază de felul în care scăpase din Luthadel, lăsându-şi unchiul să moară. În acele săptămâni de după, Fantomă consumase metal aproape ca o penitenţă – voise să *simtă* totul în jur, să absoarbă totul în el, chiar dacă era dureros. Sau poate tocmai de aceea.

Începuse apoi să se schimbe şi asta-l îngrijora. Însă ceilalţi vorbeau mereu despre felul în care trudea Vin. Abia dacă dormea, folosind fludor ca să stea trează şi în gardă. Fantomă nu ştia cum face – nu era Născut-din-Ceaţă şi era în stare să ardă un singur metal – însă îşi zisese că dacă arderea acestui metal al său îi putea da un avantaj, ar fi făcut bine să-l accepte. Fiindcă avea să aibă nevoie de orice era cu putinţă.

Lumina stelelor era ca lumina zilei pentru el. În timpul zilei trebuia, însă, să poarte o bucată de pânză legată peste ochi, ca să şi-i apere, ba chiar şi atunci era un chin să iasă în lumina orbitoare a zilei. Pielea îi ajunsese aşa de sensibilă încât fiece pietricică – fiece crăpătură, fiece muchie de piatră – părea o lamă de cuţit ce-l împungea prin tălpile încălţărilor. Aerul răcoros al primăverii îi părea îngheţat, şi purta o mantie groasă.

Însă ajunsese de părere că aceste neajunsuri reprezentau un preţ mic de plătit pentru ocazia de a deveni… ceea ce devenise. Înaintând pe stradă, auzea cum se foiesc oamenii în paturi, chiar dacă se aflau dincolo de pereţi. Simţea paşii cuiva de la distanţă. Vedea în beznă cum nu mai era în stare niciun om.

Poate că avea să devină, cumva, de folos celorlalţi. Fusese, mereu, cel mai insignifiant membru al trupei. Băiatul nebăgat în seamă care făcea comisioane sau stătea de strajă în vreme ce ceilalţi plănuiau. Nu le purta pică pentru asta – avuseseră dreptate să-l însărcineze cu treburi aşa de mărunte. Fiindcă vorbea jargonul străzii, era greu de priceput, şi-n vreme ce membrii ceilalţi ai bandei fuseseră aleşi de Kelsier personal, Fantomă intrase şi el în rândurile lor, automat, fiind nepotul lui Ciomege.

Fantomă oftă şi-şi îndesă mâinile în buzunarele nădragilor, păşind mai departe pe strada prea luminoasă pentru el. Simţea toate firele ţesăturii.

Se petreceau lucruri primejdioase, ştia asta: felul în care ceţurile zăboveau pe timp de zi, felul în care se scutura pământul, ca un om adormit chinuit de un coşmar periodic. Fantomă se temea că n-avea să poată ajuta prea mult în zilele de căpătâi ce aveau să urmeze. Cu un an

şi ceva în urmă, unchiul său murise după ce Fantomă o ştersese din oraş. Fantomă fugise de frică, dar şi fiindcă-şi ştia neputinţa. N-ar fi putut să ajute în timpul asediului.

Nu voia să se mai găsească într-o asemenea situaţie. Voia să poată ajuta cumva. Nici vorbă să fugă în pădure şi să lase lumea să piară. Elend şi Vin îl trimiseseră în Urteau ca să adune cât de multe informaţii cu putinţă despre Cetăţean şi cârmuirea sa. Avea de gând să se achite de sarcină cât de bine putea. Dacă asta însemna să-şi forţeze trupul dincolo de limita periculoasă, era dispus s-o facă.

Ajunse la o răscruce mare. Se uită în amândouă direcţiile, pe străzile ce se încrucişau – îi apăreau limpede ca ziua. *Nu-s eu Născut-din-Ceaţă şi nici împărat n-oi fi,* îşi zise. *Dar ceva sunt. Ceva nou. Ceva ce l-ar face mândru pe Kelsier.*

Poate că acum voi fi de ajutor.

Nu văzu mişcare în nicio direcţie, aşa că se furişă pe stradă şi porni spre nord. I se părea straniu, uneori, să se furişeze pe o uliţă ce-i părea bine luminată. Ştia însă că pentru ceilalţi era întunecoasă, cu lumină doar de la stele şi ceaţa, ca întotdeauna, opacă. Cositorul ajuta la străpungerea întunericului dacă erai Allomant, iar ochii tot mai sensibili ai lui Fantomă zăreau şi mai bine încă. Trecea prin ceţuri abia observându-le.

Auzi patrula cu mult timp înainte s-o vadă. Cum putea cineva să *nu* audă zăngănitul ăla de armuri, să nu simtă dupăitul ăla de picioare pe caldarâm? Încremeni, lipindu-şi spatele de peretele de pământ ce mărginea uliţa, cu ochii aţintiţi spre patrulă.

Aveau o făclie – care i se păru, lui Fantomă, un far de o strălucire aproape orbitoare. Făclia îi arăta neghiobi. Lumina nu era de folos, ci dimpotrivă. Lumina se oglindea în ceţuri, înfăşurând străjerii într-o bulă de lumină ce le afecta vederea nocturnă.

Fantomă rămase unde era, neclintit. Patrula înaintă zdrăngănind, însă fără să-l observe. Era ceva… înviorător în felul în care putea să urmărească totul, simţindu-se în acelaşi timp şi cu totul expus dar şi pe deplin nevăzut. Îl făcea să se întrebe de ce noua cârmuire din Urteau se mai obosea cu patrulele. E drept că aceşti conducători skaa aveau prea puţină experienţă cu ceţurile.

După ce patrula dispăru după colţ – şi odată cu ei şi făclia orbitoare – Fantomă se întoarse la treabă. Cetăţeanul avea să se întâlnească în seara aceea cu aghiotanţii săi, dacă programul rămânea în picioare. Fantomă avea de gând să asculte acea discuţie. Păşi grijuliu pe stradă.

Niciun oraş nu se compara cu Luthadel ca mărime, însă Urteau se străduia din răsputeri. Fiind reşedinţa moştenită din generaţie în

generaţie a Casei Venture, avusese cândva o importanţă cu mult mai mare şi fusese întreţinută mai bine decât era acum. Decăderea începuse încă dinainte de moartea Lordului Legiuitor. Semnul cel mai limpede era drumul pe care păşea acum Fantomă. Cândva, oraşul fusese străbătut de canale ce funcţionaseră ca drumuri pe apă. În loc să le umple, populaţia începuse să folosească şanţurile rămase goale ca alei.

Strada pe care o folosea acum Fantomă fusese cândva un canal larg, pe care încăpeau şi barje din cele mari. Ziduri înalte de trei metri se înălţau de amândouă părţile străzii aflate sub nivelul solului, şi clădiri construite la buza canalului îl dominau cu înălţimea. Nimeni nu-i putuse da lui Fantomă un răspuns limpede, sau logic, la întrebarea de ce se goliseră canalele – unii dădeau vina pe cutremure, alţii pe secetă. Însă rămânea faptul că în suta de ani de când se goliseră canalele, nimeni nu găsise un mod ieftin de a le umple iar.

Aşa că Fantomă îşi văzu de drum pe „stradă", simţind că umblă printr-un canion nesfârşit. Nenumărate scări – şi câte o rampă sau câte un şir de trepte – duceau către trotuarele şi clădirile de deasupra, însă prea puţini urcau acolo. Străzile-albii – cum le ziceau locuitorii – deveniseră normale pentru ei.

Fantomă simţi un iz de fum. Ridică privirea şi văzu o spărtură în şirul neîntrerupt de edificii. De curând, o clădire arsese din temelii. Casa unui nobil. Mirosul său, ca şi celelalte simţuri, era incredibil de puternic. Se putea deci să perceapă fumul de demult, de când clădirile arseseră în timpul jafurilor de după moartea lui Straff Venture. Însă duhoarea părea prea puternică.

Fantomă se grăbi. Urteau murea încet, se ruina, şi mare parte din vină aparţinea conducătorului său, Cetăţeanul. Cu mult timp în urmă, Elend ţinuse o cuvântare poporului din Luthadel. În noaptea când murise Lordul Legiuitor, în noaptea revoltei lui Kelsier. Fantomă îşi amintea bine de cuvintele lui Elend, fiindcă el vorbise despre ură, răscoală şi pericolele pe care acestea le aduceau. Îi avertizase că, dacă poporul îşi întemeia noua guvernare pe vrajbă şi vărsare de sânge, această guvernarea avea să fie mâncată pe dinăuntru de frică, invidie şi haos.

Fantomă fusese de faţă şi ascultase. Vedea acum câtă dreptate avusese Elend. Populaţia skaa din Urteau îşi răsturnase conducătorii de viţă nobilă şi, într-un fel Fantomă era mândru de ei c-o făcuseră. Se simţea tot mai ataşat de oraş, în parte fiindcă încercau, plini de zel, să urmeze cât mai îndeaproape învăţăturile Supravieţuitorului. Însă rebeliunea nu se oprise la răsturnatul nobilimii. Cum prevăzuse Elend,

oraşul devenise un loc al fricii şi al morţii.

Întrebarea era nu *de ce* se întâmpla asta, ci cum se putea opri.

Însă, deocamdată, nu era treaba lui Fantomă. El avea doar de strâns informaţii. Doar familiaritatea – obţinută în săptămâni de cercetat oraşul – îl făcu să-şi dea seama că se apropie, fiindcă pe fundul străzilor-albii era greu să-ţi dai seama pe unde te aflai. Încercase, la început, să se ţină departe de ele şi să se strecoare pe aleile mai înguste de deasupra. Din păcate, albiile ajungeau prin întreg oraşul şi pierdea atâta timp cu suişuri şi coborâşuri încât pricepuse, până la urmă, că doar străzile-albii îi erau cu adevărat de folos.

Asta dacă nu cumva erai Născut-din-Ceaţă. Din nefericire, Fantomă nu putea sălta de pe o clădire pe alta, pe fire de putere Allomantică. Era blocat în matcă. Şi făcea ce putea.

Apucă o scară şi porni să se caţere. Purta mănuşi de piele, însă simţea nodurile din lemn. Deasupra se făcea un trotuar mic, ce urma buza străzii-albie. Din trotuar se desprindea o alee ce ducea spre un pâlc de case. Un imobil de la capătul străduţei era ţinta sa, nu porni însă într-acolo. Se mulţumi să aştepte, neclintit, şi să se uite după semnele care ştia că erau acolo. Şi, îndată, văzu ceva mişcând la o fereastră, câteva clădiri mai încolo. Urechile îi surprinseră zgomote de paşi, în altă clădire. Strada din faţă era supravegheată.

Fantomă se dădu într-o parte. Deşi santinelele avuseseră grijă să ţină aleea sub supraveghere, lăsaseră, fără să vrea o altă cale deschisă: propria lor clădire. Fantomă se furişă în noapte, simţind fiece pietricică sub tălpi, ascultând cu urechi ce auzeau cum se iuţeşte răsuflarea în pieptul unui om ce băga de seamă vreun lucru neobişnuit. Dădu ocol faţadei clădirii, depărtându-se de ochii pânditori, şi intră pe un fundac din cealaltă parte. Ajuns acolo, puse palma pe zidul clădirii.

De dinăuntru se simţeau vibraţii; încăperea era ocupată, aşa că merse mai încolo. Următoarea încăpere îi atrase îndată atenţia, fiindcă auzi şoapte. A treia, însă, nu-i oferi nimic. Nici vibraţii, nici mişcări. Nicio şoaptă. Nici măcar bubuitul înfundat al unei bătăi de inimă – putea auzi şi asta uneori, dacă aerul era îndeajuns de liniştit. Fantomă trase aer adânc în piept, Fantomă descuie la repezeală zăvorul ferestrei şi se strecură înăuntru.

Era o odaie pentru odihnă, goală, aşa cum se aşteptase. Nu mai trecuse pe aici. Inima îi bubuia când trase obloanele după el şi pătrunse în încăpere. Cu toate că era aproape beznă, nu întâmpină nicio greutate în a vedea camera. Abia dacă i se părea slab luminată.

Dincolo de încăpere descoperi un culoar mai familiar. Se strecură cu uşurinţă pe lângă doi străjeri, care se uitau la străzile de afară. Se

simţea încântat când se infiltra astfel. Fantomă era într-una dintre garnizoanele de străjeri ai Cetăţeanului, la câţiva paşi, doar, de numeroşi soldaţi înarmaţi. Ar fi făcut bine să-şi străjuiască mai bine propria clădire.

Sui scările neauzit şi îşi croi drum până într-o încăpere mică şi arareori folosită de la catul al treilea. Verifică dacă sunt vibraţii, apoi intră. Camera sărăcăcioasă era plină cu un vraf de saltele şi un teanc de uniforme prăfuite. Fantomă zâmbi în timp ce păşea grijuliu şi fără zarvă, izbutind să simtă cu degetele sensibile de la picioare scândurile desprinse, îndoite sau cele care scârţâiau. Se aşeză pe pervazul ferestrei, sigur că, de afară, nimeni n-avea cum să-l zărească prin întuneric.

Casa Cetăţeanului se afla la câţiva metri mai încolo. Lui Quellion îi repugna ostentaţia, aşa că-şi alesese pentru reşedinţă o clădire modestă. Probabil că fusese cândva locuinţa unui nobil mărunt şi n-avea decât o curticică, pe care Fantomă, de la înălţime, o cuprindea cu uşurinţă cu privirea. Clădirea însăşi licărea, lumina ieşea din toate crăpăturile şi prin geamuri era de parcă ar fi fost umplută cu o putere uimitoare, pe cale să dea pe dinafară.

Dar aşa vedea, de fapt, Fantomă orice clădire, datorită arderilor necontenite de cositor.

Se lăsă în spate, cu picioarele pe pervaz şi spinarea lipită de cercevea. Fereastra n-avea nici geam şi nici obloane, deşi existau urme de cuie în lemn, indicând că fusese ceva acolo, cândva. Motivul scoaterii obloanelor nu-l privea pe Fantomă – însă lipsa lor însemna că era puţin probabil să pătrundă cineva acolo peste noapte. Ceţurile puseseră stăpânire deja pe încăpere, însă pentru ochii lui Fantomă erau atât de subţiri că abia dacă le desluşea.

Un timp, nu se petrecu nimic. Clădirea şi curtea de jos rămaseră tăcute, nemişcate în aerul nopţii. Însă, în cele din urmă, ea apăru.

Fantomă întinse gâtul, urmărind-o pe tânără cum iese din casă şi intră în grădină. Purta o rochie skaa, cafeniu-deschis – veşmânt căruia reuşea să-i dea o eleganţă izbitoare. Avea părul mai închis la culoare decât rochia, dar nu cu mult. Fantomă văzuse prea puţini oameni care să aibă părul de nuanţa aceea – bogată, de ambră – sau, cel puţin, prea puţini izbuteau să-şi ferească părul de cenuşă şi funingine.

Toată lumea din oraş auzise de Beldre, sora Cetăţeanului, însă puţini o văzuseră. Se spunea că e frumoasă – şi, în cazul de faţă, zvonurile erau adevărate. Însă nimeni nu spusese despre tristeţea ei. Cu arderile de cositor atât de puternice, lui Fantomă i se păru că stă chiar lângă ea. Îi vădea ochii mari, mâhniţi, reflectând lumina clădirii strălucitoare

din spate.

În curte era o bancă, pusă în faţa unei tufe. Era singura plantă rămasă în grădină; restul fuseseră smulse, lăsând doar pământul negricios în urmă.

Din ce auzise Fantomă, Cetăţeanul declarase că grădinile ornamentale sunt pentru nobilime. Susţinea că asemenea locuri fuseseră posibile doar prin truda sclavilor skaa – încă o cale prin care nobilimea atinsese un asemenea nivel de lux supunându-şi servitorii la muncă pe măsură.

Când populaţia din Urteau ştersese picturile murale ale oraşului şi-i spărsese vitraliile, distrusese totodată şi grădinile ornamentale.

Beldre se aşeză pe băncuţă, cu mâinile nemişcate în poală, iscodind spre tufa cea jalnică. Fantomă încercă să se convingă că nu *ea* era motivul pentru care se strecura ca să asiste la întâlnirile Cetăţeanului, de cele mai multe ori cu succes. Erau cele mai bune ocazii cu putinţă pentru a spiona. Faptul c-o vedea pe Beldre era încă ceva pe deasupra. Nu-i păsa, oricum, *atât* de mult. Nici n-o cunoştea măcar.

Îşi zise asta chiar în vreme ce stătea acolo, holbându-se de sus la ea, dorindu-şi să existe o cale să-i poată vorbi.

Dar nu era momentul pentru asta. Exilarea lui Beldre în grădină însemna că fratele ei era pe cale să înceapă adunarea. O ţinea mereu alături, însă nu voia, se pare, ca ea să audă secrete de stat. Din păcate pentru el, fereastra i se deschidea către locul de unde pândea Fantomă. Niciun om normal – nici măcar un Cositorian sau Născut-din-Ceaţă de rând – n-ar fi putut auzi ce se vorbea înăuntru. Numai că Fantomă nu era, după nicio definiţie de pe lume, normal.

N-o să mai fiu un nevolnic, îşi zise cu dârzenie şi ciuli urechea la cele ce se discutau. Cuvintele străbăteau pereţii, treceau prin spaţiul acela mic şi-i ajungeau la urechi.

— Bun, Olid, zise o voce. Ce veşti ai? Vocea îi devenise familiară lui Fantomă. Quellion, Cetăţeanul din Urteau.

— Elend Venture a mai cucerit un oraş, zise o a doua voce, a lui Olid, ministrul de externe.

— Unde? vru Quellion să ştie. Ce oraş?

— Unul neînsemnat, zise Olid. Din sud. Nici cinci mii de oameni.

— N-are logică, zise o a treia voce. A abandonat îndată oraşul, luând cu el întreaga populaţie.

— Dar s-a ales, cumva, cu încă o armată de kolosşi, adăugă Olid.

Bine, îşi zise Fantomă. A patra tainiţă era a lor. Luthadel mai avea merinde pentru încă o vreme. Mai rămâneau două ascunzători – cea de aici, din Urteau, şi încă una, pe unde avea să fie.

— Un tiran nu are nevoie de logică pentru ceea ce face, zise Quellion.

Era tânăr, dar nu şi lipsit de minte. Uneori suna ca alţi oameni pe care-i cunoscuse Fantomă. Oameni înţelepţi. Însă diferenţa stătea în patimă.

Sau, poate, sincronizare?

— Un tiran cucereşte de dragul de a ţine sub control, continuă Quellion. Venture nu-i mulţumit cu pământurile pe care le-a luat, şi n-o să fie în veci. O să cucerească mai departe. Până ce ajunge şi la noi.

Camera se cufundă în tăcere.

— Se zice că a trimis un ambasador la Urteau, zise a treia voce. Un membru al bandei Supravieţuitorului însuşi.

Fantomă ciuli urechea.

Quellion pufni.

— Unul dintre mincinoşi? Vine aici?

— Ca să ne propună un tratat, din ce se zice, spuse Olid.

— Şi? De ce-mi spui asta, Olid? Crezi că ar trebui să cădem la înţelegere cu tiranul?

— Nu ne putem lupta cu el, Quellion, zise Olid.

— Nici Supravieţuitorul nu se putea măsura cu Lordul Legiuitor, spuse Quellion. Dar a făcut asta oricum. A murit, însă a câştigat, dând poporului skaa curajul de a se ridica împotriva nobilimii.

— Până ce ticălosul de Venture a preluat controlul, zise a treia voce.

Din nou tăcere.

— Nu-i putem ceda lui Venture, zise în cele din urmă Quellion. Nu voi da acest oraş pe mâna niciunui nobil, nu după ce a făcut pentru noi Supravieţuitorul. Din întregul Ultim Imperiu, doar Urteau a înfăptuit ţelul lui Kelsier, al unei conduceri a naţiunii de către skaa. Doar noi am ars casele nobilimii. Doar noi ne-am curăţat oraşul de ei şi de societatea lor. Doar noi am ascultat. Supravieţuitorul ne va purta de grijă.

Fantomă simţi că-l cuprinde un frison. Tare i se părea ciudat să audă oameni care nu-l cunoscuseră vorbind într-un asemenea fel despre Kelsier. Ce drept aveau oamenii ăştia să vorbească ca şi cum l-ar fi cunoscut pe cel ce devenise Supravieţuitorul lor?

Conversaţia se îndreptă spre subiecte ceva mai pământeşti. Vorbiră despre legi noi care aveau să interzică anumite feluri de ţesături care plăcuseră cândva nobilimii, apoi deciseră să ofere mai multe fonduri comitetului de cercetare genealogică. Trebuia scos la iveală oricine ascundea rădăcini nobile. Fantomă îşi făcu însemnări, ca să le transmită celorlalţi. Însă nu-şi putea feri privirile să nu-i cadă pe tânăra din grădină.

Ce-o face atât de mâhnită? se întrebă. Ceva din el voia să întrebe – să cuteze, cum ar fi făcut Supravieţuitorul, şi să sară în grădină ca să afle de la fata gravă şi solitară care se uita lung, cu atâta melancolie, la planta aceea. Se trezi că se mişcă s-o facă, apoi se controlă.

Era el ca nimeni altul, era puternic, însă – trebuia să-şi amintească asta – nu era un Născut-din-Ceaţă. Calea sa era una a tăcerii şi furişatului.

Aşa că se trase înapoi. Mulţumit, pentru moment, s-o privească de acolo, simţind că într-un fel – în ciuda distanţei dintre ei, în ciuda neştiinţei sale – îi înţelegea simţămintele din priviri.

CAPITOLUL 15

Cenuşa.

Nu cred că lumea a înţeles, de fapt, cât de norocoşi erau cu toţii. Pe parcursul miei de ani de dinainte de Prăbuşire, au aruncat cenuşa în râuri, au făcut-o movile în afara oraşelor şi, în general, au lăsat-o în pace. N-au înţeles că fără microbii şi plantele concepute de Rashek ca să mistuie particulele de cenuşă, pământul ar fi fost iute astupat.

Deşi, desigur, asta s-a şi întâmplat în cele din urmă.

Ceţurile ardeau. Strălucitoare, orbitoare, aprinse de roşeaţa soarelui, păreau un foc ce o cuprindea în văpaie.

Ceaţa pe timp de zi era nefirească. Însă nici ceţurile nopţii nu păreau să mai fie ale lui Vin. Cândva, o protejau şi o adăposteau. Acum i se păreau din ce în ce mai străine. Când folosea allomanţia, avea senzaţia că ceţurile se retrag încetişor – ca o fiară ce dă înapoi în faţa unei lumini puternice.

Stătea singură în faţa taberei, tăcută cu toate că soarele răsărise cu ore în urmă. Până acum, Elend continuase să-şi ţină armata la adăpost de ceţuri ordonând ca soldaţii să rămână în corturi. Ham susţinuse că nu era nevoie să fie expuşi, însă Vin simţea, instinctiv, că Elend avea să rămână la planul de a le cere ostaşilor să intre în ceţuri. Aveau nevoie de imunitate.

De ce? îşi zise Vin iscodind ceţurile luminate. *De ce v-aţi schimbat? Ce e altfel?* Ceţurile dansau în jurul ei, deplasându-se în felul lor straniu, în învârtejiri şi vălătuci. Lui Vin i se păru că se mişcau, parcă, mai rapid. Că zumzăiau. Vibrau.

Soarele îşi înteţea arşiţa. În cele din urmă, ceţurile se retraseră, făcându-se nevăzute precum apa ce se evaporă dintr-o oală pusă pe foc. Vipia o lovea ca un val, iar Vin se întoarse şi privi cum se duc ceţurile, murind ca un strigăt îndepărtat.

Nu sunt naturale, gândi Vin în vreme ce străjile anunţau că totul se limpezise. Tabăra începu îndată să se frământe, să se mişte, oamenii ieşiră din corturi şi începură să-şi vadă de treburile de dimineaţă cu o anume grabă. Vin se opri în capul taberei, pe drumul de pământ bătătorit, lângă canalul nemişcat din dreapta. Păreau mai *reale* acum, că ceţurile nu mai erau.

Ceruse părerea lui Sazed şi lui Elend – dacă ei credeau că-s naturale sau… altceva. Şi amândoi, ca nişte învăţaţi ce erau, citaseră teorii ce veneau în sprijinul *ambelor* opinii. Sazed, cel puţin, luase până la urmă

o decizie, acceptând că ceţurile erau un fenomen natural.

Până şi felul în care se agaţă de oameni şi-i sufocă, în vreme ce pe alţii îi lasă în pace, nu se poate explica, Doamna Vin, spuse acesta. *Până la urmă, şi înţepăturile de insecte îi ucid pe unii, în timp ce pe alţii abia dacă-i supără niţel.*

Pe Vin n-o interesau teoriile şi dezbaterile. Îşi petrecuse mare parte din viaţă gândindu-se la ceţuri ca la oricare alt fenomen al naturii. Reen şi ceilalţi hoţi obişnuiau să ia în derâdere basmele care povesteau că ceţurile ar fi fost supranaturale. Însă, când Vin devenise Allomantă, ajunsese să cunoască ceţurile. Le *simţea,* iar simţurile i se ascuţiseră în ziua când atinsese puterea de la Fântâna Înălţării.

Dispăreau prea iute. Când le ardea soarele, se retrăgeau ca o persoană care-şi caută adăpost. Ca… un bărbat care şi-a istovit puterea luptând şi, în cele din urmă, renunţă şi se retrage. Pe lângă asta, ceţurile nu apăreau în încăperi. Un simplu cort era de ajuns ca să-i apere pe cei dinăuntru. Era ca şi cum ceţurile înţelegeau, într-un fel, că erau excluse, deloc binevenite.

Vin aruncă o uitătură spre soarele, ce strălucea ca o bucată de chihlimbar dincolo de pâcla întunecată a văzduhului. Îşi dori ca TenSoon să fie acolo, ca să vorbească cu el despre ce o îngrijora. Îi ducea dorul, mai mult decât ar fi crezut. Onestitatea lui simplă se potrivise bine cu a sa. Încă nu ştia ce se alesese de el după ce se întorsese la ai săi; încercase să afle un alt kandra care să trimită un mesaj, însă în ultima vreme creaturile astea erau tare greu de găsit.

Oftă şi se întoarse încetişor în tabără.

Era impresionant cât de iute reuşiseră să pună armata în mişcare. Îşi pierdeau dimineţile blocaţi în corturi, îngrijindu-şi armurile şi armele, în vreme ce bucătarii găteau şi ei ce se putea. Până să se apropie Vin, focurile din vetre începuseră să ardă cu pălălaie iar corturile să cadă la pământ, strânse de soldaţii ce se pregăteau pentru plecare.

Când trecu, unii dintre oameni o salutară. Alţii înclinară respectuoşi capul. Alţii, însă, îşi feriră privirea, părând şovăielnici. Nu-i învinuia. Nici măcar *ea* nu ştia care-i era locul în armată. Ca soţie a lui Elend, era propriu-zis împărăteasa lor, deşi nu purta veşminte imperiale. Era, pentru mulţi, un simbol religios, Moştenitoarea Supravieţuitorului. Nu prea voia nici titlul acela.

Îi găsi pe Elend şi pe Ham stând de vorbă lângă cortul imperial, care începuse să fie dezasamblat. Deşi stăteau la loc deschis şi gesticulau ca lipsiţi de griji, pe Vin o izbi imediat cât de departe stăteau de lucrători, de parcă Elend şi Ham n-ar fi dorit să fie auziţi. Arzând cositor, desluşi ce-şi spuneau înainte să se apropie.

— Ham, zicea cu voce joasă Elend, ştii că am dreptate. Nu putem continua aşa. Cu cât pătrundem mai adânc în Stăpânirea Vestică, cu atât o să pierdem mai multă lumină a zilei în favoarea ceţurilor.

Ham clătină din cap.

— Ai fi în stare să te uiţi cum îţi mor soldaţii, El?

Faţa lui Elend împietri, şi-i întâlni privirea lui Vin, care ajunsese lângă ei.

— Nu ne putem îngădui să stăm, în fiecare dimineaţă, după ceţuri.

— Chiar dacă sunt salvate vieţi? întrebă Ham.

— Încetineala *costă* vieţi, zise Elend. Fiece ceas pe care-l petrecem aici aduce ceţurile mai aproape de Stăpânirea Centrală. Plănuim să ducem asediul o vreme, Ham – şi asta înseamnă că trebuie să ajungem cât mai devreme cu putinţă la Fadrex.

Ham se uită către Vin, aşteptând sprijin. Ea clătină din cap.

— Îmi pare rău, Ham. Elend are dreptate. Nu putem ţine armata la cheremul ceţurilor. Am fi lipsiţi de apărare – dacă ne-ar ataca cineva dimineaţa, oamenii noştri ar trebui fie să reacţioneze şi să fie izbiţi de ceţuri, fie să stea ascunşi în corturi şi să aştepte.

Ham, nemulţumit, îşi ceru voie să plece şi o porni prin cenuşă să ajute un grup de soldaţi la strânsul corturilor. Vin se alătură lui Elend, urmărindu-l cum pleacă pe soldatul cel masiv.

— Kelsier a greşit în privinţa lui, zise ea în cele din urmă.

— Cine? Ham?

Vin dădu din cap.

— La final – după ce a murit Kelsier – am găsit un ultim mesaj de la el. Zicea acolo că stabilea ca tovarăşii săi să fie conducători în noul guvern. Boare să fie ambasador, Dockson birocrat, iar Ham general. Ceilalţi doi se potrivesc de minune cu slujbele, însă Ham…

— Se implică prea mult, zise Elend. Trebuie să cunoască personal orice om pe care-l comandă, sau nu se simte în largul lui. Şi, după ce ajunge să-i cunoască, se ataşează de ei.

Vin încuviinţă tăcută, văzând cum Ham începe să râdă şi să lucreze cu soldaţii.

— Ascultă numai, zise Elend, cât de sec vorbim despre vieţile celor ce ne urmează. Poate ar fi mai bine să ne ataşăm, ca Ham. Poate atunci nu aş mai porunci cu atâta uşurinţă oamenilor să-şi dea viaţa.

Vin îi aruncă o privire, îngrijorată de amărăciunea din glasul său. Elend zâmbi, încercând s-o acopere, şi se uită în depărtare.

— Trebuie să faci ceva cu kolosul ăla al tău. Umblă brambura prin tabără, sperie oamenii.

Vin se încruntă. Îndată ce se gândi la creatură, locul unde se afla

aceasta îi apăru în minte – pe lângă marginea taberei. Se afla mereu la porunca ei, însă nu putea să-l comande direct şi deplin decât când se concentra. Altfel îi urma ordinele mai generale – să stea în zonă, să nu omoare nimic.

— Ar trebui să mă asigur că barjele sunt gata să pornească, zise Elend. O privi, şi când ea nu schiţă vreun gest că ar vrea să-l însoţească o sărută şi plecă.

Vin o porni iarăşi prin tabără. Majoritatea corturilor erau acum coborâte şi strânse, iar soldaţii se mişcau iute. Trecu de perimetrul taberei şi-l văzu pe Uman aşezat, în linişte, cu cenuşa coborându-i încetişor pe picioare. Se uita cu ochii lui roşii la tabără, cu faţa schimonosită de pielea sfâşiată ce-i atârna de la ochiul drept până la colţul gurii.

— Uman, zise ea încrucişând braţele.

Kolosul o privi, apoi se ridică în picioare, făcând să se scuture cenuşa de pe trupul albastru, înalt de peste trei metri şi cu muşchi uriaşi. Cu toate că ucisese multe asemenea creaturi, cu toate că ştia că o controla deplin pe aceasta, Vin simţi un moment de frică instinctivă când se găsi lângă fiara imensă, cu pielea întinsă şi despicături sângerânde.

— De ce ai venit în tabără? zise alungându-şi panica.

— Sunt uman, zise kolosul cu glasul lui tărăgănat şi apăsat.

— Eşti kolos, zise ea. Doar ştii asta.

— Ar trebui să am o casă, zise Uman. Ca acelea.

— Acelea sunt corturi, nu case, zise Vin. Nu poţi intra în tabără aşa. Trebuie să stai cu ceilalţi kolosşi.

Uman se răsuci şi se uită spre sud, unde aştepta armata de kolosşi, separată de oameni. Rămâneau sub controlul lui Elend, douăzeci de mii la număr, acum că-i adăugaseră şi pe cei care aşteptaseră alături de corpul principal de armată. Avea mai multă logică să fie lăsaţi sub controlul lui Elend, de vreme ce – ca tărie brută – era un Allomant cu mult mai puternic decât Vin.

Uman întoarse iarăşi privirea spre ea.

— De ce?

— De ce trebuie să stai cu ceilalţi? Fiindcă-i stinghereşti pe oamenii din tabără.

— Atunci ar trebui să mă atace, zise Uman.

— De aceea nu eşti uman, zise Vin. Noi nu atacăm doar fiindcă cineva ne stinghereşte.

— Nu, zise Uman. Ne puneţi pe *noi* să-i ucidem în locul vostru.

Vin se poticni şi-şi înclină capul într-o parte. Uman, în schimb, îşi

purta iarăşi privirea peste tabăra oamenilor. Ochii roşii, rotunzi îi făceau expresia greu de desluşit, însă Vin aproape că simţi o… melancolie.

— Eşti una dintre noi, zise Uman.

— Eu?

— Eşti ca noi, zise creatura. Nu ca ei.

— De ce spui asta?

Uman îşi coborî privirea asupra ei.

— Ceaţă, rosti.

Vin se simţi cuprinsă de un fior, deşi nu ştia de ce.

— Cum adică?

Uman nu răspunse.

— Uman, zise încercând o altă tactică. Ce crezi despre ceţuri?

— Ele vin noaptea.

Vin dădu din cap.

— Da, dar ce crezi tu despre ceţuri. Ce crede neamul tău. Îi omoară vreodată?

— Săbiile ucid, zise Uman. Ploaia nu ucide. Cenuşa nu ucide. Ceaţa nu ucide.

Logică destul de bună, îşi spuse Vin. *Acum un an aş fi fost de acord.*

Era gata s-o lase baltă cu tema asta, însă Uman continuă.

— O urăsc. O urăsc fiindcă mă urăşte, spuse şi o privi. *Tu* simţi.

— Da, zise Vin spre propria-i surprindere. Aşa este.

Kolosul o privi, cu o dâră de sânge ce-i pornea de la pielea despicată de lângă ochi şi se întindea pe pielea-i albastră, amestecându-se cu particulele de cenuşă. Dădu în cele din urmă din cap, de parcă ar fi aprobat sinceritatea răspunsului ei.

Vin se cutremură. *Ceaţa nu-i vie. Nu mă poate urî. Sunt închipuiri.*

Însă cândva… cu ani în urmă, îşi trăsese vlaga din ceţuri. Când se luptase cu Lordul Legiuitor izbutise, cumva, să le aibă în putere. Fusese ca şi cum ar fi folosit chiar ceţurile ca să-i alimenteze allomanţia, în loc de metale. Doar cu această putere izbutise să-l înfrângă pe Lordul Legiuitor.

Trecuse mult de atunci şi nu mai izbutise să repete asta. Încercase de nenumărate ori de-a lungul anilor şi, după multe nereuşite, începea să creadă că, poate, se înşelase. Cu siguranţă, în perioada din urmă, ceţurile fuseseră neprietenoase. Încerca să-şi spună că n-aveau nimic supranatural, ştia însă că nu aşa stau lucrurile. Fiindcă cum era, atunci, cu spiritul de ceaţă, lucrul care încercase să-l ucidă pe Elend – apoi îl salvase arătându-i ei cum să-l transforme într-un Allomant? Era real, de asta măcar era sigură, chiar dacă nu mai văzuse spiritul acela de mai bine de un an.

Dar ce se petrecea cu ezitarea asta a ceţurilor, cu felul în care se dădeau deoparte din calea ei? Ce era cu felul în care nu intrau în clădiri şi cu felul în care ucideau? Totul părea să ducă spre ce spusese Uman. Ceţurile – Adâncimea – o urau. Şi acum, iată, admitea lucrul căruia-i rezistase atâta vreme.

Ceţurile reprezentau duşmanul.

CAPITOLUL 16

Li se spune savanţi Allomantici. Bărbaţi sau femei care incendiază metal atât de mult timp încât fluxul constant de putere Allomantică le transformă fiziologia însăşi.

În cele mai multe cazuri, cu majoritatea metalelor, aceste efecte sunt abia sesizabile. Arzătorii de bronz, de pildă, devin adesea savanţi de bronz fără s-o ştie. Raza de acţiune li se măreşte de la arderea atât de îndelungată a metalului. Să devii savant de fludor e periculos, fiindcă înseamnă să-ţi împingi corpul să stea întruna într-o stare în care nu se simte extenuarea sau durerea. Cei mai mulţi se sinucid accidental înainte ca procesul să fie desăvârşit şi, în opinia mea, beneficiul nu merită efortul.

Savanţii de cositor, pe de altă parte… ei sunt ceva special. Înzestraţi cu simţuri cu mult peste ce i-ar trebui oricărui Allomant, sau pe care le-ar vrea vreunul, devin sclavii a ceea ce ating, aud, văd, miros şi gustă. Însă puterea nefirească a acestor simţuri le oferă un avantaj aparte, unul interesant.

S-ar putea afirma că, la fel ca un Inchizitor transformat de un piron hemalurgic, savantul Allomantic nici măcar nu mai este uman.

Fantomă se trezi în beznă.

Asta se întâmpla tot mai rar. Simţea legătura peste ochi şi urechi, legată strâns. Îi intra în pielea suprasensibilă, însă era mult mai bine decât alternativa. Lumina stelelor era pentru ochii săi la fel de puternică precum soarele, iar paşii de pe culoarul din afara camerei sale puteau să sune ca nişte tunete. Chiar şi legat cu pânza aceea groasă, chiar şi cu urechile înfundate cu ceară, chiar cu obloanele bine trase şi astupate, uneori îi venea greu să adoarmă.

Atenuarea era periculoasă. Îl făcea vulnerabil. Însă lipsa de somn ar fi fost şi mai primejdioasă încă. Poate că lucrurile pe care şi le făcuse arzând cositor aveau să-l omoare. Însă, cu cât zăbovea mai mult printre oamenii din Urteau, cu atât mai mult simţea că vor avea nevoie de ajutorul său ca să supravieţuiască în faţa pericolelor ce se apropiau. Îi trebuia o direcţie. Se temea să nu fi luat decizia greşită, însă măcar luase o hotărâre. Avea să continue ca până atunci, sperând să fie îndeajuns.

Gemu uşor, se ridică în şezut, îşi scoase legătura şi-şi trase dopurile de ceară din urechi. Camera era întunecoasă, însă chiar şi cea mai firavă geană de lumină ce se strecura printre şipcile obloanelor –

îndesate cu pânză – îi era suficientă ca să vadă.

Cositorul îi ardea liniştit în stomac. Rezerva era pe terminate, consumată pe parcursul nopţii. Trupul său îl folosea acum instinctiv, la fel cum respira sau clipea. Auzise că Brutalii puteau arde fludor ca să-şi vindece rănile chiar dacă se aflau în stare de inconştienţă. Corpul pricepea ce-i trebuie.

Întinse mâna şi-o băgă într-o găletuşă de lângă pat, scoţând-o plină cu praf de cositor. Îşi luase cu el o provizie bună din Luthadel, şi cumpărase şi mai mult de pe piaţa neagră. Din fericire, cositorul era destul de ieftin. Puse praful într-o cană de pe policioara de lângă pat, apoi porni spre uşă. Încăperea era mică şi înghesuită, însă nu trebuia s-o împartă cu nimeni. Asta, după standardele skaa, era un lux.

Îşi strânse pleoapele, apoi trase uşa. Lumina coridorului scăldat de soare îl lovi. Scrâşni din dinţi, din pricina luminii puternice, cu toate că ţinea pleoapele strânse, şi pipăi pe jos, prin preajmă. Găsi ulcica plină cu apă proaspătă – adusă de la puţ de slujitorii de la han – şi o trase înăuntru, apoi închise uşa.

Clipind, străbătu încăperea ca să-şi umple cana. Bău apa cu cositor. Avea să-i ajungă pentru toată ziua. Mai luă un pumn de pilitură şi-o îndesă în pungă, pentru orice eventualitate.

Câteva minute mai târziu era îmbrăcat şi pregătit. Se aşeză pe pat şi închise ochii, pregătindu-se pentru o nouă zi. Dacă era să creadă iscoadele Cetăţeanului, alţi membri ai echipei lui Elend se îndreptau spre Urteau. Probabil că li se poruncise să pună mâna pe conţinutul tainiţei şi să liniştească răscoala; Fantomă trebuia să afle cât mai multe cu putinţă înainte ca trimişii să sosească.

Stătu aşa, învârtindu-şi în minte planuri, cugetând. Simţea bubuituri de paşi în camera de alături – structura de lemn se zguduia şi se cutremura de parcă ar fi fost un stup enorm plin cu albine fremătătoare. Auzea slab sunet de clopot. Era încă devreme, abia trecut de amiază, însă ceţurile se destrămaseră deja – Urteau avea parte de cam şase sau şapte ore fără ceaţă pe zi, şi asta-l făcea un loc unde recoltele puteau încă creşte şi oamenii dăinui.

Fantomă, de obicei, ar fi dormit pe timp de zi. Însă avea lucruri de făcut. Deschise ochii, apoi întinse mâna spre policioară şi luă o pereche de ochelari. Fuseseră făuriţi după cum ceruse, cu lentile ce nu-i schimbau cu nimic vederea. Erau de sticlă simplă.

Şi-i puse, apoi îşi legă din nou cârpa peste cap, acoperind partea din faţă şi laturile lentilelor. Chiar şi cu simţurile ascuţite, nu reuşea să vadă cu ochii închişi. În schimb, dacă-şi punea ochelarii, putea deschide ochii şi purta, în acelaşi timp, legătura de cârpă. Înaintă orbeşte spre

geam, apoi trase de pătura întinsă peste tocul ferestrei şi dădu de perete obloanele.

Lumina fierbinte – aproape arzătoare – a soarelui îl scăldă. Pânza îi apăsa pielea capului. Însă putea vedea. Cârpa bloca îndeajuns de mult lumina pentru a-l împiedica să orbească, însă lăsa să pătrundă suficientă cât să poată vedea. Era de fapt ca şi ceţurile – cârpa era aproape invizibilă pentru el, fiindcă vederea sa avea o ascuţime nefirească. Mintea filtra imaginile.

Fantomă înclină din cap, apoi îşi luă bastonul de duel şi ieşi din încăpere.

— Ştiu că eşti tăcut de fel, zise Durn bătând uşurel darabana cu nişte beţe în pământul de dinaintea lui. Dar până şi tu trebuie să recunoşti că e mai bine aşa decât să trăieşti sub stăpâni.

Fantomă stătea într-o stradă-albie, la zidul de piatră ce sprijinise canalul, cu capul uşor plecat. Puţul pieţei era cea mai largă dintre străzile-albii din Urteau, aşa de lată că trei bărci puteau sta una lângă alta în mijlocul său, şi încă mai rămânea loc şi pentru altele să treacă, în amândouă direcţiile. Devenise un bulevard central al oraşului. Iar asta însemna că era un loc de mâna întâi pentru negustori, dar şi pentru cerşetori.

Cerşetori precum Fantomă şi Durn. Stăteau în mijloc, copleşiţi de înălţimea clădirilor de pe cele două maluri. Prea puţini trecători îi băgau în seamă pe zdrenţăroşi. Niciunul nu se oprea ca să bage de seamă că unul părea să se uite cu atenţie la mulţime, în ciuda legăturii negre de pânză de pe ochi, în vreme ce celălalt vorbea prea coerent ca să fi fost educat în canale.

Fantomă nu-i răspunse lui Durn. În tinereţe, felul în care vorbea – accent puternic, limbaj împănat de argou – îl marcase, făcuse ca oamenii să-l socoată mai prejos. Nici acum nu avea limba iute şi felul cuceritor de-a fi al lui Kelsier. Aşa că încerca să spună cât mai puţine. Astfel nu existau prea multe şanse ca să dea de belea.

Şi, ciudat lucru, în loc să-l găsească *şi mai* puţin demn de respect, lumea, când nu vorbea, părea să-i dea mai multă atenţie. Durn continuă să bată ritmul, ca un artist stradal fără public. Pământul de dedesubt era prea moale pentru ca altcineva să audă bătăile – asta dacă nu erai Fantomă.

Ritmul lui Durn era perfect. Orice menestrel i-ar fi purtat sâmbetele.

— Uită-te la piaţă, zic, continuă Durn. Sub Lordul Legiuitor, mulţi skaa n-ar fi putut în veci să facă comerţ liber. Avem ceva frumos aici. Skaa ce conduc skaa. Suntem fericiţi.

Fantomă vedea piaţa. I se părea că, dacă poporul ar fi fost cu adevărat fericit, s-ar fi citit zâmbete pe feţe şi nu priviri piezişe. Ar fi stat să prefire marfa, nu să înhaţe la iuţeală ce voiau şi să pornească mai departe. Iar dacă oraşul ar fi fost paradisul care pretindea că este, n-ar fi fost nevoie de zeci de soldaţi care să supravegheze mulţimea. Fantomă clătină din cap. Toată lumea purta aproape aceleaşi haine – croieli şi culori impuse de ordinele Cetăţeanului. Până şi cerşitul era strict reglementat. În curând aveau să sosească unii care să măsoare pomana primită de Fantomă, să aprecieze cât de mult câştigase şi să tragă partea Cetăţeanului.

— Uite, spuse Durn, vezi pe cineva bătut sau ucis pe stradă? Asta trebuie să merite vreo câteva restricţii.

— Omorurile se întâmplă pe alei liniştite acum, zise moale Fantomă. Măcar Lordul Legiuitor ne ucidea pe faţă.

Durn, nemulţumit, se lăsă pe spate, bătând de zor cu beţele. Era un ritm complicat. Fantomă simţea vibraţiile pământului şi le găsea liniştitoare. Ştiau că trec pe lângă un asemenea talent, care bătea uşurel lutul în vreme ce ei treceau? Durn ar fi putut fi un maestru muzician. Din păcate, sub guvernarea Lordului Legiuitor, skaa nu interpreta muzică. Iar sub Cetăţean… nu era bine în general să atragi atenţia asupra ta, indiferent cum.

— Uite-acolo, zise deodată Durn. Cum a fost promis.

Fantomă ridică ochii. Prin rumoare, sunet, sclipiri vii de culoare şi izul puternic de gunoi, oameni şi mărfuri de vânzare, Fantomă văzu un grup de prizonieri, escortaţi de soldaţi în cafeniu. Uneori şuvoiul senzaţiilor era copleşitor. Cu toate acestea, cum îi spusese cândva lui Vin, arderea cositorului n-avea a face cu cât putea cineva să simtă, ci cu cât izbutea să ignore. Şi învăţase bine să se concentreze pe simţurile necesare, lăsând deoparte lucrurile care-l puteau distrage.

Cei din piaţă făcură loc soldaţilor şi prizonierilor. Lumea, cu capetele plecate, privea cu solemnitate.

— Mai vrei să te ţii după ei? întrebă Durn.

Fantomă se ridică în picioare. Durn dădu din cap aprobator, apoi se ridică şi-l apucă pe Fantomă de umăr. Ştia că acesta poate să vadă – sau, cel puţin, Fantomă îşi închipuia că Durn avea suficient spirit de observaţie ca să fi băgat de seamă asta. Însă amândoi se făceau că n-ar şti. Era lucru obişnuit printre cerşetori să se prefacă ologi, ca să adune mai mulţi bănuţi. Durn însuşi umbla cu un şchiopătat fals şi pusese să i se smulgă părul din anumite zone, ceea ce-i dădea un aer bolnăvicios. Dar Fantomă îi simţea izul de săpun de pe piele şi mirosul de vin bun din răsuflare. Era un căpitan de hoţi; puţini aveau în oraş mai

multă putere. Însă era destul de iscusit cu deghizările sale încât să poată merge pe stradă nebăgat în seamă.

Nu erau singurii care-i urmau pe soldaţi şi pe prizonierii acestora. Nişte skaa purtând cenuşiul aprobat se ţineau ca nişte năluci după grupul acela – o mulţime tăcută, târându-se prin cenuşa ce cădea. Soldaţii urcară o rampă ce suia din străzile-albii, călăuzindu-şi prizonierii într-o zonă mai de soi a oraşului, unde unele canale fuseseră umplute şi peticite.

Iute, punctele moarte începură să se arate. Cicatrici carbonizate – ruine care fuseseră cândva case. Mirosul de fum era aproape copleşitor pentru Fantomă, şi trebui să înceapă să respire pe gură. Nu fusese nevoie să meargă mult. Cetăţeanul însuşi era în aşteptare. Nu călărea vreun cal – fuseseră cu toţii trimişi la ferme, fiindcă doar nobilii erau consideraţi prea buni ca să poată păşi pe pământ cu propriile picioare. În schimb purta roşu.

— Cu ce e îmbrăcat? şopti Fantomă în vreme ce Durn îl călăuzea mai pe la marginea mulţimii. Cetăţeanul şi garda sa stăteau pe treptele unei reşedinţe deosebit de fastuoase, iar skaa se adunau împrejur. Durn îl conduse pe Fantomă spre un loc unde câţiva duri puseseră stăpânire pe un petic de stradă doar al lor, de unde se vedea bine Cetăţeanul. Îi făcură semne lui Durn, lăsându-l să treacă fără comentarii.

— Ce vrei să zici? întrebă Durn. Cetăţeanul e îmbrăcat ca întotdeauna – nădragi skaa şi suman.

— Sunt roşii, şopti Fantomă. Nu-i o culoare aprobată.

— Ba din dimineaţa asta e. Funcţionarii guvernamentali o pot purta. În acest fel ies în evidenţă, iar cei aflaţi în nevoie îi pot găsi. Sau, cel puţin, asta este explicaţia oficială.

Fantomă se încruntă. Însă altceva îi captă atenţia.

Ea era acolo.

Lucru firesc, desigur – îşi însoţea fratele peste tot. Se îngrijora pentru siguranţa ei şi arareori o scăpa din vedere. Arăta la fel ca întotdeauna, ochi trişti şi părul ca o aureolă de nuanţa chihlimbarului.

— Trist grup astăzi, zise Durn, şi mai întâi Fantomă îşi închipui că se referă la Beldre.

Însă Durn arăta cu bărbia spre grupul de prizonieri. Nu păreau cu nimic diferiţi de ceilalţi oameni din oraş – haine cenuşii, feţe mânjite de cenuşă, posturi umile. Cetăţeanul, totuşi, ieşi în faţă ca să explice diferenţele.

— Una dintre primele proclamaţii pe care le-a făcut guvernământul, anunţă acesta, a fost cea a solidarităţii. Suntem un popor skaa.

„Nobilii” aleşi de Lordul Legiuitor ne-au oprimat vreme de zece secole. Urteau, am decis noi, va deveni un loc al libertăţii. Un loc aşa cum a profeţit că va fi Supravieţuitorul însuşi.

— I-ai numărat? îi şopti Durn lui Fantomă.

— Zece, zise acesta. Cei pe care îi aşteptam. Nu-ţi meriţi banii, Durn.

— Priveşte.

— Aceştia de aici, zise Cetăţeanul, cu chelia lucind în roşeaţa soarelui, şi-i arătă cu degetul pe prizonieri, nu au luat seamă la avertizările noastre. Ştiau, cum ştiţi cu toţii, că orice nobil care rămâne în oraş va plăti cu viaţa! Aceasta este voinţa noastră – *întreaga* noastră voinţă.

— Însă, cum le e felul, au fost prea aroganţi ca să asculte. Au încercat să se ascundă. Însă se cred mai buni decât noi. Mereu s-au crezut astfel. Şi asta i-a dat în vileag.

Se opri o clipă, apoi începu să vorbească iarăşi.

— Şi de aceea facem ce trebuie făcut.

Le făcu semn soldaţilor să se apropie. Aceştia împinseră prizonierii pe trepte. Fantomă simţi iz de ulei când soldaţii deschiseră uşile casei şi-i împinseră acolo pe captivi. Apoi zăvorâră uşa pe dinafară şi luară poziţie. Fiecare soldat aprinse o făclie şi o aruncă pe clădire. Nu era nevoie de simţuri supraomeneşti ca să simţi fierbinţeala ce se iscă iute, făcând mulţimea să se retragă – revoltată şi temătoare, însă fascinată.

Ferestrele fuseseră închise cu scânduri bătute în cuie. Fantomă văzu degete încercând să desprindă lemnul, auzi oameni ţipând. Îi auzea izbind în uşa încuiată, încercând să scape, urlând de groază.

Îşi dorea să poată face ceva. Însă, chiar şi cu cositorul, nu se putea lupta cu un pluton întreg de soldaţi. Elend şi Vin îl trimiseseră să adune informaţii, nu să o facă pe eroul. Însă tot plecă cu umerii căzuţi, numindu-se laş în vreme ce se depărta de clădirea în flăcări.

— N-ar trebui să fie aşa, şopti aspru Fantomă.

— Erau nobili, zise Durn.

— Ba nu erau! Poate părinţii lor să fi fost, dar ăştia erau skaa. Oameni normali, Durn.

— Au sânge de nobil.

— Aşa avem toţi, dacă cauţi îndeajuns de mult în urmă, zise Fantomă.

Durn clătină din cap.

— Aşa trebuia. Aceasta e voia Supravie…

— Nu-i *rosti* numele ca să justifici barbaria asta, zise Fantomă.

Durn tăcu o clipă, lăsând să se audă vuietul flăcărilor şi strigătele celor ce mureau. Apoi spuse:

— Ştiu că-i greu de văzut, şi poate că Cetăţeanul face exces de zel. Dar… l-am auzit pe *el* vorbind odată. Pe Supravieţuitor. Lucruri din astea învăţa el poporul. Moarte nobililor, skaa să se conducă singuri. Dacă l-ai fi auzit, ai fi înţeles. Uneori trebuie să distrugi ceva ca să poţi construi altceva mai bun.

Fantomă închise ochii. Văpaia focului parcă îi pârjolea pielea. *Îl auzise* pe Kelsier vorbindu-le mulţimilor. Iar Kelsier rostise lucrurile la care se referea Durn. Atunci, vorbele Supravieţuitorului fuseseră cuvinte de speranţă, de năzuinţă spre mai bine. Aceleaşi cuvinte, repetate acum, deveneau vorbe ale urii şi distrugerii. Fantomă se simţi îngreţoşat.

— Din nou, Durn, zise ridicând privirea şi simţindu-se deloc binevoitor, nu te plătesc să-mi vâri pe gât propaganda Cetăţeanului. Spune-mi de ce sunt aici, ori de la mine nu mai capeţi un ban.

Cerşetorul cel spătos se răsuci şi-l privi pe Fantomă în ochi, pe după legătură.

— Numără craniile, spuse cu voce slabă. Şi, zicând asta, Durn îşi luă mâna de pe umărul lui Fantomă şi se pierdu în mulţime.

Fantomă nu-l urmă. Duhoarea de fum şi de carne arsă devenea tot mai puternică. Se răsuci pe călcâie, făcându-şi loc prin mulţime, în căutare de aer curat. Dădu peste o clădire, trase aer adânc în piept, simţind apăsarea lemnului tare şi zgrunţuros. I se părea că fulgii de cenuşă se contopeau cu rugul din spatele său, frânturi de moarte împrăştiate în vânt.

Auzi voci. Se întoarse într-acolo, băgând de seamă că Cetăţeanul şi gărzile sale se îndepărtaseră de lângă foc. Quellion se adresa mulţimii, îi încuraja să fie vigilenţi. Fantomă stătu un timp şi privi. În cele din urmă gloata începu să plece, urmându-l pe Cetăţean pe drumul înapoi spre groapa pieţei.

I-a osândit, acum trebuie să-i binecuvânteze. Deseori, mai ales după execuţii, Cetăţeanul vizita personal oamenii, umblând printre prăvălii, strângându-le mâna şi îmbărbătându-i.

O apucă pe o străduţă lăturalnică. Curând trecu de zona mai bogată a oraşului şi ajunse într-o fundătură. Alese un loc unde zidul de sprijin se prăbuşise formând un povârniş până în canalul uscat, apoi sări şi alunecă până în capăt. Îşi ridică gluga mantiei, umbrindu-şi ochii acoperiţi, şi-şi croi drum prin strada aglomerată cu îndemânarea unui copil crescut pe stradă.

Deşi o luase pe o rută ocolitoare, ajunse la Piaţă înaintea Cetăţeanului şi a alaiului său. Fantomă văzu, prin ploaia de cenuşă, cum bărbatul urcă pe o ridicătură lată de pământ, urmat de sute de

adepţi.

Vrei să fii el, gândi Fantomă, furişându-se pe după prăvălia unui negustor. *Kelsier a murit ca să dea speranţă acestor oameni, iar acum tu vrei să-i răpeşti moştenirea.*

Acest bărbat nu era Kelsier. Acest bărbat nu era demn nici măcar să pronunţe numele Supravieţuitorului.

Cetăţeanul se mişca de colo-colo, păstrând un aer patern, vorbind oamenilor din piaţă. Le punea mâna pe umăr, le strângea mâinile, zâmbea binevoitor.

— Supravieţuitorul ar fi mândru de voi.

Fantomă putea să-i distingă vocea peste murmurul mulţimii.

— Cenuşa care cade este un semn de la el – reprezintă prăbuşirea imperiului, cenuşa tiraniei. Din această cenuşă noi vom clădi o nouă naţiune! Una stăpânită de skaa.

Fantomă se dădu mai aproape şi îşi coborî gluga, pipăind aerul din faţă cu mâinile ca şi cum ar fi fost orb. Îşi ducea bastonul de duel pe spate, prins într-o curea ascunsă de faldurile cămăşii gri, lăbărţate. Era mai mult decât capabil atunci când venea vorba de umblat prin mulţime. În timp ce Vin se străduise mereu să rămână ascunsă şi nevăzută, Fantomă izbutise să le dobândească pe amândouă fără ca măcar să încerce. De fapt, adesea, încerca opusul. Visase să devină un bărbat precum Kelsier – căci chiar înainte de a-l întâlni pe Supravieţuitor, Fantomă auzise poveşti despre el. Cel mai mare hoţ skaa al tuturor timpurilor – un bărbat destul de cutezător încât să încerce să-l jefuiască pe Lordul Legiuitor însuşi.

Şi totuşi, în ciuda strădaniilor sale, Fantomă nu reuşise să se facă observat. Era pur şi simplu prea uşor să ignori încă un băiat cu faţă cenuşie, mai ales dacă nu îi înţelegeai greoiul dialect estic. Fusese nevoie de fapt să-l întâlnească pe Kelsier – să vadă cum putea acesta să-i influenţeze pe oameni vorbindu-le – pentru a-l convinge în cele din urmă pe Fantomă să abandoneze dialectul. Atunci Fantomă începuse să înţeleagă că în cuvinte se afla ascunsă o putere.

Fantomă se furişă până în faţa mulţimii care-l privea pe Cetăţean. Fu înghiontit şi împins, dar nimeni nu cârti împotriva lui. Un om orb prins în îmbulzeală era uşor de ignorat – iar ce era ignorat putea ajunge şi în locuri în care n-ar fi trebuit. Mişcându-se atent, Fantomă se găsi curând în fruntea grupului, la nici jumătate de braţ distanţă de Cetăţean.

Omul mirosea a fum.

— Înţeleg, jupânească, spunea Cetăţeanul în timp ce strângea mâinile unei femei în vârstă. Dar nepotul dumitale este trebuincios acolo unde este, la muncă pe câmp. Fără el şi cei asemeni lui, nu am avea ce pune

pe masă. O naţiune stăpânită de skaa trebuie să fie şi una *muncită* de skaa.

— Dar… nu se poate înapoia, măcar un pic? întrebă femeia.

— Cu timpul, jupânească, zise Cetăţeanul. Cu timpul.

Uniforma lui de un roşu-aprins era singura pată de culoare de pe întreaga stradă, iar Fantomă se trezi că se holbează la ea. Îşi feri privirea şi continuă manevrele, căci nu Cetăţeanul era ţelul său.

Beldre stătea pe margine, ca de obicei. Întotdeauna privind, niciodată intervenind. Cetăţeanul era atât de activ încât sora lui era adesea dată uitării. Fantomă înţelegea sentimentul acela destul de bine. Lăsă un soldat să-l înghiontească, împingându-l din calea Cetăţeanului. Ghiontul îl trimisese chiar lângă Beldre. Dinspre fată venea un iz slab de parfum.

Credeam că nu este îngăduit.

Ce ar fi făcut Kelsier? Ar fi atacat, poate, ucigându-l pe Cetăţean. Sau i s-ar fi împotrivit în alt fel. Kelsier nu ar fi lăsat să se întâmple lucruri atât de cumplite – ar fi trecut la fapte.

Poate ar fi încercat să câştige încrederea vreunuia dintre apropiaţii Cetăţeanului?

Fantomă îşi simţi inima – întotdeauna prea zgomotoasă pentru el – bătându-i mai repede parcă. Mulţimea începuse din nou să se mişte, iar el se lăsă împins către Beldre. Gărzile nu se uitau – erau cu ochii la Cetăţean, să-l păzească de zarva şi îmbulzeala din jur.

— Fratele tău, îi şopti Fantomă la ureche, încuviinţezi crimele lui?

Ea se întoarse spre el, iar Fantomă observă, pentru prima oară, că avea ochii verzi. Lăsă mulţimea să îl împingă mai departe, în vreme ce ea căuta cu privirea, încercând să descopere cine îi vorbise. Gloata care îi urma fratele o purtă departe, tot mai departe de Fantomă.

Băiatul mai aşteptă un pic, înghiontit de o mare de umeri, pentru puţin timp. Apoi începu din nou să se mişte, croindu-şi cu grijă drum prin puhoiul de oameni, până când ajunse iar lângă Beldre.

— Crezi că se deosebeşte în vreun fel de ce a făcut Lordul Legiuitor? şopti el. L-am văzut cândva cum aduna oameni la întâmplare şi îi executa în piaţa oraşului Luthadel.

Ea se întoarse din nou, de această dată identificându-l pe Fantomă în gloata mişcătoare. Încremenise, privind-o ţintă în ciuda legăturii de pe ochi. Oamenii forfoteau între ei, iar ea fu împinsă mai încolo.

Buzele i se mişcară. Doar cineva cu simţurile ascuţite de cositor ar fi putut să vadă atât de clar încât să desluşească vorbele ei.

— Cine eşti tu?

Îşi croi încă o dată drum prin mulţime. Se părea că Cetăţeanul

plănuia să ţină o cuvântare curând, profitând de gloata tot mai numeroasă. Oamenii se înghesuiau în jurul eşafodului amplasat în mijlocul pieţei; devenea tot mai anevoios să te mişti printre ei.

Fantomă ajunse din nou aproape, dar simţi cum mulţimea îl împinge înapoi. Aşa că se strecură printre două trupuri şi o apucă de mână, trăgând-o de încheietură când se îndepărta odată cu valurile iscate de mişcarea mulţimii. Beldre se răsuci, bineînţeles, dar fără să strige. Puhoiul de oameni fremăta în jurul lor, iar ea se întoarse către el pentru a-i întâlni privirea.

— Cine eşti tu? întrebă din nou Beldre.

Deşi Fantomă era îndeajuns de aproape pentru a auzi ce rostise, niciun sunet nu îi scăpase printre buze. Doar îngăimase cuvintele. În spate, pe scenă, fratele ei îşi începea predica.

— Sunt cel care îţi va ucide fratele, rosti cu voce domoală Fantomă.

Din nou, aşteptase o reacţie din partea ei – un ţipăt, poate. O acuzaţie. Acţiunile sale fuseseră impulsive, născute din neputinţa de a le fi de folos celor executaţi. *Dacă* ea ar fi ţipat, îşi dădu seama, asta i-ar fi putut aduce moartea.

Şi totuşi ea rămase tăcută. Fulgi de cenuşă căzeau printre ei.

— Alţii au spus acelaşi lucru, mimă ea cu buzele.

— Eu nu sunt alţii.

— Şi cine eşti tu? întrebă ea pentru a treia oară.

— Însoţitorul unui zeu. Un om care poate vedea şoaptele şi simţi strigătele.

— Un om care crede că ştie ce-i mai bine pentru poporul lui decât cârmuitorul lor ales? Vor exista mereu rebeli care se pun împotriva a ceea ce trebuie făcut.

El încă o ţinea de mână. O strânse uşor, trăgând-o mai aproape. Mulţimea năvăli pe podium, lăsându-i pe ea şi pe Fantomă în urmă, asemeni scoicilor rămase pe plajă după retragerea valurilor.

— L-am cunoscut pe Supravieţuitor, Beldre, şopti el aspru. Îmi dăduse un nume, îmi spunea prieten. Ce aţi săvârşit în acest oraş l-ar îngrozi – şi nu am de gând să-i permit fratelui tău să mânjească moştenirea lui Kelsier. Poţi să-l avertizezi, dacă trebuie. Spune-i lui Quellion că vin după el.

Cetăţeanul se oprise din vorbit. Fantomă aruncă o privire înspre pupitru. Quellion, de sus, cuprindea cu privirea mulţimea de adepţi. Îi vedea pe Fantomă şi pe Beldre, aflaţi împreună în spatele gloatei. Fantomă nu-şi dăduse seama cât de expuşi deveniseră.

— Hei, tu! urlă Cetăţeanul. Ce faci cu sora mea?

Fir-ar să fie! gândi Fantomă, eliberând mâna fetei şi luând-o la

goană. În orice caz, unul dintre marile neajunsuri ale străzilor erau zidurile lor înalte şi abrupte. Erau puţine căi de ieşire din piaţă, şi toate erau păzite de străjile lui Quellion. La ordinul zbierat al Cetăţeanului, soldaţii începură să înainteze în grabă de la posturile lor, înveşmântaţi în piele şi cu arme de oţel.

Bine, îşi spuse Fantomă, ochind cel mai apropiat grup de soldaţi. Dacă putea să treacă printre ei, dacă ajungea la o pantă, ar fi reuşit, poate, să se facă nevăzut pe uliţele dintre clădirile de deasupra.

Săbiile ţâşniră din teacă. În spatele lui Fantomă, norodul ţipa de uimire. Băgă mâna printre fâşiile jerpelite ale mantiei şi trase bastonul de duel.

Şi se găsi printre ei.

Fantomă nu era un războinic, nu tocmai. Se antrenase cu Ham, bineînţeles – Ciomege insistase ca nepotul său să ştie să se apere. Dar adevăraţii războinici ai grupului fuseseră dintotdeauna Născutul-din-Ceaţă, Vin, şi Kelsier, cu Ham – un Braţ-de-Fludor – care asigura forţa brută la nevoie.

Însă Fantomă se antrenase intens în ultima vreme şi astfel descoperise ceva interesant. Avea ceva ce Vin şi Kelsier nu avuseseră: o aureolă difuză de cunoaştere senzorială, pe care trupul său o putea folosi instinctiv. Putea simţi mişcarea aerului, tremurăturile podelei şi îşi putea da seama unde se aflau oamenii doar după cât de tare le auzea bătăile inimii.

Fără să fie un Născut-din-Ceaţă, era totuşi foarte periculos. Simţi o adiere şi ştiu că o sabie se îndrepta înspre el. Se feri. Simţi un pas pe pământ şi ştiu că cineva îl ataca dintr-o parte. Făcu un pas în lateral. Era ca şi cum ar fi luat atiu.

Sudoarea îi zbură din sprânceană când se întoarse şi izbi cu bastonul în ceafa unui soldat. Omul se prăbuşi la pământ – arma lui Fantomă era făurită din lemn de esenţă tare de cea mai bună calitate. Dar, ca să fie sigur, lovi cu mânerul armei în tâmpla bărbatului căzut, scoţându-l de-a binelea din luptă.

Auzi un mârâit lângă el – uşor, dar suficient. Fantomă îşi flutură arma într-o parte şi izbi peste antebraţul soldatului care îl ataca. Oasele pocniră şi soldatul urlă, scăpând arma din mână. Fantomă îl izbi în moalele capului, apoi se învârti ridicând bastonul pentru a bloca lovitura celui de-al treilea soldat.

Oţelul se ciocni de lemn, şi oţelul ieşi câştigător. Chiar şi aşa, întârziase lovitura de sabie suficient timp pentru ca Fantomă să se aplece şi să apuce sabia unui soldat căzut. Era deosebită de săbiile cu care se antrenase – oamenii din Urteau preferau lame lungi, subţiri.

Fantomă mai avea un soldat – dacă-l dobora, avea să fie liber.

Inamicul lui Fantomă părea să priceapă că se afla în avantaj. Dacă Fantomă ar fi fugit, şi-ar fi lăsat spatele descoperit la atac. Dacă ar fi rămas, avea să fie curând copleşit. Soldatul îi dădea târcoale cu precauţie, încercând să tragă de timp.

Aşa că Fantomă atacă. Ridică tăişul, sperând că simţurile lui sporite vor compensa diferenţa de pregătire. Soldatul îşi ridică arma pentru a para, când Fantomă făcu o mişcare.

Sabia lui Fantomă îngheţă în aer.

El se poticni în încercarea de a-şi împinge sabia înainte, însă în mod straniu arma era ţinută pe loc – ca şi cum ar fi tăiat prin ceva solid, nu prin aer. Ca şi cum…

Cineva o Împingea către el. Allomanţie. Fantomă privi deznădăjduit în jur, şi imediat găsi sursa puterii. Persoana care Împingea trebuia să fie în partea opusă, căci allomanţii puteau Împinge doar către partea contrară lor.

Quellion, Cetăţeanul, se dusese lângă sora lui. Cetăţeanul văzu privirea fixă a lui Fantomă, iar Fantomă văzu efortul din ochii bărbatului când o prinse pe sora lui în braţe strâns, folosindu-i greutatea ca sprijin pentru a Împinge sabia lui Fantomă, amestecându-se în luptă precum făcuse şi Kelsier cândva, demult, când vizitase grotele unde se antrena armata sa.

Fantomă scăpă arma, o lăsă să-i zboare din mâini, în spate, şi se aruncă la pământ. Simţi vâjâitul unei arme inamice pe deasupra capului, ratându-l pentru puţin. Propria lui armă zăngăni la atingerea pământului, nu departe de el, asurzindu-l.

Nu avea timp să-şi tragă răsuflarea; putea doar să se ridice pentru a se feri de următoarea lovitură a soldatului. Din fericire, Fantomă nu purta niciun fel de metal pe care Quellion să-l poată Împinge pentru a se amesteca în continuare în luptă. Era o deprindere pe care Fantomă se bucura că nu o pierduse.

Singura şansă era fuga. Nu putea să lupte, nu cu amestecul unui Allomant. Se răsuci în timp ce soldatul pregătea o nouă lovitură. Apoi Fantomă se aruncă înainte, strecurându-se pe după garda acestuia. Se strecură pe sub braţul oşteanului şi o zbughi într-o parte, sperând să-l depăşească şi să-l lase buimac.

Ceva îl prinse de picior.

Fantomă se roti pe loc. Bănui, mai întâi, că era Quellion, care-l Trăgea cumva de picior. Apoi văzu că cel care îl apucase era soldatul întins pe pământ – primul pe care-l doborâse.

L-am trăsnit în cap de două ori! gândi cu năduf Fantomă. *Nu se*

poate să fie conştient!

Mâna îi strângea piciorul, trăgându-l pe Fantomă înapoi cu o forţă neomenească. Cu o putere ca asta, bărbatul trebuie să fi fost un Brutal – un arzător de fludor, ca Ham.

Fantomă dăduse de necaz.

Izbi cu piciorul, reuşind să se elibereze, apoi se ridică în picioare, poticnindu-se. Dar un Brutal avea putere de fludor – putea alerga mai repede, mai departe decât Fantomă.

Doi allomanţi, dacă-l pui la socoteală şi pe Cetăţean, gândi Fantomă. *Cineva nu e atât de dispreţuitor faţă de sângele de nobil precum pretinde!*

Cei doi soldaţi avansară spre el. Ţipând de frustrare – auzea bătăile propriei inimi ca bătăi la tobă – Fantomă se aruncă spre Brutal şi-l apucă cu putere, luându-l prin surprindere. În acel moment de confuzie, Fantomă îl roti şi-i folosi corpul drept scut pentru a se apăra de atacul celui de-al treilea soldat.

Nu pusese la socoteală instrucţia nemiloasă a Cetăţeanului. Quellion vorbea mereu despre sacrificiu şi necesitate. Se părea că această filosofie se extinsese şi asupra soldaţilor săi, căci bărbatul cu sabia îşi înfipse arma drept în spatele camaradului său, străpungându-i inima şi împingând tăişul direct în pieptul lui Fantomă. Era o mişcare pe care doar cineva cu puterea şi precizia unui Brutal o putea face.

Trei allomanţi, îşi spuse Fantomă, năucit, pe când soldatul încerca să-şi scoată sabia din cele două trupuri. Cadavrul celui ucis se dovedi a fi prea greu şi sabia se rupse.

Cum de am supravieţuit atâta timp? Trebuie că au încercat să-şi ascundă adevăratele puteri. Au încercat să se ascundă de norod…

Fantomă se împletici mergând cu spatele, simţind sângele cum îi şiroieşte pe piept. Ciudat, dar nu îl durea. Simţurile sale ascuţite ar fi trebuit să-i facă durerea atât de aprigă încât…

Îi izbi. Totul se întunecă.

CAPITOLUL 17

Subtilitatea demonstrată prin microbii mâncători de cenuşă şi plantele modificate arată că Rashek devenise tot mai priceput în folosirea puterii. Arsese în câteva minute – dar pentru un zeu minutele pot trece drept ceasuri. În acest timp, Rashek începuse ca un copil neştiutor care Împinsese o planetă prea aproape de soare, crescuse devenind un adult care putea concepe munţi de cenuşă pentru a răcori aerul, apoi devenise un meşteşugar matur, care putea alcătui plante şi fiinţe cu scopuri precise.

Arată de asemenea cum a gândit cât a avut puterea Dăinuirii. Sub influenţa acesteia, era, clar, într-o dispoziţie defensivă. În loc să niveleze munţii de cenuşă şi să încerce să Împingă planeta la loc, a muncit cu înverşunare ca să rezolve problemele create tot de el.

Elend mergea călare în fruntea oamenilor săi, pe un splendid armăsar alb care fusese bine curăţat de cenuşă. Îşi întoarse calul, privind şirurile de soldaţi nervoşi. Aşteptau în lumina serii, iar Elend le putea citi groaza pe faţă. Auziseră zvonuri care le fuseseră confirmate chiar de Elend cu o zi înainte. Astăzi, armata lui avea să fie imunizată împotriva ceţurilor.

Elend merse printre rânduri, cu Generalul Demoux, călare pe un armăsar murg, alături. Ambele animale erau cai mari de luptă, cumpăraţi pe drum mai mult pentru a impresiona decât pentru folosul lor. Elend şi ceilalţi ofiţeri călătoriseră mai mult cu şlepurile decât în şa.

Nu-şi făcea griji pentru moralitatea deciziei de a-şi expune trupele la ceţuri – cel puţin nu în această clipă. Învăţase un lucru foarte important pentru el: era cinstit. Poate prea cinstit. Dacă şovăia, i se citea pe faţă. Soldaţii i-ar fi simţit nehotărârea. Aşa că învăţase să-şi închidă tulburarea şi grijile până în momentul în care se afla în preajma celor apropiaţi. Asta însemna că Vin văzuse prea mult din frământările sale. În orice caz, îi dăduse libertatea ca în alte dăţi să emane încredere.

Se mişcă cu repeziciune, lăsând potcoavele calului său să tropăie asurzitor, pentru ca soldaţii să audă. Din când în când, auzea cum căpeteniile le ordonau soldaţilor să rămână fermi. Dar chiar şi aşa, Elend vedea neliniştea din ochii lor. Şi cine-i putea învinovăţi? În această zi, aveau să întâlnească un vrăjmaş căruia nu i se puteau împotrivi, căruia nu-i puteau ţine piept. Într-o oră, şapte sute dintre ei aveau să fie răpuşi. Cam unul din cincizeci. Nu era un rezultat rău, la o scară mai mare – dar nu le servea la nimic oamenilor care simţeau

ceaţa furişându-se tot mai aproape.

Oamenii rămaseră pe poziţii. Elend era mândru de ei. Le dăduse şansa, celor care doreau, de a se întoarce în Luthadel în loc să dea piept cu ceţurile. Încă avea nevoie de trupe în capitală şi prefera să nu înainteze cu oşteni care nu ar fi fost dornici să mărşăluiască prin ceaţă. Aproape niciunul nu plecase. Majoritatea se aliniaseră în formaţii complete fără să li se fi ordonat asta, echipaţi pentru luptă, cu armura lustruită şi unsă, cu uniformele arătând cât mai îngrijite cu putinţă în sălbăticia înţesată cu cenuşă. Faptul că purtau armura era un semn bun pentru Elend. Îi făcea să pară că merg la luptă – şi, într-un fel, chiar asta făceau.

Aveau încredere în el. Ştiau că ceţurile înaintează spre Luthadel şi înţelegeau importanţa cuceririi oraşelor cu tainiţe de depozitare. Se încredeau în capacitatea lui Elend de a face ceva pentru a le salva familiile.

Încrederea lor îl făcea şi mai hotărât. Îşi struni calul, întorcând animalul uriaş înspre un rând de soldaţi. Incendie fludor şi corpul său deveni mai puternic, plămânii i se umflară, apoi Aţâţă simţămintele oamenilor pentru a-i face mai cutezători.

— Curaj! strigă.

Privirile se întoarseră către el, iar zăngănitul armurilor se opri. Propria lui voce îi răsuna atât de tare în urechi încât trebui să-şi domolească cositorul.

— Ceţurile acestea îi vor răpune pe unii dintre noi. Totuşi, cei mai mulţi vor rămâne neatinşi – iar mulţi dintre cei căzuţi îşi vor reveni! Apoi, niciunul nu se va mai teme de ceţuri. *Nu putem* ajunge în Fadrex fără să ne întărim. Altfel, riscăm să fim atacaţi dimineaţa, când ne adăpostim în corturi. Duşmanii ne-ar împinge înspre ceţuri oricum, şi am ajunge să ducem lupta cu o şesime din noi trântiţi la pământ, tremurând din cauza bolii!

Îşi întoarse calul, cu Demoux după el, şi înaintă de-a lungul rândurilor.

— Nu ştiu să înfrâng ceţurile. Dar îmi pun nădejdea în Supravieţuitor! Şi-a spus Lord al Ceţurilor. Dacă unii dintre noi vor muri, atunci aceasta este voia sa. Rămâneţi puternici!

Îndemnurile sale părură să aibă un oarecare efect. Soldaţii luară o poziţie mai hotărâtă, cu feţele spre vest, unde soarele avea în curând să apună. Elend se sumeţi iarăşi, îndreptându-şi spinarea şi lăsându-se văzut.

— Par puternici, Măria Ta, zise cu voce scăzută Demoux, mânându-şi calul alături de al lui Elend. A fost un discurs bun.

Elend încuviinţă.

— Măria Ta… zise Demoux, chiar e adevărat ce ai spus despre Supravieţuitor?

— Sigur că da.

— Iertare, Măria Ta, n-am vrut să-ţi pun la îndoială credinţa, doar că… ei bine, nu e nevoie să te prefaci credincios, dacă nu vrei.

— Mi-am dat cuvântul, Demoux, zise Elend încruntat, ţintuindu-l cu privirea pe generalul cu cicatrice. Şi fac ceea ce spun.

— Te cred, Măria Ta, zise Demoux. Eşti un bărbat de onoare.

— Dar?

Demoux îşi căută cuvintele.

— Dar… dacă nu crezi cu adevărat în Supravieţuitor, nu cred că el ar vrea să vorbeşti în numele său.

Elend deschise gura ca să-l mustre pe Demoux pentru lipsa lui de respect, însă se opri. Omul vorbise cinstit, din inimă. Nu era ceva de pedepsit.

Şi se putea să aibă şi dreptate.

— Nu ştiu în ce să cred, Demoux, zise Elend uitându-se la şirurile de soldaţi. Cu siguranţă nu în Lordul Legiuitor. Religiile lui Sazed sunt apuse de secole şi nici măcar el nu mai pomeneşte de ele. Mi se pare că singura opţiune reală rămâne Biserica Supravieţuitorului.

— Cu tot respectul cuvenit, Măria Ta, nu-i tocmai o declaraţie neabătută de la credinţă.

— Îmi dă de furcă credinţa în ultimul timp, Demoux, zise Elend ridicând privirea după fulgii de cenuşă plutitori. Ultimul meu zeu a fost ucis de femeia cu care m-am căsătorit până la urmă – o femeie pe care o socotiţi o emblemă religioasă, dar care vă dispreţuieşte credinţa.

Demoux încuviinţă fără o vorbă.

— Nu-ţi resping zeul, Demoux, zise Elend. Am fost sincer în ce am spus – cred că o credinţă în Kelsier e mai bună decât alternativele. Şi, dacă ne gândim la ce va urma în lunile următoare, aş vrea să cred că ceva – orice – e undeva acolo şi ne ajută.

Rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Ştiu că Doamna Moştenitoare se împotriveşte venerării Supravieţuitorului, Măria Ta, zise Demoux în cele din urmă. L-a cunoscut, ca şi mine. Ce nu înţelege este că Supravieţuitorul a devenit cu mult mai mult decât omul Kelsier.

— Asta sună ca şi cum l-ai fi făcut intenţionat zeu, se încruntă Elend, e ca şi cum ai crede în el, Demoux, doar ca într-un simbol.

Demoux negă cu o scuturare a capului.

— Spun că Kelsier a fost om, dar un om care a obţinut ceva – o

părticică, o porţie din ceva etern şi nemuritor. Când a murit, nu mai era doar Kelsier, şeful bandei. Nu ţi se pare ciudat că n-a fost Născut-din-Ceaţă până să se ducă la Puţuri?

— Aşa e cu allomanţia, Demoux, zise Elend. Nu-ţi capeţi puterile înainte de Dezlănţuire – până ce nu păţeşti ceva chinuitor, ceva care aproape te ucide.

— Şi nu crezi că Kelsier a avut parte de aşa ceva înainte de Puţuri? întrebă Demoux. Măria Ta, era un hoţ care fura de la obligatori şi de la nobili. A trăit o viaţă plină de primejdii. Crezi că va fi ocolit bătăile, pericolul de moarte şi chinul sufletesc?

— Şi-a obţinut puterile la Puţuri, zise calm Elend, fiindcă asupra lui s-a pogorât altceva. Oamenii care l-au cunoscut vorbesc despre cât de schimbat era când s-a întors. Avea un ţel – era decis să înfăptuiască ceva ce restul lumii socotea imposibil.

Demoux clătină din cap.

— Nu, Măria Ta. Kelsier omul a murit în Puţuri şi s-a născut Kelsier Supravieţuitorul. I s-a dat putere mare, înţelepciune, de către o forţă mai presus de noi toţi. *Astfel* a izbutit în ce a făcut. *De aceea* ne închinăm lui. A rămas cu neajunsurile unui om, însă avea speranţele unei divinităţi.

Elend întoarse privirea. Partea lui raţională, de învăţat, înţelegea exact ce se întâmpla. Kelsier trecea printr-un proces de zeificare treptată, iar viaţa îi era făcută tot mai mistică de aceia ce-i erau discipoli. Kelsier trebuia investit cu putere divină, fiindcă Biserica nu putea continua să venereze un simplu muritor.

Însă era şi o parte a lui Kelsier care se bucura de această raţionalizare, fie şi pentru că povestea devenea, astfel, mult mai credibilă. Demoux, până la urmă, avea dreptate. Cum *reuşise* un om ce trăise pe străzi să îşi întârzie atât de mult Dezlănţuirea?

Cineva ţipă.

Elend ridică privirea şi cercetă şirurile de oşteni. Oamenii începeau să se frământe pe măsură ce apăreau ceţurile întinzând în aer lujeri, ca nişte plante ce se întind. Nu-l văzu pe soldatul căzut. Şi, curând, începură şi alţii să ţipe.

Soarele se ascundea, aruncând văpăi roşii, după linia orizontului. Calul lui Elend se agita, speriat. Căpitanii cerură oamenilor să păstreze formaţia, însă Elend văzu mişcare. În grupul din faţa lui, în şiruri apărură găuri, fiindcă oamenii se prăvăleau alandala la pământ, ca marionetele când le retezi sforile. Se zbăteau pe jos, iar alţi soldaţi dădeau îngroziţi înapoi, în vreme ce ceţurile începeau să ocupe zarea.

Au nevoie de mine, gândi Elend şi apucă hăţurile, apoi începu să

Tragă de emoţiile celor din jur.

— Demoux, să pornim.

Îşi întoarse calul. Demoux nu-l urmă.

Elend se răsuci.

— Demoux? Ce…

Însă îi pieri graiul. Demoux se afla între ceţuri şi tremura groaznic. Sub privirea lui Elend, soldatul cu părul rar alunecă din şa şi se prăvăli în cenuşa groasă până la glezne de dedesubt.

— Demoux! ţipă Elend şi sări din şa, simţindu-se un neisprăvit. Nu se întrebase dacă şi Demoux era sensibil la ceţuri – presupusese că el, ca şi Vin şi ceilalţi, era deja imun. Îngenunche lângă Demoux, ascultându-şi soldaţii cum răcneau şi cum căpitanii urlau la ei impunând disciplină. Prietenul său se zvârcolea în convulsii, gemând de durere.

Iar cenuşa cădea netulburată.

CAPITOLUL 18

Rashek nu a rezolvat toate problemele lumii. De fapt, cu fiece lucru pe care-l rezolva, crea probleme noi. Însă era îndeajuns de isteţ ca fiecare problemă să fie mai măruntă decât cele de dinainte. Aşa că, în loc de plante care mureau din cauza văpăii soarelui şi a pământului sufocat de cenuşă, ne-am ales cu plante care nu erau îndeajuns de hrănitoare.

A salvat, într-adevăr, lumea. E drept, aproape-distrugerea a fost de la început vina sa – însă a făcut o treabă admirabilă, în context. Cel puţin nu l-a eliberat pe Năruire în lume, cum am făcut noi.

Sazed îşi lovi calul peste crupă, făcându-l să pornească în galop. Copitele animalului loveau, în goană, bolovani de cenuşă întărită. Părul îi fusese pe vremuri de un alb luminos; acum era de un gri murdar. Începuseră să i se vadă coastele – era atât de prost hrănit că nu îi mai puteai cere să ducă un călăreţ, şi nici nu mai aveau nutreţ pentru el.

— Asta da privelişte tristă, remarcă Boare, mergând pe lângă Sazed pe drumul acoperit de cenuşă. Escorta lor de două sute de soldaţi aştepta în linişte, privind cum se îndepărtează animalul. Sazed nu se putu abţine să nu vadă ceva simbolic în eliberarea ultimului lor cal.

— Crezi că va scăpa cu viaţă? întrebă Boare.

— Presupun că va fi în stare să scobească pe sub cenuşă şi să găsească hrană pentru un timp, spuse Sazed. Îi va fi greu, în orice caz.

Boare mormăi nemulţumit.

— Să scapi cu viaţă e o treabă grea pentru noi toţi. Ei bine, îi doresc mult noroc. Ni te vei alătura Aliriannei şi mie în caleaşcă?

Sazed aruncă o privire peste umăr, spre vehicul, care fusese luminat, apoi modificat pentru a fi tras de soldaţi. Scoseseră uşile şi atârnaseră perdele în loc, ba chiar îndepărtaseră câteva părţi din spate. Cu o greutate redusă şi cu două sute de oameni să facă cu rândul, vehiculul nu putea fi o povară prea mare. Totuşi, Sazed ştia că s-ar simţi vinovat dacă era tras de alţii. Vechile sale instincte de servitor erau prea puternice.

— Nu, răspunse. Prefer să merg pe jos un pic. Mulţumesc.

Boare aprobă cu o mişcare a capului, în timp ce se îndrepta înspre trăsură pentru a se aşeza lângă Alirianne. Un soldat îi ţinu o umbrelă până ce intră. Acum pradă cenuşii, Sazed îşi ridică gluga mantiei de călătorie, îşi strânse portofoliul sub braţ, apoi porni de-a lungul pământului întunecat către capătul şirului.

— Căpitane Goradel, zise, puteţi continua marşul.

Şi aşa făcură. Era un drum anevoios – cenuşa se îngroşa, era alunecoasă şi istovitoare. Se mişca şi se ondula sub paşii lor, era precum mersul pe nisip. Oricât de grea era înaintarea, tot nu-i putea alunga lui Sazed gândurile apăsătoare. Sperase că vizitarea oştirii – întâlnirea cu Elend şi Vin – avea să-i aducă alinare. Cei doi erau prieteni dragi, iar preţuirea pe care şi-o purtau îi dădea putere. Până la urmă, chiar el le oficiase nunta.

Şi totuşi, întâlnirea îl lăsase şi mai îngândurat. *Vin i-a îngăduit lui Elend să moară,* gândi. *Şi a făcut-o din cauza învăţăturilor mele.*

Purta imaginea cu floarea în buzunarul de la cămaşă, încercând să desluşească sensul discuţiei avute cu Vin. Cum se făcea că ajunsese Sazed cel la care oamenii veneau când aveau probleme? Oare nu-şi dădeau seama că era pur şi simplu un ipocrit, capabil să formuleze răspunsuri care sunau bine, dar în acelaşi timp incapabil să-şi urmeze propriul sfat? Se simţea pierdut. Simţea o greutate apăsătoare, ceva care-i cerea să se dea bătut.

Ce uşor vorbea Elend despre speranţă şi umor, ca şi cum fericirea ar fi fost o decizie luată de cineva. Unii presupuneau că şi este asta. Cândva, poate că Sazed le-ar fi dat dreptate. Acum însă, stomacul i se strângea şi simplul gând de a întreprinde vreo acţiune îi făcea greaţă. Era năpădit de îndoieli.

Pentru asta e religia, îşi spuse Sazed în timp ce călca prin cenuşă la capătul coloanei, cărându-şi bocceaua pe umeri. *Ajută oamenii în vremuri rele ca acestea.*

Se uită la portofoliu. Apoi îl deschise şi îi răsfoi paginile din mers. Sute isprăvite, şi niciuna dintre religii nu-i oferise răspunsurile căutate. Poate că le ştia prea bine. Mulţi din oştirea lui aveau probleme în a-l venera pe Kelsier precum ceilalţi skaa, tocmai pentru că îi ştiau slăbiciunile şi ciudăţeniile. Îl cunoscuseră mai întâi ca om, şi abia apoi drept zeu. Pesemne că religiile îi păreau la fel lui Sazed. Le cunoştea atât de bine încât le putea vedea prea lesne cususrile.

Nu-i privea de sus pe oamenii care urmaseră o religie, dar Sazed – până în acest moment – găsise doar contradicţii şi ipocrizie în fiecare credinţă studiată. Divinitatea ar fi trebuit să fie desăvârşită. Divinitatea nu şi-ar lăsa adepţii să fie măcelăriţi, şi cu siguranţă n-ar îngădui ca lumea să fie distrusă de oameni buni, care încearcă doar să o salveze.

Una dintre cele rămase avea să-i ofere un răspuns. *Trebuia* să existe un adevăr pe care să-l poată descoperi. Fiindcă începea să se simtă copleşit de o întunecată sufocare, se aplecă asupra studiilor şi scoase următoarea filă, prinzând-o de coperta portofoliului. Avea să studieze

din mers, întorcând pagina pe dos când nu citea, pentru a o ţine departe de cenuşă.

Avea să găsească răspunsurile. Nu îndrăznea să se gândească la ce-i rămânea de făcut dacă ele n-ar mai fi existat.

În cele din urmă, trecură în Stăpânirea Centrală, ţinuturi în care oamenii încă mai puteau lupta pentru mâncare şi viaţă. Boare şi Alirianne rămâneau în trăsură, dar Sazed era bucuros să meargă pe jos, chiar dacă asta îi îngreuna studiul.

Nu ştia ce să creadă cu privire la câmpurile cultivate. Trecuseră pe lângă zeci de parcele – Elend înghesuise cât de mulţi oameni putuse în Stăpânirea Centrală, apoi le ordonase tuturor să cultive provizii pentru iarnă. Chiar şi acei skaa veniţi din oraşe erau obişnuiţi cu munca grea, aşa că ascultaseră de îndată porunca lui Elend. Sazed nu era sigur dacă oamenii înţeleseseră cât de cumplită era situaţia lor, sau dacă se bucurau că cineva le spune ce să facă.

Pe marginea drumului se înălţau mormane de cenuşă. În fiecare zi, muncitorii skaa trebuiau să cureţe cenuşa care căzuse peste noapte. Această îndeletnicire interminabilă – împreună cu nevoia de a căra apă la cele mai multe dintre câmpurile noi, neirigate – alcătuia un sistem agricol deosebit de trudnic.

Plantele creşteau totuşi. Trupele lui Sazed traversară ogor după ogor, toate cu mlădiţe cafenii. Priveliştea ar fi trebuit să-i dea speranţă. Şi totuşi era greu să vezi tulpinile înmugurite şi să nu simţi cum te cuprinde o disperare şi mai mare. Arătau atât de gingaşe şi de mărunte pe lângă uriaşele mormane de cenuşă. Şi chiar dacă lăsau deoparte ceţurile, cum avea Elend să hrănească un imperiu în aceste condiţii? Cât avea să dureze până în clipa în care va fi prea multă cenuşă pentru a fi mutată? Skaa lucrau pământul, cum făcuseră şi-n vremea Lordului Legiuitor. Ce se schimbase cu adevărat pentru ei?

— Priveşte-i, se auzi o voce. Sazed întoarse capul şi îl văzu pe Căpitanul Goradel mergând alături. Chel şi mătăhălos, bărbatul avea un aer binevoitor – calitate des întâlnită la soldaţii promovaţi de Ham.

— Ştiu, spuse Sazed încet.

— Cu toată cenuşa şi ceaţa, parcă mai prind nădejde când îi văd.

Sazed îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Serios?

— Negreşit, zise Goradel. În familia mea toţi eram fermieri, stăpâne terrisian. Trăiam în Luthadel, dar lucram câmpurile din afară.

— Totuşi tu erai soldat, spuse Sazed. Nu ai fost tu cel care a condus-o pe Doamna Vin în palat, în noaptea în care l-a ucis pe Lordul

Legiuitor?

Goradel încuviinţă din cap.

— De fapt, l-am condus pe Lordul Elend în palat pentru a o salva pe Doamna Vin, deşi s-a dovedit că nu avea nevoie de mare ajutor din partea noastră. Oricum, aveţi dreptate. Eram soldat în palatul Lordului Legiuitor – părinţii m-au dezmoştenit când m-am înrolat. Însă nu suportam gândul că voi lucra pământul toată viaţa.

— E o muncă istovitoare.

— Nu, n-a fost asta, rosti Goradel. Nu munca mă amăra, ci… deznădejdea. Nu mă împăcam cu ideea că muncesc toată ziulica pentru a face să rodească ceva care avea să fie al altcuiva. De asta m-am lăsat de muncit pe ogor şi m-am făcut soldat, şi tot de asta, când văd fermele de pe-aici, prind speranţă.

Goradel salută înclinând din cap când trecură pe lângă o parcelă. Unii dintre skaa priviră înspre ei, apoi făcură din mână la vederea însemnelor lui Elend.

— Aceşti oameni, continuă Goradel, muncesc pentru că aşa le e vrerea.

— Muncesc pentru că altfel vor muri de foame.

— Negreşit, zise Goradel. Poate că ai dreptate. Dar nu trudesc pentru că cineva îi va ciomăgi dacă nu o fac – trudesc pentru ca familiile şi prietenii să nu le moară. E o deosebire de căpătâi pentru un fermier. Îţi dai seama după cum stau în picioare.

Sazed se încruntă, dar nu mai spuse nimic.

— Oricum, stăpâne terrisian, venisem să vă propun să facem un popas în Luthadel pentru provizii.

Sazed încuviinţă.

— Cred că aşa vom face. Eu, oricum, voi fi nevoit să vă părăsesc pentru câteva zile, cât sunteţi în drum spre Luthadel. Lordul Boare poate lua comanda. Ne vom revedea pe drumul din nord.

Goradel făcu semn că a înţeles, apoi se întoarse la ceilalţi pentru a face pregătirile. Nu îl întrebă pe Sazed de ce voia să se îndepărteze de convoi sau încotro voia să o apuce.

Câteva zile mai târziu, Sazed ajunse – singur – la Puţurile din Hathsin. Nimic nu se mai desluşea, acum că cenuşa acoperea tot. Paşii lui Sazed se poticneau în bulgării de cenuşă pe măsură ce urca dealul. Privi în jos către Puţuri – locul în care soţia lui Kelsier fusese ucisă. Locul unde Supravieţuitorul se născuse.

Acum era casa terrisienilor.

Puţini dintre ei mai rămăseseră în viaţă. Nu fuseseră niciodată un

popor numeros, iar sosirea ceţurilor şi călătoria anevoioasă către Stăpânirea Centrală însemnaseră o jertfă de multe vieţi. Mai erau, poate, patruzeci de mii de suflete. Iar mulţi dintre bărbaţi erau eunuci.

Sazed o porni pe povârniş către vale. Fusese un adăpost natural pentru terrisieni. În vremea Lordului Legiuitor, sute de sclavi trudiseră aici, străjuiţi de şi mai multe sute de soldaţi. Povestea luase sfârşit odată cu întoarcerea lui Kelsier la Puţuri, când le oprise producţia de atiu. Oricum, Puţurile încă aveau clădirile şi infrastructura din vremea trudei lor. Era apă proaspătă din belşug şi ceva adăpost. Terrisienii îmbunătăţiseră totul, ridicaseră şi alte clădiri dincolo de vale, transformând ceea ce cândva era unul dintre cele mai odioase lagăre de muncă într-un şirag de sate de păstori.

Coborând, Sazed putu să vadă cum oamenii măturau cenuşa de pe pământ pentru a lăsa vegetaţia să înmugurească şi animalele să pască. Tufele din zona Stăpânirii Centrale erau rezistente, pâlcuri zdravene de plante adaptate la cenuşă, care aveau nevoie de mai puţină apă decât cele de la ferme. Asta însemna că terrisienii aveau o viaţă mai uşoară decât alţii. Erau păstori, ceea ce fuseseră şi în secolele de dinaintea Înălţării Lordului Legiuitor. O turmă de oi zdravene, cu picioare scurte, hălăduia pe dealuri, rumegând tulpinile dezgolite de frunziş.

Terrisienii, cugetă Sazed, *duc o viaţă mai lesnicioasă decât cei mai mulţi. Ce loc ciudat a devenit lumea.*

Apropierea sa atrase curând atenţia. Copiii alergară înspre părinţi şi capete se iviră printre colibe. Oile începură să se strângă în jurul său, ca şi cum ar fi adus cine ştie ce bunătăţi.

O mână de bărbaţi în vârstă dădură fuga înspre deal, cât de iute le permiteau mădularele noduroase. Ei – asemeni lui Sazed – purtau veşmintele de slujitori. Şi, asemeni lui Sazed, le fereau de cenuşă, etalând modele viu colorate, ca nişte vârfuri de săgeată. Desenele arătaseră, cândva, casa nobiliară pentru care lucra slujitorul.

— Stăpâne Sazed! strigă cu înflăcărare unul dintre oameni.

— Majestate! spuse un altul.

Majestatea Ta.

— Fiţi buni, rosti Sazed ridicând mâinile, şi nu-mi spuneţi aşa.

Cei doi slujitori bătrâni se uitară unul la altul.

— Rogu-te, Stăpâne Păstrător. Să-ţi aducem ceva cald de-ale gurii.

CAPITOLUL 19

Da, cenuşa era neagră. Şi nu, nu aşa ar fi trebuit să fie. În general cenuşa are negru în ea, dar poate fi şi albă sau gri.

Cenuşa din munţii de-cenuşă… era altfel. Precum ceţurile, cenuşa care ne acoperea pământul nu era cu adevărat un lucru natural. Poate că era un efect al puterii lui Năruire – neagră, după cum Dăinuirea era albă. Sau poate acesta era felul munţilor de-cenuşă, care fuseseră concepuţi şi creaţi special pentru a azvârli cenuşă şi fum către cer.

— Ridică-te!

Totul era întunecat.

— Ridică-te!

Fantomă deschise ochii. Totul era neclar şi tăcut. De abia dacă zărea câte ceva. Lumea era un păienjeniş întunecat. Şi… se simţea amorţit. Mort. De ce nu simţea nimic?

— Fantomă, trebuie să te ridici!

Vocea, măcar, era clară. În rest, totul devenise tulbure. Nu putea să gândească. Clipi, gemând încetişor. Ce i se întâmplase? Ochelarii şi pânza îi dispăruseră. Asta ar fi trebuit să-i ajute vederea, dar în schimb totul era întunecat.

Rămăsese fără cositor.

Nu mai simţea nicio fierbinţeală în stomac. Văpaia familiară, flacăra liniştitoare, lăuntrică nu mai era acolo. Îi fusese tovarăşă mai bine de un an, nelipsită. Îi era teamă de ce i-ar fi putut face, dar nu încercase nicicând să o stingă. Şi acum nu mai era.

De asta totul părea de nedesluşit. Oare aşa îşi duceau traiul oamenii obişnuiţi? Aşa îşi dusese şi el traiul? Abia vedea – bogăţia, claritatea detaliilor cu care era obişnuit dispăruseră. Culorile vii şi contururile clare. În schimb, totul era tern şi vag.

Avea urechile înfundate. Nasul său… nu mai simţea mirosul scândurilor de sub el, nu mai putea cunoaşte după iz soiul lemnului. Nu putea adulmeca trupurile care trecuseră. Nu putea simţi paşii înăbuşiţi ai oamenilor care se preumblau prin celelalte încăperi.

Şi… se *afla* într-o încăpere. Scutură din cap, se ridică în şezut, încercând să gândească. De îndată, o durere în umăr îi tăie respiraţia. Rana nu îi fusese îngrijită. Îşi amintea cum sabia îl străpunsese aproape de umăr. Nu era o rană care să se vindece uşor – braţul stâng nu părea să se mişte cum trebuie, una dintre cauzele pentru care ridicarea îi fusese atât de anevoioasă.

— Ai pierdut mult sânge, se auzi vocea. Vei muri curând, chiar şi dacă nu te cuprind flăcările. Nu te obosi să-ţi cauţi punga cu cositor – l-au luat.

— Flăcări? întrebă Fantomă cu glas răguşit, clipind.

Cum supravieţuiau oamenii într-o lume atât de întunecată?

— Nu le simţi, Fantomă? Sunt aproape.

Nu departe, pe un coridor, era o lumină. Fantomă scutură din cap, încercând să-şi limpezească mintea. *Sunt într-o casă,* gândi. *O casă drăguţă. O casă de nobil.*

Şi i-au dat foc.

În cele din urmă, gândul acela îi dădu forţă să se ridice, deşi se prăbuşi la loc imediat. Trupul îi era prea slăbit – mintea prea înceţoşată – pentru a se ţine pe picioare.

— Nu încerca să mergi, continuă vocea.

Unde o mai auzise oare? Avea încredere în ea.

— Târăşte-te.

Fantomă se supuse poruncii şi se târî.

— Nu, nu *înspre* flăcări! Trebuie să ieşi de aici pentru a-i pedepsi pe cei care ţi-au făcut asta. Gândeşte, Fantomă!

— Fereastra, hârâi Fantomă, apoi se răsuci pe o parte şi se îndreptă spre una dintre ele.

— E bătută în scânduri şi cuie, spuse vocea. Ai mai văzut asta de afară. Există o singură cale pentru a supravieţui. Trebuie să mă asculţi.

Fantomă încuviinţă apatic.

— Îndreaptă-te spre cealaltă uşă. Târăşte-te spre scările care duc la al doilea etaj.

Fantomă ascultă, sforţându-se să se mişte în continuare. Braţele îi erau atât de amorţite că îi păreau greutăţi legate de umeri. Incendiase cositor atât de mult timp, încât simţurile obişnuite păreau să nu-i mai fie de niciun folos. Găsi scările, deşi până să ajungă la ele deja îşi scuipa plămânii tuşind. Din pricina fumului, îi spunea o parte a minţii sale. Pesemne târâtul era un lucru bun.

Cu cât avansa, cu atât începea să simtă mai mult căldura. Flăcările păreau să-l urmărească, punând stăpânire pe camera din urma sa, în timp ce el urca pe scări, încă ameţit. Ajunse la capăt, dar alunecă pe propriul sânge şi se izbi de un perete, gemând.

— Ridică-te! îi porunci vocea.

Unde am mai auzit oare vocea asta? se întrebă iar. *De ce vreau să fac ceea ce-mi cere?* Era atât de aproape! Şi-ar fi dat seama, dacă mintea nu i-ar fi fost atât de tulbure. Şi totuşi se supuse, străduindu-se să-şi pună din nou în mişcare braţele şi genunchii.

— A doua odaie pe stânga, îi porunci vocea.

Fantomă se târî fără să stea pe gânduri. Flăcările se căţărau pe scări, pâlpâind pe ziduri. Mirosul îi era slab, ca şi celelalte simţuri, dar era aproape convins că totul fusese îmbibat cu ulei. În acest chip, arderea avea să fie mai rapidă, mai spectaculoasă.

— Opreşte-te. Aceasta este încăperea.

Fantomă coti la stânga, târându-se în cameră. Era o bibliotecă, bine mobilată. Tâlharii oraşului se plângeau că locuri luxoase ca acesta nu meritau osteneala. Cetăţeanul interzisese ostentaţia, aşa că mobila scumpă nu putea fi vândută, nici măcar pe piaţa neagră. Nimeni nu voia să fie prins cu obiecte de lux, decât dacă era dispus să sfârşească ars într-una dintre execuţiile Cetăţeanului.

— Fantomă!

Fantomă auzise de execuţiile acelea. Nu văzuse una niciodată. Îl plătise pe Durn ca să-l anunţe când are loc următoarea. Primise, pentru moneda sa, promisiunea că avea să fie înştiinţat dinainte, împreună cu cea a unui un loc bun pentru a urmări casa arzând până-n temelii. În plus, Durn se jurase că mai avea un pont, ceva care l-ar fi interesat pe Fantomă. Ceva demn de moneda plătită.

Numără craniile.

— Fantomă!

Deschise ochii. Căzuse pe podea şi începuse să delireze. Flăcările cuprinseseră deja tavanul. Nu era nicio cale de ieşire cel puţin nu în starea în care se afla.

— Mergi la pupitru, îi spuse vocea.

— Sunt mort, şopti Fantomă.

— Nu, nu eşti. Mergi la pupitru.

Fantomă întoarse capul, privi flăcările. Conturul unui trup răzbătea dintre ele, o siluetă întunecată. Pereţii picurau, fierbeau şi sâsâiau, zugrăveala se înnegrise. Şi totuşi, acest om-umbră nu părea deranjat de foc. Acea siluetă îi părea cunoscută, înaltă. Poruncitoare.

— Tu…? şopti Fantomă.

— Mergi la pupitru!

Fantomă, în genunchi, se răsuci. Se târî, trăgând după el braţul nefolositor, spre marginea biroului.

— Sertarul din dreapta.

Fantomă îl deschise şi se sprijini în el. Era ceva înăuntru.

Fiole?

Se grăbi să le ia. Erau fiole folosite de allomanţi pentru a-şi ţine metalele… Cu degete tremurânde, Fantomă ridică una, apoi o scăpă, amorţit. Se sparse. Se holbă la lichidul care fusese în interior – o soluţie

volatilă care proteja aşchiile metalice de rugină, dar şi care ajuta Allomantul să le bea.

— Fantomă! rosti vocea.

Cu multă greutate, Fantomă apucă o altă fiolă. Scoase dopul cu dinţii, simţind muşcătura flăcărilor. Peretele din partea opusă a camerei era aproape ars. Flăcările se întindeau spre el, şerpuitoare.

Bău conţinutul fiolei, apoi cercetă înăuntrul său, căutând cositor. Nu găsi nimic. Cum l-ar fi salvat? L-ar fi făcut să simtă şi mai tare focul şi rana.

— Fantomă! strigă vocea. Incendiază-l!

— Nu e cositor! urlă Fantomă.

— Nu-i cositor! Stăpânul acestei case nu era Cositorian!

Nu e cositor, clipi Fantomă. Apoi – căutând în sine – găsi ceva cu totul neaşteptat. Ceva ce nu crezuse să găsească vreodată, ceva ce n-ar fi trebuit să existe.

O nouă rezervă de metal. O consumă.

Corpul i se umplu de forţă. Braţele tremurânde îi deveniră ferme. Moleşeala păru să-i dispară cu desăvârşire, izgonită asemeni întunericului înainte de răsărit. Simţi încordare şi putere, iar muşchii i se întăriră de nerăbdare.

— Stai drept!

Sări în picioare, iar de data aceasta ameţeala nu mai era. Mintea încă îi era amorţită, dar un lucru îi era limpede. Un singur metal i-ar fi putut schimba trupul, făcându-l destul de puternic să funcţioneze în ciuda rănii groaznice şi a pierderii de sânge.

Fantomă incendiase fludor.

Silueta stătea între flăcări, întunecată, greu de desluşit.

— Ţi-am dat binecuvântarea fludorului, Fantomă, rosti vocea. Foloseşte-o pentru a ieşi de aici. Poţi ieşi printre scândurile din partea cealaltă a coridorului şi poţi scăpa pe acoperişul clădirii vecine. Soldaţii nu se vor uita după tine – sunt prea ocupaţi să aibă grijă ca focul să nu se întindă.

Fantomă încuviinţă cu o mişcare a capului. Căldura nu-l mai sâcâia.

— Mulţumesc.

Silueta făcu un pas în faţă, devenind mai mult decât o siluetă. Flăcările îi luminau chipul şi bănuielile i se dovediră întemeiate. Exista un motiv pentru care se încrezuse în acea voce, pentru care se supusese poruncilor.

Ar fi făcut orice i-ar fi cerut acel om.

— Nu ţi-am dat fludor doar ca să scapi cu viaţă, Fantomă, spuse Kelsier, cu degetul întins spre el. Ţi l-am oferit pentru a te putea

răzbuna. Şi acum te du!

CAPITOLUL 20

Existau diverse relatări ale unor persoane care simţiseră, venind dinspre ceţuri, o ură înzestrată cu conştiinţă. Asta, oricum, nu avea neapărat legătură cu ceaţa care lua vieţi. Pentru cei mai mulţi – chiar şi pentru cei răpuşi – ceaţa se înfăţişa doar ca un capriciu al vremii, cu nimic mai personal sau mai răzbunător decât o boală cruntă.

Pentru câţiva, totuşi, era ceva mai mult. Cei pe care îi favoriza erau prinşi în vârtej. De cei cărora le era potrivnică se îndepărta. Unii simţeau pace interioară, alţii duşmănie. Totul ţinea de atingerea abia simţită a lui Năruire şi de chipul în care răspundea cineva chemării sale.

TenSoon zăcea în cuşcă.

Până şi simpla existenţă a cuştii era o insultă. Kandra nu erau ca oamenii – chiar şi dacă nu ar fi fost închis, TenSoon nu ar fi fugit, nu ar fi încercat să evadeze. Venise de bunăvoie la întâlnirea cu destinul.

Şi totuşi îl ferecaseră. Nu ştia precis de unde făcuseră rost de cuşcă – cu siguranţă nu era un lucru îndeobşte necesar pentru kandra. Şi totuşi, Secunzii o găsiseră şi o ridicaseră într-una dintre grotele principale ale Patriei. Era făcută din plăci de metal şi bare din oţel dur, cu o plasă de sârmă groasă întinsă peste cele patru laturi, pentru a-l împiedica să-şi reducă trupul la muşchii de bază şi să se strecoare. O altă insultă.

TenSoon şedea înăuntru, gol pe placa de fier. Izbutise oare altceva decât propria osândire? Valorau oare ceva cuvintele rostite în Cotlonul Încrederii?

Dincolo de cuşcă, grotele erau luminate de culturile de muşchi fosforescenţi, iar kandra îşi vedeau de treburile lor. Mulţi se opreau, îl cercetau cu privirea. Acesta era motivul întârzierii dintre judecarea sa şi sentinţă. Cei din A Doua Generaţie nu aveau nevoie de săptămâni pentru a cumpăni ce aveau să îi facă. În orice caz, TenSoon îi forţase să-l lase să-şi spună păsul, iar Secunzii voiau să se asigure că nu scapă nepedepsit. Fusese aşezat la vedere, cum fac oamenii la târg. În toată istoria kandra, nimeni nu fusese tratat în halul ăsta. Numele său avea să devină un sinonim al ruşinii, vreme de secole.

Dar nu vom mai apuca secole, gândi furios. *Despre asta a fost cuvântarea mea.*

Totuşi, nu se descurcase prea bine vorbind. Cum putea să le explice tuturor ce simţea? Că tradiţiile lor aveau să ajungă la o răscruce, că vieţile lor – neschimbate de atâta timp – aveau o nevoie disperată de

schimbare?

Ce s-a mai întâmplat deasupra? Să fi mers Vin la Fântâna Înălţării? Ce se mai petrecea cu Năruire şi cu Dăinuire? Zeii poporului kandra erau din nou în război, iar singurii care aveau cunoştinţă de ei se prefăceau că nimic nu se întâmplă.

Mai încolo de cuşca sa, ceilalţi kandra îşi vedeau de viaţă. Unii îi instruiau pe membrii generaţiilor mai tinere – îi putea zări pe cei din A Unsprezecea trecând, nişte mese amorfe cu oase strălucitoare. Transformarea din nălucă-de-ceaţă în kandra era una dificilă. Odată primită o Binecuvântare, năluca avea să-şi piardă o mare parte din instincte pe măsură ce câştiga conştiinţă şi trebuia să re-înveţe cum să-şi formeze muşchi şi corp. Era un proces care se întindea pe mulţi, mulţi ani.

Un alt adult kandra se apucă de făcut mâncare. Fierbeau un amestec de alge cu ciuperci în interiorul puţurilor de piatră, nu cu mult diferite de cel în care TenSoon avea să petreacă o veşnicie. În ciuda duşmăniei purtate mai demult omenirii, TenSoon profitase de orice ocazie pentru a savura mâncarea de afară – mai ales carnea maturată – o consolare ispititoare atunci când îndeplinea un Contract.

Acum, abia dacă avea ce să bea, darămite să mai şi mănânce. Oftă, privind printre gratii la peştera imensă. Grotele Patriei erau enorme, mult prea încăpătoare pentru cât puteau ocupa kandra. Dar multora le plăcea asta. După ce-şi petreceau ani cu câte un Contract – făcându-i poftele stăpânului, adesea dedicându-i decenii – un loc care oferea opţiunea singurătăţii era destul de preţios.

Singurătate, gândi TenSoon. *O să am parte de destulă, cât de curând.* Imaginea unei eternităţii petrecute în temniţă îl făcu să se simtă mai puţin agasat de cei care veneau să caşte gura. Ei aveau să fie ultimii pe care îi va vedea. Pe mulţi îi cunoştea. Cei din A Patra şi A Cincea Generaţie veneau să scuipe pământul de dinaintea sa, arătându-şi devotamentul faţă de Secunzi. Cei din A Şasea şi a Şaptea – care formau grosul întocmitorilor de Contract – veneau să-l compătimească şi să cineze un tovarăş căzut în dizgraţie. Cei din A Opta şi A Noua erau doar curioşi, uluiţi că cineva atât de bătrân putea să decadă atât de mult.

Apoi văzu un chip cât se poate de familiar printre cetele de privitori. TenSoon se întoarse cu spatele, ruşinat, când MeLaan se apropie, iar mâhnirea i se citea limpede în ochii ei mari.

— TenSoon? se auzi curând o şoaptă.

— Pleacă, MeLaan, spuse el încetişor, cu spatele la gratii, poziţie care-l obliga să stea cu faţa înspre un alt grup de kandra, care-l priveau

din partea opusă.

— TenSoon, repetă ea.

— Nu se cuvine să mă vezi aşa, MeLaan. Te rog, pleacă.

— N-ar trebui să le stea în putinţă să-ţi facă asta, continuă ea, iar el îi simţi mânia din voce. Eşti aproape la fel de înaintat în vârstă ca şi ei şi cu mult mai înţelept.

— Ei sunt A Doua Generaţie, zise TenSoon. Sunt aleşii Primilor. Ei ne conduc.

— Nu este *obligatoriu* să ne conducă.

— MeLaan! spuse el, în cele din urmă întorcându-se cu faţa către ea.

Majoritatea gurilor-cască priveau de departe, de parcă vina lui TenSoon ar fi fost o boală molipsitoare. MeLaan se ghemui singură lângă cuşcă. Trupul Adevărat din oase subţiri de lemn îi dădea o înfăţişare nefiresc de zveltă.

— Ai putea să îi provoci, rosti MeLaan cu voce joasă.

— Ce crezi că suntem noi? Oameni, cu răzmeriţele şi răzvrătirile lor? Noi suntem kandra. Noi ţinem de Dăinuire. Noi căutăm ordinea.

— Încă te supui lor? şuieră MeLaan, lipindu-şi faţa de gratii. După tot ce ai spus – cu ce se întâmplă sus?

TenSoon se opri.

— Sus?

— Aveai dreptate, TenSoon, spuse ea. Cenuşa învăluie pământul ca o mantie neagră. Ceţurile vin pe timp de zi, nimicind recolte şi oameni. Bărbaţii merg la război. Năruire s-a întors.

TenSoon închise ochii.

— Vor face ei ceva, rosti în cele din urmă. Prima Generaţie.

— Sunt prea bătrâni, spuse MeLaan. Bătrâni, uituci, neputincioşi.

TenSoon deschise ochii.

— Ce mult te-ai schimbat!

Ea zâmbi.

— N-ar fi trebuit să încredinţeze copiii unei noi generaţii Terţilor pentru a-i creşte. Sunt mulţi dintre noi, cei tineri, care ar lupta. Secunzii nu pot stăpâni pe vecie. Ce putem face, TenSoon? Cum să-ţi fim de ajutor?

O, copilă, gândi el. *Crezi că ei nu au aflat de voi?*

Cei din A Doua Generaţie nu erau nerozi. Erau poate leneşi, însă bătrâni şi îndemânateci – TenSoon înţelesese asta, căci îi cunoştea pe fiecare dintre ei îndeajuns de bine. Aveau kandra care trăgeau cu urechea, aşteptând să afle ce se spune lângă cuşca sa. Un kandra din A Patra Generaţie, cu Binecuvântarea Cunoştinţei, putea sta la o oarece depărtare şi totuşi să audă fiecare cuvânt rostit acolo.

TenSoon era kandra. Se întorsese pentru a-şi primi pedeapsa, pentru că aşa era cinstit. Era mai mult decât onoare, mai mult decât un Contract. Era el însuşi.

Şi totuşi, dacă vorbele lui MeLaan erau adevărate…

Năruire s-a întors.

— Cum suporţi să stai aici? spuse MeLaan. Eşti mai puternic ca ei.

TenSoon clătină din cap.

— Am încălcat Contractul, MeLaan.

— Pentru un bine mai mare.

Cel puţin am convins-o pe ea.

— Este adevărat, TenSoon? întrebă ea încetişor.

— Ce?

— OreSeur. Avea Binecuvântarea Tăriei. Pesemne că ai moştenit-o când l-ai ucis. Şi totuşi nu ţi-au găsit-o în trup când te-au luat. Ce ai făcut cu ea? Vrei să mă duc, să o caut? Să ţi-o aduc ca să poţi lupta?

— Nu voi lupta împotriva propriului meu popor, MeLaan. Sunt un kandra.

— Cineva trebuie să ne conducă! spuse ea apăsat.

Ultimele ei cuvinte, cel puţin, erau adevărate. Dar el nu avea dreptul. De fapt, nici cei din A Doua Generaţie – sau chiar din Prima – nu aveau acest drept. Era dreptul celui care îi crease. Şi acela era mort. Însă altul îi luase locul.

MeLaan rămase tăcută pentru o vreme, încă îngenuncheată lângă cuşcă. Poate aştepta ca el să o îmbărbăteze sau poate să devină liderul pe care îl voia. TenSoon nu spuse nimic.

— Prin urmare ai venit doar ca să mori, zise ea în cele din urmă.

— Să explic ce am descoperit. Ce am simţit.

— Şi apoi? Te întorci, dai veşti proaste, apoi ne laşi să o scoatem singuri la capăt?

— Nu e drept, MeLaan. Am venit pentru a da ce am mai bun din mine.

— Atunci luptă!

El scutură din cap.

— E adevărat deci, rosti ea. Cei din generaţia mea spun că te-a înnebunit ultimul tău stăpân. Omul Zane.

— Nu m-a înnebunit, spuse TenSoon.

— Cum? continuă MeLaan. Atunci de ce te-ai întors în Patrie în acel… trup pe care-l foloseai?

— Oasele câinelui? Nu mi-au fost încredinţate de către Zane, ci de Vin.

— Prin urmare *ea* te-a înnebunit.

TenSoon pufni uşor. Cum să-i explice?

Pe de o parte, i se părea ironic cum MeLaan – care purta intenţionat un Trup Adevărat care era neomenesc – găsea de cuviinţă că folosirea unui trup de câine este supărătoare. Cu toate că putea pricepe de ce. Îi luase şi lui destul de mult timp până să ajungă să aprecieze avantajele acelor oase.

Făcu o pauză.

Dar nu. Nu venise să pornească o revoluţie. Venise să explice, să servească interesele poporului său. Şi va face asta acceptându-şi osânda, aşa cum se cădea pentru un kandra.

Şi totuşi…

Exista o şansă. Una mică. Nici măcar nu era sigur că vrea să evadeze, dar dacă exista o ocazie…

— Oasele pe care le-am purtat, se auzi TenSoon spunând. Ştii unde sunt?

MeLaan se încruntă.

— Nu. La ce ţi-ar folosi?

TenSoon clătină din cap.

— Nu le-am vrut, zise alegându-şi cuvintele cu atenţie. Erau ruşinoase! Am fost nevoit să le port timp de mai bine de un an, forţat să intru într-un rol umilitor de câine. Le-aş fi aruncat, dar nu aveam niciun cadavru pe care să-l înghit şi să-l preiau, aşa că a trebuit să mă întorc aici purtând acel trup grotesc.

— Eviţi adevărata problemă, TenSoon.

— Nu există adevărata problemă, MeLaan, spuse întorcându-se cu spatele la ea.

Fie că planul său funcţionase sau nu, nu voia ca Secunzii să o pedepsească pentru că avea de-a face cu el.

— Nu mă voi răzvrăti împotriva poporului meu. Te rog, dacă vrei cu adevărat să-mi fii de folos, lasă-mă în pace.

MeLaan şuieră încet, şi el o auzi ridicându-se.

— Cândva, ai fost cel mai măreţ dintre noi.

TenSoon oftă când ea se îndepărtă. *Nu, MeLaan, n-am fost niciodată măreţ. Până nu demult, eram cel mai drept-credincios din generaţia mea, un conservator care ieşea în evidenţă doar prin dușmănia purtată oamenilor. Acum am devenit cel mai mare criminal din istoria poporului nostru, dar a fost mai degrabă un accident.*

Asta nu e măreţie. E doar neghiobie.

CAPITOLUL 21

N-ar trebui să surprindă pe nimeni că Elend devenise un Allomant atât de capabil. E un fapt bine documentat – deşi majoritatea nu aveau acces la informaţiile acestea – că allomanţii erau mult mai puternici în primele zile ale Ultimului Imperiu.

În acele vremuri, un Allomant nu avea nevoie de duraluminiu pentru a prelua controlul asupra unui kandra sau kolos. O simplă Împingere sau Tragere emoţională era suficientă. De fapt, această abilitate era unul dintre principalele motive pentru care kandra concepuseră Contractele cu oamenii – căci, atunci, nu doar Născuţii-din-Ceaţă, ci şi Domolitorii şi Aţâţătorii puteau să-i controleze după cum pofteau.

Demoux supravieţui.

Făcea parte dintr-un grup mai mare, cele cincisprezece procente care fuseseră bolnavi, dar nu muriseră. Vin şedea deasupra cabinei vasului, cu mâna sprijinită de marginea de lemn, plimbându-şi alene degetele peste cerceii mamei sale – pe care, ca de obicei, îi purta în urechi. Kolosşii păşeau greoi pe marginea canalului, târâind barjele şi bărcile în aval. Multe dintre barje încă aveau provizii – corturi, de-ale gurii, apă curată. Câteva fuseseră golite însă şi încărcătura ajunsese în spatele soldaţilor supravieţuitori, pentru a face loc răniţilor.

Vin îşi mută privirea dinspre barje spre partea din faţă a şlepului. Elend stătea la proră, ca de obicei, uitându-se spre vest. Nu părea măcinat de gânduri. Arăta ca un rege, cu spatele drept, privind hotărât către ţelul său. Nu mai semăna deloc cu bărbatul care fusese cândva, cu barbă deasă, plete lungi, cu uniformele albe, imaculate. Hainele îi erau ponosite. Nu jerpelite… erau şi acum curate şi îngrijite, pe cât de albe se putea în starea de acum a lumii. Pur şi simplu nu mai erau noi. Deveniseră uniformele unui bărbat care fusese la război doi ani la rând.

Vin îl cunoştea destul de bine pentru a simţi că ceva stătea prost. În orice caz, îl cunoştea destul de bine şi pentru a simţi că el nu voia deocamdată să vorbească despre asta.

Se ridică în picioare şi coborî, consumând din reflex fludor pentru a-şi menţine echilibrul. Trase o carte de pe o bancă şi se aşeză în linişte. Elend avea să-i vorbească în cele din urmă – întotdeauna o făcea. Pentru moment, Vin avea altă ocupaţie.

Deschise cartea la pagina însemnată şi reciti un anumit paragraf. *Adâncimea trebuie nimicită,* se spunea. *Am văzut-o, am simţit-o. Numele pe care i l-am dat o descrie prea puţin. Da, este adâncă şi de*

nepătruns, dar este şi înspăimântătoare. Mulţi nu pricep că este conştientă, dar eu i-am simţit mintea, aşa cum este, în cele câteva momente de înfruntare directă.

Fixă pagina cu privirea pentru o clipă, lăsându-se pe spate. Pe lângă ea, apele canalului se despicau, acoperite cu o spumă de cenuşă plutitoare.

Era jurnalul lui Alendi. Fusese scrisă cu o mie de ani înainte de un bărbat care se crezuse el însuşi Eroul Evurilor. Alendi nu-şi dusese călătoria până la capăt; fusese ucis de unul dintre slujitorii săi – Rashek – care luase puterea de la Fântâna Înălţării şi devenise Lordul Legiuitor.

Povestea lui Alendi semăna izbitor cu cea a lui Vin. Şi ea se crezuse Erou al Evurilor. Călătorise la Fântână, însă nu fusese trădată de o slugă – ci de forţa întemniţată acolo. Acea forţă era, presupunea ea, sursa profeţiilor despre Eroul Evurilor.

De ce revin iarăşi şi iarăşi la acest paragraf? gândi, aruncându-şi din nou privirea peste rândurile scrise. Pesemne că din cauza a ceea ce îi spusese Uman – că ceţurile o urau. Simţise chiar ea acea duşmănie, şi se pare că Alendi îi împărtăşise sentimentul.

Dar putea să se încreadă în acele însemnări? Forţa pe care o eliberase, pe care ea o numea Năruire, demonstrase că poate schimba lucruri în lume. Lucruri mărunte, dar totuşi importante. Cum ar fi textul unei cărţi. De aceea ofiţerii lui Elend erau instruiţi să trimită toate mesajele doar prin cuvinte memorate sau litere gravate în metal.

Oricum, dacă ar fi existat vreun indiciu care să reiasă din citirea cărţii, Năruire l-ar fi îndepărtat de mult. Vin se simţea ca şi cum ar fi fost dusă de nas în ultimii trei ani, trasă de sfori invizibile. Crezuse că avea revelaţii şi că făcea descoperiri măreţe, dar de fapt făcuse voia lui Năruire.

Şi totuşi, Năruire nu e atotputernic, gândi Vin. *Dacă era, nu s-ar mai fi dat lupte. Nu ar fi avut nevoie să mă amăgească pentru a-l elibera.*

Nu-mi pot cunoaşte gândurile…

Chiar şi acea descoperire era frustrantă. La ce serveau gândurile? Înainte, îi avusese pe Sazed, Elend sau TenSoon pentru a vorbi despre asemenea nedumeriri. Nu era o sarcină pentru Vin; ea nu era un învăţat. Dar iată că Sazed întorsese spatele învăţăturii, TenSoon se întorsese la ai săi, iar Elend era mult prea ocupat pentru a-şi face griji cu altceva în afară de armată şi cârmuire. Mai rămăsese Vin. Şi ea încă găsea că cititul şi învăţătura sunt îmbâcsite şi plictisitoare.

Cu toate acestea, se obişnuia treptat cu ideea că face ce este necesar, chiar dacă i se părea supărător. Nu-şi mai aparţinea sieşi. Aparţinea Noului Imperiu. Îi servise drept cuţit – acum era timpul să

încerce un alt fel de rol.

Trebuie să o fac, îşi spuse, aşezată în lumina roşie a soarelui. *Aici e o enigmă – ceva ce trebuie rezolvat. Cum îi plăcea lui Kelsier să spună?*

Mereu mai este câte un secret ce-şi aşteaptă dezvăluirea.

Îşi aminti de Kelsier, stând curajos în fruntea unui grup mic de hoţi care susţineau că îl vor detrona pe Lordul Legiuitor şi că vor elibera imperiul. *Suntem hoţi,* spusese. *Şi suntem al naibii de buni. Putem prăda neprădabilul şi înşela neînşelabilul. Ne pricepem să luăm o sarcină incredibil de mare şi să o mărunţim în bucăţi acceptabile, apoi să ne ocupăm de fiecare bucată în parte.*

În acea zi, când el scrisese pe o plăcuţă ţelurile şi planurile bandei, Vin fusese mişcată de felul în care izbutise să facă o sarcină imposibilă să pară posibilă. În acea zi, o părticică din ea începuse să creadă în puterea lui Kelsier de a răsturna Ultimul Imperiu.

În regulă, gândi Vin. *Voi începe aşa cum făcea Kelsier, cu o listă a lucrurilor pe care le ştiu sigur.*

Existase o putere la Fântâna Înălţării, prin urmare o parte a legendelor era adevărată. Existase de asemenea ceva viu, captiv, în Fântână sau prin preajmă. O amăgise să-şi folosească puterea pentru a-i rupe zăgazurile. Poate că ar fi fost mai util să folosească puterea pentru a-l distruge pe Năruire, dar renunţase la ea.

Se aşeză gânditoare, bătând cu degetul în legătura cărţii. Încă îşi putea aduce aminte, vag, senzaţia pe care o avusese când deţinuse acea putere. O copleşise, dar în acelaşi timp păruse firească şi dreaptă. De fapt, cât o ţinuse, *totul* păruse firesc. Treburile lumii, căile oamenilor… de parcă puterea ar fi fost mai mult decât o simplă abilitate. Fusese, de asemenea, pătrundere în înţelesul lumii. Dar se abătea de la subiect. Trebuia să se concentreze pe ce ştia înainte de a filosofa despre ce trebuia să facă. Puterea era reală şi Năruire era real. Năruire păstrase, captiv fiind, ceva din abilitatea de a schimba lumea. – Sazed confirmase că textele sale fuseseră modificate pentru a servi scopului lui Năruire. Acum era liber, iar Vin presupuse că lui i se datorau uciderile săvârşite de ceţuri şi căderea cenuşii.

Totuşi, îşi reaminti, *nu pot fi sigură de niciunul dintre aceste lucruri.* Ce cunoştea despre Năruire? Îl atinsese, îl simţise în clipa eliberării. Simţea nevoia să distrugă, şi totuşi nu era o forţă a haosului brut. Nu acţiona la întâmplare. Plănuia şi gândea. Şi nu părea capabil să facă orice voia. Ca şi cum ar fi urmat indicaţii precise…

Se opri.

— Elend? strigă.

Împăratul se întoarse spre ea, de la locul său de lângă proră.

— Care este prima regulă a allomanţiei? întrebă Vin. Primul lucru pe care l-ai învăţat de la mine?

— Consecinţa, spuse Elend. Fiecare acţiune este urmată de consecinţe. Când Împingi înspre ceva greu, te va Împinge la rândul lui. Dacă Împingi spre ceva uşor, se va mişca din loc.

Era prima lecţie pe care Kelsier i-o predase lui Vin, şi de asemenea – presupunea ea – prima lecţie pe care i-o predase lui Kelsier maestrul său.

— Este o regulă bună, spuse Elend, întorcându-se înapoi la contemplarea liniei orizontului. Se potriveşte tuturor lucrurilor în viaţă. Dacă arunci ceva în aer, se va întoarce în jos. Dacă aduci o armată în regatul cuiva, el va reacţiona…

Consecinţa, gândi ea ridicând din sprâncene. *Precum lucrurile care cad înapoi atunci când sunt aruncate către cer. Aşa mi se par şi acţiunile Năruirii. Consecinţe.* Poate era o rămăşiţă ce stăruia după atingerea puterii sau doar o raţionalizare pe care subconştientul i-o oferea. În orice caz, simţea că Năruire are o logică. Nu pricepea încă acea logică, dar putea să o recunoască.

Elend se întoarse iar către ea.

— De asta îmi şi place allomanţia. Sau, cel puţin, teoria ei. Skaa vorbesc în şoaptă despre ea, o numesc mistică, când de fapt e destul de raţională. Poţi prevedea ce efect va avea o Împingere la fel de bine cum ştii ce se va întâmpla dacă arunci o piatră de pe marginea bărcii. Pentru fiecare Împingere, există o Tragere. Fără excepţie. Are un sens simplu, logic – spre deosebire de căile oamenilor, care sunt pline de cusururi, meandre şi înţelesuri duble. Allomanţia este o operă a naturii.

O operă a naturii.

Pentru fiecare Împingere, există o Tragere. O consecinţă.

— Asta e important, şopti Vin.

— Ce?

O consecinţă.

Ceea ce simţise la Fântâna Înălţării era un lucru al distrugerii, precum o descrisese Alendi în cartea sa. Dar nu era o fiinţă, nu aducea cu o persoană. Era o forţă – o forţă gânditoare, totuşi o forţă. Iar forţele aveau reguli. Allomanţia, vremea, chiar tragerea către pământ. Lumea era un loc care avea sens. Un loc al logicii. Fiecare Împingere avea o Tragere. Fiecare forţă avea o consecinţă.

Trebuia să descopere, în acest caz, legile care ghidau lucrul împotriva căruia lupta. Ele aveau să-i arate cum să o învingă.

— Vin? rosti Elend, studiindu-i chipul.

Vin îşi feri privirea.

— Nu-i nimic, Elend. Nimic despre care să pot vorbi, cel puţin.

Se uită la ea preţ de o clipă. *Crede că unelteşti împotriva lui,* îi şopti Reen din străfundurile minţii. Din fericire, vremurile în care lua în seamă cuvintele lui Reen erau de mult apuse. Într-adevăr, când se uită la Elend, îl văzu încuviinţând din cap uşor, semn că îi acceptase explicaţia, apoi se întoarse la propriile-i cugetări.

Vin se ridică şi făcu câţiva paşi spre el, apoi îşi lăsă palma pe braţul lui. El oftă, înălţă braţul, o cuprinse de după umeri şi o trase lângă el. Braţul acela, cândva un braţ sfrijit de învăţat, era acum musculos şi ferm.

— Ce gânduri te frământă? întrebă Vin.

— Ştii tu.

— Era necesar, Elend. Soldaţii oricum aveau să fie expuşi ceţurilor cândva.

— Da, dar mai e un lucru, Vin. Mă tem că ajung să fiu ca el.

— Ca cine?

— Lordul Legiuitor.

Vin pufni, lipindu-se şi mai tare de el.

— Asta e ceva ce ar fi făcut, continuă Elend. Şi-ar fi sacrificat propriii oameni pentru un avantaj strategic.

— I-ai explicat deja lui Ham, zise Vin. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

— Tot e crud, spuse Elend. Problema nu este că acei oameni au murit, ci că abia aşteptam să se întâmple. Mă simt… *nemilos,* Vin. Până unde voi merge pentru a-mi atinge ţelurile? Mărşăluiesc prin regatul altcuiva pentru a i-l lua.

— Pentru un bine mai mare.

— Asta a fost mereu o scuză a tiranilor. O ştiu şi eu. Şi totuşi o ţin aşa. Din acest motiv nu vreau să fiu împărat. Din acest motiv i-am permis lui Penrod să-mi ia tronul, în timpul asediului. Nu voiam să fiu un conducător care face asemenea lucruri. Vreau să apăr, nu să iau cu asalt şi să ucid! Dar există oare altă cale? Tot ce fac pare că *trebuie* făcut. Cum ar fi ducerea oamenilor între ceţuri. Cum ar fi înaintarea către Oraşul Fadrex. Trebuie să ajungem la tainiţă – este singura cale ce ne-ar putea arăta ce avem de făcut! Totul are sens! Un sens, crud, brutal.

Cruzimea este cea mai practică dintre emoţii, şopti vocea lui Reen. O ignoră.

— Ai ascultat prea mult de Cett.

— Poate, spuse Elend. Totuşi are o logică greu de ignorat. Am crescut ca idealist, Vin – ştim amândoi că acesta e adevărul. Cett dă

dovadă de echilibru. Cuvintele sale aduc mult cu ce obişnuia Tindwyl să spună.

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— Nu de mult, vorbeam cu Cett despre Dezlănţuirea Allomantică. Ştii ce făceau casele nobiliare pentru a se asigura că allomanţia se declanşează în copiii lor?

— Îi băteau, şopti Vin. Puterile Allomantice ale unei persoane erau latente până în clipa în care ceva traumatic le scotea la iveală. O persoană trebuia adusă în pragul morţii, dar să supravieţuiască – doar astfel puterile le erau trezite. Se numea Dezlănţuire.

Elend încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Era unul dintre marile şi murdarele secrete ale aşa-zisei vieţi nobiliare. Familiile îşi pierdeau adesea copiii în urma bătăilor – acele bătăi trebuiau să fie crunte, pentru ca ei să apeleze la abilităţi. Fiecare casă de nobili proceda altfel, dar în general alegeau o vârstă înainte de adolescenţă. Când un băiat sau o fată atingeau acea vârstă, li se dădea o bătaie soră cu moartea.

Vin simţi un fior uşor.

— Mi-o amintesc pe a mea, zise Elend. Tata nu m-a bătut chiar el, dar a privit tot. Cea mai tristă parte a bătăilor este că multe nu-şi aveau rostul. Doar câţiva copii, chiar dintre cei nobili, deveneau allomanţi. Eu nu am devenit. Am fost bătut degeaba.

— Ai oprit acele bătăi, Elend, spuse Vin cu blândeţe.

Dăduse un decret, la scurt timp după ce devenise rege. Un om putea alege să se supună unei bătăi supravegheate când ajungea la o anumită vârstă, dar Elend nu permitea să se aplice asta şi copiilor.

— Şi am greşit, răspunse el.

Vin privi în sus.

— Alomanţii sunt cea mai puternică resursă pe care o avem, Vin, spuse Elend privind către soldaţii care mărşăluiau.

— Cett şi-a pierdut regatul, aproape că şi viaţa, pentru că nu a fost în stare să adune destui allomanţi pentru a-l proteja. Iar eu am decretat ilegală căutarea de allomanţi în rândul populaţiei.

— Elend, ai pus capăt *bătăii aplicate copiilor.*

— Şi dacă tocmai acele bătăi ar putea salva vieţi? întrebă Elend. La fel cum şi expunerea soldaţilor mei ar putea salva vieţi? Cum rămâne cu Kelsier? Şi-a dobândit puterile de Născut-din-Ceaţă *după* ce a fost închis în Puţurile din Hathsin. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost bătut cum se cade în copilărie? Ar fi fost de la bun început un Născut-din-Ceaţă. Ar fi putut să-şi salveze soţia.

— Şi apoi nu ar fi avut destul curaj sau motivaţie pentru a răsturna

Ultimul Imperiu.

— Şi ce avem acum e mai bun? întrebă Elend. Cu cât stau mai mult pe acest tron, Vin, cu atât înţeleg mai bine că unele dintre faptele Lordului Legiuitor nu au fost rele, ci doar eficiente. Bun sau rău, a păstrat ordinea în regat.

Vin ridică privirea, întâlnind-o pe a lui şi forţându-l să şi-o coboare către ea.

— Nu-mi place asprimea asta a ta, Elend.

El se uită înspre apele înnegrite ale canalului.

— Nu mă controlează, Vin. Dezaprob cea mai mare parte a lucrurilor făcute de Lordul Legiuitor. Am ajuns doar să-l înţeleg – iar această înţelegere mă îngrijorează.

Văzu nelămuriri în ochii lui, dar şi tărie. Elend îşi coborî privirea către ea.

— Pot păstra tronul doar pentru că ştiu că, odată, am fost dispus să îl cedez pentru a face ceea ce e corect. Dacă pierd vreodată acest lucru, Vin, trebuie să-mi spui. Bine?

Vin încuviinţă.

Elend privi iar în zare. *Ce speră să găsească?* se întrebă Vin.

— Trebuie să existe un echilibru, Vin, zise el. Într-un fel sau altul, îl vom găsi. Echilibru între ceea ce năzuim să fim şi ceea ce trebuie să fim.

Oftă.

— Dar deocamdată, spuse întorcându-şi capul într-o parte, trebuie să ne mulţumim, pur şi simplu, cu cine suntem.

Vin îşi aruncă privirea către o barcă mică cu pânze, care se apropia, venind de la un alt şlep, de al lor. Un bărbat în straie cafenii, simple, stătea în barcă. Purta lentile mari, ca şi cum s-ar fi străduit să-şi ascundă complicatele tatuaje preoţeşti din jurul ochilor, şi zâmbea vesel.

Vin zâmbi la rându-i. Cândva, credea că un obligator fericit e *întotdeauna* un semn rău. Asta fusese înainte de a-l cunoaşte pe Nordeen. Chiar şi în vremea Lordului Legiuitor, eruditul mulţumit îşi trăise pesemne cea mai mare parte din viaţă în lumea sa închisă. El dovedise că, în hotarele a ceea ce fusese – după părerea ei – cea mai malefică rânduire a imperiului, existaseră şi oameni buni.

— Excelenţă, spuse Nordeen, păşind pe punte şi făcând o plecăciune.

Doi scribi i se alăturară pe punte, cărând cărţi şi registre grele.

— Nordeen, îi răspunse Elend, apropiindu-se de proră.

Vin îl urmă.

— Aţi făcut calculele aşa cum v-am rugat?

— Da. Excelenţă, spuse Nordeen pe când un ajutor deschidea un registru, sprijinindu-l pe un vraf de cutii. Trebuie să vă mărturisesc că a fost o sarcină grea, cu armata asta care se tot fâţâie şi toate cele.

— Sunt sigur că ai fost riguros, ca de obicei, Nordeen, zise Elend. Aruncă o privire în registru, care părea să aibă sens pentru el, deşi tot ce vedea Vin era o puzderie de numere puse la întâmplare.

— Ce zice? întrebă ea.

— Este evidenţa cu cei bolnavi sau morţi, explică Elend. Din cei treizeci şi opt de mii, aproape şase mii au fost răpuşi de boală. Am pierdut cam cinci sute cincizeci.

— Inclusiv un scrib de-al meu, spuse Nordeen, clătinând din cap.

Vin se încruntă. Nu din cauza morţii, era altceva ce o frământa…

— Mai puţini morţi decât mă aşteptam, zise Elend mângâindu-şi barba gânditor.

— Da, Excelenţă, spuse Nordeen. Pesemne că acest gen de soldaţi sunt mai robuşti decât populaţia skaa. Boala, sau ce-o fi, nu i-a lovit chiar aşa de tare.

— De unde ştii? întrebă Vin ridicându-şi privirea. De unde ştii câţi *ar fi trebuit* să moară?

— Experienţa din trecut, Doamna mea, răspunse Nordeen în felul său expansiv. Am urmărit cu interes aceste morţi. Cum boala este nouă, încercăm să aflăm cu exactitate ce o provoacă. Poate ne va duce la un mod de a o vindeca. Scribii mei au tot citit, am încercat să găsim indicii pentru alte boli aidoma acesteia. Aduce puţin cu frigurile, dar de obicei acestea sunt produse de…

— Nordeen, îl întrerupse Vin crispată. Ai cifre exacte?

— După cum mi-a poruncit Excelenţa Sa, Doamnă.

— Câţi au fost cuprinşi de boală? Cu precizie.

— Păi, să văd… spuse Nordeen, care alungă scribul şi se apucă de studiat registrul. Cinci mii două sute patruzeci şi trei.

— Ce procent din soldaţi înseamnă asta? întrebă Vin.

Nordeen se opri, făcu un semn cu mâna către un scrib şi începu să calculeze.

— Cam treisprezece procente şi jumătate, Doamnă, spuse în cele din urmă aranjându-şi ochelarii.

Vin se încruntă.

— Ai inclus şi oamenii ucişi în calculele tale?

— Dacă stau să mă gândesc, nu.

— Şi ce număr total ai folosit? Toţi soldaţii din armată sau toţi oamenii care nu mai fuseseră între ceţuri înainte?

— Cei dintâi.

— Ai o evidenţă pentru ceilalţi?

— Da. Împăratul a dorit un număr precis al soldaţilor afectaţi.

— Atunci foloseşte numărul acela, spuse Vin fixându-l pe Elend, care părea interesat.

— Despre ce e vorba, Vin? o întrebă el după ce Nordeen şi oamenii săi trecură la treabă.

— Nu sunt… sigură.

— Numerele sunt importante pentru generalizări, zise Elend. Dar nu văd cum… cuvintele i se stinseseră când Nordeen îşi ridică capul dintre numere, apoi îl aplecă la loc, mormăind ceva.

— Ce este? întrebă Vin.

— Iertare, Doamnă. Sunt un pic uimit. Calculele au dat un rezultat exact – nici mai mult, nici mai puţin de şaisprezece procente dintre soldaţi au fost afectaţi. Până la ultimul om.

— O coincidenţă, Nordeen, spuse Elend. Nu e într-atât de notabil să ai un rezultat precis.

Cenuşa cădea pe punte.

— Nu, răspunse Nordeen, nu, aşa este, Excelenţă. O simplă coincidenţă.

— Verifică-ţi registrele, spuse Vin. Caută procentaje şi pe alte grupuri de oameni atinşi de boală.

— Vin, rosti Elend, nu sunt statistician, dar am lucrat cu cifre în cercetările mele. Uneori, fenomenele naturii au rezultate bizar de asemănătoare, dar haosul statisticii duce în cele din urmă către normalizare. Poate părea ciudat că numerele noastre au dat un procentaj exact, dar aşa merge statistica.

— Şaisprezece, spuse Nordeen. Îşi ridică privirea. Încă un procent exact.

Elend îşi ascuţi privirea şi se duse către registru.

— Al treilea rezultat nu e exact, continuă Nordeen, dar asta doar pentru că numărul de bază nu este multiplu de douăzeci şi cinci. Până la urmă, nu se poate îmbolnăvi doar o parte dintr-o persoană. Şi totuşi, rata de îmbolnăvire a acestei populaţii este la o persoană distanţă de şaisprezece la sută.

Elend îngenunche, neatent la cenuşa care acoperise puntea de la ultima suflare de vânt. Vin privi peste umărul lui, cercetând cifrele.

— Nu contează care este vârsta medie a populaţiei, zise Nordeen, continuând să mâzgălească. Nu contează nici unde trăiesc. La fiecare se întâlneşte *exact* acelaşi procentaj de oameni îmbolnăviţi.

— Cum de nu am observat asta până acum? întrebă Elend.

— Ei bine, observaserăm, dar altfel, spuse Nordeen. Ştiam că *circa* patru din douăzeci şi cinci luau boala. Oricum, nu pricepusem cât de exacte erau cifrele. Este într-adevăr straniu, Excelenţă. Nu am cunoştinţă de nicio altă maladie care să acţioneze astfel. Priveşte, aici este o însemnare care arată că o sută de iscoade au fost trimise între ceţuri şi exact şaisprezece s-au simţit rău.

Elend păru tulburat.

— Ce este? întrebă Vin.

— Ceva e în neregulă, foarte în neregulă.

— E ca şi cum haosul variabilelor întâmplătoare a cedat, spuse Nordeen. O populaţie nu ar trebui nicicând să se comporte cu atâta precizie – ar trebui să existe o curbă de probabilitate, cu unele grupuri mici din populaţie care să reflecte cu mai puţină acurateţe rezultatele aşteptate.

— Cel puţin, zise Elend, boala ar fi trebuit să afecteze bătrânii într-o proporţie mai mare faţă de cei în putere.

— Într-un fel face asta, spuse Nordeen când unul dintre ajutoarele sale îi întinse o foaie cu alte calcule. *Morţile* se comportă astfel, după cum ne aşteptam. Dar procentul celor care se îmbolnăvesc este mereu şaisprezece la sută! Am dat atâta atenţie numărului celor răposaţi, că nu am băgat de seamă cât de nefiresc este procentajul celor îmbolnăviţi.

Elend se ridică în picioare.

— Fii atent, Nordeen. Discută cu lumea, asigură-te că datele nu au fost modificate de Năruire, şi vezi dacă tendinţele sunt aceleaşi. Nu putem trage concluzii doar după patru sau cinci exemple. Ar putea fi totul o mare coincidenţă.

— Da, Excelenţă, spuse Nordeen un pic tulburat. Dar… dacă totuşi nu este o coincidenţă? Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, zise Elend.

Înseamnă consecinţă, gândi Vin. *Înseamnă că există legi, chiar dacă noi nu le pricepem.*

Şaisprezece. De ce şaisprezece procente?

CAPITOLUL 22

Mărgelele de metal găsite la Fântână – mărgele care transformau oamenii în Născuţi-din-Ceaţă – erau motivul puterii mai mari a allomanţilor. Acei Născuţi-din-Ceaţă dintâi precum devenise şi Elend Venture – posedau o putere primordială, transmisă apoi pe linie nobiliară, slăbind puţin câte puţin cu fiecare generaţie.

Lordul Legiuitor era unul dintre acei vechi allomanţi, puterea lui pură nu fusese alterată de timp şi diluarea de la o generaţie la alta. Acesta era doar unul dintre motivele pentru care era atât de puternic în comparaţie cu alţi Născuţi-din-Ceaţă – deşi, adevărul este că iscusinţa sa de a amesteca Feruchimia şi Allomanţia produsese multe dintre cele mai spectaculoase abilităţi. Totuşi, mi se pare interesant că una dintre puterile sale „divine" – tăria sa esenţială Allomantică – era un lucru pe care îl posedau toţi cei nouă allomanţi iniţiali.

Sazed stătea în una dintre clădirile mai drăguţe de la Puţurile din Hathsin – o fostă cabină a santinelei – ţinând în mână o cană cu ceai.

Bătrânii terrisieni şedeau pe scaune în faţa sa, cu o sobă mică ce emana căldură. În ziua următoare trebuia să plece pentru a-i ajunge din urmă pe Goradel şi pe Boare, care deja făcuseră o bună parte din drumul spre Urteau până acum.

Lumina soarelui era tot mai palidă. Ceţurile veniseră deja şi pluteau de partea cealaltă a ferestrei. Sazed dibuia cu greu adânciturile din pământul întunecat de afară – crăpături în scoarţă. Erau zeci de spărturi; terrisienii construiseră garduri pentru a le marca. Nu cu mulţi ani în urmă, înainte de distrugerea cristalelor de atiu de către Kelsier, oamenii erau siliţi să se târască în spărturile acestea, căutând bile mici de minereu care aveau în centru mărgele de atiu.

Orice sclav care nu era în stare să găsească cel puţin o bilă pe săptămână era executat. Probabil că încă mai existau sute, chiar mii, de cadavre ţintuite sub pământ, uitate în caverne adânci, morţi fără ca să ştie sau să-i pese cuiva.

Ce loc groaznic a fost acesta, gândi Sazed, apoi se depărtă de lângă fereastră când o femeie închise obloanele. În faţa lui, pe masă, erau câteva registre care indicau resursele, cheltuielile şi nevoile terrisienilor.

— Dacă nu mă înşel, am sugerat ca să fie bătute în metal cifrele, zise Sazed.

— Da, Maestre Păstrător, spuse unul dintre slujitorii în vârstă. Copiem cifrele importante pe o foaie de metal în fiecare seară, apoi le

verificăm în fiecare săptămână pentru a ne asigura că nimic nu s-a schimbat.

— Prea bine, încuviinţă Sazed în timp ce răsfoia un registru pe care-l ţinea în poală. Şi curăţenia? V-aţi ocupat de această chestiune de la ultima mea vizită?

— Da, Maestre Păstrător, răspunse alt bărbat. Am pregătit şi mai multe haznale – deşi nu avem nevoie de ele.

— Ar putea apărea refugiaţi, explică Sazed. Vreau să fiţi în stare să aveţi în grijă o populaţie mai mare, dacă va fi cazul. Dar vă rog. Acestea sunt doar sugestii, nu porunci. Nu am nicio autoritate asupra voastră.

Slujitorii îşi aruncară priviri unii altora. Sazed fusese ocupat în timpul petrecut cu ei, ceea ce-l ţinuse departe de gânduri triste. Se asigurase că au destule provizii, că erau în relaţii bune cu Penrod din Luthadel şi că aveau un sistem pentru a rezolva disputele dintre ei.

— Maestre Păstrător, rosti unul dintre bătrâni în cele din urmă. Cât timp vei mai rămâne?

— Trebuie să vă părăsesc mâine dimineaţă, mă tem. Am trecut doar pentru a vedea de ce mai aveţi nevoie. Sunt vremuri grele şi puteţi fi lesne uitaţi de cei din Luthadel, cred.

— Suntem bine, Maestre Păstrător, spuse unul de-al lor. Era cel mai puţin vârstnic dintre bătrâni, cu doar câţiva ani mai tânăr decât Sazed. Majoritatea erau cu mult mai înaintaţi în vârstă – şi cu mult mai înţelepţi – decât el. I se părea nefiresc că aceştia îl ascultau.

— Poate că vei voi să te gândeşti să ni te alături din nou, Maestre Păstrător? întrebă un altul. Nu pentru mâncare sau pământ. Ceea ce ne lipseşte, de fapt, este un conducător.

— Sunt de părere că terrisienii au fost asupriţi îndeajuns de mult, spuse Sazed. Nu aveţi trebuinţă de un nou rege tiran.

— Nu un tiran, zise cineva. Unul asemeni ţie.

— Lordul Legiuitor era asemeni mie, rosti Sazed cu voce scăzută.

— Ne trebuie cineva care să ne călăuzească, continuă unul dintre bărbaţi. Chiar şi pe vremea Lordului Legiuitor, nu el era conducătorul nostru. Noi ne supuneam Sinodului Păstrătorilor.

Sinodul Păstrătorilor – liderii clandestini ai sectei lui Sazed. Cârmuiseră poporul din Terris timp de secole, acţionând în secret pentru a se asigura că Feruchimia continua să existe, în ciuda sforţărilor Lordului Legiuitor de a elimina puterea din oameni.

— Maestre Păstrător, spuse Maestrul Vedlew, cel mai vechi dintre înţelepţi.

— Da, Maestre Vedlew?

— Nu porţi cupruminţile.

Sazed îşi coborî privirea. Nu-şi dăduse seama că se putea observa că, pe sub sutanele sale, nu purta nicio apărătoare de metal.

— Sunt în bocceaua mea cu lucruri.

— Găsesc că este straniu, spuse Vedlew, că ai muncit din greu în vremea Lordului Legiuitor, întotdeauna purtând cupruminţile în secret, cu toată primejdia. Şi iată că acum, când eşti liber să faci cum pofteşti, le ţii în boccea.

Sazed clătină din cap.

— Nu pot fi omul pe care îl vreţi. Nu acum.

— Eşti un Păstrător.

— Am fost cel mai neînsemnat dintre ei. Un răzvrătit, o pleavă. M-au alungat din preajma lor. Ultima dată când am plecat din Tathingdwen, am plecat acoperit de ruşine. Oamenii simpli mă blestemau în căminele lor.

— Acum te binecuvântează, Maestre Sazed, spuse unul dintre bărbaţi.

— Nu merit acele binecuvântări.

— Fie că le meriţi sau nu, eşti tot ce ne-a rămas.

— Suntem un popor mai iertător decât părem.

În încăpere se făcu linişte.

— Mai este un motiv pentru care am venit, Maestre Vedlew, spuse Sazed. Spune-mi, vreunul dintre oamenii voştri a murit recent în… circumstanţe bizare?

— Despre ce vorbeşti? întrebă bătrânul terrisian.

— Ucişi de ceţuri, răspunse Sazed. Oameni care au murit după ce au mers prin ceaţă pe timp de zi.

— Asta e o scorneală skaa, râse unul dintre bărbaţi. Ceţurile nu sunt primejdioase.

— Negreşit, spuse Sazed prudent. Dar vă trimiteţi oamenii la muncă în timpul zilei, când ceţurile nu s-au retras încă?

— Bineînţeles că da, răspunse terrisianul cel tânăr. De ce, ar fi o neghiobie să lăsăm orele alea bune de muncă să treacă.

Sazed îşi simţi curiozitatea aţâţată. Terrisienii nu erau răpuşi de ceţurile diurne.

Care era legătura?

Încercă să cheme energia mentală pentru a cugeta asupra problemei, dar îl cuprinse o ticăloasă lehamite. Voia doar să se ascundă undeva unde nimeni să nu aibă aşteptări de la el. Unde nu trebuia să rezolve problemele lumii, sau nici măcar să se ocupe de propria lui criză spirituală.

Cât pe ce să facă asta. Şi totuşi, o mică parte din el – scânteia de

mai devreme – refuza să renunţe, pur şi simplu. Avea, cel puţin, să-şi continue cercetările, şi avea să îndeplinească ceea ce Elend şi Vin îl rugaseră. Nu era *tot* ce-i stătea în putinţă, şi nu avea să fie destul pentru terrisienii aşezaţi dinaintea sa, care-l priveau plini de speranţă şi stăruinţă.

Dar, pentru moment, era tot ce le putea oferi. Să rămână la Puţuri ar fi însemnat să se predea, ştia asta. Trebuia să umble mai departe, să continue să lucreze.

— Îmi pare rău, le spuse oamenilor aşezaţi de-o parte a registrului. Dar aşa e sortit să fie.

CAPITOLUL 23

În primii ani ai planului iniţial al lui Kelsier, îmi amintesc cât de tare ne deruta pe toţi cu al său misterios „Al Unsprezecelea Metal”. Susţinea că există legende despre un metal mistic care i-ar fi permis cuiva să-l răpună pe Lordul Legiuitor – şi Kelsier însuşi găsise acel metal după căutări stăruitoare.

Nimeni nu ştia cu adevărat ce făcuse Kelsier în anii scurşi între evadarea sa de la Puţurile din Hathsin şi întoarcerea în Luthadel. Când era strâns cu uşa, se mulţumea să spună că fusese „la Apus”. Cumva, în timpul hoinărelilor sale, descoperise poveşti care nu ajunseseră niciodată la urechea vreunui Păstrător. Cei mai mulţi dintre tovarăşii săi nu ştiau ce să înţeleagă din legendele despre care vorbea. Aceasta a fost, poate, prima sământă de neîncredere care i-a făcut până şi pe cei mai vechi prieteni ai săi să se îndoiască de puterea lui de a conduce.

Pe tărâmurile de la Răsărit, aproape de pustietatea de pietriş şi de nisip, un băieţel căzu la pământ într-o colibă skaa. Se întâmpla cu mulţi ani înainte de Prăbuşire, iar Lordul Legiuitor era încă în viaţă. Nu că băiatul ar fi avut habar despre acele lucruri. Era o creatură murdară şi jerpelită – ca mai toţi copiii skaa din Ultimul Imperiu. Prea tânăr pentru a fi trimis la muncă în mine, îşi petrecea zilele ferindu-se de supravegherea maică-si şi hoinărind cu cetele de copii care scormoneau pe străzile uscate şi prăfuite.

Fantomă nu mai era de vreo zece ani acel băieţel. Într-un fel, părea conştient că delira – că febra de la răni îl făcea să-şi mai piardă când şi când cunoştinţa, că scene din trecut i se perindau prin minte. Se lăsă pradă lor. Concentrarea îi consuma prea multă energie.

Era, aşadar, prins în imaginile trecutului, şi se simţi izbit la pământ. Un bărbat solid – toţi bărbaţii erau solizi în comparaţie cu Fantomă – stătea aplecat deasupra sa, cu pielea înnegrită de praful şi funinginea ce-l arătau a fi un miner. Omul scuipă pe duşumea lângă Fantomă, apoi se întoarse către ceilalţi skaa din încăpere. Erau mai mulţi. Cineva, o femeie, plângea, iar lacrimile lăsau urme curate pe faţa sa, spălând praful.

— Bine, spuse uriaşul. Îl avem. Acum ce facem?

Oamenii se uitară unii la alţii. Unul dintre ei închise încetişor uşa colibei, stăvilind lumina roşie a soarelui.

— Avem un singur lucru de făcut, zise altul. Îl predăm.

Fantomă se uită în sus. Privirea o întâlni pe a femeii care plângea,

dar ea şi-o feri.

— Care-i şpilu' fazei? întrebă Fantomă.

Bărbatul masiv scuipă iar, punându-şi o gheată pe gâtul lui Fantomă şi împingându-l înapoi pe lemnul tare.

— Nu trebuia să-l laşi să hălăduiască cu găştile alea de pe stradă, Margel. Afurisitul ăsta de băiat de-abia dacă mai e coerent.

— Ce se întâmplă dacă îl dăm pe mâna lor? întrebă unul dintre ceilalţi bărbaţi. Adică, dacă ei decid că suntem la fel? Ar putea să ne execute şi pe *noi.* Am mai văzut dintr-astea. Torni pe cineva, apoi acele… chestii vin după toţi cei care l-au cunoscut.

— Problemele de felul ăsteia se moştenesc, aşa e, adăugă altul.

În încăpere se lăsă liniştea. Cu toţii ştiau despre familia lui Fantomă.

— O să ne ucidă! spuse omul înspăimântat. Ştiţi că aşa vor face! I-am văzut, i-am văzut cu piroanele alea în ochi. Spirite ale morţii, asta sunt.

— Nu-l putem lăsa să o şteargă, mai zise altul. Vor descoperi ce este.

— E un singur lucru de făcut, interveni uriaşul, apăsând cu şi mai multă putere pe gâtul lui Fantomă.

Cei prezenţi în cameră – cei pe care Fantomă îi putea zări – încuviinţară solemn aplecând capetele spre piept. Nu-l puteau preda. Nu-l puteau lăsa să plece. Dar nimeni n-ar simţi lipsa unei haimanale. Niciun Inchizitor sau obligator n-ar întreba de două ori despre un puşti găsit în drum. Skaa mureau mai tot timpul.

Aşa mergeau lucrurile în Ultimul Imperiu.

— Tată, şopti Fantomă.

Călcâiul apăsă mai tare.

— Nu eşti fiul meu! Fiul meu s-a dus între ceţuri şi nu s-a mai întors. Pesemne că eşti o nălucă de ceaţă.

Fantomă încercă să protesteze, dar gâtul îi era prins în strânsoare. Nu putea să respire, darămite să vorbească. Camera devenea tot mai întunecoasă. Şi totuşi, urechile sale – cu un simţ supranatural, sporit de puteri pe care de abia le înţelegea – auziră ceva.

Monede.

Apăsarea pe gâtul său slăbi. Izbuti să tragă aer în piept, vederea îi reveni. Iar acolo, pe podeaua din faţa sa, se găseau împrăştiaţi câţiva bănuţi frumoşi de aramă. Skaa nu erau plătiţi pentru truda lor – minerii primeau bunuri în schimb, care abia le îngăduiau să trăiască de pe o zi pe alta. Şi totuşi, Fantomă zărise din când în când monede, trecând prin mâini nobile. Cândva cunoscuse un băiat care găsise o monedă rătăcită în praful murdar al străzii.

Un alt băiat, mai mare, îi luase viaţa pentru asta. Apoi un nobil îl omorâse pe băiatul care încercase să cheltuie banul. Lui Fantomă îi părea că niciun skaa nu şi-ar dori monede – erau mult prea preţioase şi mult prea primejdioase. Şi totuşi, fiecare ochi din cameră se holba la săculeţul de bogăţie vărsat.

— Punga în schimbul băiatului, zise o voce. Trupurile se dădură în lături, lăsând să se vadă un bărbat aşezat la o masă, în fundul încăperii. Nu se uita la Fantomă. Pur şi simplu stătea, mânca în linişte fiertură cu o lingură. Chipul îi era strâmb şi sucit, asemenea pieii lăsate prea mult în soare.

— Ei bine? întrebă strâmbul, între înghiţituri.

— De unde te-ai procopsit cu bani din ăştia? vru să afle tatăl lui Fantomă.

— Nu vă priveşte.

— Nu-i putem da drumul băiatului, zise unul dintre skaa. Ne va trăda! Odată prins, le va spune că am fost părtaşi.

— Nu îl vor prinde, spuse omul pocit. Va veni cu mine, în Luthadel. Şi-apoi, dacă nu îl lăsaţi să plece, mă voi duce şi le voi povesti obligatorilor despre voi toţi.

Făcu o pauză, coborî lingura şi privi mohorât către şleahtă.

— Dacă nu cumva vă gândiţi să mă ucideţi acum.

Tatăl lui Fantomă îşi luă în sfârşit călcâiul de pe gâtul său şi păşi înspre bărbatul cu faţă strâmbă. Mama sa însă îl apucă de braţ.

— Nu, Jedal, îi spuse în şoaptă – dar nu destul de încet pentru auzul ascuţit al lui Fantomă. Îţi va curma viaţa.

— E un trădător, zise tatăl, scuipând. Slugă în armata Lordului Legiuitor.

— Ne-a oferit bani. Fără îndoială că e mai bine să-i luăm, decât să omorâm băiatul.

Tatăl îşi coborî privirea către femeie.

— Tu ai făcut asta! Ai trimis după frate-tu. Ştiai că o să vrea să ia băiatul!

Mama lui Fantomă se întoarse cu spatele.

Omul cu chip pocit lăsă în cele din urmă lingura din mână şi se ridică. Oamenii se îndepărtară de lângă scaunul său, cuprinşi de spaimă. Păşi, şchiopătând anevoie, spre capătul celălalt al odăii.

— Vino, băiete, zise deschizând uşa, fără să se uite la Fantomă.

Fantomă se ridică încetişor, nesigur. Aruncă o privire către părinţii săi, în timp ce se îndepărta. Jedal se aplecă în cele din urmă să adune monedele. Privirile lui Margel şi Fantomă se întâlniră, dar ea îi întoarse spatele. *Este tot ce îţi pot oferi,* părea să transmită corpul ei.

Fantomă se răsuci pe călcâie, frecându-şi gâtul, şi o porni grăbit pe urmele străinului, în lumina roşie şi arzătoare a soarelui. Acesta îl privi, mergând.

— Care ţi-e numele, băiete?

Fantomă deschise gura, dar limba i se împletici. Vechiul său nume nu mai părea nimerit.

— Lestibournes, zise într-un târziu.

Bătrânul nici nu clipi. Mai târziu, Kelsier avea să decidă că Lestibournes era prea greu de pronunţat, numindu-l în schimb „Fantomă". Fantomă nu-şi dăduse seama dacă Ciomege ştia sau nu să vorbească în dialectul estic al străzii. Chiar dacă vorbea, Fantomă se îndoia că unchiul lui ar fi înţeles la ce trimitea numele său.

Însemna, în argou, „am fost abandonat".

CAPITOLUL 24

Cred, acum, că poveştile cu Kelsier, legendele şi profeţiile despre „Al Unsprezecelea Metal" au fost născocite de Năruire. Kelsier căuta o cale de a-l ucide pe Lordul Legiuitor, iar Năruire – subtil ca întotdeauna – îi oferise o cale.

Secretul era, într-adevăr, de o covârşitoare importanţă. Al Unsprezecelea Metal al lui Kelsier furniza însuşi indiciul care ne trebuia pentru a-l înfrânge pe Lordul Legiuitor. Însă şi aici am fost duşi de nas. Lordul Legiuitor ştia ce scopuri avea Năruire şi nu l-ar fi eliberat niciodată din Fântâna Înălţării. Lui Năruire îi trebuiau, deci, alţi pioni – şi, ca să se întâmple asta, Lordul Legiuitor trebuia să moară. Până şi cea mai mare victorie a noastră a fost ţesută de degetele iscusite ale lui Năruire.

Trecuseră zile, şi cuvintele lui MeLaan încă apăsau asupra conştiinţei lui TenSoon.

Vii, aduci veşti groaznice, apoi ne laşi să rezolvăm singuri necazul? În timpul anului de captivitate i se păruse simplu. Avea să facă acuzaţiile, să-şi transmită informaţia, apoi să accepte pedeapsa meritată.

Acum însă, ciudat lucru, o eternitate de captivitate i se părea o ieşire uşoară din scenă. Dacă se lăsa în voia felului ăstuia de a gândi, în ce fel era mai bun decât Prima Generaţie? Ar fi ocolit problemele, mulţumit să stea închis, ştiind că lumea exterioară nu mai avea de ce să-l preocupe.

Neghiobule, îşi zise. *Vei fi întemniţat pentru eternitate sau până ce tot neamul kandra va fi distrus şi o să ajungi să mori de foame. Nu-i o ieşire uşoară din scenă! Acceptându-ţi pedeapsa, faci un lucru onorabil, în respectul legii.*

Şi, făcând-o, ar fi permis ca MeLaan şi ceilalţi să fie distruşi, fiindcă conducătorii refuzau să acţioneze. Mai mult, ar fi lăsat-o pe Vin fără informaţiile care-i trebuiau. Până şi el, din interiorul Patriei, simţea câteodată vuietul pietrelor ce se clătinau. Cutremurele erau încă îndepărtate, iar ceilalţi, probabil, le ignorau. Însă TenSoon îşi făcea griji.

Sfârşitul putea fi aproape. Dacă aşa stăteau lucrurile, Vin trebuia să ştie adevărul despre kandra. Originea, credinţele lor. Poate ar fi izbutit să folosească Încrederea însăşi. Şi totuşi, dacă îi spunea mai multe lui Vin, ar fi însemnat o trădare şi mai gravă a poporului său. Unui om, poate i s-ar fi părut ridicol faptul că ezita. Însă, până acum, păcatele sale adevărate fuseseră datorate pripelii, şi abia mai târziu se gândise la ce făcuse. Dacă se lupta ca să scape din închisoare, ar fi fost

altceva. Un lucru gândit, plănuit.

Închise ochii, simţind răceala cuştii, care rămăsese în mijlocul peşterii largi – locul, în timpul orelor de somn, era mai mult abandonat. Ce rost avea? Chiar şi cu Binecuvântarea Prezenţei – care-l ajuta să se concentreze, în ciuda locului lipsit de confort – nu îi venea în minte nicio cale de scăpare din cuşca cu bare împletite şi de paznicii săi din A Cincea Generaţie, care purtau cu toţii Binecuvântarea Tăriei. Chiar dacă ar fi izbutit să iasă din cuşcă, TenSoon ar fi trebuit să treacă prin zeci de grote mici. Cu masa corporală atât de mică, nu avea muşchi ca să lupte şi nu putea alerga mai iute decât un kandra cu Binecuvântarea Tăriei. Era prins.

Asta, cumva, era liniştitor. Evadarea nu era un lucru la care prefera să se gândească – nu era, pur şi simplu, calea kandra. Încălcase Contractul şi merita pedeapsa. Era onorabil să suporţi consecinţele faptelor proprii.

Nu?

Îşi schimbă poziţia în celulă. Spre deosebire de cea a unui om adevărat, pielea de pe trupul său gol nu se învineţea şi nu-l ustura băşica după zilele petrecute acolo, fiindcă îşi putea re-alcătui carnea ca să înlăture rănile. Însă faptul că se simţea înghesuit şi chinuit acolo, obligat să se ghemuiască în cuşcă, era de neînlăturat.

Sesiză o mişcare. TenSoon se răsuci, surprins să-l vadă pe VarSell şi pe alţi câţiva kandra solizi, din a Cincea Generaţie, apropiindu-se de cuşca lui, cu Trupurile Adevărate din piatră de cuarţ sclipind rău-prevestitor.

Deja e vremea? îşi zise TenSoon. Cu Binecuvântarea Prezenţei putea să-şi socotească toate zilele întemniţării. Nici pe departe nu sosise momentul. Observă, îngrijorat, că unul dintre kandra ducea un sac mare. O clipă, TenSoon fu cuprins de un junghi de panică, închipuindu-şi că aveau să-l vâre în sacul acela.

Dar arăta plin deja.

Să nădăjduiască? Trecuseră zile de la discuţia cu MeLaan, timp în care ea se întorsese de mai multe ori să-l privească, însă nu vorbiseră. Aproape că uitase ce-i spusese, cuvinte rostite cu speranţa că aveau să fie auzite de slujitorii Secunzilor. VarSell deschise cuşca şi azvârli înăuntru sacul. Auzi un zuruit familiar. Erau oase.

— Vei purta acestea la proces, zise VarSell, aplecându-se şi lipindu-şi faţa translucidă de barele cuştii lui TenSoon. Porunca Celei de-a Doua Generaţii.

— Dar ce au oasele pe care le port? întrebă cu grijă TenSoon trăgând sacul spre el, nesigur dacă să fie încântat sau ruşinat.

— Au de gând să-ţi rupă oasele ca parte a pedepsei, zise zâmbind VarSell. E un fel de execuţie publică – dar la care prizonierul supravieţuieşte. E ceva simplu, ştiu… dar punerea asta în scenă ar trebui să facă impresie asupra unora dintre generaţiile mai tinere.

Stomacul lui TenSoon se strânse. Kandra îşi puteau reforma trupurile, era drept, însă simţeau durere la fel de ascuţită ca şi oamenii. Ar fi trebuit să încaseze o bătaie pe cinste ca să-i se rupă oasele şi cu Binecuvântarea Prezenţei n-avea să poată simţi uşurarea căderii în inconştienţă.

— Nu văd rostul altui corp, zise TenSoon trăgând afară unul dintre oase.

— Nu-i nevoie să stricăm un set impecabil de oase umane, Terţule, zise VarSell trântind uşa cuştii. Mă întorc în câteva ore după oasele tale de acum.

Osul piciorului pe care-l scosese nu era de om, ci de câine. Un copoi mare. Acelaşi schelet pe care-l purtase TenSoon când se întorsese, cu mai bine de un an în urmă, în Patrie. Închise ochii, strângând între degete osul neted.

Acum o săptămână vorbise despre cât de mult dispreţuia aceste oase, cu speranţa că iscoadele Secunzilor aveau să ducă veştile stăpânilor lor. A Doua Generaţie era mult mai tradiţionalistă decât MeLaan, şi până şi ei i se păruse dezgustătoare purtarea unui corp de câine. Pentru Secunzi, să-l forţeze pe TenSoon să ia formă de animal ar fi însemnat degradarea supremă.

Şi exact pe asta se bazase şi TenSoon.

— O să arăţi bine aşa, zise VarSell ridicându-se să plece. Când va veni vremea pedepsirii tale, vor vedea cu toţii ce eşti cu adevărat. Niciun *kandra* nu şi-ar încălca Contractul.

TenSoon îşi trecu un deget, delicat peste os, ascultând râsul lui VarSell. Cei din a Cincea Generaţie n-aveau cum să ştie că abia îi oferiseră o cale de scăpare.

CAPITOLUL 25

Cumpăna. Este reală?

Aproape că uitasem basmul ăsta din popor. Skaa vorbeau despre ea înainte de Prăbuşire. Filosofii au dezbătut problema pe larg în veacul al treilea şi al patrulea, dar, până în vremea lui Kelsier, subiectul fusese aproape uitat.

Însă era reală. Exista cu adevărat o diferenţă de fiziologie între skaa şi nobilime. Când Lordul Legiuitor a transformat umanitatea, ca s-o facă mai capabilă de a face faţă cenuşii, a schimbat totodată şi altele. Unele grupuri – nobilii – au fost create pentru ca să fie mai puţin fertile, însă cu membri mai înalţi, mai puternici şi mai inteligenţi. Ceilalţi, skaa, au fost făcuţi mai scunzi, mai rezistenţi şi în stare să aibă copii mulţi.

Schimbările erau mărunte, iar după o mie de ani de amestec diferenţele aproape că fuseseră şterse.

— Oraşul Fadrex, zise Elend, aşezat la locul său obişnuit, lângă prova şalupei. În faţă, Canalul Conway cel larg – principala rută pe apă spre vest – continua să se întindă, cotind către nord-vest. La stânga lui Elend pământul se ridica abrupt, formând un şir de piscuri pietroase. Le vedea înălţându-se mult mai mult în depărtare.

Mai aproape de canal însă, în mijlocul unor formaţiuni stâncoase impunătoare, era cuibărit un oraş întins. Stâncile stacojii şi portocalii erau dintre cele cioplite de bătaia vântului şi a ploii, şi multe aveau ascuţişuri înalte, ca nişte turle. Altele formau bariere colţuroase, compacte – ca şi cum pietroaie imense ar fi fost alipite, înălţându-se la zece-cincisprezece metri în aer.

Elend abia dacă putea zări câteva acoperişuri de clădiri dincolo de stâncăriş. Fadrex nu avea un zid clar delimitat, însă rocile din jur formau un şir de fortificaţii naturale, terasate.

Mai fusese aici, în acest oraş. Tatăl său avusese grijă să-i arate toate metropolele culturale ale Ultimului Imperiu. Fadrex nu se numărase printre acestea, însă se găsise în drumul spre Treredare, cunoscut odată drept capitala Vestului. Alcătuindu-şi noul regat, totuşi, Cett ignorase Treredare, stabilindu-şi, în schimb, reşedinţa în Fadrex. O mişcare isteaţă, socotea Elend – Fadrex era mai mic, mai uşor de apărat şi un punct important de aprovizionare pentru multe trasee pe canale.

— Oraşul arată altfel decât ultima dată când l-am văzut, zise Elend.

— Copacii, spuse Ham, care stătea alături. Fadrex avea copaci pe

stâncărişuri şi platouri. Sunt pregătiţi pentru noi. Au tăiat copacii ca să aibă un câmp de acţiune mai larg şi să ne împiedice să ne furişăm prea aproape.

Elend dădu din cap.

— Uite acolo.

Ham privi cu ochii mijiţi, dar îi trebui un pic până să observe ce văzuse privirea scrutătoare a lui Elend, ajutată de cositor. În partea nordică a oraşului – cea mai aproape de canalul cel mare – terasele de stâncă şi platourile se terminau într-un canion natural. Lat de cam vreo şapte metri, era singura cale de acces în oraş, iar apărătorii tăiaseră câteva şanţuri în stâncă. Erau, pentru moment, traversate de punţi, însă intrarea pe calea aceea îngustă, cu gropi în faţa armatei şi cu arcaşi care, probabil, erau gata să tragă din firidele stâncoase de deasupra, cu o poartă în capăt…

— Nu-i rău, zise Ham. Mă bucur, numai că au decis să nu sece canalul.

Pe măsură ce înaintaseră spre vest, relieful se înălţase – iar convoiul trecuse prin câteva ecluze uriaşe. Ultimele patru fuseseră blocate intenţionat şi trebuiseră multe ore de trudă ca să fie puse în funcţiune.

— Depind prea mult de el, zise Elend. Dacă supravieţuiesc asediului nostru vor avea nevoie să-şi aducă provizii. Presupunând că se vor putea găsi.

Ham tăcu. Într-un târziu se întoarse şi se uită în spate, la canalul întunecat.

— El, zise, nu cred că prea multe vor mai umbla pe canal. Bărcile noastre abia au ajuns până aici – e prea astupat cu cenuşă. Dacă-o fi să ne întoarcem acasă, o să o facem pe jos.

— *Dacă* ne întoarcem?

Ham strânse din umeri. În ciuda vremii mai reci din vest, se mulţumea să poarte doar o vestă. Acum, că Elend era Allomant, înţelegea, în sfârşit, de ce. Când ardea fludor, Elend abia dacă simţea frigul, deşi chiar de dimineaţă nişte soldaţi se plânseseră de asta.

— Nu ştiu, El, zise în cele din urmă Ham. Mi se pare rău-prevestitor. Canalul se închide în spatele nostru. E ca şi cum soarta ar încerca să ne blocheze aici.

— Ham, zise Elend, ţie *totul* ţi se pare rău-prevestitor. O să ne descurcăm.

Ham ridică din umeri.

— Organizaţi-vă trupele, zise Elend arătând cu mâna. Să ne adăpostim în golfuleţul de colo şi să ridicăm tabăra pe platou.

Ham încuviinţă. Însă tot se uita în spate. Spre Luthadel, acum rămas

în urmă.

Nu se tem de ceţuri, îşi zise Elend privind încordat întunecimile stâncoase ce marcau intrarea în Fadrex. Se vedeau pălălăi de foc ce străpungeau întunericul. Adesea, asemenea lumini erau inutile – arătau frica de ceţuri a oamenilor. Însă aici focurile erau altfel, cumva. Păreau o avertizare, o proclamare cutezătoare a încrederii. Ardeau tare, înalt, ca şi cum ar fi plutit în văzduh.

Elend se întoarse şi intră în cortul de comandă luminat, unde un grup mic îl aştepta. Ham, Cett şi Vin. Demoux lipsea, fiindcă se întrema încă după boala ceţii.

Ne-am subţiat, cugetă Elend. *Fantomă şi Boare în nord, Penrod în Luthadel, Pâslă păzind ascunzătoarea din est…*

— Bun, zise Elend, lăsând uşa de pânză a cortului să se închidă după el. Se pare că ne-am aciuat binişor pe-aici.

— Rapoartele cercetaşilor au sosit, Elend, zise Ham. Bănuim că ar fi cam douăzeci şi cinci de mii de apărători.

— Nu atât de mulţi cât mă aşteptam, zise Elend.

— Nemernicul de Yomen trebuie să controleze restul regatului meu, zise Cett. Dacă-şi adună toate forţele în capitală, celelalte oraşe s-ar putea revolta.

— Ce? zise Vin, amuzată. Crezi că se vor răscula şi vor trece de partea ta iarăşi?

— Nu, zise Cett, se vor răscula şi vor încerca să pună mâna pe stăpânire! Aşa merg lucrurile. Acum, că Lordul Legiuitor s-a dus, orice stăpân mărunt sau obligator amărât, care a gustat şi el un pic puterea, crede că poate conduce un regat. La dracu' am încercat şi eu – şi tu ai încercat.

— Noi am avut succes, sublinie Ham.

— La fel şi Lordul Yomen, zise Elend încrucişându-şi braţele pe piept. A ţinut regatul laolaltă de când a pornit Cett spre Luthadel.

— Mai că m-a dat afară, recunoscu Cett. Jumătate din nobili îi asmuţise asupra mea când nici nu pornisem. Am zis că-l las ca locţiitor, dar ştiam amândoi adevărul. Îl duce capul – îl duce îndeajuns ca să ştie că poate rezista împotriva unei forţe mai mari şi că-şi poate răsfira trupele ca să păstreze ordinea în regat şi totodată să îndure un asediu îndelungat fără să-i lipsească proviziile.

— Din păcate, Cett are probabil dreptate, zise Ham. Rapoartele noastre iniţiale vorbeau de armate de cam optzeci de mii de oameni. Ar fi nesăbuit să nu aibă câteva regimente pe undeva pe aproape, cu care să ne poată lovi tabăra. Să avem grijă la atacuri fulger.

— Dublaţi străjile şi triplaţi numărul cercetaşilor, zise Elend, mai ales dimineaţa, când ceaţa e încă deasă, dar soarele s-a ridicat şi luminează.

Ham dădu din cap.

— Pe lângă asta, zise cu chibzuinţă Elend, porunciţi ca oamenii să stea în corturi cât ţin ceţurile, dar cereţi-le să fie gata dacă e vreun atac. Dacă Yomen crede că ne temem să ieşim, poate că-l putem momi la un „atac prin surprindere”.

— Deştept, zise Ham.

— Asta n-o să ne treacă, totuşi, de zidurile naturale, zise Elend încrucişându-şi braţele pe piept. Ce părere ai, Cett?

— Apărăm canalul. Punem străji în jurul ţarcurilor acelora, să fim siguri că Yomen nu aduce în secret provizii în oraş. Apoi o luăm din loc.

— Ce? zise uimit Ham.

Elend aruncă o privire asupra lui Cett, încercând să desluşească ce voise să spună.

— Să atacăm oraşele din jur? Să lăsăm aici trupe suficiente cât să zădărnicească o rupere a asediului, apoi să capturăm alte părţi ale teritoriului său?

Cett dădu din cap aprobator.

— Majoritatea oraşelor din jur nu sunt fortificate. Or să cedeze fără luptă.

— Un sfat bun, zise Elend, dar n-o vom face.

— De ce nu?

— Aici nu-i vorba să-ţi cucereşti tu pământurile înapoi, Cett, zise Elend. Motivul de căpătâi pentru care am venit este să punem mâna pe tainiţă – şi sper să fac asta fără să jefuiesc primprejur.

Cett pufni.

— Ce te aştepţi să găseşti acolo? Vreo magie cu care să opreşti cenuşa? Nici atiul n-o să facă asta.

— Ceva e acolo, zise Elend. Şi-i singura noastră nădejde.

Cett scutură din cap.

— De aproape un an umbli după o ghicitoare lăsată de Lordul Legiuitor, Elend. Nu te-ai gândit că omul ăla era crud? Nu-i niciun secret. Nu-i nicio cale magică de scăpare. Dacă e să trecem peste următorii ani, va trebui s-o facem pe cont propriu – şi asta înseamnă să cucerim Stăpânirea Vestică. Platourile din zonă sunt cele mai înălţate terenuri de cultură din imperiu – şi înălţimea înseamnă că-s mai aproape de soare. Dacă e să găsim plante care să trăiască în ciuda ceţii de peste zi, aici va trebui să le creşti.

Argumentele erau bune. *Dar nu pot ceda*, îşi zise Elend. *Nu încă.*

Citise rapoartele despre provizii în Luthadel, văzuse ce se prevedea. Cenuşa ucidea recoltele la fel de mult, sau mai mult decât ceţurile. Mai mult pământ nu ar fi salvat poporul – le trebuia altceva. Un lucru pe care, spera el, li-l lăsase Lordul Legiuitor.

Lordul Legiuitor nu şi-a urât poporul şi n-ar fi vrut să-l vadă pierind, chiar dacă el era înfrânt. A lăsat mâncare, apă, provizii. Şi, dacă ştia secrete, le-ar fi ascuns în tainiţe. Ceva avea să fie acolo.

Trebuia să fie.

— Ascunzătoarea rămâne ţinta noastră de bază, zise Elend şi o văzu, cu coada ochiului, pe Vin cum zâmbeşte.

— Bine, oftă Cett. Atunci ştii ce trebuie să facem. Asediul ar putea să dureze un timp.

Elend încuviinţă.

— Ham, trimite-ţi geniştii, sub acoperirea ceţii. Pune-i să caute o cale de acces pentru trupele noastre, peste şanţurile alea. Pune iscoadele să se uite după pâraie care ar putea curge către cetate – Cett, presupun, poţi ajuta aici. Şi, odată ce o să avem spioni în oraş, pune-i să caute hambare pe care să le distrugem.

— Un început bun, zise Cett. Sigur, ar mai fi o cale să semănăm haos în oraş, să-i facem, poate să se predea fără luptă…

— N-o să-l asasinăm pe regele Yomen, zise Elend.

— Şi de ce nu? vru Cett să ştie. Avem *doi* Născuţi-din-Ceaţă. N-o să fie greu să lichidăm stăpânirea din Fadrex.

— Nu aşa procedăm noi, zise Ham întunecându-se la faţă.

— A? Pe Vin n-aţi oprit-o să-mi facă terci armata şi să mă atace pe *mine,* înainte să ajungem de aceeaşi parte.

— Atunci a fost altceva.

— Nu, zise Elend, întrerupându-l. N-a fost. Motivul pentru care n-o să-l asasinăm pe Yomen, Cett, e că vreau să încerc mai întâi diplomaţia.

— Diplomaţia? făcu Cett. Nu tocmai am adus sub zidurile oraşului o armată de patruzeci de mii de soldaţi? Nu-i chiar o mişcare diplomatică.

— E drept, aprobă Elend. Însă deocamdată nu am atacat. Dacă tot sunt aici în persoană, aş putea foarte bine să încerc să discut, înainte de a trimite cuţite în noapte. Poate că-l vom convinge pe Lordul Yomen că o alianţă ne-ar fi mai de folos decât un război.

— Dacă facem o alianţă, zise Cett aplecându-se în jilţ, atunci n-o să-mi capăt oraşul înapoi.

— Ştiu.

Cett se înnegură.

— Pari să nu-ţi mai ştii locul, Cett, zise Elend. Nu ai „ajuns de aceeaşi parte” cu mine. Ai îngenuncheat dinaintea mea şi mi-ai făcut legăminte de credinţă, pentru că nu te-am executat. Îţi apreciez vasalitatea şi voi avea grijă să fii răsplătit cu un regat pe care să-l conduci în numele meu. Însă nu tu alegi ce regat, şi nici când ţi-l voi oferi.

Cett rămase tăcut în jilţ, cu un braţ aşezat peste picioarele nefolositoare, schiloade. În cele din urmă zâmbi.

— Afurisenie, băiete. Te-ai schimbat mult într-un an, de când te ştiu.

— Toată lumea pare să-mi spună asta, zise Elend. Vin, crezi că poţi pătrunde în oraş?

Femeia ridică o sprânceană.

— Sper că m-ai întrebat doar retoric.

— Am vrut să fiu politicos. Am nevoie de tine ca să iscodeşti. Nu ştim mai nimic despre ce s-a întâmplat în stăpânire în ultimul timp – ne-am concentrat toate eforturile asupra sudului şi oraşului Urteau.

Vin strânse din umeri.

— Pot să-mi bag niţeluş nasul. Dar nu ştiu ce te aştepţi să găsesc.

— Cett, zise Elend întorcând capul, îmi trebuie nume. Informatori, sau poate nobili care-ţi sunt credincioşi încă.

— Nobili? întrebă amuzat Cett. Credincioşi?

Elend îşi dădu ochii peste cap.

— Dar cineva care-ar putea fi mituit ca să dea ceva la iveală?

— Sigur, zise Cett. O să scriu nişte nume şi locuri. Asta dacă mai locuiesc în oraş. La naiba, dac-or mai fi vii. Nu poţi fi sigur de nimic în zilele noastre.

— Nu vom mai întreprinde nimic până ce nu avem veşti proaspete. Ham, asigură-te că soldaţii sapă bine – foloseşte fortificaţiile de câmp pe care li le-a arătat Demoux. Cett, ai grijă ca străjile să fie puse şi ca ai noştri Cositorieni să rămână atenţi şi de veghe. Vin o să cerceteze, să vadă dacă nu se poate strecura până la tainiţă, ca în Urteau. Dacă ştim ce-i acolo putem judeca mai bine dacă merită riscul, sau nu, să cucerim oraşul.

Diferiţii membri ai grupului dădură din cap aprobator, înţelegând că sfatul se sfârşise. În vreme ce plecau, Elend ieşi în ceţuri şi căută spre pălălăile de foc ce ardeau pe înălţimile stâncoase.

Tăcută ca o umbră, Vin i se alătură şi-i urmări direcţia privirii. Rămase aşa câteva clipe, apoi se uită într-o parte, la cei doi soldaţi care intrau în cort ca să-l care pe Cett de-acolo. Ochii i se îngustară de neplăcere.

— Ştiu, zise Elend încetişor, ştiind că se gândea iarăşi la Cett şi la

influenţa sa asupra lui Elend.

— N-ai respins posibilitatea unei asasinări, zise cu glas molatec Vin.

— Să sperăm că nu se ajunge la asta.

— Şi dacă s-ar ajunge?

— Atunci o să iau cea mai bună hotărâre pentru imperiu.

Vin tăcu, şi se uită la focurile din înălţimi.

— Aş putea veni cu tine, se oferi Elend.

Ea zâmbi şi-l sărută.

— Iertare, zise, dar eşti gălăgios.

— Ei, haide, nu-s chiar *aşa* de rău.

— Ba eşti. Nu mai spun că miroşi.

— Aşa deci? făcu el amuzat. Şi a ce miros, mă rog?

— A împărat. Un Cositorian te-ar adulmeca într-o clipită.

Elend înălţă din sprâncene.

— Aşa deci. Iar tu nu posezi, la rândul tău, un miros imperial?

— Ba cum să nu, zise Vin strâmbând din nas. Numai că eu ştiu cum să scap de el. Oricum ar fi, nu eşti destul de bun ca să mergi cu mine, Elend. Îmi pare rău.

Elend zâmbi. *Draga de Vin şi felul ei tăios de-a fi.*

Alături, soldaţii ieşeau din cort ducându-l pe Cett. Un aghiotant înaintă, înmânându-i lui Elend o listă scurtă cu informatori şi nobili ce ar fi fost dispuşi să vorbească. Elend i-o trecu lui Vin.

— Distracţie plăcută!

Ea aruncă un bănuţ între ei, îl sărută iar şi se avântă în noapte.

CAPITOLUL 26

Abia încep să înţeleg extraordinara sinteză culturală a Lordului Legiuitor. Unul dintre beneficiile faptului că era nemuritor şi – în linii mari – omnipotent a fost o influenţă directă şi eficientă asupra evoluţiei Ultimului Imperiu.

A izbutit să ia elemente dintr-o duzină de culturi diferite şi să le aplice societăţii sale noi, „perfecte". De pildă, geniul arhitectural al constructorilor Khlenni apare în fortăreţele pe care şi le-a construit marea nobilime. Simţul stilistic khlenni – costume pentru domni, rochii pentru doamne – e un alt lucru pe care Lordul Legiuitor a decis să şi-l însuşească.

Bănuiesc că, în ciuda urii sale pentru poporul Khlenni – din care făcea parte Alendi – Rashek îi şi invidia în adâncul său. Terrisienii din acea vreme erau ciobani, Khlenni erau urbanizaţi şi culţi. Oricât de crudă ar fi ironia, este logic ca noul imperiu al lui Rashek să imite cultura superioară a celor pe care îi ura.

Fantomă stătea în bârlogul său mic, cu o singură încăpere, care era, desigur, ilegal. Cetăţeanul interzicea asemenea locuri, unde un om să poată trăi nepus la socoteală, nesupravegheat. Din fericire, interdicţia nu eliminase aceste locuri.

Le făcuse, doar, mai scumpe.

Fantomă avea noroc. Abia dacă-şi mai amintea că sărise de pe clădirea în flăcări, la piept cu şase fiole Allomantice, tuşind şi sângerând. Nici nu-şi mai amintea drumul înapoi spre bârlog. Ar fi trebuit, probabil, să fi murit. Şi chiar dacă supravieţuise, ar fi trebuit să fie vândut autorităţilor – dacă proprietarul acestui mic han ilegal ar fi priceput cine era Fantomă şi de ce anume scăpase, recompensa promisă ar fi fost, neîndoielnic, irezistibilă pentru el.

Însă Fantomă supravieţuise. Poate că ceilalţi hoţi din bârlog crezuseră că luase parte la un jaf ce mersese prost, sau, pur şi simplu, nu le păsa. Oricum ar fi fost, era în stare să stea înaintea oglinzii mici din cameră, fără cămaşă, uitându-se perplex la rană.

Sunt viu, îşi zise. *Şi… mă simt destul de bine.*

Îşi întinse articulaţiile, îşi roti braţele. Rana durea mult mai puţin decât ar fi trebuit. În geana de lumină din încăpere vedea tăietura, deja cicatrizată şi vindecându-se. În stomac îi ardea fludor – o adăugire minunată la flacăra familiară a cositorului.

Era ceva ce n-ar fi trebuit să existe. În allomanţie, oamenii aveau ori

doar câte una dintre cele opt puteri principale, ori toate cele paisprezece puteri. Una sau toate. Niciodată două. Iar Fantomă încercase şi altădată să ardă alte metale, fără a izbuti. Cumva, primise şi fludorul alături de cositor. Oricât de uimitoare ar fi fost situaţia, era lăsată în umbră de ceva şi mai minunat.

Văzuse spiritul lui Kelsier. Supravieţuitorul se întorsese şi se arătase lui Fantomă.

Fantomă nu ştia ce să creadă despre asta. Nu era religios din cale-afară… totuşi… un mort – pe care unii îl numeau zeu – îi apăruse şi îi salvase viaţa. Se temea să nu fie vreo nălucire. Dar, dacă aşa stăteau lucrurile, cum de se alesese cu puterea fludorului?

Clătină din cap, întinzând mâna după bandaje, însă se opri văzând că ceva sclipeşte în oglindă. Se apropie, bazându-se, ca întotdeauna, pe lumina stelelor. Cu simţurile ascuţite de cositor îi era uşor să vadă bucăţica de metal înfiptă în umăr, chiar dacă nu intrase decât puţin.

Vârful sabiei omului, îşi dădu Fantomă seama, *cel care m-a înjunghiat. S-a rupt, şi vârful mi-a rămas prins în piele.*

Scrâşni din dinţi, gata să-l scoată.

— Nu, zise Kelsier. Lasă-l. Ca şi rana, e un semn al supravieţuirii tale.

Fantomă tresări. Se uită peste tot, dar de data asta nu era nicio viziune. Doar vocea. Pe care era sigur că o auzise.

— Kelsier? întrebă şovăielnic.

Niciun răspuns.

Oare înnebunesc? Sau… e aşa cum predică Biserica Supravieţuitorului?

Era posibil, Kelsier devenise ceva măreţ. Ceva ce veghea asupra discipolilor săi? Şi dacă da, Kelsier îl urmărea mereu? Gândul era cam… neliniştitor. Însă, dacă-i dăduse puterea fludorului, de ce să se plângă?

Fantomă se întoarse cu spatele şi îşi puse cămaşa, întinzându-şi iar, de probă, braţul. Avea nevoie de mai multe informaţii. Cât timp delirase? Ce făcea Quellion? Sosiseră ceilalţi din bandă?

Abătându-şi deocamdată mintea de la strania apariţie, se furişă afară din cameră, pe strada întunecoasă. Bârlogul nu-i era foarte impresionant – o odaie după uşa mascată într-un perete, pe o ulicioară de mahala. Însă era mai bine decât să trăiască în cocioabele aglomerate pe lângă care trecea acum, croindu-şi drum prin oraşul acoperit de beznă şi de ceţuri.

Cetăţeanului îi plăcea să pretindă că totul era perfect în mica sa utopie, însă Fantomă nu fusese surprins să afle că existau zone rău-

famate, întocmai ca orice alt oraş în care fusese. Era multă lume în Urteau care, dintr-un motiv sau altul, nu se dădea în vânt să locuiască în zonele de oraş în care putea fi controlată de Cetăţean. Oamenii aceştia se îmbulzeau într-un loc cunoscut drept Surpăturile, un canal deosebit de aglomerat, aflat departe de căile principale de acces.

Surpăturile erau înţesate cu o harababură de lemn, pânză şi corpuri. Cocioabă lângă cocioabă, clădiri cocoşate, suite unele peste altele, căţărându-se pe pereţii canalului către cerul negru. Ici şi colo, lumea dormea sub o bucată de pânză murdară întinsă între doi pari – frica lor milenară de ceţuri cedase în faţa simplei necesităţi.

Fantomă se strecură prin canalul aglomerat. Unele adunături de colibe se ridicau atât de sus, claie peste grămadă, încât din cer nu mai rămânea decât o dungă ce-şi prefira lumina de miez de noapte, prea slabă ca să poată fi de folos altor ochi decât celor ai lui Fantomă.

Haosul, cine ştie, era poate motivul pentru care Cetăţeanul nu vizita niciodată Surpăturile. Sau poate că aştepta, pur şi simplu, să facă ceva curăţenie până ce avea să-şi ţină mai bine regatul sub stăpânire. În orice caz, societatea sa plină de reguli, amestecată cu sărăcia pe care o crea, dusese la apariţia unei culturi nocturne ciudat de deschise. Lordul Legiuitor avusese patrule pe străzi. Cetăţeanul, însă, predica faptul că ceţurile erau semne ale lui Kelsier, aşa că nu le prea putea interzice oamenilor să pătrundă prin ele. Urteau era primul loc pe care-l văzuse Fantomă unde cineva putea merge pe stradă în miez de noapte şi să găsească vreo tavernă mică, unde se putea bea. Intră, acoperindu-se bine cu mantia. Nu era tocmai o cârciumă, ci mai degrabă un grup de oameni murdari adunaţi în jurul unei scobituri în care se făcuse focul. Alţii stăteau pe scăunaşe şi cutii, prin unghere. Fantomă găsi o cutie goală şi se aşeză pe ea.

Apoi închise ochii şi începu să tragă cu urechea, filtrând conversaţia. Îi auzea pe toţi, cum să nu – chiar şi cu dopuri. Să fii Cositorian, în primul rând, ţinea nu atât de ce puteai auzi, ci mai degrabă de ce puteai ignora.

Auzi bocănit de paşi lângă el şi deschise ochii. Un bărbat, ai cărui pantaloni erau cusuţi cu o sumedenie de lănţişoare şi catarame, se opri în faţa lui Fantomă, apoi, cu un bufnet, lăsă pe pământ o sticlă.

— Toată lumea bea, zise omul. Am de plată ca să ţin cald locul ăsta. Nimeni nu stă pe degeaba.

— Ce ai? întrebă Fantomă.

Cârciumarul dădu cu piciorul în sticlă.

— Producţie specială Domeniul Venture. Vechi de cincizeci de ani. Altădată costa şase sute de lacre sticla.

Fantomă zâmbi, scoţând un pek – o monedă bătută de Cetăţean, care valora o părticică dintr-un bănuţ de cupru. Combinaţia de prăbuşire economică şi dezaprobare a luxului însemna că o sticlă de vin care valorase sute de lacre nu mai valora, acum, aproape nimic.

— Trei pentru o sticlă, zise cârciumarul întinzând mâna.

Fantomă mai scoase doi bănuţi. Cârciumarul lăsă pe jos sticla, iar Fantomă o culese de acolo. Nu i se oferise vreun tirbuşon sau vreun pocal – amândouă, probabil, mai adăugau la preţ, deşi acest vin de soi avea un dop de plută care se înălţa la câţiva centimetri peste buza sticlei. Fantomă îl privi.

Mă întreb…

Ardea, încetişor, fludor – nu-l incendia ca pe cositor. Doar cât să-l ajute să îndure oboseala şi durerea. Şi îşi făcea atât de bine treaba încât mai că uitase de rană cât mersese spre cârciumă. Mări întru câtva arderea fludorului şi restul de durere dispăru. Apoi înşfăcă dopul şi-l scoase cu o mişcare iute. Dopul ieşi fără să opună prea multă rezistenţă.

Fantomă azvârli dopul într-o parte. *Cred că o să-mi placă asta,* îşi zise zâmbind.

Luă o înghiţitură de vin direct din sticlă, şi începu să caute conversaţii interesante. Fusese trimis să adune informaţii, iar dacă zăcea în pat n-avea să le fie de mare folos lui Elend sau celorlalţi. Zeci de discuţii înfundate rezonau prin încăpere, majoritatea critice. Nu era soiul de loc unde să găseşti oameni credincioşi guvernământului – şi tocmai de aceea ajunsese şi Fantomă, de la bun început, în Surpături.

— Zice că o să scape de monede, şoptea un bărbat de la focul cel mai mare. Plănuieşte să le adune pe toate, să le ţină în vistierie.

— E-o nebunie, răspunse o altă voce. Şi-a bătut banii lui – de ce să-i retragă acum?

— E adevărat, zise prima voce. L-am văzut cu ochii mei vorbind despre asta. Zice că oamenii n-ar trebui să se bazeze pe monede – că ar trebui să avem totul laolaltă, să nu mai trebuiască să vindem şi să cumpărăm.

— Lordul Legiuitor nu i-a lăsat pe skaa să aibă monede, tună o altă voce. Se pare că, cu cât stă mai mult la conducere amicul Quellion, cu atât aduce mai mult cu şobolanul pe care l-a ucis Supravieţuitorul.

Fantomă ridică uimit din sprâncene şi mai trase un gât din sticlă. Vin, nu Kelsier, îl omorâse pe Lordul Legiuitor. Urteau, totuşi, era la distanţă mare de Luthadel. Probabil că nu aflaseră de prăbuşirea Lordului Legiuitor decât după săptămâni. Fantomă trecu la altă discuţie, căutând din cei ce vorbeau încetişor, furişat. Descoperi exact asta la

doi bărbaţi ce împărţeau o sticlă de vin bun, aşezaţi pe jos într-un ungher.

— I-a catalogat cam pe toţi de-acum, şopti omul. Dar încă n-a isprăvit. Are scribii ăia, genealogişti. Pun întrebări, interoghează vechi şi prieteni, încearcă să vadă până în urmă cu cinci generaţii, caută orice urmă de sânge nobil.

— Dar nu-i omoară decât pe cei cu sânge nobil până la două generaţii în urmă.

— Are să se facă o despărţire, şopti cealaltă voce. Orice om care e pur până la cinci generaţii va putea să slujească în administraţie. Celorlalţi li se va interzice asta. E-o perioadă când se pot face bani buni ajutându-i pe anumiţi cetăţeni să ascundă anumite evenimente din trecut.

Bârfe, îşi zise Fantomă şi mai sorbi nişte vin. Ciudat lucru, dar alcoolul nu părea să-l afecteze prea mult. *Fludorul,* îşi dădu seama. *Întăreşte trupul, îl face mai rezistent la dureri şi răni. Şi, poate, te ajută să nu te îmbeţi?*

Zâmbi. Capacitatea de a bea fără să te îmbeţi – un avantaj al fludorului de care nu-i vorbise nimeni până atunci. Trebuia să găsească o cale de a-şi folosi o asemenea însuşire.

Îşi îndreptă atenţia spre alţi clienţi, căutând crâmpeie de noutăţi folositoare. Alţii vorbeau despre munca în mine. Fantomă simţi un tremur şi un fior de reamintire. Bărbaţii vorbeau de-o mină de cărbuni, nu de aur, însă aveau aceleaşi nemulţumiri. Gropi adânci. Gaz periculos. Aer îmbâcsit şi supraveghetori nemiloşi.

Asta mi-ar fi fost şi mie viaţa, gândi Fantomă, *dacă Ciomege n-ar fi venit după mine.*

Nici în ziua de azi nu înţelegea. De ce făcuse Ciomege atâta drum, până în marginile de apus ale Ultimului Imperiu, ca să-şi salveze un nepot pe care nu-l cunoştea? Trebuie să fi fost şi alţi allomanţi tineri în Luthadel care să-i fi meritat protecţia.

Ciomege cheltuise o avere, mersese mult printr-un imperiu unde populaţiei skaa îi era interzis să-şi părăsească localităţile de baştină, şi riscase să fie trădat de tatăl lui Fantomă. Pentru asta, Ciomege îşi câştigase credinţa unui băiat crescut pe stradă, sălbăticit, care, până atunci, fugise de orice figură autoritară care încercase să-l controleze.

Cum ar fi fost? Dacă Ciomege n-ar fi venit, n-aş fi ajuns niciodată în ceata lui Kelsier. Mi-aş fi ascuns allomanţia şi-aş fi refuzat s-o folosesc. M-aş fi ascuns în mine şi mi-aş fi trăit viaţa ca oricare alt skaa.

Bărbaţii îi căinau acum pe unii care muriseră căzând în nişte puţuri adânci. Pentru ei, se părea, nu se schimbaseră prea multe din vremea

Lordului Legiuitor. Şi viaţa lui ar fi fost aşa. Prin pustietăţile estice, trăind în praf încins când era pe-afară, iar în restul timpului muncind în spaţii strâmte.

Părea că, mare parte a vieţii sale, fusese ca un fulg de cenuşă, împins de orice suflare de vânt. Se dusese unde-i ziseseră oamenii să meargă, făcuse ce voiseră. Chiar şi Allomant fiind, Fantomă îşi trăise viaţa ca un nimeni. Ceilalţi fuseseră oameni de seamă. Kelsier organizase o revoluţie imposibilă. Vin îl doborâse pe Lordul Legiuitor însuşi. Ciomege condusese oştirile revoluţiei, devenind întâiul general al lui Elend. Sazed era un Păstrător şi purta cu el cunoaşterea veche de secole. Boare mişcase puzderie de popor cu limba lui ascuţită şi puternica-i Domolire, iar Ham era un soldat curajos. Însă Fantomă doar stătuse şi se uitase, fără să facă nimic.

Până în ziua în care dăduse bir cu fugiţii, lăsându-l pe Ciomege să moară.

Fantomă oftă şi ridică privirea spre tavan.

— Aş vrea să pot fi de folos, şopti.

— Poţi, zise vocea lui Kelsier. Poţi ajunge important. Cum am fost şi eu.

Fantomă tresări şi se uită împrejur. Însă nimeni altcineva nu părea să fi auzit vocea. Se aşeză la loc, stingher. Cuvintele aveau sens. De ce se mustra, mereu, atât de tare? Adevărat, Kelsier nu-l alesese ca să intre în grupul său, dar acum Supravieţuitorul însuşi i se arătase şi-i dăruise puterea fludorului.

I-aş putea ajuta pe locuitorii oraşului, îşi zise. *Cum i-a ajutat Kelsier pe cei din Luthadel. Aş putea face ceva de seamă: să aduc oraşul Urteau în imperiul lui Elend, să-i ofer tainiţa la fel ca şi credinţa poporului.*

Odată am fugit. Nu vreau să mai fac asta vreodată. Şi nu o voi mai face!

Izuri de vin, trupuri, cenuşă şi mucegai se simţeau în aer. Fantomă simţea şi nervurile lemnului de sub el, cu toate că era îmbrăcat, simţea mişcările oamenilor printre clădiri, vibrând şi rezonând în pământul de sub picioare. Şi, împreună cu toate acestea, fludorul ardea în el. Îl incendie, îl făcu să se consume cu tărie, alături de cositor. Sticla se crăpă între degetele sale, fiindcă o strânsese prea tare între degete, însă îi dădu drumul iute, izbutind să n-o spargă. Căzu pe podea şi-o prinse în aer cu cealaltă mână, mişcată cu iuţeală aiuritoare.

Fantomă clipi uimit la vederea propriilor mişcări. Apoi zâmbi. *O să mai am nevoie de fludor.*

— El e.

Fantomă încremeni. Câteva conversaţii de prin odaie încetaseră, şi pentru urechile sale – obişnuite cu cacofonia – tăcerea tot mai apăsătoare era nefirească. Se uită pieziş într-o parte. Bărbaţii care vorbiseră despre mine se uitau la Fantomă acum, şi vorbeau încetişor, presupunând că n-aveau cum să fie auziţi.

— Îţi spun că l-am văzut *alergat* de străji. Toată lumea l-a crezut mort chiar înainte să-l ardă.

Nu-i bine, îşi zise. Nu se socotise îndeajuns de memorabil ca lumea să şi-l aducă aminte. Totuşi… atacase un grup de soldaţi în piaţa cea mai aglomerată a oraşului.

— Durn a vorbit despre el, continuă vocea. A zis că a făcut parte din propriul grup de tovarăşi ai Supravieţuitorului…

Durn. Deci ştie *cine sunt de fapt. De ce le-a spus altora secretele mele: Credeam că-i mai grijuliu de atât.*

Fantomă se ridică, pe cât de nepăsător izbuti să pară, şi o zbughi în noapte.

CAPITOLUL 27

Da, Rashek a ştiut să se folosească de cultura duşmanilor săi pentru dezvoltarea Ultimului Imperiu. Însă alte elemente ale culturii imperiale se aflau în contrast deplin cu Khlennium şi societatea sa. Vieţile populaţiei skaa erau modelate după traiul sclavilor neamului Canzi. Majordomii terrisieni aduceau cu clasa de servitori ai neamului Urtan, pe care Rashek i-a cucerit relativ târziu în primul său secol de viaţă.

Religia imperială, cu obligatorii săi, pare să se fi iscat din sistemul mercantil şi birocratic al naţiunii Hallant, un popor foarte preocupat de măsuri, unităţi de calcul şi aprobări. Faptul că Lordul Legiuitor şi-a bazat Biserica pe o instituţie financiară arată – în opinia mea – că se preocupa mai puţin de adevărata devoţiune a credincioşilor şi mai mult de stabilitate, loialitate şi alte feluri măsurabile de evaluare a credinţei.

Vin străbătu ca o săgeată aerul întunecat al nopţii. În jurul ei se învârtejea ceaţa, ca o furtună albă pe negrul beznei. Ceaţa se apropia de corpul ei, ca şi cum ar fi vrut s-o înhaţe, însă nu se apropia decât până la câţiva centimetri – de parcă vreun suflu de aer ar fi trimis-o înapoi. Ţinea minte vremea când ceţurile îi atingeau pielea, în loc să fie respinse. Trecerea fusese treptată; durase luni bune până să-şi dea seama.

Nu purta mantie-de-ceaţă. Se simţea ciudat, oarecum. Să salte prin ceţuri fără echipament, de fapt, făcea mai puţin zgomot. Cândva, mantia-de-ceaţă îi fusese de folos, fiindcă făcea străjile sau hoţii să se ferească de trecerea ei. Însă, ca şi vremea ceţurilor prietenoase, timpul acela trecuse. Aşa că nu purta decât cămaşă şi nădragi negri, strânse pe trup ca să nu foşnească. Ca întotdeauna, nu avea asupra sa metal, dacă nu puneai la socoteală bănuţii din pungă şi un şirag cu metale de rezervă la brâu. Scoase o monedă – simţindu-i greutatea familiară prin stratul de pânză – şi-o aruncă sub ea. O Împingere făcu banul să se izbească de pietroaiele de dedesubt, dar ţesătura acoperi sunetul izbirii. Folosise împingerea ca să-şi încetinească coborârea, iar bănuţul o Împingea uşurel în sus.

Ateriză cu grijă pe o lespede, apoi Trase moneda, aducând-o iarăşi în palmă. Se furişă pe platoul stâncos, simţind sub degete moliciunea cenuşii. La mică distanţă, câţiva străjeri stăteau în beznă, şoptind, privind tabăra armatei lui Elend – care era acum doar nişte licăriri prin ceaţă. Străjerii vorbeau despre răcoarea primăverii, zicând că era mai frig în acest an decât în cei de dinainte. Cu toate că Vin era desculţă,

arareori băga de seamă frigul. Un dar al fludorului.

Vin arse bronz şi nu auzi nicio pulsaţie. Niciunul dintre bărbaţii aceia nu ardea metale. Unul dintre motivele pentru care Cett venise la Luthadel fusese că nu izbutise să adune suficienţi allomanţi ca să-l apere de asasinii Născuţi-din-Ceaţă. Neîndoielnic că Lordul Yomen întâmpinase aceleaşi greutăţi cu recrutarea de allomanţi, şi probabil că nu i-ar mai fi trimis pe cei disponibili în frig, să caşte gura la tabăra inamică.

Vin se furişă pe lângă postul de pază. Nu-i trebuia allomanţie ca să nu facă zgomot – ea şi fratele ei, Reen, fuseseră câteodată şi spărgători, furaseră de prin case. Avea o viaţă întreagă de pregătire pe care Elend n-avea s-o cunoască sau s-o înţeleagă vreodată. Putea el să se antreneze cât voia cu fludorul – şi chiar devenea din ce în ce mai bun – însă n-avea cum să producă instincte ascuţite de o copilărie petrecută cu ascunzişurile, ca să rămână în viaţă.

Îndată ce depăşi postul de gardă, sări iarăşi în ceţuri, folosind ca pe nişte ancore monezile înfăşurate în pânză. Ocoli de departe focurile din faţa oraşului, preferând să o apuce prin spate. Majoritatea patrulelor erau în partea din faţă, fiindcă spatele era apărat de pereţi abrupţi de stâncă. Sigur, asta abia dacă o încurca puţin pe Vin, care ajunse îndată să coboare vreo sută de metri prin aer, pe lângă un perete de stâncă, înainte de a poposi pe o alee, chiar în coada oraşului.

O apucă pe acoperişuri şi cercetă iute împrejurimile, sărind de pe o stradă pe alta cu salturi largi, Allomantice. O impresionă iute mărimea oraşului Fadrex. Elend numise oraşul „provincial”, motiv pentru care Vin îşi imaginase o localitate baricadată, sobră – mai degrabă o fortăreaţă. Fadrex nu era niciuna, nici alta.

Ar fi trebuit să-şi dea seama că Elend – crescut în întinsa metropolă Luthadel – avea o viziune distorsionată despre ce înseamnă un oraş mare. Fadrex nu era deloc micuţ. Vin numără câteva mahalale skaa, o mână de reşedinţe nobiliare, ba chiar şi vreo două conace întărite, în stilul din Luthadel. Structurile grandioase de piatră aveau obişnuitele ferestre cu vitralii şi ziduri groase, cu piloni de sprijin. Erau, fără îndoială, căminele celor mai de seamă nobili ai oraşului.

Se opri pe un acoperiş, în apropierea unuia dintre turnuri. Majoritatea clădirilor aveau un nivel sau două, contrastând puternic cu locuinţele înălţate din Luthadel. Erau parcă mai încăpătoare, tinzând să fie plate şi pătrăţoase, nu înalte şi ţuguiate. Asta făcea fortăreaţa masivă să pară, pusă alături, mult mai mare. Clădirea era dreptunghiulară, cu şiruri de câte trei turnuri ascuţite înălţându-se la fiecare capăt. Întreaga parte de sus era din piatră albă, cu decoraţiuni.

Şi zidurile, desigur, îşi arătau frumoasele ferestre cu vitralii, luminate dinăuntru. Vin se ghemui pe un acoperiş jos, privind frumuseţea colorată a ceţurilor învârtejite. Fu, o clipă, răpită înapoi în timp, în urmă cu trei ani, când participase la baluri în asemenea conace, în Luthadel, ca parte a planului lui Kelsier de a răsturna Ultimul Imperiu. Pe atunci, era nesigură pe ea şi agitată, preocupată că noua ei lume, cu tovarăşi de nădejde şi petreceri strălucitoare, avea să se prăbuşească în jurul său. Şi asta se şi întâmplase, într-un fel – lumea aceea nu mai era. Ajutase la distrugerea ei.

Fusese totuşi, în lunile acelea, mulţumită. Mai mulţumită, poate, decât oricând în viaţă. Îl iubea pe Elend şi se bucura că viaţa o adusese în punctul la care-l putea numi soţ, însă zilele ei dintâi, petrecute cu ceata, fuseseră de-o dulce inocenţă. Dansuri cu Elend citind la masa ei, prefăcându-se că o ignoră. Nopţi petrecute cu învăţatul secretelor allomanţiei. Seri în jurul mesei, la prăvălia lui Ciomege, râzând în hohote cu tovarăşii. Se confruntaseră cu provocarea de a plănui căderea unui imperiu şi totuşi nu simţise apăsarea cârmuirii sau greutatea răspunderii pentru viitor.

Devenise, cumva, femeie, printre atâtea căderi de regi şi lumi sfărâmate. Cândva orice schimbare o înspăimânta. Apoi o îngrozise gândul că-l putea pierde pe Elend. Spaimele de-acum erau mai nedesluşite – griji despre ce avea să urmeze după ce ea n-avea să mai fie, temeri în privinţa a ce avea să se întâmple cu imperiul dacă eşua în a descifra secretele pe care le căuta.

Îşi mută atenţia asupra reşedinţei fortificate largi, ca un castel, Împingându-se într-o proptea a unui horn şi azvârlindu-se în noapte. Frecventarea acelor baluri din Luthadel o schimbaseră cu desăvârşire, lăsând în urmă un efect stăruitor, de care n-avea să se poată vreodată dezbăra. Ceva lăuntric reacţionase îndată la dansuri şi la petreceri. Se străduia, de mult, să înţeleagă cum se potrivea acea parte a sa cu restul existenţei. Nu era încă sigură de răspuns. Era Valette Renoux – fata care se prefăcuse a fi pe la baluri – cu adevărat o parte din Vin, sau doar o fantasmă concepută pentru a sluji complotului lui Kelsier?

Vin ţâşni printre case, întipărindu-şi în minte, la repezeală, poziţia fortificaţiilor şi dispunerea trupelor. Ham şi Demoux aveau să găsească probabil o cale de a trimite spioni militari în oraş, dar aveau să aibă nevoie de informaţii preliminare de la Vin. Observa şi condiţiile de locuit. Elend sperase că oraşul avea să se lupte cu lipsurile, un factor pe care asediul l-ar fi inflamat, făcându-l pe Lordul Yomen mult mai dispus să capituleze.

Nu văzu niciun semn limpede de foamete sau neglijenţă, deşi

noaptea era greu să-ţi dai seama. Însă străzile erau măturate de cenuşă, iar un număr remarcabil de locuinţe nobiliare păreau ocupate. S-ar fi aşteptat ca nobilii s-o şteargă primii la auzul veştii că se apropia o armată.

Vin îşi isprăvi turul prin oraş poposind într-o piaţă anume, pe care i-o indicase Cett. Conacele erau separate unele de altele de pajişti largi şi de pomi fructiferi; merse în lungul străzii, numărându-le. La al patrulea, sări peste poartă şi urcă coama dealului până la casă.

Nu era sigură de ce avea să găsească – Cett, totuşi, lipsea de doi ani din oraş. Cum îi spusese acesta, balconul din spate al conacului era iluminat. Vin aşteptă în beznă, bănuitoare, înconjurată de ceaţa rece şi duşmănoasă, care însă o adăpostea. N-avea încredere în Cett – se temea că acesta încă îi purta pică după atacul asupra reşedinţei sale din Luthadel, cu un an în urmă. Grijulie, aruncă un bănuţ şi se lansă în aer.

O siluetă singuratică stătea pe balcon, potrivindu-se cu descrierea din instrucţiunile lui Cett. Aceleaşi instrucţiuni dădeau acestui informator numele de Încetiute. Bătrânul părea să citească, la lumina unui felinar. Vin se încruntă, însă, cum fusese instruită, poposi pe balustrada balconului şi se ghemui lângă o scară ce-ar fi permis apropierea unui vizitator ceva mai puţin neobişnuit.

Bătrânul nu ridică privirea din carte. Pufăia alene dintr-o pipă, cu o pătură groasă de lână pe genunchi. Vin nu-şi dădu seama dacă o observase ori nu. Îşi drese vocea.

— Da, da, zise cu calm bătrânul. Mă ocup de dumneata într-o clipă.

Vin înclină capul, uitându-se la acest bărbat neobişnuit, cu sprâncene stufoase şi păr alb ca zăpada. Purta veşmânt de nobil, cu eşarfă şi un surtuc, la care sărea în ochi un guler uriaş de blană. Nu părea deloc îngrijorat de Născutul-din-Ceaţă de pe balustradă. În cele din urmă, bărbatul cel vârstnic închise cartea şi se întoarse spre ea.

— Îţi plac poveştile, domniţă?

— Ce fel de poveşti?

— Din cele mai de soi, desigur, zise Încetiute bătând cu degetul în cartea cu mituri şi monştri. Basme, aşa le zic unii – istorii povestite de skaa la gura sobei, şoapte despre năluci ale ceţii, zâne şi spiriduşi şi alte cele.

— Nu prea am timp de poveşti.

— Se pare că tot mai puţină lume are.

Avea la balcon un acoperământ ce-l ferea de cenuşă, însă părea că ceţurile nu-l îngrijorează defel.

— Mă face să mă întreb ce-i atât de aţâţător la lumea reală, de le

place tuturor aşa de mult. Nu e un loc foarte plăcut în vremea din urmă.

Vin verifică iute, arzând nişte bronz, însă omul nu folosea niciun metal. De-a ce se juca?

— Mi s-a spus că mi-ai putea da informaţii, zise atentă.

— Asta e limpede că pot, spuse bărbatul. Am o groază de informaţii – deşi ceva îmi spune că pe majoritatea le-ai socoti inutile.

— Aş asculta o poveste, dacă ăsta e preţul.

Bărbatul chicoti.

— Nu există cale mai iute de a ucide o poveste decât considerând-o a fi un „preţ", domniţă. Cum te numeşti şi cine te-a trimis?

— Vin Venture, zise Vin. Cett mi-a dat numele tău.

— Ah, zise omul. Încă mai trăieşte, pezevenghiul?

— Da.

— Ei bine, cred c-aş putea sta de vorbă cu cineva trimis de un vechi prieten într-ale scrisului. Coboară de pe margine, îmi dai ameţeli.

Vin, precaută, coborî.

— Prieten într-ale scrisului?

— Cett e unul dintre cei mai de soi poeţi pe care îi cunosc, copila mea, zise Încetiute, făcându-i semn să se aşeze pe un scaun. Am schimbat lucrări între noi vreo zece ani şi mai bine, înainte să fie răpit de politică. Nici lui nu-i plăceau poveştile. La el totul trebuia să fie aspru şi „real", chiar şi poezia. Pare o atitudine cu care tinzi să fii de acord.

Vin ridică din umeri, aşezându-se unde i se arătase.

— Presupun că da.

— Mi se pare ironic, într-un fel pe care nu-l vei înţelege nicicând, zise bătrânul zâmbind. Şi acum, ce anume pofteşti de la mine?

— Să aflu despre Yomen, regele obligator.

— E un om bun.

Vin se încruntă.

— Ah, zise Încetiute, nu te aşteptai? Oricine îţi e duşman trebuie neapărat să fie un ticălos?

— Nu, zise Vin gândindu-se la zilele de dinaintea căderii Ultimului Imperiu. Am ajuns să mă mărit cu cineva pe care prietenii l-ar fi socotit duşman.

— Aha. Ei bine, Yomen e un om de treabă şi un rege acceptabil. Un rege un pic mai bun decât era Cett, aşa aş zice. Vechiul meu prieten încearcă prea din greu, iar asta îl face brutal. N-are atingerea delicată care-i trebuie unui lider.

— Şi ce a făcut Yomen de e aşa de bun, atunci? întrebă Vin.

— A ţinut oraşul laolaltă, zise Încetiute pufăind din pipă.

Fumul se amesteca cu vălătucii de ceaţă.

— Plus că a dat şi nobililor, şi populaţiei skaa ceea ce voiau.

— Anume?

— Stabilitate, copilă. Un timp lumea a fost în fierbere – nici skaa şi nici nobilii nu-şi mai ştiau locul. Societatea se destrăma, lumea murea de foame. Cett a făcut prea puţine ca să oprească asta – a luptat continuu să păstreze ceea ce obţinuse prin omoruri. Atunci a apărut Yomen. Oamenii au văzut autoritate în el. Înainte de Prăbuşire, Ministrul Lordului Legiuitor cârmuise, şi populaţia era gata să accepte un obligator ca mai-mare. Yomen a preluat imediat controlul asupra plantaţiilor şi a adus de mâncare oamenilor, apoi a pornit manufacturile, a dat drumul minelor din Fadrex şi a oferit nobilimii o aparenţă de normalitate.

Vin stătea şi asculta. Înainte, i s-ar fi părut imposibil asta – că, după o mie de ani de asuprire, poporul era dispus să se întoarcă în sclavie. Dar ceva aidoma se întâmplase şi în Luthadel. Îl respinseseră pe Elend, care le acordase mari libertăţi, şi-l puseseră la cârmă pe Penrod – şi asta numai fiindcă le promisese o întoarcere la lumea pe care o pierduseră.

— Yomen e un obligator, zise ea.

— Poporului îi plac lucrurile familiare, copila mea.

— Sunt asupriţi.

— Cineva trebuie să conducă, zise bătrânul. Şi cineva trebuie să se supună. Aşa e în firea lucrurilor. Yomen a dat oamenilor ceva după care plângeau încă de la Prăbuşire – identitate. Skaa poate că trudesc, poate că-s bătuţi, sunt poate luaţi în sclavie, dar îşi ştiu locul. Nobilimea îşi trece vremea cu balurile, dar viaţa are din nou ordine.

— Baluri? întrebă Vin. Lumea se termină şi Yomen dă *baluri?*

— Desigur, zise Încetiute şi trase lent şi prelung din pipă. Yomen cârmuieşte păstrând ceea ce e familiar. Le dă oamenilor ce-au avut şi înainte – şi balurile erau de însemnătate înainte de Prăbuşire, chiar şi într-un oraş mai mic, precum Fadrexul. O, dar e unul chiar în seara asta, la Conacul Orielle.

— În chiar ziua în care o armată a sosit ca să asedieze oraşul?

— Tocmai ai arătat că lumea pare a se afla în pragul dezastrului, zise bătrânul, arătând spre ea cu pipa. Pe lângă asta, o armată nu e cine ştie ce. Plus că Yomen înţelege ceva ce nu pricepea nici Lordul Legiuitor – Lordul Yomen participă întotdeauna, în persoană, la balurile date de supuşii săi. Şi, făcând-o, îi îmbărbătează şi îi liniştеşte. De aceea ziua de azi, când a sosit o armată, e perfectă pentru un bal.

Vin se lăsă cu spinarea pe spătar, neştiind ce să mai creadă. Dintre

toate lucrurile pe care se aşteptase să le găsească în oraş, balurile curteneşti nu erau tocmai printre priorităţile ei.

— Deci, zise, care-i slăbiciunea lui Yomen? E ceva în trecut ce putem folosi? Are vreo scădere în felul de-a fi care-l poate face vulnerabil? Unde să lovim?

Încetiute trase alene din pipă, şi o pală de vânt îi aduse pe chipul îmbătrânit cenuşă şi ceaţă.

— Aşadar?

Bătrânul dădu afară fum şi ceaţă.

— Tocmai ţi-am spus că îmi place omul ăla, copilă. Ce m-ar putea împinge să-ţi dau informaţii pe care să le poţi folosi împotriva lui?

— Eşti informator, zise Vin. Asta faci… vinzi informaţii.

— Sunt povestitor, o corectă Încetiute. Şi nu orice poveste e pentru orice fel de urechi. De ce-aş sta de vorbă cu unii care vor să-mi atace oraşul şi să-mi răstoarne suveranul?

— Îţi vom da o poziţie puternică în oraş, odată ce e al nostru.

Încetiute pufni uşor.

— Dacă ai impresia că asemenea lucruri mă interesează, atunci e limpede că Cett ţi-a spus puţine despre felul meu de a fi.

— Te-am putea plăti bine.

— Vând informaţii, copila mea, nu-mi vând sufletul.

— Nu mă ajuţi prea mult, observă Vin.

— Şi spune-mi, draga mea, zise el surâzând, de ce, mai exact, ar trebui să îmi pese?

Vin se încruntă. *Asta e, neîndoielnic, cea mai bizară întâlnire cu un informator pe care am avut-o vreodată,* îşi zise.

Încetiute pufăia din pipă. Nu părea să aştepte ca ea să spună ceva. Părea, de fapt, să creadă că discuţia se sfârşise.

E nobil, cugetă Vin. *Îi place felul în care era înainte lumea. Era confortabil. Până şi skaa se tem de schimbare.*

Se ridică în picioare.

— Îţi spun eu de ce să-ţi pese, bătrâne. Fiindcă cenuşa cade şi nu peste mult timp va acoperi oraşul tău cel cochet. Ceţurile ucid. Cutremurele zguduie pământul şi munţii de cenuşă se încing tot mai tare şi mai tare. Schimbarea stă să se petreacă. Până la urmă, nici Yomen n-o s-o mai poată ignora. Urăşti schimbarea. O urăsc şi eu. Însă lucrurile nu pot rămâne la fel – şi asta e bine, fiindcă altminteri nu ţi se mai schimbă nimic în viaţă, e ca şi cum ai fi mort deja.

Se răsuci, dând să plece.

— Atunci spune-mi că o să opreşti cenuşa, zise domol bătrânul, din spate. Fă soarele galben iarăşi. Îţi spun Moştenitoarea

Supravieţuitorului. Eroul Evurilor.

Vin se opri să se uite, prin ceţurile înşelătoare, la bărbatul cu pipă, ce ţinea cartea închisă.

— Da, zise.

— Pare un destin vrednic de urmat.

— Ori asta, ori mă dau bătută.

Încetiute tăcu un moment.

— Ia loc, copila mea, zise apoi, făcând un gest către scaun.

Vin se aşeză iarăşi.

— Yomen e un om bun, zise Încetiute, însă e un conducător mediocru. E birocrat, un membru al Cantonului Proviziilor. Poate face să se întâmple lucruri – să aducă provizii unde trebuie, să organizeze proiecte de construcţii. În mod obişnuit, asta l-ar fi făcut un cârmuitor acceptabil. Însă…

— Nu şi când se sfârşeşte lumea, zise cu glas înmuiat Vin.

— Întocmai. Dacă ce am auzit e adevărat, atunci soţul tău e un om cu viziune şi care ştie să acţioneze. Dacă vrem ca orăşelul nostru să supravieţuiască, va trebui să fim parte din ceea ce oferiţi.

— Ce facem, atunci?

— Yomen are puţine slăbiciuni, zise Încetiute. E calm şi onorabil. Are, cu toate acestea, o încredere nezdruncinată în Lordul Legiuitor şi felul său de organizare.

— Chiar şi acum? Lordul Legiuitor a murit!

— Da, şi? făcu amuzat Încetiute. Dar cum e cu Supravieţuitorul vostru? Ultima dată când am verificat era niţeluş mort şi el. Şi asta nu i-a stăvilit revoluţia, parcă?

— Ai dreptate.

— Yomen e un credincios, zise Încetiute. Asta ar putea fi o slăbiciune, după cum ar putea fi şi o forţă. Credincioşii sunt adesea dispuşi să încerce imposibilul şi să se bazeze pe providenţă ca să-i călăuzească.

Se opri şi-i aruncă o privire.

— Felul ăsta de comportament poate fi o slăbiciune *dacă* credinţa e prost înţeleasă.

Vin nu zise nimic. Credinţa în Lordul Legiuitor *era* prost înţeleasă. Dacă ar fi fost vreun zeu, nu ar fi reuşit să-l omoare. În mintea ei, chestiunea era simplă.

— Dacă Yomen mai are vreo slăbiciune, zise Încetiute, atunci aceea e bogăţia lui.

— N-aş numi-o slăbiciune.

— Este, dacă nu poţi da seamă de originea averii. A făcut rost de

bani de pe undeva – mult prea mulţi, mai mulţi decât ar fi putut să-i ofere cuferele locale ale Cultului. Nimeni nu ştie de unde îi are.

Ascunzătoarea, tresări Vin. *Chiar are atiul!*

— Ai reacţionat un pic prea tare la asta, zise Încetiute pufăind din pipă. Ar trebui să încerci să nu fii atât de uşor de citit când vorbeşti cu un informator.

Vin se îmbujoră.

— În sfârşit, zise bătrânul întorcându-se la cartea lui, dacă asta e tot, aş vrea să mă reapuc de citit. Salută-l pe Cett din partea mea.

Vin aprobă cu o înclinare a capului, dând să se apropie de marginea balconului. Însă Încetiute îşi drese vocea.

— De obicei, observă el, există compensaţii pentru acte precum al meu.

Vin înălţă o sprânceană.

— Credeam că poveştile n-ar trebui să aibă preţ.

— De fapt, am zis că o poveste n-ar trebui să fie un preţ. E cu totul altceva decât preţul poveştii înseşi. Iar eu, unul, cred că o poveste care nu are un preţ e socotită fără valoare.

— Sunt sigură că ăsta e singurul motiv, zise Vin surâzând şi aruncându-i punga ei – mai puţin câţiva bănuţi acoperiţi cu pânză pe care-i folosea ca să sară. Imperiali de aur. Încă circulă pe aici, presupun?

— Circulă, zise bătrânul punând mâna pe pungă. Circulă…

Vin săltă în noapte, sări peste câteva case şi arse bronz, ca să sesizeze orice puls Allomantic ar fi existat în spate. Ştia că îi stătea în fire să-i bănuiască nejustificat pe cei ce păreau slabi. Mult timp fusese convinsă că Cett era un Născut-din-Ceaţă, pur şi simplu fiindcă era paralizat. Dar tot îl verifică pe Încetiute. Devenise un vechi obicei pe care nu simţea nevoia să-l lase deoparte.

Din spate nu veni niciun puls. Aşa că o luă îndată din loc şi, potrivit instrucţiunilor lui Cett, căută un al doilea informator. Avea destulă încredere în ce-i spusese Încetiute, dar voia o întărire. Alese unul aflat de la opusul lui Încetiute – un cerşetor pe nume Hoid, despre care Cett susţinea că poate fi găsit în piaţa aceea, noaptea târziu.

Câteva sărituri iuţi o duseră acolo. Se opri pe un acoperiş şi cercetă zona. Cenuşii i se dăduse voie să cadă aici, să se adune pe la colţuri, să facă mizerie. Pe o alee se vedeau nişte momâi ghemuite. Cerşetori, fără casă sau slujbă. Aşa trăise uneori şi Vin, dormind pe uliţe, tuşind cenuşă, sperând să nu plouă. Descoperi îndată o siluetă care nu dormea precum celelalte, ci stătea tăcută în fulguiala de cenuşă. Auzi un sunet slab. Bărbatul fredona ceva în legea lui, cum spuseseră şi

instrucţiunile.

Vin ezită.

Nu-şi dădea seama ce, însă situaţia avea ceva ce nu-i pica bine. Nu era în regulă. Nu se opri să gândească, ci se răsuci şi sări, depărtându-se. Asta era una dintre diferenţele mari dintre ea şi Elend – ei nu-i trebuia întotdeauna un motiv. O senzaţie era îndeajuns. El voia mereu să zgândărească lucrurile şi să descopere un *de ce,* şi-l iubea pentru logica sa. Însă ar fi fost nemulţumit de decizia ei de a se feri de piaţa aceea, cum făcuse.

Poate că nu s-ar fi întâmplat nimic rău dacă ar fi intrat în piaţă. Poate că s-ar fi întâmplat ceva oribil. N-avea să ştie vreodată, şi nici nu voia. Cum făcuse de nenumărate ori, Vin se mulţumi să-şi accepte instinctele şi porni mai departe.

Zborul o duse pe o stradă asupra căreia Cett îi atrăsese atenţia. Curioasă, Vin nu mai căută vreun informator ci urmă strada, săltând în ceţurile ce cuprindeau totul. Poposi pe o stradă pietruită, la mică distanţă de o clădire cu ferestre luminate.

Masivă şi utilitară, clădirea era totuşi impresionantă – fie şi pentru mărimea sa. Cett scrisese că dintre clădirile Cultului de Oţel Cantonul Proviziilor era cea mai mare din oraş. Fadrex îl folosise ca staţie de tranzit între Luthadel şi alte oraşe mai importante din vest. Cu canale mari aflate în apropiere, bine fortificat împotriva bandiţilor, oraşul era perfect pentru un sediu provincial al Cantonului Proviziilor. Însă Fadrex nu fusese îndeajuns de important ca să atragă Cantonul Ortodoxiei sau pe cel al Inchiziţiei – cunoscute drept cele mai puternice departamente ale Cultului.

Asta însemna că Yomen, ca obligator şef al clădirii Proviziilor, fusese cea mai mare autoritate religioasă din zonă. Din cele spuse de Încetiute, Vin îşi imagina că Yomen era un obligator al proviziilor standard: şters, plicticos dar teribil de eficient. Şi astfel, desigur, alesese să-şi transforme vechiul sediu într-un palat. Aşa bănuise Cett, iar Vin îşi dădea seama, cu uşurinţă, că era adevărat. Clădirea forfotea de activitate chiar dacă orele erau târzii, şi era păzită de batalioane întregi de soldaţi. Yomen probabil că alesese clădirea ca să le reamintească tuturor de unde îi provenea autoritatea.

Din nefericire, tot acolo se afla, probabil, şi tainiţa Lordului Legiuitor. Vin oftă şi se opri din contemplat clădirea. Îi venea, oarecum, să se strecoare înăuntru şi să descopere, dacă putea, calea spre caverna de dedesubt. Însă aruncă un bănuţ şi se ridică în aer. Nici măcar Kelsier n-ar fi încercat să intre undeva în prima noapte de cercetare. Ea intrase în tainiţa din Urteau, însă aceea fusese abandonată. Trebuia să stea la

sfat cu Elend şi să mai studieze câteva zile oraşul, înainte de a încerca o mişcare atât de cutezătoare precum strecuratul într-un palat fortificat.

Cu ajutorul cositorului şi luminii stelelor, Vin citi numele celui de-al treilea şi ultim informator. Era un al nobil, lucru defel surprinzător dacă se gândea la propria stare a lui Cett. Porni în direcţia indicată. Însă, când porni, observă ceva. Era urmărită.

Îl sesiza doar vag, fiindcă era ascuns de vălătucii mişcători de ceaţă. Şovăielnică, Vin consumă bronz şi fu răsplătită cu un duduit slab, în spate. Un puls Allomantic cu surdină. De obicei, când un Allomant mistuia cupru – cum făcea cel care o urmărea – asta îl făcea invizibil pentru puterea de pătrundere a bronzului. Şi totuşi, din motive pe care nu le putea explica, Vin putea vedea prin această barieră. Lordul Legiuitor fusese şi el în stare s-o facă, la fel şi Inchizitorii.

Continuă să se mişte. Allomantul care o urmărea se socotea, vezi bine, invizibil pentru simţurile lui Vin. Se deplasa cu salturi iuţi, urmând-o la o distanţă sigură. Era bun, fără a fi excelent, şi era cu siguranţă Născut-din-Ceaţă, fiindcă doar un Născut-din-Ceaţă ar fi putut să ardă, în acelaşi timp, şi cupru, şi oţel.

N-o surprindea. Presupusese că dacă era vreun Născut prin oraş, salturile ei aveau să atragă atenţia acestuia.

Nu se obosise să mistuie cupru, lăsându-şi pulsaţiile să fie ascultate de oricine – Născut-din-Ceaţă sau Căutător – ar fi ascultat. Mai bine un duşman scos din bârlog decât unul ascuns în umbre.

Mări viteza, deşi nu într-atât cât să dea de bănuit, iar persoana care-o urmărea trebui să-şi iuţească deplasarea ca să i se ţină pe urme. Vin o ţinu drept spre partea din faţă a oraşului, ca şi cum ar fi plănuit să plece. Când se apropie, simţurile Allomantice îi produseră linii albastre ce duceau spre grinzile mari de fier ce ţineau porţile oraşului prinse de stânca din lateral. Grinzile erau surse importante de metal, iar liniile care arătau asta erau strălucitoare şi groase.

Asta însemna că erau numai bune de ancore. Mistuind fludor ca să nu fie strivită, Vin Împinse grinzile şi fu aruncată în spate.

Îndată, pulsaţiile Allomantice din spatele ei dispărură.

Vin ţâşni prin cenuşă şi pâclă, făcând ca până şi veşmintele ei strânse pe trup să foşnească de la vânt. Se trase iute pe un acoperiş şi se ghemui, încordată. Celălalt Allomant probabil că se oprise din ars metale. Dar de ce s-o fi făcut? Ştia oare că ea putea pătrunde prin nori cuprici? Şi dacă da, de ce o urmase cu atâta nechibzuinţă?

O scutură un fior. Mai era şi un alt lucru care emana pulsaţii Allomantice în noapte. Spiritul ceţii. Nu-l mai văzuse de mai bine de un an. De fapt, pe parcursul ultimei întâlniri, spiritul aproape că-l ucisese

pe Elend – doar pentru a-l reface, apoi, ca Născut-din-Ceaţă.

Încă nu ştia ce rol are spiritul în toate acestea. Nu era Năruire – simţise prezenţa lui Năruire când îl eliberase la Fântâna Înălţării. Acesta era altfel.

Nedumerită şi înfrigurată, se Împinse afară din oraş şi ajunse, iute, înapoi în tabăra lui Elend.

CAPITOLUL 28

Un ultim aspect al manipulării culturale a Lordului Legiuitor e extrem de interesant: cel al tehnologiei.

Am menţionat deja că Rashek a ales să folosească arhitectura khlenni, care i-a permis să edifice structuri vaste şi i-a oferit cunoaşterea inginerească necesară pentru a clădi un oraş atât de mare ca Luthadelul. În alte zone, însă, a suprimat avansul tehnologic. Praful de puşcă, de pildă, a fost privit cu atâta neîncredere de Rashek încât cunoştinţele despre el au dispărut la fel de iute, ca acelea despre religia din Terris.

Rashek, se pare, a fost alarmat de faptul că, folosind arme cu praf de puşcă, până şi cel mai obişnuit dintre oameni putea fi aproape la fel de eficient ca arcaşii cu ani grei de instrucţie. Aşa că i-a favorizat pe arcaşi. Cu cât mai dependentă de instrucţie era tehnologia militară, cu atât mai puţin probabil era ca populaţia ţărănească să se poată răscula şi să-i reziste. Şi, e drept, rebeliunile skaa au eşuat mereu, în parte, chiar din acest motiv.

— Eşti sigură că spiritul ceţii a fost? întrebă Elend, încruntat, cu o scrisoare pe jumătate terminată – inscripţionată pe foiţă de oţel – aşezată pe pupitrul de alături.

Hotărâse să doarmă în cabina de pe vas şi nu într-un cort. Era nu doar mai confortabil, dar se simţea şi mai în siguranţă cu pereţi în jur, şi nu cu pânză.

Vin oftă, se aşeză pe patul ei, îşi trase picioarele spre piept şi-şi sprijini bărbia de genunchi.

— Nu ştiu. M-am cam speriat şi-am luat-o la goană.

— Foarte bine, zise Elend, cutremurându-se la amintirea a ce-i făcuse lui spiritul ceţii.

— Sazed era convins că spiritul ceţii nu era răuvoitor, zise Vin.

— Şi eu eram, zise Elend. Dacă mai ţii minte, eu m-am dus drept spre el, spunându-ţi că simţeam că e prietenos. Şi îndată m-a înjunghiat.

Vin scutură din cap.

— Încerca să mă oprească pe mine să-l eliberez pe Năruire. Credea că dacă tu eşti pe moarte o să iau puterea pentru mine şi o să te vindec, nu să te las de izbelişte.

— Nu-i cunoşti gândurile, Vin. S-ar putea să fie doar coincidenţe care sunt legate în mintea ta.

— Poate. În orice caz, l-a dus pe Sazed la descoperirea că Năruire schimba scrierile.

Asta, cel puţin, era adevărat – dacă relatarea lui Sazed era de încredere. Terisianul fusese cam… incoerent de când murise Tindwyl. *Nu,* îşi zise Elend, simţindu-se împuns de vinovăţie. *Nu, Sazed e demn de încredere. Se luptă el cu credinţa, dar tot ne putem bizui pe el de două ori mai mult decât pe oricare dintre noi.*

— Oh, Elend, zise cu glas slab Vin. Sunt atâtea pe care nu le ştim. Mi se pare, în ultima vreme, că viaţa mea e o carte scrisă într-o limbă pe care nu ştiu s-o citesc. Spiritul ceţii are de-a face cu toate astea, dar nu izbutesc să desluşesc cum anume.

— E probabil de partea noastră, zise Elend, cu toate că era greu să nu-şi amintească felul în care se simţise când fusese înjunghiat, să-şi simtă viaţa scurgându-se din el. Să moară, ştiind ce i-ar fi făcut asta lui Vin.

Se strădui să revină la subiect.

— Crezi că spiritul ceţii a încercat să te oprească să-l eliberezi pe Năruire, iar Sazed zice că i-a dat informaţii importante. Asta îl face duşmanul duşmanului nostru.

— Deocamdată, zise Vin. Dar spiritul ceţii e mult mai slab decât Năruire. Le-am simţit pe amândouă. Aude tot ce spunem, poate vedea toate locurile deodată. Spiritul ceţii e mult mai nevolnic. Mai mult ca o amintire decât ca o forţă ori putere adevărată.

— Tot mai crezi că te urăşte?

Vin strânse din umeri.

— Nu l-am mai văzut de un an şi mai bine, dar sunt sigură că una ca asta nu se schimbă, şi am simţit mereu ură şi vrăjmăşie venind dinspre el. Atunci a fost începutul. În noaptea în care am văzut întâi spiritul ceţii am început să simt că ceţurile nu mai erau căminul meu.

— Eşti sigură că nu spiritul omoară oameni şi-i îmbolnăveşte?

Vin dădu din cap.

— Sigură.

Era neînduplecată în privinţa asta, deşi lui Elend i se părea că se cam pripeşte. Aducea cu o nălucă printre ceţuri? Părea ceva ce-ar fi putut avea legătură cu oamenii morţi în acele ceţuri.

Sigur, cei care mureau în ceţuri nu erau înjunghiaţi, ci piereau în convulsii. Elend oftă şi se frecă la ochi. Scrisoarea neterminată adresată Lordului Yomen se afla pe pupitru – avea să revină mâine dimineaţă la ea.

— Elend, zise Vin. În seara asta am spus cuiva că o să opresc căderea cenuşii şi-o să fac soarele galben.

Elend ridică o sprânceană.

— Informatorul acela căruia îi spuneai ceva?

Vin dădu din cap că da, apoi se lăsă un răstimp de tăcere.

— Nu mă aşteptam să recunoşti aşa ceva, zise el în cele din urmă.

— Sunt Eroul Evurilor, nu? Până şi Sazed a zis asta, înainte să înceapă să se poarte ciudat. E destinul meu.

— Acelaşi „destin" care zicea că vei lua puterea Fântânii Înălţării şi-o vei slobozi spre binele suprem al umanităţii?

Vin dădu din cap.

— Vin, zise Elend cu un zâmbet. Nu prea cred că „destinul" e un lucru de care să ne facem griji acum. Avem dovezi că profeţiile au fost strâmbate de Năruire, ca să păcălească oamenii să-l elibereze.

— Cineva trebuie să-şi facă griji în privinţa cenuşii, zise Vin.

La asta nu prea avea replică. Partea sa logică voia să se contrazică, să afirme că ar fi trebuit să se concentreze pe lucrurile care se puteau face – o guvernare stabilă, descoperirea secretelor lăsate de Lordul Legiuitor, însuşirea proviziilor din tainiţe, însă ploaia de cenuşă părea să se îndesească. Dacă ar fi continuat, nu peste mult cerul avea să se transforme într-o furtună neagră de pulbere.

Numai că-i venea greu să accepte că Vin – soţia lui – putea face ceva în privinţa culorii soarelui sau a cenuşii ce cădea. *Demoux are dreptate,* gândi bătând darabana pe foaia metalică a scrisorii. *Chiar nu sunt un membru devotat al Bisericii Supravieţuitorului.*

O privi, de cealaltă parte a cabinei, aşezată pe pat, cu expresie absentă, gândindu-se la lucruri ce n-ar fi trebuit s-o împovăreze. Chiar şi după salturile în noapte, chiar şi după zilele petrecute pe drum, chiar şi cu faţa mânjită de cenuşă, era frumoasă.

În clipa aceea Elend îşi dădu seama de ceva. Vin nu avea nevoie de încă cineva care s-o divinizeze. Nu-i trebuia încă un credincios devotat ca Demoux, şi mai ales ca el să fie acela. Elend nu trebuia să fie un membru de nădejde al Bisericii Supravieţuitorului. Trebuia să fie doar un soţ de nădejde.

— Bine atunci, zise. S-o facem.

— Ce?

— Să salvăm lumea, zise Elend. Să opreşti cenuşa.

Vin pufni.

— O spui ca şi cum ar fi o glumă.

— Nu, sunt serios, zise şi se ridică în picioare. Dacă asta simţi tu că trebuie să faci – dacă simţi că asta eşti – atunci s-o facem. O să te ajut cum pot.

— Şi ce-ai spus mai devreme? zise Vin. În ultima ascunzătoare când

ai vorbit despre diviziunea muncii. Eu lucrez cu ceţurile, tu lucrezi ca să unifici imperiul.

— Am greşit.

Vin zâmbi, iar lui Elend i se păru că lumea se mai adunase un pic laolaltă.

— Aşadar, zise Elend aşezându-se lângă ea pe pat. Ce propui? Te-ai gândit la ceva?

Vin întârzie să răspundă.

— Da, dar nu-ţi pot spune.

Elend se încruntă.

— Nu fiindcă n-aş avea încredere în tine, zise Vin. Din pricina lui Năruire. În ultima tainiţă, în capăt, am descoperit pe placă o a doua inscripţie. Prevenea că orice vorbesc, sau scriu, va fi cunoscut de duşman. Deci dacă vorbim prea mult, *el* ne va cunoaşte planurile.

— Asta ne cam încurcă dacă e să rezolvăm problema împreună.

Vin îi luă mâinile într-ale ei.

— Elend, ştii de ce am acceptat până la urmă să mă mărit cu tine?

Elend clătină din cap.

— Fiindcă mi-am dat seama că ai încredere în mine, zise Vin. Că ai încredere cum n-a mai avut nimeni. În noaptea aceea, când m-am luptat cu Zane, am hotărât să mă încred în tine. Forţa asta care distruge lumea nu înţelege ce avem noi. Nu-mi trebuie neapărat ajutorul tău; îmi trebuie încrederea. Speranţa ta. E ceva ce eu n-am avut niciodată şi mă bazez pe a ta.

Elend dădu încetişor din cap.

— Îţi aparţine.

— Mulţumesc.

— Ştii, adăugă Elend, în zilele acelea, cât ai refuzat să te căsătoreşti cu mine, m-am tot gândit ce ciudată eşti.

Vin ridică din sprâncene.

— Ei, ce romantic.

Elend zâmbi.

— Hai, trebuie să admiţi că eşti neobişnuită, Vin. Eşti un amestec bizar de femeie din nobilime, zdrenţăroasă din stradă şi pisică. Nu mai spun că ai izbutit – în cei trei ani scurţi de când suntem împreună – să-mi ucizi nu doar zeul, ci şi tatăl, fratele *şi* logodnica. E un soi de şmecherie cu omorurile astea. O fundaţie cam bizară pentru o relaţie, n-ai zice?

Vin se mulţumi să-şi dea ochii peste cap.

— Mă bucur că nu mai am şi alte rude apropiate, zise Elend, apoi o privi. În afară de tine, desigur.

— N-am de gând să mă înec, dacă spre asta baţi.

— Nu, zise Elend, iartă-mă. Sunt doar… păi… ştii. În orice caz, explicam ceva. În cele din urmă am încetat să mă mai gândesc la cât de stranie păreai. Mi-am dat seama că nici nu *conta* dacă te înţeleg sau nu, fiindcă aveam încredere în tine. Are vreo logică? Oricum, presupun că ceea ce zic eu aici e că sunt de acord. Nu prea ştiu ce faci şi n-am habar cum o să îţi atingi ţelul. Dar am încredere că vei izbuti.

Vin se trase mai aproape de el.

— Aş vrea să te pot ajuta cumva, zise Elend.

— Atunci ocupă-te tu de partea cu numerele, zise Vin încruntându-se dezgustată.

Deşi ea se gândise că era ceva necurat la mijloc cu procentul celor care erau răpuşi de ceaţă, Elend ştia că cifrele îi dădeau bătaie de cap. Nu avea pregătirea şi nici experienţa de a se descurca cu ele.

— Eşti sigură că are vreo legătură? întrebă Elend.

— Ţie ţi s-a părut ceva ciudat cu procentele alea.

— Aşa e. Bine, mă ocup.

— Doar să nu-mi spui ce-ai descoperit, zise Vin.

— Şi cum o să ajute *asta* la ceva?

— Încredere, zise Vin. Îmi poţi spune ce să fac, doar să nu-mi spui de ce. Poate reuşim să i-o luăm arătării înainte.

Să i-o luăm înainte? îşi spuse Elend. *Are puterea de a îngropa în cenuşă întregul imperiu şi ne poate auzi fiecare cuvinţel. Cum să „i-o iei înainte" unei asemenea fiinţe?*

Promisese însă să aibă încredere în Vin şi era decis să-şi respecte promisiunea.

Vin arătă către masă.

— E scrisoarea către Yomen?

— Sper că va vorbi cu mine, acum că am ajuns aici în persoană.

— Încetiute pare să creadă că Yomen e un om bun. Poate o să te asculte.

— Mă cam îndoiesc, zise Elend încleştând pumnul şi scrâşnind din dinţi de frustrare. Le-am spus celorlalţi că vreau să încerc cu diplomaţia, dar *ştiu* că Yomen îmi va respinge mesajul. De asta am şi venit cu armata după mine – puteam să te trimit pe tine să te furişezi, ca în Urteau. Dar strecuratul nu prea ne ajută aici. Trebuie să punem stăpânire pe oraş dacă vrem proviziile.

— Ne *trebuie* acest oraş. Chiar dacă nu am fi fost îmboldiţi să aflăm ce-i în tainiţă, tot aş fi venit. Ameninţarea pe care o reprezintă Yomen pentru regatul nostru e prea puternică, iar posibilitatea ca Lordul Legiuitor să fi lăsat date importante în ascunzătoarea aceea nu poate fi

trecută cu vederea. Yomen are grâne în ascunziş, însă pământul de peaici n-o să aibă parte de destulă lumină ca să le poată cultiva. Aşa că va da probabil grâne poporului de mâncare – o risipă, când noi nu avem destul ca să plantăm în Stăpânirea Centrală. Trebuie să luăm oraşul, sau cel puţin să ne facem un aliat din el. Dar ce mă fac dacă Yomen nu vrea să stea de vorbă? Să trimit armata să atace satele din jur? Să otrăvesc proviziile oraşului? Dacă ai dreptate, atunci am găsit ascunzătoarea, ceea ce înseamnă că are mai multă mâncare decât am sperat. Însă dacă o distrugem, ai lui vor flămânzi…

Elend scutură din cap.

— Mai ţii minte când l-am executat pe Jastes?

— Ai avut tot dreptul, zise iute Vin.

— Aşa cred, zise Elend. Dar l-am ucis fiindcă a condus spre oraşul meu un grup de kolosşi şi i-a lăsat să-mi distrugă poporul. Aproape că am făcut acelaşi lucru aici. Sunt douăzeci de mii de lighioane afară.

— Le poţi controla.

— Aşa a crezut şi Jastes. Nu vreau să le dezlănţui, Vin. Dar dacă asediul eşuează şi va trebui să încerc să trec de fortificaţiile lui Yomen? Fără kolosşi n-aş izbuti, zise Elend şi clătină din cap. Dacă aş putea *vorbi* cu Yomen… Poate l-aş face să priceapă, sau măcar să mă conving pe mine însumi că trebuie să cadă.

Vin rămase tăcută un răstimp.

— S-ar putea să… fie o cale.

Elend o ţintui cu privirea.

— Încă se ţin baluri în oraş, zise Vin. Iar regele Yomen participă la toate.

Elend clipi. Crezu, la început, că nu înţelesese bine. Dar ochii ei – cu dârzenia lor sălbatică – îl convinseră de contrariu. Vedea în ea, câteodată, o urmă a Supravieţuitorului; sau, cel puţin, a omului în care-l transformaseră legendele pe Kelsier. O influenţase pe Vin mai mult decât îi plăcea ei să recunoască.

— Vin, zise sec, ai sugerat să participăm la un *bal* care se ţine în mijlocul unui oraş pe care-l asediem?

Vin ridică din umeri.

— Sigur. De ce nu? Suntem Născuţi-din-Ceaţă, putem intra fără bătaie de cap în oraş.

Aş avea o sală plină cu nobilimea pe care sper s-o intimidez, nu mai spun de accesul la omul care refuză să mă vadă, într-o situaţie în care ar avea de furcă s-o şteargă fără să pară laş.

— Crezi că-i o idee bună, zise Vin zâmbind răutăcioasă.

— E o *nebunie.* Sunt împărat, n-ar trebui să mă strecor în oraşul

duşman ca să mă duc la o petrecere.

Vin îşi miji ochii, privindu-l ţintă.

— Recunosc totuşi, zise Elend, că acest concept *are* o doză considerabilă de farmec.

— Yomen nu vrea să ne vadă, zise Vin, aşa că ne ducem nechemaţi la petrecerea lui.

— A trecut ceva de la ultimul meu bal, zise Elend gânditor. O să trebuiască să scot la iveală nişte lucruri bune de citit, de dragul vremurilor de altădată.

Brusc, Vin se făcu palidă. Elend se opri, o privi, simţind că ceva nu-i cum trebuie. Nu cu ce zisese, cu altceva. *Ce este? Asasini? Spirite ale ceţii? Kolosşi?*

— Acum mi-am dat seama de ceva, zise Vin privindu-l cu ochii ei intenşi. Nu pot merge la bal – nu mi-am luat nicio rochie!

CAPITOLUL 29

Lordul Legiuitor n-a interzis, doar, anumite tehnologii, ci a suprimat complet orice progres tehnologic. Pare ciudat, acum, că pe parcursul întregii sale domnii de o mie de ani s-au făcut atât de puţine progrese. Sisteme de cultivare a pământului, tehnici arhitecturale, ba chiar şi moda, au rămas toate remarcabil de stabile cât a durat stăpânirea sa.

A construit imperiul perfect, apoi a încercat să-l facă să rămână aşa. În cea mai mare parte, a avut succes. Ceasurile de buzunar – altă invenţie Khlenni pe care şi-a însuşit-o – care se făceau în veacul al zecelea al imperiului erau aproape identice cu cele făcute în veacul întâi. Totul rămânea la fel.

Până ce s-a prăbuşit totul, desigur.

Ca majoritatea oraşelor din Ultimul Imperiu, Urteau nu avusese permisiunea să-şi construiască ziduri înconjurătoare. În perioada timpurie a vieţii lui Sazed, înainte ca acesta să se răzvrătească, faptul că aceste oraşe nu-şi puteau construi fortificaţii păruse mereu a fi un indiciu subtil al vulnerabilităţii Lordului Legiuitor. Până la urmă, dacă Lordul Legiuitor era îngrijorat de răscoale şi se temea ca oraşele să nu se ridice împotriva sa, poate că ştia ceva ce nu mai ştia nimeni: că *putea* fi învins.

Asemenea gânduri îl duseseră pe Sazed la Iapa şi în cele din urmă la Kelsier. Acum îl purtaseră spre oraşul Urteau – care, în sfârşit, *chiar* se răsculase împotriva cârmuirii nobililor. Din păcate, îl puneau şi pe Elend Venture la socoteală printre nobili.

— Nu-mi place, Maestre Păstrător, zise căpitanul Goradel păşind alături de Sazed, care – de dragul imaginii – mergea acum în caleaşcă lângă Boare şi Alirianne. După ce lăsase poporul din Terris în urmă, Sazed se grăbise să-i ajungă pe Boare şi pe ceilalţi din urmă, iar acum pătrundeau, în sfârşit, în oraşul care le era ţinta.

— Lucrurile ar trebui să fie destul de dure pe-aici, continuă Goradel. Nu cred că vei fi în siguranţă.

— Mă îndoiesc că e atât de rău pe cât crezi, spuse Sazed.

— Dacă te iau prizonier?

— Dragul meu, spuse Boare aplecându-se în faţă ca să-l privească pe Goradel. De aceea *trimit* regii ambasadori. În felul ăsta, dacă cineva e prins, regele rămâne totuşi în siguranţă. Noi, prietene, suntem ceva ce Elend nu poate fi: înlocuibili.

Goradel se încruntă.

— *Eu* nu mă simt foarte înlocuibil.

Sazed scoase capul din caleaşcă, privind, prin perdeaua de cenuşă, oraşul. Era mare şi unul dintre cele mai vechi din imperiu. Observă, cu interes, că pe măsură ce se apropiau, drumul părea să coboare, intrând pe un braţ secat de canal.

— Ce-i asta? întrebă Alirianne, scoţându-şi căpşorul blond pe cealaltă parte a caleştii. De ce şi-au construit drumurile în şanţuri?

— Canale, draga mea, zise Boare. Oraşul era înţesat cu ele cândva. Acum sunt goale – un cutremur sau ceva a schimbat cursul unui râu.

— Te înfioară, zise trăgându-şi înăuntru capul. Face clădirile să pară de două ori mai înalte.

Când intrară în oraşul propriu-zis – însoţiţi de cei două sute de soldaţi în formaţie – fură întâmpinaţi de o delegaţie de soldaţi din Urteau, în uniforme cafenii. Sazed trimisese vorbă că aveau să sosească, desigur, şi regele – Cetăţeanul, cum era numit – îi permisese lui Sazed să-şi aducă în oraş micul contingent de trupe.

— Spun că regele lor vrea să se întâlnească cu tine de îndată, maestre terrisian, zise Goradel apropiindu-se iarăşi de caleaşcă.

— Nu pierde vremea, aşa-i? întrebă Boare.

— Atunci să mergem, zise Sazed făcându-i un semn de încuviinţare lui Goradel.

— Nu sunteţi doriţi aici.

Quellion, Cetăţeanul, era un bărbat tuns scurt, cu piele aspră şi cu purtare milităroasă. Sazed se întrebă de unde căpătase omul – care fusese, din ce ştia, un simplu fermier înainte de Prăbuşire – asemenea iscusinţă de conducător.

— Îmi dau seama că nu doreşti să vezi soldaţi străini în oraşul tău, zise cu grijă Sazed. Dar ţi-ai dat seama, desigur, că nu am venit puşi pe cuceriri. Două sute de oameni nu înseamnă tocmai o forţă de invazie.

Quellion stătea la pupitrul său, cu mâinile la spate. Purta nădragi de skaa obişnuiţi şi cămaşă, însă ambele fuseseră vopsite în roşu-închis, cu tente arămii. „Camera de audienţe” era o sală de sfat mare, aflată în ceea ce fusese cândva o reşedinţă nobiliară. Pereţii fuseseră daţi cu var alb şi candelabrul înlăturat. Lipsită de mobilier şi de podoabe, încăperea era ca o cutie.

Sazed, Boare şi Alirianne stăteau pe scăunele de lemn tare, singurele pe care li le oferise Cetăţeanul. Goradel stătea mai în spate, cu o gardă de zece soldaţi.

— Nu e vorba de soldaţi, terrisianule, spuse Quellion. E vorba despre cel ce te-a trimis.

— Împăratul Venture e un monarh bun şi îngăduitor, rosti Sazed.

Quellion pufni, întorcându-se către unul dintre cei ce-l întovărăşeau. Avea mulţi – poate douăzeci – despre care Sazed presupuse că erau membri în administraţia sa. Majoritatea purtau roşu, precum Quellion, deşi de o nuanţă mai puţin intensă.

— Elend Venture, spuse Quellion ridicând un deget, e un mincinos şi un tiran.

— Nu este adevărat.

— A? făcu Quellion. Şi tronul cum şi l-a căpătat? Nu învingându-i în luptă pe Straff Venture şi pe Ashweather Cett?

— Războiul a fost…

— Războiul este adesea un pretext al tiranilor, terrisianule, zise Quellion. Rapoartele mele spun că nevasta lui Născută-din-Ceaţă i-a obligat pe regi să i se închine în ziua aceea – i-a silit să-i jure credinţă dacă nu voiau să fie măcelăriţi de brutele sale de kolosşi. Ţi se pare acţiunea unui om „bun şi îngăduitor”?

Sazed nu răspunse.

Quellion făcu un pas înainte, lăsându-şi palmele pe pupitru.

— Ştii ce am făcut cu nobilimea din oraşul ăsta, terrisianule?

— I-aţi ucis, zise calm Sazed.

— Întocmai cum a poruncit Supravieţuitorul, zise Quellion. Pretinzi că i-ai fost tovarăş, înainte de cădere. Şi totuşi slujeşti una dintre casele nobile pe care voia să le răstoarne. Nu ţi se pare o contradicţie, terrisianule?

— Lordul Kelsier şi-a împlinit ţelul odată cu moartea Lordului Legiuitor, spuse Sazed. Odată ce s-a obţinut pacea aia.

— Pace? Spune-mi, terrisianule, l-ai auzit vreodată pe Supravieţuitor să vorbească despre asta?

Sazed şovăi.

— Nu, recunoscu până la urmă.

Quellion pufni.

— Măcar eşti cinstit. Singurul motiv pentru care vorbesc cu tine e pentru că Venture a fost îndeajuns de isteţ pentru a trimite un terrisian. Dacă ar fi trimis un nobil, l-aş fi ucis pe nemernic şi i-aş fi trimis ţeasta înnegrită înapoi drept răspuns.

În sală se lăsă tăcerea. După câteva clipe de aşteptare, Quellion îi întoarse spatele lui Sazed şi li se adresă însoţitorilor săi.

— Simţiţi? Începeţi să vă simţiţi ruşinaţi? Uitaţi-vă la simţămintele voastre – simţiţi deodată o frăţie între voi şi slujitorii aceştia ai unui mincinos?

Se răsuci iar, privindu-l pe Boare.

— V-am prevenit pe toţi în privinţa allomanţiei, unealta neagră a nobilimii. Ei bine, acum aveţi parte de ea. Omul ăsta – ce stă alături de *distinsul* terrisian – e cunoscut drept Boare. E unul dintre cei mai ticăloşi oameni de pe pământ. Un Domolitor cu puteri mari.

Quellion i se adresă lui Boare.

— Spune-mi, Domolitorule, pe câţi i-ai forţat să-ţi fie prieteni? Pe câţi duşmani i-ai silit să se omoare singuri? Fata cea drăguţă de lângă tine – ia spune, ţi-ai folosit arta pentru a o vrăji ca să ţi-o aduci în pat?

Boare zâmbi şi ridică pocalul cu vin.

— Dragul meu, m-ai descoperit, fireşte. Însă, înainte de a te felicita pentru că mi-ai băgat de seamă atingerea, ar trebui să te întrebi, poate, de ce te-am manipulat ca să spui ce tocmai ai spus.

Quellion tăcu – deşi, fireşte, Boare juca la cacealma. Sazed oftă. O reacţie indignată ar fi fost mult mai potrivită – însă nu asta îi era lui Boare firea. Acum Cetăţeanul avea să-şi petreacă restul întâlnirii întrebându-se dacă vorbele îi fuseseră insuflate de Boare.

— Stăpâne Quellion, rosti Sazed, sunt vremuri primejdioase. Trebuie să fi observat.

— Ne putem apăra foarte bine şi singuri, zise Quellion.

— Nu vorbesc despre armate sau bandiţi, Cetăţene. Vorbesc despre ceţuri şi cenuşă. Ai băgat de seamă că ceţurile zăbovesc tot mai mult în timpul orelor de lumină de peste zi? Ai băgat de seamă lucrurile nefireşti pe care le fac oamenilor tăi, ducându-i la moarte pe cei ce ies afară?

Quellion nu-l contrazise, nici nu-l numi neghiob. Asta îi spuse destule lui Sazed. Muriseră oameni în oraşul acela.

— Cenuşa cade necontenit, Cetăţene, spuse Sazed. Ceţurile sunt ucigaşe iar kolosşii umblă nestingheriţi. Ar fi un moment bun pentru o alianţă puternică. În Stăpânirea Centrală putem cultiva grâne mai bine, fiindcă avem mai mult soare. Împăratul Venture a descoperit o cale de a controla kolosşii. Orice s-ar întâmpla în următorii ani ar fi foarte avantajos pentru prietenul împăratului Venture.

Quellion scutură din cap, resemnat parcă. Se întoarse iarăşi spre tovarăşii săi.

— Vedeţi – întocmai cum v-am spus. Ne spune mai întâi că vine în pace, apoi trece la ameninţări. Venture controlează kolosşii. Venture controlează hrana. Îndată va zice că Venture controlează şi ceţurile!

Quellion se răsuci din nou spre Sazed.

— N-avem ce face cu ameninţări pe-aici, terrisianule. Nu ducem grija viitorului.

Sazed ridică din sprânceană.

— Şi de ce aşa?

— Fiindcă *noi* îl urmăm pe Supravieţuitor. Dispari din faţa mea.

Sazed se ridică.

— Aş dori să rămân în oraş, ba poate chiar să ne mai întâlnim iarăşi.

— Asta nu se va întâmpla.

— Oricum ar fi, zise Sazed, aş prefera să stau. Îţi făgăduiesc că oamenii mei nu vor provoca tulburări. Îmi îngădui?

Îşi plecă respectuos capul.

Quellion mormăi ceva în barbă, apoi flutură din mână.

— Dacă îţi interzic, atunci o să te strecori cumva. Rămâi dacă trebuie, terrisianule, dar te previn – respectă-ne legile şi nu ne face necazuri.

Sazed mai făcu o plecăciune, apoi se retrase împreună cu ai săi.

— Ei bine, zise Boare aşezându-se iarăşi pe pernele caleştii, revoluţionari puşi pe omor, toată lumea poartă aceleaşi haine gri, au străzi ca nişte şanţuri pe care una din zece clădiri a fost arsă din temelii. Ce loc încântător a ales Elend pentru vizita noastră – amintiţi-mi să-i mulţumesc la întoarcere.

Sazed zâmbi, deşi nu se simţea tocmai amuzat.

— Haide, nu face mutra asta posomorâtă, bătrâne, zise Boare gesticulând cu bastonul, în vreme ce caleaşca pornea, înconjurată de soldaţi. Ceva îmi spune că Quellion ăsta nu-i nici pe jumătate aşa de ameninţător pe cât se dă. O să-l convingem până la urmă.

— Nu sunt sigur, Lord Boare. Locul ăsta… e altfel decât alte oraşe. Conducătorii nu sunt aşa de deznădăjduiţi iar poporul e mai ascultător. N-o să ne fie uşor, aşa cred.

Alirianne împunse braţul lui Boare.

— Borişor, vezi aia, acolo?

Boare îşi miji ochii în lumină, iar Sazed se aplecă în faţă, uitându-se printr-o latură a caleştii. Un grup de oameni făcuseră un foc mare în curte. Pălălaia trimitea în văzduh o dâră şerpuitoare de fum. Sazed căută din reflex o cositorminte cu care să-şi sporească ascuţimea vederii. Înlătură impulsul apoi şi se mulţumi să privească cu luare-aminte, cu toate că-i venea în ochi lumina după-amiezii.

— Arată ca…

— Tapiserii, zise unul dintre soldaţi, apropiindu-se de ferestruică. Şi mobilă – lucruri scumpe – semne ale nobilimii, potrivit Cetăţeanului. Focul a fost pus ca să ne impresioneze pe noi, cum altfel. Quellion probabil că are puse deoparte diverse, ca să poruncească să fie arse în momente anume alese, dramatice.

Sazed încremeni, bănuitor. Ca toţi oamenii lor, şi acesta avea gluga mantiei coborâtă pe ochi, ca să se apere de cenuşă. Când bărbatul întoarse capul, Sazed văzu că – ciudat lucru – acesta purta o legătură de pânză strânsă bine peste ochi, de parcă ar fi fost orb. Îi recunoscu, totuşi, chipul.

— Fantomă, dragul meu băiat! Ştiam eu că o să apari. De ce te-ai legat la ochi?

Fantomă nu răspunse. Se răsuci în schimb, aruncând o privire înapoi, spre flăcări. Trupul lui părea încordat.

Pânza trebuie că este îndeajuns de subţire ca să vadă prin ea, îşi zise Sazed. Era singura explicaţie pentru felul graţios şi uşor în care se mişca Fantomă, în ciuda legăturii. Dar părea totuşi, suficient de groasă ca să opacizeze…

Fantomă se întoarse către Sazed.

— O să aveţi nevoie de un sediu în oraş. Aţi ales vreunul?

Boare scutură din cap.

— Ne gândeam să folosim un han.

— În oraşul ăsta nu-s hanuri adevărate, spuse Fantomă. Quellion zice că cetăţenii ar trebui să aibă grijă unii de alţii, iar vizitatorii să stea prin casele oamenilor.

— Hmm, zise Boare. Poate o să fie nevoie să punem cortul afară.

Fantomă clătină din cap.

— Nu. Urmaţi-mă.

— Cantonul Inchiziţiei? întrebă încruntându-se Sazed, în vreme ce se dădea jos din caleaşcă.

Fantomă stătea ceva mai încolo, pe treptele ce duceau înăuntrul grandioasei clădiri. Se întinse spre el, dând din capul legat atât de bizar.

— Quellion n-a atins niciuna dintre clădirile Cultului. A poruncit să fie blocate cu scânduri bătute în cuie, dar nu le-a jefuit şi nici nu le-a ars. Cred că se teme de Inchizitori.

— O teamă sănătoasă şi raţională, băiatul meu, zise Boare, care încă stătea în caleaşcă.

Fantomă pufni.

— Inchizitorii n-or să ne supere, Boare. Sunt prea ocupaţi încercând s-o omoare pe Vin. Haideţi.

Păşi pe trepte, iar Sazed îl urmă. În spate îl auzi pe Boare oftând exagerat de tare, apoi cerând-i unui soldat să-i aducă o umbrelă ca să se apere de cenuşă.

Clădirea era masivă, impozantă, ca majoritatea clădirilor Cultului. În

vremea Lordului Legiuitor, clădirile avuseseră menirea de a atrage atenţia asupra puterii imperiale în orice oraş de pe întinderea Ultimului Imperiu. Preoţii care le umpluseră erau mai degrabă birocraţi şi funcţionari – dar asta fusese, până la urmă, adevărata putere a Ultimului Imperiu. Controlul resurselor şi al oamenilor.

Fantomă se opri lângă uşile late, acoperite cu scânduri bătute în cuie. Ca majoritatea imobilelor din Urteau, şi acesta era construit din lemn, nu din piatră. Se uită în sus, de parcă ar fi privit căderea cenuşii, aşteptându-i pe Sazed şi Boare. Mereu fusese tăcut de fel, şi devenise şi mai tăcut după ce-i murise unchiul, în timpul asaltului asupra oraşului Luthadel. Când ajunse şi Sazed, Fantomă începu să desprindă scândurile.

— Mă bucur că ai venit, Sazed, zise.

Sazed veni să-l ajute cu scândurile. Se opinti, încercând să desprindă cuiele – dar probabil că alesese una dintre cele mai încăpăţânate, fiindcă, deşi cele apucate de Fantomă se desprindeau cu uşurinţă, a lui Sazed nu se mişca nici atâtica.

— Şi de ce te bucuri, Lord Fantomă?

Fantomă pufni.

— Nu-s lord, Sazed. Elend n-a mai apucat să-mi dea şi mie un titlu.

Sazed zâmbi.

— A zis că nu-l voiai decât ca să impresionezi femeile.

— Chiar aşa, zise Fantomă şi zâmbi, în vreme ce desfăcea încă o scândură. Ce alt motiv ar fi să ai vreun titlu? Oricum, zi-mi Fantomă, te rog. E un nume bun.

— Prea bine.

Fantomă întinse o mână şi rupse cu uşurinţă, fără strădanie, scândura pe care o trăgea Sazed. *Ce?* îşi zise buimăcit Sazed. Nu era el prea musculos, dar nici nu crezuse ca Fantomă să fie. Probabil că se antrenase cu greutăţi.

— În orice caz, zise Fantomă întorcând capul, mă bucur că ai venit fiindcă am de vorbit cu tine. Lucruri pe care alţii nu le-ar pricepe.

Sazed se înnegură.

— Lucruri de care fel?

Fantomă zâmbi, apoi izbi uşa cu umărul, deschizând-o către o sală întunecată, cavernoasă.

— Lucruri de-ale zeilor şi oamenilor, Sazed. Haideţi.

Băiatul dispăru în întuneric. Sazed aşteptă afară, dar Fantomă nu aprinse vreun felinar. Însă îl auzea cum umblă pe dinăuntru.

— Fantomă? zise într-un târziu. Nu văd nimic. Ai vreun felinar?

Fantomă întârzie câteva clipe cu răspunsul, apoi zise:

— A, aşa e.

Şi o clipă după aceea o lumină scăpără şi un felinar începu să licărească.

Boare ajunse în spatele lui Sazed.

— Spune-mi, făcu acesta cu voce înceată, mi se pare mie sau băiatul s-a schimbat de când nu l-am mai văzut?

— Pare mult mai încrezător în sine, spuse Sazed, aplecând capul în piept. Şi mai capabil. Dar care crezi că ar fi scopul legăturii aceleia peste ochi?

Boare ridică din umeri şi o luă pe Alirianne de braţ.

— Mereu a fost mai ciudăţel. Poate crede că o să-l ascundă, să nu fie recunoscut ca membru al grupului lui Kelsier. Ţinând seama de îmbunătăţirea stării de spirit – şi a dicţiei – accept să am de-a face cu o ciudăţenie, două.

Boare şi Alirianne intrară, iar Sazed îi făcu semn din mână căpitanului Goradel, arătându-i că trebuia să stabilească un perimetru afară. Bărbatul încuviinţă cu un gest şi trimise un grup de soldaţi să-i urmeze pe Sazed şi pe ceilalţi. În cele din urmă, încruntându-se, Sazed intră şi el în clădire.

Nu ştia la ce se aşteptase. Clădirea ţinuse de Cantonul Inchiziţiei – cel mai infam dintre braţele Cultului. Nu se dădea în vânt să intre acolo. Ultima clădire de acest fel în care pătrunsese fusese Abaţia din Seran, şi fusese cu siguranţă nu tocmai plăcut. Însă acest imobil nu arăta deloc ca Abaţia, ci era doar un sediu birocratic şi nimic mai mult. Era mobilat ceva mai auster decât majoritatea clădirilor Cultului, însă avea încă tapiserii pe pereţii de lemn şi covoare late, roşii, ce acopereau pardoseala. Ornamentaţiile erau de metal şi în fiecare încăpere se găseau şeminee.

Urmându-i pe Boare şi Fantomă prin clădire, Sazed îşi imagina cum arătase locul pe vremea Lordului Legiuitor. Fără praf, însă cu un aer de eficienţă scorţoasă. La acele pupitre ar fi stat administratori, adunând şi completând informaţii despre casele nobile, rebeli skaa şi chiar alte cantoane ale Cultului. Între Cantonul Ortodoxiei, care administra imperiul, şi Cantonul Inchiziţiei, care-l supraveghea, existase un veşnic conflict.

Locul nu inspira teamă, era mai degrabă un spaţiu al numerelor şi arhivelor. Inchizitorii veneau, probabil, arareori pe aici. Fantomă îi conduse prin mai multe încăperi aflate în dezordine, până ajunse la o cămară mai mică, în spate. Aici, Sazed observă că praful fusese răscolit pe podea.

— Ai mai fost pe aici? întrebă intrând în odaie după Fantomă, Boare

şi Alirianne.

Fantomă încuviinţă.

— Şi Vin a mai fost. Nu mai ţii raportul?

Se lăsă apoi pe burtă, descoperi un zăvor ascuns şi deschise un chepeng. Sazed privi spre întunericul de jos.

— Despre ce vorbeşte? îi şopti Alirianne lui Boare. Vin a fost aici?

— A fost în recunoaştere, draga mea. Să găsească…

— Tainiţa, rosti Sazed, în vreme ce Fantomă începea să coboare o scară în beznă.

Lăsă felinarul afară.

— Ascunzătoarea cu provizii lăsate de Lordul Legiuitor. Toate sunt sub clădiri ale Cultului.

— Păi asta am venit să recuperăm, nu? zise Alirianne. Şi-o avem. De ce ne mai batem capul cu Cetăţeanul ăla şi ţăranii lui nebuni?

— N-avem cum scoate proviziile afară din oraş dacă Cetăţeanul e la conducere.

Vocea lui Sazed se ridica, răsunând uşor printre pereţi.

— Sunt prea multe.

— Şi, pe lângă asta, draga mea, zise Boare, Elend nu ne-a trimis doar după provizii, ci să potolim o răscoală. Nu putem sta aşa, cu unul dintre oraşele noastre mari răsculat, şi *mai ales* nu ne putem permite să lăsăm răzmeriţa să se întindă. Mi se pare cam ciudat, totuşi, să ne aflăm de partea asta a problemei – să avem de oprit o rebeliune în loc să o pornim.

— S-ar putea să trebuiască organizată o rebeliune *împotriva* rebeliunii, răsună de jos vocea lui Fantomă. Dacă asta te face să te simţi mai bine. Şi aveţi de gând, până la urmă, să coborâţi sau nu?

Sazed şi Boare schimbară o privire, apoi Boare făcu un gest spre gaura întunecată.

— După tine.

Sazed luă felinarul şi începu să coboare. La fund, descoperi o încăpere mică săpată în piatră, cu un perete ce fusese împins în spate, lăsând la iveală o grotă. Păşi în ea, în vreme ce Boare ajungea şi el jos, ajutând-o şi pe Alirianne să coboare.

— Lord Legiuitor! zise Boare din spatele său. E enormă!

— Lordul Legiuitor a pregătit aceste tainiţe în caz de dezastru, spuse Fantomă de undeva din faţa lor. Erau menite să ajute imperiul să treacă prin ceea ce trecem noi acum. N-ar fi fost de mare folos dacă nu erau făcute în stil mare.

„Stil mare” era corect. Stăteau pe o lespede, lângă tavanul cavernei, iar în jos se întindea o încăpere vastă. Sazed văzu şiruri după şiruri de

rafturi, întinse pe lungimea podelei.

— Cred că ar trebui să ne stabilim aici baza, Sazed, zise Fantomă deplasându-se spre un şir de trepte ce duceau înspre burta grotei. E singurul loc din oraş care se poate apăra. Dacă ne punem trupele în clădirea de deasupra, putem folosi caverna pentru provizii – şi ne putem retrage aici în caz de urgenţă. O putem apăra chiar şi de un atac îndârjit.

Sazed se întoarse şi privi cadrul de piatră al uşii ce dădea spre încăpere. Era îndeajuns de mic ca doar un om să poată pătrunde odată – adică ar fi foarte uşor de apărat, şi probabil că exista o cale de a închide iarăşi pasajul.

— Deodată mă simt mult mai în siguranţă în oraşul ăsta, observă Boare.

Sazed încuviinţă. Se răsuci pe loc şi mai privi odată caverna. Auzea, în depărtare, ceva.

— Acolo e apă?

Fantomă cobora treptele. Vocea sa, iarăşi, vui în încăpere.

— Fiece tainiţă are ceva aparte – ceva în cantităţi mai mari decât se află în celelalte.

Sazed coborî treptele, în vreme ce soldaţii lui Goradel pătrundeau în ascunziş, prin spatele lui Boare. Deşi ostaşii aduseseră felinare cu ei, Boare şi Alirianne se ţinură aproape de Sazed cât dură coborâşul.

Curând, Sazed zări nişte scânteieri de lumină, ceva mai încolo. Ridică felinarul şi se opri pe trepte, observând că bezna din depărtare era prea netedă ca să facă parte din lespezile cavernei.

Boare fluieră uşurel, în vreme ce cercetau cu privirile enormul lac subteran.

— Ei bine, observă el, ştim acum ce s-a ales de apa din canalele alea.

CAPITOLUL 30

La început, lumea a presupus că persecutarea de către Rashek a religiei din Terris era o dovadă a urii sale. Acum însă, ştim că Rashek era el însuşi un terrisian, aşa că această distrugere pare cam neobişnuită. Bănuiesc că are ceva de-a face cu profeţiile despre Eroul Evurilor. Rashek ştia că puterea Dăinuirii avea să revină, până la urmă, în Fântâna Înălţării. Dacă religia din Terris ar fi fost îngăduită, atunci poate că, într-o bună zi, cineva avea să-şi croiască drum spre Fântâna Înălţării şi să ia puterea, apoi s-o folosească pentru a-l înfrânge pe Rashek şi pentru a-i răsturna domnia. Aşa că a ascuns ce se ştia despre Erou şi ce-ar fi trebuit acesta să facă, sperând să ţină pentru el secretul Fântânii.

— Nu încercaţi să mă convingeţi să n-o fac? întrebă amuzat.

Ham şi Cett schimbară o privire.

— De ce am face asta? întrebă Ham, de la prora bărcii.

Soarele, în depărtare, apunea, iar ceţurile începeau deja să se adune. Barca se legăna uşurel, iar soldaţii forfoteau pe mal, pregătindu-se de noapte. Trecuse o săptămână de la prima cercetare făcută de Vin în Fadrex şi tot nu izbutise să se strecoare în tainiţă.

Venea noaptea următorului bal, iar Elend şi Vin se pregăteau să participe.

— Ei bine, mă pot gândi la vreo două motive pentru care ai putea să nu fii de acord, zise Elend şi se apucă să le numere pe degete. Mai întâi, nu e înţelept să mă expun unei eventuale capturări. În al doilea rând, arătându-mă la petrecere, voi dezvălui că sunt un Născut-din-Ceaţă, confirmând zvonuri pe care Yomen poate că nu le crede încă. În al treilea, i-aş duce în acelaşi loc pe cei doi Născuţi-din-Ceaţă pe care îi avem, unde ar putea fi cu uşurinţă atacaţi – nu poate fi o idee bună. În fine, mai e şi faptul că a merge la un bal în mijlocul războiului e *nebunie curată.*

Ham ridică din umeri, sprijinindu-se într-un cot de parapetul punţii.

— Nu-i prea diferit de atunci când ai intrat în tabăra tatălui tău, în timpul asediului Luthadelului. Doar că nu erai încă Născut şi n-aveai atâta putere politică. Yomen ar fi nebun să facă ceva împotriva ta – trebuie să ştie că dacă eşti cu el în aceeaşi încăpere, e şi el în pericol de moarte.

— O s-o şteargă, zise Cett din jilţul său. Petrecerea o să se sfârşească în clipa în care apari.

— Nu, zise Elend, nu cred.

Aruncă o privire iute spre cabina lor. Vin se pregătea încă – pusese croitorii taberei să-i modifice o rochie de bucătăreasă. Elend era îngrijorat. Oricât de bine ar fi arătat rochia aceea, avea să sară în ochi comparată cu straiele luxoase de bal ale celorlalţi.

Se întoarse iarăşi spre Cett şi Ham.

— Nu cred că Yomen va fugi. Ştie că, dacă Vin ar vrea să-l ucidă, ar ataca în secret palatul. Încearcă din greu să pretindă că nu s-a schimbat nimic de când a dispărut Lordul Legiuitor. Când vom apărea la bal, va crede că suntem dornici să ne prefacem şi noi cu el. Va rămâne, încercând să obţină vreun avantaj din întâlnirea cu noi pe terenul său.

— Omul ăla e un neghiob, spuse Cett. Nu pot crede că vrea să se întoarcă la rostul lucrurilor din trecut.

— Măcar încearcă să le dea supuşilor ce vor. Aici ai greşit tu, Cett. Ţi-ai pierdut regatul în clipa în care ai plecat, fiindcă n-ai vrut să încerci să faci pe placul nimănui.

— Un rege nu stă să facă pe plac, se răsti Cett. El e ăla cu armata – asta înseamnă că ceilalţi trebuie să-i facă *lui* pe plac.

— De fapt, zise Ham frecându-şi bărbia, teoria asta nu poate fi adevărată. Un rege trebuie să facă cuiva pe plac – până la urmă, chiar dacă ar avea de gând să *silească* pe oricine să face ce zice, tot ar trebui să-i facă pe plac armatei sale. Numai dacă armata e mulţumită doar să i se dea voie să fie brutală s-ar putea să fie cum zici…

Ham se poticni, părând să cugete, iar Cett schiţă o expresie plină de lehamite.

— Trebuie ca orice să fie o drăcie de joacă cu logica pentru tine? întrebă, însă Ham îşi freca mai departe bărbia.

Elend zâmbi şi aruncă iarăşi o privire spre cabină. Era bine să-l audă pe Ham purtându-se ca el însuşi din nou. Cett protesta la comentariile lui Ham aproape la fel de mult ca şi Boare. De fapt… *Poate de aceea nu şi-a mai jucat în ultima vreme joculeţele logice,* îşi zise Elend. *N-a avut cine să se plângă din cauza lor.*

— Deci, Elend… spuse Cett. Dacă mori, eu rămân şeful, aşa-i?

— Vin va prelua comanda dacă păţesc ceva, spuse Elend. Ştii asta.

— Aşa, făcu Cett, dar dacă muriţi amândoi?

— Sazed urmează la succesiunea imperială după Vin. Am discutat asta.

— Bun, dar ce facem cu armata? zise Cett. Sazed e plecat în Urteau. Cine-o să conducă oamenii până dăm de el?

Elend oftă.

— Dacă, cumva, Yomen izbuteşte să ne omoare şi pe mine, şi pe Vin, atunci te sfătuiesc s-o iei la goană fiindcă da, tu o să rămâi şeful iar Născutul-din-Ceaţă care ne-a omorât probabil că o să vină după tine.

Cett zâmbi mulţumit, însă Ham părea mai puţin satisfăcut.

— Tu n-ai vrut niciodată titluri, Ham, îi explică Elend. Şi ai refuzat orice poziţie de comandă pe care ţi-am oferit-o.

— Ştiu. Dar ce zici de Demoux?

— Cett are mai multă experienţă, spuse Elend. E mai bun decât se preface a fi, Ham. Am încredere în el. Va trebui să fie îndeajuns pentru tine. Cett, dacă lucrurile merg prost, te însărcinez să te întorci la Luthadel şi să trimiţi după Sazed ştafete care să-l anunţe că el e împăratul. Acum cred că…

Elen se opri, fiindcă uşa cabinei se deschidea. Se întoarse, pregătindu-şi cel mai bun zâmbet de consolare al său, şi îngheţă.

Vin stătea în prag, îmbrăcată într-o rochie răpitoare, neagră cu margini argintii, croită modern. Cumva, rochia părea să nu arate umflată cu toate că partea de jos era umflată ca un clopot şi plină cu jupe. Părul ei de un negru pur, pe care de obicei îl purta prins simplu la spate, era desfăcut acum şi-i ajungea până la umeri, aranjat cu grijă şi un pic cârlionţat. Singura podoabă pe care o purta era cercelul ei simplu, pe care-l avea de la mama ei încă din copilărie.

O socotise întotdeauna frumoasă. Şi totuşi… de când n-o mai văzuse în strai de petrecere, machiată şi aranjată? Încercă să spună ceva, să-i facă un compliment, însă vocea i se înecă în piept.

Ea se apropie uşoară şi-l sărută scurt.

— O s-o iau drept un compliment că am reuşit s-o scot la capăt cu bine. Am uitat ce *chin* sunt rochiile astea. Şi machiajul! Sincer, Elend, nu mai ai voie să te plângi de costumele astea ale tale.

Ham se hlizea lângă ei. Vin se întoarse către el:

— Ce-i?

— Ah, Vin, zise bărbatul lăsându-se pe spătarul jilţului şi încrucişându-şi braţele musculoase pe piept, când ai crescut aşa? Parcă săptămâna trecută purtai părul tuns băieţeşte, te căţărai şi te ascundeai prin unghere ca un şoarece.

Vin zâmbi, mişcată.

— Mai ştii când ne-am întâlnit? Credeai că-s un fel de băieţoi.

Ham încuviinţă.

— Boare mai că n-a leşinat când a aflat că stătuserăm atâta vreme cu un Născut-din-Ceaţă! Pe cuvânt, Vin, uneori nu-mi vine a crede că eşti aceeaşi fată speriată pe care a adus-o Kelsier în bandă.

— Au *trecut* cinci ani, Ham. Am douăzeci şi unu acum.

— Ştiu, zise oftând bărbatul. Eşti ca şi copiii mei, adulţi înainte să-i pot cunoaşte copii. De fapt, probabil că vă ştiu, pe tine şi pe Elend, mai bine decât îi ştiu pe ei…

— O să te întorci să-i vezi, Ham, zise Vin punându-i o mână pe umăr. După ce se sfârşesc toate astea.

— Da, ştiu, zise el zâmbind, optimist până la capăt. Dar ce-ai pierdut nu mai poţi căpăta. Sper ca toate astea să merite până la urmă.

Elend clătină din cap, regăsindu-şi în sfârşit glasul.

— Un singur lucru am de spus. Dacă bucătăresele poartă asemenea rochii, atunci le plătesc *mult* prea mult.

Vin râse.

— Serios, Vin. Sunt ei buni croitorii armatei, dar nu se poate ca rochia asta să fi fost făcută din ţesături pe care le avem în tabără. De unde ai scos-o?

— E un mister, zise Vin cu ochii mijiţi, zâmbind. Nou, Născuţii-din-Ceaţă, suntem incredibil de misterioşi.

Elend rămase, câteva secunde, blocat.

— Ăă… şi eu sunt Născut-din-Ceaţă, Vin. N-are niciun sens ce spui.

— Noi, Născuţii, nu trebuie să avem vreun sens, zise Vin. Este sub demnitatea noastră. Haide – soarele a şi apus. Trebuie s-o luăm din loc.

— Distracţie plăcută la dansatul cu duşmanii, zise Ham în vreme ce Vin sărea din barcă, Împingându-se apoi prin ceţuri. Elend făcu un semn de rămas-bun şi se Împinse şi el prin aer. În timp ce ţâşnea, auzul său ascuţit de cositor recunoscu vocea lui Ham vorbindu-i lui Cett.

— Deci… nu te poţi duce nicăieri decât dacă te cară cineva, aşa-i? întrebă Brutalul.

Cett mârâi.

— Prea bine, spuse celălalt părând satisfăcut. Am nişte enigme filosofice, deloc puţine, care s-ar putea să-ţi placă…

Salturile Allomantice nu erau tocmai uşoare când purtai rochie de bal. Ori de câte ori dădea să coboare, rochia se umfla, se frământa şi foşnea ca un stol de păsări speriate.

Vin nu era prea îngrijorată că cineva se putea uita pe sub rochie. Nu doar că era prea întuneric, dar mai purta şi pantalonaşi pe sub jupoane. Din păcate, rochiile foşnitoare – şi rezistenţa pe care-o creau în aer – îngreuna mult coordonarea salturilor. Şi mai făceau şi mult zgomot. Se întrebă ce credeau străjile când trecu peste platformele stâncoase care alcătuiau fortificaţiile naturale ale oraşului. Urechea ei auzea zborul precum fâlfâitul unei duzini de flamuri în vânt, izbindu-se unele într-

altele în bătaia furtunii.

Încetini în sfârşit, ţintind către un acoperiş ce fusese curăţat de cenuşă. Ateriză uşor, săltând şi răsucindu-se, cu rochia umflată, şi-l aşteptă pe Elend. Acesta nu întârzie să apară, aterizând ceva mai greoi, cu un bufnet şi un icnet. Nu era prost la Împingere şi la Tragere, doar că nu se antrenase la fel de mult ca Vin. Şi ea trebuie să fi fost cam la fel în primul ei an de Allomanţie.

Ei bine… poate nu ca el, gândi ea cu afecţiune, în vreme ce Elend se scutura de praf. *Dar sunt sigur că mulţi alţi allomanţi erau cam la nivelul lui Elend după doar un an de practică.*

— Am sărit ceva, Vin, zise Elend gâfâind uşor şi uitându-se înapoi spre culmile pietroase, cu focurile ridicând pălălăi în noapte. Elend îşi purta uniforma obişnuită, albă, una dintre cele pe care le concepuse pentru el Tindwyl. O curăţase bine de cenuşă şi îşi tunsese barba.

— N-am putut să mă opresc foarte des, explică Vin. Jupele astea se murdăresc repede de cenuşă. Haide, trebuie să intrăm.

Elend se întoarse spre ea, zâmbind în întuneric. Părea, de fapt, încântat.

— Rochia asta… ai plătit un croitor din oraş să ţi-o facă?

— De fapt, am plătit un prieten din oraş să pună să-mi fie făcută, şi să-mi facă rost de farduri.

Vin sări, îndreptându-se spre castelul Orielle – care, potrivit lui Încetiute, era locul unde se ţinea balul. Rămase în aer, fără să mai poposească pe pământ. Elend, folosind aceleaşi monede, o urmă.

Se apropiară, curând, de o explozie de culoare în ceţuri, ca o auroră dintr-unul dintre basmele lui Sazed. Bula de lumină se transformă într-o cetăţuie solidă, cea pe care o văzuse când se strecurase data trecută, cu vitraliile sclipind de la lumina de dinăuntru. Vin se lăsă în jos, străbătând ca o săgeată ceţurile. Se gândi, o clipă, să aterizeze în curte – departe de priviri cercetătoare – astfel ca ea şi Elend să se poată apropia fără să atragă atenţia la uşi. Apoi decise că nu era cazul.

Nu era un moment bun pentru subtilităţi.

Aşa că se lăsă direct pe treptele acoperite cu covoare ce duceau către intrarea principală a clădirii care semăna cu un castel. Când se lăsă la pământ stârni fulgii de cenuşă, creând un petic de loc curat. Elend se lăsă alături de ea într-o clipă, apoi se ridică în picioare, cu mantia albă fâlfâind. La capătul treptelor o pereche de servitori în livrele întâmpinau oaspeţii şi-i conduceau înăuntru. Amândoi înlemniră, cu expresii buimace pe chipuri.

Elend îi oferi braţul lui Vin.

— Mergem?

Vin acceptă braţul.

— Da. Şi dacă se poate, înainte ca oamenii ăia să cheme străjile.

Urcară cu paşi mari, în vreme ce exclamaţii uimite veneau din spate, unde un grup mic de nobili tocmai cobora din caleaşcă. Sus, unul dintre servitori dădu să le taie calea. Elend puse atent o mână în pieptul omului şi-l împinse deoparte, întărit de fludor. Celălalt o zbughi să cheme străjile.

În anticameră, nobilii care aşteptau începuseră să şuşotească curioşi. Vin îi auzi întrebând dacă îi recunoştea cineva pe aceşti nouveniţi ciudaţi, unul în alb şi celălalt în negru. Elend păşi hotărât înainte, cu Vin lângă el, făcând lumea să se împiedice şi să se dea grăbită înapoi. Trecură iute prin încăperea mică, iar Elend îi înmână o carte de vizită majordomului care anunţa sosirile în sala de bal.

Aşteptară ca servitorul să-şi facă slujba, iar Vin îşi dădu seama că îşi ţinea răsuflarea. Parcă ar fi retrăit un vis – ori îşi regăsise vreo amintire? Era, preţ de o clipă, aceeaşi fată de acum patru ani şi ceva, sosind la conacul Venture pentru primul ei bal, agitată şi îngrijorată că nu-şi va putea juca rolul.

Vin nu mai simţea aceeaşi nesiguranţă. Nu-şi mai făcea griji că avea sortit să nu găsească acceptare sau credinţă. Îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Se măritase cu Elend Venture. Şi – mai ales – cumva, în tot haosul şi harababura, se descoperise pe sine. Nu o fată de pe stradă, deşi acolo crescuse. Nu o curteancă, deşi îi plăcuseră frumuseţea şi gingăşia balurilor. Altcineva.

Altcineva de care îi plăcea.

Majordomul citi iarăşi cartea de vizită a lui Elend şi deveni palid. Ridică privirea. Elend i-o întâlni şi aplecă uşor capul, parcă pentru a spune: „Da, mi-e teamă că e adevărat”.

Majordomul îşi drese glasul, în vreme ce Elend o conducea în sală pe Vin.

— Înălţimea sa împăratul, Lordul Elend Venture, anunţă servitorul cu voce răspicată. Şi împărăteasa Vin Venture, Moştenitoarea Supravieţuitorului, Eroul Evurilor.

Peste întreaga sală de bal se lăsă, brusc şi nefiresc, tăcerea. Vin şi Elend se opriră, dând o şansă nobilimii adunate ca să-i vadă. Se părea că sala principală a conacului Orielle, ca şi în cel al familiei Venture, devenise totodată şi sală de bal. Însă, în loc să fie înaltă, cu tavan arcuit, încăperea aceasta avea tavanul destul de jos cu arabescuri mărunte săpate în piatră.

Sala era făcută din marmură albă de diferite nuanţe. Deşi suficient de încăpătoare cât să găzduiască sute de oameni – plus un ring de

dans şi mese – tot lăsa o impresie de spaţiu intim. Sala era străbătută de şiruri de coloane ornamentale de marmură compartimentată de panouri cu vitralii ce urcau din podele până în tavan. Vin era impresionată – majoritatea castelelor din Luthadel rezervau vitraliile doar pereţilor exteriori, ca să fie luminate dinafară. Şi această reşedinţă avea câteva din acestea, însă Vin îşi dădu seama iute că adevăratele piese de rezistenţă fuseseră aşezate acolo, în interior, unde puteau fi admirate din ambele părţi.

— Pe Lordul Legiuitor, şopti Elend cercetând mulţimea. Ăştia *chiar* cred că pot ignora pur şi simplu restul lumii!

Aur argint, bronz şi alamă sclipeau pe siluetele în rochii de bal lucitoare şi pe costumele elegante ale domnilor. Bărbaţii purtau mai ales nuanţe închise, iar femeile veşminte colorate. Într-un colţ cânta o orchestră, netulburată de buimăceala generală. Servitorii zăboveau nesiguri, ducând tăvi cu mâncare şi băutură.

— Da, şopti Vin, ar trebui să ne dăm din cadrul uşii. Când vor sosi străjile vom vrea să fim amestecaţi în mulţime, ca soldaţii să nu ştie dacă vor suna de atac.

Elend zâmbi, iar ea ştiu că se gândea la tendinţa ei de a nu-şi expune spatele. Dar ştiu şi că îşi dădea seama că Vin avea dreptate. Coborâră cele câteva trepte de marmură, alăturându-se petrecerii.

Skaa s-ar fi ferit de un cuplu atât de primejdios, însă Vin şi Elend îşi purtau cu eleganţă costumele nobiliare. Aristocraţia Ultimului Imperiu se pricepea la prefăcătorie – şi, când nu ştiau cum să se poarte, reveneau la vechile obiceiuri şi la manierele elegante.

Lorzi şi doamne se înclinară curtenitori, de parcă prezenţa împăratului şi a împărătesei ar fi fost aşteptată. Vin îl lăsă pe Elend să preia conducerea, fiindcă se pricepea mai bine ca ea la cele curteneşti. Elend înclină capul spre cei pe lângă care trecea, arătând întocmai doza potrivită de siguranţă de sine. În spatele lor, străjile se postau în sfârşit la uşi. Însă se opriră, temându-se să nu deranjeze petrecerea.

— Uite, zise Vin arătând cu bărbia înspre stânga lor. Printr-o placă cu vitralii desluşi o siluetă aşezată la o masă înălţată.

— Îl văd, zise Elend conducând-o pe după sticlă şi lăsând-o să-l vadă, pentru întâia oară, pe Aradan Yomen, regele Stăpânirii Vestice.

Era mai tânăr decât se aşteptase – poate la fel de tânăr ca Elend. Faţă rotundă, cu ochi gravi, şi ţeasta rasă în felul obligatorilor. Sutana cenuşiu-închis era un însemn al rangului său, la fel ca şi tatuajele complicate dimprejurul ochilor, care-l arătau a fi un membru important al Cantonului Proviziilor.

Yomen se ridică la apropierea lui Elend şi a lui Vin. Arăta ca lovit de

trăsnet. În spate, soldaţii începeau să-şi croiască drum, cu atenţie, prin încăpere. Elend se opri la o oarecare distanţă de masa cea mare, cu faţă albă şi veselă din cleştar pur. Îi întâlni privirea lui Yomen, iar ceilalţi musafiri se făcură aşa de liniştiţi încât Vin bănui că îşi ţineau respiraţia.

Vin îşi verifică rezervele de metal, răsucindu-se uşor, cu un ochi la soldaţi. Apoi îl văzu, cu coada ochiului, pe Yomen ridicând mâna şi îndepărtând, cu un semn uşor, gărzile.

Rumoarea cuprinse aproape imediat încăperea. Yomen se aşeză la locul său, părând îngrijorat, şi nu se mai atinse de mâncare.

Vin ridică privirea spre Elend.

— Păi, am intrat, şopti. Acum ce facem?

— Trebuie să stau de vorbă cu Yomen, zise Elend. Dar aş vrea să mai aştept un pic, să-i dau o şansă să se obişnuiască cu prezenţa noastră.

— Atunci ar trebui să ne amestecăm cu lumea.

— Să ne separăm? Putem acoperi mai multă nobilime aşa.

Vin şovăi.

— Mă pot apăra şi singur, Vin, zise Elend zâmbind. Pe cuvânt.

— Bine, încuviinţă Vin, deşi nu doar de aceea şovăise.

— Vorbeşte cu cât de mulţi oameni poţi, zise Elend. Suntem aici ca să spulberăm iluzia lor că ar fi în siguranţă. Fiindcă tocmai am demonstrat că Yomen nu ne poate ţine afară din Fadrex, şi-i arătăm că ne simţim aşa de puţin ameninţaţi de el încât o să valsăm la un bal la care participă. După ce stârnim un pic de vâlvă, o să vorbesc cu regele lor şi o să fiu sigur că trag cu toţii cu urechea.

Vin dădu aprobator din cap.

— Când te preumbli prin mulţime, să fii atent la cei care-ar fi dispuşi să ne sprijine împotriva guvernării actuale. Încetiute a dat de înţeles că ar fi prin oraş şi unii care nu-s mulţumiţi de felul în care se descurcă regele.

Elend încuviinţă, o sărută pe obraz, iar Vin rămase singură. Stătu o clipă, în frumoasa ei rochie, simţindu-se puţin buimacă. În ultimii doi ani se străduise cât putuse să se ţină departe de situaţii unde să aibă de purtat rochii şi să se amestece cu nobilimea. Purtase încăpăţânată nădragi şi cămăşi, străduindu-se să-i pună în dificultate pe aceia pe care-i socotea prea plini de sine.

Însă tot ea sugerase această infiltrare. De ce? De ce să se pună iar într-o asemenea situaţie? Nu-i displăcea cine era – nu avea de dovedit nimic nimănui punându-şi vreo rochie aiurită şi conversând politicos cu o mână de nobili pe care nu-i cunoştea.

Sau avea ceva de dovedit?

N-are rost să mă frământ acum cu asta, îşi zise Vin cercetând cu privirea mulţimea. Balurile nobililor din Luthadel – şi putea presupune că la fel şi aici – erau întâlniri foarte politicoase, menite a încuraja contactele şi prin urmare a facilita jocurile politice. Balurile fuseseră cândva principala distracţie a nobilimii, care avusese parte de privilegii sub domnia Lordului Legiuitor fiindcă strămoşii lor fuseseră prieteni cu acesta înainte de înălţarea sa.

Petrecerea era alcătuită din grupuri mici – cupluri amestecate, dar mai ales pâlcuri formate exclusiv din bărbaţi sau femei. O pereche nu trebuia să rămână mereu împreună. Erau săli lăturalnice unde domnii se puteau retrage ca să bea cu aliaţii lor, lăsându-le pe doamne să stea de vorbă în sala de bal.

Vin înaintă, apucând un pocal cu vin de pe tava unui servitor. Separându-se, Elend şi ea arătaseră că erau deschişi să converseze şi cu alţii. Din păcate, trecuse multă, multă vreme de când Vin trebuise să fie singură la o asemenea petrecere. Era stingheră, nu ştia dacă să se apropie de vreunul dintre grupuri sau să vadă dacă o aborda cineva. Se simţea, într-un fel, ca în prima ei seară, când se dusese la reşedinţa Venture deghizată în aristocrată, avându-l drept călăuză pe Sazed.

În acea zi jucase teatru, ascunzându-se după personajul ei, Valette Renoux. Acum nu mai putea face asta. Ştiau cu toţii cine era cu adevărat. Asta, altădată, ar fi stânjenit-o, însă nu şi acum. Şi chiar nu putea face acum ce făcuse atunci – să stea şi să aştepte să vină alţii la ea. Întreaga încăpere părea să se holbeze în direcţia ei.

Păşi prin sala albă, frumoasă, ştiind prea bine cât de mult îi ieşea în evidenţă rochia neagră printre veşmintele colorate ale celorlalte femei. Ocoli fragmentele de sticlă colorată ce atârnau din tavan ca nişte draperii de cristal. Învăţase, de la celelalte baluri, că exista un lucru pe care putea să conteze întotdeauna: ori de câte ori se întâlneau femei de viţă nobilă, exista mereu una care îşi dădea multă importanţă.

Vin o găsi cu uşurinţă. Femeia avea păr negru şi piele arămie, şi stătea la o masă, înconjurată de linguşitoare. Vin recunoscu expresia arogantă, felul în care vocea femeii era suficient de puternică pentru a impune, dar şi suficient de domoală pentru a-i face pe ceilalţi să o asculte cu luare-aminte.

Vin se apropie decisă. Cu ani în urmă fusese silită să înceapă de la coadă. Nu avea timp de asta. Nu cunoştea subtilităţile şi intrigile complicate din oraş – alianţele şi rivalităţile. Însă exista un lucru în privinţa căruia era destul de sigură.

De orice parte s-ar fi găsit femeia aceea, Vin voia să se afle de partea opusă.

Câteva dintre femeile cu aer servil ce-o înconjurau ridicară privirile la apropierea lui Vin şi păliră. Şefa lor avu tăria să se prefacă netulburată. *Va încerca să mă ignore,* îşi zise Vin. *Nu-i pot permite asta.* Se aşeză la masă chiar în faţa femeii. După care întoarse capul şi se adresă câtorva curtence mai tinere.

— Plănuieşte să vă trădeze.

Femeile se priviră.

— Se gândeşte să plece din oraş, zise Vin. Când va ataca armata, n-o să mai fie aici. Şi vă va lăsa pe toate să muriţi. Dacă însă treceţi de partea mea, voi avea grijă să fiţi apărate.

— Pardon? făcu conducătoarea cârdului, cu voce indignată. Te-am invitat să te aşezi aici?

Vin zâmbi. *Era uşor.* Pentru şeful unei bande de hoţi, puterea consta în bani – dacă i-i luai, îşi pierdea poziţia. La o asemenea femeie, puterea sta în cei ce o ascultau. Ca s-o facă să reacţioneze, cineva nu trebuia decât să ameninţe să-i ia admiratorii.

Vin se întoarse să o înfrunte.

— Nu, nu m-ai invitat. M-am invitat singură. Cineva trebuie să le prevină pe aceste femei.

Conducătoarea pufni.

— Împrăştii minciuni. Nu ştii nimic despre aşa-zisele mele planuri.

— Nu? Doar nu eşti genul care să-l lase pe Yomen să-ţi decidă viitorul, şi dacă celelalte ar sta un pic să se gândească, şi-ar da seama că în ruptul capului nu te-ai lăsa prinsă în Fadrex, fără planuri de scăpare. Mă şi mir că mai eşti aici.

— Ameninţările tale nu mă sperie, zise doamna.

— Încă nu te-am ameninţat, sublinie Vin şi sorbi din pocal.

Împinsese cu grijă simţămintele femeilor de la masă, făcându-le să se simtă îngrijorate.

— Putem trece şi la asta, dacă aşa pofteşti, deşi, la drept vorbind, îţi ameninţ deja oraşul întreg.

Femeia o privi, mijindu-şi ochii.

— N-o ascultaţi, doamnelor.

— Da, Doamna Patresen, zise una dintre femei, rostind parcă prea în pripă vorbele.

Patresen, îşi zise Vin, uşurată că cineva menţionase numele femeii. *Cunosc acest nume?*

— Casa Patresen, zise răspicat Vin. Nu-i înrudită cu Casa Elariel?

Doamna Patresen rămase tăcută.

— Am omorât o Elariel cândva, zise Vin. A fost o luptă pe cinste. Era foarte iscusită femeia, şi un Născut-din-Ceaţă abil.

Se aplecă înainte.

— Poate crezi că poveştile despre mine sunt exagerări. Presupui, poate, că nu l-am ucis pe Lordul Legiuitor, şi că toată vorbăria e simplă propagandă, făurită pentru a ajuta la consolidarea domniei soţului meu. Gândeşte ce vrei, Doamna Patresen. Dar e un lucru pe care *trebuie* să-l pricepi. Nu eşti adversara mea. Nu am *timp* de tine. Eşti o biată femeie într-un oraş neînsemnat, ţinând de o cultură nobiliară condamnată la dispariţie. Nu vorbesc cu tine fiindcă vreau să iau parte la intrigile tale; nici nu poţi să pricepi, măcar, cât de neînsemnate sunt pentru mine. Am venit doar ca să avertizez. Vom lua acest oraş – iar când o vom face, nu va fi prea mult loc pentru cei ce ne-au stat împotrivă.

Patresen păli uşor. Însă, când vorbi, vocea îi era calmă.

— Mă îndoiesc că-i adevărat. Dacă ai putea cuceri oraşul pe cât de uşor pretinzi, ai fi făcut-o deja.

— Soţul meu e om de onoare, zise Vin, şi a decis că doreşte să vorbească cu Yomen înainte de a ataca. Eu însă nu sunt atât de stăpânită din fire.

— Ei bine, *eu* cred că…

— Nu pricepi, aşa-i? întrebă Vin. Nu contează ce crezi. Uite, ştiu că eşti genul care ai relaţii însemnate. Aceste relaţii trebuie să-ţi fi spus cu ce oaste am venit. Patruzeci de mii de oameni, douăzeci de mii de kolosşi şi un batalion de allomanţi. Şi doi Născuţi-din-Ceaţă. Soţul meu şi cu mine n-am venit la întâlnirea de azi ca să ne facem aliaţi, sau ca să ne facem duşmani. Am venit să tragem un semnal de alarmă. Şi te-aş îndemna să te socoteşti avertizată.

Ultimele cuvinte şi le însoţi cu o Domolire puternică. Voia să fie evidentă, ca ele să ştie că se află, cu adevărat, în puterea ei. Apoi se ridică şi se depărtă de masă.

Ce-i zisese acelei Patresen nu era cu adevărat important – de însemnătate era că Vin fusese văzută înfruntând-o. Asta, spera s-o aşeze într-o tabără a politicii locale, făcând-o mai puţin ameninţătoare pentru alte grupări aflate în încăpere. Apoi, ca urmare, avea să devină mai accesibilă pentru…

Hârşâitul scaunelor trase se auzi în spatele ei. Vin se răsuci, bănuitoare, şi văzu că mare parte a clicii doamnei Patresen se apropia grăbită, lăsându-şi şefa aproape singură la masă, cu un rânjet dispreţuitor pe chip.

Vin se încordă.

— Doamnă Venture, zise una dintre femei. Poate ne permiteţi, unora dintre noi, să vă… prezentăm la serată?

Vin se încruntă.

— Vă rog, zise cu voce abia auzită femeia.

Vin clipi, surprinsă. Se aşteptase ca femeile să-i poarte pică, nu să o *asculte.* Aruncă o privire în jur. Majoritatea doamnelor arătau atât de intimidate încât Vin crezu că or s-o zbughească de-acolo, ca frunzele în vânt. Simţindu-se un pic amuzată, Vin înclină capul şi se lăsă călăuzită spre prezentări.

CAPITOLUL 31

Rashek purta alb şi negru. Cred că voia să arate că era o dualitate, totodată Dăinuire şi Năruire. Ceea ce, desigur, era o minciună. Până la urmă, nu atinsese decât una dintre puteri – şi doar în treacăt.

— Lord Boare a ghicit corect, rosti Sazed, stând înaintea celor câteva persoane din grupul lor. Din câte-mi dau seama, abaterea apelor către acest rezervor subpământean a fost intenţionată. Lucrarea trebuie să fi luat decenii. A fost nevoie ca trecerile naturale să fie lărgite, astfel ca apa – care alimenta cândva râul şi canalele de deasupra – să curgă aici, în grotă.

— Da, dar care-i rostul? întrebă Boare. De ce atâta efort ca să muţi un râu?

Trei zile petrecute în Urteau le îngăduiseră să facă aşa cum le sugerase Fantomă. Îşi mutaseră trupele în clădirea Cultului şi se întăriseră înăuntru. Cetăţeanul nu ştiuse despre ascunzătoare, altfel ar fi golit-o. Asta însemna că Sazed şi ai săi aveau un avantaj însemnat dacă se strica treaba în oraş.

Aduseseră mobilier de deasupra şi-l aranjaseră – cu aşternuturi şi tapiserii – alcătuind „camere" – printre rafturile din cavernă. Logica cerea ca grota să fie locul cel mai bun unde să-şi treacă timpul, fiindcă, dacă cineva ar fi atacat clădirea, acolo ar fi vrut să se afle. Ar fi fost prinşi înăuntru, era drept, dar cu proviziile pe care le aveau ar fi putut trăi vreme îndelungată, gândindu-se între timp la un plan de evadare.

Sazed, Boare, Fantomă şi Alirianne stăteau într-una din aceste despărţituri, printre rafturile cu merinde.

— Motivul pentru care Lordul Legiuitor a făcut acest lac este simplu, cred, spuse Sazed şi întoarse capul, privind peste umăr la luciul apei. Apa vine dintr-un râu subteran şi este filtrată, din câte se pare, de straturi de stâncă. Apa este pură, cum vezi arareori în Ultimul Imperiu. Fără cenuşă, fără sedimente. Scopul acestei ape este de a ţine populaţia în viaţă dacă se întâmplă vreun dezastru. Dacă ar ajunge în canalele de deasupra s-ar murdări iute şi ar fi poluată de locuitorii oraşului.

— Pe Lordul Legiuitor îl preocupa viitorul, zise Fantomă, care încă purta bizarul său bandaj peste ochi.

Evitase să răspundă la întrebările pe această temă, cu toate că Sazed începea să bănuiască că i se trăgea de la arderile de cositor.

Sazed încuviinţă comentariul tânărului.

— Lordul Legiuitor nu era îngrijorat că va provoca dezastru financiar în Urteau, voia doar să se asigure că această grotă are acces la o sursă neîntreruptă de apă dulce.

— Dar nu-s toate astea discuţii degeaba? întrebă Alirianne. Avem apă, bine. Dar ce facem cu dementul care conduce oraşul?

Sazed nu se grăbi să răspundă. Ceilalţi se întoarseră spre el, aşteptând. *Sunt, din păcate, şeful aici.*

— Ei bine, zise, ar trebui să vorbim despre asta. Împăratul Venture ne-a cerut să obţinem oraşul. Iar Cetăţeanul nu s-a arătat dornic să se întâlnească iarăşi cu noi, aşa că trebuie să discutăm alte variante.

— Omul trebuie să dispară, zise Fantomă. Ne trebuie asasini.

— Mă tem că n-ar ieşi prea bine, dragul meu băiat, zise Boare.

— De ce nu? Pe Lordul Legiuitor l-am ucis şi a ieşit binişor.

— Ah, zise Boare ridicând un deget, dar Lordul Legiuitor era de neînlocuit. Era zeu, aşa că uciderea sa a avut un impact psihologic asupra populaţiei.

Alirianne încuviinţă din cap.

— Cetăţeanul nu este o forţă a naturii, ci un om – iar oamenii pot fi înlocuiţi. Dacă îl asasinăm pe Quellion, unul dintre lacheii săi îi va lua pur şi simplu locul.

— Şi vom fi ştiuţi ca ucigaşi, adăugă Boare.

— Atunci ce facem? întrebă Fantomă. Îl lăsăm în pace?

— Sigur că nu, zise Boare. Dacă vrem oraşul, trebuie să-l sabotăm pe Cetăţean, *apoi* să-l îndepărtăm. Dovedim că tot sistemul său e greşit – că guvernarea sa e, în esenţă, ridicolă. Dacă izbutim să facem asta, nu doar că îl vom opri, dar vom opri pe oricine a lucrat cu el şi-l susţine. Doar astfel vom obţine oraşul Urteau, în afară de un atac prin care să-l ocupăm cu de-a sila.

— Şi, de vreme ce Majestatea Sa a avut bunăvoinţa să ne lase *fără* trupe… zise Alirianne.

— Nu sunt convins că e nevoie să ne pripim, zise Sazed. Poate că, în timp, vom putea lucra cu acest om.

— Cu *el?* întrebă Fantomă. Sunteţi de trei zile aici – nu-i de ajuns ca să vă daţi seama cum e Quellion?

— Am văzut, răspunse Sazed. Şi, sincer să fiu, nu ştiu dacă găsesc vreo greşeală în felul în care vede lucrurile Cetăţeanul.

În grotă se lăsă liniştea.

— Poate ar trebui să explici ce vrei să spui, dragul meu, spuse Boare sorbind dintr-un pocal cu vin.

— Lucrurile spuse de Cetăţean nu sunt neadevărate, replică Sazed. Nu-l putem învinui pentru că susţine aceleaşi lucruri pe care le predica

Kelsier. Supravieţuitorul vorbea despre uciderea nobilimii – şi, pentru numele zeilor, l-am văzut adeseori făcând *asta* cu mâna lui. Vorbea de revoluţie şi despre cum skaa ar trebui să se guverneze pe ei înşişi.

— Vorbea de acţiuni extreme în timpuri extreme, zise Boare. Asta faci când vrei să motivezi lumea. Nici măcar Kelsier n-ar fi mers atât de departe.

— Poate. Însă putem fi cu adevărat uimiţi că oamenii care l-au auzit vorbind pe Kelsier au creat această societate? Ce drept avem să le-o răpim? Ei sunt, într-un fel, mai apropiaţi de intenţiile lui Kelsier decât noi. Chiar credeţi că ar fi mulţumit să afle că am pus pe tron un nobil, la nicio zi după moartea sa?

Boare şi Fantomă se uitară unul la celălalt, fără ca vreunul să-l contrazică.

— Pur şi simplu nu-i drept, zise în cele din urmă Fantomă. Oamenii ăştia pretind că-l cunosc pe Kelsier, dar nu-i aşa. El n-a vrut ca lumea să fie cenuşie şi înfricoşată – a vrut să fie liberă şi veselă.

— Într-adevăr, zise Boare. Pe lângă asta, noi am *ales* să-l urmăm pe Elend Venture, iar el ne-a dat o poruncă. Imperiul nostru are nevoie de provizii şi nu putem lăsa o rebeliune organizată să controleze unul dintre cele mai de seamă oraşe din imperiu. Trebuie să capturăm tainiţa şi să apărăm poporul din Urteau. E pentru un bine mai mare, până la urmă!

Alirianne dădu din cap aprobator şi, ca întotdeauna, Sazed îi simţi atingerea în simţăminte.

Pentru un bine mai mare… îşi zise terrisianul. Ştia că Fantomă are dreptate. Kelsier n-ar fi lăsat ca societatea asta strâmbă să continue în numele său. Trebuia să se facă ceva.

— Prea bine, spuse. Cum ar trebui să acţionăm?

— Nu facem, deocamdată, nimic, zise Boare. Ne trebuie timp ca să ne adaptăm la climatul oraşului. Cât de aproape sunt oamenii de a se răscula împotriva dragului de Quellion? Cât de activă este lumea delincvenţei locale? Cât de coruptibili sunt cei ce activează în noua administraţie? Daţi-mi timp să descopăr răspunsurile la aceste întrebări, apoi putem hotărî ce-i de făcut.

— Eu tot zic să facem cum a făcut Kelsier? De ce nu-l putem înfrânge pe Cetăţean cum a făcut el cu Lordul Legiuitor?

— Mă îndoiesc că ar merge, spuse Boare sorbind din pocal.

— De ce nu?

— Dintr-un motiv simplu, dragul meu băiat. Nu-l mai avem pe Kelsier printre noi.

Sazed încuviinţă cele spuse. Era adevărat – deşi se întreba dacă

aveau să fie, vreodată, eliberaţi de moştenirea Supravieţuitorului. Lupta din acest oraş fusese, într-un fel, de neocolit. Dacă Kelsier avea vreun defect, atunci acela era ura sa neostoită pentru nobilime. Îl mânase în luptă, îl ajutase să înfăptuiască imposibilul. Sazed se temea, totuşi, că asta avea să-i distrugă pe cei pe care-i infectase.

— Ia-ţi ce răgaz vrei, Boare. Şi spune-mi când crezi că suntem gata să facem pasul următor.

Boare făcu un semn aprobator şi sfatul se rupse. Sazed se ridică, oftând încetişor. Întâlni privirea lui Boare, iar Domolitorul îi făcu din ochi zâmbind, părând să zică „nu va fi nici pe jumătate pe cât de greu crezi". Sazed îi zâmbi şi el, simţind atingerea lui Boare asupra emoţiilor sale, care încerca să-l încurajeze.

Însă Domolitorul fusese prea blând. Boare nu avea de unde şti ce conflict îl zguduia pe Sazed. Un conflict dincolo de Kelsier şi problemele din Urteau. Se bucura că are un pic de răgaz ca să aştepte, fiindcă mai avea mult de lucru cu religiile de pe paginile din portofoliu.

Până şi asta îi venise greu, în ultima vreme, să facă. Îi îndrumase pe ceilalţi cât de bine putuse, cum îi ceruse Elend. Însă întunecimea primejdioasă pe care o simţea lăuntric nu se lăsa îndepărtată. Era mai periculoasă pentru el, o ştia, decât orice altceva înfruntase alături de tovarăşii săi, fiindcă îl făcea să se simtă ca şi cum nu i-ar fi păsat.

Trebuie *să lucrez mai departe,* decise depărtându-se de locul sfatului, după ce aşeză cu grijă portofoliul pe un raft din preajmă. *Trebuie să mai caut. Nu vreau să mă dau bătut.*

Era, însă, mult mai greu de-atât. În trecut, logica şi cugetarea îi fuseseră mereu adăpost. Dar simţămintele nu-i răspundeau la logică. Oricât s-ar fi gândit la ce *trebuia* să facă, nu-l ajuta defel.

Strânse din dinţi, mergând, cu nădejdea că mişcarea avea să-l ajute să-şi dezlege nodurile lăuntrice. Îi venea, pe de o parte, să iasă şi să studieze noua formă a Bisericii Supravieţuitorului ce se dezvoltase aici, în Urteau. Dar i se părea o pierdere de vreme. Lumea se sfârşea, ce rost avea să mai studieze încă o religie? Ştia deja că era falsă; respinsese Biserica Supravieţuitorului de mult, în studiile sale. Era plină de contradicţii, la fel ca mai toate din portofoliul său.

Dar şi mai plină de pasiune.

Toate religiile din colecţia sa erau aidoma dintr-un punct de vedere; eşuaseră toate. Cei care le urmaseră muriseră, fuseseră cuceriţi, credinţele lor strivite. Nu era o dovadă suficientă? Încercase să le predice, dar rar, foarte rar avusese succes.

Totul era fără rost. Totul avea, oricum, să se sfârşească.

Nu! Voi găsi răspunsurile. Religiile n-au dispărut cu totul. Păstrătorii

le-au conservat. Într-una dintre ele trebuie să se găsească răspunsurile. Pe undeva.

Ajunse, în cele din urmă, la peretele cavernei, lângă placa cu inscripţia Lordului Legiuitor. Aveau deja o transcriere, desigur, însă Sazed voia s-o vadă şi s-o parcurgă cu ochii lui. Privi metalul ce reflecta lumina unui felinar alăturat, şi citi vorbele celui ce distrusese atâtea religii.

Planul, scria acolo, *este simplu. Când puterea revine în Fântână, o voi lua şi mă voi asigura că lucrul acela rămâne captiv.*

Dar mă tem, totuşi. S-a arătat mult mai isteţ decât am crezut, infectându-mi gândurile, făcându-mă să văd şi să simt lucruri pe care nu le doresc. A fost atent, iscusit. Nu văd cum mi-ar putea provoca moartea, dar tot mă tem.

Dacă mor, atunci aceste tainiţe vor asigura o anume protecţie pentru popor. Mi-e frică de ce urmează. De ce ar putea să fie. Dacă citeşti asta acum, atunci eu nu mai sunt şi mi-e teamă pentru tine. Dar voi încerca să ajut atât cât pot.

Sunt metale Allomantice pe care nu le-am împărţit cu nimeni. Dacă eşti vreun preot de-al meu, care lucrezi aici şi-mi citeşti vorbele, să ştii că mânia mea te va lovi dacă vei spune şi altora ce vei afla. Însă, dacă e adevărat că forţa s-a întors şi nu sunt în stare să mă descurc cu ea, atunci cunoaşterea despre electru te-ar putea ajuta. Cercetătorii mei au descoperit că dintr-un amestec de patruzeci şi cinci la sută aur şi cincizeci şi cinci la sută argint se obţine un nou metal Allomantic. Arderea sa nu îţi va da puterea atiului, dar va fi de ajutor împotriva celor care îl ard ei înşişi.

Asta era tot. Lângă inscripţie se găsea o hartă, arătând locul următoarei tainiţe – cea din orăşelul minier din sud, pe care o capturaseră cu scurtă vreme în urmă Vin şi Elend. Sazed citi încă o dată cele scrise, însă cuvintele nu făcură decât să-i mărească deznădejdea. Până şi Lordul Legiuitor se simţise neajutorat în faţa celor cu care se confruntau ei acum. Plănuise să fie în viaţă, plănuise ca nimic din toate acestea să nu se întâmple. Dar ştiuse şi că planurile sale ar fi putut să nu izbutească.

Sazed se întoarse cu spatele la placă şi porni spre lacul subpământean. Apa stătea neagră, ca de sticlă, netulburată de cenuşă ori vânt, deşi se unduia uşor de la curent. O pereche de felinare se aflau lângă marginea apei, lumini domoale ce indicau malul. În spate, la mică distanţă, îşi făcuseră tabără unii dintre soldaţi – cu toate că două treimi rămâneau deasupra, ca să arate că în clădire se locuieşte. Alţii cercetau pereţii peşterii, sperând să descopere o ieşire secretă. S-ar fi

simţit mult mai bine să ştie că exista şi o cale de scăpare în caz că erau atacaţi.

— Sazed.

Se întoarse şi dădu din cap spre Fantomă, care i se alătură pe malul apei negre, nemişcate. Rămaseră tăcuţi, meditativi.

Are şi el grijile lui, îşi spuse Sazed, observând în ce fel se uita Fantomă în ape. Apoi surprinzător, Fantomă întinse mâna şi-şi îndepărtă de pe ochi legătura de pânză. Dezvălui ochelarii de dedesubt, pe care îi folosea, poate, pentru a împiedica pânza să-i apese peste ochi. Îşi scoase şi ochelarii şi clipi, mijindu-şi ochii. Aceştia începură să-i lăcrimeze, aşa că apucă unul dintre cele două felinare şi-l stinse, lăsându-l pe Sazed într-o geană de lumină slabă. Fantomă oftă, se ridică şi se frecă la ochi.

Deci chiar este vorba despre cositor, îşi zise Sazed. Când se gândi mai bine la asta, Sazed îşi dădu seama că-l văzuse adesea pe tânăr purtând mănuşi – pentru a-şi proteja, parcă, pielea. Sazed bănuia că, dacă s-ar fi uitat îndeaproape, l-ar fi văzut şi punându-şi dopuri în urechi*. Curios lucru.*

— Sazed, zise Fantomă, aş vrea să vorbim despre ceva.

— Rogu-te, vorbeşte fără oprelişti.

— Cred… se poticni Fantomă, apoi îi aruncă o privire. Cred că Kelsier e încă printre noi.

Sazed se încruntă.

— Nu-i viu, sigur că nu, se grăbi să continue Fantomă. Dar cred că veghează asupra noastră. Ne protejează… cam aşa ceva.

— E un sentiment plăcut, cred, spuse Sazed.

Şi absolut fals, desigur.

Tăcură. Era limpede că Fantomă aşteaptă ceva.

— Ei bine? întrebă într-un târziu. Nu ai de gând să-mi predici vreo religie?

— Nu mai fac asta, zise iute celălalt.

— Aa… păi de ce nu?

Sazed scutură din cap.

— Mi se pare dificil să le vorbesc altora despre ceva ce mie nu mi-a adus pic de mângâiere, Fantomă. Le cercetez, încerc să descopăr care dintre ele sunt greşite şi care corecte, dacă va fi vreuna corectă. Odată ce voi avea această cunoaştere, voi împărtăşi bucuros cu tine acea credinţă ce pare a conţine adevărul. Deocamdată, însă, nu cred în niciuna şi ca atare nu voi predica despre niciuna.

Surprinzător, Fantomă nu încercă să-l contrazică. Sazed se simţea frustrat că prietenii săi – în cea mai mare parte atei convinşi – se arătau

atât de ofensaţi că ameninţa să se alăture lipsei lor de credinţă. Dar Fantomă nu oferi şi argumente.

— Mi se pare logic, zise tânărul după un timp. Religiile astea *nu sunt* adevărate. Până la urmă, Kelsier veghează asupra noastră, nu alţi zei.

Sazed închise ochii.

— Cum poţi spune asta? Ai trăit alături de el, l-ai cunoscut. Ştim amândoi că n-a fost deloc un zeu.

— Cei din oraş cred că este.

— Şi la ce i-a dus asta? Credinţele lor au adus asuprire şi violenţă. La ce-i bună credinţa dacă *acesta* e rezultatul? Un oraş plin de oameni care interpretează greşit poruncile zeului lor? O lume de cenuşă şi durere, de moarte şi tristeţe? clătină el din cap. De aceea nu mai port metalminţile. Religiile care nu pot oferi mai mult de atât nu merită a fi împărtăşite.

— Oh, zise Fantomă îngenunchind şi muindu-şi, cu un tremur, o mână în apă. Şi asta e logic, cred – deşi eu, unul, m-aş fi gândit că e din cauza *ei.*

— Cum adică?

— Femeia ta. Celălalt Păstrător – Tindwyl. Pe ea am auzit-o vorbind despre religie. Nu se gândea la asta prea tare. Şi mi-am zis că nu mai vrei să vorbeşti despre religie fiindcă aşa ar fi vrut ea.

Sazed simţi un fior.

— În orice caz, zise Fantomă ridicându-se în picioare şi ştergându-şi mâna, oamenii din acest oraş ştiu mai multe decât ai crede. Kelsier *chiar* veghează asupra noastră.

Şi, zicând acestea, băiatul se retrase. Însă, oricum, Sazed nu-l asculta. Se uita lung în apele ca păcura.

Fiindcă aşa ar fi vrut ea.

Tindwyl socotise religia o neghiobie. Spusese că cei ce se-ndreaptă spre profeţii străvechi sau forţe nevăzute caută scuze. În ultimele sale săptămâni cu Sazed, acesta fusese un subiect pe care-l discutaseră adesea – ba chiar se şi contraziseseră uneori – fiindcă studiul lor avusese de-a face cu profeţiile privitoare la Eroul Evurilor.

Studiul se dovedise fără folos. Profeţiile erau, în cel mai bun caz, speranţele vane ale unor oameni ce visau la o lume mai bună. În cel mai rău caz, acestea fuseseră aşezate iscusit pentru a servi ţelurilor unei forţe răuvoitoare. Oricum ar fi fost, atunci crezuse cu tărie în munca sa. Iar Tindwyl îl ajutase. Căutaseră prin metalminţi, răscoliseră veacuri de informaţie, istorie şi mitologie, căutând referiri la Adâncime, Eroul Evurilor şi Fântâna Înălţării. Lucrase cu el, susţinând că din interes ştiinţific, şi nu religios, Sazed bănuia că motivele ei fuseseră

altele.

Voise să-i fie alături. Îşi suprimase inapetenţa faţă de religie din dorinţa de a avea de-a face ceva ce socotea el că era important. Iar acum, că murise, Sazed îşi dădea seama că făcea ce socotise *ea* important. Tindwyl studiase politica şi guvernarea. Îi plăcuseră biografiile marilor oameni de stat şi generali. Oare acceptase, fără să-şi dea seama, să fie ambasadorul lui Elend pentru a se cufunda la rândul său în studiile lui Tindwyl, aşa cum şi ea, înainte să moară – făcuse cu domeniul său de cercetare?

Nu ştia cu siguranţă. Şi, de fapt, socotea că problemele sunt mai profunde de atât. Şi totuşi, faptul că Fantomă făcuse o observaţie atât de subtilă îl lăsase perplex. Era un fel foarte isteţ de a privi lucrurile. În loc să-l contrazică, Fantomă lansase o ipoteză.

Sazed era impresionat. Îşi coborî privirea peste apele negre, gândindu-se la cele zise de Fantomă. Scoase apoi o foaie cu următoarea religie şi începu să chibzuiască. Cu cât mai iute le parcurgea pe toate, cu atât avea să descopere – spera asta – adevărul.

CAPITOLUL 32

Allomanţia, fireşte, ţine de Dăinuire. Mintea raţională va vedea asta. Fiindcă, în cazul allomanţiei, se obţine o putere a legăturii. E furnizată de o sursă externă – trupul însuşi al Dăinuirii.

— Elend, eşti chiar tu?

Elend, uimit peste poate, se întoarse în direcţia vocii. Se amestecase printre petrecăreţi, vorbind cu un grup de bărbaţi ce se dovediseră a-i fi veri îndepărtaţi. Vocea din spate însă îi părea mult mai familiară.

— Telden? întrebă Elend. Ce cauţi aici!

— Aici trăiesc, El, zise Telden strângându-i viguros mâinile într-ale sale.

Lui Elend nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu-l mai văzuse pe Telden de când familia sa scăpase din Luthadel, în zilele de haos ce urmaseră morţii Lordului Legiuitor. Cândva, bărbatul acesta fusese unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Elend. Într-o latură, verii lui Elend se retraseră cu graţie.

— Credeam că eşti în Basmardin, Tell, zise Elend.

— Nu. Acolo s-a aşezat familia mea, însă mi s-a părut că zona e prea primejdioasă, cu atâtea năvăliri ale kolosşilor. M-am mutat în Fadrex odată ce-a ajuns la putere lordul Yomen – şi-a câştigat iute faima că e în stare să asigure stabilitate.

Elend zâmbi. Prietenul său se schimbase în cei doi ani care trecuseră. Telden fusese cândva un uşuratic şi afemeiat elegant, cu păr coafat şi haine scumpe, făcute să ia ochii. Şi nu devenise neglijent neapărat, însă se vedea că nu mai este atât de preocupat de ţinută şi aspect. Fusese mereu un bărbat corpolent – înalt şi cam pătrăţos – iar faptul că se îngrăşase îl făcea să arate mult mai… obişnuit decât fusese cândva.

— Elend, zise Telden clătinând din cap. Ştii, o groază de vreme am refuzat să cred că ai pus cu adevărat mâna pe putere în Luthadel.

— Dar ai fost acolo la încoronarea mea!

— Am crezut că te-au pus ca marionetă, El, zise Telden frecându-şi bărbia lată. Am crezut… ei bine, îmi pare rău. Cred că n-am crezut în tine prea mult.

Elend hohoti.

— Ai avut dreptate, prietene. S-a dovedit că sunt un rege groaznic.

Telden era limpede că nu ştia cum să răspundă la asta.

— Dar mi-am mai îmbunătăţit prestaţia, spuse Elend. A trebuit, mai

întâi, să trec prin nişte belele.

Petrecăreţii se foiau prin sala de bal compartimentată. Deşi cei care se uitau înspre el se străduiau din răsputeri să pară distanţi şi lipsiţi de interes, Elend îşi dădu seama că executau echivalentul nobiliar al holbatului fără jenă. Aruncă o privire într-o parte, unde se găsea Vin, în superba ei rochie neagră, înconjurată de un grup de femei. Părea să se descurce bine – se integra în peisajul curtenesc mai bine decât i-ar fi plăcut să recunoască. Era graţioasă, demnă şi în centrul atenţiei.

Era, totodată, şi alertă – Elend îşi dădea seama din felul în care reuşise să se aţină cu spatele la una dintre despărţiturile de sticlă. Ardea fier sau oţel, urmărind mişcări bruşte ale metalelor ce-ar fi putut indica atacul vreunui Monedazvârlitor. Elend începu şi el să ardă fier, şi continuă să ardă alamă pentru a Domoli simţămintele celor din sală, pentru ca aceştia să nu se simtă prea furioşi sau ameninţaţi de amestecul său. Alţi allomanţi – Boare, sau chiar Vin – ar fi izbutit cu greu să Domolească dintr-odată o mulţime întreagă. Pentru Elend, cu puterea sa ce depăşea firescul, abia dacă însemna un pic de atenţie în plus.

Telden se afla tot acolo şi părea tulburat. Elend încercă să spună ceva cu care să pornească iarăşi discuţia, dar nu-i venea în minte nimic care să nu sune stânjenitor. Trecuseră aproape patru ani de când Telden părăsise oraşul Luthadel. Înainte de asta, fusese unul dintre prietenii cu care Elend discuta teorie politică şi făcea planuri, cu idealismul tinereţii, pentru vremea când aveau să ajungă la conducerea familiilor lor. Însă zilele tinereţii – şi ale teoriilor idealiste – erau duse acum.

— Aşadar… zise Telden. Aşa am ajuns, nu? N-o să ataci oraşul, sper? Ai venit doar ca să-l intimidezi pe Yomen, corect?

— Nu, zise cu voce domoală Elend. Voi cuceri oraşul dacă n-am încotro, Telden.

Telden se înroşi în obraji.

— Ce s-a întâmplat cu tine, Elend? Unde e omul care vorbea despre drepturi şi lege?

— M-a schimbat lumea asta, Telden. Nu mai pot fi cel care eram odinioară.

— Aşa că, în schimb, ai devenit Lordul Legiuitor?

Elend ezită. I se părea bizar ca altcineva să-i arunce în faţă propriile sale întrebări şi argumente. Simţea, cumva, şi o împunsătură de frică – dacă Telden întreba aceste lucrul, atunci avusese dreptate să-şi facă griji în privinţa lor. Poate că erau adevărate.

Însă se simţea îmboldit de ceva mai puternic. Un imbold pe care i-l

stârnise Tindwyl şi pe care i-l întărise un an de lupte pentru a aduce ordinea în ce mai rămânea din Ultimul Imperiu.

Imboldul de a se încrede în el însuşi.

— Nu, Telden, zise cu fermitate. Nu sunt Lordul Legiuitor. Un Consiliu parlamentar conduce în Luthadel, şi altele aidoma sunt în toate oraşele pe care le-am adăugit imperiului meu. Acum e pentru prima dată când am venit cu armata dintr-o nevoie de a cuceri şi nu de a proteja – şi asta doar fiindcă Yomen însuşi a luat oraşul de la un aliat de-al meu.

Telden pufni.

— Te-ai pus împărat peste toţi.

— Fiindcă de asta are norodul *nevoie,* Telden. Nu vor să se întoarcă la vremurile Lordului Legiuitor, dar ar face asta mai degrabă decât să trăiască în haos. Reuşita lui Yomen aici o dovedeşte. Poporul vrea să ştie că cineva, acolo, veghează. Au avut un împărat-zeu vreme de o mie de ani, nu-i timpul, acum, să fie lăsaţi fără cârmuitor.

— Vrei să-mi spui că eşti un simbol şi atâta tot? întrebă Telden încrucişându-şi braţele pe piept.

— Nu tocmai, zise Elend. Dar sper să fiu, în cele din urmă. Ştim amândoi că-s un învăţat, nu un rege.

Telden se încruntă. Nu-l credea pe Elend. Şi totuşi Elend simţea că asta nu-l supără. Faptul că rostise vorbele acelea, că se confruntase cu scepticismul, îl făcea să recunoască îndreptăţirea propriei sale încrederi. Telden nu pricepea – nu trecuse prin ce trecuse Elend. Nici Elend însuşi, dacă ar fi fost mai tânăr, n-ar fi fost de acord cu ce făcea el acum. Într-o măsură, vocea acelei tinereţi încă răsuna în sufletul lui Elend – şi n-avea să tacă nicicând. Însă nu mai era dispus să se lase clătinat în convingeri de ea.

Elend îşi lăsă palma peste umărul prietenului său.

— Nicio grijă, Tell. Mi-a luat ani ca să te conving că Lordul Legiuitor e un cârmuitor groaznic. Mă aştept pe deplin să dureze la fel de mult până te conving că eu voi fi unul bun.

Telden schiţă un zâmbet palid.

— Ai de gând să-mi spui că m-am schimbat? întrebă Elend. Toată lumea mi-o spune în ultimul timp.

Telden râse.

— Am crezut că se înţelege de la sine. Nu-i nevoie să scot asta în evidenţă.

— Atunci ce?

— Păi… zise Telden, mă gândeam să te cert niţel pentru că nu m-ai chemat la nunta ta! Mă doare, El. Serios. Mi-am petrecut cea mai bună

parte a tinereţii dându-ţi sfaturi în dragoste, iar când în cele din urmă alegi o fată, nici măcar nu-mi spui că te însori!

Elend râse, întorcându-se să urmărească privirea lui Telden, îndreptată spre Vin. Sigură pe ea şi puternică, însă având ceva delicat şi graţios. Elend zâmbi, mândru. Nici în vremurile de aur ale balurilor din Luthadel nu-şi amintea să fi văzut o femeie care să atragă atâta atenţie precum Vin. Şi, spre deosebire de Elend, ea pătrunsese în sală fără să cunoască pe absolut nimeni.

— Mă simt ca un părinte mândru, zise Telden, lăsându-şi mâna pe umărul lui Elend. Au fost zile când am crezut că n-o să ai niciodată vreo şansă, El! Îmi ziceam că o să intri în vreo bibliotecă şi-o să dispari cu totul. Şi după douăzeci de ani te-am fi găsit, plin de praf, căutând prin textele filosofilor pentru a şapte suta oară. Dar uită-te… însurat, şi încă cu o aşa femeie!

— Uneori nu înţeleg nici eu, spuse Elend. Nu-mi trece prin cap niciun motiv logic pentru care să fi vrut ea să fie cu mine. Trebuie doar… să mă încred în judecata ei.

— Oricum ar fi, te-ai descurcat de minune.

Elend ridică o sprânceană.

— Mi se pare că-mi amintesc că *tu* ai încercat, cândva, să mă convingi să nu-mi pierd timpul cu ea.

Telden se îmbujoră.

— Trebuie să admiţi că dădea *cu adevărat* de bănuit când venea la petrecerile acelea.

— Da, zise Telden. Părea prea mult o persoană reală ca să fie de viţă nobilă.

Îl privi pe Telden, zâmbind.

— În orice caz, dacă-mi îngădui, am ceva de făcut.

— Sigur că da, El, spuse Telden şi se înclină uşurel, în vreme ce Elend se retrăgea. Venind din partea lui Telden, mişcarea i se păru cam neobişnuită lui Elend. Nu se mai ştiau unul pe celălalt. Însă îşi aminteau de prietenia lor.

Nu i-am spus că l-am ucis pe Jastes, îşi zise Elend în vreme ce străbătea încăperea, iar ceilalţi îi făceau loc să treacă. *Mă întreb dacă ştie.*

Auzul ascuţit al lui Elend surprinse o febrilitate crescândă în discuţiile celorlalţi, care-şi dădeau seama ce intenţionează. Îi dăduse lui Yomen destul timp ca să-şi controleze surprinderea. Acum era vremea să discute faţă în faţă. Deşi unul dintre scopurile lui Elend era să intimideze nobilimea locală, motivul principal rămânea conversaţia cu regele lor.

Yomen îl privi cum se apropie de masa înălţată – şi, spre meritul său, obligatorul nu părea înfricoşat de această întâlnire. Mâncarea de dinainte rămăsese neatinsă, totuşi. Elend nu aşteptă îngăduinţa de a se apropia, însă se opri un pic pentru a aştepta ca Yomen să facă semn slugilor să debaraseze şi să-i pregătească lui Elend un loc de partea cealaltă a mesei.

Elend se aşeză, încrezându-se în faptul că Vin – lucru la care se adăugau şi arderile sale de oţel şi cositor – l-ar fi prevenit dacă ar fi fost atacat din spate. Doar el stătea de partea aceea a mesei, iar însoţitorii lui Yomen se retraseră cu toţii când Elend se aşeză în jilţ, lăsându-i singuri pe cei doi conducători. Într-o altă situaţie, imaginea ar fi putut părea ridicolă: doi bărbaţi, de o parte şi de alta a unei mese ce se întindea mult în amândouă părţile. Faţa de masă şi farfuriile de cleştar erau imaculate, cum ar fi fost şi în vremea Lordului Legiuitor.

Elend vânduse de mult asemenea lucruri scumpe, încercând să-şi hrănească poporul pe parcursul ultimelor ierni.

Yomen îşi aşeză pe masă mâinile, cu degetele întrepătrunse – talerul cu bucate îi fu luat de dinainte de servitorii tăcuţi – şi-l cercetă cu privirea pe Elend. Ochii atenţi îi erau umbriţi de tatuaje alambicate. Yomen nu purta coroană, însă *purta* o mărgea de metal, prinsă în aşa chip încât să-i vină drept în mijlocul frunţii.

Era atiu.

— E o zicală în Cultul de Oţel, vorbi în cele din urmă Yomen. „Aşază-te la masă cu răul şi-l vei înghiţi odată cu bucatele.”

— E bine, atunci, că nu mâncăm, spuse Elend cu un surâs.

Yomen nu-i zâmbi la rându-i.

— Yomen, spuse Elend pe un ton mai serios, vin la tine acum, nu ca un împărat care caută să stăpânească tărâmuri noi, ci ca un rege aflat în cruntă nevoie ce-şi caută aliaţi. Lumea a devenit un loc primejdios – pământul însuşi pare să se lupte cu noi, sau cel puţin pare să se facă fărâme sub noi. Acceptă mâna mea, întinsă prieteneşte, şi să sfârşim cu războaiele.

Yomen nu răspunse. Rămase aşa, cu degetele întrepătrunse, privindu-l iscoditor.

— Te îndoieşti de sinceritatea mea, zise Elend. Nu pot spune că te învinuiesc, de vreme ce am venit cu oaste până în faţa uşii tale. E vreo cale să te pot convinge? Ai fi dispus să începem discuţii sau negocieri?

Tot niciun răspuns. Aşa că, de data asta, Elend aşteptă. În încăpere, în jurul lor, se aşternu liniştea.

Yomen, într-un târziu, vorbi.

— Eşti un bărbat neobrăzat şi strident, Elend Venture.

Elend se simţi iritat. Poate că din pricina decorului de bal, poate din felul în care Yomen, cu atâta nepăsare, îi ignorase oferta. Însă se repezi să răspundă replicii celuilalt într-un fel în care ar fi făcut-o cu ani în urmă, când nu era un rege plecat la război.

— E un obicei prost pe care l-am avut mereu. Mă tem că anii de domnie – şi de instrucţie într-ale manierelor elegante – n-au schimbat un fapt: sunt un om neînchipuit de grosolan. Cred că-s neam prost.

— Ţi se pare o joacă, zise obligatorul privindu-l cu asprime. Vii în oraşul meu să-mi măcelăreşti norodul, apoi dansezi la balul meu sperând să-mi bagi nobilimea în sperieţi, să-i înfricoşezi de moarte.

— Nu, zise Elend. Nu, Yomen, nu-i nicio joacă. Lumea pare să se apropie de sfârşit, iar eu fac tot ce pot să-i ajut pe cât mai mulţi să trăiască.

— Şi tot ce poţi include şi cucerirea oraşului meu?

Elend clătină din cap.

— Nu mă pricep la minţit, Yomen, aşa că voi fi onest cu tine. Nu vreau să ucid pe nimeni – cum am spus, aş prefera un armistiţiu şi să isprăvim odată. Dă-mi informaţiile pe care le caut, alătură-ţi resursele alor mele şi nu te voi sili să-mi cedezi oraşul. Ignoră-mă şi lucrurile vor deveni mai dificile.

Yomen rămase tăcut o clipă, cu muzica auzindu-se încă, uşor, pe fundal, vibrând peste zumzetele a sute de conversaţii politicoase.

— Ştii de ce nu-mi plac oamenii ca tine, Venture? zise în cele din urmă.

— Nu-ţi sunt pe plac farmecul şi isteţimea mea? întrebă Elend. Mă îndoiesc că mi se trage de la cât sunt de chipeş – dar, dacă e să o comparăm cu cea a unui obligator, cred că până şi mutra mea e plăcută.

Yomen se întunecă la faţă.

— Cum de a ajuns unul ca tine totuşi la masa negocierilor.

— Am fost instruit de un Născut-din-Ceaţă posomorât, de un terrisian sarcastic şi de o bandă de hoţi lipsiţi de respect, zise cu un oftat Elend. Pe lângă asta, am fost de la bun început un nesuferit. Dar nu te sfii, insultă-mă mai departe – n-am vrut să te întrerup.

— Nu te plac, continuă Yomen, fiindcă ai îndrăzneala de a crede că *meriţi* să iei acest oraş.

— Aşa e, zise Elend. A fost al lui Cett; jumătate dintre soldaţii pe care i-am adus cu mine în acest marş au fost sub comanda lui şi asta le este patria. Am venit să eliberăm, nu să cucerim.

— Ţi se pare că oamenii ăştia au nevoie de libertate? zise Yomen arătând cu bărbia spre perechile de dansatori.

— De fapt, da, spuse Elend. Yomen, tu eşti nelalocul tău aici, nu eu. N-ai niciun drept asupra acestui oraş şi o ştii prea bine.

— Am dreptul care mi-a fost dat de către Lordul Legiuitor.

— Nu acceptăm dreptul de cârmuire al Lordului Legiuitor. De aceea l-am omorât. Sprijinim, totuşi, *dreptul poporului* la cârmuire.

— Aşa să fie? zise Yomen, tot cu degetele împreunate pe masă, dinaintea sa. Fiindcă, din câte ţin minte, norodul din oraşul *tău* l-a ales pe Person Penrod să le fie rege.

Aici m-a atins, fu nevoit Elend să recunoască.

Yomen se înclină peste masă.

— Acesta este motivul pentru care nu te plac, Venture. Eşti un ipocrit de cel mai rău soi. Te-ai prefăcut că laşi poporul să cârmuiască, dar când ţi-a făcut vânt şi a ales pe altul ţi-ai pus Născutul-din-Ceaţă să-ţi câştige iarăşi oraşul. Domneşti prin forţă, nu prin acordul tuturor, aşa că să nu-mi vorbeşti mie despre *drepturi.*

— Au fost… anumite circumstanţe în Luthadel, Yomen. Penrod se aliase cu duşmanii noştri şi şi-a cumpărat tronul uneltind şi cumpărând adunarea sfatului.

— Pare o lipsă în sistemul tău, zise Yomen. Un sistem pe care *tu* l-ai conceput, ca să-l înlocuiască pe cel de dinainte. Un popor depinde de stabilitatea guvernării, au nevoie de cineva pe care să se poată bizui. Un domnitor în care să creadă, un comandant cu autoritate adevărată. Doar cineva ales de Lordul Legiuitor însuşi poate pretinde această autoritate.

Elend îl cercetă cu privirea pe obligator. Îl supăra că aproape era de acord el însuşi cu omul acela. Yomen zicea lucruri pe care Elend însuşi le spusese, chiar dacă erau un pic răstălmăcite de perspectiva sa de obligator.

— Doar un om ales de Lordul Legiuitor poate pretinde această autoritate… zise încruntat Elend.

Fraza îi suna familiar.

— Asta-i din Durton, aşa-i? *Chemarea încrederii?*

Yomen zăbovi o clipă cu răspunsul, apoi recunoscu:

— Da.

— Îl prefer pe Gallingskaw când vine vorba de dreptul divin.

Yomen schiţă un gest tăios.

— Gallingskaw era un eretic.

— Şi asta îi face teoriile neadevărate?

— Nu. Arată că îi lipsea capacitatea de a judeca drept – altminteri n-ar fi ajuns să fie executat. *Asta* afectează adevărul teoriilor sale. Pe lângă asta, cum a zis, niciun om din clasele de jos nu poate fi însărcinat

să conducă.

— Lordul Legiuitor era un om din clasele de jos înainte de a lua tronul, ripostă Elend.

— Da, zise Yomen, însă Lordul Legiuitor a atins divinitatea la Fântâna Înălţării. Asta l-a marcat cu Aşchia Infinitului şi l-a dăruit cu Dreptul Raţiunii.

— Vin, soţia mea, a atins acea divinitate.

— Nu accept povestea asta, zise Yomen. După cum s-a spus, Aşchia Infinitului era unică, neplănuită, necreată.

— Nu-l băga pe Urdee în toate astea, zise Elend ridicând un deget. Ştim amândoi că era mai mult poet decât cu adevărat filosof – ignora convenţiile şi nu furniza niciodată atribute corecte. Măcar lasă-mi beneficiul îndoielii şi citează-l pe Hardren. Sursele lui sunt mai bune.

Yomen deschise gura, apoi se opri, înnegurat.

— Nu are rost, zise. Disputele filosofice nu vor elimina faptul că ai o armată sub zidurile oraşului meu, şi nici faptul că te socotesc ipocrit, Elend Venture.

Elend oftă. Se gândise, o clipă, că se puteau respecta ca oameni dedicaţi cunoaşterii. Însă era o problemă aici. Elend vedea dezgust adevărat în ochii lui Yomen. Şi bănuia că exista un motiv mai profund pentru asta decât aşa-zisa ipocrizie a lui Elend. Până la urmă, Elend se căsătorise cu cea care îi ucisese lui Yomen zeul.

— Yomen, zise Elend, aplecându-se peste tăblia mesei. Îmi dau seama că există neînţelegeri între noi. Însă un lucru pare clar – amândurora ne pasă de oamenii acestui imperiu. Am studiat amândoi teorie politică şi ne-am concentrat, se pare, pe texte care pun accent pe binele poporului ca motiv principal al cârmuirii. Ar trebui să o putem scoate la capăt. Vreau să-ţi propun ceva. Acceptă suveranitatea mea şi vei putea rămâne la cârmă aici, cu doar câteva schimbări. Voi avea nevoie de acces la oraş şi resursele sale şi va trebui să discutăm despre înfiinţarea unui Consiliu parlamentar. În afară de asta, poţi continua să faci ce pofteşti – poţi, chiar, să dai mai departe baluri şi să predici despre Lordul Legiuitor. Voi avea încredere în judecata ta.

Yomen nu respinse dispreţuitor oferta, însă Elend îşi dădu seama că nici nu punea mare preţ pe ea. Probabil că se aşteptase să audă cele spuse de Elend.

— Greşeşti cu un lucru, Elend Venture, zise Yomen.

— Şi anume?

— Crezi că pot fi intimidat, mituit sau influenţat.

— Nu eşti neghiob, Yomen. Uneori nu merită să lupţi. Ştim amândoi că nu mă poţi înfrânge.

— Asta e discutabil, zise Yomen. Oricum, nu răspund bine la ameninţări. Poate că, dacă nu ţi-ai fi îmbulzit armata pe pragul meu, m-aş fi putut gândi la o alianţă.

— Ştim amândoi că, fără armata aceea, nici nu m-ai fi ascultat măcar. Ai refuzat fiecare sol pe care ţi l-am trimis, chiar înainte să încep marşul încoace.

Yomen se mulţumi să clatine din cap.

— Pari mult mai chibzuit decât aş fi crezut, Elend Venture, dar asta nu schimbă lucrurile. Ai deja un imperiu mare, al tău. Venind aici, ţi-ai dat aroganţa pe faţă. La ce-ţi trebuie stăpânirea mea? N-ai deja pământ destul?

— Mai întâi, zise Elend ridicând un deget, simt nevoia să-ţi amintesc iarăşi că ai furat acest regat de la un aliat al meu. A trebuit să vin până la urmă aici, fie şi pentru a-mi ţine promisiunile făcute lui Cett. Însă e în joc o miză mult mai importantă.

Elend ezită, apoi decise să rişte.

— Trebuie să ştiu ce se află în tainiţa ta.

Fu răsplătit cu o privire uimită, fugară, şi asta era confirmarea ce-i trebuia. Yomen ştia despre cavernă. Vin avusese dreptate. Şi, ţinând seama de atiul pe care-l purta la vedere pe frunte, poate că avea dreptate şi în privinţa conţinutului cavernei.

— Uite, Yomen, zise Elend iuţindu-şi vorba, nu-mi pasă de atiu, oricum abia dacă mai are vreun pic de valoare. Trebuie să ştiu ce instrucţiuni a lăsat Lordul Legiuitor în grota aceea. Ce informaţii ne sunt destinate? Ce provizii a socotit necesare pentru supravieţuirea noastră?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Yomen sec, însă nu se prea pricepea să mintă.

— M-ai întrebat de ce am venit aici, zise Elend. Yomen, nu mă interesează cuceririle, nu vreau să-ţi iau pământurile. Îmi dau seama că-i greu de crezut, dar acesta e adevărul. Ultimul Imperiu e pe moarte. Cu siguranţă că ai văzut asta. Omenirea trebuie să se unească, să-şi pună laolaltă resursele – şi tu ai indicii vitale, care ne trebuie. Nu mă obliga să-ţi dărâm porţile ca să le obţin. Fii alături de mine.

Yomen îi respinse propunerea cu un scuturat din cap.

— Din nou greşeşti, Venture. Vezi tu, nu-mi pasă că mă ataci, spuse privindu-l pe Elend în ochi. Ar fi mai bine pentru poporul meu să lupte şi să *moară* decât să se lase cârmuit de cel care ne-a răsturnat zeul şi ne-a distrus religia.

Elend se uită în ochii aceia şi văzu în ei hotărâre.

— Aşa trebuie, deci, să fie?

— Aşa, zise Yomen. Să mă aştept la un atac de dimineaţă?

— Sigur că nu, zise Elend ridicându-se în picioare. Soldaţii încă nu ţi-au flămânzit. Mă întorc la tine în câteva luni.

Poate atunci vei fi mai dispus să faci o înţelegere.

Se întoarse să plece, apoi ezită.

— Frumoasă petrecere, apropo, zise aruncându-i o privire peste umăr lui Yomen. În ciuda a ceea ce cred eu, consider că zeul tău ar fi mulţumit cu ce ai făcut aici. Cred că ar trebui să-ţi revezi prejudecăţile. Lordul Legiuitor nu-i foarte ataşat de Vin sau de mine, dar aş spune că ar prefera ca poporul tău să trăiască şi nu să fie ucis.

Elend înclină cu respect capul, apoi plecă de la masa înălţată, simţindu-se mai plin de năduf decât arăta. Avea senzaţia că fusese cât pe-aici să se înţeleagă cu Yomen dar şi că, în acelaşi timp, o alianţă era imposibilă. Nu câtă vreme obligatorul îi ura aşa de mult pe Elend şi pe Vin.

Se străduí să se relaxeze, să păşească degajat. În momentul acela îi rămâneau prea puţine de făcut – era nevoie de asediu ca să-l facă pe Yomen să se răzgândească. *Sunt la un bal,* îşi zise Elend umblând prin sală. *Ar trebui să mă bucur cât pot, să mă las văzut de nobilime, să-i intimidez şi să-i fac să se gândească să ne ajute pe noi şi nu pe Yomen…*

Un gând îi fulgeră mintea. Aruncă o privire spre Vin, apoi făcu semn unui servitor.

— Domnul meu? întrebă omul.

— Am nevoie să-mi aduci ceva, zise Elend.

Vin era în centrul atenţiei. Femeile se înghesuiau pe lângă ea, îi sorbeau cuvintele şi o priveau admirativ. Voiau să afle veşti din Luthadel, să ştie ce se întâmpla în modă, politică şi viaţa de zi cu zi a metropolei. Nu o respingeau şi nu păreau să-i poarte pică.

Acceptarea aceea imediată era cel mai ciudat lucru de care avusese vreodată parte Vin. Stătea printre femeile cu rochii şi podoabe şi era întâia între ele. Ştia că toate se datorau puterii sale – şi totuşi, femeile oraşului păreau aproape disperate să aibă pe cineva pe care-l puteau admira. O împărătească.

Şi Vin descoperi că-i place acest rol. O parte din ea tânjise după acceptare din prima zi când participase la un bal. Anul acela şi-l petrecuse fiind tratată urât de femeile de la curte – unele o lăsaseră printre ele, dar fusese mereu o nobilă neînsemnată, din provincie, fără relaţii ori însemnătate. Acceptarea asta era ceva superficial, însă uneori şi lucrurile superficiale lăsau impresia că ar fi importante. Şi mai era

ceva. În vreme ce zâmbea către o nou-venită – o nepoată pe care una dintre femei voia să i-o prezinte – Vin îşi dădu seama despre ce era vorba.

Face parte din mine, gândi. *N-am vrut aşa ceva – poate fiindcă n-am crezut că o merit. Viaţa asta mi s-a părut prea diferită, prea plină de frumuseţe şi de încredere în sine. Dar sunt o nobilă. Şi chiar mă potrivesc aici.*

Am fost hărăzită străzii de un părinte, însă celălalt m-a conceput pentru a fi aici.

Îşi petrecuse întâiul an al domniei lui Elend încercând din răsputeri să-l protejeze. Se străduise să se concentreze doar asupra părţii sale de om al străzii, partea aceea care se antrenase pentru a fi nemiloasă, fiindcă asta, crezuse, îi dădea puterea să apere ce iubea. Însă Kelsier îi arătase şi o altă cale de a fi puternică, iar acea putere avea de-a face cu nobilimea – cu intrigile, frumuseţea şi urzelile lor iscusite. Vin se adaptase aproape imediat la viaţa de la curte, şi asta o înspăimântase.

Asta este, îşi zise zâmbind către o altă tânără care o complimenta. *De aceea mi s-a părut că ceva era greşit. N-a trebuit să mă străduiesc pentru asta, deci n-am putut crede că* o *meritam.*

Îşi petrecuse pe stradă şaisprezece ani – îşi merita acea parte a ei. Însă îi luase o lună, abia, pentru a-şi însuşi o viaţă de nobil. I se păruse imposibil ca ceva ce venise cu atâta uşurinţă să fie la fel de important ca anii petrecuţi pe străzi.

Însă era.

A trebuit să înfrunt asta, îşi dădu seama. *Tindwyl a încercat să mă convingă acum doi ani, dar nu eram pregătită.*

Trebuia să-şi dovedească sieşi nu doar că se putea preumbla printre nobili, ci şi că se număra printre ei. Fiindcă asta dovedea ceva mult mai important: că dragostea lui Elend, pe care o câştigase în lunile acelea de la început, nu se întemeia pe falsitate.

E… adevărat, gândi Vin. *Pot să fiu amândouă. De ce mi-a luat aşa de mult timp ca să-mi dau seama?*

— Iertare, doamnelor, zise o voce.

Vin zâmbi şi se răsuci pe călcâie, în vreme ce femeile îi deschideau calea lui Elend. Câteva dintre cele mai tinere căpătară expresii visătoare la vederea lui Elend, cu trupul său de războinic, barba aspră şi uniforma albă, imperială. Vin îşi înăbuşi un pufnet agasat. *Ea* îl iubise înainte de a fi aşa de arătos.

— Doamnelor, le spuse Elend femeilor, după cum cred că v-a şi spus Doamna Vin, sunt mai degrabă prost-crescut. Asta, în sine, nu ar fi decât un păcat neînsemnat. Din păcate, nici nu prea îmi pasă de lipsa

mea de bună-cuviinţă. Îmi voi răpi soţia dintre domniile voastre şi-i voi monopoliza, cu egoism, timpul. Mi-aş cere scuze, dar noi, barbarii, nu facem aşa ceva.

Acestea fiind spuse, zâmbi şi-i întinse braţul. Vin zâmbi şi ea, îl luă de braţ şi-i îngădui s-o conducă departe de grupul femeilor.

— M-am gândit că vrei să-ţi mai tragi sufletul, zise Elend. Nu pot decât să-mi închipui cum trebuie să te simţi înconjurată de o armată întreagă de fandosite.

— Apreciez salvarea, zise Vin, deşi nu e tocmai adevărat.

Dar de unde putea Elend să ştie cum descoperise ea, deodată, că îşi avea locul printre fandosite? În plus, doar fiindcă purtau jupoane şi farduri nu însemna că nu erau periculoase – asta o învăţase în primele ei luni. Gândurile o absorbiră în aşa măsură încât nici nu observă încotro o conducea Elend până ce nu ajunseră mai aproape.

Când îşi dădu seama, se opri îndată, smucindu-l pe Elend înapoi.

— Ringul de dans?

— Cam aşa, zise el.

— Dar n-am mai dansat de aproape patru ani!

— Nici eu, replică Elend şi se apropie mai mult de ea. Dar ar fi groaznic dacă aş rata ocazia. Până la urmă, n-am apucat şi noi nici măcar un dans.

Era adevărat. Luthadelul se revoltase înainte să aibă vreo ocazie de a dansa împreună, iar înainte de asta nu fusese timp pentru baluri şi alte lucruri uşuratice. Ştia că Elend înţelege cât de mult îi lipsise asta. O invitase la dans în noaptea în care se cunoscuseră şi-l refuzase. Încă i se părea că renunţase la o ocazie unică în seara aceea.

Şi astfel, se lăsă călăuzită pe platforma uşor înălţată unde se dansa. Perechile şopteau şi, la terminarea melodiei, toţi ceilalţi o şterseră din ring, lăsându-i singuri pe Elend şi Vin – o siluetă în linii albe, alta în rotunjimi negre. Elend o cuprinse de talie, o întoarse către el, făcând-o pe Vin să se simtă invadată de o febrilitate vizibilă.

Asta e, gândi ea arzând fludor ca să nu tremure, *în sfârşit se întâmplă. Voi dansa, până la urmă, cu el!*

În momentul acela – când muzica începu – Elend băgă mâna în buzunar şi scoase o carte. O ridică într-o mână, cu cealaltă pe după talia ei, şi începu să cotească.

Vin rămase cu gura căscată şi-l plesni peste braţ.

— Ce faci acolo? vru să ştie, în vreme ce el începea să se învârtă în ritm de dans, ţinând mai departe cartea. Elend! Încerc să am parte de un moment special aici.

El întoarse capul spre ea şi zâmbi teribil de răutăcios.

— Păi, vreau să fac momentul cât mai autentic cu putinţă. Că doar dansezi cu *mine* până la urmă.

— Pentru prima oară!

— E cu atât mai important să mă asigur că las o impresie bună, domnişoară Valette.

— Of, fir-ar să… Vrei, te rog, să scapi de cartea asta?

Surâsul lui Elend spori pe chipul său, însă băgă cartea la loc în buzunar, o luă de mână şi începu să danseze într-un chip mai potrivit. Vin se îmbujoră văzând cum mulţimea se aduna în jurul ringului. Era limpede că nu pricepeau de ce Elend se poartă astfel.

— Tu *chiar* eşti un barbar, îi zise Vin.

— Barbar, fiindcă citesc cărţi? zise glumeţ Elend. Asta o să-l distreze mult pe Ham.

— Serios, făcu Vin, de unde ai mai scos şi cartea aia?

— Am pus un servitor de-al lui Yomen să mi-o aducă, spus Elend. Din biblioteca conacului. Ştiam eu că o să fie aici – *Încercările Monumentului* e o carte destul de celebră.

Vin se încruntă.

— Ar trebui să am habar de titlul ăsta?

— Era cartea pe care o citeam în noaptea aceea, pe balconul casei Venture, zise Elend. Prima dată când ne-am întâlnit.

— A, Elend, dar e aproape romantic – într-un fel sucit, gen „o s-o fac pe nevastă-mea să vrea să mă omoare”.

— Ştiam eu că o să apreciezi, zise el voios.

— Eşti în mare formă în seara asta. Nu te-am mai văzut de mult aşa.

— Ştiu, oftă el. Sincer, Vin, mă simt un pic vinovat. Mă tem că am fost prea relaxat în conversaţia cu Yomen. El e aşa de băţos încât instinctele mele de altădată, cele care mă făceau să răspund mereu în zeflemea unora care se purtau ca el, au ieşit la iveală.

Vin îl lăsă să conducă dansul, privindu-l.

— Te porţi aşa cum eşti tu. Asta-i bine.

— Vechea mea personalitate nu prea se descurca să fie regală, zise Elend.

— Lucrurile pe care le-ai învăţat despre cârmuire n-au de-a face cu personalitatea ta, Elend. Au de-a face cu altele – cu încrederea, cu hotărârea. Poţi să le ai şi să fii pe mai departe tu însuţi.

Elend clătină din cap.

— Nu sunt sigur că pot. Sigur, în seara asta ar fi trebuit să fiu mai formal. Am permis acestui decor să mă înmoaie.

— Nu, zise cu fermitate Vin. Nu, am *dreptate* în privinţa asta, Elend. Ai făcut exact ca mine. Aşa de decis ai fost să fii un rege bun, că ai

lăsat asta să zdrobească adevăratul tău fel de a fi. Responsabilităţile n-ar trebui să ne distrugă.

— Pe tine nu te-au distrus, zise el zâmbind pe sub barba scurtă.

— Au fost cât pe ce, replică Vin. Elend, a trebuit să-mi dau seama că pot fi ambele – Născutul-din-Ceaţă de pe străzi şi femeia de la curte. A trebuit să pricep că această persoană nouă în care mă transform e o prelungire reală a ceea ce sunt. Însă pentru tine e de-a-ndoaselea! Trebuie să îţi dai seama că cel ce ai fost încă e o parte adevărată din tine. Persoana aceea spune lucruri trăsnite şi face lucruri doar ca să provoace o reacţie. Însă e în acelaşi timp o persoană iubitoare şi bună la suflet. Nu poţi pierde asta doar fiindcă eşti împărat.

El căpătă expresia aceea gânditoare, cea care însemna că e pe cale să o contrazică. Însă şovăi.

— Venind în acest loc, zise privind ferestrele cele frumoase şi pe nobilii în costume, mi-am amintit de ceea ce am făcut mai toată viaţa. Înainte de a fi nevoit să fiu rege. Chiar şi atunci, încercam să fac în felul meu lucrurile – veneam la baluri şi citeam. Însă n-o făceam izolat în bibliotecă, o făceam în sala de bal. Nu voiam să mă ascund, voiam să-mi arăt nemulţumirea faţă de tatăl meu, şi cititul era felul meu de a o face.

— Erai un om bun, Elend. Nu un idiot, cum pari acum să crezi că ai fi fost. Erai cam lipsit de direcţie, totuşi un conducător bun. Ai pus mâna pe Luthadel şi i-ai oprit pe skaa să comită un măcel cu rebeliunea lor.

— Dar apoi, acel eşec cu Penrod…

— A trebuit să înveţi, zise Vin. Ca şi mine. Dar te rog, nu încerca să fii altcineva, Elend. Poţi fi şi împăratul Elend, şi Elend omul.

El zâmbi cu căldură, apoi o trase mai aproape, oprindu-se din dans.

— Mulţumesc, zise şi o sărută.

Vin îşi dădu seama că nu luase încă decizia – tot mai credea că e mai bine să fie un războinic aspru decât un învăţat blând. Dar se gândea, totuşi, la asta. Şi, pentru moment, era destul.

Vin ridică privirea, se uită în ochii lui, apoi îşi văzură de dans. Tăcură şi lăsară acel moment minunat să-i cuprindă. Pentru Vin, experienţa era incredibilă. Armata lor era afară, cenuşa cădea fără oprire iar ceţurile ucideau oameni. Şi totuşi, în încăperea aceea de marmură albă şi culori scânteietoare, ea dansa, pentru întâia oară, cu cel pe care-l iubea.

Se roteau amândoi cu graţia allomanţiei, păşind parcă pe vânt, mişcându-se ca făcuţi din ceaţă. În încăpere se aşternu tăcerea, nobilii începură să devină spectatori, privind parcă un spectacol grandios, nu doi oameni ce nu mai dansaseră de ani întregi. Şi totuşi Vin ştiu că era minunat, că era ceva ce arareori se putea vedea. Cei mai mulţi dintre

Năcuţii-din-Ceaţă nobili nu-şi permiteau să se înfăţişeze prea graţioşi, pentru a nu-şi dezvălui puterile.

Vin şi cu Elend nu aveau asemenea oprelişti. Dansau ca pentru a recupera anii pierduţi, ca pentru a arunca bucuria lor în faţa unei lumi apocaliptice şi a unui oraş duşmănos. Melodia se stinse. Elend o trase la piept, iar cositorul o făcu să-i simtă, aproape, zvâcnetul inimii. Bătea mult mai iute decât ar fi trebuit în urma unui simplu dans.

— Mă bucur că am făcut asta, zise el.

— Mai e un bal curând, în câteva săptămâni.

— Ştiu. Din ce-am înţeles va fi ţinut la Cantonul Proviziilor.

Vin încuviinţă.

— Îl dă însuşi Yomen.

— Şi dacă tainiţa cu provizii e ascunsă pe undeva prin oraş, e foarte posibil să fie chiar sub acea clădire.

— Şi vom avea un pretext – şi un precedent – ca să intrăm.

— Yomen are ceva atiu, zise Elend. Poartă o mărgică pe frunte. Dar, deşi are o bobiţă, asta nu înseamnă că deţine neapărat mai mult.

Vin dădu din cap.

— Mă întreb dacă a găsit depozitul din grotă.

— L-a găsit. Sunt sigur. A reacţionat când am adus vorba despre asta.

— Asta, totuşi, n-ar trebui să ne oprească, zise zâmbind Vin. Ne ducem la balul lui, ne furişăm în grotă, aflăm ce-a lăsat acolo Lordul Legiuitor, apoi decidem cum rămâne cu asediul – şi cu oraşul?

— Pare un plan bun, zise Elend. Asta dacă nu cumva îl conving să asculte de vocea raţiunii. Am *fost* aproape, Vin. Nu-mi pot stăvili gândul că ar putea exista o şansă să-l aducem de partea noastră.

Ea încuviinţă.

— Bine atunci. Eşti gata să ne facem ieşirea de zile mari?

Vin zâmbi şi dădu aprobator din cap. Când muzica se opri, Elend se învârti pe loc şi-o aruncă într-o parte, iar Vin Împinse în metalul din care era făcută marginea ringului de dans. Ţâşni peste mulţime, înspre ieşire, cu rochia fâlfâind.

Vin ateriză şi văzu cum mulţimea se întoarse când Elend săltă peste capetele lor, reuşind, din fericire, să-şi găsească drum prin încăperea destul de joasă fără a se izbi în ferestre sau în tavan. I se alătură la uşi, ieşiră prin anticameră şi se pierdură în noapte.

CAPITOLUL 33

Hemalurgia este a lui Năruire. Distruge. Luând abilităţi de la cineva şi dându-i-le altcuiva, în cantităţi mici, puterea este, de fapt, pierdută. În acord cu scopul însuşi al lui Năruire – să macine universul în bucăţi din ce în ce mai mici – hemalurgia oferă puteri mari, dar care au un preţ la fel de mare.

Oamenii l-ar fi batjocorit pe TenSoon, ar fi azvârlit în el, poate, cu lucruri sau ar fi răcnit spre el blesteme, trecând. Kandra erau prea disciplinaţi pentru aşa ceva, însă TenSoon le simţea dispreţul. Priviră cum era luat din cuşcă şi condus înapoi în Cotlonul Încrederii spre aflarea sentinţei. Sute de ochi îl priveau, din orbitele unor trupuri cu oase de oţel, de sticlă, de piatră şi de lemn. Kandra mai tineri erau cei mai radicali în formă, alţii erau mai conservatori.

Însă privirile tuturor erau acuzatoare. Înainte, la proces, mulţimea fusese curioasă – poate îngrozită. Asta se schimbase; timpul petrecut de TenSoon în cuşca expusă funcţionase cum se dorise. A Doua Generaţie îi expusese infamia, iar kandra care, altcândva, ar fi fost poate mai înţelegători îl priveau acum dezgustaţi. În o mie de ani de istorie, nu existase printre kandra un criminal precum TenSoon.

Îndură privirile ţintuitoare şi scârba cu capul sus, tropăind pe coridor în trupul unui câine. Simţea oasele nespus de firesc. Nu petrecuse decât un an purtându-le, dar odată ce şi le pusese iar – lepădând trupul gol şi sfrijit de om – avea senzaţia că se întoarce acasă, mai mult decât simţise la revenirea în Patrie, cu un an în urmă.

Aşadar, ceea ce ar fi trebuit să fie o umilinţă era pentru el, de fapt, mai degrabă un triumf. Fusese o nădejde doar, cu slabe şanse de izbândă, însă manipulase Secunzii să-i dea înapoi trupul de câine. Săculeţul conţinuse chiar şi părul şi ghearele animalului – probabil că adunaseră totul laolaltă după ce-l siliseră pe TenSoon să abandoneze scheletul şi să intre la închisoare, cu un an în urmă.

Oasele acelea confortabile îi dădeau putere. Acest trup îi fusese dat de Vin. Ea era Eroul Evurilor. Trebuia să creadă asta.

Fiindcă, dacă nu, era pe cale să facă o greşeală enormă.

Paznicii îi deschiseră drum către Cotlonul Încrederii. De data asta erau prea mulţi spectatori ca să poată încăpea în sală, aşa că Secunzii porunciră celor mai tineri de A Şaptea Generaţie să aştepte afară. Dar, chiar şi aşa, banchetele de piatră erau pline cu kandra. Rămaseră tăcuţi cât TenSoon fu călăuzit spre discul metalic uşor înălţat aşezat în

mijlocul podelei de piatră. Uşile largi rămaseră deschise, iar kandra mai tineri se îmbulziră în pragul lor, ascultând.

TenSoon înălţă privirea, păşind pe platformă. Umbrele ca nişte mogâldeţe ale Primilor aşteptau deasupra, fiecare în alcovul său, în lumina slabă, albăstruie.

KanPaar se apropie de pupitrul său. TenSoon văzu mulţumire în felul în care aluneca pe lespezi. Secundul simţi că triumful îi este deplin – ce se întâmpla cu aceia care ignorau ordinele Secunzilor nu avea să fie uitat prea uşor. TenSoon se aşeză pe labele din spate, păzit de doi kandra cu Binecuvântarea Tăriei sclipind în fiecare umăr. Aveau în mâini ghioage uriaşe.

— TenSoon, din a Treia Generaţie, zise cu voce răsunătoare KanPaar. Eşti gata să auzi sentinţa judecăţii tale?

— Nu va fi nicio judecată, zise TenSoon.

Vorbele îi ieşiră poticnite din botul câinelui, dar îndeajuns de clare pentru a fi înţelese.

— Nicio judecată? întrebă amuzat KanPaar. Vrei să dai înapoi de la ceea ce ai cerut tu însuţi?

— Am venit să ofer informaţii, nu să fiu judecat.

— Eu…

— Nu vorbesc cu tine, KanPaar, rosti TenSoon şi se uită în sus, spre balcoane. Vorbesc cu ei.

— Îţi ascultă cuvintele, Terţule, se răsti KanPaar. Controlează-te. Nu te voi lăsa să transformi judecata într-un circ, cum ai mai făcut înainte.

TenSoon zâmbi. Doar un kandra ar fi socotit „circ” o mică contrazicere. Însă rămase cu faţa spre alcovurile Primilor.

— Acum, dădu KanPaar să zică, vom…

— Voi! răcni TenSoon, făcându-l pe KanPaar, iarăşi, să se înece cu salivă. Primă Generaţie! Cât veţi mai sta în căminul vostru confortabil pretinzând că lumea de deasupra nu există? Credeţi că dacă ignoraţi problemele, acestea nu vă vor afecta? Sau aţi încetat să credeţi în propriile voastre învăţături? A venit vremea ceţurilor! Cade cenuşa fără sfârşit! Pământul se zguduie şi se cutremură! Mă puteţi condamna pe mine, dar nu mă puteţi ignora! Lumea va muri curând! Dacă vreţi să existe supravieţuitori – orice formă ar avea – trebuie să acţionaţi! Să fiţi gata! Fiindcă va trebui, poate, ca peste puţină vreme să cereţi poporului nostru să accepte Decizia!

Încăperea se cufundă în tăcere. Câteva dintre umbrele de sus se foiră, ca şi cum ar fi fost luate prin surprindere, deşi de obicei kandra nu reacţionau astfel. Ar fi fost prea mare abaterea de la ordine.

Apoi o voce – slabă, ascuţită şi ostenită – vorbi de sus.

— Mai departe, KanPaar.

Vorbele veniseră atât de neaşteptat, încât îi făcură să icnească de uimire pe unii din public. Prima Generaţie nu vorbea niciodată în prezenţa celor mai tineri. TenSoon nu rămase mut de uimire – îi văzuse, vorbise cu ei, înainte să devină prea elevaţi ca să mai aibă de-a face cu altcineva decât cu Secunzii. Nu, nu era deloc mut de uimire. Ci doar dezamăgit.

— Credinţa mea în voi nu şi-a avut rostul, zise, mai mult ca pentru el. N-ar fi trebuit să revin.

— TenSoon din A Treia Generaţie! zise KanPaar îndreptându-şi umerii, cu Trupul Adevărat sclipind cristalin, şi întinzând mâna spre el. Ai fost condamnat la întemniţarea rituală ChanGaar! Vei fi bătut până la ruperea oaselor, apoi zidit într-un puţ, cu doar o singură gaură pe unde ţi se va turna hrana. Vei rămâne acolo vreme de zece generaţii! Abia după aceea vei fi executat, prin înfometare! Să ştii, păcatul tău cel mai de seamă a fost răzvrătirea. Dacă nu te-ai fi abătut de la sfaturile şi înţelepciunea acestui consiliu, nu ţi s-ar fi părut drept să încalci Prima Învoială. Din cauza ta, încrederea a fost primejduită, şi la fel şi fiece kandra din fiece generaţie!

KanPaar lăsă proclamaţia să răsune în sală. TenSoon rămase cuminte pe labele din spate. Era limpede, KanPaar aşteptase o reacţie din partea lui, însă nu-i oferi niciuna. În sfârşit, KanPaar făcu semn paznicilor de lângă TenSoon, care cântăriră în mâini temutele ghioage.

— Ştii, KanPaar, spuse TenSoon, am învăţat câteva lucruri importante purtând oasele astea, acum un an.

KanPaar făcu încă un gest. Paznicii ridicară ghioagele.

— Nu stătusem să mă gândesc la asta, zise TenSoon. Oamenii, dacă cugeţi un pic, nu sunt făcuţi pentru viteză. Însă câinii *sunt.*

Ghioagele căzură.

TenSoon ţâşni înainte.

Labele puternice îi imprimară viteză. TenSoon era un membru al celei de a Treia Generaţii. Nimeni nu consumase şi nu imitase trupuri atât de mult ca el, şi ştia cum să construiască muşchi într-un corp. Pe lângă asta, îşi petrecuse un an purtând oasele unui copoi, obligat să ţină pasul cu stăpâna Născut-din-Ceaţă. Trecuse printr-o instrucţie de un an cu una dintre cele mai talentate Allomante care se văzuseră pe lume.

Mai mult, o masă corporală a unui om, fie şi slăbănog, alcătuia un copoi uriaş. Asta, împreună cu măiestria sa în a alcătui corpuri, însemna că atunci când TenSoon sări, *sări* cu adevărat. Paznicii ţipară de uimire când TenSoon o luă din loc, propulsat cel puţin trei metri prin

încăpere. Ajunse la pământ cu labele gata de alergare, dar nu se îndreptă spre uşă. La asta s-ar fi aşteptat.

Ci se aruncă drept spre KanPaar. Căpetenia Secunzilor răcni, ridicând fără rost mâinile în faţa copoiului de cincizeci de kilograme care îl izbi, aruncându-l pe lespezi. TenSoon auzi scrâşnete ascuţite, oasele delicate ale lui KanPaar rupându-se, şi urletul de durere al acestuia sfâşiind aerul, într-un chip foarte puţin demn de un kandra.

Aşa îţi trebuie, gândi TenSoon împingându-i pe Secunzi din cale, rupându-le oasele. *Chiar, ce fel de neghiob vanitos ar purta un Trup Adevărat făcut din cristal?*

Mulţi dintre kandra nu ştiură cum să reacţioneze. Alţii – dintre cei tineri – petrecuseră mult timp în Contracte cu oamenii, şi erau mai obişnuiţi cu haosul. Se împrăştiară, lăsându-şi fără respiraţie tovarăşii mai vârstnici, de pe băncile de piatră. TenSoon zvâcni printre trupuri, îndreptându-se spre uşă. Paznicii de lângă podium, cei care fuseseră gata să-i sfărâme oasele – dădură buzna spre KanPaar, fiindcă datoria filială le copleşea dorinţa de a-i opri evadarea. Şi văzuseră ce mulţime se afla în pragul uşii, gândindu-se probabil că TenSoon avea să fie încetinit.

De îndată ce ajunse în mulţime, TenSoon sări iarăşi. Vin îi ceruse să fie capabil de salturi incredibil de înalte şi se antrenase cu multe structuri musculare. Saltul acesta n-ar fi impresionat-o pe Vin – TenSoon nu mai avea Binecuvântarea Tăriei, pe care o furase de la OreSeur – însă era mai mult decât de ajuns ca să-şi facă loc printre kandra aflaţi acolo ca spectatori. Unii ţipară, în vreme ce el ateriză pe un petic de loc deschis, apoi sări din nou către gura peşterii ce se deschidea dincolo.

— Nu! auzi un glas răsunând dinspre Cotlonul Încrederii. După el!

TenSoon porni în goană nebună pe un coridor. Alerga iute, mult mai iute decât ar fi reuşit orice biped. Spera, cu trupul său canin, să-i poată depăşi până şi pe acei kandra ce purtau Binecuvântarea Tăriei.

Rămas-bun, scump cămin, îşi zise TenSoon lăsând în urmă grota principală. *Şi adio restului de onoare ce mi-a mai rămas.*

PARTEA A TREIA
Cerurile frânte

CAPITOLUL 34

Feruchimia, să se bage de seamă, este puterea echilibrului. Dintre cele trei puteri, doar aceasta a fost cunoscută oamenilor înainte ca înfruntarea dintre Năruire şi Dăinuire să-şi atingă apogeul. În feruchimie, puterea este conservată, apoi recoltată mai târziu. Energia nu se pierde – ci doar timpul şi măsura în care este folosită.

Marsh intră cu paşi mari în orăşel. Lucrătorii aflaţi sus, pe poarta improvizată – care părea îndeajuns de şubredă pentru ca un brânci mai puternic s-o azvârle cât colo –, încremeniră. Măturătorii de cenuşă îl văzură cum trece, cuprinşi de uimire, apoi de groază. Era nefiresc felul în care priveau, prea înspăimântaţi ca să fugă. Ori, cel puţin, prea înspăimântaţi pentru a fi ei cei care să o rupă primii la fugă.

Marsh îi ignoră. Pământul se zguduia sub el, alcătuind o melodie minunată – cutremurele erau obişnuite aici, în umbra Muntelui Tyrian. Era muntele de cenuşă cel mai apropiat de Luthadel. Marsh intrase pe domeniul lui Elend Venture, însă, desigur, împăratul îl abandonase. Lui Marsh i se părea o invitaţie, lui şi celui care-l ţinea sub stăpânire. Erau, de fapt, unul şi acelaşi. Marsh zâmbi, păşind mai departe.

O părticică din el încă era liberă. O lăsă adormită însă. Năruire trebuia să creadă că renunţase. Acesta era scopul. Aşa că Marsh ţinea doar puţintel din el ascuns, şi nu se opunea. Lăsa cerul de cenuşă să devină o frumuseţe fulguitoare, iar moartea lumii o binecuvântare nespusă.

Se pregătea. Aştepta.

Satul era o privelişte înviorătoare. Oamenii flămânzeau pe aici, chiar dacă se aflau în cuprinsul Stăpânirii Centrale, zona „protejată” de Elend. Aveau expresiile minunate, chinuite ale celor pe cale să se lase pradă deznădejdii. Străzile abia dacă erau măturate, casele – odată lăcaşuri ale nobilimii, acum pline de skaa înfometaţi – erau acoperite cu cenuşă, grădinile golaşe şi acareturile făcute surcele pentru a face focul pe timp de iarnă.

Priveliştea asta superbă îl făcu pe Marsh să zâmbească mulţumit. În spatele său, norodul începea în sfârşit să se mişte, să fugă, să trântească uşile. Erau, probabil, vreo şase sau şapte sute de oameni în orăşel. Nu-l preocupau pe Marsh deocamdată.

Îl interesa doar o clădire anume. Arăta un pic altfel decât celelalte, era un conac de pe o stradă din zona bună. Orăşelul fusese cândva un loc de popas pentru călători şi ajunsese să fie un loc în care nobililor le

plăcuse să-şi construiască reşedinţe de vacanţă. Câteva familii nobile locuiseră permanent aici, supraveghindu-i pe numeroşii skaa ce lucraseră pe plantaţii, pe câmpurile dimprejur.

Clădirea aleasă de Marsh era ceva mai bine întreţinută decât celelalte din preajmă. Grădina, fireşte, ajunsese mai mult buruieni decât plante cultivate, iar pereţii exteriori nu se bucuraseră de ani buni de un curăţat pe cinste. Însă prea puţin din ei părea să fi fost desprins pentru pus pe foc, iar la poarta din faţă încă străjuia un paznic.

Marsh îl ucise cu unul dintre triunghiurile ascuţite ca briciul pe care le folosise cândva în ceremoniile Lordului Legiuitor, Împinse în pieptul paznicului chiar când omul deschidea gura ca să-i ceară socoteală. Aerul rămase ciudat de neclintit şi tăcut când paznicului i se tăie glasul, prăbuşindu-se pe o parte în stradă. Acei skaa ce se uitau din casele alăturate nici nu gândiră să mişte un deget măcar.

Marsh fredonă încetişor, păşind pe aleea din faţa casei, unde stârni un stol mic de corbi ce veniseră să se odihnească. Cândva, pe acolo fusese o cărare liniştită printre grădini, pavată cu lespezi de piatră. Acum era doar un drumeag pe un câmp umplut cu buruieni. Stăpânul casei, se vedea limpede, nu-şi putuse permite mai mult decât paznicul acela, şi nimeni nu dădu alarma la apropierea lui Marsh. Izbuti să ajungă chiar în faţa uşilor. Zâmbind în barbă, ciocăni în uşă.

O slujnică deschise. Îngheţă când îl văzu pe Marsh şi-i privi ochii pironiţi, silueta neobişnuit de înaltă, sutana întunecată. Apoi începu să tremure.

Marsh întinse un braţ, cu palma în sus, cu un alt triunghi. Apoi i-l Împinse direct în faţă. Triunghiul ieşi prin ceafa femeii, care se prăbuşi. Păşi peste cadavru şi intră în casă.

Era mult mai plăcută la interior decât îl lăsase să creadă exteriorul. Mobilă bogată, pereţi zugrăviţi proaspăt, ceramică cu arabescuri. Marsh înălţă din sprâncene, cercetând încăperea cu ochii săi pironiţi. Îi era greu, după cum îi funcţiona văzul, să distingă culorile, dar se obişnuise suficient, de-acum, cu puterile sale ca să le desluşească dacă voia. Liniile Allomantice din metalele pe care le conţineau majoritatea lucrurilor erau cu adevărat expresive.

Pentru Marsh, conacul era un loc de o albeaţă strălucitoare şi picuri strălucitori de culoare scumpă. Marsh scrută prin ei, arzând fludor ca să-şi sporească ascuţimea simţurilor şi să vadă mult mai luminos decât ar fi izbutit altminteri. Mai ucise doi slujitori pe parcursul explorării, ajungând, în cele din urmă, la etajul al doilea.

Îl găsi pe bărbatul pe care-l voia aşezat la un birou, într-o încăpere de la ultimul etaj. Cu părul rărit, îmbrăcat în straie scumpe. Avea o

mustaţă micuţă pe chipul rotund şi stătea într-o rână, cu ochii închişi şi o sticlă cu băutură tare la picioare. Marsh văzu cu neplăcere asta.

— Vin atâta cale ca să pun mâna pe tine, zise, şi când te găsesc, în cele din urmă, descopăr că eşti beat turtă?

Omul nu-l întâlnise niciodată pe Marsh, desigur. Asta nu-l oprea pe Marsh să se simtă iritat de faptul că n-avea să vadă licărirea de uimire şi groază din ochii omului, descoperind în căminul său un Inchizitor. Aveau să-i lipsească frica, aşteptarea îngrozită a morţii. Pentru o clipă, Marsh se simţi tentat să aştepte până ce bărbatul se trezea, pentru ca uciderea să fie înfăptuită cum se cuvine.

Însă Năruire nu dorea asta. Marsh suspină, fiindcă era nedrept, apoi îl trânti la podea pe bărbatul inconştient şi-i trecu un piron de bronz prin inimă. Nu era la fel de lung şi de gros ca un piron de Inchizitor, însă de ucis ucidea la fel de bine. Marsh îl smulse din inima omului, lăsând cadavrul nobilului acolo, într-o baltă de sânge.

Apoi plecă, părăsind clădirea. Nobilul – nici nu-i ştia numele măcar – folosise de curând allomanţia. Era un Fumegător, un Ceţurian ce putea crea nori cuprici, iar folosirea puterii sale atrăsese atenţia lui Năruire. Năruire voise un Allomant pe care să-l soarbă.

Şi aşa, Marsh venise să culeagă puterea omului şi s-o absoarbă cu pironul său. I se părea, într-un fel, o risipă. Hemalurgia – mai ales îmbibările Allomantice – era mai puternică atunci când se putea înfige pironul prin inima victimei şi direct într-o gazdă pregătită. În acest fel, foarte puţin din abilitatea Allomantică se pierdea. Făcând-o astfel – ucigând un Allomant ca să facă un piron, apoi ducându-se altundeva să-l înfigă – avea să-i ofere gazdei celei noi cu mult mai puţină putere.

Însă, în acest caz, nu avea încotro. Marsh clătină din cap, păşi peste corpul mort al slujnicei şi trecu prin grădina neîngrijită. Nu-l opri nimeni, nici măcar nu-l privi, cât merse până la porţile din faţă. Acolo, totuşi, zări cu uimire doi skaa, îngenuncheaţi pe pământ.

— Te rugăm, Sfinţia Ta, zise unul în timp ce Marsh trecea, te rugăm să ne trimiţi iarăşi obligatorii. Vom sluji mai bine de această dată.

— Aţi pierdut ocazia, spuse Marsh îndreptându-şi ochii pironiţi înspre ei.

— Vom crede iarăşi în Lordul Legiuitor, zise celălalt. Ne dădea să mâncăm. Familiile noastre flămânzesc.

— Ei bine, spuse Marsh, nu mai trebuie să vă faceţi griji multă vreme în privinţa asta.

Cei doi rămaseră îngenuncheaţi şi nedumeriţi până ce Marsh se depărtă. Nu-i ucisese, deşi o parte din el îşi dorea asta. Din nefericire, Năruire îşi dorea pentru sine acel privilegiu.

Marsh merse pe câmpiile din afara oraşului. Se opri după cam un ceas, întorcându-se să se uite la orăşel şi la muntele impunător din spatele său.

În clipa aceea, partea din dreapta-sus a muntelui explodă, revărsând un potop de praf, cenuşă şi pietre. Pământul se zgudui, iar un bubuit ca de tunet se întinse până la Marsh. Apoi, fierbinte şi roşu, un puhoi de lavă prinse să curgă pe panta muntelui, către marginea micului lac şi oraşul de pe malul acestuia.

Marsh clătină din cap. Nu *hrana* era problema cea mai însemnată a orăşelului. Chiar trebuiau să-şi revizuiască priorităţile.

CAPITOLUL 35

Hemalurgia e o putere despre care aş vrea să ştiu cât mai puţine. Pentru Năruire, puterea avea, probabil, un cost nespus de mare – era atrăgătoare, însă semăna haos şi distrugere în însăşi folosirea sa.

În principiu, este vorba despre un act foarte simplu. Unul de parazitism. Fără alţii de la care să fure putere, hemalurgia ar fi inutilă.

— O să vă descurcaţi aici? întrebă Fantomă.

Boare întoarse spatele tavernei luminate, încreţindu-şi fruntea. Fantomă îl adusese – împreună cu câţiva soldaţi de-ai lui Goradel îmbrăcaţi în civil – la unul dintre cele mai mari şi cunoscute bodegi. De dinăuntru răsunau voci.

— Da, ar trebui să fie bine, zise Boare aruncând ocheade tavernei. Skaa pe afară, noaptea. N-aş fi crezut să văd aşa ceva. Poate că lumea *chiar* se sfârşeşte.

— Eu o să mă duc într-unul dintre cartierele mai sărace, zise cu voce scăzută Fantomă. Am câte ceva de verificat.

— Cartiere mai sărace, zise gânditor Boare. Pate că ar trebui să te însoţesc. Am descoperit că, pe cât sunt mai săraci, pe atât oamenii tind să-şi dezlege mai uşor limbile.

Fantomă ridică o sprânceană.

— Fără supărare, Boare, dar cred că ai cam bătea la ochi.

— Ce? făcu Boare arătând cu bărbia spre hainele cafenii de muncitor – o schimbare destul de evidentă faţă de obişnuitul costum cu vestă. Doar port straiele astea groaznice, nu?

— Hainele nu-s totul, Boare. Ai ceva… în felul tău de-a fi. Şi nici n-ai pe tine suficientă cenuşă.

— Mă infiltram în clasele de jos înainte să te fi născut tu, băiete, zise Boare ameninţându-l cu un deget.

— Bine.

Fantomă culese un pumn de cenuşă de pe jos.

— Să dăm puţintel cu asta pe hainele şi faţa ta…

Boare încremeni.

— Ne vedem mai târziu la bârlogul nostru, izbuti să îngaime.

Fantomă zâmbi şi lăsă din pumn cenuşa, dispărând în ceţuri.

— Niciodată nu mi-a plăcut prea mult, şopti Kelsier.

Fantomă părăsi partea mai înstărită a oraşului, păşind iute.

Când ajunse la o stradă-albie nu se opri, ci sări de pe margine şi plonjă şapte metri mai jos.

Mantia îi fâlfâi. Ateriză cu uşurinţă şi păşi mai departe cu iuţeală. Fără fludor şi-ar fi rupt cu siguranţă ceva. Acum se mişca cu aceeaşi iscusinţă pentru care îi invidiase cândva pe Vin şi Kelsier. Era încântat. Cu fludorul arzând în el, nu se simţea niciodată obosit, niciodată sleit de puteri. Până şi acţiunile simple, precum mersul pe stradă, îl făceau să se simtă graţios şi puternic.

Merse iute înspre Surpături, lăsând în spate străzile celor avuţi şi pătrunzând pe uliţele înghesuite, ştiind întocmai unde să-şi afle prada. Durn era una dintre figurile de seamă ale lumii fărădelegii din Urteau. În parte informator, în parte jupân al hoţilor, acest muzician nerealizat ajunsese un fel de primar al Surpăturilor. Oameni ca el trebuiau să se afle unde puteau fi găsiţi şi plătiţi.

Fantomă îşi amintea încă acea primă noapte de după ce-şi revenise din febră, cu câteva săptămâni în urmă, în noaptea când fusese la taverna aceea şi auzise nişte bărbaţi vorbind despre el. În următoarele zile mai vizitase şi alte taverne, auzise şi alte zvonuri despre Fantomă. Sosirea lui Sazed şi a lui Boare nu-i permisese până atunci să-i ceară socoteală lui Durn – care părea a fi sursa bârfelor – pentru ce zisese lumii. Era vremea să-şi corecteze scăparea.

Fantomă iuţi pasul, sărind peste maldăre de scânduri putrede, zbughind-o pe lângă movile de cenuşă până ce ajunse în gaura pe care Durn o numea casă. Era o parte a zidului canalului care fusese scobită pentru a alcătui un fel de grotă. Deşi cadrul de lemn al uşii părea la fel de putred şi de şubred ca orice altceva de prin Surpături, Fantomă ştia că intrarea avea să fie întărită cu o grindă groasă de stejar.

Două namile stăteau de pază afară. Îl ochiră pe Fantomă de îndată ce apăru în faţa uşii, cu mantaua fâlfâind. Aceeaşi pe care o purtase când fusese aruncat în flăcări, încă însemnată cu urme de arsură şi găurită.

— Şeful nu vede pe nimeni acum, puştiule, zise una dintre matahale, fără să se ridice de unde şedea. Vino mai încolo.

Fantomă dădu cu piciorul în uşă. Uşa se deschise, smulsă din balamale, iar grinda se rupse şi căzu, sfărâmată, înăuntru.

Fantomă, uimit, rămase neclintit un moment. Nu era încă învăţat cu fludorul, ca să-l poată folosi cu precizie. Însă, dacă el era uimit, cele două brute împietriseră. Se ridicară, privind fără să-şi creadă ochilor la uşa spartă.

— S-ar putea să trebuiască să-i omori, şopti Kelsier.

Nu, îşi zise Fantomă. *Trebuie doar să mă mişc iute.* Se năpusti pe coridorul deschis, fără să aibă nevoie de făclie sau felinar. Îşi scoase din buzunar ochelarii şi legătura de pânză, apropiindu-se de uşa de la

capătul culoarului, punându-şi-le chiar când paznicii începură să strige după el.

Împinse cu umărul în uşă, de data asta cu mai multă grijă, deschizând-o, dar fără să o mai rupă. Pătrunse într-o încăpere bine luminată, unde patru bărbaţi jucau cărţi la o masă. Durn câştiga.

Fantomă întinse mâna spre bărbaţii care se opriseră brusc.

— Voi trei, afară. Durn şi cu mine avem treabă.

Durn, aşezat la masă, păru surprins cu adevărat. Namilele dădură buzna prin spatele lui Fantomă, iar el se întoarse, lăsându-se cu un genunchi la pământ şi întinzând mâna să apuce bastonul de duel de sub manta.

— E-n regulă, zise Durn ridicându-se. Lăsaţi-ne.

Paznicii şovăiră, furioşi că fuseseră depăşiţi atât de lesne.

Însă până la urmă dădură înapoi, împreună cu partenerii de joc ai lui Durn. Traseră şi uşa după ei.

— Ţi-ai făcut o ditai intrarea, observă Durn, aşezându-se din nou la masă.

— M-ai vorbit de rău, Durn, zise Fantomă. Am auzit oameni vorbind prin taverne despre mine, amintindu-ţi şi ţie numele. Ai răspândit bârfe despre moartea mea, ai zis că am fost în ceata Supravieţuitorului. De unde ştiai cine sunt, şi de ce mi-ai folosit numele?

— Ei, haide, îl zeflemisi Durn, cât de necunoscut te credeai? Eşti prietenul Supravieţuitorului şi ţi-ai petrecut jumătate din viaţă în palatul împăratului.

— Luthadel e departe de aici.

— Nu aşa de departe ca să nu ajungă veştile, zise Durn. Un Cositorian vine în oraş, iscodeşte, pare să aibă în chimir sume de bani aparent nesfârşite? Nu mi-a fost greu să te ghicesc. Şi mai sunt şi ochii tăi.

— Ce-i cu ei?

Bărbatul cel urât înălţă din umeri.

— Toată lumea ştie că lucruri ciudate s-au întâmplat cu ceata Supravieţuitorului.

Fantomă nu ştia ce să creadă. Se apropie de masă şi se uită la cărţile de joc de pe ea. Apucă una, pipăindu-i hârtia. Simţurile sale ascuţite îi îngăduiră să simtă umflăturile de pe dos.

— Cărţi măsluite? întrebă.

— Fireşte, zise Durn. Joc de antrenament, să văd dacă oamenii mei pot citi bine semnele.

Fantomă azvârli pe masă cartea.

— Încă nu mi-ai spus de ce ai răspândit zvonuri despre mine.

— Fără supărare, puştiule, dar… ar fi trebuit să fii mort.

— Dacă aşa ai crezut, atunci de ce te-ai mai obosit să vorbeşti despre mine.

— De ce crezi? Norodul îl iubeşte pe Supravieţuitor, şi tot ce are a face cu el. De aceea Quellion îi foloseşte atât de des numele. Însă, dacă aş putea să arăt că Quellion l-a ucis pe unul dintre tovarăşii lui Kelsier… ei bine, sunt mulţi în oraş care n-ar fi prea mulţumiţi de asta.

— Deci încercai să fii de ajutor, zise cu voce uscată Fantomă. Din bunătatea inimii tale.

— Nu eşti singurul care crede că Quellion sufocă oraşul. Dacă ai fost cu adevărat în ceata Supravieţuitorului, ar trebui să ştii că, uneori, poporul luptă.

— Nu prea reuşesc să mi te închipui altruist, Durn. Eşti un hoţ.

— Şi tu la fel.

— Nu ştiam în ce ne băgăm, zise Fantomă. Kelsier ne-a promis bogăţii. Tu ce ai de câştigat din toate astea?

Durn pufni.

— Cetăţeanul face rău afacerilor. Vin roşu Venture, vândut pentru un bănuţ? Nu mai putem face pic de contrabandă, fiindcă toată lumea se teme să ne cumpere marfa. Lucrurile n-au stat *niciodată* aşa de rău sub Lordul Legiuitor.

Se aplecă peste masă.

— Dacă prietenii tăi care stau în fosta clădire a Cultului cred că pot face ceva în privinţa lunaticului care conduce oraşul, spune-le că vor avea parte de sprijinul meu. N-a mai rămas cine ştie ce lume a fărădelegii în oraş, dar Quellion va fi surprins ce pagube ar putea să facă, dacă e manipulată cum se cuvine.

Fantomă rămase tăcut o clipă.

— E un om ce iscodeşte în taverna de pe Westbrook Lane. Trimite pe cineva să intre în vorbă cu el. E un Domolitor – cel mai bun pe care-l vei întâlni vreodată –, însă iese un pic în evidenţă. Fă-i lui oferta asta.

Durn încuviinţă.

Fantomă se răsuci să plece, apoi întoarse capul şi-i mai aruncă o privire.

— Să nu aduci vorba despre mine sau despre ce mi s-a întâmplat.

Şi, zicând acestea, străbătu coridorul, trecând pe lângă paznici şi pe lângă tâlharii ce veniseră la jocul de cărţi. Îşi scoase legătura de la ochi când păşi în noaptea luminată de stele, ce strălucea ca lumina zilei.

Porni grăbit spre Surpături, încercând să decidă ce impresia îi lăsase întâlnirea. Durn nu dezvăluise nimic *foarte* important, însă Fantomă avea impresia că ceva se petrecea în jurul său, ceva ce nu plănuise,

ceva ce nu izbutea să desluşească. Începuse să se obişnuiască cu vocea lui Kelsier şi cu fludorul, însă tot se temea că n-avea să se poată ridica la înălţimea poziţiei în care ajunsese să se afle.

— Dacă nu ajungi iute la Quellion, zise Kelsier, o să-ţi găsească prietenii. Deja pregăteşte asasini.

— N-o să-i trimită, zise cu voce înfundată Fantomă. Mai ales dacă a auzit zvonurile lui Durn despre mine. Toată lumea ştie că Sazed şi Boare au fost în ceata ta. Quellion nu i-ar elimina decât dacă se dovedesc o asemenea ameninţare încât nu mai are de ales.

— Quellion e schimbător, zise Kelsier. Nu aştepta prea mult. Nu vrei să afli cât de necugetat poate fi.

Fantomă nu mai spuse nimic. Auzi, îndată, paşi ce se apropiau iute. Simţi vibraţiile în pământ. Se învârti şi-şi lărgi cheutoarea mantalei, întinzând mâna după armă.

— Nu eşti în primejdie, zise încetişor Kelsier.

Fantomă se linişti şi ascultă paşii grăbiţi ce se apropiau. Era unul dintre oamenii care jucaseră cărţi cu Durn. Omul gâfâia, cu faţa roşie de oboseală.

— Stăpâne! rosti omul.

— Nu-s stăpânul nimănui, zise Fantomă. Ce s-a întâmplat. E Durn în primejdie?

— Nu, domnule, zise omul. Doar că… eu…

Fantomă ridică din sprânceană.

— Am nevoie de ajutorul tău, zise omul în timp ce-şi trăgea sufletul. Când ne-am dat seama cine eşti, plecaseşi deja. Eu doar…

— Ajutor pentru ce? întrebă cu asprime Fantomă.

— Sora mea, domnule. A fost luată de Cetăţean. Tatăl… nostru a fost nobil. Durn m-a ascuns pe mine, însă Mailey… a fost vândută de femeia la care am lăsat-o. Domnule, are doar şapte ani. Are de gând s-o ardă în câteva zile!

Fantomă se înnegură. *Şi ce-ar vrea să fac eu?* Deschise gura să întrebe chiar asta, însă se opri. Nu mai era acelaşi om. Nu mai avea limitările lui Fantomă de altădată. Putea face altceva.

Ceva ce ar fi făcut Kelsier.

— Poţi aduna zece oameni? întrebă Fantomă. Prieteni de-ai tăi, dornici să ia parte la o trebuşoară pe înnoptat?

— Sigur. Aşa cred. Are de-a face cu salvarea lui Mailey?

— Nu, zise Fantomă. E plata pentru salvarea lui Mailey. Adu-mi oamenii şi voi face ce pot ca să-ţi ajut sora.

Bărbatul încuviinţă grăbit.

— Fă-o acum, zise Fantomă întinzând un deget spre el. Începem

diseară.

CAPITOLUL 36

În hemalurgie, tipul de metal folosit pentru piron e important, la fel ca şi poziţia pironului în corp. De pildă, un piron de oţel ia puterile Allomantice fizice – abilitatea de a arde fludor, cositor, oţel sau fier – şi le acordă persoanei care primeşte pironul. Însă care dintre aceste patru puteri e obţinută depinde de locul unde e înfipt pironul.

Piroane făcute din alte metale răpesc abilităţi feruchimice. De pildă, tuturor Inchizitorilor iniţiali li s-a dat un piron de fludor, care – după ce era trecut mai întâi prin trupul unui feruchimist – oferea Inchizitorului capacitatea de a aduna în trup putere vindecătoare (deşi nu la fel de iute ca un adevărat feruchimist, potrivit legii decăderii hemalurgice.) Astfel, desigur, au căpătat Inchizitorii infamele lor abilităţi de a-şi vindeca iute rănile, şi tot de aceea aveau atâta nevoie să se odihnească.

— N-ar fi trebuit să te bagi acolo, rosti sec Cett.

Elend ridică o sprânceană, îndemnându-şi calul spre mijlocul taberei. Tindwyl îl învăţase că era bine să fie văzut amestecându-se printre oameni, mai ales în situaţii în care putea controla felul cum era văzut. Se întâmpla să fie de acord cu lecţia asta, aşa că umbla călare, cu o mantie neagră pentru a ascunde urmele de cenuşă, asigurându-se că soldaţii ştiau că se afla acolo, printre ei. Cett călărea alături, legat de şaua meşteşugită special.

— Crezi că m-am pus prea mult în primejdie intrând în oraş? întrebă Elend, făcând semn din cap unui grup de soldaţi care se opriseră din corvezile de dimineaţă ca să-l salute.

— Nu, zise Cett, ştim amândoi că nu-ţi pasă defel dacă trăieşti sau mori, băiete. Şi eşti Născut-din-Ceaţă. O scoţi tu la capăt dacă se strică treaba.

— Atunci? Care mi-a fost greşeala?

— Păi te-ai întâlnit cu oamenii dinăuntru. Ai vorbit cu ei, ai dansat printre ei. La naiba, măi băiete. Nu pricepi de ce-i asta o problemă? Când va sosi vremea să ataci, o să-ţi faci griji pentru cei pe care o să-i izbeşti.

Elend zăbovi, câteva clipe, cu răspunsul. Ceţurile dimineţii erau, deacum, ceva firesc. Împâcleau tabăra, ascunzându-i mărimea. Chiar şi pentru ochii săi, cu agerime sporită de cositor, corturile aflate în depărtare se transformau în nişte mogâldeţe. Era ca şi cum ar fi călărit printr-o lume magică, plină de umbre tăcute şi de sunete depărtate.

Fusese o greşeală că pătrunsese în oraş? Poate. Elend ştia despre

ce teorii vorbea Cett – înţelegea cât de important era pentru un general să-şi vadă duşmanii nu ca pe nişte indivizi, ci ca pe nişte numere, ca pe nişte obstacole.

— Mă bucur pentru alegerea mea, zise Elend.

— Ştiu, spuse Cett scărpinându-şi barba deasă. Asta mă împunge cel mai tare, cinstit să fiu. Eşti un om plin de compasiune. E o slăbiciune, dar nu asta e beleaua. *Beleaua* e că nu te poţi descurca cu compasiunea.

Elend îl privi pe sub sprâncene.

— Ai face bine să nu te ataşezi de inamic, Elend. Ar fi trebuit să ştii cum vei reacţiona şi să faci în aşa chip încât să eviţi situaţia asta cu totul! La naiba, băiete, orice conducător are slăbiciuni – cei care învinge sunt cei care-şi pot ţine în frâu slăbiciunile, nu cei care pun paie pe foc!

Văzând că Elend nu zice nimic, Cett urmă:

— Prea bine, să vorbim despre asediu. Geniştii au blocat nişte pâraie care curg în oraş, dar nu cred că acelea sunt principalele surse de apă.

— Nu sunt, zise Elend. Vin a numărat şase fântâni mari în perimetrul oraşului.

— Ar trebui să le otrăvim, propuse Cett.

Elend căzu pe gânduri. În el se dădea o luptă. Cel ce fusese nu voia decât să protejeze cât mai mulţi oameni cu putinţă. Cel care devenise, însă, era mai realist. Ştia că uneori trebuia să ucidă – sau să producă neplăceri, măcar – pentru a putea salva.

— Prea bine, zise Elend. O pun pe Vin să facă asta la noapte – şi să lase pe buza fântânilor un mesaj în care să arate ce-am făcut.

— La ce ar folosi? se încruntă Cett.

— Nu vreau să ucid, Cett, vreau să-i pun pe gânduri. În acest fel, se vor duce la Yomen să ceară apă. Dacă întregul oraş cere, îşi va epuiza iute rezervele de apă din tainiţă.

Cett mormăi. Părea satisfăcut, totuşi, că Elend îi acceptase sfatul.

— Şi satele din jur?

— N-ai decât să te oţărăşti la ele, zise Elend. Pregăteşte zece mii de oşteni şi trimite-i să hărţuiască, dar nu să ucidă. Vreau ca iscoadele lui Yomen să-i trimită rapoarte îngrijorătoare despre cum se prăbuşeşte regatul.

— Încerci să o faci pe moderatul, flăcău, zise Cett. Dar până la urmă va trebui să alegi. Dacă Yomen nu se predă, va trebui să ataci.

Elend trase de hăţuri, oprind calul lângă cortul comandanţilor.

— Ştiu, zise încetişor.

Cett pufni, dar tăcu. Din cort ieşiră servitori, care începură să-l

desfacă din şa. Însă nici nu începură bine şi pământul porni să se zguduie. Elend blestemă, străduindu-se să-şi stăpânească armăsarul, care începea să se frământe. Zguduitura făcu să se mişte corturile, le dărâmă parii de sprijin şi răsturnă vreo câteva, iar Elend auzi zdrăngănit de metal, fiindcă pocalele, săbiile şi alte lucruri erau azvârlite la pământ. Apoi vuietul pământului se domoli; întoarse capul după Cett. Acesta reuşise să se ţină pe cal, deşi unul dintre picioarele sale neputincioase scăpase din legături şi se bălăngănea în josul şeii. Părea, totuşi, pe cale să se prăbuşească. Servitorii se grăbiră să-l ajute.

— Ticăloasele se fac din ce în ce mai dese, zise Cett.

Elend îşi linişti calul, care se opri fornăind în ceţuri. Peste tot prin tabără, oamenii înjurau şi răcneau, încercând să repare consecinţele cutremurului. Acestea, era drept, deveniseră tot mai frecvente; ultimul fusese abia cu câteva săptămâni în urmă. Cutremurele n-ar fi trebuit să fie ceva obişnuit în Ultimul Imperiu – în tinereţea lui nu auzise vreodată ca vreunul să se petreacă în stăpânirile interioare.

Oftă, coborând de pe cal şi dând frâul unui aghiotant, apoi îl urmă pe Cett în cortul comandanţilor. Servitorii îl aşezară într-un jilţ pe Cett, apoi se retraseră, lăsându-i singuri. Cett se uită la Elend, părând frământat de ceva.

— Ţi-a spus neghiobul de Ham ce veşti au venit de la Luthadel?

— Sau că n-au venit? suspină Elend. Da.

Nicio ştire din capitală, nemaivorbind de proviziile pe care Elend le ceruse să fie trimise pe canal.

— Nu avem chiar *atâta* timp, Elend, zise Cett cu voce înceată. Câteva luni, cel mult. Suficient cât să-i şubrezim încrâncenarea lui Yomen, poate să-i facem norodul atât de însetat încât să privească cu ochi buni o invazie. Dar dacă nu suntem aprovizionaţi, nu avem cum să menţinem asediul.

Elend îi aruncă celuilalt o privire. Cett stătea aşezat cu o expresie arogantă, privindu-l drept în ochi. Schilodul se baza mult pe postură – nu-şi mai folosea de mult picioarele, din cauza unei boli, şi nu-i putea intimida fizic pe alţii. Aşa că găsise alte căi de a arăta ameninţător.

Cett ştia să lovească unde durea mai tare. Se lua de slăbiciunile cele mai supărătoare ale oamenilor şi le putea exploata virtuţile într-un fel în care până şi Domolitorii cei mai vrednici izbuteau arareori. Şi făcea asta ascunzându-şi o fire mult mai sensibilă, bănuia Elend, decât ar fi recunoscut Cett vreodată.

În ziua aceea părea mai arţăgos decât de obicei. De parcă l-ar fi îngrijorat ceva. Ceva important pentru el – ceva ce fusese silit să lase în urmă, poate?

— O să fie bine, Cett, zise Elend. Alirianne n-o să păţească nimic cât e cu Sazed şi Boare.

Cett pufni, cu un gest indiferent al mâinii – însă îşi feri privirea.

— Mi-e mult mai bine fără afurisita aia de proastă prin preajmă. Domolitorul n-are decât să şi-o ia! Şi nu vorbeam despre mine, vorbeam despre tine şi asediul ăsta!

— Observaţiile tale au fost luate în considerare, Cett, zise Elend. Vom ataca dacă vom considera necesar.

În timp ce vorbea, uşa de pânză se dădu într-o parte şi Ham intră vioi, însoţit de o siluetă pe care Elend n-o mai zărise de săptămâni bune – cel puţin nu ridicată din pat.

— Demoux, zise Elend apropiindu-se de general. Te-ai pus pe picioare!

— Cât de cât, Majestate, zise Demoux, care arăta palid încă. Mi-am recăpătat destul puterile cât să pot umbla un pic pe-aici.

— Şi ceilalţi? întrebă Elend.

Ham dădu din cap.

— Cei mai mulţi şi-au revenit şi ei. Demoux e printre ultimii. Încă vreo câteva zile şi armata îşi va recăpăta pe deplin forţa.

În afara celor ce au murit, îşi zise Elend.

Cett îl măsură din priviri pe Demoux.

— Majoritatea şi-au revenit cu săptămâni în urmă. Eşti mai pirpiriu decât ne-am fi aşteptat, ei, Demoux? Asta am auzit, cel puţin.

Demoux roşi.

— Ce? făcu Elend încruntându-se.

— Nimic, Majestate, zise Demoux.

— Nu există „nimic" în tabăra mea, Demoux. Ce-mi scapă aici?

Ham oftă şi-şi trase un jilţ. Se aşeză pe el de-a-ndoaselea, cu braţele musculoase pe spătar.

— E doar un zvon care circulă printre soldaţi, El.

— Soldaţii, făcu Cett. Toţi sunt la fel, superstiţioşi ca nişte gospodine.

Ham dădu din cap.

— Câţiva ţi-au vârât în minte că aceia care s-au îmbolnăvit de la ceţuri au fost pedepsiţi.

— Pedepsiţi? Pentru ce?

— Lipsă de credinţă, Majestate, zise Demoux.

— Prostii, zise Elend. Ştim cu toţii că ceţurile lovesc la întâmplare.

Ceilalţi schimbară priviri, iar Elend trebui să stea şi să se gândească mai bine. *Nu. Nu la întâmplare – statisticile spun că nu-i aşa.*

— În orice caz, zise decis să schimbe subiectul, ce veşti avem azi?

Cei trei bărbaţi vorbiră pe rând despre diferitele treburi soldăţeşti. Ham se ocupa de moral şi de instrucţie, Demoux de aprovizionare şi de corvezi, Cett de tactici şi de patrule. Elend se ridică, cu mâinile la spate, şi le ascultă dările de seamă, însă doar cu jumătate de ureche. Nu erau mult diferite de cele din ziua de dinainte, deşi se bucura să-l vadă pe Demoux reîntors în activitate. Era mult mai eficient decât subordonaţii săi.

În vreme ce vorbeau, mintea lui Elend hălăduia departe. Asediul mergea destul de bine, însă o parte din el – cea instruită de Cett şi de Tindwyl – se răzvrătea pusă în faţa acestui joc al aşteptării. Ar fi trebuit să poată lua oraşul dintr-odată. Avea kolosşi, şi toate datele îi spuneau că trupele sale erau mult mai bine instruite decât cele din Fadrex. Stâncărişurile aveau să ajute la apărare, însă Elend nu era într-o poziţie în care să nu poată câştiga.

Însă asta ar fi costat multe, multe vieţi.

La acest pas se poticnea – cel care l-ar fi făcut, din apărător, agresor. Din protector, cuceritor. Şi îl necăjea propria-i şovăială.

Mai era un motiv pentru care pătrunderea în oraş nu-i priise lui Elend. Fusese mai bine pentru el să-l creadă pe Yomen un tiran, un obligator corupt, credincios Lordului Legiuitor. Acum, din păcate, ştia că Yomen e un om decent. Şi cu argumente foarte bune. Într-un fel, judecata sa asupra lui Elend fusese corectă. Elend *era* un ipocrit. Vorbea despre democraţie, însă se suise cu forţa pe tron.

Credea că asta voise de la el poporul. Însă tot ipocrit rămânea. Totuşi, după aceeaşi logică, ştia că ar fi trebuit s-o trimită pe Vin să-l asasineze pe Yomen. Dar cum putea porunci moartea unui om care nu-i făcuse niciun rău, în afara faptului că i se pusese în cale?

Asasinarea obligatorului părea o acţiune la fel de perversă ca şi trimiterea kolosşilor să atace oraşul. *Cett are dreptate, încerc să fiu de amândouă părţile.* Pentru o clipă, vorbind cu Telden la bal, se simţise sigur pe sine. Şi, de fapt, încă credea în ce proclama. Elend *nu era* Lordul Legiuitor. *Chiar* oferea poporului mai multă libertate şi dreptate.

Însă asediul ar fi putut înclina balanţa între cine era şi cine se temea să devină. Putea cu adevărat să justifice invadarea oraşului Fadrex, măcelărirea oştenilor din oraş şi jefuirea resurselor, toate în numele protejării norodului din imperiu? Putea îndrăzni să facă opusul: să se retragă şi să lase secretele în cavernă – cele care ar fi putut, cine ştie, poate chiar salva imperiul – la mâna unui om care tot mai credea că Lordul Legiuitor se va întoarce pentru a-şi mântui poporul?

Nu era pregătit să decidă. Era, deocamdată, decis să epuizeze orice altă opţiune. Orice altceva în afară de invazia asupra oraşului. Asta

includea asediul, pentru a-l face pe Yomen mai flexibil. Şi includea furişatul lui Vin în taina depozitului. Din cele arătate de ea, clădirea era păzită bine. Nu ştia dacă ar fi izbutit să intre într-o noapte oarecare. Însă, într-o seară de bal, poate că străjile ar fi fost mai puţin vigilente. Ar fi folosit momentul cel mai bun pentru a arunca o privire la cele ascunse acolo.

Asta dacă Yomen nu a mutat pur şi simplu ultima inscripţie a Lordului Legiuitor, îşi zise Elend. *Şi presupunând că inscripţia exista de la bun început.*

Dar mai era o şansă. Mesajul ultim al Lordului Legiuitor, ultima fărâmă de ajutor pe care o lăsase pentru naţiunea sa. Dacă Elend putea găsi o cale de a obţine mesajul fără să intre în oraş cu forţa, ucigând mii de oameni, era dispus să o urmeze.

Ceilalţi terminară de raportat în cele din urmă, iar Elend le dădu voie să plece. Ham ieşi iute, dornic să participe la instrucţia de luptă de dimineaţă. Cett plecă şi el nu peste multă vreme, dus pe braţe la cortul său. Însă Demoux zăbovea. Uneori îi era greu să-şi reamintească cât de tânăr era de fapt generalul – doar un pic mai în vârstă decât Elend însuşi. Ţeasta cu păr rărit şi cicatricile numeroase îl făceau să arate mult mai bătrân decât era, iar la asta se adăugau şi efectele încă vizibile ale bolii îndelungate.

Demoux şovăia. Elend aşteptă, şi în cele din urmă generalul îşi coborî ochii, stingher.

— Majestate, zise, mă simt obligat să cer eliberarea din postul de general.

— Şi de ce asta? întrebă cu grijă Elend.

— Nu cred că mai sunt demn să-l ocup. Doar cineva care se bucură de încrederea Supravieţuitorului poate comanda în această armată, Domnia Ta.

— Sunt sigur că are încredere în tine, Demoux.

Demoux clătină din cap.

— Atunci de ce mi-a dat boala? De ce m-a ales pe mine, dintre toţi oamenii din armată?

— Ţi-am spus, a fost rodul întâmplării, Demoux.

— Stăpâne, zise Demoux, n-aş vrea să mă pun împotrivă, dar ştim amândoi că asta nu este adevărat. Până la urmă, tu ai fost cel care a arătat că acei ce se îmbolnăvesc păţesc asta potrivit vrerii lui Kelsier.

— Eu?

— În dimineaţa aceea, zise Demoux dând din cap, când am expus oastea la ceţuri, le-ai strigat tuturor să-şi amintească de faptul că Kelsier este Stăpânul Ceţuri lor şi că, prin urmare, molima este voia sa.

— Nu asta am vrut să spun, Demoux. Am sugerat doar că este voia lui Kelsier să ne lovim de acest obstacol, nu că el ar alege anumiţi indivizi.

— Oricum ar fi, Măria Ta, au fost cuvintele tale.

Elend făcu un semn dispreţuitor cu mâna.

— Atunci cum explici numerele ciudate, Măria Ta?

— Nu sunt sigur, răspunse Elend. Recunosc că numărul oamenilor îmbolnăviţi creează o statistică stranie, dar asta nu are nicio legătură cu tine în mod special, Demoux.

— Nu despre acel număr vorbesc eu, Măria Ta, spuse Demoux fără să-şi ridice privirea. Ci despre cel care arată câţi au rămas bolnavi faţă de cei care s-au însănătoşit.

— Stai aşa. Cum adică?

— Nu ai auzit, Măria Ta? întrebă Demoux în liniştea cortului. Scribii au tot vorbit despre asta şi a ajuns şi la urechile oştirii. Cred că cei mai mulţi nici nu înţeleg cifrele şi alte asemenea, dar înţeleg că *ceva* ciudat se întâmplă.

— Care cifre?

— Cinci mii au fost cuprinşi de boală, Măria Ta.

Exact şaisprezece procente din oaste, gândi Elend.

— Din aceştia, cam cinci sute au murit, spuse Demoux. Din cei rămaşi, aproape toţi s-au însănătoşit într-o zi.

— Unii nu, zise Elend. Ca tine.

— Ca mine, spuse Demoux încet. Trei sute douăzeci şi şapte dintre noi au rămas bolnavi când ceilalţi şi-au revenit.

— Şi?

— Sunt exact a şaisprezecea parte dintre cei care au căzut pradă bolii, Măria Ta. Şi ne-a fost rău *exact* şaisprezece zile. Nicio oră în plus.

Pânza cortului foşni uşor la adierea vântului. Elend rămase tăcut, fără să-şi poată opri un fior.

— Coincidenţă, spuse el în cele din urmă. Statisticienii care caută legături între rezultate vor găsi mereu coincidenţe ciudate şi anomalii. Dacă se străduiesc îndeajuns.

— Mie nu mi se pare o simplă anomalie, Măria Ta. Este precisă. Acelaşi număr apare iar şi iar. Şaisprezece.

Elend clătină din cap.

— Chiar şi aşa, Demoux, nu *înseamnă* nimic. Este doar un număr.

— Atâtea luni a stat Supravieţuitorul la Puţurile din Hathsin, spuse Demoux.

— Coincidenţă.

— Atâţia ani avea domniţa Vin când a devenit Născută-din-Ceaţă.

— Tot o coincidenţă.

— Par să fie o mulţime de coincidenţe în jurul acestui număr, Măria Ta.

Elend se încruntă, încrucişându-şi braţele. Demoux avea dreptate. *Tăgăduirile mele nu duc la nimic. Trebuie să aflu ce gândesc oamenii, nu să-i contrazic.*

— Fie, Demoux. Să zicem că niciunul dintre aceste lucruri nu este o coincidenţă. Pare că ai o teorie despre însemnătatea lor.

— Ce spuneam şi mai devreme, Măria Ta. Ceţurile sunt trimise de Supravieţuitor. Pe unii oameni îi răpun, pe alţii doar îi îmbolnăvesc – lăsând numărul şaisprezece ca semn. Prin urmare, cei care se îmbolnăvesc mai tare sunt cei care i-au fost cel mai puţin pe plac.

— Bine, cu excepţia celor care *au murit* de la boală, observă Elend.

— Drept, spuse Demoux ridicând privirea. Deci… poate mai am o speranţă.

— Nu era un comentariu liniştitor, Demoux. Încă nu sunt de acord cu toate acestea. Poate că *există* ciudăţenii aici, dar interpretarea ta se bazează pe speculaţii. De ce ar fi Supravieţuitorul nemulţumit de tine? Eşti unul dintre cei mai credincioşi preoţi ai săi.

— M-am numit singur aşa, Măria Ta. Nu m-a ales el. Pur şi simplu… am început să predic despre ceea ce vedeam, iar oamenii îmi dădeau ascultare. Pesemne că asta a fost o insultă. Dacă ar fi vrut el asta de la mine, m-ar fi ales când încă era în viaţă, nu crezi?

Nu cred că Supravieţuitorului i-a păsat prea mult de asta când era în viaţă, gândi Elend. *Voia doar să stârnească îndeajuns de multă mânie în rândul poporului skaa ca acesta să se revolte.*

— Demoux, ştii doar că Supravieţuitorul nu a pus bazele acestei religii în timpul vieţii. Doar bărbaţii şi femeile asemenea ţie – care s-au aplecat asupra învăţăturilor sale *după* ce a murit – au fost în stare să creeze o comunitate de credincioşi.

— Drept. *Totuşi* s-a arătat unor oameni după moartea sa. Eu nu m-am numărat printre ei.

— Nu s-a arătat nimănui. Era OreSeur, un kandra, care-i purta trupul. Ştii asta, Demoux.

— Da, dar acel kandra respecta poruncile Supravieţuitorului. Şi eu nu am fost pe lista celor de vizitat.

Elend îi puse mâna pe umăr, privindu-l direct în ochi. Îl văzuse pe general, cu chipul său îmbătrânit, cum doborâse un kolos feroce, cu un metru şi jumătate mai înalt decât el. Demoux nu era un om slab nici în trup, nici în spirit.

— Demoux, spuse Elend. Cu cele mai bune intenţii îţi spun că

autocompătimirea mai mult îţi face rău. Dacă ceţurile te-au ales pe tine, atunci acesta este un semn că efectele lor nu au de-a face cu supărarea lui Kelsier. Nu e timpul, acum, să te îndoieşti de tine – ştim amândoi că eşti de două ori mai devotat decât orice om din oaste.

Demoux se îmbujoră.

— Mai gândeşte-te, continuă Elend şi îi Împinse lui Demoux emoţiile, cu tine avem dovada clară că ceţurile nu aleg oamenii după cât de credincioşi sunt. Aşa că, decât să rămâi aşa mâhnit, mai bine mergem înainte, să găsim *adevărata* pricină pentru care ceţurile se poartă astfel.

Demoux rămase nemişcat pentru o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Se prea poate, Măria Ta. Poate m-am pripit.

Elend zâmbi. Apoi se opri puţin să cugete la propriile sale cuvinte. *Dovadă clară că ceţurile nu aleg oamenii după cât de credincioşi sunt…*

Nu era tocmai adevărat. Demoux era unul dintre cei mai cucernici din tabără. Cum erau oare ceilalţi care fuseseră la fel de bolnavi ca şi el? Oare şi ei credeau cu aceeaşi tărie? Elend deschise gura pentru a-i pune întrebarea lui Demoux. Atunci începură ţipetele.

CAPITOLUL 37

Decăderea hemalurgică era mai puţin evidentă la Inchizitorii creaţi din Născuţi-din-Ceaţă. Cum ei aveau deja puteri Allomantice, adăugarea unor noi abilităţi îi făcea nespus de tari. În cele mai multe cazuri, totuşi, Inchizitorii proveneau din Ceţurieni. Se pare că recruţii preferaţi erau Căutătorii, precum Marsh. Fiindcă, atunci când niciun Născut-din-Ceaţă nu era disponibil, un Inchizitor cu abilităţi de bronz sporite era unealta perfectă pentru dibuirea Ceţurienilor skaa.

Ţipetele se auziră în depărtare. În cabină, Vin se deşteptase deja. Nu dormise, deşi fusese cât pe ce. Încă o noapte de iscodire în Oraşul Fadrex o istovise.

Dar toată sfârşeala se risipi odată cu zăngănitul armelor care se auzea dinspre nord. *În sfârşit!* gândi ea, aruncând păturile la o parte şi zbughind-o afară din cabină. Purta cămaşa şi pantalonii obişnuiţi şi – ca de obicei – avea la ea câteva fiole cu metale. Dădu peste cap una dintre ele, năpustindu-se către puntea şlepului.

— Doamnă Vin! o strigă unul dintre barcagii, dintre ceţuri. Tabăra a fost atacată!

— Era şi timpul! spuse Vin şi se împinse de pe marginea bărcii, azvârlindu-se în aer. Ţâşni printre ceţurile de dimineaţă; buclele şi rotocoalele albe o făceau să se simtă ca o pasăre măiastră care zboară printre nori. Cu ajutorul cositorului, găsi curând bătălia. Câteva grupuri de oameni călare se îndreptaseră către secţiunea nordică a taberei, şi aparent încercau să-şi facă drum către barjele cu provizii, care pluteau pe un cot bine păzit al canalului. O ceată de allomanţi de-ai lui Elend blocaseră zona într-o parte, Brutalii în faţă, iar Monedazvârlitorii atacaseră din spate. Soldaţii obişnuiţi apărau centrul, luptând bine, căci atacatorii erau încetiniţi de baricadele şi fortificaţiile taberei.

Elend a avut dreptate, gândi Vin cu mândrie, coborând din aer. *Dacă nu ne-am fi expus oamenii la ceţuri, am fi fost într-un mare necaz acum.*

Strategia regelui le salvase proviziile şi atrăsese în capcană una dintre cetele de hărţuitori ale lui Yomen. Călăreţii se aşteptaseră pesemne să traverseze lesne tabăra – soldaţii să fie luaţi pe nepregătite, captivi între ceţuri – apoi să dea foc barjelor cu provizii. Dar în loc de asta, iscoadele şi patrulele lui Elend dăduseră alarma din vreme, iar cavaleria inamică se împotmolise într-o confruntare directă.

Soldaţii lui Yomen se strecurau în tabără dinspre partea sudică. Deşi ostaşii lui Elend luptau bine, inamicii lor erau călare. Vin plonjă din

văzduh, incendiind fludor pentru a-şi întări trupul. Azvârli o monedă, Împingând către ea pentru a încetini, şi lovi pământul negru ridicând un nor uriaş de cenuşă. Ceata de călăreţi dinspre sud ajunsese până la al treilea rând de corturi. Ateriză chiar în mijlocul lor.

Nu au potcoave, gândi Vin în timp ce soldaţii se întorceau către ea. *Şi suliţe – cu vârf de piatră – în loc de săbii. Yomen este prevăzător, fără îndoială.*

Aproape că o simţi ca pe o provocare. Vin zâmbi; adrenalina îi dădea un sentiment plăcut după atâtea zile de aşteptare. Căpeteniile lui Yomen începură să strige, îndreptându-şi atacul către Vin. În câteva secunde, un grup de vreo treizeci de soldaţi galopau direct spre ea.

Îi fixă cu privirea. Apoi sări. Nu avea nevoie de oţel pentru a se înălţa – muşchii întăriţi de fludor erau suficienţi. Ajunse deasupra suliţei soldatului din fruntea grupului, o simţi tăind aerul de sub ea. Vârtejuri de cenuşă se ridicau în ceaţa de dimineaţă. Vin lovi cu piciorul direct în figura soldatului, aruncându-l din şa. Coborî lângă trupul care încă se rostogolea, apoi aruncă o monedă şi se Împinse într-o parte, ferindu-se din calea copitelor care se apropiau galopând. Bietul călăreţ pe care-l dăduse jos de pe cal urlă când camarazii săi, fără să-şi dea seama, îl călcară.

Împingerea o purtă pe Vin printre pânzele unduitoare ale unui cort mare, de dormit. Ateriză în picioare şi apoi – încă în mişcare – Împinse în stâlpii de metal ai cortului, smulgându-i din pământ.

Pereţii se clătinară, iar pânza plesni când cortul fu ridicat în aer, întinsă la maximum de stâlpii care o apucaseră în direcţii diferite. Cenuşa se împrăştie în aer şi soldaţi din ambele părţi se întoarseră către Vin. Lăsă cortul să-i cadă dinainte, apoi Împinse. Pânza se umflă, iar stâlpii se desprinseră, cu vârfurile ţintind către cai şi călăreţi.

Oameni şi animale se prăbuşiră la pământ. Pânza cortului se aşeză unduitor pe pământ în faţa lui Vin. Zâmbi, apoi făcu un salt peste grămada scoasă din luptă, în timp ce călăreţii se pregăteau să organizeze un nou atac. Nu le dădu timp. Soldaţii lui Elend de prin preajmă se retraseseră, întărind centrul liniei defensive şi oferindu-i lui Vin cale liberă de atac fără teama că ar putea răni vreunul de-al ei.

Vin ţâşni printre călăreţi. Caii lor masivi îi împiedicau să-i ţină urma. Oameni şi cai se învârtejiră, iar Vin Trase, smulgând corturile din pământ şi folosind stâlpii de metal drept săgeţi. Căzură cu zecile în faţa ei.

Din spate se auzi tropăitul copitelor în galop, iar Vin se întoarse şi văzu că unul dintre căpitanii inamici reuşise să încropească un nou asalt. Zece oameni veneau direct către ea, unii cu suliţele ţintuite, alţii

cu arcurile încordate.

Lui Vin nu-i plăcea să ucidă. Dar îi plăcea nespus allomanţia – îi plăcea provocarea de a-şi folosi puterile, forţa şi fiorul Împingerii şi Tragerii, senzaţia electrizantă pe care o emana un trup care incendia fludor. Când oameni precum aceştia îi dădeau un motiv să lupte, nu se mai stăpânea.

Săgeţile nu aveau nicio şansă împotriva ei. Fludorul îi dădu iuţeală şi echilibru când se feri din calea lor, Trăgând către o sursă de metal din spatele său. Sări în aer când un cort fâlfâitor îi trecu pe dedesubt, dus în faţă de Tragerea de mai devreme. Coborî pe pământ, apoi Împinse câţiva din stâlpii săi – câte doi la fiecare colţ al cortului. Cortul se plie, arătând ca un şervet pe care cineva îl trăgea cu putere de colţurile opuse.

Iar asta lovi în picioarele cailor ca o coardă metalică. Vin incendie duraluminiu, apoi Împinse. Caii din faţă nechezară când arma invizibilă îi trânti la pământ. Pânza se rupse şi stâlpii se împrăştiară, dar răul era deja făcut – cei din faţă îi călcaseră în picioare pe cei din spate şi oamenii se prăbuşiseră pe lângă animalele lor.

Vin goli o nouă fiolă pentru a-şi reface oţelul. Apoi Trase, şfichiuind un alt cort înspre ea. Când pânza acestuia se apropie, făcu un salt, apoi se învârti pe loc şi Împinse cortul înspre un alt grup de călăreţi care erau mai în spate. Stâlpii cortului străpunseră pieptul unuia dintre soldaţi, aruncându-l îndărăt. Omul se izbi în ceilalţi soldaţi, creând învălmăşeală.

Soldatul atinse pământul, prăbuşindu-se fără viaţă în cenuşă. Încă prinsă de el din cauza ţepuşelor din piept, pânza se aşeză unduindu-se pe pământ, acoperindu-i trupul ca un giulgiu funebru. Vin se întoarse, căutând alţi duşmani. Însă călăreţii începeau să se retragă. Făcu un pas înainte, cu intenţia de a-i urmări, dar se opri. Cineva o privea – îi putea vedea umbra prin ceaţă. Incendie bronz.

Silueta duduia de puterea metalelor. Allomant. Născut-din-Ceaţă. Era de statură prea mică pentru a fi Elend, dar mai mult de atât nu-şi putea da seama printre umbrele de ceaţă şi de cenuşă. Vin nu stătu pe gânduri. Dădu drumul unei monede şi se aruncă înspre străin.

El făcu un salt înapoi, Împingându-se în aer. Vin îl urmă, lăsând în scurt timp tabăra în urmă, săltând în urmărirea Allomantului. El îşi croi repede drum către oraş, iar ea îl urmări în salturi uriaşe pe deasupra întinderilor de cenuşă. Prada ei ajunse la formaţiunile de piatră din faţa oraşului, iar Vin nu-l scăpă din ochi, aterizând la câţiva metri de o patrulă luată prin surprindere, apoi se avântă pe deasupra bolovanilor şi se lăsă purtată de vânt peste stânci, direct în Fadrex.

Celălalt Allomant se ţinea încă înaintea ei. Nu era nimic jucăuş în mişcările sale, cum fusese cu Zane. Omul acesta făcea tot ce-i stătea în putinţă să scape. Vin se ţinu după el, sărind acum peste acoperişuri şi străzi. Scrâşni din dinţi, frustrată de incapacitatea ei de a-l ajunge. Îşi cumpăni fiecare salt, aproape fără pauză, alegându-şi noi puncte de susţinere şi împingându-se de la o arcuire la alta. Da, era priceput. Allomantul dădu ocol oraşului, forţând-o să se Împingă pentru a ţine pasul. *Fie!* gândi ea, apoi pregăti duraluminiu. Se apropiase îndeajuns pentru a desluşi că nu mai era o simplă umbră între ceţuri, putea să vadă că era real şi avea trup, nu era vreun spirit fantomatic. Era tot mai convinsă că era acelaşi om pe care-l simţise privind-o când ajunsese în Fadrex. Yomen avea un Născut-din-Ceaţă.

În orice caz, dacă voia să se lupte cu el, trebuia mai întâi să-l prindă. Aşteptă momentul potrivit, chiar atunci când el se lansă în unul dintre salturile lui arcuite, îşi stinse metalele şi incendie duraluminiu. Apoi Împinse.

O bufnitură se auzi în urma sa când Împingerea ei nefirească sfărâmă uşa pe care o folosise ca reazem. Fu aruncată înainte cu o viteză teribilă, asemeni unei săgeţi eliberate din arc. Se apropie de duşman cu o viteză uimitoare.

Şi nu găsi nimic. Vin blestemă, repornindu-şi cositorul. Nu îl putea lăsa pornit cât timp consuma duraluminiu – altfel cositorul s-ar fi consumat dintr-o singură scânteie, lăsând-o fără vedere. Dar făcuse de fapt acelaşi lucru, oprindu-l. Se Trase înapoi din împingerea duraluminiului şi ateriză stângace pe vârful unui acoperiş din apropiere. Se ghemui şi scrută aerul înceţoşat.

Încotro ai apucat-o? gândi incendiind bronz, bizuindu-se pe capacitatea ei înnăscută – încă inexplicabilă – de a străpunge nori cuprici pentru a-şi descoperi inamicul. Niciun Allomant nu s-ar fi putut ascunde de Vin decât dacă şi-ar fi oprit cu totul metalele.

Ceea ce, se pare, bărbatul acesta făcuse. Din nou. Era a doua oară când îi scăpa.

Asta trimitea către o posibilitate neliniştitoare. Vin încercase din răsputeri să păstreze secretul abilităţii sale de a străpunge nori cuprici, dar trecuseră deja aproape patru ani de când o descoperise. Zane aflase de ea şi nu putea şti cine mai descoperise, datorită lucrurilor pe care le putea face. Secretul ei putea, la fel de bine, să fi fost dezvăluit.

Vin rămase pe acoperiş pentru câteva clipe, dar ştia că nu mai avea ce să găsească. Un om suficient de ager la minte pentru a-i scăpa chiar în clipa în care rămăsese fără cositor ştia că nu trebuia să iasă din ascunzătoare până ce ea nu pleca. De fapt, chiar se întreba de ce se

lăsase acesta văzut de la început…

Vin se ridică brusc, apoi goli o fiolă cu metal şi se Împinse de pe acoperiş, sărind, neliniştită şi furioasă, înspre tabără.

Îi găsi pe soldaţi curăţând perimetrul taberei de rămăşiţele distrugerii şi de cadavre. Elend păşea printre ei, dându-le ordine, felicitând oamenii, şi în general lăsându-se văzut de toată lumea. Să se vadă că este acolo. Şi, cu adevărat, la vederea straielor sale albe Vin se simţi uşurată.

Coborî lângă el.

— Elend, ai fost atacat?

El o privi.

— Cine? Eu? Nu, sunt bine.

Prin urmare Allomantul nu venise pentru a-mi distrage atenţia de la un atac asupra lui Elend, gândi ea crispată. Păruse atât de evident. Era…

Elend o trase deoparte, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— *Eu* sunt bine, Vin, dar mai e ceva… ceva s-a întâmplat.

— Ce?

Elend clătină din cap.

— Cred că a fost o diversiune… întregul atac asupra taberei.

— Dar dacă nu veniseră după tine, spuse Vin, şi nici după proviziile noastre, atunci de la ce au vrut să ne distragă atenţia?

Elend o privi în ochi.

— De la kolosşi.

— Cum de ne-a scăpat *asta?* întrebă Vin cu o voce care îi dădea de gol frustrarea.

Elend stătea cu câţiva soldaţi pe platou, aşteptând ca Vin şi Ham să inspecteze echipamentul de asediu distrus de flăcări. În vale, putea vedea Oraşul Fadrex, şi propria-i armată aşezată la poalele zidurilor sale. Ceţurile se retrăseseră de puţin timp. Era deranjant că de la această distanţă nu putea distinge bine nici măcar canalul – cenuşa căzută îi înnegrise apele şi acoperise priveliştea, făcând ca totul să pară întunecat.

La poalele stâncilor care formau platoul se aflau rămăşiţele armatei lor de kolosşi. Douăzeci de mii deveniseră zece mii în doar câteva clipe, căci o capcană bine întinsă adusese distrugere asupra creaturilor, în timp ce oştenii lui Elend erau ocupaţi cu altceva. Ceţurile de zi împiedicaseră vederea, aşa că oamenii săi pricepuseră prea târziu ce se întâmpla. Chiar şi Elend simţise morţile, dar le interpretase greşit luându-le drept kolosşi adulmecând bătălia.

— Sunt grote în spatele acelor stânci, zise Ham împungând cu degetul o bucată de lemn carbonizat. Pesemne că Yomen şi-a plasat catapultele în grote înainte de venirea noastră, deşi presupun că au fost construite, iniţial, pentru a asedia Luthadelul. Oricum ar fi, acest platou era perfect pentru o linie defensivă. Aş spune că Yomen le-a montat pentru a ne ataca oştirea, dar când i-am dus pe kolosşi chiar la bazele platoului…

Elend putea încă auzi urletele în cap – kolosşii, însetaţi de sânge, cu spume la gură de atâta poftă de luptă, dar totuşi incapabili să-şi atace duşmanii care erau sus, pe platou. Ploaia de bolovani făcuse multe stricăciuni. Şi apoi creaturile îi scăpară de sub stăpânire. Frustrarea le fusese prea puternică şi, pentru un timp, nu putuse să-i oprească din a se întoarce unii împotriva altora. Cele mai multe morţi veniră după ce kolosşii se atacaseră între ei. Cam unul din doi fusese răpus în încăierările dintre ei.

I-am scăpat de sub control, gândi el. Doar pentru scurt timp şi doar pentru că nu putuseră ajunge la duşmanii lor. În orice caz, era un precedent primejdios.

Plină de năduf, Vin lovi cu piciorul într-un ciot ars, zvârlindu-l jos de pe platou.

— A fost un plan *foarte* bine ticluit, El, spuse Ham cu voce domoală. Probabil că Yomen ne-a văzut trimiţând patrule suplimentare dimineaţa, şi şi-a dat seama că ne aşteptam la un atac pe la acele ore. Aşa că ne-a dat unul – apoi ne-a lovit în ce trebuia să fie punctul nostru forte.

— L-a costat mult asta, totuşi, zise Elend. A trebuit să dea foc propriului echipament de asediu pentru a nu încăpea pe mâinile noastre – şi trebuie că a avut sute de soldaţi – plus caii lor – la atacul din tabără.

— Adevărat, dar tu nu ai da la schimb două duzini de arme de asediu şi cinci sute de oameni pe zece mii de kolosşi? În plus, lui Yomen i-a fost greu să ţină atâta cavalerie – doar Supravieţuitorul poate şti de unde a făcut rost de atâtea grâne pentru a hrăni caii în tot acest timp. Mai bine să lovească acum şi să piară în bătălie decât să-i moară de foame.

Elend încuviinţă cu o mişcare uşoară a capului. *Asta face lucrurile şi mai complicate. Cu zece mii de kolosşi mai puţin…* Deodată, diferenţa de forţe era mult mai mică. Elend putea menţine asediul, dar un asalt asupra oraşului era mult prea riscant. Oftă.

— N-ar fi trebuit să lăsăm kolosşii atât de departe de tabăra principală. Va trebui să-i mutăm înăuntru.

Lui Ham nu păru să-i placă ideea.

— Nu sunt periculoşi, spuse Elend. Vin şi cu mine îi putem ţine sub control. *Aproape tot timpul.*

Ham ridică din umeri. Se întoarse printre rămăşiţele fumegânde, pregătindu-se să trimită mesageri. Elend păşi înainte, apropiindu-se de Vin, care stătea chiar pe marginea stâncii, înălţimea încă îi dădea un sentiment neplăcut. Vin, însă, abia dacă băga de seamă panta abruptă din faţă.

— Ar fi trebuit să te pot ajuta să recapeţi controlul asupra lor, spuse ea încetişor, cu privirea fixă în zare. Yomen mi-a distras atenţia.

— Ne-a distras tuturor atenţia. I-am simţit pe kolosşi în minte, dar chiar şi aşa, tot nu mi-am dat seama ce se întâmpla. Am recăpătat controlul asupra lor până când te-ai întors, dar mulţi erau deja morţi.

— Yomen are un Născut-din-Ceaţă.

— Eşti sigură?

Vin încuviinţă.

Încă ceva, gândi el. Însă îşi stăpâni năduful. Oştenii săi trebuiau să îl vadă încrezător.

— Îţi dau o mie de kolosşi, zise. Ar fi trebuit să-i împărţim mai devreme.

— Eşti mai puternic, spuse Vin.

— Nu suficient de puternic, se pare.

Vin oftă.

— Permite-mi să merg în vale.

Descoperiseră că apropierea ajuta la preluarea controlului asupra kolosşilor.

— Voi alege cam o mie, apoi le voi da drumul. Fii pregătită să-i înşfaci de îndată.

Vin făcu semn că a înţeles, apoi păşi peste marginea platoului.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că eram prinsă în iureşul luptei, cugetă Vin în timp ce cobora din văzduh. Totul i se părea limpede acum. Şi, din nefericire, deznodământul atacului o lăsa şi mai închisă în sine şi mai neliniştită decât fusese înainte.

Aruncă o monedă şi coborî la pământ. Nu se mai sinchisea nici măcar de căderea de la zeci de metri. Îşi aminti ruşinată cum stătea pe zidul care împrejmuia Luthadel, cu teamă să-şi folosească allomanţia pentru a sări, în ciuda încurajărilor lui Kelsier. Acum putea să coboare de pe o stâncă, gândindu-se totodată la ale ei.

Păşi prin pulbere. Cenuşa îi ajungea până la pulpe şi mersul i-ar fi fost anevoios dacă fludorul nu i-ar fi dat putere. Căderile de cenuşă se îndeseau.

Uman se apropie imediat de ea. Nu-şi putea da seama dacă acel kolos reacţiona pur şi simplu la legătura dintre ei sau dacă era îndeajuns de conştient şi interesat pentru a o recunoaşte. Avea o rană proaspătă pe braţ, căpătată în luptă. Îşi potrivi pasul cu al ei, în timp ce Vin se îndrepta către ceilalţi kolosşi. Trupul său mătăhălos părea să nu simtă nicio greutate în a străbate cenuşa adâncă.

Ca de obicei, puţină emoţie răzbătea din tabăra kolosşilor. Cu puţin timp înainte, urlaseră însetaţi de sânge, năpustindu-se unii asupra altora în timp ce bolovanii se prăvăleau de sus. Acum stăteau trântiţi în cenuşă, adunaţi în grupuri mici, fără să le pese de răni. Ar fi făcut focul dacă ar mai fi avut nişte lemn la îndemână. Câţiva scormoneau şi găseau câte o mână de pământ bun de mestecat.

— Neamului tău chiar nu-i pasă, Uman? întrebă Vin.

Kolosul uriaş îşi coborî privirea către ea; faţa sfâşiată îi sângera uşor.

— Să-i pese?

— Că atâţia de-ai voştri şi-au pierdut viaţa, zise Vin.

Putea vedea leşurile împrăştiate, uitate în cenuşă, mai puţin cele pregătite pentru ritualul de jupuire, obicei de înmormântare al kolosşilor. Câţiva dintre ei încă trudeau, preumblându-se printre trupuri, îndepărtând pielea.

— Avem grijă de ei, spuse Uman.

— Da. Îi despuiaţi de piele. Chiar, de ce faceţi asta?

— Sunt morţi, răspunse Uman, ca şi cum asta ar fi fost o explicaţie mai mult decât suficientă.

Pe margini, un grup mare de kolosşi se ridicase în picioare, la porunca tăcută a lui Elend. Se îndepărtaseră de tabăra principală, târâindu-şi picioarele prin cenuşă. Într-o clipită, începură să se uite în jur, fără să se mai mişte la unison.

Vin interveni rapid. Îşi opri metalele, incendie duraluminiu, apoi aprinse zinc într-o Tragere enormă şi Aţâţă emoţiile kolosşilor. După cum era de aşteptat, ei i se supuseră imediat, asemenea lui Uman.

Nu era deloc lesne să controlezi atâţia, dar nici peste puterile ei. Vin le porunci să fie calmi şi să nu ucidă, apoi îi lăsă să se întoarcă în tabără. Din acel moment, aveau să îi rămână în cotloanele minţii, fără a mai avea nevoie de allomanţie pentru a-i controla. Erau uşor de ignorat cât timp simţirile nu le deveneau prea puternice.

Uman se uita la ei.

— Suntem… mai puţini, spuse în cele din urmă.

Vin tresări.

— Da, zise ea. Îţi poţi da seama de asta?

— Eu… şi vocea i se stinse.

Ochii lui mici ca mărgelele erau aţintiţi înspre tabără.

— Noi am luptat. Noi am murit. Noi avem nevoie de mai mulţi. Noi avem prea multe săbii, zise şi arătă cu degetul înspre o movilă mare de metal.

Săbii triunghiulare de kolosşi, rămase fără stăpân.

Poţi controla o populaţie de kolosşi cu ajutorul săbiilor, îi spusese Elend cândva. *Luptă pentru a primi săbii mai mari pe măsură ce cresc. Săbiile în plus ajung la kolosşii mai tineri, mai mici.*

Dar nimeni nu ştie de unde vin aceştia.

— Aveţi nevoie de kolosşi pentru a folosi acele săbii, Uman, spuse Vin.

Uman încuviinţă.

— Ei bine, va trebui să faceţi mai mulţi copii.

— Copii?

— Mai mulţi. Mai mulţi kolosşi.

— Tu trebuie să ne dai mai mulţi, zise Uman uitându-se la ea.

— Eu?

— Tu ai luptat, adăugă el, îndreptând un deget înspre cămaşa lui Vin, stropită cu sânge, altul decât al ei.

— Aşa este.

— Dă-ne mai mulţi.

— Nu înţeleg. Arată-mi, te rog.

— Nu pot, spuse Uman, scuturând din cap şi vorbind în felul lui apăsat. Nu e cinstit.

— Stai un pic, nu e cinstit?

Era prima judecată de valoare pe care o auzea de la un kolos.

Uman o privi, iar pe chip i se putea citi stupoarea. Aşa că Vin îi dădu un ghiont Allomantic. Nu ştia precis ce să-i ceară să facă, iar asta îi slăbi controlul. Aşa că îl Împinse să facă după cum îi trecea prin cap, crezând – dintr-un motiv oarecare – că mintea lui ducea o luptă cu instinctele.

El scoase un ţipăt.

Vin făcu un pas înapoi, şocată, dar Uman nu o atacă. Prinse a goni înspre tabăra de kolosşi, monstru albastru, uriaş pe două picioare, ridicând cenuşa în urma sa. Ceilalţi se feriră – nu de teamă, căci aveau şi acum o expresie de nepăsare pe chip. Însă păreau să priceapă că era mai bine să se dea din calea unui kolos furios de mărimea lui Uman.

Vin îl urmă cu prudenţă când Uman se apropie de unul dintre leşurile unui kolos, care încă avea piele. Uman nu-i smulse pielea, dar ridică trupul pe umăr şi o luă la goană către tabăra lui Elend.

Oh, vai, gândi Vin, lăsând o monedă să cadă şi ridicându-se în aer. Săltă pe urmele lui Uman, atentă ca nu cumva să-l depăşească. Îi trecu prin cap să-i poruncească să se întoarcă, dar nu o făcu. Se comporta neobişnuit, ce-i drept, dar acesta era un lucru bun. De fel, kolosşii nu făceau *nimic* neobişnuit. Erau peste măsură de previzibili.

Coborî la postul de gardă şi făcu soldaţilor semn să se retragă. Uman îşi continuă drumul, gonind prin tabără, alarmându-i pe oşteni. Vin îl urmă, ţinând soldaţii la distanţă.

Uman se opri în mijlocul taberei; i se mai dusese un pic din înflăcărare. Vin îl înghionti iar. După ce aruncă o privire împrejur, Uman o porni către partea distrusă a taberei, unde dăduseră atacul soldaţii lui Yomen.

Vin îl urmă, din ce în ce mai curioasă. Uman nu-şi scosese sabia. Nu părea mânios, ci mai degrabă… viu. Ajunse într-un loc unde corturile se prăbuşiseră şi oamenii muriseră. Trecuseră doar câteva ore de la bătălie, iar oştenii umblau de colo-colo, făcând curăţenie. Fuseseră înălţate corturi de triaj chiar lângă câmpul de luptă. Uman se îndreptă către ele.

Ea i-o luă înainte, tăindu-i calea chiar când el ajunse la cortul pentru răniţi.

— Uman, îi spuse ea cu grijă. Ce faci?

El o ignoră, trântind cadavrul kolosului în ţărână. Abia acum îi jupui pielea. Se desprindea uşor – era unul dintre kolosşii mici, a cărui piele atârna în valuri, mult prea mare pentru trupul său.

Uman îndepărtă pielea de tot, ceea ce îi făcu pe câţiva străjeri care priveau să scoată sunete de dezgust. Vin privi cu luare-aminte, în ciuda priveliştii care îi întorcea stomacul pe dos. Simţea că este pe punctul de a înţelege ceva foarte important.

Uman se aplecă şi scoase ceva din leşul kolosului.

— Stai, zise Vin făcând un pas în faţă. Ce-a fost asta?

Uman o ignoră. Mai scoase ceva, şi de data aceasta Vin întrezări scânteierea unui metal însângerat. Îi urmări degetele cum se mişcau, izbutind să zărească obiectul înainte ca el să-l scoată şi să-l ascundă în palmă.

Un piron. Un piron mic de metal împins înăuntrul kolosului mort. Avea o fâşie de piele albastră la un capăt, ca şi cum…

Ca şi cum piroanele fixau pielea, gândi Vin. *Ca nişte cuie care ţin pânza pe perete.*

Piroane. Piroane ca nişte…

Uman recuperă o a patra ţepuşă, apoi se îndreptă către cort. Chirurgi şi soldaţi se feriră înspăimântaţi, implorând-o pe Vin să ia

măsuri, căci Uman se apropia de patul unui oştean rănit. Kolosul îşi plimbă privirea peste oamenii fără cunoştinţă, apoi întinse braţul către unul dintre ei.

Opreşte-te! îi porunci Vin în gând.

Uman se opri. Abia atunci pricepu Vin ce oroare se petrecea.

— Pentru numele Lordului Legiuitor, şopti ea. Voiai să-i transformi în kolosşi, nu-i aşa? Aşa luaţi voi naştere. De aceea nu există kolosşi copii.

— Eu sunt *uman,* rosti încetişor bestia uriaşă.

CAPITOLUL 38

Hemalurgia poate fi folosită pentru a fura puterile Allomantice şi feruchimice şi pentru a le transfera altcuiva. În orice caz, un piron hemalurgic poate fi creat prin uciderea unui om obişnuit, care nu este nici Allomant, nici feruchimist. În acest caz, ţepuşa fură chiar puterea Dăinuirii care există în sufletul acelei persoane. (Puterea care, de fapt, oferă tuturor oamenilor conştiinţă.)

O ţepuşă hemalurgică poate extrage această putere, apoi o transferă către altcineva, asigurându-i astfel abilităţi reziduale asemănătoare celor Allomantice. Până la urmă, trupul Dăinuirii – a cărei urmă minusculă există în orice fiinţă umană – este aceeaşi esenţă care alimentează allomanţia.

Şi astfel, un kandra care a primit Binecuvântarea Tăriei devine de fapt stăpân peste o fărâmă de putere înnăscută, aidoma arderii de fludor. Binecuvântarea Prezenţei asigură o capacitate mentală într-un mod similar, în timp ce Binecuvântarea Conştiinţei este abilitatea care creşte acuitatea simţurilor, iar Binecuvântarea Statorniciei oferă tărie emoţională.

Uneori, Fantomă uita că ceaţa încă se afla acolo. Pentru el, era ceva atât de palid, de translucid. Aproape invizibil. Stelele de pe cer luminau ca un milion de pietre de calcar luminos. Frumuseţea aceea o vedea doar el.

Se întoarse, privind peste rămăşiţele arse ale clădirii. Lucrătorii skaa se strecurau cu băgare de seamă printre resturile învălmăşite. Fantomă trebuia să se străduiască să nu uite că ei nu puteau vedea bine în întunericul nopţii. Trebuia să-i ţină cât mai laolaltă, folosind deopotrivă pipăitul şi vederea.

Duhoarea era, firește, oribilă. Şi totuşi, arderea de fludor părea să o mai domolească. Pesemne că forţa pe care i-o dădea îi oferea şi capacitatea de a evita reacţii nedorite, ca vomitatul sau tusea. Când era mai tânăr îşi pusese întrebări despre combinarea cositorului cu fludor. Alte perechi Allomantice erau potrivnice – oţelul Împingea metalele, fierul le Trăgea. Cuprul ascundea allomanţii, bronzul îi scotea la iveală. Zincul aţâţa emoţii, alama le potolea. Şi totuşi, cositorul şi fludorul nu păreau opuse – unul îmbunătăţea trupul, celălalt simţurile.

Însă *erau* opuse. Cositorul îi ascuţise atingerea într-atât, încât la început fiecare pas i se păruse chinuitor. Fludorul îi fortifica trupul, făcându-l rezistent la durere – aşa că, atunci când îşi croi drum printre

ruinele înnegrite, picioarele nu-l dureră atât de rău. La fel, de unde lumina îl orbise cândva, fludorul îi permitea acum să reziste mult mai mult până să-şi acopere ochii.

Cele două metale erau opuse, însă complementare – asemeni altor perechi de metale Allomantice. I se părea *just* să le poată folosi pe amândouă. Cum ar fi supravieţuit fără fludor? Ar fi fost un om cu jumătate de abilitate. Acum era însă complet.

Cu toate acestea, se întreba cum ar fi fost să mai aibă şi alte puteri: Kelsier îi oferise fludorul. Ar fi putut el oare să-l blagoslovească, de asemenea, cu fier şi cu oţel?

Un om se îngrijea de rândul de lucrători. Se numea Franson; el era cel care îi ceruse lui Fantomă să îi salveze sora. Execuţia era peste o zi. Curând, copila avea să fie aruncată şi ea într-o clădire în flăcări, însă Fantomă căuta soluţii pentru a împiedica asta. Deocamdată nu putea face mare lucru. Aşa că, până una-alta, Franson şi oamenii săi săpau.

Trecuse ceva timp de când Fantomă fusese să-i cerceteze pe Cetăţean şi pe sfetnicii săi. Le împărtăşise informaţiile strânse lui Sazed şi lui Boare, iar ei păruseră recunoscători. În orice caz, cu paza întărită în jurul casei Cetăţeanului, îi sugeraseră că era mult prea riscant şi nesăbuit să-l mai spioneze până ce nu stabileau ce aveau de gând cu oraşul. Fantomă le ascultase sfatul, deşi simţea că devine tot mai nerăbdător. Îi era dor să o vadă pe Beldre, fata tăcută cu ochi întristaţi.

Nu o cunoştea. Nu se putea păcăli singur în privinţa asta. Şi totuşi, când se văzuseră şi vorbiră atunci, ea nu ţipase, nu-l trădase. Păruse nedumerită de el. Era un semn bun, nu?

Nerodule, îşi spuse. *E sora Cetăţeanului însuşi! Discuţia cu ea aproape că te-a costat viaţa! Concentrează-te la sarcina pe care o ai acum.*

Fantomă se mai uită un timp la oamenii ce trudeau. În cele din urmă, Franson – murdar şi istovit – se apropie în lumina stelelor.

— Domnia Ta, zise Franson, am cercetat această parte de patru ori deja. Oamenii din galerie au dat tot molozul şi cenuşa deoparte, şi au scormonit prin ele de două ori. Orice trebuia să găsim, am găsit.

Fantomă încuviinţă. Franson avea probabil dreptate. Fantomă scoase o mică pungă din buzunar şi i-o întinse lui Franson.

— Plata, zise Fantomă, pentru ceilalţi. Au trudit aici trei nopţi.

— Sunt prieteni, Domnia Ta. Vor doar s-o vadă pe soră-mea salvată.

— Oricum ar fi, plăteşte-i. Şi zi-le să dea cât mai iute monedele pe hrană şi provizii – înainte să le interzică Quellion în oraş.

— Da, Domnia Ta, spuse Franson, apoi privi într-o parte, spre stâlpii arşi ce încă stăteau în picioare. Acolo aşezaseră şi lucrătorii obiectele

găsite printre dărâmături – nouă cranii umane. Aruncau umbre înfiorătoare în lumina nopţii. Rânjeau, arse şi înnegrite.

— Domnia Ta, aş putea şti la ce bune toate astea?

— Am privit clădirea arzând din temelii. Eram aici când sărmanii oameni au fost înghesuiţi în casă şi încuiaţi. Nu am putut face nimic.

— Îmi… pare rău, Domnia Ta.

Fantomă clătină din cap.

— A trecut de-acum. În orice caz, putem învăţa ceva din moartea lor.

— Domnia Ta?

Fantomă privi craniile. În ziua în care privise această clădire cuprinsă de flăcări – prima dată când asistase la una dintre execuţiile Cetăţeanului – Durn îi spusese ceva. Fantomă îi ceruse informaţii despre slăbiciunile Cetăţeanului, ceva care să-l ajute să-l învingă. Durn îi oferise un singur lucru drept răspuns.

Numără craniile.

Fantomă nu avusese până atunci şansa să cerceteze pontul primit. Ştia că Durn l-ar fi lămurit dacă l-ar fi luat mai tare, dar amândoi păruseră să înţeleagă ceva important. Fantomă trebuia să descopere de unul singur. Trebuia să afle ce făcea Cetăţeanul.

Aşa şi făcuse.

— Zece oameni au fost trimişi la moarte în această clădire, zise Fantomă. Zece oameni. Nouă cranii.

Omul se încruntă.

— Şi ce ne spune nouă asta?

— Ne spune că există o cale pentru a o scăpa pe sora ta.

— Nu ştiu ce să cred, Lord Boare, spuse Sazed.

Erau aşezaţi la masă în una dintre bodegile skaa din Urteau. Alcoolul curgea în voie, iar ţăranii skaa aglomeraseră locul, în ciuda întunericului şi a ceţurilor.

— Ce vrei să spui? întrebă Boare.

Stăteau singuri, deşi Goradel şi trei dintre namilele lui se aflau la masa de alături, îmbrăcaţi în straie de stradă.

— Mi se pare foarte straniu, zise Sazed. E destul de ciudat că skaa au propriile bodegi. Dar skaa în oraş, noaptea?

Boare ridică nepăsător din umeri.

— Poate că teama lor de noapte era mai degrabă provocată de influenţa Lordului Legiuitor decât de ceţuri. Cu străjeri pe străzi cu privirea după hoţi, erau şi alte pricini decât ceţurile pentru a rămâne în casă pe timp de noapte.

Sazed scutură din cap.

— Am cercetat lucrurile acestea, Lord Boare. Teama poporului skaa faţă de ceţuri era o superstiţie adânc înrădăcinată în mentalitatea lor – făcea parte din viaţa lor. Iar Quellion a făcut-o bucăţi în mai puţin de un an.

— Of, cred că mai curând vinul şi berea s-au ocupat de asta, remarcă Boare. Ai fi surprins să afli de ce sunt capabili oamenii pentru a se intoxica cum se cuvine.

Sazed aruncă o privire cupei lui Boare – părea că omului i-au căzut cu tronc bodegile skaa, în ciuda faptului că era silit să poarte veşminte comune. Desigur, veşmintele probabil că nu mai aveau însemnătate. Dacă gura lumii şi-ar fi făcut treaba măcar pe jumătate, oamenii ar fi trebuit să facă deja legătura între Boare şi oaspeţii care se întâlniseră cu Quellion cu doar câteva zile înainte. Şi, acum că Sazed poposise la birt, toate bănuielile fură confirmate. Identitatea lui Sazed nu putea fi nicicum ascunsă. Naţionalitatea sa era evidentă. Era prea înalt, prea chel, şi avea faţa aceea tipică de terrisian cu trăsături lăsate şi urechi clăpăuge din cauza numeroşilor cercei.

Timpul anonimatului trecuse, iar Boare profitase din plin de el.

Câtă vreme oamenii nu ştiuseră cine era, izbutise să obţină atât bunăvoinţă, cât şi legături în lumea locală a fărădelegii. Acum putea, împreună cu Sazed, să bea în linişte ceva, fără să atragă prea mult atenţia. Boare, desigur, îi Domolea pe cei din preajmă pentru a se asigura de asta – însă, chiar şi aşa, Sazed era impresionat. Pentru cineva atât de ataşat de lumea bună ca Boare, acesta făcea o treabă deosebit de bună amestecându-se cu lucrătorii skaa.

Un grup de bărbaţi hohoteau la o masă alăturată, iar Boare zâmbi, apoi se ridică şi se duse să li se alăture. Sazed rămase unde era, cu o ulcică de vin neatinsă pe masă. Exista un motiv evident, după părerea sa, pentru care skaa nu se mai temeau să iasă în ceţuri. Superstiţiile le fuseseră covârşite de ceva mai puternic: Kelsier. Cel pe care, acum, îl numeau Lord al Ceţurilor.

Biserica Supravieţuitorului se întinsese mai mult decât s-ar fi aşteptat Sazed. Nu era organizată în acelaşi fel în Urteau precum în Luthadel, şi părea să pună accent pe alte lucruri, însă rămânea faptul că îl venerau pe Kelsier. De fapt, diferenţele făceau întregul fenomen cu atât mai fascinant.

Ce-mi scapă oare? gândi Sazed. *Care sunt iţele aici?*

Ceţurile ucideau. Însă oamenii aceştia ieşeau în ceţuri. De ce nu se temeau de ele?

Nu este problema mea, îşi spuse Sazed. *Trebuie să-mi păstrez concentrarea. Mi-am lăsat să aştepte studiul religiilor din portofoliu.* Se

apropia de sfârşit, iar asta îl îngrijora. Până acum, fiece religie cercetată se dovedise plină de inconsistenţe, contradicţii şi fisuri logice. Se temea tot mai mult că, din atâtea sute de religii stocate în metalminţile sale, n-avea să poată scoate nicicând adevărul.

Un semn făcut de Boare îl abătu de la cugetările sale. Aşa că se ridică – străduindu-se să nu-şi arate deznădejdea – şi porni către masa cealaltă. Cei de la masă îi făcură loc.

— Mulţumesc, rosti Sazed aşezându-se.

— Ţi-ai uitat pocalul, prietene terrisian, îl anunţă unul dintre bărbaţi.

— Iertare, zise Sazed. Nu m-am ataşat niciodată prea mult de intoxicanţi. Vă rog să nu vă simţiţi jigniţi. Generosul vostru dar a fost, totuşi, apreciat.

— Întotdeauna vorbeşte aşa? întrebă unul dintre bărbaţi, uitându-se la Boare.

— N-ai mai cunoscut niciun terrisian, aşa e? întrebă altul.

Sazed se înroşi în obraji, iar Boare, văzându-l, chicoti, punându-i o palmă pe umăr.

— Prea bine, domnilor. V-am adus terrisianul, cum aţi cerut. Haideţi, întrebaţi-l.

Erau şase localnici la masă – toţi mineri, din ce-şi dădea seama Sazed. Unul dintre ei se aplecă peste tăblia mesei, cu mâinile încleştate în faţă, cu articulaţiile degetelor zgâriate de pietriş.

— Boare zice o mulţime de chestii, spuse cu voce joasă bărbatul. Dar lumea, pe-aici, se alege mereu cu promisiuni. Quellion zicea cam aceleaşi lucruri acum un an, când a preluat cârmuirea după ce s-a dus Straff Venture.

— Da, făcu Sazed. Îţi înţeleg scepticismul.

— Numai că, spuse bărbatul ridicând un braţ, terrisienii nu mint. Sunt oameni buni. Toată lumea ştie asta – lorzi, skaa, hoţi şi obligatori.

— Aşa că am vrut să vorbim cu tine, zise un altul. Poate că tu eşti altfel, poate că o să ne minţi. Dar mai bine s-o auzim de la un terrisian decât de la un Domolitor.

Boare clipi, făcând un gest de surpriză abia perceptibil. Nu-şi dăduse seama, se pare, că erau conştienţi de abilităţile sale.

— Întrebaţi, rosti Sazed.

— De ce ai venit în oraş? întrebă un bărbat.

— Ca să preiau controlul asupra lui.

— Ce-ţi pasă? întrebă altul. De ce ar vrea fiul lui Venture să pună mâna pe Urteau?

— Din două motive, spuse Sazed. Mai întâi, pentru resursele pe care le are de oferit oraşul. Nu pot vorbi mai în amănunt, e de ajuns să spun

că, din motive economice, oraşul vostru este teribil de râvnit. Al doilea motiv, însă, e la fel de important. Lordul Elend Venture este unul dintre cei mai buni oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Crede că poate ajuta mai bine norodul decât actuala cârmuire.

— Nici n-ar fi greu, mormăi unul dintre meseni.

Un altul clătină din cap.

— Ce? Vreţi să daţi oraşul înapoi familiei Venture? Un an doar, şi aţi şi uitat ce făcea Straff în oraşul ăsta?

— Elend Venture nu este tatăl său, spuse Sazed. E un om demn de a fi urmat.

— Şi poporul din Terris? îl întrebă un skaa. Ei îl urmează?

— Într-un fel. Cândva, naţiunea mea a încercat să se conducă singură, cum faceţi voi acum. Dar şi-au dat seama, totuşi, de avantajele unei alianţe. Poporul meu s-a mutat în Stăpânirea Centrală şi a acceptat protecţia lui Elend Venture. *Evident că,* îşi spuse Sazed, *ar prefera să mă urmeze pe mine, dacă aş vrea să le fiu rege.*

La masă se lăsă liniştea.

— Nu ştiu, zise unul dintre bărbaţi. Noi ce treabă avem, oricum, să vorbim despre asta? Quellion domneşte, iar străinii ăştia nu au o armată cu ajutorul căreia să-i ia tronul. Ce rost are?

— Lordul Legiuitor s-a prăbuşit în faţa noastră când nu aveam nicio armată, arătă Boare, iar Quellion însuşi a răpit cârmuirea de la nobili. Schimbările se pot petrece.

— Nu încercăm să alcătuim vreo armată şi nici vreo rebeliune, se grăbi să adauge Sazed. Vrem doar să începeţi să gândiţi. Să vorbiţi cu prietenii voştri. Se vede că sunteţi bărbaţi de vază. Poate că, dacă Quellion aude că poporul e nemulţumit, va începe să se schimbe.

— Poate, zise unul dintre meseni.

— Nu ne trebuie oamenii ăştia din afară, repetă celălalt. Supravieţuitorul Flăcărilor a venit să se ocupe de Quellion.

Sazed clipi, nedumerit. *Supravieţuitorul Flăcărilor?* Observă un surâs viclean pe buzele lui Boare – Domolitorul mai auzise despre asta, şi părea să urmărească reacţia lui Sazed.

— Supravieţuitorul nu are a face cu asta, zise unul dintre bărbaţi. Nu pot să cred că vă *gândiţi* măcar la răscoală. Mare parte din lume e în haos, dacă aţi auzit veştile! N-ar trebui să fim mulţumiţi cu ce avem?

Supravieţuitorul? Kelsier? gândi Sazed. *Dar par să-i fi dat un titlu nou. Supravieţuitorul Flăcărilor?*

— Îţi zvâcneşte un muşchi pe faţă, Sazed, şopti Boare. Ai putea să întrebi. Nu-i nimic rău în a întreba, aşa-i?

Nimic rău în a întreba.

— Supravieţuitorul… Flăcărilor? întrebă Sazed. De ce îl numiţi astfel pe Kelsier?

— Nu Kelsier, zise unul dintre meseni. Celălalt Supravieţuitor. Ăla nou.

— Supravieţuitorul din Hathsin a venit să-l alunge pe Lordul Legiuitor, zise un bărbat. Aşadar, nu putem presupune că Supravieţuitorul Flăcărilor a venit să-l alunge pe Quellion? Poate ar *trebui* să-i ascultăm pe oamenii aceştia.

— Dacă Supravieţuitorul a venit să-l alunge pe Quellion, zise un altul, atunci n-o să avem nevoie de ajutorul ăstora. Ei vor doar să aibă oraşul pentru ei.

— Iertaţi-mă, spuse Sazed. Am putea să-l… întâlnim pe acest Supravieţuitor nou?

Bărbaţii de la masă schimbară priviri.

— Rogu-vă. Am fost prieten al Supravieţuitorului din Hathsin. Mi-ar plăcea mult să cunosc un om pe care l-aţi socotit vrednic de a fi urmaşul lui Kelsier.

— Mâine, zise unul dintre bărbaţi. Quellion încearcă să ascundă datele, dar tot se află. Vor fi execuţii lângă Groapa Pieţei. Să fii acolo.

CAPITOLUL 39

Chiar şi acum, abia dacă pot întrezări magnitudinea acestor lucruri. Evenimentele care au avut de-a face cu sfârşitul lumii par şi mai vaste încă decât Ultimul Imperiu şi oamenii săi. Simt urme a ceva străvechi, o prezenţă fragmentată, ceva ce se întinde în vid. Am cercetat cu stăruinţă şi am izbutit să aflu un nume doar: Adonasius. Cine sau ce a fost, asta n-am izbutit încă să aflu.

TenSoon stătea pe labele din spate. Îngrozit.

Cenuşa cădea din văzduh precum cioburile, plutind, făcând aerul însuşi să arate pătat, bolnăvicios. Chiar unde poposise, pe culmea bătută de vânturi a unui deal, exista un strat de cenuşă ce acoperea ierburile. Câţiva copaci aveau ramurile rupte sub apăsarea necontenită a cenuşii adunate.

Cum de nu văd? îşi spuse. *Cum de se pot ascunde în vizuina căreia îi zic Patrie, mulţumindu-se să lase pământul de deasupra pradă morţii?*

TenSoon trăise, şi el, totuşi sute de ani şi pricepea, în parte, sleita lehamite a celor din Prima şi A Doua Generaţie. Simţea şi el asta, uneori. O dorinţă de a aştepta pur şi simplu. De a-şi irosi leneş anii, mulţumit, în Patrie. Văzuse lumea de afară – mai mult decât orice om sau kolos. Ce-i trebuia mai mult?

Secunzii îl socotiseră mai conservator întru dogme şi mai ascultător decât fraţii săi de generaţie, şi asta fiindcă voise necontenit să plece din patrie şi să servească în Contracte. A Doua Generaţie nu-l înţelesese defel. TenSoon nu servise din dorinţa de a-şi arăta ascultarea. O făcuse de frică: spaima de a nu deveni mulţumit de sine şi apatic precum Secunzii, de a nu începe să creadă că lumea exterioară nu însemna nimic pentru poporul kandra.

Clătină din cap, apoi se ridică în cele patru picioare şi o porni în salturi pe panta dealului, azvârlind rotocoale de cenuşă în aer la fiecare săritură. Aşa înfricoşătoare cum deveniseră lucrurile, ceva îl bucura. Trupul copoiului îi venea ca turnat. Avea o putere – capacitate de mişcare – imposibil de egalat de vreo formă umană. Parcă asta era forma pe care ar fi trebuit s-o aibă *de la bun început.* Ce trup mai bun se putea găsi pentru un kandra cu un dor de ducă necontenit? Un kandra care-şi părăsise Patria mai adesea decât oricare altul, slujind sub teribili stăpâni umani, totul din frica de a nu se complace?

Îşi croi drum printre copacii răriţi, peste dealuri, nădăjduind că pătura de cenuşă n-avea să-l încurce prea mult. Pulberea căzătoare îi

afecta pe kandra – îi afecta mult. Aveau legende despre chiar acest moment. La ce mai era bună Prima Învoială, la ce bună aşteptarea, protejarea Încrederii? Pentru cei mai mulţi dintre kandra, aceste lucruri deveniseră valori în sine.

Însă *însemnau* ceva. Aveau o origine. TenSoon nu trăise pe atunci. Dar cunoscuse Prima Generaţie şi fusese crescut de A Doua. Devenise adult în vremurile când Prima Învoială – Încrederea, Decizia fuseseră mai mult decât vorbe. Prima Învoială reprezenta un set de instrucţiuni. Acţiuni ce trebuiau înfăptuite atunci când se sfârşea lumea. Nu doar ceremonie şi metaforă. Ştia că pe unii kandra îi înfricoşa conţinutul său. Era mai bine, pentru ei, ca Prima Învoială să fie un curs filosofic, abstract – fiindcă dacă ar fi fost încă ceva concret, încă relevant, atunci asta le-ar fi cerut sacrificii uriaşe.

TenSoon se opri din goană. Se găsea în cenuşa deasă, neagră, până la genunchii săi de câine. Locul i se părea oarecum cunoscut. Se întoarse spre sud, înaintând printr-o scobitură mică, pietroasă – cu pietrele ajunse acum moviliţe întunecate – căutând un loc în care mai fusese, cu mai bine de un an în urmă. Un loc pe care-l vizitase după ce se ridicase împotriva lui Zane, stăpânul său, şi plecase din Luthadel pentru a se întoarce în Patrie.

Sări peste câteva pietroaie, apoi coti pe după un stâncăriş golaş, desprinzând, în trecere, cocoloaşe de cenuşă. La cădere, acestea se sfărâmau, adăugând şi mai multă pulbere în aer.

Şi acolo era. Scobitura în stâncă, locul unde se oprise cu un an în urmă. Îşi amintea locul, cu toate că nu mai arăta la fel din cauza cenuşii. Binecuvântarea Prezenţei îl ajuta iarăşi. Cum s-ar fi descurcat fără ea?

N-aş fi în stare să cuget fără ea, îşi zise zâmbind amar. Coborârea Binecuvântării peste o nălucă de ceaţă o făcea pe aceasta să se trezească la adevărata sa viaţă. Fiecare kandra avea una dintre cele patru: Prezenţa, Tăria, Stabilitatea sau Înţelegerea. Nu conta pe care o căpăta; oricare dintre cele patru îi oferea raţiune, transformând năluca de ceaţă într-un kandra pe deplin conştient.

Pe lângă asta, fiecare Binecuvântare mai oferea ceva. O putere. Însă erau poveşti cu kandra ce căpătaseră mai mult decât una, luându-le de la alţii.

TenSoon vârî o labă în adâncitură, scormonind prin cenuşă ca să scoată la iveală ce ascunsese în urmă cu un an. Le găsi iute, şi rostogoli unul, apoi pe celălalt, pe lespedea de dinaintea sa. Două piroane mici de fier lustruit. Era nevoie de două piroane pentru a alcătui o Binecuvântare. TenSoon nu ştia de ce. Aşa stăteau, pur şi simplu,

lucrurile.

TenSoon se întinse la pământ, comandând pielii de pe umărul său să se desfacă, şi absorbi ţepuşele în trup. Le deplasă prin muşchi şi ligamente – dizolvând câteva organe şi re-alcătuindu-le cu piroanele în ele.

Simţi îndată cum puterea se revarsă în el. Trupul i se întări. Era mai mult decât o simplă adăugare de muşchi – asta o putea face re-alcătuindu-şi corpul. Nu, piroanele dădeau fiecărui muşchi o tărie în plus, făcându-i să lucreze mai bine, mai cu putere, decât ar fi putut-o face altminteri.

Binecuvântarea Tăriei. Furase cele două piroane din trupul lui OreSeur. Fără Binecuvântarea asta, TenSoon n-ar fi izbutit s-o urmeze pe Vin, cum făcuse în anul petrecut împreună. Îi dubla, chiar şi mai mult, puterea şi rezistenţa fiecărui muşchi. Nu putea controla sau schimba nivelul acelei tării adăugate – asta nu era feruchimie sau allomanţie, ci altceva. Hemalurgie.

O persoană murise pentru a crea fiece piron. TenSoon încercă să nu se gândească la asta prea mult, la fel cum se străduia să nu se gândească la faptul că avea această Binecuvântare doar pentru că o furase de la un membru al propriei sale generaţii. Lordul Legiuitor le oferise piroanele, secol după secol, în numărul solicitat, astfel ca poporul kandra să-şi poată făuri generaţii noi.

Avea patru piroane acum, două Binecuvântări, şi era unul dintre cei mai puternici kandra în viaţă. Muşchii i se încordară şi TenSoon sări încrezător din vârful stâncărişului, căzând, fără să-şi facă vreun rău, de la vreo şapte metri în cenuşa de dedesubt. O porni din loc, alergând şi mai iute acum. Binecuvântarea Tăriei se asemuia cu puterea unui Allomant ce consuma fludor, însă nu era la fel. Nu-l putea face pe TenSoon să se deplaseze la nesfârşit, şi nici nu putea arde metal pentru o izbucnire proaspătă de putere. Însă, pe de altă parte, nu avea nevoie de vreun metal ca să o alimenteze.

Se îndrepta spre răsărit. Prima Învoială era limpede. Când Năruire avea să se întoarcă, kandra trebuiau să-şi caute Tatăl pentru a-l sluji. Din păcate, Tatăl era mort. Prima Învoială nu lua în discuţie această posibilitate. Aşa că – neputându-şi găsi Tatăl – TenSoon făcu ce credea că-i mai bine. Porni să o caute pe Vin.

CAPITOLUL 40

Am crezut, iniţial, că un kolos era o combinaţie de doi oameni făcuţi unul. Dar greşeam. Kolosşii nu sunt făcuţi din doi oameni, ci din cinci, după cum arătau piroanele necesare pentru a-i făuri. Nu cinci trupuri, fireşte, ci cinci suflete. Fiecare pereche de piroane oferă ceea ce kandra numesc Binecuvântarea Tăriei. Însă fiecare piron schimonoseşte câte un pic trupul unui kolos, făcându-l din ce în ce mai puţin uman. Acesta este costul hemalurgiei.

— Nimeni nu ştie exact cum sunt făcuţi Inchizitorii, zise Elend, aflat în partea din faţă a cortului, adresându-se unei mici adunări care-i includea pe Ham, Cett, scribul Noorden şi abia însănătoşitul Demoux. Vin stătea în spate, încercând încă să-şi lămurească în minte ce descoperise. Umani… toţi kolosşii… fuseseră oameni cândva.

— Avem însă, pe acest subiect, multe teorii, continuă Elend. Odată ce Lordul Legiuitor a căzut, Sazed şi cu mine am întreprins anumite cercetări şi am descoperit nişte lucruri interesante de la obligatorii pe care i-am anchetat. De pildă, că Inchizitorii sunt făcuţi din oameni obişnuiţi – care-şi amintesc cine sunt, dar capătă noi puteri Allomantice.

— Asta reiese şi din experienţa noastră cu Marsh, zise Ham. Îşi amintea cine este, chiar şi cu toate piroanele acelea înfipte prin trup. Şi a căpătat puterile unui Născut-din-Ceaţă când a devenit Inchizitor.

— Pardon, zise Cett, dar ar putea să-mi explice şi mie cineva ce mama naibii are asta de-a face cu asediul cetăţii? Nu-i nici picior de Inchizitor pe-acolo.

Elend îşi încrucişă braţele pe piept.

— E important, Cett, fiindcă nu suntem în război doar cu Yomen. Ceva ce nu înţelegem, ceva mult mai de seamă decât soldaţii aceia din Fadrex.

Cett pufni.

— Tot mai crezi în trăncăneala asta cu judecata de apoi, zei şi toate cele?

— Noorden, zise Elend privindu-l pe scrib. Spune-i, rogu-te, Lordului Cett ce mi-ai spus mie astăzi, mai devreme.

Fostul obligator încuviinţă din cap.

— Ei bine, Domnia Ta, e aşa. Numerele care reprezintă procentele celor îmbolnăviţi de ceţuri sunt *prea* exacte ca să fie naturale. Natura e haos organizat – întâmplare pe o scară mai mică, modele pe o scară

mai mare. Nu pot crede că ceva natural ar fi putut produce asemenea rezultate precise.

— Cum adică? întrebă Cett.

— Păi, Domnia Ta, închipuie-ţi că auzi o bocănitură undeva, din afara cortului. Dacă se repetă când şi când, fără intervale exacte, atunci ar putea fi vântul ce bate pânza desprinsă de pe un stâlp de cort. Dar dacă se repetă la intervale exacte, ştii că e o persoană care bate în stâlpul acela. Vei putea să faci pe loc diferenţa, fiindcă ştii deja că natura poate fi repetitivă, dar nu *exactă.* Aşa şi cu numerele, Domnia Ta. Sunt prea organizate, prea repetitive pentru a fi naturale. Cineva le-a făurit.

— Spui că o persoană i-a îmbolnăvit pe soldaţi?

— O persoană? Nu, n-aş spune că o persoană. Dar *ceva inteligent* trebuie s-o fi făcut. E singura concluzie pe care-o pot trage. Ceva cu un ţel, ceva ce doreşte să fie precis.

Cei prezenţi tăceau.

— Şi asta are cumva de-a face cu Inchizitorii, Domnia Ta? întrebă Demoux precaut.

— Are, zise Elend. Cel puţin, are dacă gândeşti ca mine, lucru pe care, recunosc, nu-l fac prea mulţi.

— Fie că e bine sau rău… zise Ham zâmbind.

— Noorden, ce ştii despre felul în care sunt făcuţi Inchizitorii? întrebă Elend.

Scribul se arătă stânjenit.

— Eu eram la Cantonul Ortodoxiei, cum ştiţi poate, nu la Cantonul Inchiziţiei.

— Dar ceva zvonuri trebuie să fi fost.

— Păi da, desigur, zise Noorden. Mai mult decât zvonuri, de fapt. Obligatorii cei mai mari în rang încercau *mereu* să descopere de unde-şi luau Inchizitorii puterea. Exista o rivalitate între Cantoane, şi… ei bine, presupun că Domniei Tale nu-i pasă de aşa ceva. În orice caz, zvonuri… *existau.*

— Şi?

— Se spunea… se spunea că un Inchizitor era un amestec din mai mulţi oameni. Ca să facă unul, Cantonul Inchiziţiei trebuia să obţină un grup întreg de allomanţi, apoi să le combine puterile într-una singură.

Se lăsă, din nou, tăcerea. Vin îşi trase picioarele sub ea, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. Nu-i plăceau discuţiile despre Inchizitori.

— Pe Lordul Legiuitor! exclamă încetişor Ham. Asta e! *De asta* erau atât de dornici Inchizitorii să vâneze Ceţurieni skaa! Nu vedeţi? Nu doar

fiindcă Lordul Legiuitor poruncise să fie uciși cei cu sângele amestecat – ci pentru ca Inchizitorii să se poată perpetua! Le trebuiau allomanți pe care să-i ucidă, ca să facă noi Inchizitori!

Elend, din față, încuviință.

— Cumva, piroanele din trupurile Inchizitorilor transferă puterea Allomantică. Ucizi opt Ceturieni și dai puterile lor unui singur om precum Marsh. Sazed mi-a spus cândva că Marsh ezita mereu să vorbească despre ziua când fusese făcut Inchizitor, însă spunea că ar fi fost… „mizerie".

Ham încuviință.

— Și când Kelsier și Vin au intrat în camera lui, în ziua în care a fost luat și făcut Inchizitor, au găsit acolo un cadavru. Doar că la început au crezut că era chiar Marsh!

— Mai târziu, Marsh a zis că mai mult de o persoană fusese ucisă acolo, zise încetișor Vin. Doar că nu mai rămăsese… destul din ei ca să-ți poți da seama.

— Din nou, zise Cett, ce rost au toate astea?

— Păi, se pare că reușesc foarte bine să te irite, zise în glumă Ham. Mai este *nevoie* de vreun alt motiv?

Elend le aruncă priviri înnegurate.

— Rostul este, Cett, că Vin a descoperit ceva la începutul săptămânii.

Grupul se întoarse către ea.

— Kolosșii, zise Vin, sunt făcuți din oameni.

— Cum? se încruntă Cett. E absurd.

— Nu, clătină Vin din cap. Sunt sigură că-i așa. M-am uitat la kolosși vii. Pe sub pieile acelea de pe corpuri, sunt străpunși de piroane. Mai mici decât cele ale Inchizitorilor și din alte metale, dar toți kolosșii le au.

— Nimeni nu a izbutit să-și dea seama de unde vin kolosșii noi, zise Elend. Lordul Legiuitor și-a păzit secretul, care a ajuns unul dintre cele mai bine păzite mistere ale timpului nostru. Kolosșii par să se ucidă unii pe alții adesea, dacă cineva nu-i ține din scurt. Dar mereu numărul lor pare să se mărească. Oare cum?

— Fiindcă își sporesc necontenit rândurile, zise Ham coborându-și lent bărbia în piept. Din satele pe care le jefuiesc.

— V-ați întrebat vreodată? zise Elend, de ce, când cu asediul de la Luthadel, armata de kolosși a lui Jastes a atacat un sat oarecare înainte să ne înfrunte? Ființele astea aveau nevoie să-și sporească numărul.

— Umblă în două picioare, zise Vin, poartă haine, susțin că sunt umani. Și totuși nu-și mai amintesc cum e să fii om. Mințile le-au fost sfărâmate.

— Alaltăieri, Vin a convins în sfârşit pe unul să-i arate cum se fac kolosşii cei noi. Din ce-a făcut, şi din ce-a zis atunci, credem că încerca să *combine* doi oameni într-unul. Asta ar face o creatură cu puterea a doi oameni, dar cu mintea niciunuia.

— O a treia artă, zise Ham ridicând privirea, o a treia cale de folosire a metalelor. Avem allomanţia, care trage putere din metalele însele. Apoi feruchimia, care foloseşte metalele pentru a trage putere din propriul corp, şi ar mai fi…

— Marsh îi zicea hemalurgie, zise încetişor Vin.

— Hemalurgie… Care foloseşte metalele pentru a trage putere din corpul *altcuiva.*

— Nemaipomenit, făcu Cett? Şi rostul care-i?

— Lordul Legiuitor a creat servitori care să-l ajute, zise Elend. Folosind arta asta… hemalurgia… a făcut aceşti soldaţi, cărora le spunem kolosşi. A făcut iscoade, pe care-i numim kandra. Şi a făcut preoţi, pe care-i numim Inchizitori. Pe toţi i-a făurit cu slăbiciuni, ca să-i poată controla.

— Am învăţat cum să controlez kolosşii datorită lui TenSoon. Fără să vrea, mi-a arătat secretul. A menţionat că kolosşii şi kandra sunt veri, şi mi-am dat seama că-i pot controla pe unii la fel ca şi pe ceilalţi.

— Şi… tot nu văd unde vreţi să ajungeţi cu asta, zise Demoux, mutându-şi privirea de la Vin la Elend.

— Inchizitorii au probabil aceeaşi slăbiciune, Demoux, zise Elend. Hemalurgia lasă mintea… rănită. Dă voie unui Allomant să se strecoare şi s-o ia în stăpânire. Nobilimea s-a întrebat mereu ce-i făcea pe Inchizitori să aibă un asemenea devotament fanatic pentru Lordul Legiuitor. Nu erau ca obligatorii obişnuiţi, ci mult mai ascultători. Zeloşi fără limite.

— I s-a întâmplat lui Marsh, şopti Vin. Prima dată când l-am întâlnit, după ce fusese făcut Inchizitor, părea diferit. Dar a devenit şi mai ciudat în anii de după Prăbuşire. Până la urmă l-a atacat pe Sazed, a încercat să-l ucidă.

— Ce încercăm să sugerăm noi, zise Elend, e că cineva controlează Inchizitorii şi kolosşii. Ceva se foloseşte de slăbiciunile pe care le-a pus în ei Lordul Legiuitor şi îi foloseşte ca pioni. Necazurile suferite, haosul de după Prăbuşire… *nu* e pur şi simplu haos. Nu mai mult decât numărul celor care se îmbolnăvesc de la ceţuri. Ştiu că pare evident, dar lucrul de căpătâi e că acum ştim metoda. Înţelegem de ce pot fi controlaţi şi cum sunt controlaţi.

Elend continuă să se plimbe de colo-colo, lăsând o urmă pe podeaua murdară a cortului.

— Cu cât mă gândesc mai mult la descoperirea lui Vin, cu atât ajung să cred că toate acestea au legătură între ele. Kolosşii, kandra şi Inchizitorii nu sunt trei entităţi separate, bizare, ci părţi ale unui singur fenomen coerent. Acum, la suprafaţă… faptul că ştim despre această a treia artă… hemalurgia… nu pare cine ştie ce. Nu intenţionăm s-o folosim pentru a face mai mulţi kolosşi, atunci la ce ne foloseşte cunoaşterea?

Cett dădu din cap, de parcă Elend i-ar fi rostit gândurile. Elend, totuşi, pierduse un pic şirul şi se uita pierdut prin uşile de pânză ale cortului, reflectând. Altădată făcea asta mai adesea, în vremurile când se dedica mai mult studiului. Nu răspunsese întrebărilor lui Cett. Îşi rostea propriile îngrijorări, îşi urma propria gândire logică.

— Războiul pe care-l ducem, continuă Elend, n-are a face doar cu soldaţii. Nu are a face doar cu kolosşii, ori cu cucerirea oraşului Fadrex. Are legătură cu succesiunea de evenimente pe care am declanşat-o, fără să vrem, când l-am doborât pe Lordul Legiuitor. Hemalurgia – originile kolosşilor – e parte dintr-un model. Numărul celor care se îmbolnăvesc de la ceţuri e şi el parte. Cu cât mai puţin vedem haos şi mai multă *structură,* cu atât mai bine vom înţelege cu ce ne luptăm aici şi cum vom putea să-l înfrângem.

Elend se întoarse spre ceilalţi.

— Nordeen, vreau să-ţi canalizezi cercetările spre altceva. Am presupus, până acum, că mişcările kolosşilor ar fi întâmplătoare. Nu mai sunt convins că este adevărat. Cercetează rapoartele mai vechi ale pândarilor noştri. Fă liste cu deplasări. Fii atent, îndeosebi, la trupele de kolosşi despre care ştim exact că *nu s-au aflat* sub controlul vreunui Inchizitor. Vreau să văd dacă putem descoperi de ce se duc acolo unde se duc.

— Da, Domnia Ta, zise Nordeen.

— Restul rămâneţi în alertă. Nu mai vreau vreo greşeală ca săptămâna trecută. Nu ne mai putem permite să pierdem alte trupe, nici măcar de kolosşi.

Aprobară cu toţii, iar poziţia lui Elend însemna că sfatul se sfârşise. Cett fu dus în cortul său, Nordeen porni grăbit să-şi vadă de noile cercetări iar Ham porni să caute ceva de mâncare. Însă Demoux rămase. Vin se ridică şi veni alături de Elend, luându-i braţul, în vreme ce împăratul i se adresa lui Demoux.

— Domnia Ta, făcu Demoux cu o expresie stânjenită pe chip. Presupun că generalul Hammond ţi-a vorbit?

Ce-i asta? îşi zise Vin, deodată atentă.

— Da, Demoux, zise cu un oftat Elend. Dar nu prea cred că ai de ce

să-ţi faci sânge rău.

— Ce-i? întrebă Vin.

— Există un oarecare nivel de… izolare în tabără, doamna mea, zise Demoux. Aceia dintre noi care au fost bolnavi două săptămâni şi nu câteva zile sunt priviţi acum cu o anume bănuială.

— Bănuială cu care nu mai eşti de acord, aşa este, Demoux?

Elend îşi însoţi opinia cu o privire dură, foarte regală.

Demoux încuviinţă.

— Am încredere în interpretarea Domniei Tale. Doar că… ei bine, e greu să conduci oameni care n-au încredere în tine. Şi, pentru cei ca mine e mult mai greu. Au ajuns să mănânce laolaltă, să se ţină departe de ceilalţi când au timp liber. Atitudinea asta şubrezeşte unitatea oştirii.

— Ce crezi? întrebă Elend. Ar trebui să încercăm o reintegrare forţată?

— Depinde, Domnia Ta. Dacă intenţionezi să ataci curând, atunci ar fi o idee proastă – nu vreau ca oamenii să lupte alături de acei în care n-au încredere. Totuşi, dacă vom continua asediul o vreme, atunci are sens să-i silim să se adune împreună. Şi partea mai numeroasă a armatei va avea timp să înveţe să aibă încredere iarăşi în Căzuţii-în-Ceaţă.

Căzuţii-în-Ceaţă, îşi zise Vin. *Interesant nume.*

Elend îşi coborî privirea asupra ei, iar Vin ştiu la ce se gândea. Balul de la Cantonul Proviziilor avea să se ţină în câteva zile. Dacă planul lui Elend mergea bine, poate că nu mai trebuia să atace Fadrexul.

Vin nu îşi punea speranţe mari în asta. Mai mult, fără provizii proaspete din Luthadel, nu se putea şti sigur ce avea să urmeze. Puteau menţine asediul cu lunile, cum plănuiseră de la început, sau să trebuiască să atace în câteva săptămâni.

— Orânduieşte un regiment nou, zise Elend întorcându-se către Demoux. Fă-l cu aceşti Căzuţi-în-Ceaţă. O să ne ocupăm de superstiţii după ce punem stăpânire pe Fadrex.

— Da, Domnia Ta, zise Demoux. Cred că…

Îşi continuară discuţia, însă Vin nu le mai dădu atenţie, fiindcă auzi voci care se apropiau de cortul comandanţilor. Probabil că nu era nimic. Însă, chiar şi aşa, se mişcă pentru a se interpune între cei ce se apropiau şi Elend, apoi îşi verifică rezervele de metale. Îşi dădu apoi seama, în câteva clipe, cine vorbea. Unul era Ham. Se relaxă când pulpanele uşii de pânză a cortului se desfăcură, lăsându-l vederii pe Ham, cu vesta şi nădragii săi de fiecare zi, călăuzind un soldat extenuat, cu părul roşu. Bărbatul cel sleit avea pete de cenuşă pe haine şi purta îmbrăcămintea de piele a unei iscoade.

— Conrad? întrebă Demoux, surprins.

— Îl ştii pe acest om? întrebă Elend.

— Da, domnul meu, zise Demoux. E unul dintre locotenenţii pe care i-am lăsat în Luthadel cu regele Penrod.

Conrad luă poziţie de drepţi, deşi arăta şi mai trudit astfel.

— Domnia Ta, zise omul, aduc veşti din capitală.

— În sfârşit! exclamă Elend. Ce-i cu Penrod? Unde-s barjele cu provizii pe care le-am cerut?

— Barje cu provizii, Domnia Ta? Stăpâne, regele Penrod m-a trimis să-ţi cer *ţie* hrană. Sunt răscoale în oraş, şi câteva din depozite au fost jefuite. Regele Penrod m-a trimis să-ţi cer şi trupe, ca să reinstaureze ordinea.

— Trupe? Dar garnizoana pe care i-am lăsat-o? Ar trebui să aibă destui oameni!

— Nu sunt destui, Domnia Ta, zise Conrad. Nu ştiu de ce. Spun doar ce mi s-a cerut să spun.

Elend blestemă, izbind cu pumnul în masă.

— Nu poate şi Penrod să facă *singurul* lucru pe care l-am cerut de la el? Nu trebuia decât să ţină sub cârmuire pământuri pe care le stăpâneam deja!

Soldatul tresări, speriat de izbucnire, în vreme ce Vin privea, îngrijorată. Însă Elend izbuti să-şi ţină firea. Respiră adânc şi-i făcu un semn cu mâna soldatului.

— Odihneşte-te, locotenente Conrad, şi îmbucă ceva. Voi vrea să mai stăm de vorbă despre toate acestea, mai târziu.

Vin îl găsi pe Elend, în noaptea aceea, în picioare la marginea taberei, privind la focurile pândarilor din Fadrex, de pe piscuri. Puse o palmă pe umărul lui, iar faptul că el nu tresări îi arătă că o auzise venind. Încă i se părea puţin neobişnuit că Elend, care păruse întotdeauna un pic absent la lumea ce-l înconjura, era acum un Născut-din-Ceaţă puternic, cu cositor care-i ascuţea auzul, făcându-l să simtă până şi pasul cel mai uşor.

— Ai vorbit cu solul? întrebă ea în vreme ce braţul său o cuprindea. Elend încă se uita pe cerul nopţii. Cenuşa cădea împrejur. Doi soldaţi Cositorieni trecură patrulând, fără să poarte felinare cu ei, străbătând tăcuţi perimetrul taberei. Vin însăşi tocmai se întorsese dintr-o patrulare aidoma, deşi ea se învârtise în jurul oraşului Fadrex.

Dădea târcoale în fiecare noapte, căutând activităţi neobişnuite în oraş.

— Da, zise Elend. După ce s-a odihnit, am stat de vorbă mai pe

îndelete cu el.

— Veşti proaste?

— Cam ce a zis de la început. Penrod n-a primit, se pare, ordinele în care-i ceream să trimită hrană şi trupe. Conrad a fost unul dintre cei patru mesageri pe care mi i-a trimis Penrod. Cu ceilalţi trei nu ştiu ce s-a întâmplat. Conrad însuşi a fost urmărit de un grup de kolosşi şi a scăpat doar fiindcă i-a momit cu calul său, pe care l-a trimis într-o direcţie în vreme ce el s-a ascuns, lăsându-i să-l prindă şi să-l măcelărească. A reuşit să se strecoare de acolo în timp ce kolosşii se ospătau.

— Curajos, zise Vin.

— Şi norocos, zise Elend. Oricum, sunt şanse mici ca Penrod să ne poată trimite provizii. Există silozuri în Luthadel, dar dacă e adevărat ce-am auzit despre revolte, Penrod nu va putea să se lipsească de soldaţii necesari apărării lor pe drumul spre noi.

— Şi… asta în ce situaţie ne pune? întrebă Vin.

Elend o privi, iar Vin citi dârzenie în ochii săi, şi nu frustrare.

— Acum ştim.

— Ce?

— Că duşmanul şi-a arătat faţa, Vin. Să ne atace solii cu grupuri ascunse de kolosşi? Să încerce să ne submineze aprovizionarea în Luthadel? zise Elend clătinând din cap. Duşmanul *vrea* ca toate astea să pară rodul întâmplării, dar eu văd modelul. E prea concentrat, prea inteligent, prea precis. Încearcă să ne facă să ridicăm asediul la Fadrex.

Vin simţi un fior. Elend dădu să mai vorbească, însă întinse mâna şi-i apăsă palma pe buze, făcându-l să tacă. Păru nedumerit, însă apoi păru să înţeleagă, fiindcă dădu din cap. *Orice am zice, Năruire poate să audă,* îşi zise Vin. *Nu putem dezvălui ce ştim.*

Însă ştiau amândoi ceva. Că trebuiau să rămână la Fadrex, că *trebuiau* să afle ce era în tainiţă. Pentru că vrăjmaşul se străduia să-i împiedice. Se afla oare Năruire în spatele haosului din Luthadel? Un complot pentru a-l atrage pe Elend şi forţele sale înapoi, ca să reinstaureze ordinea şi să abandoneze aşadar oraşul Fadrex?

Erau doar presupuneri, dar nu aveau decât asta. Vin dădu din cap către Elend, arătându-i că aprobă hotărârea sa de a rămâne. Dar era îngrijorată totuşi. Luthadel ar fi trebuit să fie piatra lor de temelie – poziţia lor întărită. Dacă se prăbuşea, ce le mai rămânea atunci?

Începea să priceapă, din ce în ce mai mult, că o retragere nu mai era posibilă. Nu mai puteau să-şi facă alte planuri. Lumea se prăbuşea împrejur iar Elend se dedicase acestui asediu.

Dacă eşuau aici, n-ar mai fi avut încotro se duce. Într-un târziu,

palma lui Elend îi cuprinse umărul, după care el dispăru în ceţuri, ca să verifice câteva posturi de gardă. Vin rămase singură, uitându-se lung la flăcările înalte, simţind, cu îngrijorare, că viitorul aducea primejdii. Gândurile de mai demult, din a patra tainiţă, se întorceau. Războaie, asedii, jocuri politice… nu erau de ajuns. Toate astea nu i-ar fi salvat dacă tărâmul însuşi murea.

Dar ce puteau face? Nu aveau încotro, trebuia să cucerească Fadrexul şi să spere că Lordul Legiuitor le lăsase indicii ajutătoare. Încă simţea o dorinţă inexplicabilă de a găsi atiul. De ce era, oare, atât de sigură că avea să-i fie de ajutor?

Închise ochii, nevrând să vadă ceţurile, care – ca întotdeauna – se despicau înainte-i, lăsând un spaţiu de un deget, aer gol în juru-i. Le absorbise cândva puterea, când luptase cu Lordul Legiuitor. De ce izbutise, atunci, să-şi hrănească allomanţia cu puterea lor?

Întinse mâna spre ceţuri, încercând iar, cum mai făcuse de atâtea ori. Le chemă, se rugă de ele în minte, încercă să le atingă puterea. Şi se simţi ca şi cum *ar fi trebuit* să poată. În ceţuri exista o tărie, prinsă în ele. Dar nu voia să-i cedeze. Era ca şi cum ceva reţinea ceţurile, ca şi cum le oprea. Ori poate erau năzuroase.

— De ce? şopti cu ochii închişi. De ce m-aţi ajutat atunci şi după aceea niciodată? Sunt nebună sau mi-aţi dat cu adevărat putere când am cerut-o?

Noaptea nu-i răspunse. În cele din urmă, suspinând, Vin se răsuci pe călcâie şi-şi căută adăpost în cort.

CAPITOLUL 41

Piroanele hemalurgice pot schimba oamenii trupeşte, potrivit puterilor ce sunt oferite, locului plasării pironului şi numărului de piroane. Inchizitorii, de pildă, sunt mult alteraţi de la chipul uman pe care l-au avut cândva. Inimile le sunt în alte locuri, iar creierele se reaşază pentru a îngădui ţepuşele metalice înfipte în ochi. Kolosşii sunt schimbaţi şi mai mult încă.

Te-ai putea gândi că cei mai schimbaţi dintre toţi sunt kandra. Însă nu trebuie uitat că noii kandra sunt făuriţi din năluci ale ceţii, nu din oameni. Piroanele purtate de kandra provoacă doar o mică transformare în purtătorii lor – lăsându-le trupurile cam ca şi cele ale unei năluci de ceaţă, dar dând voie minţilor lor să lucreze. E ironic că, în vreme ce piroanele îi dezumanizează pe kolosşi, adaugă o anumită umanitate creaturilor kandra.

— Nu vezi, Boare, zise cu vioiciune Sazed. Acesta e un exemplu a ceea ce numim expandare mitică – o legendă imitată de viaţa reală. Poporul credea în Supravieţuitorul de la Hathsin, aşa că şi-a fabricat un *alt* supravieţuitor, care să fie de ajutor în momente de restrişte.

Boare ridică o sprânceană. Se aflau în spatele unei gloate ce se aduna în districtul pieţei, aşteptând sosirea Cetăţeanului.

— E fascinant. O evoluţie a legendei Supravieţuitorului pe care n-am anticipat-o. Ştiam că s-ar putea să-l zeifice – era, de fapt, aproape inevitabil. Totuşi, de vreme ce Kelsier a fost cândva un om „obişnuit", cei ce-l divinizează îşi pot imagina că şi *alţii* pot ajunge la aceeaşi stare.

Boare dădu din cap absent. Alirianne stătea lângă el, cu o expresie morocănoasă de-a binelea pentru că i se ceruse să poarte haine skaa fără pic de culoare.

Sazed le ignoră lipsa de entuziasm.

— Mă întreb ce va fi mai departe. Poate se va produce o *succesiune* a Supravieţuitorilor pentru oamenii aceştia. Ar putea fi baza unei religii cu potenţial durabil, de vreme ce s-ar putea reinventa pentru a se potrivi nevoilor populaţiei. Desigur, Supravieţuitori noi ar însemna lideri noi – fiecare cu opinii diferite. În loc de o ierarhie preoţească ce promovează dreapta-credinţă, fiecare Supravieţuitor nou va încerca să se deosebească de cei cărora le-a urmat. Aşa s-ar putea crea numeroase secte şi separări printre credincioşi.

— Sazed, zise Boare, nu ziceai că nu mai colecţionezi, parcă, religii?

Sazed se opri o clipă.

— Nu colecţionez religia asta. Doar emit ipoteze despre potenţialul său.

Boare ridică o sprânceană.

— Pe lângă asta, zise Sazed, s-ar putea să aibă de-a face cu misiunea noastră actuală, dacă acest nou Supravieţuitor e cu adevărat o persoană reală, atunci ne-ar putea ajuta să-l detronăm pe Quellion.

— Sau, observă Alirianne, să ni se pună împotrivă în privinţa conducerii oraşului, odată ce Quellion se prăbuşeşte.

— E drept, recunoscu Sazed. Oricum ar fi, nu văd de ce te-ai plânge, Boare. Nu *voiai* să devin iarăşi interesat de religii.

— Asta înainte să-mi dau seama că ai de gând să-ţi petreci toată seara şi următoarea dimineaţă trăncănind despre ea, zise Boare. Şi, mă rog, unde-i Quellion? Dacă pierd prânzul din cauza execuţiilor lui, o să mă cam supăr.

Execuţii. În entuziasmul său, Sazed aproape că uitase ce anume veniseră să vadă. Cu înflăcărarea potolită, îşi aminti de ce se purta Boare cu atâta gravitate. Vorbea pe un ton nepăsător, însă preocuparea din ochii săi arăta că îl tulbura gândul că Cetăţeanul condamna la moarte prin ardere oameni nevinovaţi.

— Uite, zise Alirianne, arătând cu degetul către cealaltă parte a pieţei. Ceva stârnea agitaţie acolo: era Cetăţeanul, îmbrăcat într-un costum albastru intens. Era o nouă culoare „aprobată” – una care-i era îngăduită doar lui. Consilierii săi, îmbrăcaţi în roşu, îl înconjurau.

— În sfârşit, făcu Boare luându-se după mulţimea care se îmbulzea în jurul Cetăţeanului.

Sazed îl urmă, cu paşi ce deveneau şovăielnici. Acum, că se gândea mai bine, era tentat să-şi folosească soldaţii pentru a încerca să oprească ce era pe cale să se întâmple. Însă, fireşte, îşi dădea seama că ar fi fost o nebunie. Dacă făcea acum o mişcare pentru a-i salva pe câţiva, şi-ar fi distrus şansele de a salva întregul oraş. Oftând, îi urmă pe Boare şi Alirianne, purtat de mulţime. Bănuia şi că dacă privea înfăptuirea acestor crime avea să-şi amintească de natura presantă a misiunii sale în Urteau. Studiile teologice trebuiau să aştepte.

— Va trebui să-i ucizi, zise Kelsier.

Fantomă se ghemui, fără zarvă, pe acoperişul unei clădiri din zona mai înstărită a oraşului. Jos, procesiunea Cetăţeanului se apropia; Fantomă urmărea totul prin legătura ce-i acoperea ochii. Îl costase multe monede – aproape tot ce-i mai rămânea din ce adusese din Luthadel – ca să afle, dând mită, locul execuţiilor cu suficient timp înainte pentru a se aşeza pe poziţii.

Îi vedea pe amărâţii pe care decisese Quellion să-i omoare. Mulţi erau precum sora lui Franson – daţi în vileag că erau copii de nobili. Mai se aflau şi alţi câţiva, însă, care doar erau căsătoriţi cu persoane de viţă nobilă. Fantomă vedea în grupul acela şi un bărbat care vorbise prea tare împotriva lui Quellion. Legăturile sale cu nobilimea erau vagi. Lucrase cândva ca meşteşugar având clienţi din nobilime.

— Ştiu că nu vrei s-o faci, zise Kelsier. Dar n-o să-ţi pierzi cumpătul acum.

Fantomă se simţea puternic – fludorul îi dădea o aură de invincibilitate cum nu-şi imaginase până atunci. Abia dacă dormise câteva ore în ultimele şase zile, însă nu se simţea ostenit. Avea un simţ al echilibrului pe care l-ar fi invidiat orice pisică, şi o putere pe care muşchii săi n-ar fi trebuit să o poată produce.

Însă puterea nu era totul. Palmele îi asudau pe sub mantie, simţea stropi de sudoare prelingându-i-se în josul sprâncenei. Nu era Născut-din-Ceaţă. Nu era Kelsier sau Vin. Era doar Fantomă. Oare ce avusese în cap?

— Nu pot s-o fac, şopti.

— Ba poţi, zise Kelsier. Te-ai antrenat cu bastonul, te-am văzut. Şi le-ai rezistat acelor soldaţi în piaţă. Aproape te-au omorât, dar te-ai luptat cu doi Brutali. Ţinând seama de asta, te-ai descurcat foarte bine.

— Eu…

— Tu trebuie să-i salvezi pe oamenii aceia. Fantomă, întreabă-te: ce aş face *eu* dacă aş fi acolo?

— Nu sunt ca tine.

— Nu încă, şopti Kelsier.

Nu încă.

Jos, pe stradă, Quellion ţinea un discurs împotriva celor pe cale să fie executaţi. Fantomă o vedea pe Beldre, sora Cetăţeanului, alături de el. Se aplecă să se uite mai bine. Era oare aceea cu adevărat o privire miloasă, îndurerată chiar, când se uita la nefericiţii prizonieri mânaţi spre clădire? Sau asta voia Fantomă să vadă? Îi urmări privirea, îndreptată spre captivi. Unul dintre ei era un copil, agăţat temător de fustele unei femei, în vreme ce grupul era împins în clădirea ce avea să se transforme în rug.

Kelsier are dreptate, îşi zise Fantomă. *Nu pot permite asta. Poate nu voi reuşi, dar trebuie, cel puţin, să încerc.* Mâinile sale continuau să tremure când trecu prin trapa ce dădea spre acoperişul clădirii şi o apucă la goană pe scări în jos, foşnind din mantie. Dădu colţul, îndreptându-se spre cramă.

Nobilii erau fiinţe ciudate. În vremea Lordului Legiuitor îşi temuseră

vieţile la fel ca şi hoţii skaa, fiindcă intrigile de la curte duceau adesea la întemniţare sau asasinat. Fantomă ar fi trebuit să-şi dea seama de la bun început ce-i scăpase. Nicio bandă de tâlhari nu şi-ar fi făcut un bârlog fără o ieşire dosnică prin care, la nevoie, să poată evada.

De ce ar fi fost nobilii altfel?

Sări, cu mantia fluturând, peste ultimele trepte. Atinse podeaua prăfuită, şi cu auzul său fin prinse poliloghia furioasă a lui Quellion, de deasupra. Mulţimea skaa murmura. Flăcările începuseră. Acolo, în bezna din pivniţa clădirii, Fantomă găsi o parte din perete despicată deja, un pasaj secret ce ducea în clădirea de alături. În mijlocul trecerii stătea un grup de soldaţi.

— Iute! îl auzi zicând pe unul, până nu ajunge focul aici.

— Vă rog! ţipă o altă voce, răsunând prin pasaj. Luaţi copilul măcar!

Ceilalţi gemeau. Soldaţii se deplasară în partea cealaltă a pasajului, opusă lui Fantomă, împiedicându-i pe cei din pivniţă să se ia după ei. Fuseseră trimişi de Quellion să salveze unul dintre prizonieri. Pe faţă, Quellion făcea caz de denunţarea oricui ar fi avut sânge nobil. Allomanţii, însă, erau prea valoroşi pentru a fi ucişi. Aşa că îşi alegea cu atenţie clădirile – arzându-le doar pe acelea cu ieşiri ascunse, prin care reuşea să-i scoată pe allomanţi.

Era calea perfectă prin care arăta că respectă dogma, însă îşi păstra şi controlul asupra celei mai preţioase resurse a oraşului, însă nu această dovadă de ipocrizie făcu mâinile lui Fantomă să se oprească din tremurat.

Ci plânsul copilului.

— *Omoară-i!* ţipă Kelsier.

Fantomă scoase bastonul de duel. Unul dintre soldaţi îl observă în sfârşit, răsucindu-se pe loc peste poate de uimit.

Căzu primul.

Fantomă nu-şi dăduse seama cât de tare putea să lovească. Casca soldatului zbură prin pasaj, cu o adâncitură în metal. Ceilalţi soldaţi începură să strige când Fantomă apăru, păşind peste tovarăşul lor căzut, în spaţiul acela îngust. Aveau săbii, însă le era greu să le tragă din teci.

Fantomă însă venise cu pumnale.

Scoase unul la iveală, rotindu-l cu o iuţeală ce se nutrea atât cu fludor cât şi cu furie, lăsându-se călăuzit de simţurile ascuţite. Despică doi soldaţi, împingându-le într-o parte cadavrele cu cotul, agăţându-se de avantajul pe care-l avea. La capătul culoarului se opriseră patru soldaţi, alături de un skaa mic de înălţime.

În ochi le lucea frica.

Fantomă se aruncă înainte, iar soldaţii uimiţi îşi reveniră în cele din urmă din şoc. Dădură înapoi, deschizând grăbiţi uşa secretă şi îmbulzindu-se acolo cu toţii, pătrunzând în pivniţa clădirii din cealaltă parte.

Clădirea luase foc de-a binelea. Fantomă simţea izul de fum. Restul condamnaţilor erau în încăpere – încercaseră, probabil, să iasă şi să-l urmeze pe prietenul lor care scăpase. Erau siliţi acum să dea înapoi de soldaţii care izbutiseră, în cele din urmă, să tragă săbiile.

Fantomă îl spintecă pe cel mai lent dintre soldaţi, lăsându-şi pumnalul în trupul său şi scoţând un al doilea baston de duel. Simţi bucata solidă de lemn plăcută la atingere; se răsuci printre civilii buimăciţi, atacându-i pe soldaţi.

— Soldaţii nu pot fi lăsaţi să scape, şopti Kelsier. Altfel Quellion va şti că oamenii au fost salvaţi. Trebuie să-l laşi nedumerit.

O lumină licări pe un hol, dincolo de încăperea bine mobilată de la subsol. Foc. Fantomă simţea deja văpaia. Încolţiţi, soldaţii ridicară săbiile. Focul începu să se furişeze pe tavan, întinzându-se ca o pâclă neagră. Prizonierii se chirciră, neştiind ce să mai facă.

Fantomă se lansă cu viteză, rotindu-se în aer şi fluturându-şi amândouă bastoanele în direcţia unui soldat. Omul se lăsă momit, ferindu-se în lateral de atacul lui Fantomă, apoi fandând cu sabia. Într-o luptă obişnuită, Fantomă ar fi fost străpuns.

Însă fludorul şi cositorul îl salvară. Fantomă, cu picioarele sprintene, se mişcă uşurel, simţi vâjâitul aerului de la lovitura de sabie, ştiind pe unde avea să treacă. Inima îi bubui când lama îi despică îmbrăcămintea într-o parte, fără a-i atinge însă pielea. Coborî un baston cu putere, rupându-i soldatului braţul înarmat, apoi îl izbi în moalele capului cu celălalt baston.

Soldatul se prăbuşi, cu uimire în ochii muribunzi, în vreme ce Fantomă îl împinse din cale şi păşi mai departe.

Următorul soldat îşi cobora deja lama sabiei spre el. Fantomă încrucişă bastoanele, blocând lovitura. Sabia despică lemnul unuia, făcând să zboare o bucată, însă rămase prinsă într-al doilea. Fantomă îşi lăsă braţul în jos, brusc, abătând lama, apoi se răsuci pe lângă soldat şi-l doborî cu o lovitură de cot în stomac.

În timp ce cădea, îl lovi cu pumnul în cap. Sunetul osului spart răsună în odaia ce ardea. Soldatul căzu moale la picioarele lui Fantomă.

Chiar pot s-o fac! Sunt ca ei, ca Vin şi Kelsier. Gata cu ascunsul prin pivniţe sau cu fuga de primejdie. Pot să lupt!

Se învârti pe călcâie, zâmbind.

Şi-l văzu pe ultimul soldat, în picioare, cu pumnalul pe care-l lăsase Fantomă lipit de gâtul unei fete. Soldatul stătea cu spatele la culoarul în flăcări, privind spre calea de scăpare prin pasajul ascuns. În spatele său flăcările se întindeau spre cadrul de lemn al uşii, amuşinând încăperea cu limbi de văpaie.

— Voi, ceilalţi, afară! zise Fantomă, fără să-şi ia ochii de la soldat. Ieşiţi pe uşa din dos a clădirii pe care o veţi găsi la capătul acestui tunel. Vor fi oameni acolo. Vă vor ascunde la loc sigur, apoi vă vor scoate din oraş. Plecaţi!

Câţiva o şi tuliseră, iar cei rămaşi o luară din loc la comanda sa. Soldatul rămase, alert, încercând să decidă ce-i de făcut. Probabil că îşi dăduse seama că avea de-a face cu un Allomant – niciun om obişnuit n-ar fi putut doborî atât de iute atâţia soldaţi. Din fericire, se părea că Quellion nu-şi trimisese allomanţi de-ai săi în clădire. Probabil şi-i ţinea aproape, ca să-l apere.

Fantomă îşi îndreptă umerii. Azvârli bastonul de duel rupt, însă pe celălalt îl prinse bine, ca să-şi oprească mâna din tremurat. Fetiţa scâncea încetişor.

Ce ar fi făcut Kelsier?

În spatele său, ultimul dintre prizonieri alerga prin pasaj.

— Tu! rosti Fantomă fără să se întoarcă. Zăvorăşte uşa aceea pe dinafară. Iute!

— Dar!

— Fă-o! ţipă Fantomă.

— Nu! zise soldatul şi apăsă lama la gâtul fetiţei. O omor!

— Fă asta şi vei muri, zise Fantomă. Ştii asta. Uită-te la mine. De mine nu treci. Eşti…

Uşa se închise cu un bufnet.

Soldatul răcni, îi dădu drumul fetei din braţe şi se azvârli spre uşă, încercând să intre înainte ca zăvorul să fie împins de cealaltă parte.

— E singura cale! O să ne…

Fantomă îi zdrobi genunchii cu o singură lovitură de baston. Soldatul răcni şi căzu. Acum flăcările ardeau pe trei dintre pereţi. Căldura era deja puternică.

Ivărul greu căzu cu un zăngănit, de cealaltă parte a uşii. Fantomă îşi coborî privirea spre soldat. Era încă viu.

— Lasă-l, zise Kelsier. Să ardă aici.

Fantomă ezita.

— I-ar fi lăsat pe ceilalţi să moară, zise Kelsier. Să simtă şi el ce le-ar fi făcut acelora – ce a mai făcut de câteva ori înainte, la porunca lui Quellion.

Fantomă îl lăsă la pământ pe omul ce gemea şi se apropie de uşa secretă. Se aruncă asupra ei cu toată greutatea.

Uşa rezistă.

Fantomă înjură încetişor, apoi izbi cu piciorul în uşă. Însă uşa nu se clinti.

— A fost construită de nobili care se temeau să nu fie ţinta asasinilor, zise Kelsier. Ştiau ce poate face allomanţia şi s-au asigurat că uşa e îndeajuns de puternică pentru a rezista loviturilor unui Brutal.

Focul se înteţea. Fata se ghemuise pe jos, scâncind. Fantomă se răsuci, privi flăcările, simţindu-le văpaia. Păşi înainte, însă simţurile sale amplificate erau atât de sensibile încât căldura părea nespus de puternică.

Scrâşni din dinţi şi ridică fetiţa în braţe.

Am fludor acum, îşi zise. *Îmi poate echilibra puterea simţurilor. Trebuie să fie suficient.*

Fumul izbucnea pe ferestrele clădirii condamnate. Sazed aştepta, cu Boare şi Alirianne, în spatele mulţimii pătrunse de solemnitate. Oamenii erau ciudat de tăcuţi privind cum flăcările îşi cer prada. Poate că simţeau adevărul.

Că puteau fi luaţi şi ucişi la fel de uşor ca amărâţii ce mureau înăuntru.

— Cât de iute acceptăm răul, şopti Sazed. Parcă mai ieri oamenii erau siliţi să se uite cum Lordul Legiuitor tăia capetele unor nevinovaţi. Acum ne facem asta singuri.

Tăcere. Apoi ceva ce aducea a ţipăt se auzi din clădire. Un ţipăt de moarte.

— Kelsier a greşit, zise Boare.

Sazed, încruntat, se întoarse spre el.

— A dat vina pe nobili, zise Boare. A socotit că dacă scăpăm de ei atunci asemenea lucruri nu se vor mai petrece.

Sazed încuviinţă. Apoi, ciudat lucru, mulţimea începu să se frământe, să se agite, să murmure. Şi Sazed simţi că-i de acord cu ei. Ceva trebuia făcut în privinţa acestei atrocităţi. De ce nu se opunea nimeni? Quellion stătea acolo, înconjurat de ceata lui mândră, în roşu. Sazed scrâşni din dinţi, tot mai furios.

— Alirianne, draga mea, zise Boare, nu e momentul acum.

Sazed tresări şi se întoarse, privind-o pe tânără. Plângea.

Pentru numele Zeilor Uitaţi, cugetă Sazed, recunoscându-i până la urmă atingerea asupra simţămintelor sale, Aţâţarea ce-l făcea să se mânie pe Quellion. *E la fel de pricepută ca Boare.*

— De ce nu? zise ea. O merită. Aş putea face mulţimea asta să-l sfârtece.

— Şi secundul său ar prelua comanda, zise Boare, apoi i-ar executa. Nu ne-am pregătit destul.

— Pare-se că tu nu termini niciodată cu pregătirile, se răsti ea.

— Asemenea lucruri necesită…

— Staţi, zise Sazed ridicând o mână şi privind cu încordare clădirea.

Una dintre şipcile care blocau o fereastră – sus la o mansardă abruptă, în vârful acoperişului – părea să se clatine.

— Uitaţi acolo!

Boare ridică din sprânceană.

— Poate că Zeul Flăcărilor e pe cale să-şi facă apariţia, nu-i aşa? zise zâmbind la gândul acela, care i se părea, evident, ridicol. Mă întreb ce-ar trebui să învăţăm noi din această mică experienţă revoltătoare. Eu unul cred că oamenii care ne-au trimis aici nu ştiau ce…

Una dintre scânduri căzu deodată din fereastră, învârtindu-se prin aer, scoţând o trâmbă de fum. Apoi fereastra plesni.

O siluetă în veşminte negre săltă printre aşchii şi fum, aterizând pe acoperiş. Mantia lungă părea să-i fi luat foc pe alocuri, iar în braţe ducea o bocceluţă. Un copil, de fapt. Silueta se năpusti peste marginea acoperişului şi sări, lăsând o dâră de fum în vreme ce se prăbuşea.

Ateriză cu graţia unuia care arde fludor, fără să se clatine defel, în ciuda celor două etaje înălţime, cu mantia umflată împrejur. Lumea dădu înapoi, uimită, iar Quellion întoarse capul într-acolo, buimac.

Fantomă se îndreptă, părând, în lumina soarelui, mai matur decât era. Ori poate că Sazed nu-l văzuse, până atunci, decât ca pe un copil. În orice caz, tânărul îl privi mândru pe Quellion, cu ochii acoperiţi de o legătură de pânză şi trupul fumegând, ţinând în braţe copilul care tuşea. Nu părea câtuşi de puţin intimidat de cei douăzeci de soldaţi ce înconjurau clădirea.

Boare blestemă încetişor.

— Alirianne, o să avem nevoie până la urmă de Aţâţarea aceea!

Sazed simţi, brusc, cum îl apasă ceva. Boare îi Domolea simţămintele ce-ar fi putut încurca – uimirea, îngrijorarea – lăsându-l pe Sazed, şi toată mulţimea, complet deschişi la explozia de furie pe care o emise Alirianne.

Gloata începu să se bulucească, lumea începu să invoce numele Supravieţuitorului şi să se repeadă la gărzi. Pentru o clipă, Sazed se temu că Fantomă n-avea să se folosească de ocazie pentru a fugi. În ciuda ciudatului bandaj de pe ochii săi, Sazed îşi dădea seama că băiatul îl ţintuia pe Quellion cu privirea – de parcă l-ar fi provocat.

Însă din fericire, până la urmă, Fantomă se întoarse şi plecă. Mulţimea îi distrăgea pe soldaţii ce înaintau, iar Fantomă alergă, părând să se mişte cu mult prea iute. Se furişă pe o uliţă, în braţe cu fata pe care o salvase, cu mantia lăsându-i o dâră de fum în urmă. De îndată ce Fantomă dispăru în siguranţă, Boare Domoli pofta de răzvrătire a norodului, protejând oamenii de a nu fi tăiaţi de soldaţi. Mulţimea dădu înapoi, se împrăştie. Soldaţii Cetăţeanului, însă, se aţinură pe lângă conducătorul lor. Sazed simţi frustrarea din vocea lui Quellion când ceru inevitabila retragere. Nu se putea lipsi de mai mult de câţiva soldaţi care să-l urmărească pe Fantomă, acum când exista posibilitatea unei revolte. Trebuia să ajungă la adăpost.

În vreme ce soldaţii se îndepărtau, Boare întoarse privirea spre Sazed.

— Ei bine, observă el, *asta* a fost ceva neaşteptat.

CAPITOLUL 42

Cred că kolosşii erau mai inteligenţi decât voiam noi să recunoaştem că ar fi. De pildă, la început, foloseau doar piroane pe care li le dădea Lordul Legiuitor pentru a-şi spori rândurile. Le dădea metalul şi pe nefericiţii prizonieri skaa, iar kolosşii creau noi „recruţi".

După moartea Lordului Legiuitor, prin urmare, kolosşii ar fi trebuit să piară imediat. Aşa îi făurise el. Dacă scăpau de sub controlul său, se aştepta să se ucidă unii pe alţii până la ultimul. Însă kolosşii înţeleseseră cumva că piroanele din trupurile celor căzuţi puteau fi culese, apoi refolosite.

Aşa că nu le mai trebuiau piroane noi. Mă tot întreb ce efecte avea refolosirea neîntreruptă a piroanelor asupra populaţiei lor. Un piron poate deţine doar o anumită încărcătură hemalurgică, aşa că nu puteau crea ţepuşe care să ofere putere infinită, oricâţi oameni ar fi ucis şi absorbit piroanele. Însă nu cumva refolosirea piroanelor aducea mai multă umanitate în kolosşii făuriţi?

Când pătrunse în Luthadel, Marsh se arătă mult mai grijuliu decât atunci când intrase în orăşelul fără nume de la graniţa răsăriteană a stăpânirii. Un Inchizitor umblând prin capitala imperiului lui Elend nu ar fi scăpat neobservat şi ar fi atras o atenţie nedorită. Împăratul era plecat şi lăsase terenul de joacă deschis pentru folosinţa altora. Nu era nevoie să strice asta.

Aşa că Marsh umbla noaptea, cu gluga trasă, arzând oţel şi sărind cu ajutorul monezilor. Chiar şi aşa, magnifica metropolă – lăbărţată, murdară, însă totuşi *acasă* – era greu de privit pentru acea parte a lui Marsh care aştepta, care veghea. Cândva, Marsh însuşi condusese rebeliunea skaa din oraş. Se simţea răspunzător pentru locuitorii săi, iar gândul că Năruire le putea face ce le făcuse celor din orăşel, unde erupsese muntele de cenuşă…

Nu era niciun munte de cenuşă atât de aproape de Luthadel. Din păcate, existau lucruri care nu implicau forţe ale naturii pe care Năruire le putea face unui oraş. În drumul său spre Luthadel, Marsh se oprise în nu mai puţin de patru sate, unde ucisese în secret paznicii depozitelor de grâne, apoi dăduse foc clădirilor. Ştia că şi alţi Inchizitori fuseseră trimişi în lume şi comiteau atrocităţi aidoma, căutând lucrul pe care Năruire şi-l dorea mai mult decât orice. Cel pe care Dăinuire i-l luase.

Încă nu îl găsise.

Marsh sări peste o stradă şi poposi pe un acoperiş ţuguiat, apoi

alergă pe margine şi se îndreptă spre zona nord-estică a oraşului. Luthadel se schimbase în anul de când nu-l mai văzuse. Proiectele de muncă silnică ale Lordului Legiuitor îi brutalizaseră pe skaa, însă ţinuseră departe cenuşa şi păstraseră impresia, până şi în acest oraş imens, a ordinii. Acum nu mai exista aşa ceva. Cultivarea grânelor devenise, se vedea limpede, o prioritate – iar curăţarea oraşului putea fi amânată, dacă avea să existe ceva mai apoi.

Era mult mai mult gunoi acum şi movile de cenuşă – care altcândva ar fi fost aruncate în râul ce curgea prin mijlocul oraşului – se turteau pe uliţe şi pe lângă clădiri. Marsh simţi că-i vine să zâmbească la frumuseţea paraginii, iar mica parte rebelă din el se retrase ascunsă.

Nu se putea opune. Acum nu era timpul.

Ajunse iute la palatul Venture, sediul guvernului lui Elend. Fusese invadat de kolosşi în timpul asediului; iar ferestrele sale cu vitralii sparte de lighioane. În loc de ferestre fuseseră puse scânduri. Marsh zâmbi, apoi sări, cu o Oţelîmpingere, într-un balcon de la al doilea etaj. Cunoştea clădirea. Înainte să fie luat de Năruire, trăise câteva luni acolo, ajutându-l pe împăratul Venture să controleze oraşul.

Marsh găsi repede apartamentul lui Penrod. Era singurul ocupat şi singurul unde se găseau străji. Se ghemui, câteva coridoare mai încolo, privind cu ochi neomeneşti, făcându-şi planul pe mai departe.

Înţeparea unui subiect nedornic cu un piron hemalurgie era dificilă. Pironul era, în acest caz, aproape insesizabil. Întocmai cum o aşchie metalică putea hrăni allomanţia o vreme, sau un ineluş putea conţine o mică încărcătură feruchimică, şi în hemalurgie o bucăţică nu prea mare de metal putea funcţiona. Piroanele Inchizitorilor erau mari pentru a intimida, însă un cuişor putea fi, în multe situaţii, la fel de eficient ca o ţepuşă groasă. Depindea de cât timp voia cineva să lase pironul în afara corpului cuiva după ce-l folosise ca să ucidă.

Pentru ţelul lui Marsh de astăzi, un piron mic era preferabil; nu voia să-i dea puteri lui Penrod, ci doar să-l străpungă cu metalul. Marsh scoase pironul pe care-l făurise din Allomantul din orăşelul condamnat cu câteva zile în urmă. Era cam de zece centimetri lungime – mai mare decât ar fi trebuit propriu-zis. Însă Marsh trebuia să înfigă acest piron în trupul unui om, ceea ce însemna că trebuia să fie cel puţin suficient de mare cât să-şi păstreze forma. În corpul uman erau două sau trei sute de puncte de împungere hemalurgică. Marsh nu le cunoştea pe toate; Năruire avea să-i călăuzească mâna în clipa străpungerii, asigurându-se că pironul ajungea în locul potrivit. Atenţia deplină a stăpânului său nu îl însoţea în acel moment; îi dădea lui Marsh doar comenzile generale de a lua poziţie şi de a se pregăti pentru atac.

Piroane hemalurgice. Partea ascunsă din el se cutremură, amintindu-şi ziua când, pe neaşteptate, fusese transformat în Inchizitor. Se crezuse dat în vileag. Fusese spion al lui Kelsier între Preoţii de Oţel. Nu avea de unde să ştie că nu ieşise în evidenţă pentru că dădea de bănuit – ieşise în evidenţă pentru că era extraordinar.

Inchizitorii veniseră noaptea, în vreme ce el, agitat, aştepta întâlnirea cu Kelsier, pentru a-i transmite ceea ce presupunea că avea să fie ultimul său mesaj pentru rebeliune. Spărseseră uşa, mişcându-se mai iute decât fusese Marsh în stare să reacţioneze. Nu-i dăduseră de ales. Îl trântiseră la pământ şi aruncaseră peste el o femeie care ţipa.

Apoi Inchizitorii bătuseră un piron prin inima ei şi prin ochiul lui Marsh.

Durerea fusese prea mare ca să şi-o mai amintească. Clipa aceea îi lipsea din amintiri, însă avea imagini neclare cu Inchizitorii repetând acţiunea, ucigând alţi allomanţi nefericiţi şi bătându-le puterile – sufletele lor, aşa părea – în trupul lui Marsh. Când se isprăvise rămăsese gemând pe podele, simţind o învolburare de informaţii noi care-i îngreunau gândurile. Prin preajmă, ceilalţi Inchizitori dansau, retezând celelalte trupuri cu topoarele, bucurându-se că aveau un membru nou printre ei.

Aceea fusese, într-un fel, ziua naşterii sale. Ce zi minunată! Penrod, însă, nu urma să aibă parte de o asemenea încântare. Nu avea să fie făcut Inchizitor – ci doar să capete un singur piron, unul mic. Unul care fusese făcut cu zile în urmă, şi fusese pus să zăbovească în afara unui trup – pierzându-şi încet din putere – în tot acest timp.

Marsh aşteptă ca Năruire să vină cu putere peste el. Nu doar că pironul trebuia înfipt cu precizie, ci mai era nevoie ca Penrod să-l lase înăuntru suficient timp ca Năruire să înceapă să-i influenţeze gândurile şi simţămintele. Pironul trebuia să atingă sângele – cel puţin la început. După ce era înfipt, pielea se putea vindeca în jurul metalului, fără ca pironul să-şi piardă puterea. Însă, la început, trebuia să curgă sânge.

Cum făceai pe cineva să uite de zece centimetri de metal care i se iţea din trup? Cum îi făcea pe alţii să ignore asta? Năruire încercase de mai multe ori să înfigă un piron în Elend Venture, dar nu izbutise, cele mai multe încercări, de fapt, eşuaseră. Însă oamenii pe care ajunsese să-i posede în acest fel meritau efortul.

Năruire veni peste el şi îşi pierdu controlul asupra corpului. Se mişcă fără să ştie ce urma să facă, urmând poruncile. *Pe coridor. Nu ataca străjile. Intră pe uşă.*

Marsh apăru brusc lângă cei doi soldaţi aflaţi de pază, dărâmă uşa şi pătrunse în anticameră.

Aşa. Acum în dormitor.

Pătrunse acolo într-o clipă, în vreme ce soldaţii de afară, cu întârziere, strigau după ajutor. Penrod era un bărbat în vârstă, cu un aer demn. Avu prezenţa de spirit să sară din pat la auzul strigătelor de alarmă şi să apuce un baston de duel din lemn dur ce se afla pe un suport, pe policioara de lângă pat.

Marsh zâmbi. Un baston de duel? Împotriva unui Inchizitor? Trase din teaca de la şold securea de obsidian.

Luptă-te cu el, zise Năruire, *dar nu-l ucide. Dă-i de furcă, dar lasă-l să aibă impresia că te poate înfrunta.*

Era o solicitare neobişnuită, însă mintea lui Marsh era atât de direct controlată că nu se opri nicio clipită să se gândească la asta. Nu făcu decât să se arunce la atac.

Era mai greu decât părea. Trebuia să se asigure că lovea cu securea în moduri pe care Penrod să le poată para. Trebui, de câteva ori, să tragă iuţeală dintr-un piron – care era totodată şi metalminte feruchimică – pentru a-şi deplasa brusc securea în direcţia potrivită, dacă nu voia să-l decapiteze fără să vrea pe regele din Luthadel.

Însă izbuti. Îi făcu nişte tăieturi lui Penrod, luptând în tot acest timp cu mica ţepuşă ascunsă în palma stângă, lăsându-l pe rege cu impresia că se descurca. În câteva clipe, străjile se alăturaseră luptei, ceea ce-i îngădui lui Marsh să păstreze şi mai bine aparenţele. Trei oameni normali împotriva unui Inchizitor erau totuşi de nebăgat în seamă, însă, din punctul lor de vedere, putea să pară că nu e aşa.

Nu trecu mult până ce încă o duzină de soldaţi dădură buzna în încăperea de lângă dormitor, veniţi să-şi salveze regele.

Acum, zise Năruire. *Prefă-te speriat, fii gata să înfigi pironul şi pregăteşte-te să fugi pe fereastră.*

Marsh îşi mări viteza şi se mişcă, Năruire îi călăuzi mâna stângă, pe care o îndreptă fulgerător spre pieptul lui Penrod, trimiţându-i pironul drept în inimă. Marsh îl auzi pe Penrod cum ţipă, surâse şi sări pe fereastră.

Nu peste multă vreme, Marsh poposi sub pervazul aceleiaşi ferestre, nevăzut şi neauzit, cu toate că se găseau străji numeroase prin preajmă.

Era prea iscusit, prea grijuliu pentru a fi prins cum ascultă, cu auzul ascuţit de cositor, agăţat de o piatră ce ieşea în relief lângă fereastră. Înăuntru, chirurgii ţineau sfat.

— Când încercăm să tragem ţepuşa, sângerarea sporeşte teribil, Măria Ta, explică o voce.

— Fragmentul de metal e periculos de aproape de inimă, zise o altă voce.

Periculos de aproape? gândi Marsh, zâmbind cocoţat acolo. *Pironul i-a străpuns inima.*

Însă, fireşte, chirurgii nu aveau cum şti asta. De vreme ce Penrod era conştient, presupuneau că pironul ajunsese aproape, dar cumva nu nimerise.

— Ne temem să-l scoatem, zise primul chirurg. Cum… te simţi, Domnia Ta?

— Uimitor de bine, de fapt, zise Penrod. Mă înţeapă, şi mă stânjeneşte un pic. Dar mă simt puternic.

— Să lăsăm deocamdată fragmentul acolo, zise primul chirurg, părând îngrijorat.

Dar ce putea face? Dacă *trăgeau* afară pironul, l-ar fi ucis *cu adevărat* pe Penrod. O mişcare iscusită a lui Năruire.

Aveau să aştepte ca Penrod să-şi recapete puterile, apoi să încerce din nou să extragă pironul. Şi din nou urma să-i ameninţe viaţa lui Penrod. Aşa că aveau să-l lase acolo. Şi, cu Năruire de-acum în stare să-i atingă mintea – nu să-l controleze, ci să-l îmboldească doar în anumite direcţii – Penrod avea să uite curând de piron. Disconfortul urma să-i scadă, şi cu pironul ascuns de veşminte nimeni n-avea să bage de seamă ceva neobişnuit.

Apoi va fi al lui Năruire, îşi zise Marsh, la fel de sigur ca un Inchizitor. Marsh zâmbi, dădu drumul proeminenţei din zid şi se lăsă să cadă pe străzile întunecate de dedesubt.

CAPITOLUL 43

Oricât m-ar dezgusta, nu mă pot abţine să nu fiu impresionat de hemalurgie ca artă.

În allomanţie şi feruchimie, iscusinţa şi subtilitatea vin de la exercitarea puterii cuiva. Cel mai bun Allomant poate să nu fie cel mai puternic, ci mai degrabă cel ce poate manipula mai bine Împingerile şi Tragerile metalelor. Cel mai bun feruchimist e acela care se arată mai destoinic în a depozita informaţii în cupruminţi, sau cel mai bun în a-şi manipula greutatea cu fierul.

Arta unică în hemalurgie, însă, este cunoaşterea locurilor unde se plasează piroanele.

Vin poposi, cu un foşnet slab al veşmintelor. Se ghemui în noapte, ţinându-şi poalele rochiei ridicate ca să nu se atingă de acoperişul murdar de cenuşă, apoi cătă în ceţuri.

Elend se lăsă alături şi se ghemui şi el, fără să pună vreo întrebare. Ea zâmbi, observând că instinctul îi era din ce în ce mai bun. Privi şi el în ceţuri, deşi era limpede că nu ştia ce caută.

— Ne urmăreşte, şopti Vin.

— Născutul-din-Ceaţă al lui Yomen?

Vin dădu din cap că da.

— Unde-i?

— Trei case mai în spate.

Elend aruncă o privire, şi ea simţi cum vibrează o pulsaţie Allomantică de-a sa. Incendia cositor.

— Mogâldeaţa din dreapta? întrebă Elend.

— Destul de aproape, zise Vin.

— Deci…

— Deci ştie că l-am ochit, zise Vin. Altfel nu m-aş fi oprit. În clipa asta ne studiem unul pe celălalt.

Elend duse mâna la cingătoare şi scoase un cuţit de obsidian.

— N-o să atace, zise Vin.

— De unde ştii?

— Fiindcă, dacă ar vrea să ne ucidă, ar încerca s-o facă atunci când nu suntem împreună – sau când dormim.

Asta păru să-l nelinişteasscă şi mai tare pe Elend.

— De aceea nu dormi nopţile, în ultimul timp?

Vin dădu din cap aprobator. Faptul că îl făcea pe Elend să doarmă singur era un preţ mic de plătit pentru a-l ţine în siguranţă. *Tu eşti*

acolo, urmărindu-ne, Yomen? se întrebă. *În noaptea petrecerii tale? Ar fi o ispravă.* Nu părea foarte probabil, însă Vin rămânea bănuitoare. Avea obiceiul să suspecteze *pe toată lumea* că ar fi Născuţi-din-Ceaţă. Şi tot i se părea chibzuit, chiar dacă, cel mai adesea, greşea.

— Hai, zise ridicându-se în picioare. Odată ce intrăm la petrecere, n-ar trebui să ne mai facem griji.

Elend dădu din cap şi îşi văzură de drumul către Cantonul Proviziilor.

Planul e simplu, zisese Elend cu câteva ore în urmă. *Eu îl iau pe Yomen la întrebări, iar nobilimea n-o să se poată abţine să nu caşte gura în jur. În momentul acela, tu te furişezi şi încerci să găseşti drumul spre tainiţă.*

Planul era cu adevărat simplu – aşa erau de obicei planurile bune. Dacă Elend se lua la harţă cu Yomen, avea să atragă atenţia asupra lui şi, cine ştie, Vin se putea furişa de-acolo. Trebuia să se mişte iute şi fără zgomot şi avea probabil nişte străji de doborât – fără să declanşeze alarma. Altă cale nu părea să fie. Nu doar că fortăreaţa-conac a lui Yomen era bine luminată şi extrem de bine păzită, dar Născutul său era bun. O descoperise ori de câte ori încercase să se strecoare – ţinându-se mereu la distanţă, dar avertizând-o, prin simpla sa prezenţă, că putea într-o clipită da alarma.

Şansa lor era balul. Apărarea lui Yomen şi Născutul-din-Ceaţă aveau să se concentreze pe stăpânul lor, pe siguranţa acestuia.

Aterizară în curte, făcând caleştile să se oprească şi străjerii să întoarcă buimăciţi capetele. Vin îi aruncă o privire lui Elend, prin întunericul ceţos.

— Elend, zise încetişor, vreau să-mi promiţi ceva.

El se încruntă.

— Ce?

— Voi fi, în cele din urmă, descoperită, zise Vin. O să mă furişez cât de bine pot, dar mă îndoiesc că vom putea face asta fără vreo tulburare. Când începe, vreau să pleci de aici.

— Vin, nu pot face asta. Trebuie să…

— Nu, zise ea cu glas tăios. Elend nu trebuie să mă ajuţi. Nu *poţi* să mă ajuţi. Te iubesc, însă pur şi simplu nu eşti la fel de bun ca mine la asta. Pot să am grijă de mine, dar trebuie să ştiu că nu va fi nevoie să am grijă şi de tine. Dacă ceva merge prost – sau dacă merge bine, dar se dă alarma – vreau să pleci. Şi ne vedem în tabără.

— Şi dacă eşti la ananghie?

Vin zâmbi.

— Ai încredere în mine.

El dădu să spună ceva, însă se opri şi încuviinţă din cap. Putea să

aibă încredere în ea, fireşte – doar asta făcuse întotdeauna.

Înaintară. Era foarte ciudat să intre la un bal ţinut într-o clădire a Cultului. Vin era obişnuită cu vitralii şi decoraţiuni, însă birourile Cantoanelor erau de obicei austere, iar acesta nu făcea excepţie. Avea un singur nivel şi pereţi abrupţi, plaţi, cu ferestre micuţe. Pe dinafară nu licărea nicio piatră de calcar luminos, şi cu toate că două stindarde mari, brodate, fluturau peste zidărie, singura indicaţie că noaptea aceea era specială era dată de trăsurile şi de nobilii din curte. Soldaţii din zonă îi observaseră pe Vin şi Elend, însă nu schiţară vreun gest pentru a-i ataca – sau măcar pentru a-i încetini.

Privitorii – nobili şi oşteni – erau interesaţi, însă nu se arătau foarte surprinşi. Se aşteptau ca Vin şi Elend să apară. Bănuiala lui Vin în privinţa asta se confirmă când urcă treptele fără să încerce cineva să-i taie calea. Străjerii de la uşi o priviră bănuitori, însă îi lăsară să treacă.

Descoperi, înăuntru, un vestibul lung, luminat de lampioane. Mulţimea se îndrepta spre stânga, aşa că Vin şi Elend îi urmară pe ceilalţi, învârtindu-se pe nişte coridoare întortocheate până să ajungă la sala, cea mare, de consiliu.

— Nu-i tocmai un loc impresionant pentru un bal, aşa-i? zise Elend în vreme ce-şi aşteptau rândul pentru a fi anunţaţi.

Vin se arătă de acord. Majoritatea conacelor fortificate ale nobililor aveau intrări ce dădeau direct în sălile de bal. Încăperea de dinaintea lor – din câte vedea – fusese o sală de consiliu obişnuită de-a Cultului. Se vedeau nituri de metal pe unde fuseseră pupitre cândva, iar în cealaltă parte a încăperii se găsea o tribună, unde stătuseră cândva obligatorii şi dăduseră porunci subordonaţilor. Acolo fusese aşezată masa lui Yomen.

Sala părea prea mică pentru a fi practică la un bal. Lumea nu era neapărat înghesuită acolo, dar nici nu aveau parte de spaţiul preferat de nobilime pentru a forma grupuleţe în care să poată bârfi.

— Se pare că mai sunt şi alte încăperi, zise Elend arătând cu bărbia spre câteva coridoare ce ieşeau din „sala de bal“. Lumea se plimba încoace şi încolo.

— Locuri pe unde să mai umble lumea dacă se simte prea înghesuită, zise Vin. O să fie greu de scăpat de aici, Elend. Nu te lăsa pus cu spatele la zid. Acolo, spre dreapta, pare să fie o ieşire.

Elend îi urmări privirea, în vreme ce păşeau în încăperea principală. Făclii pâlpâitoare şi dâre de ceaţă indicau o deschidere spre afară sau o curte interioară.

— O să mă ţin aproape, zise el. Şi o să evit să intru prin odăile mai mici.

— Bine, zise Vin.

Mai observase ceva – de două ori, cât străbătuseră coridoarele, văzuse scări ce duceau în jos. Asta însemna că dedesubt se afla o pivniţă măricică, ceva neobişnuit în Luthadel, de pildă. *Cantonul Proviziilor e dedesubt, nu deasupra,* decise ea. Şi avea logică, dacă presupunea că exista un depozit secret jos.

Majordomul îi anunţă fără să trebuiască să citească de undeva, şi cei doi intrară. Petrecerea nu era nici pe departe la fel de fastuoasă precum cea de la Conacul Orielle. Se serveau gustări, dar nu şi mâncare ca la o cină – probabil fiindcă nu fusese loc pentru mese. Răsuna muzica şi invitaţii dansau, însă pereţii nu erau împodobiţi. Yomen decisese să lase goi pereţii simpli şi austeri ai clădirii Cultului.

— Mă-ntreb de ce se mai oboseşte să dea baluri, şopti Vin.

— Probabil a trebuit să le pornească el, zise Elend. Ca să dea tonul celorlalţi nobili. Acum e parte din circuit. E isteţ din partea lui, totuşi. Îi dă ceva putere să poată atrage nobilimea în casa lui şi să-i fie gazdă.

Vin dădu din cap, apoi se uită spre ringul de dans.

— Un dans înainte să ne despărţim?

Elend şovăi.

— Sincer să fiu, nu mă simt tocmai în apele mele.

Vin zâmbi şi-l sărută în treacăt, trecând peste protocolul nobiliar.

— Dă-mi cam o oră înainte să le abaţi atenţia. Vreau să intru în atmosfera petrecerii înainte să o şterg.

El încuviinţă, şi se separară. Elend porni direct spre un grup de bărbaţi pe care Vin nu-i recunoştea. Se menţinu şi ea în mişcare. Nu voia să fie pironită în loc de conversaţii, aşa că evită femeile pe care le recunoştea de la Conacul Orielle. Ştia că ar fi trebuit, probabil să se străduiască să-şi întărească legăturile, însă adevărul era că se simţea şi ea, puţin, ca Elend. Nu chiar neliniştită, ci mai degrabă fără chef să facă lucrurile obişnuite la un bal. Nu era acolo ca să se amestece cu lumea. Avea sarcini mai importante de îndeplinit.

Aşa că se învârti cruciş şi curmeziş prin sală, sorbind dintr-un pocal cu vin şi studiind paznicii. Mulţi, ceea ce era probabil bine. Cu cât mai mulţi în sala de bal, cu atât aveau să fie mai puţini în restul clădirii. Teoretic.

Continuă să se preumble, să încline din cap către invitaţi, dar se retrăgea ori de câte ori vreunul încerca să înceapă o discuţie. Dacă ar fi fost Yomen, ar fi poruncit unor soldaţi aleşi să o ţină sub supraveghere neîntrerupt, ca să se asigure că nu ajungea prin vreo zonă mai sensibilă. Dar paznicii nu păreau să fie neapărat cu ochii pe ea. În vreme ce ora trecea, se simţea tot mai frustrată. Era Yomen chiar aşa

de incompetent să nu supravegheze un Născut-din-Ceaţă ştiut, care-i intrase în sediu?

Agasată, Vin arse bronz. Poate era vreun Allomant prin preajmă. Aproape că tresări de uimire când văzu pulsaţii Allomantice venind chiar de lângă ea.

Erau două. Femeiuşti de curte – femei ale căror nume nu le ştia, dar care păreau genul pe care le treci cu vederea. Asta era, probabil, şi ideea. Pălăvrăgeau cu alte femei, la distanţă mică de Vin. Una ardea cupru, cealaltă cositor – nu le-ar fi ghicit niciodată dacă n-ar fi avut iscusinţa de a străpunge norii cuprici.

Când Vin porni mai departe să hălăduiască prin încăpere, cele două o urmară, mişcându-se cu nespusă iscusinţă, fiindcă intrau şi ieşeau, în acelaşi timp, din discuţii. Se aţineau mereu pe lângă Vin, ca să o poată asculta cu auzul ascuţit de cositor, dar îndeajuns de departe, în încăperea destul de aglomerată, pentru ca Vin să nu le observe fără ajutor Allomantic.

Interesant, îşi zise mişcându-se către o latură a sălii. Yomen, cel puţin, nu o subestima. Dar cum să scape, acum, de femeile astea. Distragerea pusă la cale de Elend n-avea să le afecteze, şi cu siguranţă n-ar fi lăsat-o să se strecoare de acolo fără să dea alarma.

În vreme ce se plimba, cugetând la această problemă, observă, într-o margine, un chip familiar. Încetiute îşi purta costumul obişnuit şi pufăia din pipă, întins într-unul dintre jilţurile puse pentru cei în vârstă sau osteniţi de dănţuială. O porni prin mulţime spre el.

— Credeam că nu vii la aşa ceva, observă ea, zâmbind.

În spate, cele două umbre ale sale se angajară cu măiestrie într-o conversaţie, la mică distanţă.

— Vin doar când regele meu e gazda balului, zise Încetiute.

— Aha, făcu Vin şi porni mai departe.

Îl văzu, cu coada ochiului, pe Încetiute cum se încruntă. Era limpede că se aşteptase ca ea să-i vorbească mai mult, însă nu putea risca să rostească ceva compromiţător. Nu încă. Urmăritoarele încetară conversaţia, iar viteza cu care se depărta Vin le forţă să o facă un pic cam stângaci. După alţi câţiva paşi, Vin se opri dând femeilor ocazia de a începe o nouă conversaţie.

Apoi se răsuci şi se întoarse de îndată la Încetiute, încercând să pară că-şi amintise ceva. Umbrele ei, care se străduiau să pară naturale, aveau greutăţi în a o urmări. Ezitară, iar Vin obţinu câteva clipe de libertate.

Se aplecă, în treacăt, spre Încetiute.

— Îmi trebuie doi oameni, zise. Unii de încredere. Pune-i să vină la

întâlnire cu mine într-o zonă a petrecerii mai puţin aglomerată, un loc unde se poate sta de vorbă.

— În curticică, zise Încetiute. Pe coridorul din stânga, apoi ieşi afară.

— Bine. Zi-le oamenilor tăi să se ducă acolo, dar să aştepte să mă apropii eu de ei. Şi trimite-i, rogu-te, vorbă lui Elend. Spune-i că-mi mai trebuie jumătate de oră.

Încetiute dădu din cap la vorbele al căror înţeles îi scăpa, iar Vin zâmbi, fiindcă urmăritoarele se apropiau.

— Sper să te simţi mai bine, zise cu un un surâs afectuos pe chip.

— Mulţumesc, draga mea, zise Încetiute tuşind uşor.

Vin începu iarăşi să se plimbe, croindu-şi drum, încetişor, către locul pe care i-l indicase Încetiute, ieşirea pe care o zărise şi mai devreme. Şi în câteva clipe intră în ceţuri. *Ceţurile dispar când pătrund în clădiri,* cugetă Vin. *Toată lumea presupune că asta are de-a face cumva cu căldura, sau cu lipsa curenţilor de aer…*

Se găsi, în câteva clipe, în curtea interioară luminată de felinare. Deşi fuseseră întinse mese, la care invitaţii să se poată relaxa, în curte era puţină lume. Servitorii nu voiau să iasă în ceţuri, iar nobilii, în mare parte – deşi n-ar fi recunoscut –, se simţeau descumpăniţi de ele. Vin porni agale spre un grilaj metalic ornamentat şi se aplecă peste el, privind cerul, simţind ceţurile şi trecându-şi alene degetele peste cercelul din ureche.

Îndată, cele două umbre ale sale se înfiinţară, discutând cu voci scăzute, iar Vin, ajutată de cositor, auzi că vorbeau despre atmosfera încărcată din cealaltă încăpere. Zâmbi, păstrându-şi poziţia, în vreme ce femeile luau loc la o anumită distanţă şi continuau să vorbească. Apoi îşi făcură apariţia doi tineri şi se aşezară la o altă masă. Nu erau atât de naturali în mişcări ca femeile, dar Vin spera că nu dădeau de bănuit într-atât încât să atragă atenţia.

Apoi aşteptă.

Viaţa de hoţ – o viaţă de pregătiri pentru lovituri, de urmărit din borte-de-veghe şi de ales cu grijă ocaziile cele mai bune pentru băgat mâna într-un buzunar – o învăţase să aibă răbdare. Iscusinţa asta de om crescut pe stradă nu şi-o pierduse. Rămase pe loc, privind văzduhul, fără să dea de înţeles că ar vrea să plece. Trebuia, acum, să aştepte ca Elend să atragă atenţia celorlalţi.

N-ar fi trebuit să te bizui pe el, îi şopti Reen în minte. *Nu va izbuti. Niciodată să nu-ţi laşi viaţa să depindă de iscusinţa cuiva a cărui viaţă nu-i şi ea ameninţată.*

Fusese unul dintre cuvintele preferate ale lui Reen. Nu se mai gândea prea adesea la el – nu se mai gândea, de fapt, la mai nimeni din

viaţa ei de altădată. Viaţa aceea fusese una dureroasă, tristă. Un frate care o bătea ca să o ţină în siguranţă, o mamă nebună care, fără să se ştie de ce, o ucisese pe sora mai mică a lui Vin.

Dar viaţa aceea era acum doar un ecou slab. Surâse, gândindu-se cât de departe ajunsese acum. Reen o făcea neghioabă, fie, dar ea avea încredere în Elend – încredere că va reuşi, îşi încredinţa lui viaţa. Atunci, demult, n-ar fi putut face una ca asta.

După cam zece minute, cineva ieşi din sala de bal şi se îndreptă spre femei. Le vorbi scurt, apoi se întoarse la petrecere. După alte douăzeci de minute veni un altul, care făcu la fel. Vin spera că femeile dădeau mai departe veştile pe care le dorea Vin: că decisese să stea acolo, afară, şi să se uite la ceţuri. Cei dinăuntru n-aveau să se aştepte ca ea să revină curând.

La câteva clipe după ce al doilea mesager se întoarse la petrecere, un bărbat ieşi grăbit şi se apropie de una dintre mese.

— Trebuie să auziţi asta! şopti celor aşezaţi acolo – singurii din curte care n-aveau nimic a face cu Vin.

Grupul acela plecă. Vin zâmbi. Spectacolul lui Elend începuse.

Vin sări în aer, apoi Împinse în grilajul de alături, lansându-se peste curte.

Femeile se plictisiseră vizibil, şi schimbau replici leneşe. Le luă câteva clipe să observe mişcarea lui Vin. În clipele acelea, Vin se năpusti prin curtea goală acum, cu rochia fâlfâind. Una dintre femei dădu să ţipe.

Vin îşi stinse metalele, apoi arse duraluminiu şi alamă, *Împingând* emoţiile celor două.

Mai făcuse asta cândva, cu Staff Venture. O Împingere de alamă întărită cu duraluminiu era ceva înfricoşător; golea o persoană de emoţii, o făcea să se simtă pustiită, lipsită de orice simţământ. Amândouă femeile icniră, iar una, care stătuse în picioare, căzu la pământ fără să mai scoată o vorbă.

Vin se coborî asupra lor abrupt, fiindcă fludorul îi era tot stins, deoarece nu voia să-l amestece cu duraluminiu. Dar şi-l aprinse îndată, rostogolindu-se şi sărind în picioare. Doborî una dintre femei cu un cot în stomac, apoi îi apucă capul şi-o izbi cu faţa de masă, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa. Cealaltă stătea ameţită pe jos. Vin rânji, apoi o apucă de gâtlej, oprindu-i respiraţia.

Era dur, însă nu se opri până ce femeia nu căzu în inconştienţă – lucru dovedit de faptul că norul cupric pe care-l emitea se destrămă. Vin oftă şi-i dădu drumul. Spioana inconştientă căzu moale pe jos.

Vin se întoarse. Oamenii lui Încetiute aşteptau, neliniştiţi. Vin le făcu

semn să se apropie.

— Băgaţi-le în tufe, zise iute, şi aşezaţi-vă la masă. Dacă întreabă cineva de ele, ziceţi că le-aţi văzut cum s-au luat după mine când m-am întors la petrecere. Să sperăm că asta o să-i ţină pe toţi în ceaţă.

Bărbaţii se înroşiră la faţă.

— Noi…

— Faceţi cum v-am zis sau ştergeţi-o de aici. Nu staţi la discuţii cu mine. Le-am lăsat vii şi nu pot să le dau voie să anunţe că le-am scăpat. Dacă încep să mişte, trebuie să le doborâţi iar.

Bărbaţii dădură cu şovăială din cap.

Vin se ridică şi-şi descheie rochia, lăsând-o să cadă pe lespezi, arătându-şi hainele ce le purta pe dedesubt, negre, strânse pe trup. Dădu rochia bărbaţilor ca s-o ascundă, apoi intră în clădire, departe de petrecere. În coridorul pâclos găsi un şir de trepte şi începu să le coboare furiş. Elend era probabil în plină acţiune de-acum. Spera să dureze suficient de mult.

— Chiar aşa, zise Elend cu braţele încrucişate pe piept, uitându-se ţintă la Yomen. Un duel. De ce să lupte armatele pentru oraş? Tu şi cu mine am putea cu uşurinţă să rezolvăm asta.

Yomen nu râse la ideea aceea ridicolă. Rămase la masă, cu ochii gânditori înconjuraţi de ţeasta cheală, tatuată şi cu mărgica de atiu de pe frunte sclipind în lumina felinarelor. Restul mulţimii reacţiona aşa cum se aşteptase Elend. Conversaţiile se stinseseră şi lumea dăduse năvală în sala mare, pentru a privi înfruntarea dintre împărat şi rege.

— De ce crezi că aş consimţi la una ca asta? întrebă în cele din urmă Yomen.

— Se spune că ai fi un om de onoare.

— Dar tu nu eşti, zise Yomen întinzând un deget spre Elend. Chiar oferta asta o dovedeşte. Eşti un Allomant – nu am avea cum să ne înfruntăm drept. Ce onoare ar fi în asta?

Lui Elend nu-i păsa. Voia doar să-l ţină pe Yomen ocupat cât mai multă vreme.

— Alege-ţi atunci pe cineva care să lupte în numele tău.

— Doar un Născut-din-Ceaţă s-ar putea măsura cu tine, zise Yomen.

— Atunci pune unul să lupte cu mine.

— Nenoroc, căci nu am niciunul. Îmi cârmuiesc regatul cu dreptate, prin lege şi bunăvoinţa Lordului Legiuitor, nu cu ameninţări de asasinat, ca tine.

N-ai niciun Născut-din-Ceaţă spui?, gândi Elend, surâzând. *Deci „dreptatea, legea şi bunăvoinţa“ nu te scutesc de minţit?*

— Ţi-ai lăsa poporul să moară? zise cu voce tare, făcând un gest larg către sala de bal, unde tot mai multă lume se aduna să se uite. Doar din cauza mândriei tale?

— Mândrie? făcu Yomen aplecându-se în faţă. Zici că-i mândrie să-ţi aperi cârmuirea? Eu zic că-i mândrie să vii cu oştire în regatul altcuiva, să încerci să-l intimidezi cu monştri barbari.

— Monştri pe care Lordul tău Legiuitor i-a creat şi i-a folosit pentru intimidare şi cucerire, zise Elend.

Yomen tăcu câteva clipe.

— Da, Lordul Legiuitor a făurit kolosşii, zise. A fost dreptul său sfânt să decidă cum vor fi folosiţi. Şi, pe lângă asta, i-a ţinut departe de oraşele civilizate – însă tu i-ai adus chiar în pragul nostru.

— Aşa-i, replică Elend, şi nu v-au atacat. Fiindcă am stăpânire asupra lor, cum avea şi Lordul Legiuitor. Nu arată asta că i-am moştenit şi dreptul de a conduce?

Yomen se încruntă, observând poate că argumentele lui Elend se tot schimbau – că spunea tot ce-i trece prin minte doar ca să continue cu discuţia.

— Poate că nu doreşti să salvezi acest oraş, spuse Elend, însă sunt şi alţii mai înţelepţi. Doar nu crezi că am venit fără aliaţi, nu?

Yomen tăcu iar.

— Da, zise Elend scrutând mulţimea. Nu te lupţi doar cu mine, Yomen. Te lupţi cu poporul tău. Oare cine te va trăda, când va fi vremea? Câtă încredere poţi avea în ei?

Yomen pufni

— Ameninţări în van, Venture. Despre ce vorbeşti tu, de fapt?

Elend îşi dădu seama totuşi că vorbele sale îl deranjaseră pe Yomen. Omul *nu avea* încredere în nobilimea locală. Ar fi fost o neghiobie să aibă.

Elend zâmbi, pregătindu-şi următoarea replică. Putea lungi discuţia pentru mult timp. Fiindcă, dacă învăţase ceva anume în casa tatălui său, atunci asta era: cum să-i enerveze pe alţii.

Ţi-am făcut rost de timp, Vin, îşi zise Elend. *Să sperăm că poţi termina cu lupta pentru oraşul acesta înainte ca ea să înceapă cu adevărat.*

CAPITOLUL 44

Fiecare piron, potrivit cu mare atenţie, poate determina cum este schimbat de hemalurgie primitorul său. O ţepuşă într-un loc anume făureşte o fiară monstruoasă, aproape lipsită de minte. Înfipt într-un alt loc, pironul va crea un iscusit – însă ucigaş – Inchizitor.

Fără cunoaşterea instinctivă căpătată prin luarea puterii la Fântâna Înălţării, Rashek n-ar fi fost nicicând în stare să folosească hemalurgia. Cu mintea lărgită, şi cu un pic de exerciţiu, a reuşit să intuiască unde să aşeze piroanele ce aveau să făurească slujitorii pe care şi-i dorea.

E un lucru puţin cunoscut că sălile de tortură ale Inchizitorilor erau de fapt laboratoare hemalurgice. Lordul Legiuitor încerca necontenit să obţină soiuri noi de servitori. E o dovadă a complexităţii hemalurgiei faptul că, în ciuda unui mileniu de încercări, n-a mai izbutit nicicând să creeze ceva care să depăşească cele trei soiuri de fiinţe pe care le-a făurit în acele momente scurte cât a avut în el puterea.

Vin se furişă pe treptele de piatră, auzind zgomote răsunând, vag, din străfunduri. Nu avea făclie sau felinar iar scările nu erau luminate, însă de sus venea lumină destulă cât să poată vedea cu ochii ajutaţi de cositor.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai logică existenţa acestei pivniţe largi. Era Cantonul Proviziilor – braţul Cultului ce fusese însărcinat cu hrana populaţiei, întreţinerea canalelor şi aprovizionarea celorlalte Cantoane. Vin presupunea că această pivniţă fusese cândva plină de provizii. Dacă tainiţa chiar era acolo, avea să fie prima descoperită sub o clădire a Cantonului Proviziilor. Vin se aştepta la lucruri mari. Ce loc mai bun pentru a ascunde atiu şi resurse dintre cele mai importante decât sediul unei organizaţii care se ocupa cu transportul şi depozitarea în întregul imperiu?

Casa scărilor era simplă, practică şi abruptă. Vin strâmbă din nas simţind izul de umezeală, care i se părea, cu nasul ei fin, şi mai pronunţat. Însă era mulţumită de vederea bună pe care i-o oferea cositorul, fără a mai pune la socoteală şi auzul care o făcu să recunoască zăngănit de armuri dedesubt – ceea ce indica faptul că trebuia să se deplaseze cu multă grijă.

Şi aşa şi făcu. Ajunse la capătul şirului de trepte şi îşi aruncă privirea după colţ. Din casa scării, mai largă, se desprindeau trei coridoare înguste de piatră, fiecare în câte o direcţie, în unghiuri de nouăzeci de grade. Sunetele veneau din dreapta, iar când dădu să se mai iţească un

pic, Vin aproape că tresări la vederea a doi paznici care se rezemau relaxaţi de perete, la câţiva paşi.

Străji pe coridoare, îşi zise Vin şi se furişă înapoi în casa scării. *Vezi bine că Yomen are ceva de protejat aici.*

Vin se ghemui pe lespedea dură, rece. Fludorul, oţelul şi fierul i-ar fi fost de prea puţin folos acum. Putea să doboare paznicii, dar era riscant, pentru că nu-şi permitea să facă vreun zgomot. Nu ştia unde se află tainiţa şi nu-şi putea îngădui să facă zarvă, nu încă.

Vin închise ochii, arzând alamă şi zinc. Cu multă grijă şi încetineală, Domoli simţămintele celor doi soldaţi. Îi auzi cum se sprijină cu spinările de piatra coridorului. Le Aţâţă apoi plictiseala, străduindu-se să le-o sporească cât putea. Se uită iarăşi pe după colţ, menţinând apăsarea, aşteptând.

Unul dintre oameni căscă. După câteva secunde căscă celălalt. Apoi căscară la unison. Iar Vin se năpusti în holul întunecat ce se întindea în faţă. Se lipi de perete, cu inima bătându-i iute, şi aşteptă. Niciun strigăt de alarmă, cu toate că unul dintre paznici mormăi ceva despre cât era el de obosit.

Vin zâmbi bucuroasă. Trecuse ceva vreme de când trebuise să se furişeze cu adevărat. Spionase şi pândise, dar se încrezuse în ceţuri, în întuneric şi în capacitatea sa de a se mişca iute pentru a se proteja. Acum era altfel. Îi amintea de zilele în care spărgea case cu Reen.

Ce ar zice fratele meu acum? se întrebă păşind nefiresc de uşor şi de tăcut pe coridor. *Ar crede că am luat-o razna să mă strecor undeva nu pentru avere, ci pentru informaţii.* Pentru Reen, viaţa nu însemnase decât supravieţuire – trăitul simplu, aspru. Să nu ai încredere în nimeni. Fă în aşa fel ca tovarăşii tăi să te socotească de neînlocuit, dar nu fi prea ameninţător. Fii nemilos. Rămâi în viaţă.

Nu renunţase la poveţele sale. Aveau să fie parte din ea pentru totdeauna – aşa rămăsese vie, alertă, chiar şi în anii petrecuţi cu ceata lui Kelsier. Doar că nu mai erau singurele sale reguli. Le mai îmblânzise cu încredere şi speranţă.

Încrederea asta a ta o să te omoare într-o zi, părea să-i şoptească Reen undeva în adâncul minţii, dar, fireşte, nici măcar Reen nu se ţinuse pe deplin de codul său. Murise apărând-o pe Vin, refuzând s-o predea Inchizitorilor, chiar dacă şi-ar fi putut salva astfel viaţa.

Vin îşi urmă drumul. Îşi dădu iute seama că pivniţa era o reţea întinsă de coridoare înguste, ce înconjurau încăperi mai mari. Băgă capul într-una, după ce întredeschise uşa, şi găsi nişte provizii. Era hrană simplă, făină şi alte asemenea – nu proviziile atent ambalate, organizate şi catalogate, menite păstrării pe termen lung, dintr-o tainiţă.

Trebuie să fie o platformă de încărcare pe unul dintre coridoarele astea, ghici Vin. *Probabil că se înclină şi duce la sub-canalul acela ce dă spre oraş.*

Înaintă, însă ştia că n-avea să aibă vreme de cercetat toate încăperile. Ajunse la o altă răscruce de coridoare şi se ghemui, încruntată. Diversiunea lui Elend n-avea să dureze pe vecie şi cineva avea să descopere până la urmă femeile pe care le lăsase fără simţire. Trebuia să ajungă iute la tainiţă.

Se uită împrejur. Coridoarele erau luminate slab de câte un felinar atârnat ici şi colo. Însă din dreapta părea să vină lumină mai multă. Porni într-acolo, iar felinarele se îndesiră. Auzi curând voci şi se furişă mai cu grijă, apropiindu-se de altă răscruce. Se uită în toate direcţiile. Spre stânga, ceva mai încolo, observă doi soldaţi. Spre dreapta erau patru.

Atunci spre dreapta, îşi zise. Dar avea să fie puţintel mai dificil.

Închise ochii ascultând cu atenţie. Auzea amândouă grupurile de soldaţi, însă părea să mai fie şi altceva. Alte grupuri, aflate mai departe. Vin alese unul dintre ele şi Trase cu o puternică Aţâţare a simţămintelor. Domolirea şi Aţâţarea nu erau stăvilite de oţel sau de piatră – în timpul Ultimului Imperiu, Lordul Legiuitor pusese Domolitori în diverse locuri de prin mahalalele skaa, pentru ca aceştia să Domolească emoţiile celor din preajmă, afectând sute, ba chiar mii de oameni deodată.

Aşteptă. Nu se întâmplă nimic. Încerca să Aţâţe iritarea şi furia oamenilor. Dar nu ştia, măcar, dacă Trage în direcţia corectă. Pe lângă asta, Aţâţarea şi Domolirea nu erau la fel de precise ca Oţelîmpingerea. Boare explicase de multe ori că amprenta emoţională a unei persoane era un amestec complicat de gânduri, instincte şi simţăminte. Un Allomant nu putea controla minţi sau acţiuni. Le putea doar îmboldi.

Doar dacă nu cumva…

Trăgând o gură bună de aer, Vin îşi stinse toate metalele. Apoi arse duraluminiu şi zinc, după care *Trase* în direcţia străjerilor depărtaţi, lovindu-i cu un val puternic de allomanţie emoţională.

Îndată, pe sub bolţi răsună o înjurătură. Vin se crispă. Însă nu-i fusese adresată ei. Străjile de pe coridor deveniră atente, în vreme ce mai la distanţă discuţia devenea mai zgomotoasă, mai pătimaşă. Vin n-avu nevoie să ardă cositor pentru a auzi când începe încăierarea, fiindcă bărbaţii se apucaseră să răcnească unul la altul.

Străjile din stânga porniră în grabă într-acolo, ca să afle care era sursa acelei tulburări. Cei din dreapta lăsară doi oameni pe loc totuşi, aşa că Vin sorbi o fiolă cu metale şi le Aţâţă simţămintele, sporindu-le curiozitatea până ce nu şi-o mai putură stăpâni.

Plecară şi ei, grăbindu-se pe urmele tovarăşilor, iar Vin o zbughi pe coridor. Văzu îndată că instinctele sale se dovediseră corecte – cei patru păziseră o uşă ce dădea către una dintre încăperile de depozitare. Vin răsuflă adânc, apoi deschise uşa şi se furişă înăuntru. Chepengul din interior era închis, însă ştia ce să facă. Îl trase şi-l deschise, apoi sări în bezna de dedesubt.

Împinse o monedă în cădere, folosindu-se de zuruitul ei pentru a şti cât de în jos era podeaua. Poposi pe lespezi tari de piatră, în întuneric deplin, pe care nici arderea de cositor nu l-ar fi putut străpunge. Bâjbâi primprejur totuşi şi descoperi un opaiţ pe perete. Scoase cremenea şi-o scăpără, obţinând lumină.

Şi iat-o, uşa din zid ce ducea către tainiţă. Întăriturile de stâncă fuseseră sparte, uşile forţate. Peretele era încă acolo şi uşa însăşi era intactă, însă pentru deschiderea acesteia, se vedea limpede, se lucrase din plin. Uşa era crăpată doar, îndeajuns pentru ca o persoană să se strecoare. Până şi ca să obţină asta, era clar, Yomen se străduise din răsputeri.

Trebuie să fi ştiut că era aici, cugetă Vin ridicându-se în picioare. *Dar… de ce s-o fi lăsat aşa, crăpată? Are un Născut-din-Ceaţă care-o putea deschide cu o Oţelîmpingere.*

Inima i se zbătea în piept de la încordarea aşteptării. Vin alunecă prin deschizătură şi pătrunse în tainiţa tăcută. Sări imediat pe podea şi începu să caute placa ce trebuia să conţină informaţiile Lordului Legiuitor. Trebuia doar să…

În spatele ei, auzi scrâşnetul pietrei pe piatră. Se răsuci, cuprinsă de o bruscă şi îngrozitoare certitudine.

Uşa de piatră se închise în spatele ei.

— … şi *de aceea,* zise Elend, sistemul de guvernare al Lordului Legiuitor *trebuia* să se prăbuşească.

Îi pierdea. Îşi dădea seama – tot mai multă lume se depărta de discuţia lor. Problema era, însă, că Yomen însuşi *chiar* se arăta interesat.

— Faci o greşeală, tinere Venture, zise obligatorul, bătând uşurel cu dinţii furculiţei în masă. Programul de servitute din secolul al şaselea nici măcar nu a fost conceput de Lordul Legiuitor. Nou-formatul Canton al Inchiziţiei l-a propus ca pe o cale de control al populaţiei din Terris, iar Lordul Legiuitor a fost de acord, provizoriu.

— Provizoratul acela s-a transformat în subjugarea unei întregi rase, zise Elend.

— Subjugarea începuse demult, replică Yomen. Ştiu cu toţii această

poveste, Venture. Terrisienii erau un popor care refuza cu încăpăţânare să se supună legii imperiale, şi trebuiau ţinuţi bine în frâu. Dar poţi spune că majordomii terrisieni au fost rău trataţi? Sunt cei mai onoraţi servitori din întregul imperiu!

— Nu aş numi transformarea într-un sclav favorit o răsplată pentru pierderea bărbăţiei, făcu Elend ridicând din sprânceană şi încrucişându-şi braţele pe piept.

— Sunt cel puţin o duzină de surse pe care le-aş putea cita în privinţa asta, zise Yomen dând din mână. Ce zici de Trendalan? El susţine faptul că atunci când a fost făcut eunuc i s-a oferit libertatea de a gândi mai bine despre logică şi armonie, fără a fi ispitit de pofte lumeşti.

— Nu prea a avut de ales, zise Elend.

— Prea puţini dintre noi pot să aleagă, replică Yomen.

— Eu prefer ca oamenii să poată alege, spuse Elend. Vei observa că skaa au devenit liberi pe pământurile mele, iar nobililor le-am oferit un consiliu parlamentar prin care pot participa la cârmuirea oraşului în care trăiesc.

— Idealuri înalte, zise Yomen, şi recunosc vorbele lui Trendalan însuşi în ceea ce pretinzi că ai făcut. Dar până şi el a spus că ar fi prea puţin probabil ca un asemenea sistem să poată continua prea mult în condiţii stabile.

Elend zâmbi. Nu mai avusese de mult timp parte de o dezbatere atât de bună. Ham nu intra niciodată prea adânc în subiect – îi plăceau întrebările filosofice, dar nu dezbaterile docte – iar lui Sazed nu-i plăceau disputele de acest fel.

Aş vrea să-l fi întâlnit pe Yomen când eram mai tânăr, îşi spuse Elend. *Când încă aveam vreme să mă preocup de filosofie. Ah, ce discuţii am fi putut avea…*

Fireşte, discuţiile s-ar fi terminat cu Elend în mâinile Inchizitorilor de Oţel, acuzat că este revoluţionar. Însă trebuia totuşi să admită că Yomen nu era defel neghiob. Cunoştea bine istoria şi politica – doar se nimerise să aibă credinţe complet greşite. În altă zi, Elend s-ar fi bucurat să-i deschidă ochii asupra acestui fapt.

Din păcate, dezbaterea se făcea tot mai încordată pentru Elend. Nu putea ţine trează, în acelaşi timp, şi atenţia lui Yomen şi pe cea a mulţimii. Ori de câte ori încerca să aducă înapoi mulţimea, Yomen părea să se arate bănuitor – şi ori de câte ori Elend încerca să-l antreneze mai bine pe rege în discuţie, lumea se plictisea de discursul filosofic.

Aşa că se simţi uşurat când, în cele din urmă, auzi strigăte de uimire.

Peste câteva clipe, doi soldaţi dădură buzna în sală, purtând o tânără buimacă, însângerată, în rochie de bal.

Pe Lordul Legiuitor, Vin! gândi Elend. *Chiar era nevoie de asta?*

Elend se uită iarăşi la Yomen şi cei doi schimbară o privire. Apoi Yomen se ridică de la masă.

— Unde e împărăteasa Venture? vru să ştie.

E vremea plecării, îşi zise Elend, amintindu-şi de promisiunea făcută lui Vin. Însă îşi dădu seama de ceva. *Probabil că n-o să mai am altă ocazie să ajung atât de aproape de Yomen. Şi există o cale sigură de a dovedi dacă e sau nu Allomant.*

Să încerc să-l omor.

Era ceva îndrăzneţ, probabil necugetat, dar era tot mai sigur că n-avea să-l convingă în veci pe Yomen să predea oraşul. Afirmase că nu e Născut-din-Ceaţă; era foarte important să descopere dacă minţise ori nu. Aşa că, încrezându-se în instinctele sale, Elend lăsă o monedă să cadă şi se Împinse către podium. Dansatorii începură să ţipe, iar lumea lor idilică se sfărâmă când Elend trase două pumnale din sticlă. Yomen păli şi dădu înapoi. Două străji, care se prefăcuseră a fi tovarăşi de masă cu Yomen, se ridicară din jilţuri şi scoaseră toiege de sub masă.

— Mincinosule, scuipă Yomen în vreme ce Elend poposea pe masă. Hoţ, măcelar, *tiran!*

Elend ridică din umeri şi aruncă monede în cei doi străjeri, prăvălindu-i cu uşurinţă la pământ. Se azvârli către Yomen, apucându-l de gât şi împingându-l. Din mulţime se auziră icnete de surpriză şi ţipete.

Elend îl strânse de gât. Nicio putere nu întări mădularele celuilalt. Niciun puls Allomantic nu încercă să-l scoată din încleştare. Obligatorul abia dacă se zbătea.

Ori nu e Allomant, îşi zise Elend, *ori e un actor de prima mână.*

Îi dădu drumul lui Yomen, împingându-l înapoi spre masă. Elend clătină din cap – încă un mister care…

Yomen săltă înainte, scoţând un cuţit de sticlă şi împungând. Elend tresări şi se feri, trăgându-se în spate, însă cuţitul îl ajunse şi-i despică pielea braţului. Durerea fu puternică, sporită de cositorul lui Elend, iar împăratul blestemă, poticnindu-se.

Yomen lovi iar, şi Elend *ar fi trebuit* să se poată feri. Avea fludor, iar Yomen se mişca încă cu stângăcia cuiva lipsit de puteri întăritoare. Însă atacul se mişcă odată cu Elend, iar cuţitul, cumva, îl lovi şi acum într-o parte. Elend gemu, simţindu-şi sângele fierbinte pe piele, şi se uită în ochii lui Yomen. Regele trase cuţitul, ferindu-se cu uşurinţă de lovitura de răspuns a lui Elend. Era aproape ca şi cum…

Elend arse electru, înfăşurându-se într-o bulă de imagini false de atiu. Yomen ezită îndată, părând buimac.

Arde atiu, îşi zise buimăcit Elend. *Asta înseamnă că* este *Născut-din-Ceaţă.*

Ceva din Elend voia să zăbovească, să lupte, însă rana din trup era adâncă – ştia că ar trebui îngrijită cât de curând. Blestemându-şi neghiobia, se Împinse prin aer, lăsând să cadă picuri de sânge pe nobilimea înfricoşată ce se adunase ciorchine dedesubt. Ar fi făcut bine s-o asculte pe Vin – avea să aibă parte de o muştruluială pe cinste când va ajunge în tabără.

Se lăsă pe pământ şi observă că Yomen decisese să nu-l urmărească. Regele obligator stătea în spatele mesei, cu un cuţit în mână, înroşit de sângele lui Elend, privindu-l furios.

Elend se răsuci, aruncă o mână de monede şi le Împinse prin aer, peste capetele petrecăreţilor – având grijă să nu lovească vreunul. Se cutremurară de frică şi se aruncară, ghemuindu-se, la pământ. Odată ce monezile ajunseră jos, Elend se Împinse în ele şi se propulsă într-un salt scurt prin încăpere, către ieşirea pe care i-o indicase Vin. Intră îndată într-o curticică interioară învăluită în pâclă.

Aruncă o privire spre clădirea din spate, plin de năduf, deşi n-ar fi putut spune de ce. Îşi făcuse partea – abătuse atenţia lui Yomen şi a oaspeţilor săi o jumătate bună de oră. Adevărat, fusese rănit, dar *descoperise* că Yomen era Allomant. Un lucru ce merita ştiut.

Aruncă o monedă şi se lansă prin aer ca o săgeată.

Trei ore mai târziu, Elend se afla în cortul de comandă, însoţit de Ham, şi aştepta în tăcere, aşezat în jilţ.

Îşi bandajase rănile din trup şi de pe braţ. Vin nu sosea.

Le spusese celorlalţi ce se întâmplase. Vin nu sosea.

Ham îl silise să mănânce ceva. Vin tot nu apărea.

— Mă întorc acolo, zise Elend ridicându-se.

Ham îl măsură cu privirea.

— El, ai pierdut o *groază* de sânge. Pun rămăşag că doar fludorul te ţine în picioare.

Aşa era. Elend simţea, pe sub vălul de fludor, colţii oboselii.

— Mă descurc.

— O să te omori în felul ăsta.

— Nu-mi pasă. Eu…

Se întrerupse, fiindcă auzul său, sporit de cositor, sesizase că cineva se apropie. Trase deoparte pânza de pe deschizătura cortului înainte ca omul să ajungă, făcându-l să tresară.

— Stăpâne! zise omul. Mesaj din oraş.

Elend înhăţă scrisoarea şi-i sfâşie pecetea.

Impostorule Venture, scria acolo, *am pus mâna pe ea, cum probabil ai şi ghicit. E un lucru pe care l-am observat mereu la Născuţii-din-Ceaţă. Sunt prea încrezători în ei înşişi. Îţi mulţumesc pentru conversaţia plăcută. Mă bucur că am reuşit să te atrag în discuţie atât de mult timp.*

Regele Yomen.

Vin stătea, fără să scoată vreun zgomot, în grota întunecată. Îşi lipise spatele de stana de piatră ce îi era uşă la închisoare. Alături, pe podeaua de piatră, se afla opaiţul pâlpâitor pe care-l adusese cu ea în încăperea uriaşă.

Împinsese şi Trăsese, străduindu-se să iasă de acolo. Însă îşi duse curând seama că pietrele sparte pe care le văzuse pe dinafară – despre care îşi închipuise că erau rezultatul încercării de deschidere a uşii – serviseră de fapt altui scop. Yomen scosese plăcile de metal aflate pe interiorul uşii, cele pe care un Allomant le putea Împinge sau Trage pentru a o deschide. Astfel, uşa rămânea un simplu pietroi. Cu fludor întărit de duraluminiu, ar fi trebuit să poată mişca uşa, chiar şi aşa. Însă îi era greu să-şi găsească pe pământ un punct de sprijin, fiindcă lespedea se înclina, formând o pantă. Şi se părea că făcuseră ceva şi la balamale – sau pur şi simplu îngrămădiseră bolovani în cealaltă parte – fiindcă nu izbutise să mişte uşa nici atâtica.

Scrâşni din dinţi, plină de năduf, cu spatele lipit de stânca uşii. Yomen îi întinsese o capcană. Fuseseră, ea şi Elend, chiar atât de previzibili? Era, totuşi, o mişcare foarte iscusită. Yomen ştia că nu s-ar fi putut lupta cu ei. Aşa că o capturase, pur şi simplu, pe Vin. Cu acelaşi efect dar fără vreun risc în plus. Iar ea căzuse drept în capcană.

Cercetase toată încăperea, încercând să găsească o cale de scăpare, dar fără izbândă. Şi mai rău încă nu dăduse peste nicio provizie de atiu. Era greu de spus, cu atâta mâncare pusă în cutii şi alte surse de metal, dar prima căutare nu-i reuşise.

— Păi sigur că n-o să-l lase aici, mormăi cu voce joasă. Yomen n-a avut timp să scoată toate cutiile astea, dar, dacă a plănuit să mă prindă, trebuie să fi scos cu siguranţă atiul. Sunt aşa o *idioată!*

Se lăsă cu spinarea pe stâncă, frustrată, sleită.

Sper că Elend a făcut ce am zis, gândi ea. Dacă îl prinseseră şi pe el…

Vin se dădu cu capul, mâniată, de pietroaiele încăpăţânate.

Ceva răsună în întuneric.

Vin încremeni, apoi se ghemui, la pândă. Îşi verifică rezervele de metal – deocamdată avea destule.

Probabil că e doar…

Se auzi iar. Ca un pas uşor. Vin se cutremură, dându-şi seama că se uitase doar în treacăt prin încăpere, căutând atiu şi vreo cale de ieşire. Se ascunsese cineva acolo, oare, în tot acest timp?

Arse bronz şi-l simţi. Era un Allomant, Născut-din-Ceaţă. Cel pe care-l mai simţise, bărbatul pe care îl urmărise.

Deci asta e! Yomen chiar *a vrut ca Născutul lui să se lupte cu noi – dar ştia că trebuie, mai întâi, să ne despartă.*

Zâmbi şi se ridică. Nu era situaţia ideală, însă era mai bine decât să se gândească la uşa neclintită. Pe un Născut-din-Ceaţă îl putea învinge, apoi îl putea ţine ostatic până ce o eliberau.

Aşteptă ca omul să se apropie – îşi dădea seama după bătaia pulsaţiilor Allomantice. Spera ca omul să nu-şi dea seama că i le poate simţi. Se răsuci şi izbi cu piciorul în opaiţ, aruncându-l spre el. Se aruncă înainte, spre duşman, care se vedea în ultimele licăriri ale opaiţului. Silueta o privi cum se năpusteşte prin aer, cu pumnalele pregătite.

Atunci îi recunoscu chipul.

Era Reen.

PARTEA A PATRA
Distrugătoarea cea frumoasă

CAPITOLUL 45

Un om cu o putere anume – de pildă o abilitate Allomantică – ce a obţinut apoi un piron hemalurgic ce-i dăruieşte aceeaşi putere, va fi de două ori mai puternic decât un Allomant natural, neîmbunătăţit.

Un Inchizitor ce a fost înainte Căutător va avea, aşadar, o capacitate sporită de a folosi bronzul. Acest fapt simplu explică în ce fel atâţia Inchizitori reuşeau să străpungă norii cuprici.

Vin se lăsă la pământ, renunţând să atace, dar încordată, cu ochii mijiţi, bănuitori. Reen era luminat de opaiţul pâlpâitor, aducând mult cu cel pe care şi-l amintea ea. Cei patru ani ce trecuseră îl schimbaseră, fireşte – era mai înalt, mai lat în spate – însă avea aceeaşi faţă dură, pe care nu-şi găsea locul buna dispoziţie. Postura lui îi era familiară lui Vin; în timpul copilăriei îl văzuse adesea stând ca acum, cu braţele încrucişate dezaprobator.

Îi reveneau toate amintirile. Lucruri pe care crezuse că le izgonise în beznă, părţi din minte ţinute sub cheie: lovituri date de mâinile lui Reen, critici aspre din gura sa, deplasări furişate dintr-un oraş într-altul.

Şi totuşi, pe lângă amintirile astea mai exista şi o înţelegere adâncă. Nu mai era fetiţa care-şi îndurase bătăile în tăcere, neştiind ce să facă. Dacă se uita în urmă, vedea frica pe care o arătase Reen în ceea ce făcuse. Fusese îngrozit ca nu cumva corcitura de soră-sa, Allomanta, să fie descoperită şi măcelărită de Inchizitorii de Oţel. O bătuse când ieşise prea mult în evidenţă. Ţipase la ea când se arătase prea pricepută. O mutase când îl apucase teama că Inchizitorii se puseseră pe urmele ei.

Reen murise apărând-o. O învăţase să fie paranoică şi neîncrezătoare dintr-un simţ contorsionat al datoriei, deoarece crezuse că era singura cale de supravieţuire pe străzile Ultimului Imperiu. Iar ea rămăsese lângă el, îndurând să fie tratată astfel. În lăuntrul ei – şi nici măcar prea adânc îngropat – ştiuse un lucru de căpătâi. Reen o iubise.

Ridică privirea şi o întâlni pe a bărbatului din cavernă. Apoi clătină uşurel din cap. *Nu,* îşi zise. *Arată ca el, dar ochii ăia* nu sunt *ai lui.*

— Cine eşti? ceru Vin să ştie.

— Fratele tău, zise creatura, încruntându-se. N-au trecut decât câţiva ani, Vin. Ai devenit cam nesimţită – am crezut că te-am învăţat mai bine de atât.

Cu siguranţă se poartă întocmai ca el, cugetă Vin înaintând cu grijă. *Cum de a învăţat asta? Nimeni nu s-a gândit că Reen ar avea vreo*

importanţă, cât a trăit. Nu s-ar fi gândit nimeni să-l studieze.

— De unde ai obţinut oasele? întrebă Vin dând târcoale creaturii.

Podeaua grotei era dură şi acoperită de rafturi pline. Bezna se întindea în toate direcţiile.

— Şi cum de ţi-a ieşit faţa aşa de perfect? Credeam că un kandra trebuie să digere un corp ca să obţină o copie bună.

Trebuia, până la urmă, să fie un kandra. Altfel cum să izbutească o imitaţie atât de reuşită? Creatura se răsuci, privind-o cu uimire.

— Ce-i cu prostiile astea? Vin, îmi dau seama că nu suntem noi ăia care să ne regăsim şi să ne îmbrăţişăm cald, dar mă aşteptam ca *măcar* să mă recunoşti.

Vin îi ignoră plângerea. Reen, apoi Boare, o învăţaseră prea bine. L-ar fi recunoscut pe Reen dacă-l vedea.

— Îmi trebuie informaţii, zise. Despre unul dintre ai tăi. E numit TenSoon şi s-a întors în Patria voastră acum un an. Zicea că îl aşteaptă o judecată. Ştii ce s-a ales de el? Mi-ar plăcea să-l pot găsi, dacă e cu putinţă.

— Vin, zise cu fermitate falsul Reen, *nu* sunt un kandra.

Mai vedem noi, îşi zise Vin pornindu-şi zincul şi lovindu-l pe impostor cu o pulsaţie întărită cu duraluminiu de allomanţie emoţională.

Nici măcar nu se clinti. Un asemenea atac ar fi pus orice kandra sub controlul lui Vin, la fel ca pe un kolos. Vin şovăi. Îi era tot mai greu să-l vadă pe impostor în lumina tot mai scăzută a opaiţului, chiar şi cu vederea ascuţită de cositor.

Eşuarea allomanţiei emoţionale însemna că impostorul nu era un kandra. Dar nici Reen nu era. Exista o singură cale logică de acţiune.

Vin atacă.

Oricine va fi fost impostorul, o ştia îndeajuns de bine pentru a-i anticipa mişcarea. Deşi se prefăcu că exclamă surprins, sări îndată înapoi, în afara atingerii ei. Avea mişcări uşoare – suficient de uşoare pentru ca Vin să aibă motive pentru a crede că ardea fludor. De fapt, simţea încă venind pulsaţii Allomantice dinspre el, deşi, dintr-un motiv oarecare, îi venea greu să-şi dea seama ce metale anume consuma.

În orice caz, allomanţia îi întărea şi mai mult bănuielile. Reen nu fusese Allomant. E drept că ar fi putut să se Dezlănţuie cât fuseseră despărţiţi, dar nu credea să aibă vreun strop de sânge nobil care să-i aducă vreo moştenire Allomantică. Vin îşi primise puterile de la tatăl ei, părintele pe care nu-l avea în comun cu Reen.

Atacă de încercare, verificând iscusinţa impostorului. Acesta se aţinu departe, urmărindu-i cu grijă atacurile. Încercă să-l bage iarăşi cu spatele la rafturi, însă era prea atent ca să se lase prins.

— N-are rost, zise impostorul sărind iarăşi în lături.

N-are monezi, îşi zise Vin. *Nu-i trebuie monezi ca să sară.*

— Ar trebui să te expui prea mult ca să mă loveşti cu adevărat, Vin, rosti impostorul, şi se pare că-s destul de bun ca să nu mă las prins. Putem opri asta şi să trecem la lucruri importante? Nu eşti un pic curioasă ce am făcut în ăştia patru ani?

Vin se ghemui la pândă, ca o pisică gata să se năpustească, şi zâmbi.

— Ce-i? zise impostorul.

Momentul de pândă dădea roade. În spatele lor, opaiţul răsturnat îşi dădu duhul, cufundând grota în întuneric. Însă Vin, cu capacitatea sa de a trece prin norii cuprici, încă îşi simţea duşmanul. Îşi lăsase pe jos, în spate, punga cu monezi încă de când simţise că în încăpere mai e şi altcineva – nu avea nimic de metal care să-i dezvăluie apropierea.

Se aruncă înainte, intenţionând să-şi apuce duşmanul de gât şi să-l imobilizeze. Pulsaţiile Allomantice nu-i permiteau să-l vadă, însă îi arătau pe unde era. Avea un avantaj destul de însemnat.

Dar greşise. O evită la fel de uşor ca şi înainte.

Vin rămase nemişcată. *Cositor,* îşi zise. *Mă aude.*

Aşa că dărâmă cu piciorul un raft şi atacă iarăşi când bubuitul raftului căzut răsună puternic în sală şi cutiile zuruiră pe lespezi.

Însă impostorul se feri iarăşi. Vin îngheţă. Ceva nu era deloc în regulă. O simţea, cumva, de fiecare dată. Grota se cufundă în tăcere. Nu mai răsuna nimic şi nu se mai reflecta nicio rază de lumină. Vin se ghemui, cu degetul unei mâini odihnindu-se uşor pe piatra rece din faţa ei. Simţea duduitul, puterea lui Allomantică revărsându-se asupra ei în valuri. Se concentră asupra acesteia, încercând să desluşească metalele care o produceau. Dar pulsaţia părea opacă. Amestecată.

E ceva foarte cunoscut aici, îşi dădu seama. *Când l-am simţit mai întâi pe impostor, am crezut… am crezut că era spiritul ceţii.*

Era un motiv pentru care pulsaţiile îi păreau cunoscute. Fără lumină care să-i abată atenţia, făcând-o să asocieze acea siluetă cu Reen, putea vedea ce îi scăpase până atunci.

Inima începu să-i bată iute, şi pentru prima oară, în seara aceea – cu tot cu prinderea în capcană – o cuprinse teama. Pulsaţiile erau întocmai cu cele pe care le simţise cu un an în urmă. Pulsaţiile care o călăuziseră spre Fântâna Înălţării.

— De ce ai venit aici? şopti înspre întuneric.

Hohot de râs. Răsună în grota pustie, tare, liber. Bufnetele se apropiară, deşi niciun zgomot de paşi nu indica mişcarea fiinţei aceleia. Pulsaţiile deveniră deodată enorme şi copleşitoare. Se revărsară peste

Vin, fără a fi stârnit ecouri în cavernă, un sunet ireal ce străbătea lucrurile, vii sau moarte. Se dădu în spate, în beznă, cât pe ce să se împiedice de rafturile pe care le dărâmase.

Ar fi trebuit să ştiu că n-o să te laşi păcălită, zise o voce blândă în capul ei. Vocea acelui lucru. O mai auzise doar o dată, cu un an în urmă, când îl eliberase din închisoarea de la Fântâna Înălţării.

— Ce pofteşti? şopti ea.

Ştii ce. Ai ştiut mereu.

Şi aşa era. Simţise asta în momentul în care îl atinsese. Năruire, aşa îi zicea. Avea dorinţe simple. Să vadă lumea sfârşindu-se.

— Te voi opri, zise Vin.

Dar era greu să nu se simtă neghioabă zicând asta unei forţe pe care n-o înţelegea, unui lucru ce exista dincolo de oameni şi dincolo de lumi.

Fiinţa hohoti iar, dar de data asta sunetul se auzi doar în mintea ei. Încă simţea pulsaţiile lui Năruire – deşi nu păreau să vină dintr-un loc anume. O înconjurau. Se strădui să îşi îndrepte umerii.

Ah, Vin, zise Năruire pe un ton aproape părintesc. *Te porţi ca şi cum ţi-aş fi duşman.*

— Îmi eşti duşman. Cauţi să pui capăt lucrurilor pe care le iubesc.

Şi e sfârşitul chiar aşa de rău? Nu trebuie orice lucru, chiar şi o lume întreagă, să se sfârşească într-o zi?

— Nu-i nevoie ca sfârşitul să fie grăbit, zise Vin. Nu-i niciun motiv să fie forţat aşa.

Toate lucrurile se supun naturii lor, Vin, zise Năruire, părând să plutească în jurul ei.

Îi simţea atingerea, umedă şi delicată, precum ceaţa.

Nu mă poţi învinui pentru că sunt ceea ce sunt. Fără mine, nimic nu s-ar mai sfârşi. Nimic nu ar putea *să se termine. Şi, ca urmare, nimic n-ar putea creşte. Eu sunt viaţa. Te-ai lupta cu viaţa însăşi?*

Vin tăcu.

Nu jeli fiindcă a sosit ziua sfârşitului acestei lumi, zise Năruire. *Sfârşitul a fost plănuit în chiar ziua naşterii lumii. În moarte e frumuseţe – frumuseţea finalităţii, a lucrului isprăvit.*

Fiindcă nimic nu e cu adevărat complet până ce, într-o zi, nu este distrus.

— Destul, se răsti Vin, simţindu-se singură şi pusă la colţ în bezna rece. Nu mă mai provoca. De ce ai venit aici?

Aici? zise fiinţa. *De ce întrebi asta?*

— Care îţi e ţelul, de apari acum? zise Vin. Ai venit să te bucuri de întemniţarea mea?

Nu am „apărut deodată“, Vin, zise Năruire. *Fiindcă nici n-am plecat*

vreodată. Am fost întotdeauna cu tine. O parte din tine.

— Prostii, zise Vin. Abia ce te-ai arătat.

M-am arătat ochilor tăi, da, spuse Năruire, *dar îmi dau seama că nu înţelegi. Am fost întotdeauna cu tine, chiar şi când nu mă puteai vedea.*

Năruire se opri din vorbit, lăsând să se aşeze liniştea, atât în mintea ei, cât şi afară.

Când eşti singură, nimeni nu te poate trăda, şopti o voce în fundul minţii sale. Vocea lui Reen. Cea pe care o auzea uneori, aproape reală, ca o conştiinţă. Socotise de la sine înţeles că vocea era parte a minţii ei, o rămăşiţă de la învăţăturile lui Reen. Un instinct.

Oricine te va trăda, Vin, zise vocea repetând un sfat pe care i-l dădea adesea. Şi, vorbind, vocea deveni treptat, de la cea a lui Reen, la cea a lui Năruire. *Oricine.*

Întotdeauna am fost cu tine. M-ai auzit în minte încă din primii tăi ani de viaţă.

CAPITOLUL 46

Evadarea lui Năruire merită nişte explicaţii. E un lucru pe care până şi eu l-am înţeles cu greutate.

Năruire nu putea să-şi fi folosit puterea la Fântâna Înălţării. Puterea era a lui Dăinuire, opusul fundamental al lui Năruire. Şi, adevărat, o confruntare directă dintre cele două forţe ar fi provocat distrugerea amândurora.

Închisoarea lui Năruire, totuşi, a fost făurită de acea putere. Era, aşadar, acordată cu puterea lui Dăinuire – chiar puterea Fântânii. Când puterea aceea a fost eliberată şi răspândită, şi nu folosită, a acţionat ca o cheie. Şi această „descuiere" l-a eliberat, în cele din urmă, pe Năruire.

— Bine, spuse Boare, vrea cineva să emită ipoteze asupra felului în care spionul nostru a ajuns o figură pseudo-religioasă de luptător pentru libertate?

Sazed clătină din cap. Stăteau în adăpostul subteran de sub Cantonul Inchiziţiei. Boare, susţinând că se săturase de raţiile de călătorie, ceruse unor soldaţi să deschidă nişte cutii cu provizii din grotă, pentru pregătirea unei mese mai acceptabile. Sazed s-ar fi putut plânge, însă grota era atât de bine aprovizionată, încât niciun mâncău de talia lui Boare n-ar fi reuşit să facă prea multă pagubă.

Aşteptaseră întreaga zi întoarcerea lui Fantomă. Oraşul se afla într-o stare de încordare încrâncenată şi majoritatea contactelor lor se făcuseră nevăzute, ascunzându-se de paranoia Cetăţeanului în privinţa unei rebeliuni. Patrule mărşăluiau pe străzi, iar un număr mare de trupe îşi făcuseră tabăra chiar lângă clădirea Cultului. Sazed se temea ca Cetăţeanul să nu-i asocieze cu apariţia lui Fantomă la execuţii. Se părea că zilele în care te puteai deplasa liber prin oraş se sfârşiseră.

— De ce nu s-a întors? întrebă Alirianne.

Ea şi cu Boare stăteau la o masă lucrată meşteşugit, şterpelită din conacul gol al unui nobil. Se schimbaseră, fireşte, iarăşi în hainele lor fine – Boare în costum, Alirianne într-o rochie de culoarea piersicii. Se schimbau mereu cât mai iute cu putinţă, dornici parcă să sublinieze faţă de ei înşişi cine erau cu adevărat.

Sazed nu luase masa cu ei; nu-i prea era foame. Căpitanul Goradel se sprijinea într-un raft cu cărţi, ceva mai încolo, atent la sarcinile sale. Deşi acest bărbat de treabă arbora zâmbetul său obişnuit, Sazed îşi dădea seama, din ordinele date soldaţilor, că îl îngrijora posibilitatea unui atac. Se asigura că Boare, Alirianne şi Sazed rămâneau în

adăpostul cavernei. Mai bine prinşi în capcană decât morţi.

— Sunt sigur că băiatul e bine, draga mea, zise Boare răspunzând în sfârşit întrebării lui Alirianne. Probabil că nu s-a întors fiindcă se teme să ne implice în ce a făcut astăzi.

— Ori asta, spuse Sazed, ori nu poate trece de străjile de afară.

— S-a strecurat el într-o clădire în flăcări în vreme ce noi ne uitam, dragul meu, zise Boare, aşa că mă îndoiesc că ar avea probleme cu vreo câţiva bătăuşi, mai ales acum că s-a întunecat.

Alirianne clătină din cap.

— Ar fi fost mai bine dacă reuşea să se furişeze şi din clădirea aceea, nu să sară de pe acoperiş în faţa tuturor.

— Poate, zise Boare. Dar parte din rolul de rebel justiţiar e şi să-ţi laşi duşmanii să ştie de ce eşti în stare. Efectul psihologic produs de saltul de pe o clădire în flăcări, cu un copil în braţe e cât se poate de nimerit. Şi încă s-o faci în faţa tiranului care a încercat să execute copilul? Habar nu am avut că dragul şi micul nostru Fantomă e aşa de înclinat către dramă!

— Nu mai e aşa de mic, cred, rosti Sazed cu voce scăzută. Ne-am obişnuit să-l ignorăm prea mult.

— Obiceiurile apar din rutină, dragul meu, zise Boare agitând furculiţa spre Sazed. I-am dat puţină atenţie fiindcă arareori a avut vreun rol important de jucat. Nu-i vina lui – era, pur şi simplu, tânăr.

— La fel şi Vin, observă Sazed.

— Vin, trebuie să recunoşti, e un caz mai special.

Sazed nu putea să nu recunoască asta.

— În orice caz, spuse Boare, când ne uităm la fapte, ce s-a întâmplat nu mai pare chiar atât de surprinzător. Fantomă a avut luni ca să se facă cunoscut celor din lumea fărădelegii din Urteau, şi e din ceata Supravieţuitorului. E logic că or să înceapă să aştepte salvarea de la el, la fel cum şi Luthadel a fost salvat de Kelsier.

— Uiţi un lucru, Lord Boare, făcu Sazed. A sărit de pe o casă cu două etaje şi a aterizat pe o stradă cu caldarâm. Nu scapi din aşa ceva fără oase rupte.

Boare cugetă câteva clipe.

— Zici că a aranjat căzătura? Poate a avut vreo platformă care să i-o uşureze?

Sazed clătină din cap.

— Cred că e cam prea de tot să credem că Fantomă a putut plănui, executa şi aranja un asemenea spectacol. I-ar fi trebuit ajutorul celor din lumea fărădelegii, lucru care ar fi distrus efectul. Dacă ar fi ştiut că supravieţuirea lui a fost un truc, atunci n-am mai fi auzit zvonurile care

circulă despre el.

— Atunci cum? întrebă Boare aruncând o privire fugară spre Alirianne. Doar nu vrei să sugerezi că Fantomă a fost, tot timpul ăsta, un *Născut-din-Ceaţă?*

— Nu ştiu, zise încetişor Sazed.

Boare scutură din cap, chicotind.

— Mă îndoiesc că s-ar fi putut ascunde de noi, dragul meu. Păi, ar fi trebuit să treacă prin toată harababura răsturnării Lordului Legiuitor, apoi a căderii Luthadelului, fără să arate vreo clipă că ar fi şi altceva decât un Cositorian! Refuz să accept una ca asta.

Sau, îşi spuse Sazed, *refuzi să accepţi că s-ar fi putut să nu descoperi adevărul.* Însă Boare avea dreptatea lui. Sazed îl cunoştea pe Fantomă din adolescenţă. Băiatul fusese stângaci şi timid, însă nu era un înşelător. Cerea multă imaginaţie să-ţi închipui că ar fi putut să fie un Născut-din-Ceaţă încă de la început.

Dar Sazed văzuse şi săritura aceea. Văzuse graţia saltului, concentrarea şi îndemânarea cuiva care arde fludor. Sazed se trezi că se gândeşte la cupruminţile sale, în care ar fi putut găsi alte exemple de persoane cu manifestări Allomantice subite. Putea oare cineva să fie mai întâi un Ceţurian, apoi să se transforme într-un Născut-din-Ceaţă deplin?

Era un lucru simplu, legat de misiunea sa de ambasador. Poate că, dacă stătea puţin să caute prin depozitele de memorie, dacă cerceta după exemple…

Se opri. *Nu fi aiurit,* îşi zise. *Îţi cauţi scuze şi atâta tot.* Ştii *că este imposibil ca un Allomant să capete puteri noi. N-o să găseşti exemple, fiindcă nu există niciunul.*

Nu trebuia să-şi cerceteze metalminţile. Le lăsase deoparte dintr-un motiv întemeiat – nu putea fi un Păstrător, nu putea împărtăşi cunoaşterea adunată până ce nu separa adevărul de minciună.

M-am lăsat abătut din drum în ultimul timp, îşi spuse cu hotărâre, ridicându-se de la locul său şi lăsându-i în spate pe ceilalţi. Se duse în „camera" lui din tainiţă, un ungher unde nişte aşternuturi atârnate făceau să nu-i mai poată vedea pe ceilalţi. Pe masă se găsea portofoliul. În colţ, lângă un raft plin de cutii de tablă, se afla desaga plină cu metalminţi.

Nu, îşi zise. *Mi-am jurat. O să-mi ţin jurământul. N-o să devin un ipocrit doar fiindcă apare* o *nouă religie şi-mi face cu ochiul. Voi fi puternic.*

Se aşeză la masă, deschise portofoliul şi scoase următoarea foaie care venea la rând. Înfăţişa credinţele poporului Nelazan, care-l

veneraseră pe zeul Trell. Sazed avusese mereu o slăbiciune pentru religia aceea, datorită accentului pe care îl punea pe învăţătură, studiu, matematică şi ceruri. O păstrase pentru mai la sfârşit, dar mai mult din îngrijorare. Voise să amâne ce ştia că se va petrece.

Şi fireşte, de îndată ce începu să citească, văzu lipsurile în doctrină. Drept, poporul Nelazan fusese cunoscător într-ale astronomiei, însă învăţăturile despre viaţa de apoi le erau schematice – aproape lipsite de sens. Doctrina era vagă intenţionat, spuneau, fiindcă voiau să permită tuturor să descopere singuri adevărul. Citind toate acestea, însă, Sazed se simţea frustrat. La ce era bună o religie fără răspunsuri? De ce să crezi în ceva, dacă răspunsul la jumătate dintre întrebări era „Întreabă-l pe Trell şi el va răspunde”?

Nu renunţă imediat la religie. Se strădui să o lase deoparte pentru moment, recunoscând că nu se găsea în cea mai bună dispoziţie pentru studiu. De fapt, simţea că nu are dispoziţie pentru nimic.

Dacă Fantomă chiar a devenit Născut-din-Ceaţă? se întrebă, revenind la conversaţia de dinainte. Părea imposibil. Însă multe lucruri pe care crezuseră că le ştiu despre allomanţie – ca de pildă existenţa a doar zece metale – se dovedise ceva fals, introdus de Lordul Legiuitor pentru a ascunde nişte secrete puternice.

Poate că *era* posibil ca un Allomant să manifeste pe neaşteptate puteri noi. Sau poate că erau motive mai pământeşti pentru care lui Fantomă îi ieşise o săritură atât de lungă. Poate că avea legătură cu lucrul care făcea ochii lui Fantomă atât de sensibili. Droguri, poate?

Oricum ar fi fost, îngrijorarea lui Sazed în privinţa a ce urma să se întâmple îl împiedica să se concentreze asupra studiului religiei Nelzienilor, cum ar fi trebuit. Simţea necontenit că ceva extrem de important era pe cale să se petreacă. Şi Fantomă era în mijlocul acestui fapt.

Pe unde umbla băiatul acela?

— Ştiu de ce eşti atât de tristă, zise Fantomă.

Beldre se întoarse spre el, cu un chip pe care se vedea uimirea. Nu-l văzu de la început. Probabil că era prea cufundat în umbrele ceţoase. Îi era tot mai greu să-şi dea seama.

Păşi înainte, peste peticul de pământ ce fusese cândva grădina casei Cetăţeanului.

— Mi-am dat seama, zise Fantomă. La început, am crezut că tristeţea are de-a face cu grădina asta. Cândva trebuie să fi fost frumoasă. Ai văzut-o, poate, atunci, înainte ca fratele tău să poruncească ca toate grădinile să fie arate. Aveai de-a face cu

nobilimea şi trăiai, probabil, printre nobili.

Fata păru surprinsă.

— Da, ştiu, zise Fantomă. Fratele tău e un Allomant. Un Monedazvârlitor; i-am simţit Împingerile. În ziua aceea, în Groapa Pieţei.

Fata rămase tăcută – mai frumoasă decât ar fi putut vreodată grădina să fie – însă dădu un pas înapoi, întâlnindu-i, în cele din urmă, privirea prin pâclă.

— Până la urmă, continuă Fantomă, am hotărât că greşesc. Nimeni nu plânge atât o simplă grădină, oricât de frumoasă. M-am gândit, apoi, că tristeţea din ochii tăi se datorează opreliştii de a participa la sfaturile fratelui tău. Mereu te trimite afară, în grădină, cât se întâlneşte cu funcţionarii săi cei mai importanţi. Ştiu cum e să te simţi lipsit de folos şi exclus printre oameni de vază.

Mai făcu un pas spre ea. Pământul aspru era răscolit sub picioarele sale, acoperit cu câteva degete de cenuşă, jalnică amintire a ceea ce fusese cândva sol fertil. În dreapta sa se afla tufişul singuratic la care Beldre venea adesea să se uite. Nu-l privi; îşi aţinu privirea asupra ei.

— Am greşit, zise. Să nu participi la sfaturile fratelui tău te-ar fi necăjit, dar nu te-ar fi îndurerat. Nu ai fi arătat un asemenea regret. Acum cunosc mâhnirea asta. Am ucis, în după-amiaza asta, pentru prima oară. Am ajutat la răsturnarea unor imperii şi la construirea altora noi, şi n-am ucis, până azi, niciun om.

Se opri şi i se uită în ochi.

— Da, ştiu mâhnirea asta. Încerc doar să-mi dau seama de ce o simţi *tu.*

Beldre îi întoarse spatele.

— N-ar trebui să fii aici, zise. Sunt paznici care veghează…

— Nu, zise Fantomă, nu mai sunt. Quellion a trimis prea mulţi oameni în oraş – se teme de o revoluţie, ca în Luthadel. Precum cea pe care el însuşi a stârnit-o aici, când a luat puterea. Are dreptate să se teamă, dar a greşit lăsându-şi palatul atât de prost păzit.

— Omoară-l, şopti Kelsier. Quellion e înăuntru, e ocazia perfectă. O merită, iar tu o ştii.

Nu! îşi zise Fantomă. *Nu astăzi. Nu în faţa ei.*

Beldre îl privi iarăşi, iar privirea i se aspri.

— De ce ai venit? Să mă chinuieşti?

— Să-ţi spun că înţeleg, zise Fantomă.

— Cum poţi spune asta? Nu mă înţelegi… nu mă cunoşti.

— Ba cred că da. Ţi-am văzut astăzi ochii, când te uitai la acei oameni ce erau mânaţi către moarte. Te simţi vinovată. Vinovată de

crimele fratelui tău. Eşti mâhnită fiindcă simţi că ar trebui să-l poţi opri.

Mai făcu un pas.

— Nu poţi, Beldre. A fost corupt de putere. Odată a fost, poate, un om bun, dar nu mai este. Îţi dai seama ce face? Fratele tău ucide oameni doar ca să obţină allomanţi. Îi prinde, apoi ameninţă că le ucide familiile dacă nu fac ce le cere. Sunt faptele acestea ale unui om bun?

— Eşti un prostovan, şopti Beldre, fără să-i întâlnească privirile.

— Ştiu, zise Fantomă. Ce înseamnă câţiva morţi când e vorba de stabilitatea unui regat?

Se opri şi clătină din cap.

— Ucide copii, Beldre. Şi o face doar ca să acopere faptul că strânge allomanţi.

Beldre rămase tăcută un moment.

— Pleacă, zise apoi.

— Vreau să vii cu mine.

Fata înălţă privirea.

— O să-l răstorn pe fratele tău, zise Fantomă. Sunt un tovarăş al Supravieţuitorului însuşi. L-am doborât pe Lordul Legiuitor – Quellion nu va fi mare lucru pentru noi. Nu trebuie să fii aici când se prăbuşeşte.

Beldre pufni uşor, în batjocură.

— Nu-i vorba doar de siguranţa ta, zise Fantomă. Dacă ni te alături, pentru fratele tău va fi o lovitură puternică. Poate că-l va convinge că greşeşte. Ar putea exista o cale mai paşnică de a obţine asta.

— În trei bătăi de inimă o să încep să ţip, zise Beldre.

— Nu mă tem de paznicii tăi, zise Fantomă.

— Nu mă îndoiesc. Dar dacă vin, va trebui să ucizi iarăşi.

Fantomă şovăi. Rămase unde era totuşi, fără să creadă ce-i spunea.

Aşa că Beldre se puse pe ţipat.

— Du-te şi-l omoară! zise Kelsier peste ţipetele fetei. Acum, până nu-i prea târziu! Străjile pe care le-ai ucis – îi ascultau ordinele. El, *Quellion,* e adevăratul monstru.

Fantomă scrâşni cu năduf din dinţi şi-o luă în sfârşit la goană, îndepărtându-se de Beldre şi de ţipetele ei, lăsându-l pe Quellion în viaţă.

Mormanul de inele, cleme, verigi, brăţări şi alte bucăţi de metal strălucea pe masă ca o comoară din poveste. Sigur, majoritatea metalelor erau mai degrabă obişnuite. Fier, oţel, cositor, aramă. Fără aur sau atiu.

Însă, pentru un feruchimist, metalele valorau cu mult mai mult decât preţul lor de vânzare. Erau baterii, depozite ce puteau fi umplute, apoi

golite. Ceva făcut din fludor, de pildă, putea fi umplut cu tărie. Umplerea sa îl secătuia de puteri, pentru o vreme, pe feruchimist – făcându-l atât de slab încât şi sarcina cea mai simplă devenea o povară – însă merita preţul. Fiindcă, la nevoie, putea extrage de acolo putere.

Multe dintre metalminţi, răsfirate pe masă în faţa lui Sazed, erau deocamdată goale. Sazed le folosise ultima oară în timpul oribilei bătălii ce se sfârşise cu căderea – apoi salvarea – oraşului Luthadel, cu un an şi ceva mai devreme. Bătălia aceea îl sleise în mai multe chipuri. Zece inele înşiruite pe masă, fuseseră folosite împotriva lui, cât pe ce să-l omoare. Marsh le azvârlise în Sazed ca pe nişte monede, străpungându-i pielea. Însă asta îi îngăduise lui Sazed să le extragă puterea şi să se vindece.

În mijlocul colecţiei se aflau cele mai de preţ metalminţi. Patru brăţări – meşteşugite pentru a fi prinse în susul antebraţelor – stăteau netede şi lucitoare, făcute din cuprul cel mai pur. Erau cele mai mari metalminţi ale sale, fiindcă duceau cel mai însemnat conţinut. Cuprul purta amintiri. Un feruchimist putea lua imagini, gânduri sau sunete care-i erau proaspete în minte şi să le aşeze acolo. Aflate înăuntru, acestea nu păleau şi nu se schimbau, cum se putea întâmpla cu amintirile ţinute în minte.

În tinereţea lui Sazed, un bătrân feruchimist citise cu voce tare întregul conţinut al cupruminţilor sale. Sazed depozitase cunoaşterea în propriile-i cupruminţi; reprezentau întreaga ştiinţă a Păstrătorilor. Lordul Legiuitor se străduise din greu să şteargă amintirile despre trecut ale populaţiei. Însă Păstrătorii le adunaseră – poveşti despre cum fusese lumea înainte de venirea cenuşii şi înainte ca soarele să devină roşu. Păstrătorii ţinuseră minte nume de locuri şi de regate, strânseseră înţelepciunea celor ce pieriseră.

Şi memorizaseră religiile interzise de Lordul Legiuitor. Pe acestea se străduise el cu multă râvnă să le distrugă, aşa încât Păstrătorii lucraseră cu râvnă la fel de multă pentru a le salva – pentru a le pune bine în metalminţi, pentru ca într-o zi să poată fi învăţate din nou. Mai presus de orice, Păstrătorii căutaseră un lucru: cunoaştere despre propria lor religie, credinţele norodului din Terris. Acestea fuseseră uitate în timpul haosului distrugător ce urmase ascensiunii Lordului Legiuitor. Însă, cu toate veacurile de trudă, Păstrătorii nu izbutiseră să recupereze această cunoaştere, cea mai preţioasă dintre toate.

Mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi găsit-o, cugetă Sazed apucând o oţelminte şi începând s-o lustruiască. *Probabil că nimic.* Lăsase pentru moment deoparte frunzărirea portofoliului, simţindu-se prea deznădăjduit ca să poată studia.

Îi mai rămâneau cincizeci de religii. De ce se păcălea singur, sperând să găsească mai mult adevăr în acestea decât în cele două sute cincizeci de dinainte? Niciuna dintre religii nu izbutise să supravieţuiască trecerii anilor. N-ar fi trebuit să le lase în pace şi gata? Cercetarea lor părea să ţină de eroarea uriaşă a muncii de Păstrător. Se străduiseră din răsputeri să-şi amintească credinţele oamenilor, dar acele credinţe se dovediseră deja neînstare să reziste. De ce să le aduci înapoi la viaţă? Părea un lucru la fel de lipsit de noimă ca şi punerea pe picioare a unui animal bolnav doar pentru a cădea iarăşi în colţii prădătorilor.

Lustrui mai departe. Îl văzu cu coada ochiului pe Boare, care-l privea. Domolitorul venise la Sazed în „cameră" plângându-se că nu poate dormi ştiind că Fantomă încă se află pe afară pe undeva. Sazed încuviinţase, însă îşi văzuse mai departe de lustruit. N-avea poftă de vorbă; voia doar să fie singur.

Boare, din păcate, se ridică şi se apropie.

— Uneori nu te înţeleg, Sazed.

— Nu intenţionez să fiu misterios, Lord Boare, spuse Sazed trecând la lustruitul unui inel mic de bronz.

— De ce ai atâta grijă de ele? întrebă Boare. Nici nu le mai porţi măcar. Mi se pare, de fapt, că te-ai lepădat de ele.

— Nu m-am lepădat de metalminţi, Lord Boare. Sunt, într-un fel, singurul lucru sfânt care mi-a mai rămas pe lume.

— Dar de purtat nu le porţi.

Sazed continuă să lustruiască inelul.

— Nu, n-o fac.

— Păi, de ce? Crezi că ea ar fi vrut asta? Era şi ea Păstrător… chiar crezi că ar fi vrut să-ţi laşi baltă metalminţile?

— Acest obicei al meu *nu* are a face cu Tindwyl.

— Aşa? făcu Boare, oftând şi aşezându-se la masă. Ce vrei să zici? Fiindcă, sincer, Sazed, mă încurci. Înţeleg oamenii. Mă supără că pe tine nu te pot înţelege.

— După Moartea Lordului Legiuitor, zise Sazed lăsând din mână inelul, ştii cu ce mi-am trecut timpul?

— Cu învăţătura, zise Boare. Ai plecat ca să refaci cunoaşterea pierdută a poporului din Ultimul Imperiu.

— Şi ţi-am spus vreodată cum a mers cu dăscălitul?

Boare scutură din cap.

— A mers prost, făcu Sazed şi luă un alt inel. Oamenilor nu le păsa de fapt. Nu erau interesaţi de religiile trecutului. Şi de ce să fi fost? De ce să venerezi ceva în care lumea *obişnuia* să creadă?

— Lumea e mereu interesată de trecut, Sazed.

— Interesată, poate, dar interesul nu e credinţă. Aceste metalminţi ţin de muzee şi biblioteci străvechi. Nu mai sunt de folos oamenilor moderni. În anii cârmuirii Lordului Legiuitor, noi, Păstrătorii am pretins că facem o muncă de căpătâi. Am *crezut* că asta făceam. Şi totuşi, până la urmă, nimic din ce-am întreprins n-a avut cu adevărat valoare. Vin n-a avut nevoie de cunoaşterea asta pentru a-l ucide pe Lordul Legiuitor. Sunt, probabil, ultimul dintre Păstrători. Gândurile din metalminţi vor muri odată cu mine. Şi, uneori, nu mă pot opri să nu regret asta. Nu-i o epocă pentru învăţaţi şi filosofi. Învăţaţii şi filosofii nu ajută la hrănirea copiilor înfometaţi.

— Şi de asta nu le mai porţi? zise Boare. Fiindcă le socoteşti fără folos?

— Ba chiar mai mult. Dacă le-aş purta, ar însemna să mă prefac. Să mă prefac că socotesc de folos lucrurile din ele, iar asta încă n-am decis. Dacă le-aş purta acum, ar fi ca o trădare. Le-am lăsat deoparte ca să le pot face dreptate. Nu sunt gata să cred, ca înainte că strângerea de cunoaştere şi religiile sunt mai importante decât acţiunea. Poate că dacă Păstrătorii ar fi luptat în loc să memorizeze doar, Lordul Legiuitor ar fi căzut cu veacuri în urmă.

— Dar *tu* ai rezistat, Sazed. Tu ai luptat.

— Nu mă mai reprezint pe mine însumi, Lord Boare, zise cu voce domoală Sazed. Îi reprezint pe toţi Păstrătorii, de vreme ce sunt, se pare, ultimul dintre ei. Şi, ultimul fiind, nu mai cred în lucrurile pe care le-am spus altădată. Nu pot, sincer fiind, să mă socotesc Păstrătorul care am fost cândva.

Boare oftă, scuturând din cap.

— N-are nicio noimă.

— Pentru mine are.

— Nu, cred că te-ai încurcat. Poate nu ţi se pare o lume pentru învăţaţi, dragul meu prieten, dar cred că ţi se va dovedi că greşeşti. Mi se pare că acum – când îndurăm bezna ce ar putea fi sfârşitul la toate – e vremea când aveam cea mai mare nevoie de cunoaştere.

— De ce? Ca să propovăduiesc unui om aflat pe moarte o religie în care nu cred? Să vorbesc despre un zeu, când ştiu că aşa ceva nu există?

Boare se aplecă spre el.

— Chiar crezi asta? Că nu ne priveşte nimeni de sus?

Sazed rămase tăcut un timp, încetinindu-şi lustruitul.

— Încă mai trebuie să decid asta cu siguranţă, zise în cele din urmă. Uneori am sperat să am parte de un pic de adevăr. Astăzi, însă,

nădejdea pare foarte îndepărtată. Pe tărâmul acesta e o întunecime, Boare, şi nu sunt sigur că ne putem împotrivi ei. Nu sunt sigur că vreau să mă împotrivesc ei.

Boare se arătă tulburat auzind asta. Deschise gura, însă, până să poată replica, prin grotă se auzi un vuiet. Inelele şi brăţările de pe masă se cutremurară şi zuruiră, iar încăperea întreagă porni să se zguduie. Se auzi un zuruit, de la cutii cu mâncare căzute – dar nu foarte multe, fiindcă oamenii căpitanului Goradel făcuseră treabă bună mutând proviziile la nivelul solului, ca să o scoată la capăt cu cutremurele.

În cele din urmă, zguduiturile se opriră. Boare se aşeză pe scaun cu faţa albă, uitându-se la tavanul grotei.

— Să ştii, Sazed, că de fiecare dată când vine câte un cutremur, mă întreb dacă e înţelept să ne ascundem într-o peşteră. Nu-i tocmai un loc sigur pentru cutremur, aşa mi se pare.

— Chiar nu avem de ales în clipa asta, zise Sazed.

— E adevărat, cred. Nu… nu ţi se pare că se îndesesc cutremurele astea?

— Ba da, zise Sazed culegând de pe jos o brăţară căzută. Aşa e.

— Poate că… regiunea asta e mai expusă, spuse Boare fără să pară convins.

Se întoarse şi se uită într-o parte, la căpitanul Goradel, care se apropia grăbit, ocolind un raft.

— Ah, ai venit să vezi dacă suntem bine, spuse Boare. Am supravieţuit fără probleme. Nu-i nicio problemă, dragul meu căpitan.

— Nu-i asta, zise Goradel gâfâind uşor. E Lordul Fantomă. S-a întors.

Sazed şi Boare schimbară o privire, apoi se ridicară din scaune şi-l urmară pe Goradel înspre partea din faţă a grotei. Îl găsiră pe Fantomă coborând treptele. Ochii îi erau neacoperiţi şi Sazed văzu pe chipul tânărului o expresie nouă, de îndârjire.

Noi chiar *nu i-am dat destulă atenţie flăcăului.*

Soldaţii dădură înapoi. Veşmintele lui Fantomă erau pătate de sânge, însă nu părea să fie rănit. Avea mantia arsă ici şi colo, iar capătul i se sfârşea într-o ruptură carbonizată.

— Bun, zise Fantomă observându-i pe Boare şi pe Sazed, sunteţi aici. Aţi avut necazuri de la cutremur?

— Fantomă? zise Boare. Nu, suntem bine. Nicio pagubă. Dar…

— N-avem vreme de trăncăneală, Boare, zise Fantomă trecând printre ei. Împăratul Venture vrea oraşul Urteau şi noi o să i-l oferim. Trebuie să începi să răspândeşti zvonuri prin oraş. Ar trebui să fie uşor – oamenii importanţi din lumea fărădelegii ştiu deja adevărul.

— Ce adevăr? întrebă Boare alăturându-i-se lui Sazed şi urmându-l pe Fantomă prin grotă.

— Quellion foloseşte allomanţi, zise Fantomă cu voce răsunătoare. Am dovada a ceea ce bănuiam înainte – Quellion recrutează Ceţurieni dintre cei pe care-i arestează. Îi salvează de la ruguri şi le ţine familiile ostatice. Se bazează, pe furiş, tocmai pe lucrul pe care-l respinge pe faţă. Întreaga bază a cârmuirii sale, aşadar, e o minciună. Dacă minciuna asta e dată în vileag, atunci întreg sistemul ar putea să se prăbuşească.

— E de căpătâi, am putea cu siguranţă face asta… zise Boare aruncându-i din nou lui Sazed o privire scurtă.

Fantomă continua să păşească iar Sazed îl urma, ţinându-se după el. Boare se depărtă, ca s-o aducă, probabil, şi pe Alirianne.

Fantomă se opri lângă marginea apei. Rămase aşa o clipă, apoi se răsuci spre Sazed.

— Spuneai că ai studiat mecanismul ce aduce apa aici, jos, abătând-o de la canale.

— Da.

— Există vreo cale de a inversa asta? Ca apa să curgă iarăşi pe străzi?

— Poate, spuse Sazed. Nu sunt sigur însă că am experienţa inginerească necesară pentru a înfăptui asta.

— Există în metalminţile tale cunoaştere care ne-ar ajuta?

— Păi… da.

— Atunci foloseşte-o.

Sazed tăcu, stânjenit.

— Sazed, zise Fantomă, nu avem prea mult timp – trebuie să cucerim oraşul înainte ca Quellion să decidă că vrea să ne atace şi să ne distrugă. Boare va răspândi zvonuri, iar eu voi găsi o cale de a-l da în vileag pe Quellion ca mincinos în faţa oamenilor săi. Este el însuşi un Allomant.

— Şi va fi destul asta?

— Da, dacă le dăm un alt conducător, zise Fantomă întorcându-se iar ca să se uite peste undele întunecate ale apei. Cineva care poate trece prin foc; cineva care poate aduce iarăşi apa pe străzile oraşului. Le dăm miracole şi un erou, apoi le arătăm că cel care-i conduce e un ipocrit şi un tiran. Pus în faţă cu asta, *tu* ce ai face?

Sazed nu răspunse îndată. Fantomă avea argumente bune, chiar şi despre faptul că metalminţile încă puteau fi de folos. Însă Sazed nu ştia ce să creadă despre schimbările ce avuseseră loc în tânăr. Fantomă părea mult mai capabil acum, însă…

— Fantomă, zise Sazed venind mai aproape şi vorbind îndeajuns de încet pentru ca soldaţii din spate să nu-l poată auzi. E ceva ce nu ne împărtăşeşti? Cum ai supravieţuit căderii de pe clădire? De ce-ţi acoperi ochii cu pânză?

— Eu… şovăi Fantomă, arătând o urmă a băiatului nesigur pe el care fusese cândva.

Fără să ştie de ce, Sazed se simţi mai confortabil văzând asta.

— Nu ştiu dacă pot să explic, Sazed, zise Fantomă, acum mai puţin încordat. Încă încerc şi eu să-mi dau seama. O să lămuresc totul. Poţi, deocamdată, să ai încredere în mine?

Flăcăul fusese întotdeauna sincer. Sazed îi privi ochii, ochii aceia pătimaşi.

Şi descoperi ceva important. Lui Fantomă îi păsa. Îi păsa de acest oraş, de răsturnarea de la putere a Cetăţeanului. Îi salvase mai devreme pe oamenii aceia, în vreme ce Sazed şi Boare se mulţumiseră să asiste de afară.

Lui Fantomă îi păsa, iar lui Sazed nu. Sazed se străduia totuşi – deşi era tot mai frustrat din cauza depresiei, care în seara asta îl apăsa mai mult decât de obicei.

Emoţiile îi fuseseră potrivnice în ultima vreme. Îi venea greu să studieze, să conducă oameni şi în general îi venea greu să facă orice. Dar când văzu privirea înflăcărată a lui Fantomă, aproape că reuşi să uite de griji pentru o clipă.

Dacă flăcăul voia să preia conducerea, atunci cine era el să se împotrivească?

Aruncă o privire în cameră, unde erau metalminţile. Trecuse mult timp de când le folosise. Îl ademeneau cu ştiinţa lor.

Cât timp nu predic religiile pe care le conţin, gândi, *nu sunt ipocrit. Folosirea unor cunoştinţe cerute de Fantomă va da, cel puţin, un sens suferinţei celor care au trudit pentru a aduna informaţii despre inginerie.*

Nu părea o scuză foarte solidă. Dar, confruntat cu Fantomă care avea să preia conducerea şi cu găsirea unui motiv bun pentru a folosi metalminţile, era suficientă.

— Prea bine, spuse Sazed. Voi face după cum ţi-e vrerea.

CAPITOLUL 47

Temniţa lui Năruire nu era precum cele pentru oameni. Nu era închis după gratii. De fapt, putea să se mişte în voie.

Închisoarea lui era, mai degrabă, una a neputinţei. Din perspectiva forţelor şi a zeilor, asta însemna echilibru. Dacă Năruire ar fi împins, închisoarea ar fi împins înapoi, lăsându-l fără puteri. Şi pentru că cea mai mare parte a puterilor îi fusese îndepărtată şi ascunsă, era incapabil să aibă vreun efect, altfel decât foarte subtil, asupra lumii.

Dar ar trebui să mă opresc aici şi să lămuresc ceva. Vorbim despre cum Năruire a fost „eliberat" din temniţă. Acesta este un lucru înşelător. Eliberarea puterii la Fântână a stricat echilibrul menţionat mai sus, înclinând balanţa în favoarea lui. Însă era încă prea slăbit pentru a distruge lumea cât ai clipi, după cum râvnea. Această slăbiciune era cauzată într-o măsură de o parte a puterii lui Năruire – chiar trupul său – care îi fusese luată şi tăinuită.

Tocmai din această pricină devenise Năruire atât de obsedat de găsirea acelei părţi tăinuite.

Elend stătea în picioare, între ceţuri.

Cândva le socotise derutante. Ele erau necunoscutul – ceva misterios şi neprietenos, ceva care aparţinea allomanţilor şi nicidecum oamenilor obişnuiţi.

Dar iată, acum era el însuşi un Allomant. Privea la rotocoalele de vapori care se tot mişcau şi învârteau. Râuri pe cer. Aproape se simţea tras, spre ele, de un curent-Fantomă. Când îşi arătase pentru prima dată puterile Allomantice, Vin îi explicase zicerea lui Kelsier, acum dispreţuită. *Ceţurile ne sunt prietene. Ne ascund. Ne apără. Ne dau putere.*

Elend continuă să privească atent spre cer. Trecuseră trei zile de când Vin fusese capturată.

Nu ar fi trebuit să-i îngădui să plece, îşi spuse iar, cu inima strânsă. *Nu ar fi trebuit să aprob un plan atât de primejdios.*

Vin fusese mereu cea care îi purtase de grijă. Cum să procedeze acum, când era în pericol? Elend se simţea neputincios. Dacă ar fi fost invers, Vin ar fi găsit o cale de a intra în oraş şi de a-l salva. L-ar fi asasinat pe Yomen, şi tot ar fi făcut *ceva.*

Şi totuşi Elend nu avea flerul ei, dârzenia ei neînfricată. Era mai bun la făcut planuri şi se pricepea mult prea bine la politică. Nu *putea* să-şi rişte viaţa pentru a o salva. Îşi riscase deja pielea o dată şi, făcând asta,

pusese soarta întregii oştiri în primejdie. Nu-i putea lăsa pe ei în urmă şi să se aventureze de unul singur, mai ales nu pentru a merge în Fadrex, unde Yomen se dovedise a fi deja un manipulator iscusit.

Nicio veste de la Yomen. Elend se aştepta la nişte pretenţii de răscumpărare şi era îngrozit de ce ar trebui să facă în cazul în care acestea apăreau. Putea da la schimb soarta lumii pentru viaţa lui Vin? Nu. Vin fusese nevoită să ia o decizie asemănătoare la Fântâna Înălţării şi făcuse alegerea corectă. Elend trebuia să-i urmeze exemplul, trebuia să fie puternic.

Şi totuşi îl apuca groaza numai când se gândea la ea în captivitate. Doar vârtejurile de ceaţă păreau să-l mai liniştească.

Va fi bine, îşi spuse, nu pentru prima dată. *E vorba de Vin. Va găsi ea o cale de ieşire. Va fi bine…*

I se părea straniu lui Elend că, după o viaţă în care ceţurile i se păruseră neliniştitoare, acum le găsea alinătoare. Vin nu le mai vedea cu aceiaşi ochi. Elend îşi putea da seama din purtarea ei, din cuvintele sale. Nu avea încredere în ceţuri. Şi era de înţeles. Până la urmă, ele se schimbaseră cumva – aducând distrugere şi moarte.

Şi totuşi, lui Elend îi venea greu să se îndoiască de ceţuri. Pur şi simplu le *simţea* în regulă. Cum să-i fie tocmai ele duşman? Îi dădură târcoale uşor când el incendie metale, ca nişte frunze purtate de un vânt zglobiu. Cum stătea aşa, păreau să-i aline gândurile negre despre prinderea lui Vin, întărindu-i credinţa că va găsi ea o cale de scăpare.

Oftă, scuturând din cap. Cine era el să se încreadă mai degrabă în propriile instincte decât în cele ale lui Vin în privinţa ceţurilor? Instinctele ei luaseră naştere dintr-o viaţă de luptă pentru supravieţuire. El ce avea? Instincte născute dintr-o viaţă de mers la petreceri şi dans.

Un zgomot veni din spatele său. Paşi. Elend se întoarse şi văzu doi slujitorii cărându-l pe Cett în scaunul său.

— Afurisitul ăla de Brutal nu-i prin preajmă, sper? întrebă Cett în timp ce slugile îl aşezau.

Elend clătină din cap, iar Cett alungă servitorii cu o mişcare a mâinii.

— Nu, îi răspunse Elend. Cercetează un fel de conflict între soldaţi.

— Ce-a mai fost de data asta?

— O încăierare, zise Elend, întorcându-şi privirea către focurile de veghe din Fadrex.

— Oamenii sunt neastâmpăraţi. Seamănă puţin cu kolosşii, să ştii. Dă-le pace un timp şi o să se bage în belele.

Kolosşii seamănă cu ei, de fapt, gândi Elend. *Ar fi trebuit să ne dăm seama mai devreme. Sunt oameni – doar că oameni reduşi la cele mai de bază emoţii.*

Cett rămase în ceaţă, tăcut, pentru câteva clipe, iar Elend îşi reluă contemplarea.

În cele din urmă, Cett vorbi, cu o voce blândă, care nu-i era caracteristică.

— E ca şi moartă, fiule. Ştii asta.

— Nu, nu ştiu.

— Nu e invincibilă. E un Allomant al naibii de bun, ce-i drept. Dar las-o fără metale…

Te-ar surprinde, Cett.

— Nici măcar nu pari îngrijorat, zise Cett.

— Poate.

— Pregătim un atac? Să încercăm să o luăm înapoi?

— Acesta este un asediu, Cett. Ideea este să *nu* atacăm.

— Şi proviziile noastre? Demoux a fost nevoit să înjumătăţească astăzi raţiile soldaţilor. Dacă avem noroc, poate nu murim de foame până-l facem pe Yomen să se predea.

— Încă mai avem vreme.

— Nu prea multă. Nu cu revolta din Luthadel.

Cett tăcu preţ de o clipă, apoi îşi urmă vorba.

— Alţi cercetaşi s-au întors astăzi. Au raportat aceleaşi lucruri.

Toţi aduceau aceleaşi veşti. Elend permisese ca Cett să trimită oşteni în satele învecinate, să sperie oamenii, poate chiar să pună mâna pe nişte provizii, dar fiecare grup se întorsese cu mâna goală, cu aceeaşi poveste.

În regatul lui Yomen, oamenii mureau de foame. Satele erau la limita supravieţuirii. Oştenii nu avuseseră inimă să le facă rău, şi nici n-aveau ce să le mai ia.

Elend se întoarse către Cett.

— Crezi că sunt un conducător nepriceput, nu-i aşa?

Cett ridică privirea, apoi se scărpină în barbă.

— Da, recunoscu el. Dar, ei bine… Elend, ai o calitate care mi-e mi-a lipsit ca rege.

— Şi care e asta?

Cett ridică din umeri.

— Oamenii te plac. Oştenii se încred în tine şi ştiu că ai o inimă mult prea bună ca să-ţi fie bine. Ai un efect straniu asupra lor. Flăcăii aceia ar fi trebuit să aştepte cu sufletul la gură prădarea satelor, chiar şi a celor sărmane. Mai ales dacă te gândeşti că au nervii întinşi şi deja am avut încăierări în tabără. Şi totuşi nu a fost aşa. La naiba, câtorva li s-a făcut atât de milă de ţărani, că au mai rămas câteva zile să-i ajute pe oameni să ude câmpurile şi să le repare o parte din bordeie.

Cett oftă, clătinând din cap.

— Acum câţiva ani, aş fi râs de oricine ar fi ales loialitatea ca fundament al domniei. Dar, iată… cu lumea făcută bucăţi, până şi eu aş prefera să mă pot bizui pe cineva, mai degrabă decât să mă tem. Pesemne de aceea soldaţii se poartă aşa.

Elend încuviinţă.

— Am crezut că asediul este o idee bună, zice Cett. Dar nu cred că o să mai ţină mult, fiule. Cenuşa cade prea tare şi nu mai avem provizii. Toată treaba se transformă într-o învălmăşeală. Trebuie să lovim şi să luăm tot ce putem din Fadrex, apoi să ne retragem în Luthadel şi să încercăm să rezistăm până spre vară, cât să aibă oamenii noştri ceva recolte.

Elend tăcu, apoi se întoarse, privind într-o parte, căci auzise altceva venind dintre ceţuri. Ţipete şi înjurături. Era un zgomot slab – probabil că Cett nu-l putea auzi. Elend plecă în grabă în direcţia zgomotului, lăsându-l în urmă.

O altă bătaie, realiză Elend când se apropie de unul dintre focurile pentru gătit. Auzi ţipete, răcnete şi oameni certându-se. *Cett are dreptate. Buni la suflet au ba, oamenii noştri sunt tot mai neliniştiţi. Am nevoie…*

— Încetaţi imediat! strigă o altă voce. În faţă, printre ceţurile întunecate, Elend văzu siluete mişcându-se în lumina focului. Recunoscu vocea; Generalul Demoux ajunsese la faţa locului.

Elend încetini. Mai bine să se ocupe generalul de dezordinea creată. Era o mare diferenţă între a fi disciplinat de propriul comandant militar sau de împăratul tău. Era spre binele oamenilor ca Demoux să fie cel care-i pedepseşte.

Bătaia, totuşi, nu se opri.

— Încetaţi! strigă iar Demoux, amestecându-se în conflict. O parte dintre scandalagii îi dădură ascultare, trăgându-se îndărăt. Alţii, pur şi simplu, continuară să se bată. Demoux se băgă în încăierare, încercând să-i despartă pe cei doi bătăuşi.

Şi unul dintre ei îl pocni. Direct în faţă, trântindu-l pe Demoux la pământ.

Elend înjură, lăsă să-i scape o monedă şi se Împinse înainte. Coborî chiar în centrul zonei luminate de foc, Împingând cu Domolire pentru a calma spiritele.

— Încetaţi, tună el.

Aşa şi făcură, nemişcaţi, unul dintre ei deasupra generalului Demoux.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Elend furios.

Soldaţii îşi plecară privirea.

— Ei bine? mai zise el întorcându-se către soldatul care-l lovise pe Demoux.

— Iertare, Măria Ta, mormăi omul. Noi doar…

— Vorbeşte, soldat, îi porunci Elend îndreptând degetul către el şi Domolind emoţiile omului, care deveni docil.

— Ei bine, Măria Ta… Sunt blestemaţi, să ştii. Din pricina lor a fost prinsă domniţa Vin. Vorbeau de Supravieţuitor şi de binecuvântările lui, şi asta mi s-a părut curată prefăcătorie, ştii? Apoi, fireşte că şeful lor şi-a făcut apariţia şi ne-a cerut să încetăm. Eu doar… ei bine, m-am săturat să-i aud, asta-i tot.

Elend se încruntă, mâniat. Atunci, câţiva Ceţurieni din oştire – cu Ham în frunte – îşi făcură loc prin gloată. Ham îl privi în ochi pe Elend, iar acesta îi făcu semn cu capul către oamenii care se încăieraseră. Din două mişcări, Ham îi adună pentru mustrare. Elend merse şi îl ridică pe Demoux în picioare. Căruntul general părea mai buimac decât oricând.

— Iertare, Măria ta, spuse în şoaptă. Trebuia să-mi dau seama ce o să se întâmple… Trebuia să fiu pregătit.

Elend clătină din cap. Cei doi priviră tăcuţi până li se alătură şi Ham, ai cărui oameni de ordine împinseră scandalagiii deoparte. Restul mulţimii se împrăştie, întorcându-se la corvezi. Focul solitar continuă să ardă în noapte, ca un simbol al nenorocului.

— Am recunoscut câţiva dintre oameni, zise Ham apropiindu-se de Elend şi de Demoux, în vreme ce bătăuşii erau luaţi de acolo. Căzuţi-în-Ceaţă.

Căzuţi-în-Ceaţă. Oameni pe care, ca şi Demoux, ceaţa îi îmbolnăvise cu săptămânile, nu doar o zi.

— Asta-i *culmea,* spuse Elend. Bine, au fost bolnavi ceva mai mult timp. Asta nu-i face blestemaţi.

— Nu înţelegi superstiţiile, Măria Ta, interveni Demoux, clătinând din cap şi frecându-şi bărbia. Oamenii *caută* pe cineva pe care să dea vina pentru nenorocul lor. Şi… ei bine, e lesne de înţeles de ce simt ei că norocul i-a părăsit în ultima vreme. Au fost aspri cu *oricine* a fost îmbolnăvit de ceţuri; doar că mai agresivi au fost cu cei care s-au vindecat mai greu.

— Refuz să accept astfel de nerozii în armata mea, rosti Elend. Ham, ai văzut că unul dintre acei oameni l-a lovit pe Demoux?

— L-au *lovit?* întrebă Ham uimit. Pe generalul lor?

Elend încuviinţă.

— Bărbatul masiv cu care discutam. Brill parcă îl cheamă. Ştii ce trebuie făcut.

Ham înjură, ferindu-şi privirea.

Demoux părea să nu se simtă tocmai în apele lui.

— Poate am putea numai… să-l aruncăm în carceră sau ceva.

— Nu, zise Elend printre dinţi. Nu, respectăm litera legii. Dacă şi-ar fi lovit căpitanul, poate l-am fi iertat. Dar să-mi lovească înadins unul dintre generali? Bărbatul va fi executat. Şi-aşa disciplina e tot mai slabă.

Ham nu se uită înspre el.

— Şi cealaltă bătaie unde a trebuit să-i despart a fost tot între un grup de soldaţi obişnuiţi şi un grup de Căzuţi-în-Ceaţă.

Elend scrâşni din dinţi de năduf. Demoux îl privi, totuşi, în ochi. *Ştii ce trebuie făcut,* părea să-i zică.

A fi rege nu înseamnă mereu a face ceea ce pofteşti, îi spusese Tindwyl adesea. *Înseamnă a face ceea ce trebuie făcut.*

— Demoux, zise Elend. Cred că problemele din Luthadel sunt chiar mai grave decât problemele cu disciplina. Penrod ne-a cerut ajutorul. Vreau să încropeşti o mică armată şi să o conduci de-a lungul canalului împreună cu trimisul, Conrad. Oferă-i ajutor lui Penrod şi readu ordinea în oraş.

— Da, Măria Ta. Câţi oşteni să iau?

Privirile li se întâlniră.

— Cam trei sute ar trebui să fie îndeajuns.

Era numărul celor Căzuţi-în-Ceaţă. Demoux înclină din cap ascultător, apoi se retrase în întunericul nopţii.

— Ai procedat corect, El, îi spuse cu voce blândă Ham.

— Nu e adevărat, îi răspunse Elend. La fel cum nu e corect să execut un soldat pentru o singură greşeală de judecată. Dar trebuie să ţinem oştirea asta laolaltă.

— Aşa o fi.

Elend se întoarse, privind prin ceaţă. Înspre oraşul Fadrex.

— Cett are dreptate, spuse în cele din urmă. Nu putem să stăm pironiţi aici, nu cât timp lumea moare.

— Şi ce putem face în această privinţă? întrebă Ham.

Elend ezită. Chiar, ce puteau face? Să se retragă şi să o lase pe Vin – şi probabil întregul imperiu – să-şi capete osânda? Să atace, ducând mii de oameni la pieire, şi să devină cuceritorul de care se temea? Oare nu era nicio altă cale pentru a pune mâna pe oraş?

Elend îi întoarse spatele lui Ham şi se aventură în întunericul nopţii. Îşi croi drum până la cortul lui Noorden, cu Ham urmându-l curios. Fostul obligator era treaz, fără îndoială. Noorden se culca la ore neobişnuite. Se ridică în grabă când Elend păşi în cortul său, făcând o

plecăciune.

Acolo, pe masa sa, Elend găsi ce dorea. Sarcina pe care i-o dăduse lui Noorden în grijă. Hărţi. Mişcarea trupelor.

Poziţia cetelor de kolosşi.

Yomen refuză să se lase intimidat de forţele mele, gândi Elend. *Ei bine, atunci hai să vedem dacă pot schimba sorţii de izbândă în defavoarea lui.*

CAPITOLUL 48

Odată „eliberat", Năruire deveni capabil să intervină direct asupra lumii. Dovada cea mai clară era că a făcut munţii să producă şi mai multă cenuşă, iar lumea să se dezintegreze. De fapt, sunt de părere că o mare parte din energia lui Năruire era orientată înspre aceste sarcini.

De asemenea, era capabil să influenţeze şi să controleze şi mai mulţi oameni ca înainte. Dacă pe vremuri putea influenţa doar o mână de indivizi aleşi pe sprânceană, acum putea manevra întregi armate de kolosşi.

Pe măsură ce zilele se scurgeau în grotă, Vin regreta tot mai mult că răsturnase opaiţul. Încercase să îl îndrepte, orbecăind prin întuneric. Însă uleiul se vărsase. Era ferecată în beznă, împreună cu ceva ce voia să distrugă lumea.

Uneori putea simţi fiinţa aceea, pulsând alături de ea, privind-o în linişte – precum cineva care cască gura, fascinat, la un carnaval. Alteori dispărea. Fără îndoială, zidurile nu însemnau nimic pentru el. Prima dată când dispăruse, Vin se simţise uşurată. Însă, după doar câteva clipe, auzise în minte vocea lui Reen. *Nu te-am părăsit,* îi spusese. *Sunt mereu aici.*

Cuvintele îi dăduseră fiori şi crezuse – pentru o clipă – că fiinţa aceea îi citise gândurile. Decise că gândurile i-ar fi putut fi, la fel de bine, ghicite. Privind în trecut, pricepu că Năruire nu i-ar fi putut vorbi de fiecare dată când auzise vocea lui Reen. De cele mai multe ori, cuvintele lui Reen fuseseră răspunsuri la ceea ce gândise, nu la lucrurile pe care le făcuse. De vreme ce Năruire nu reuşea să citească gânduri, acele comentarii nu puteau să-i aparţină.

Năruire îi vorbea de atâta vreme, că devenise dificil să-şi separe propriile amintiri de influenţa lui. Şi totuşi trebuia să se încreadă în ce garantase Lordul Legiuitor, că Năruire nu-i putea citi mintea. Alternativa era să îşi piardă speranţa. De fiecare dată când Năruire îi vorbea, îi dădea indicii despre natura sa. Iar acele indicii îi puteau oferi mijloace pentru a-l învinge.

Să-l învinq? gândi Vin, sprijinindu-şi spatele de zidul tare, de piatră al grotei. *Este o forţă a naturii, nu un om. Cum mi-a putut trece prin cap că aş putea să învinq aşa ceva?*

Timpul era foarte greu de măsurat în întunecimea nesfârşită, dar îşi dăduse seama, din felul în care dormise, că trecuseră cam trei-patru zile de la întemniţare.

Cu toţii l-au numit zeu pe Lordul Legiuitor, îşi aduse aminte Vin. *Eu l-am ucis.*

Năruire fusese prins o dată. Asta însemna că putea fi învins, sau cel puţin capturat. Dar ce însemna oare să întemniţezi o abstracţie – o forţă – cum era Năruire? Putuse vorbi cu ea cât fusese închis. Dar cuvintele îi păreau slăbite atunci. Mai puţin… directe. Năruire se comportase mai degrabă ca o influenţă, dându-i copilului Vin impresii care se manifestau ca amintiri cu Reen. Aproape ca şi cum… i-ar fi influenţat emoţiile. Asta însemna că folosise allomanţia? Ce-i drept, emitea pulsaţii Allomantice.

Zane auzise voci, realiză Vin. *Chiar înainte să moară, păruse să vorbească cu ceva.* Simţi un fior şi îşi sprijini capul de perete.

Zane îşi pierduse minţile. Poate nu era nicio legătură între vocile pe care le auzise şi Năruire. Totuşi, era o coincidenţă prea mare. Zane încercase să o convingă să-l însoţească, să caute sursa pulsaţiilor – pulsaţii care o făcuseră să-l elibereze pe Năruire.

Deci, cugetă Vin, *Năruire mă poate influenţa indiferent de distanţă sau limitări. Oricum, odată ce a fost eliberat, se poate manifesta direct. De aici ia naştere o altă întrebare. De ce nu ne-a nimicit pe toţi până acum? De ce s-ar juca aşa cu armatele?*

Răspunsul la întrebarea din urmă, cel puţin, părea evident. Simţise dorinţa nemărginită de distrugere a lui Năruire. Simţise ca şi cum ar fi fost în mintea lui. O singură pornire. Un singur impuls. Năruire. Prin urmare, dacă nu-şi atinsese ţelul până acum, însemna că nu putuse. Că ceva îl împiedicase. Limitat la mijloace de distrugere indirecte – precum căderile de cenuşă şi ceţurile întunecoase.

Chiar şi aşa, acele metode *aveau să fie* eficiente în cele din urmă. Dacă nu cumva Năruire era oprit. Dar cum?

Mai fusese întemniţat… dar ce făcuse întemniţarea posibilă? Cândva presupusese că Lordul Legiuitor se afla în spatele închiderii lui Năruire. Dar nu era aşa. Năruire era deja prins când Lordul Legiuitor călătorise la Fântâna Înălţării. Lordul Legiuitor, pe atunci cunoscut drept Rashek, pornise la drum cu Alendi pentru a-l nimici pe aşa-zisul Erou al Evurilor. Scopul lui Rashek fusese să-l *împiedice* pe Alendi să facă ceea ce, până la urmă, făcuse Vin: din greşeală, să-l elibereze pe Năruire.

Culmea, dar fusese *mai bine* că un om aşa de egoist ca Rashek pusese mâna pe putere. Căci un om egoist ar fi păstrat puterea doar pentru el, în loc să renunţe la ea şi să-l elibereze pe Năruire.

În pofida acestor lucruri, Năruire fusese capturat înainte ca ei să-şi înceapă călătoria. Asta însemna că Adâncimea – ceţurile – nu aveau legătură cu Năruire. Sau, cel puţin, legătura nu era într-atât de simplă

pe cât credea ea. Nu faptul că îl lăsase pe Năruire să plece îngăduise ceţurilor să apară pe timp de zi şi să ucidă oameni. În realitate, ceţurile diurne apăruseră cam cu un an înainte ca ea să-l elibereze, şi începuseră să ucidă cu câteva ore înainte ca Vin să găsească drumul către Fântână.

Prin urmare… ce am aflat? Că Năruire a fost întemniţat cu mult timp în urmă. Întemniţat de ceva care, de ce nu, poate fi găsit şi folosit din nou?

Se ridică în picioare. Prea mult stat pe jos şi gândit o făceau să se simtă agitată, aşa că începu să umble, pipăind zidul.

În prima ei zi de temniţă cercetase grota, pe bâjbâite. Era imensă, ca şi celelalte tainiţe, aşa că activitatea îi luase câteva zile bune. Oricum nu avea nimic mai bun de făcut. Spre deosebire de tainiţa de la Urteau, aceasta nu avea niciun lac sau sursă de apă. Şi, după cum descoperise, Yomen îndepărtase toate butoaiele cu apă de la, presupunea ea, locul lor obişnuit, adică un ungher din partea dreaptă. Îi lăsase conserve cu mâncare şi alte provizii – caverna era atât de mare, că probabil nu avusese vreme să scoată totul din ea, cu atât mai puţin să găsească un nou loc pentru depozitare – în orice caz, îi luase toată apa.

Asta da problemă pentru Vin. Păşi de-a lungul zidului, pipăind, şi găsi o poliţă pe care lăsase desfăcută o conservă cu tocană. Chiar dacă folosise fludor şi o piatră, tot îi luase îngrozitor de mult timp să o deschidă. Yomen fusese destul de viclean încât să-i ia uneltele pe care le-ar fi putut folosi pentru a deschide recipientele cu mâncare, iar Vin mai avea doar o fiolă de fludor. Deschisese mai bine de zece conserve în prima zi, incendiind mai tot fludorul pe care îl avea în ea. Mâncarea se împuţina de-acum şi simţea nevoia să bea apă – tocana nu prea îi ostoise setea.

Luă conserva şi avu grijă să ia doar o înghiţitură. Era aproape pe sfârşite. Gustul îi aminti că foamea îi sporea odată cu setea. Alungă acea senzaţie. Se luptase cu foamea întreaga ei copilărie. Nu era nimic nou, deşi trecuseră ani buni de când o chinuise ultima dată.

Continuă să meargă, atingând peretele cu degetele pentru a nu-şi pierde direcţia. Părea un mod iscusit de a ucide un Născut-din-Ceaţă. Yomen nu o putea învinge, aşa că o ţinea captivă. Acum, tot ce avea de făcut era să aştepte ca ea să fie răpusă de deshidratare. Simplu, eficient.

Pesemne că Năruire îi vorbeşte şi lui Yomen, gândi. *Întemniţarea mea ar putea face parte din planul lui Năruire.*

Oricare ar fi acela.

De ce o alesese Năruire pe ea? De ce nu îndrumase pe altcineva către Fântâna Înălţării? Cineva mai uşor de controlat? Putea înţelege de ce-l alesese pe Alendi, cu ani în urmă. În vremea lui Alendi, Fântâna se aflase departe, sus în munţi. Avea să fie o călătorie anevoioasă, iar Năruire ar fi avut nevoie de persoana potrivită pentru a plănui expediţia şi să-i şi supravieţuiască mai apoi.

Însă în vremea lui Vin Fântâna fusese cumva strămutată în Luthadel. Sau poate că Luthadel fusese construit deasupra Fântânii. Oricum ar fi, era acolo, chiar sub palatul Lordului Legiuitor. De ce aşteptase Năruire atât de mult până să se elibereze? Şi de ce, dintre toţi oamenii pe care şi i-ar fi putut alege ca pioni, o preferase pe Vin?

Scutură din cap când ajunse la destinaţie – celălalt lucru de interes pentru ea din imensa grotă. O placă de metal pe perete. Se întinse, mângâind cu degetele oţelul lucios. Nu fusese niciodată un cititor iscusit, iar ultimul an – petrecut în război şi călătorii – nu-i lăsase mult timp pentru a-şi îmbunătăţi abilităţile. Aşa că îi luase ceva timp de pipăit fiece crestătură din metal ca să desluşească ce era scris pe placă.

V-am dezamăgit.

Am gândit aceste grote pentru că ştiam că o nenorocire se va abate, sperând că voi descoperi vreun secret care ne-ar fi de folos în cazul în care voi cădea pradă uneltirilor Aceluia. Dar nu am nimic la mână. Nu ştiu cum să îl înving. Singurul lucru care-mi trece prin minte pentru a-l îngrădi este să iau puterea de la Fântână pentru mine însumi, atunci când se întoarce.

Dar, dacă citeşti aceste rânduri, înseamnă că am eşuat, înseamnă că sunt mort. Pe măsură ce scriu, găsesc această posibilitate tot mai puţin tragică. Aş prefera să nu am de-a face cu Acela. Mi-a fost neîntrerupt însoţitor, vocea care-mi şopteşte mereu, cerându-mi să distrug, implorându-mă să-i redau libertatea.

Mă tem că mi-a pervertit gândurile. Nu-mi mai dau seama ce gândesc, dar pot vorbi în gând. Opt sute de ani petrecuţi aici mă fac să mă îndoiesc de propria-mi raţiune. Uneori aud vocile şi socotesc că am înnebunit.

Fără îndoială că ar fi de preferat.

Ştiu că aceste cuvinte trebuie scrise în oţel pentru a dăinui. Le-am scris pe o foaie de oţel, apoi am poruncit să fie trecute pe o placă, ştiind că astfel îmi dezvălui slăbiciunea în faţa propriilor preoţi. Lucrul acela mi-a şoptit că sunt un nerod dacă mă dau în vileag scriind aceste rânduri şi lăsându-i pe alţii să le vadă.

Acesta este principalul motiv pentru care am decis să merg înainte

cu crearea acestei plăci. L-am înfuriat. Este un motiv destul de bun, cred eu. Este bine ca şi cei mai credincioşi preoţi ai mei să-mi cunoască slăbiciunea, fie şi pentru binele imperiului, în cazul în care voi cădea cumva.

Am încercat să fiu un bun cârmuitor. La început eram prea tânăr, prea mânios. Am făcut greşeli. Şi totuşi m-am străduit mult. Aproape am distrus lumea cu ignoranţa mea, dar mă tem că aproape am distrus-o din nou cu domnia mea. Pot mai bine. Voi face mai bine. Voi crea un tărâm al ordinii.

Gândurile din minte mea, totuşi, mă fac să mă întreb în ce măsură ceea ce fac porneşte de la intenţiile mele dintâi. Uneori, imperiul meu pare un loc al păcii şi al dreptăţii. Şi totuşi, dacă este aşa, de ce nu pot pune capăt revoltelor? Nu mă pot învinge, iar eu mă văd nevoit să poruncesc masacrarea lor de fiecare dată când se ridică împotrivă-mi. Oare nu văd ei ce sistem perfect am creat?

În pofida acestor lucruri, nu este aici locul potrivit pentru justificări. Nu am nevoie de justificări, căci eu sunt – conform ritualului – Zeu. Dar ştiu că există ceva mai măreţ decât mine. Dacă pot fi distrus, Acela va fi cauza acelei distrugeri.

Nu am niciun sfat de dat. Este mai puternic decât mine. Este mai puternic decât această lume. De fapt, susţine că el a creat-o. În cele din urmă, ne va distruge pe toţi.

Poate că depozitele vor permite omenirii să mai supravieţuiască un timp. Poate că nu. Eu sunt mort. Mă îndoiesc că ar trebui să-mi mai pese.

Şi totuşi, îmi pasă. Căci voi sunteţi poporul meu. Eu sunt Eroul Evurilor. Trebuie că asta înseamnă: Eroul Evurilor, un erou care trăieşte peste evuri, ca mine.

Aflaţi că puterea Aceluia nu este completă. Din fericire, i-am ascuns bine trupul.

Şi aşa se încheia. Vin pipăi placa, nemulţumită. Totul în legătură cu aceste cuvinte părea gândit special pentru a o frustra. Lordul Legiuitor îi atrăsese în această căutare, iar la sfârşit nu le oferea nicio şansă? Elend îşi pusese atâtea speranţe în ce ar fi putut să conţină această placă, şi totuşi se dovedea, teoretic, inutilă. Celelalte, măcar, ofereau informaţii relevante despre vreun metal nou sau lucruri asemănătoare.

V-am dezamăgit. Era înnebunitor – aproape devastator – să străbaţi o cale atât de lungă ca apoi să afli că Lordul Legiuitor fusese la fel de derutat ca şi ei. Şi dacă ştia mai multe – cum lăsau să se înţeleagă cuvintele sale – de ce nu le *împărtăşise* şi restul prin intermediul plăcii? Şi totuşi, îi putea simţi nesiguranţa chiar în acele cuvinte – trecerile de

la remuşcări la aroganţă. Pesemne aceasta era influenţa lui Năruire asupra lui. Sau poate că aşa fusese el dintotdeauna. Oricum, Vin bănuia că Lordul Legiuitor n-ar fi putut să-i fie mai de folos de atât. Făcuse ce îi stătuse în puteri, ţinându-l pe Năruire captiv timp de o mie de ani. Iar Năruire îl pervertise, poate chiar îl făcuse să-şi piardă minţile.

Asta nu o împiedica să simtă o dezamăgire profundă cu privire la conţinutul plăcii. Lordul Legiuitor avusese la dispoziţie o mie de ani pentru a-şi face griji pentru ce urma să se întâmple cu lumea dacă el avea să fie ucis înainte ca puterea să se întoarcă la Fântână, şi nici măcar el nu găsise o portiţă de ieşire.

Îşi ridică privirea către placă, însă prin beznă nu o putea vedea.

Trebuie să existe o *cale!* gândi, refuzând să accepte temerile Lordului Legiuitor cum că erau sortiţi pieirii. *Ce ai scris la sfârşit? „I-am ascuns bine trupul”.*

Partea aceasta îi păru importantă. În orice caz, ea nu fusese…

Un zgomot străpunse întunericul.

Vin se răsuci imediat într-acolo, tot mai încordată, pipăindu-şi ultima fiolă cu metal. Apropierea lui Năruire o făcea agitată, şi îşi simţi inima bătându-i neliniştită în piept când auzi răsunetul prin grotă – zgomot de piatră scrâşnind pe piatră.

Uşa cavernei se deschidea.

CAPITOLUL 49

Cineva s-ar putea întreba de ce Năruire nu şi-a putut folosi Inchizitorii pentru a-l elibera din temniţă. Răspunsul este destul de simplu pentru cel care înţelege cum funcţionează puterea.

Înainte de moartea Lordului Legiuitor, acesta îi ţinuse mult prea tare în chingi pentru ca Năruire să-i poată controla direct. Chiar şi după moartea sa, unui astfel de slujitor al lui Năruire i-ar fi fost cu neputinţă să îl salveze. Fântâna avea puterea Dăinuirii, iar un Inchizitor ar fi fost capabil să o ia doar după ce ar fi îndepărtat ţepuşele hemalurgice. Însă asta, desigur, l-ar fi ucis.

Care va să zică, Năruire avea nevoie de mijloace mult mai puţin directe pentru a-şi atinge ţelul. Avea nevoie de cineva pe care să nu-l fi corupt prea mult, dar pe care să-l poată duce de nas, manipulându-l atent.

Sazed făcu o mică însemnare pe diagramă, comparând măsurătorile canalului. Din câte îşi putea da seama, Lordul Legiuitor nu avusese nevoie să facă prea multe pentru a crea lacul subteran. Apa se revărsase deja în cavernă. Inginerii Lordului Legiuitor doar lărgiseră coridoarele, făcând cursul să fie mai constant, mai sigur şi mai rapid decât scurgerea naturală.

Rezultatul fusese un strat acvifer de mărime acceptabilă. Nişte maşinării dintr-o grotă laterală se dovediră a fi un mecanism de astupare a orificiilor de evacuare de la fund – probabil pentru ca aceasta să oprească scurgerea rezervei de apă în cazul în care se întâmpla ceva cu alimentarea. Din nefericire, găurile de intrare nu puteau fi nicicum blocate.

Înainte ca Lordul Legiuitor să creeze rezervorul, doar o mică cantitate de apă ajungea în cavernă. Restul se revărsa în locuri acum ocupate de străzi, umplând canalele. Aşa că, presupunea Sazed, dacă ar fi putu opri apa să intre în grotă, canalele s-ar reface.

Va trebui să ştiu mai multe despre presiunea apei, gândi Sazed, *pentru a face rost de o greutate suficientă pentru a astupa intrările.* Avea impresia că văzuse o carte pe tema aceasta în metalmintea sa.

Se lăsă pe spate în scaun, absorbind din metalminte. Memoria i se deschise ca o floare când extrase o secţiune de text: un index pe care îl întocmise, cu o listă de cărţi pe care le deţinea. De îndată ce extrase textul, cuvintele deveniră clare ca şi cum tocmai le-ar fi citit şi memorat. Parcurse lista cu repeziciune, căutând titlul de care avea

trebuinţă. Când îl găsi, îl mâzgăli pe o bucată de hârtie. Apoi puse lista la loc în cupruminte.

Experienţa era neobişnuită. După ce mutase lista, îşi putea aminti că extrăsese material – dar nu avea niciun fel de amintire despre ce conţinea indexul. Era ca un gol în mintea sa. Doar cuvintele mâzgălite pe hârtie explicau lucruri pe care le ştiuse cu doar câteva secunde mai devreme. Cu acel titlu extras, putu absorbi mental, în întregime, cartea potrivită. Alese capitolele pe care le dorea, apoi îndesă restul înapoi în cupruminte, ca nu cumva să se descompună.

Şi, cu acele capitole, cunoştinţele sale de inginerie erau proaspete, ca şi cum tocmai ar fi citit şi studiat cartea. Calculă cu uşurinţă greutatea şi proporţiile potrivite pentru a construi barierele care aveau, spera el, să readucă apa pe străzile de la suprafaţă.

Lucră singur, aşezat la un birou lucrat cu meşteşug, furat, cu un opaiţ luminând grota. Chiar şi cu ştiinţa oferită de cupruminţile sale, munca era anevoioasă, cu multe calcule – nu tocmai felul de cercetare cu care el era obişnuit. Din fericire, cupruminţile unui Păstrător nu se limitau doar la interesele sale. Fiecare Păstrător deţinea întreaga cunoaştere. Sazed îşi amintea vag anii petrecuţi ascultând şi memorând. Avusese nevoie să cunoască bine informaţiile doar pentru o scurtă perioadă de timp, apoi le putea arunca într-o cupruminte. În acest fel, era totodată cel mai deştept şi cel mai ignorant om care trăise vreodată – memorase atâtea lucruri, dar le uitase intenţionat pe toate.

Oricum, avea acces la texte despre inginerie, dar şi despre religie. Faptul că ştia astfel de lucruri nu îl transforma într-un matematician sau arhitect genial – în orice caz, îl făcea destul de competent pentru a fi mult mai bun decât un amator oarecare.

Şi, în timp ce lucra, îi venea tot mai greu să nege că erudiţia era domeniul în care excelase. Nu era un lider. Nu era un ambasador. Chiar şi atunci când servise drept prim-ambasador al lui Elend, îşi petrecuse o mare parte din timp studiindu-şi religiile. Acum, când ar fi trebuit să-şi îndrepte trupele către Urteau, îi dădea mână tot mai liberă lui Fantomă către preluarea conducerii.

Sazed era un om al cercetării şi al literelor. Studiile sale îi aduceau satisfacţie. Chiar dacă ingineria nu era unul dintre domeniile sale preferate, adevărul era că prefera să studieze – indiferent de subiect – decât să facă orice altceva. *Este atât de ruşinos oare,* gândi el, *ca unui bărbat să-i placă mai mult să ofere informaţii altora, mai degrabă decât să fie el cel care să le folosească?*

Pocnetul unui baston lovind pământul anunţă sosirea lui Boare. Domolitorul nu avea nevoie de baston pentru a merge; prefera să

poarte unul pentru a obţine un aer aristocratic. Dintre toţi hoţii skaa pe care îi cunoscuse Sazed, Boare reuşea cel mai bine să imite un nobil.

Sazed mai făcu, la iuţeală, câteva însemnări, apoi se întoarse la capitolele din cupruminte dedicate presiunii apei. Nu era cazul să le lase să se descompună cât stătea de vorbă cu Boare. Căci, desigur, Boare avea chef de vorbă. Într-adevăr, de îndată ce se aşeză la masa lui Sazed, Boare aruncă o privire peste diagrame, apoi ridică o sprânceană.

— Îţi ies bine, dragul meu. Se prea poate să-ţi fi greşit chemarea.

Sazed zâmbi.

— Eşti prea bun, Lord Boare, dar mă tem că un inginer ar găsi că acest plan este hidos. Oricum, cred că va funcţiona.

— Chiar crezi că poţi izbuti? Să faci apele să se reverse, cum a spus băiatul nostru? Este cu putinţă?

— O, fireşte că e cu putinţă. Ştiinţa mea – nu plauzibilitatea misiunii – este de discutat. Apele au umplut cândva acele canale şi pot să o facă din nou. De fapt, cred că întoarcerea lor va fi cu mult mai spectaculoasă decât curgerea iniţială. Înainte, o mare parte din apă era deja deviată către aceste grote. Ar trebui să pot bloca cele mai multe dintre ele şi să readuc apele în forţă. Desigur, dacă Lord Fantomă va dori să menţină curgerea pe canale, va trebui să lăsăm ceva apă să se scurgă iar aici. În general, curenţii sunt slabi pe canale, mai ales în zonele cu multe ecluze.

Boare ridică din sprânceană.

— De fapt, continuă Sazed, canalele sunt mult mai fascinante decât te-ai aştepta. Să luăm, spre exemplu, metodele de transformare a unui râu natural într-un canal – făcându-l ceea ce numim o cale navigabilă – sau mai bine să privim la metodele de dragare folosite pentru a îndepărta mâlul şi cenuşa din adâncimi. Am o anumită carte scrisă de infamul Lord Fedre, care – în ciuda reputaţiei sale – a fost un geniu absolut în materie de arhitectură a canalelor. Căci a trebuit să… vocea lui Sazed se stinse. Îmi cer scuze. Nu te interesează subiectul, aşa e?

— Nu, răspunse Boare, dar e suficient că te interesează pe *tine,* Sazed. E bine să te văd iar pasionat de studiile tale. Nu ştiu la ce lucrai mai înainte, dar mereu m-a deranjat că nu voiai să împărtăşeşti cu nimeni. Păreai aproape ruşinat de ceea ce făceai. Acum, însă – acesta este Sazed pe care mi-l amintesc!

Sazed îşi coborî privirea înspre notiţele şi diagramele mâzgălite. Era adevărat. Ultima dată când se arătase atât de entuziasmat de un studiu…

Fusese cu ea. Lucrând la colecţia lor de mituri şi referinţe despre

Eroul Evurilor.

— Ca să fiu sincer, Lord Boare, mă simt cumva vinovat.

Boare îşi dădu ochii peste cap.

— Sazed. Tu chiar *mereu* trebuie să te simţi vinovat pentru ceva? Pe vremuri, în gaşca de la început, simţeai că nu faci suficient pentru a ne ajuta să-l înlăturăm pe Lordul Legiuitor. Apoi, odată ce l-am ucis, erai amărât că nu făceai ce îţi ceruseră ceilalţi Păstrători. N-ai vrea să mă lămureşti cum se poate ca, din toate lucrurile, să te simţi vinovat tocmai pentru că studiezi?

— Îmi face plăcere.

— Dar e minunat, dragul meu. De ce să te ruşinezi de această plăcere? Nu e ca şi cum îţi face plăcere să ucizi căţeluşi sau ceva. Recunosc, cred că eşti un pic scrântit, dar dacă vrei să te bucuri de ceva deosebit de ezoteric, atunci nu te înfrâna. Laşi cale liberă acelora dintre noi care preferă desfătări mai obişnuite – cum ar fi îmbătatul cu cele mai fine vinuri ale lui Straff Venture.

Sazed zâmbi. Ştia că Boare îi Împingea simţămintele, făcându-l să se simtă mai bine, dar nu se împotrivi acelor emoţii. Adevărat, *chiar* se simţea bine. Mai bine decât în ultima vreme.

Şi totuşi…

— Nu e atât de simplu, Lord Boare, spuse Sazed punând jos tocul. Mă simt fericit când mă aşez şi citesc fără să trebuiască să fiu la conducere. De aceea mă simt vinovat.

— Nu toată lumea e născută pentru a conduce.

— Nu, dar Lordul Elend m-a însărcinat cu protecţia acestui oraş. Ar trebui să pun la cale înlăturarea Cetăţeanului, nu să-l las pe Lordul Fantomă să se ocupe de asta.

— Dragul meu! zise Boare înclinându-se înspre el. Nu te-am învăţat oare nimic? A fi la conducere nu înseamnă a *face* ceva – înseamnă a te asigura că alţi oameni fac ceea ce trebuie. Delegare, prietene. Fără ea, ar trebui să ne coacem singuri pâinea şi să ne săpăm propriile latrine, zise Boare aplecându-se peste masă. Şi crede-mă, nu vrei să guşti din nimic copt de mine. Niciodată. Mai ales după ce am curăţat o latrină.

Sazed clătină din cap.

— Nu asta ar fi aşteptat Tindwyl de la mine. Ea îi respecta pe conducători şi politicieni.

— Corectează-mă dacă e cazul, dar nu cumva ea s-a îndrăgostit de *tine* şi nu de vreun rege sau prinţ?

— Ei bine, dragostea este pesemne…

— Haide, Sazed, zise Boare. Erai la fel de topit ca un adolescent ce şi-a găsit o drăguţă nouă. Şi, cu toate că ea era ceva mai reţinută, te-a

iubit. Nu trebuia să fii Domolitor ca să bagi de seamă atâta lucru.

Sazed oftă, uitându-se în podea.

— Asta ar fi vrut ea, Sazed? zise Boare. Să respingi cine eşti? Să devii încă un politician îmbâcsit?

— Nu ştiu, Lord Boare, zise cu voce domoală Sazed. Nu… nu o mai am alături. Aşa că, poate, mi-o pot aminti implicată în ceea ce iubea.

— Sazed, zise Boare pe de-a dreptul, oare cum poţi fi aşa de înţelept în atâtea privinţe şi aşa de *prost* în privinţa asta?

— Eu…

— Un bărbat *este* pasiunea lui. Am descoperit că dacă renunţi la lucrul pe care-l vrei mai mult pentru lucrul pe care *crezi* că ar trebui să-l vrei mai mult, o să ajungi nefericit.

— Şi dacă ceea ce sunt nu este ceea ce vrea societatea? zise Sazed. Uneori mai trebuie să facem şi ce nu ne este pe plac. Aşa e viaţa, socotesc eu.

Boare ridică din umeri.

— Nu-mi fac griji în privinţa asta. Fac doar lucruri la care sunt bun. În cazul meu, e să-i conving pe alţii să facă ce nu vreau eu să fac. Şi totul, până la urmă, se potriveşte de minune.

Sazed clătină din cap. Nu era atât de simplu, iar depresia sa din ultimul timp nu avusese de-a face doar cu Tindwyl şi moartea ei. Lăsase deoparte studiul religiilor, însă ştia că n-avea încotro şi trebuia să revină la acesta. Munca la canale era o binevenită distragere, dar chiar şi aşa Sazed simţea că se apropie vremea concluziilor.

Nu *voia* să descopere că şi ultima religie din teancul său de foi nu deţinea niciun răspuns. De aceea, într-o măsură, era şi aşa de relaxant pentru el să studieze altceva, fiindcă ingineria nu-i punea în primejdie imaginea despre lume. Însă nu se putea abate o veşnicie. Avea să găsească răspunsurile, sau lipsa lor. Portofoliul se afla sub pupitru, sprijinit de desaga cu metalminţi.

Deocamdată însă, îşi îngăduia o pauză. Dar chiar şi cu îngrijorările legate de religii lăsate pentru puţin timp deoparte, avea alte îngrijorări care se cereau rezolvate. Ridică bărbia în direcţia lacului. Fantomă, abia vizibil, se afla pe margine, vorbind cu Goradel şi cu nişte soldaţi.

— Şi cu el ce va fi, Lord Boare? întrebă Sazed în şoaptă, suficient de încet ca Fantomă să nu-l poată auzi. Cum ziceam, împăratul Venture m-a pus în fruntea acestei misiuni. Dacă îl las pe Fantomă să preia controlul şi greşeşte apoi? Mă tem că tânărul nu-i destul de… trecut prin viaţă pentru o asemenea sarcină.

Boare ridică din umeri.

— Deocamdată pare să se descurce bine. Mai ţii minte cât de tânără

era Vin când l-a ucis pe Lordul Legiuitor?

— Da, dar situaţia e altfel acum. Fantomă, în ultimul timp, pare cam… ciudat. Cu siguranţă că ne ascunde lucruri. De ce e aşa de hotărât să ia oraşul?

— Cred că e bine ca băiatul să arate un pic de hotărâre, răspunse Boare aşezându-se la loc pe scaun. Flăcăul a fost prea apatic în cea mai mare parte a vieţii.

— Nu-ţi faci griji în privinţa planului său? Ar putea, cu uşurinţă, să se prăbuşească peste el şi să-l îngroape.

— Sazed, îţi aminteşti întâlnirea noastră de acum câteva săptămâni? Fantomă m-a întrebat dacă n-am putea să-l doborâm pe Quellion la fel cum am făcut cu Lordul Legiuitor.

— Ţin minte, zise Sazed. I-am zis că motivul pentru care n-o putem face este că nu-l mai avem printre noi pe Kelsier.

Boare încuviinţă.

— Ei, zise încetişor, întinzând spre Fantomă bastonul, mi-am schimbat părerea. Nu-l avem pe Kelsier, dar mi se pare tot mai limpede că avem ceva similar.

Sazed se încruntă.

— Nu spun că flăcăul are forţa personalităţii lui Kelsier, prezenţa… lui. Totuşi, am auzit de faima pe care şi-o câştigă băiatul printre oamenii de aici. Kelsier a izbândit nu din cauza a ceea ce era, ci din cauza a ceea ce *credea* poporul că era. Nu credeam să putem obţine iarăşi asta. Dar încep să cred că m-am înşelat.

Sazed nu era uşor de convins. Însă îşi ţinu pentru el neîncrederea şi se întoarse la studiu. Fantomă observase probabil că se uitau la el, fiindcă în câteva minute se apropie de masa lui Sazed. Clipi de la lumina opaiţului, aşa slabă cum era, şi-şi trase un scaun. Mobila scumpă i se părea bizară lui Sazed, contrastând cu rafturile prăfuite, făcute cu scop utilitar.

Fantomă părea sleit de puteri. *Oare de când n-a mai dormit?* se întrebă Sazed. *Când mă culc, el e încă în picioare, şi se trezeşte înainte să mă scol.*

— Ceva nu se potriveşte aici, zise Fantomă.

— A? făcu Boare. În afară de faptul că stăm la palavre lângă un lac subteran, într-un depozit construit de Lordul Legiuitor dedesubtul unei fortăreţe a Inchizitorilor?

Fantomă îi aruncă lui Boare o privire inexpresivă, apoi îşi îndreptă ochii spre Sazed.

— Am senzaţia că ar fi trebuit să ne atace deja.

— Ce te face să spui asta? întrebă Păstrătorul.

— Îl ştiu pe Quellion, Sazed. Omul e un bătăuş în stil clasic. A venit la putere prin forţă şi-şi menţine controlul dându-le oamenilor mult alcool şi puţină libertate, ca, de pildă, permisiunea de a se duce noaptea prin cârciumi. Dar în acelaşi timp îi ţine captivi în teroare.

— Dar *cum* a pus mâna pe putere, totuşi? întrebă Boare. Cum a ajuns să controleze oraşul înainte ca vreun nobil cu mercenari din belşug s-o facă?

— Ceţurile, zise Fantomă. A intrat în ele şi a proclamat că oricine îi poartă credinţă Supravieţuitorului va fi în siguranţă acolo. Apoi ceţurile au început să ucidă, oferind o confirmare binevenită a celor spuse de el. A pus mare accent pe faptul că ceţurile îi ucideau pe cei ce aveau răutate în inimi. Norodul era aşa de îngrijorat de ce se întâmpla încât l-a ascultat. A izbutit să scoată o lege care cerea ca toţi să iasă în ceţuri, ca să se vadă cine murea şi cine nu. Cei ce supravieţuiau erau socotiţi puri. Le-a spus că îşi pot construi un mic paradis pe pământ. După care au masacrat nobilimea.

— Aha, făcu Boare. Foarte isteţ.

— Mda, zise Fantomă. A trecut complet cu vederea faptul că nobilii nu erau niciodată atacaţi de ceţuri.

— Stai aşa, zise Sazed. *Cum?*

Fantomă ridică din umeri.

— Greu să confirmi asta, dar aşa umblă vorba. Nobilimea pare a fi imună la boala ceţii. Nu skaa cu sânge nobil în vine, ci nobilii în sine.

— Cât de neobişnuit, făcu Boare.

Mai mult decât neobişnuit, îşi zise Sazed. *Nefiresc de-a binelea. Oare Elend ştie de această legătură?*

I se părea, gândindu-se la asta, puţin probabil. Armata şi aliaţii erau în marea majoritate skaa. Singura nobilime pe care o ştia rămăsese în Luthadel şi aleseseră cu toţii să stea înăuntru peste noapte, nedorind să rişte vreun contact cu ceţurile.

— Oricum ar fi, zise Fantomă, Quellion e un bătăuş. Şi bătăuşilor nu le place să fie provocaţi în curtea lor. Ar trebui să existe deja vreo tentativă de a ne ucide.

— Flăcăul ştie ce spune, zise Boare. Ăştia de soiul lui Quellion nu se mulţumesc să ucidă în execuţii publice bătătoare la ochi. Pun rămăşag că pentru fiecare persoană aruncată în clădirile acelea mai sunt câte trei morţi pe undeva pe vreo uliţă, lăsaţi să-i îngroape cenuşa.

— Le-am spus lui Goradel şi alor săi să aibă multă grijă, zise Fantomă, şi am dat ocoale poziţiilor noastre. Dar n-am văzut niciun asasin care să fie, măcar, cu ochii pe noi. Trupele lui Quellion s-au oprit acolo, ne supraveghează, dar nu fac nimic.

Boare îşi frecă bărbia.

— Poate că Quellion se teme de noi mai mut decât credeam.

— Poate, oftă Fantomă şi-şi şterse fruntea.

— Lord Fantomă, zise cu grijă Sazed, ar trebui să dormi.

— Sunt bine.

Dacă n-aş şti că nu se poate, aş zice că arde fludor ca să rămână treaz, îşi zise Sazed. *Sau nu fac decât să caut semne care să-mi confirme îngrijorările?*

N-am pus niciodată la îndoială motivele pentru care Vin sau Kelsier aveau puteri mai presus de ale oricărui Allomant normal. Atunci de ce să-l bănuiesc astfel pe Fantomă? Doar fiindcă îl cunosc prea bine?

— Şi, zise Fantomă, cum merge studiul?

— Destul de bine, aş spune, zise Sazed trăgând mai aproape câteva diagrame, pentru ca Fantomă să le poată vedea. Sunt gata să încep lucrul la construcţia potrivită.

— Cât va dura?

— Poate vreo câteva săptămâni. Destul de puţin, dacă ne gândim la situaţie. Din fericire, cei care au secat canalele au lăsat în urmă o mulţime de moloz pe care-l pot folosi. Pe lângă asta, Lordul Legiuitor a aprovizionat tainiţa asta bine de tot. Avem lemn, avem unelte de tâmplărie, avem chiar şi un sistem de scripeţi.

— Oare pentru ce se pregătea? zise Boare. Apă şi mâncare, asta înţeleg. Dar pături? Lemn? *Scripeţi?*

— Pentru dezastru, Lord Boare, spuse Sazed. A inclus tot ce ar fi trebuit în cazul în care oraşul însuşi ar fi fost distrus. A pus până şi saltele de dormit şi leacuri. Poate se temea de vreo năvală a kolosşilor.

— Nu, zise Fantomă. S-a pregătit pentru exact ce se întâmplă acum. Spune-mi, construieşti ceva care să blocheze scurgerea apei? Credeam că o să faci tunelurile să se dărâme.

— O, nicidecum, rosti Sazed. Nu avem oameni şi echipament ca să provocăm o prăbuşire. Şi nici n-aş vrea să risc să cadă peste noi. Planurile mele sunt pentru construirea unui mecanism de lemn, de blocare, ce poate fi coborât în curent. Suficientă greutate, şi o construcţie potrivită, ar trebui să poată opri curgerea. Seamănă, de fapt, destul de bine cu mecanismele folosite la ecluzele canalelor.

— Despre care, adăugă Boare, va fi fericit să-ţi povestească. Pe larg.

Sazed zâmbi.

— Chiar cred că…

Însă fu întrerupt de sosirea căpitanului Goradel, care se înfăţişă cu o expresie ceva mai solemnă ca de obicei.

— Stăpâne Fantomă, spuse căpitanul. Cineva te aşteaptă deasupra.

— Cine? întrebă Fantomă scoţând dintr-un buzunar bandajul de pânză şi ochelarii. Durn?

— Nu, stăpâne. Spune că ar fi sora Cetăţeanului.

— Nu am venit să mă alătur vouă, zise femeia Beldre.

Se aflau într-o sală de audienţe austeră din clădirea Inchiziţiei aflată deasupra tainiţei lor. Scaunele din încăpere n-aveau pernuţe deloc, şi plăci de metal erau prinse pe pereţii de lemn pe post de ornamente – pentru Sazed reprezentau amintiri deloc plăcute a ceea ce văzuse când vizitase Abaţia din Seran.

Beldre era o tânără cu păr blond-arămiu. Purta o rochie simplă, permisă de Cetăţean, vopsită în roşu. Stătea cu mâinile în poală şi, întâlnind privirile celor din încăpere, căpătase un aer temător care-i slăbea considerabil poziţia.

— Atunci de ce *eşti* aici? întrebă cu voce domoală Boare.

Stătea de cealaltă parte, pe un scaun. Alirianne i se afla alături, privind înspre fată cu un aer dezaprobator. Mai în spate, Fantomă se plimba încoace şi-ncolo, întorcându-se când şi când spre fereastră.

Crede că e o cursă, îşi dădu seama Sazed. *Că fata asta încearcă să ne abată atenţia înainte să fim atacaţi.* Băiatul purta bastoanele de duel, prinse la brâu ca nişte săbii. Cât de bine putea Fantomă, totuşi, să lupte?

— Sunt aici… începu Beldre, cu privirile în pământ. Sunt aici fiindcă vreţi să-mi omorâţi fratele.

— Ei, dar de unde ţi-a venit o asemenea idee! zise Boare. Am venit să încheiem un tratat cu fratele tău, nu să-l asasinăm! Arătăm noi a oameni care să se priceapă la aşa ceva?

Beldre aruncă o privire spre Fantomă.

— În afară de el, zise Boare. Fantomă e inofensiv. Serios, n-ar trebui să…

— Boare, îl întrerupse Fantomă uitându-se către el cu ochii atât de bizar bandajaţi, cu ochelarii ascunşi dedesubt, înălţaţi uşor pe figură sub pânză. E destul. Ne faci pe amândoi să părem nişte idioţi. Beldre ştie de ce suntem aici – toată lumea din oraş ştie.

Camera se cufundă în tăcere.

El… aduce un pic a Inchizitor, cu ochelarii aceia băgaţi pe sub bandaj, îşi zise Sazed cuprins de un fior.

— Beldre, zise Fantomă. Te aştepţi cu adevărat să credem că ai venit doar ca să te rogi pentru viaţa fratelui tău?

Fata îl privi sfidătoare drept în ochi, sau mai degrabă în locul unde ar

fi trebuit să fie ochii.

— Încerci să pari aspru, dar ştiu că n-o să-mi faci rău. Eşti din ceata Supravieţuitorului.

Fantomă îşi încrucişă braţele pe piept.

— Rogu-vă, zise Beldre. Quellion e om bun, ca voi. Trebuie să-i mai daţi timp. Nu-l omorâţi.

— Ce te face să crezi că am vrea să-l omorâm, copilă? întrebă Sazed. Numai ce-ai zis că ţie nu ţi-am face rău. De ce ar sta lucrurile altfel cu fratele tău?

Beldre plecă privirea.

— Tot voi l-aţi ucis pe Lordul Legiuitor. Aţi distrus un imperiu întreg. Fratele meu nu crede asta – e de părere că vă folosiţi de popularitatea Supravieţuitorului, susţinând că aţi fi prietenii săi, după ce el însuşi s-a sacrificat.

Fantomă pufni.

— Mă întreb de unde i-a venit o asemenea idee fratelui tău. Poate că mai ştie pe cineva care pretinde a avea binecuvântarea Supravieţuitorului, care *ucide* în numele său.

Beldre roşi.

— Fratele tău nu are încredere în noi, spuse Sazed. Tu de ce ai avea?

Beldre ridică din umeri.

— Nu ştiu, zise cu voce slabă. Cred că… oamenii care mint nu salvează copii din clădiri ce ard.

Sazed îi aruncă o privire lui Fantomă, dar nu putu citi nimic pe chipul îndârjit al tânărului. În cele din urmă, Fantomă vorbi.

— Boare, Sazed, Alirianne, haideţi cu mine afară. Goradel, stai cu ochii pe femeia asta.

Fantomă se grăbi să iasă în hol, urmat de Sazed şi de ceilalţi. Odată uşa închisă, Fantomă se întoarse să-i privească.

— Ei bine?

— Nu-mi place de ea, zise Alirianne încrucişându-şi braţele peste piept.

— Sigur că nu, draga mea, făcu Boare. Nu-ţi place deloc concurenţa.

— Concurenţă? pufni dispreţuitoare Alirianne. Din partea unei chestii timide ca aia? Fii serios.

— Ce crezi, Boare? întrebă Fantomă.

— Despre fată, sau despre cum m-ai insultat acolo?

— Despre fată. Mândria ta nu-i foarte importantă acum.

— Dragul meu tovarăş, mândria mea este *întotdeauna* importantă.

Cât despre fată… îţi pot spune că era îngrozită. În ciuda a ce zice, e înspăimântată peste poate – ceea ce înseamnă că nu-i învăţată să facă asemenea lucruri. Aş ghici că-i de viţă nobilă.

Alirianne încuviinţă.

— E limpede că aşa e. Numai uitaţi-vă la mâinile ei – când nu-i tremură de frică se poate vedea că sunt curate şi moi. A crescut în puf.

— Se vede bine că-i niţeluş naivă, zise Sazed. Altminteri n-ar fi venit aici aşteptându-se să-o ascultăm şi apoi să-i dăm drumul.

Fantomă încuviinţă din cap. Apoi şi-l înclină într-o parte, ca şi cum ar fi ascultat ceva. După care păşi înainte şi împinse uşa încăperii.

— Ei bine? întrebă Beldre încercând şi acum să pară curajoasă. Aţi hotărât să mă ascultaţi?

— Într-un fel, zise Fantomă. Îţi voi da mai mult timp pentru explicaţii. O groază de timp, de fapt.

— Nu… nu am mult, zise Beldre, trebuie să mă întorc la fratele meu. Nu i-am spus că plec, şi…

Se poticni, văzând, se pare, ceva pe chipul lui Fantomă.

— O să mă iei prizonieră, aşa-i?

— Boare, zise Fantomă întorcându-se, cum crezi că ar răspunde populaţia dacă aş răspândi zvonul că însăşi sora cetăţeanului s-a întors împotriva lui şi a fugit la ambasada noastră pentru protecţie?

Boare zâmbi.

— Ehei, asta-i ceva iscusit! Aproape că te răscumpără pentru felul în care te-ai purtat cu mine. Am apucat să-ţi spun cât de grosolan a fost?

— Nu poţi! zise Beldre ridicându-se şi înfruntându-l pe Fantomă. N-o să creadă nimeni că am dezertat!

— Aşa? Ai vorbit cu soldaţii de afară înainte să vii aici?

— Sigur că nu. Ar fi încercat să mă oprească. Am alergat pe trepte înainte să apuce s-o facă.

— Deci pot confirma că ai intrat de bunăvoie în clădire, zise Fantomă. Că te-ai strecurat printre străji.

— Nu arată prea bine, încuviinţă Beldre.

Fata se clătină uşor şi se lăsă iarăşi pe scaun. *Pe Zeii Uitaţi,* gândi Sazed. *Chiar că e naivă. Cetăţeanul trebuie să fi făcut eforturi serioase ca s-o ţină atât de ferită.*

Sigur că, din câte auzise Sazed, arareori o slăbea Quellion din priviri. Era mereu cu el, mereu supravegheată. *Cum o să reacţioneze?* îşi zise cu un fior Sazed. *Ce va face când îşi va da seama că e la noi? Va ataca?*

Poate că acesta era planul. Dacă Fantomă izbutea să forţeze un atac făţiş al Cetăţeanului, asta avea să lase o impresie proastă despre el.

Mai ales dacă era respins de o mână de soldaţi – n-avea de unde să ştie cât de bine fortificată le era poziţia.

Când s-a făcut Fantomă atât de isteţ?

Beldre ridică privirea, aşezată în scaun, cu câteva lacrimi de supărare licărindu-i în ochi.

— Nu poţi face asta. E o înşelăciune! Ce-ar spune Supravieţuitorul dacă ar şti ce plănuiţi?

— Supravieţuitorul? chicoti Fantomă. Am senzaţia că ar fi de acord. Dacă ar fi aici, de fapt, cred că ar sugera să facem chiar asta…

CAPITOLUL 50

Iscusinţa lui Năruire se poate vedea în meticulozitatea planurilor sale. A izbutit să pună la cale prăbuşirea Lordului Legiuitor la doar puţin timp înainte ca puterea lui Dăinuire să se întoarcă în Fântâna Înălţării. Apoi, la câţiva ani de la acel eveniment, a şi izbutit să se elibereze.

Pe o scară a timpului făcută pentru zei şi puterea lor, această coordonare deosebit de atentă era la fel de precisă precum o incizie expertă, executată de cel mai talentat dintre chirurgi.

Uşa grotei se deschidea.

Vin dădu îndată pe gât ultima fiolă cu metale.

Sări aruncând în spate un bănuţ, şi ajunse în vârful unuia dintre rafturi. Grota răsună de zgomotul pietrei pe piatră, în vreme ce deschizătura se lărgea. Vin se azvârli înainte – Împingând în monedă – ca să ajungă în partea din faţă a sălii. O geană de lumină apăru în jurul uşii, şi până şi lumina asta slabă făcu să o doară ochii.

Scrâşni din dinţi, deranjată de lumină, clipind des în timp ce poposea pe pământ. Se aruncă spre peretele aflat chiar într-o latură a uşii, apucându-şi cuţitele şi arzând fludor ca să facă faţă durerii fulgerătoare produse de lumină. Pe obraji i se prelinseră lacrimi.

Uşa nu mai mişcă. Un singur bărbat păşi în cavernă, ducând un opaiţ înălţat în mână. Purta un costum negru, bine croit, şi o pălărie de nobil.

Vin îl ignoră.

Se strecură pe lângă om şi se furişă prin deschizătura uşii, pătrunzând în micul vestibul de dincolo. Un grup de muncitori speriaţi se grăbiră să se retragă, scăpând funiile legate de mecanismul de deschidere a uşii. Vin îi ignoră şi pe aceştia, nefăcând decât să-şi croiască drum printre ei. Lăsă să-i cadă o monedă şi se propulsă în sus. Treptele scării de lemn se înceţoşară în spatele său când se înălţă la iuţeală şi se izbi cu putere de chepengul din tavan.

Şi ricoşă, gemând de durere.

Se prinse deznădăjduită de lemnul scării, fiindcă se prăbuşea, nebăgând în seamă usturimea bruscă din umăr, unde se lovise. Arse fludor şi Împinse cu picioarele într-o treaptă, apoi izbi cu spinarea în chepeng, încercând să-l deschidă cu forţa.

Împinse din răsputeri. Apoi băţul scării se rupse sub picioarele sale, făcând-o să cadă, de-a rostogolul, la pământ. Blestemă şi Împinse o monedă ca să-şi încetinească prăbuşirea, atingând, ghemuită, lespezile

de jos.

Muncitorii se retrăseseră, înghesuiţi unii într-alţii – neştiind dacă voiau să se aventureze în grota întunecoasă, dar nici dacă voiau să se găsească în încăperea aceea mică împreună cu un Născut-din-Ceaţă. Nobilul în costum se întorsese într-acolo. Îşi ţinea sus opaiţul, luminând-o pe Vin. O bucată ruptă de scară se desprinse şi căzu cu un pocnet pe piatra de lângă ea.

— Chepengul e bine înţepenit şi are un bolovan mare peste el, Doamna Venture, zise nobilul.

Vin îl recunoştea vag. Era cam pântecos, dar fercheş, cu păr foarte scurt şi faţă pe care se citea preocuparea.

— Spune-le celor de sus să dea piatra deoparte, zise cu calm Vin, ridicând un pumnal.

— Nu se va întâmpla, mă tem.

— Pot eu s-o fac să se întâmple, zise Vin făcând un pas înainte, în vreme ce lucrătorii se retrăgeau şi mai mult.

Nobilul zâmbi.

— Doamnă Venture, vreau să vă asigur de câteva lucruri. Primul este că nu eşti cel dintâi Allomant printre noi, aşa că nu mă îndoiesc că ne-ai putea măcelări până la unul fără pic de trudă. Al doilea este că bolovanul de deasupra nu se va mişca în viitorul apropiat, aşa că am putea, la fel de bine, să ne aşezăm şi să purtăm o discuţie plăcută în loc să fluturăm arme şi să ne ameninţăm unii pe alţii.

În vocea acestui bărbat exista ceva… dezarmant. Vin verifică cu bronz, însă nu ardea niciun metal. Ca să se asigure, îi Trase un pic de simţăminte, făcându-l mai încrezător şi prietenos, apoi încercă să Domolească vreo eventuală tentativă de înşelăciune a acestuia.

— Văd că te gândeşti, cel puţin să iei oferta mea în considerare, zise nobilul făcându-i semn cu mâna unuia dintre lucrători. Acesta îşi deschise iute sacul şi scoase două scaune pliante, pe care le aşeză înaintea uşii de piatră deschise. Nobilul îşi puse într-o parte opaiţul, apoi se aşeză.

Vin se furişă mai aproape.

— De ce te recunosc?

— Sunt un prieten al soţului tău.

— Telden, îşi dădu seama Vin. Telden Hasting.

Telden aprobă cu o înclinare a capului. Îl văzuse la bal, cu câteva săptămâni în urmă, la prima petrecere la care fuseseră. Dar îl ştia de mai înainte. Fusese unul dintre prietenii din Luthadel ai lui Elend, înainte de Prăbuşire.

Grijulie, Vin se aşeză pe scaunul ce-i fusese oferit, încercând să-şi

dea seama în ce consta jocul lui Yomen. Credea, oare, că nu l-ar fi ucis pe Telden doar fiindcă îi fusese prieten lui Elend?

Telden se întinse în scaun, relaxat, nu tocmai cum ar fi trebuit să stea un nobil cu demnitate. Făcu semn unui lucrător, iar acesta se înfăţişă cu două sticle.

— E vin, zise Telden. O sticlă e pură, cealaltă conţine un sedativ extrem de puternic.

Femeia ridică o sprânceană.

— O să ne jucăm de-a ghicitul?

— Nu tocmai, zise Telden deschizând una dintre sticle. Mi-e prea sete – şi, din ce aud, nu eşti tu din soiul cu prea multă răbdare la ghicitori.

Vin înclină capul într-o parte, în vreme ce Telden primea două pocale de la servitor şi turna în ele băutura rubinie. Privindu-l, îşi dădu seama de ce era atât de dezarmant. Îi aducea aminte de Elend – cel de altădată, lipsit de griji. Din câte îşi dădea seama, Telden încă rămăsese, cu adevărat, aşa.

Trebuie să recunosc asta, măcar, despre Yomen, îşi zise. *Oraşul poate că nu-i perfect, dar a creat un loc unde oameni precum Telden îşi pot păstra o oarecare inocenţă.*

Telden sorbi din vin, întinzându-i ei cealaltă cupă. Vin îşi băgă în teacă unul dintre cuţite, apoi luă pocalul. Nu bău – şi nici nu avea de gând.

— Acolo e vinul fără sedativ, zise Telden. Şi e şi de viţă bună. Yomen e un adevărat domn – dacă tot are de gând să-şi trimită un prieten într-o hrubă, la moarte, măcar îl înzestrează cu un vin scump ca să-i facă sfârşitul mai uşor.

— Ar trebui să cred că eşti şi tu întemniţat? întrebă cu răceală Vin.

— Sigur că nu, zise Telden. Cu toate că mulţi ar socoti misiunea mea ca lipsită de nădejde.

— Şi ce misiune e asta?

— Să te conving să bei din vinul dres, ca să poţi fi transportată afară în siguranţă.

Vin pufni.

— Văd că eşti de acord cu detractorii mei, zise Telden.

— Te-ai dat singur de gol, zise Vin. Ai zis că ar trebui să beau şi să cad, inconştientă. Asta înseamnă că ai o cale de a le anunţa celor de sus că te-ai ocupat de mine, ca ei să poată îndepărta bolovanul. Ai puterea de a ne elibera. Iar eu am puterea de a te obliga să faci ce poftesc.

— Allomanţia emoţională nu mă poate controla într-atât, zise Telden.

Eu nu sunt Allomant, dar bănuiesc faptul că, în chiar clipa asta, te joci cu simţămintele mele – lucru care chiar nu e necesar, de vreme ce sunt întru totul sincer cu tine.

— Nu-mi trebuie allomanţie ca să te fac să vorbeşti, zise Vin aruncând o privire spre cuţitul pe care încă îl mai avea într-o mână.

Telden râse.

— Crezi tu că regele Yomen – da, e deasupra – nu-şi va da seama dacă vorbesc cu teama morţii? Nu mă îndoiesc că vei putea să-mi înfrângi voinţa, dar nu voi trăda din pricina unor simple ameninţări, aşa că va trebui să-mi tai vreo câteva degete înainte să fac cum vreţi voi. Sunt destul de sigur că Yomen şi ceilalţi mi-ar auzi ţipetele.

— Aş putea ucide servitorii, zise Vin. Unul câte unul, până ce eşti de acord să-i spui lui Yomen că sunt inconştientă şi-l convingi să deschidă uşa.

Telden zâmbi.

— Crezi că mi-ar păsa de i-ai ucide?

— Eşti unul dintre prietenii lui Elend, zise Vin. Eşti printre aceia cu care discuta filosofie.

— Filosofie, spuse Telden, şi politică. Elend, totuşi, era singurul dintre noi căruia îi păsa de skaa. Te asigur că noi, ceilalţi, nu pricepeam de ce îl fascinează atâta.

Ridică din umeri.

— Oricum, nu sunt un om lipsit de inimă. Dacă ucizi destui, *s-ar putea* să cedez şi să-ţi fac voia. Să începem, atunci.

Vin le aruncă servitorilor o privire. Păreau îngroziţi de ea, iar vorbele lui Telden nu-i îmbărbătaseră defel. După câteva clipe de tăcere, Telden chicoti.

— Eşti soţia lui Elend, observă el. Şi Yomen e conştient de asta. A fost extrem de convins că nu vei ucide pe niciunul dintre noi, în ciuda reputaţiei tale înfricoşătoare. Din ce-am auzit noi, ai obiceiul de a ucide regi şi zei, poate ici şi colo câte un soldat, însă slujitori skaa…

Vin îşi abătu privirea de la servitori, însă fără să se uite în ochii lui Telden, de teamă ca acesta să nu vadă în privirea ei o confirmare. Bărbatul greşea – i-ar fi ucis pe servitori dacă ar fi socotit că asta ar fi eliberat-o. Însă nu era sigură. Dacă Yomen auzea răcnete, era puţin probabil să deschidă chepengul, iar Vin ar fi ucis, fără noimă, oameni nevinovaţi.

— Aşadar, zise Telden sfârşindu-şi vinul, suntem blocaţi. Presupunem că ai cam rămas fără de-ale gurii pe aici, asta dacă n-ai găsit o cale de a deschide conservele. Chiar dacă ai izbutit asta, nu poţi face nimic pentru a ajunge deasupra. Aş spune că, dacă nu bei

vinul, vom ajunge să murim de foame cu toţii în peştera asta.

Vin se aşează la loc pe scaun. *Trebuie să existe o cale de scăpare – o şansă să folosesc toate astea.*

Însă era foarte puţin probabil să poată trece de uşa de deasupra. *Poate* dacă folosea duraluminiu şi oţel pentru a Împinge, forţându-şi calea. Însă ar fi rămas fără oţel şi fludor, şi nu mai avea fiole cu metale.

Cuvintele lui Telden, din păcate, conţineau mult adevăr. Chiar dacă Vin ar fi putut supravieţui în grotă, ar fi fost ţinută pe loc, nefolositoare. Deasupra, asediul şi-ar fi urmat cursul – nici nu mai ştia ce se petrece – iar lumea ar fi continuat să moară din cauza urzelilor lui Năruire.

Trebuia să iasă din cavernă. Chiar dacă asta însemna să se predea lui Yomen. Aruncă o privire înspre sticla cu vin dres.

La naiba, îşi zise. *Obligatorul e mai isteţ decât ne-am aşteptat.* Vinul, cu siguranţă, fusese preparat îndeajuns de tare pentru a doborî un Allomant.

Însă…

Fludorul îi întărea trupul, şi-l făcea rezistent la otrăvuri. Dacă incendia fludor cu duraluminiu după ce bea vinul, n-ar fi consumat otrava, lăsând-o conştientă? Se putea preface inertă, apoi să scape când ajungea sus.

Părea a fi o vagă posibilitate. Dar ce altceva ar fi putut face? Mâncarea îi era pe ducă iar şansele de scăpare aproape inexistente. Nu ştia ce vrea Yomen de la ea – dar probabil că nu-i dorea moartea. Dacă aşa ar fi stat lucrurile, s-ar fi mulţumit să o lase acolo, să moară de foame.

Avea de ales. Ori mai aştepta în grotă, ori îşi încerca norocul sus. Stătu pe gânduri o clipă doar, apoi luă decizia. Întinse mâna după sticlă. Chiar dacă şmecheria cu fludorul nu mergea, prefera să ajungă sus şi să vadă ce şanse avea acolo.

Telden chicoti.

— Ziceau că eşti o persoană care ia hotărâri rapide. E mai degrabă înviorător – mi-am petrecut prea multă vreme cu nobili îmbâcsiţi cărora le trebuie ani ca să decidă ceva limpede.

Vin îl ignoră. Trase dopul sticlei, o duse la gură şi sorbi. Drogul începu aproape instantaneu să-şi facă efectul. Se lăsă pe speteaza scaunului, închizând ochii, încercând să lase impresia că adoarme. Şi, într-adevăr, îi era greu să rămână trează. Mintea i se înceţoşa în ciuda faptului că ardea fludor.

Se muie în scaun, simţind că trupul o trădează. *Acum,* îşi zise, şi arse duraluminiu. Corpul i se umplu de forţa sporită a fludorului. Îndată, starea de oboseală se spulberă. Cât pe ce să sară în picioare de la

valul brusc de energie. Telden chicotea.

— Măi să fie, îi zise unuia dintre servitori. Chiar a făcut-o.

— Ai fi murit dacă n-o făcea, stăpâne, zise servitorul. Am fi murit cu toţii.

Apoi duraluminiul se isprăvi. Fludorul dispăru cât ai zice peşte, şi odată cu el şi imunitatea ei la drog, care nu-şi încetase efectul. Fusese, oricum, o încercare fără prea mulţi sorţi de izbândă.

Abia dacă auzi zăngănitul armei sale căzându-i din mână pe lespezi. Apoi se cufundă în inconştienţă.

CAPITOLUL 51

Odată ce Năruire a fost eliberat din închisoarea sa, a izbutit să influenţeze oamenii cu mai multă tărie – însă străpungerea cuiva cu un piron hemalurgic era dificilă, oricare ar fi fost circumstanţele.

Ca să reuşească, a început, se pare, cu persoane ce aveau o legătură slabă cu realitatea. Nebunia lor îi făcea mai sensibili la atingerile sale, şi îi putea folosi, apoi, pentru a pironi şi oameni întregi la minte. În orice caz, este impresionant câţi oameni importanţi a reuşit să pironească Năruire. Regele Penrod, cel ce cârmuia în Luthadel în acea vreme, este un exemplu nimerit.

Elend zbură prin ceţuri. Nu izbutise până acum să capete iscusinţa de a folosi potcoave, precum Vin. Ea, cumva, se putea menţine în aer, din Împingere în Împingere, Trăgând apoi potcoavele spre ea după ce le folosea. Lui Elend, asta i se părea un ciclon de bucăţi de metal ucigaşe, cu Vin la mijloc.

Lăsă o monedă să-i cadă şi se Împinse într-un salt vertiginos. Renunţase la metoda cu potcoavele după ce încercase, şi eşuase, de patru sau cinci ori. Vin păruse uimită că nu-i iese – ea, una, descoperise singură metoda, şi o pusese în practică după doar jumătate de oră de încercări.

Dar era totuşi vorba despre Vin.

Elend se descurca cu monede aşadar, obiecte din care ducea cu el un săculeţ măricel. Bănuţii de aramă, cei mai mici dintre vechile monede imperiale, erau potriviţi scopului său – mai ales că era, se pare, mult mai puternic decât alţi Născuţi-din-Ceaţă. Oricare dintre Împingerile sale îl propulsau mai departe decât ar fi trebuit şi nici măcar nu folosea prea multe monezi, chiar şi când se deplasa pe distanţe lungi.

Îi făcea bine să fie departe de tot. Se simţea liber săltând şi plonjând, străpungând întunericul. Arse, apoi, fludor şi se lăsă la pământ cu un bufnet înfundat. Pământul, în această vale, era mai degrabă lipsit de cenuşă – aceasta fusese suflată de vânt şi, pe o suprafaţă îngustă, nu-i ajungea decât până la jumătatea gambei. Aşa că, de dragul schimbării, alergă preţ de câteva minute.

În spatele său mantia flutura. Purta veşminte închise la culoare, şi nu obişnuita sa uniformă albă. Păreau potrivite şi, pe lângă asta, nu avusese nicicând ocazia de a fi un adevărat Născut-din-Ceaţă. De când îşi descoperise puterile, îşi petrecuse timpul ducând războaie. Nu

avusese nevoie să se furişeze scrutând întunericul, mai ales că alături i se aflase Vin, care făcea asta cu mult mai bine.

Înţeleg de ce i se părea îmbătător lui Vin, îşi zise aruncând o altă monedă şi sărind între două coame de deal. Chiar şi sub apăsarea capturării lui Vin şi sub ameninţările la adresa imperiului, simţea o încântare nespusă să se preumble printre ceţuri. Aproape că reuşea să uite de războaie, de distrugeri şi de responsabilităţi.

Apoi poposi la pământ, în cenuşa ce-i ajungea până la brâu. Zăbovi câteva clipe, privind către pulberea moale şi neagră. Nu exista scăpare. Vin era în primejdie, imperiul se prăbuşea iar norodul flămânzea. Era treaba lui să rezolve toate acestea – povara pe care şi-o aşezase singur pe umeri când devenise împărat.

Se Împinse în aer, ridicând o trâmbă de cenuşă în ceţuri.

Sper că Sazed şi Boare au mai mult noroc în Urteau, îşi spuse. Îl preocupau şansele sale de a cuceri Fadrexul, iar Stăpânirea Centrală avea să aibă nevoie de grânele din Urteau dacă voiau să planteze îndeajuns pentru iarna viitoare.

Nu-şi putea face griji, acum, pentru asta. Trebuia, pur şi simplu, să se bazeze pe izbânda prietenilor săi. Treaba lui Elend era să facă ceva pentru a o ajuta pe Vin. Nu putea sta în tabără, aşteptând, în vreme ce Yomen îşi făcea jocurile. Însă nici să încerce asasinarea lui Yomen nu îndrăznea – nu după ce obligatorul îi păcălise pe amândoi într-un chip atât de iscusit.

Aşa că Elend pornise spre nord-est, spre ultimul loc unde se ştia că s-ar afla o armată de kolosşi. Vremea subtilităţii şi diplomaţiei trecuse. Elend avea nevoie de o ameninţare – ceva care să-l pună la respect pe Yomen şi, dacă era nevoie, să-l strivească. Şi nimic nu era mai bun pentru zdrobirea unui oraş decât kolosşii. Poate că era o neghiobie că plecase singur după creaturile acelea. Poate că greşea pentru că renunţase la diplomaţie. În ultima vreme părea să fi eşuat în multe privinţe – n-o protejase pe Vin, nu ţinuse Luthadel în siguranţă, nu ştiuse să-şi apere poporul – aşa că *trebuia* să acţioneze.

Văzu în faţă o lumină printre ceţuri. Se lăsă la pământ şi începu să alerge prin cenuşa ce-i ajungea până la genunchi. Doar incendierea de fludor îi dădea puterea necesară pentru asta. Auzi ţipete. Văzu umbre care o zbugheau îngrozite.

Sări, lepădând o monedă, şi-şi incendie metalele. Trecu prin vălătucii de ceaţă, peste sat şi locuitorii săi îngroziţi, cu mantaua fluturând. Câteva case ardeau. Şi, la lumina lor, văzu formele mătăhăloase ale kolosşilor umblând pe străzi. Elend alese o bestie care ridica arma ca să lovească şi Trase. Auzi mugetul kolosului, dedesubt, dar creatura

reuşi să-şi păstreze sabia în mână. Însă kolosul însuşi nu era cu mult mai greu decât Elend – aşa că fu Tras în aer, în vreme ce Elend era tras în jos. Elend se Împinse într-o balama de uşă în cădere, trecând pe lângă lighioana uimită, ce zbura prin aer. Azvârli o ploaie de monede asupra kolosului când ajunse în dreptul său.

Fiara şi arma ei se rotiră în aer. Elend puse piciorul pe o uliţă, în faţa unui grup de skaa vârâţi unii într-alţii. Sabia kolosului zburător se înfipse înaintea lui, în pământul plin de cenuşă. Kolosul însuşi căzu mort de cealaltă parte a străzii.

Un grup mare de kolosşi reveni spre el atunci, cu ochii sângerii licărind în lumina focurilor, bucuroşi, în învolburarea sângelui, de ocazia unei provocări. Mai întâi trebuia să-i înfricoşeze, apoi să preia controlul asupra lor. Aştepta momentul potrivit.

Cum se poate ca odată să fi fost oameni? se întrebă Elend ţâşnind înainte şi smulgând din pământ, în trecere, sabia kolosului căzut, ce făcu să se ridice un vârtej de pământ negru. Lordul Legiuitor crease fiinţele acestea. Asta se alesese de cei care-i stătuseră împotrivă? Deveniseră kolosşi pentru armatele sale? Creaturile aveau putere şi rezistenţă uriaşă şi puteau trăi cu hrană puţină. Şi totuşi… cum era cu putinţă să transformi oameni, chiar şi duşmani să-ţi fi fost, în asemenea monştri?

Elend se aplecă şi reteză de la genunchi picioarele unei lighioane. Apoi sări şi despică braţul alteia. Se roti, înfigându-şi sabia grea în pieptul unui al treilea kolos. Nu simţea nicio remuşcare pentru că ucidea fiinţe ce fuseseră cândva inocente. Oamenii aceia erau morţi acum. Creaturile acestea s-ar fi înmulţit folosind alţi oameni, dacă nu erau oprite.

Sau dacă nu erau controlate.

Elend slobozi un strigăt de luptă, rotindu-se printre kolosşi, învârtind o sabie ce-ar fi trebuit să fie prea grea pentru el. Tot mai multe creaturi îl băgau în seamă acum, şi se întorceau spre el tropotind pe uliţele luminate de casele ce ardeau. Era un grup foarte mare, din câte spuseseră pândarii săi – vreo treizeci de mii la număr. Ar fi copleşit la repezeală un sat atât de neînsemnat, năruindu-l ca pe o movilă de cenuşă bătută de furtună.

Elend nu voia să lase una ca asta să se întâmple. Luptă, ucigând o fiară după alta. Venise să obţină o armată nouă, dar, pe măsură ce timpul trecea, descoperea că luptă din alt motiv. Câte sate, precum acesta, fuseseră distruse fără ca să se gândească cineva din Luthadel măcar o clipă la ele? Câţi supuşi – de-ai lui Elend, cu toate că ei nu ştiau asta – pierduse din cauza kolosşilor? Pe câţi, deja, nu izbutise să-i

apere?

Elend descăpăţână un kolos, apoi se răsuci şi împinse în săbiile a două bestii mai mici. Un kolos uriaş, de aproape patru metri, tropăia spre el, cu arma înălţată. Elend scrâşni din dinţi şi-şi ridică şi el sabia, incendiind fludor.

Sabia se ciocni de sabie în satul ce ardea cu vâlvătaie, iar metalul răsună precum o nicovală izbită de ciocan. Iar Elend nu cedă niciun pas, ţinând piept monstrului de două ori mai înalt.

Kolosul, peste poate de uimit, se opri.

Mai puternic decât ar trebui să fiu, îşi spuse Elend învârtindu-se pe loc şi tăind braţul creaturii surprinse. *De ce nu poate puterea asta să protejeze poporul pe care-l cârmuiesc?*

Răcni şi tăie în două kolosul, de la mijloc – fie şi ca să arate c-o putea face. Fiara se prăvăli, în două bucăţi scăldate în sânge.

De ce? gândi Elend, spumegând de furie. *Ce putere trebuie să am, ce să fac ca să-i pot apăra?*

Cuvintele lui Vin, rostite cu luni în urmă în Vetitan, îi reveniră în minte. Numise tot ce făcea el „lucruri pe termen scurt". Dar ce altceva putea face? Nu era un spintecător de zei, nici eroul divin al profeţiilor. Era doar un om.

Şi se părea că în aceste zile, oamenii obişnuiţi – fie ei şi allomanţi – nu valorau cine ştie ce. Ţipă şi ucise, năpustindu-se în alt pâlc de kolosşi. Şi totuşi, la fel ca eforturile pe care le făcuse la Fadrex, nu părea să fie destul.

Satul, împrejurul său, ardea încă. Auzea, luptând, femei plângând, ţipetele copiilor, bărbaţi murind. Chiar şi eforturile unui Născut-din-Ceaţă erau neînsemnate. Putea ucide la nesfârşit, dar asta nu i-ar fi salvat pe săteni. Urlă, Împingând cu Domolire, însă kolosşii rezistau. Nu izbuti să aducă sub stăpânirea sa nici măcar unul. Oare îi controla vreun Inchizitor? Sau, pur şi simplu, nu erau îndeajuns de înfricoşaţi.

Luptă mai departe. Şi, făcând-o, moartea ce-l înconjura începu să i se pară o metaforă pentru tot ce făcuse în ultimii trei ani. Ar fi trebuit să-i poată apăra pe oameni – încercase *din răsputeri* să-i apere. Oprise armate, răsturnase tirani, abrogase legi şi căutase provizii. Şi totuşi, tot ce înfăptuise nu însemna decât o picătură de salvare într-un imens ocean de moarte, haos şi durere. Nu putea salva imperiul protejând un colţişor al acestuia, la fel cum nu putea apăra satul ucigând o mică parte din kolosşi.

La ce bun să ucizi un monstru, dacă era îndată înlocuit de alţi doi? La ce bune grânele ca să hrăneşti norodul, dacă cenuşa acoperea totul? La ce era bun el, un împărat ce nu putea apăra oamenii dintr-un

singur sat?

Elend nu râvnise niciodată puterea. Fusese un teoretician şi un studios – conducerea unui imperiu însemnase pentru el, mai degrabă, un exerciţiu academic. Însă, luptând în bezna acelei nopţi, între ceţurile arzătoare şi cenuşa ce cădea, începu să înţeleagă. Pe când oamenii, în pofida eforturilor sale cele mai trudnice, mureau pe capete, îşi dădu seama ce putea să-i împingă pe unii către tot mai multă putere.

Puterea de a proteja. În clipa aceea ar fi acceptat şi puterea zeilor, dacă ar fi însemnat să capete tăria de a-i salva pe cei din preajmă.

Doborî încă un kolos, apoi se roti, fiindcă auzise un ţipăt. O tânără era scoasă dintr-o casă alăturată, cu toate că un bătrân se agăţase de braţul ei. Ţipau amândoi după ajutor. Elend duse mâna la centură şi trase de acolo săculeţul cu monezi. Îl aruncă în aer, apoi, în acelaşi timp, Împinse în unele dintre monezi şi Trase de altele. Săculeţul explodă într-o ploaie de metal sclipitor, iar Elend azvârli câteva monezi în trupul kolosului care-o smucea pe tânără.

Monstrul mârâi, fără a se opri însă. Monedele arareori aveau efect asupra kolosşilor – trebuia să-i loveşti exact în punctele potrivite pentru a-i ucide. Vin izbutea să o facă.

Elend n-avea chef pentru asemenea subtilităţi, chiar dacă ar fi putut s-o facă. Răcni sfidător, azvârlind alte monezi asupra fiarei. Le ridică de la pământ şi le aruncă înainte, trăgând proiectil după proiectil sclipitor în trupul albastru al creaturii. Spinarea acesteia deveni o masă licăritoare de sânge prea roşu, şi în cele din urmă gigantul se prăbuşi.

Elend se răsuci pe călcâie, întorcându-se cu spatele la tatăl uşurat şi la fata acestuia, pentru a înfrunta un alt kolos. Cu arma ridicată, acesta se pregătea să lovească, însă Elend, plin de furie, răcni la el.

Ar trebui să-i pot apăra! gândi, trebuia să preia controlul asupra întregului grup, nu să piardă vremea doborându-i unul câte unul. Însă rezistau allomanţiei sale, cu toate că le Împingea iarăşi emoţiile. Aveau vreun paznic Inchizitor?

În vreme ce kolosul îşi cobora arma, Elend arse fludor şi se feri într-o parte, apoi îi desprinse palma de braţ creaturii, cu o lovitură. Creatura urlă de durere şi Elend se lăsă iarăşi cuprins de febrilitatea luptei. Sătenii începură să se strângă în juru-i. Era limpede că nu ştiau să lupte – se aflau, probabil, sub protecţia lui Yomen şi nu trebuiau să-şi facă griji din pricina bandiţilor sau armatelor aflate în trecere. Însă, deşi le lipsea priceperea, ştiau să se ţină aproape de un Născut-din-Ceaţă. Ochii lor deznădăjduiţi, rugători îl îmboldiră pe Elend, făcându-l să despice kolos după kolos.

Pentru moment, nu mai trebuia să se întrebe dacă situaţia era sau nu

justă. Putea, pur şi simplu, să *lupte.* Dorinţa de bătălie ardea în el ca un metal – ba simţea chiar şi dorinţa de a ucide. Aşa că luptă mai departe – pentru uimirea din ochii sătenilor, pentru speranţa pe care fiecare dintre loviturile sale părea s-o inspire. Îşi socotiseră vieţile pierdute şi iată că din ceruri coborâse cineva care îi apăra.

Cu doi ani în urmă, la asediul din Luthadel, Vin atacase fortificaţiile lui Cett şi măcelărise trei sute dintre soldaţii săi. Elend avusese încredere în motivele ei, dar nu pricepuse cum de putuse face aşa ceva. Cel puţin, nu până în această noapte, când lupta într-un sat fără nume, cu ceţurile luminate de focuri, răpunând şiruri întregi de kolosşi.

Inchizitorul nu apăru. Frustrat, Elend se dezbără de un grup de kolosşi, lăsându-l pe unul mort în drum, şi-şi stinse metalele. Creaturile îl înconjurară, şi atunci arse duraluminiu, apoi zinc, după care *Trase.*

Satul se cufundă în tăcere.

Elend se opri o clipă, poticnindu-se uşor când îşi termină răsucirea. Căută prin perdeaua de cenuşă, întorcându-se către kolosşii rămaşi – mii şi mii – care stăteau acum neclintiţi şi răbdători în jurul său, ajunşi în cele din urmă sub stăpânirea sa.

Nu e cu putinţă să-i fi dovedit pe toţi odată, îşi zise cu teamă. Ce se întâmplase cu Inchizitorul? De obicei, cu o gloată aşa de mare de kolosşi, era câte unul. O luase la sănătoasa. Asta ar fi explicat de ce fusese Elend, atât de brusc, în stare să controleze kolosşii.

Preocupat, însă neştiind ce altceva să facă, se întoarse să cerceteze cu privirea satul. Unii dintre săteni se strânseseră şi se holbau acum la el, perplecşi. Păreau buimăciţi – în loc să facă ceva în privinţa clădirilor ce ardeau, stăteau pur şi simplu în ceţuri, privindu-l.

Ar fi trebuit să aibă un sentiment de triumf. Şi totuşi victoria îi era incompletă în absenţa Inchizitorului. Pe lângă asta, satul era cuprins de flăcări – prea puţine case rămăseseră neatinse de foc. Elend nu salvase satul. Îşi găsise oştirea de kolosşi, cum plănuise, dar simţea că, într-un fel mai important, eşuase. Oftă şi lăsă sabia să-i cadă dintre degetele însângerate, trudite, apoi păşi spre săteni. Se simţi tulburat, înaintând spre ei, de numărul mare de kolosşi ciopârţiţi. Chiar ucisese atâţia?

O altă parte a sa – care se retrăgea acum în spate, însă rămânea înflăcărată – regreta că vremea uciderii se sfârşise. Se opri în faţa unui grup tăcut de săteni.

— Eşti el, nu-i aşa? întrebă un bărbat vârstnic.

— Cine?

— Lordul Legiuitor.

Elend îşi privi veşmântul negru, acoperit de mantie, amândouă cleioase de sânge.

— Destul de aproape, zise întorcându-se către est – spre locul unde armata sa umană îşi avea tabăra, la mare depărtare, aşteptându-l să revină cu kolosşi proaspeţi în ajutorul lor. Avea un singur motiv pentru a o face. Pricepea, în sfârşit, ce decisese fără să-şi dea seama în momentul în care o pornise să găsească mai multe creaturi de acest fel.

Vremea uciderii nu s-a terminat defel, îşi zise. *Abia a început.*

CAPITOLUL 52

Către sfârşit, cenuşa începu să se adune în cantităţi înfricoşătoare. Am vorbit despre microbii speciali pe care i-a conceput Lordul Legiuitor pentru a ajuta lumea să se descurce cu căderile de cenuşă. Nu se „hrăneau“ de fapt cu cenuşă. Mai degrabă o descompuneau, ca aspect al funcţiilor lor metabolice. Cenuşa vulcanică în sine este, de fapt, bună pentru sol, în funcţie de ce doreşte cineva să cultive.

Însă prea mult din orice este, totuşi, fatal. Apa e necesară supravieţuirii, însă prea multă te îneacă. Pe parcursul istoriei Ultimului Imperiu, pământul s-a aflat mai mereu pe marginea dezastrului datorat cenuşii. Microbii o descompuneau cam pe cât de rapid cădea, însă când a ajuns atât de multă încât a acoperit complet solul, plantelor le-a venit mai greu să trăiască.

În cele din urmă, întregul sistem s-a prăbuşit. Cenuşa cădea neîncetat, astupând şi ucigând totul, iar plantele au murit toate. Microbii n-aveau cum să ţină pasul, fiindcă le trebuia timp şi substanţe hrănitoare ca să se reproducă.

În timpul zilelor Lordului Legiuitor, Luthadel fusese cel mai aglomerat oraş din lume. Plin cu imobile de câte trei sau patru etaje, unde se înghesuiau numeroşii skaa ce lucrau la numeroasele furnale şi forje, la care se adăugau negustorii nobili ce vindeau bunurile produse şi înalta nobilime care nu voia decât să fie aproape de curtea imperială. TenSoon presupusese că acum, cu Lordul Legiuitor mort şi guvernarea imperială sfărâmată, Luthadel devenise mult mai puţin populat.

Dar se părea că greşise. Încă vieţuind în trupul său de copoi, străbătu în fugă oraşul, tot mai uimit pe măsură ce-i explora străzile. Parcă fiece ungher – uliţă, colţ de stradă, absolut orice clădire – ajunsese căminul unei familii skaa. Metropola puţea oribil şi gunoaiele umpleau străzile, îngropate în cenuşă.

Ce se petrece? se întrebă. Skaa trăiau în mizerie, mulţi păreau bolnavi, tuşind jalnic prin canalele umplute cu cenuşă. TenSoon îşi croi drum spre Conacul Venture. Dacă erau răspunsuri de găsit, spera să le afle acolo. Când şi când, trebuia să mârâie ameninţător la câte un skaa ce-l privea cu priviri flămânde, şi de două ori trebui să fugă de găşti care-i ignoraseră mârâielile.

Cu siguranţă că Vin şi Elend n-ar lăsa oraşul să decadă atât, îşi spuse în vreme ce se ascundea pe o alee. Era un semn prevestitor. Părăsise Luthadel fără să ştie dacă prietenii săi aveau să

supravieţuiască asediului. Stindardul lui Elend – suliţa şi pergamentul – fâlfâia în faţa oraşului, dar se putea oare ca altcineva să-şi fi însuşit însemnele lui Elend? Şi ce se alesese de armata de kolosşi ce ameninţase să distrugă acum un an Luthadelul?

N-ar fi trebuit s-o părăsesc, gândi TenSoon simţind o împunsătură de nelinişte. *Simţul meu prostesc al datoriei. Ar fi trebuit să stau aici şi să-i spun ce ştiu, aşa puţin cât este. Lumea s-ar putea sfârşi din cauza onoarei mele neghioabe.*

Întinse capul, amuşinând, privind spre Conacul Venture. Simţi că i se rupe inima când văzu că frumoasele ferestre cu vitralii fuseseră sparte. Scânduri negeluite blocau găurile. La porţile din faţă se aflau totuşi străji, ceea ce părea un semn bun.

TenSoon se furişă mai departe, încercând să arate ca un câine vagabond. Se ţinu în umbră, croindu-şi drum, pe ocolite, spre poartă. Acolo se întinse pe nişte gunoaie şi-i urmări pe soldaţi. Îşi extinse timpanele şi întinse gâtul ca să audă ce spuneau oamenii.

Dar nu scoteau o vorbă. Stăteau doar, cu expresii plictisite şi amărâte sprijiniţi în cozile suliţelor cu vârfuri de obsidian. TenSoon aşteptă, dorindu-şi ca Vin să apară şi să Tragă de simţămintele străjilor, ca să-i facă mai vorbăreţi.

Sigur că, dacă Vin ar fi aici, n-ar trebui să amuşin atâta după orice crâmpei de informaţie, îşi zise cu năduf TenSoon. Aşa că aşteptă. Aşteptă în vreme ce cenuşa cădea, aşteptă până ce se întunecă văzduhul şi se iviră ceţurile. Apariţia lor, în cele din urmă, îi trezi la viaţă pe străjeri.

— Nu-mi place să stau de pază noaptea, zise unul.

— Nu-i nimic în neregulă cu noaptea, zise celălalt. Pentru noi, cel puţin. Ceţurile nu ne-au ucis. Suntem în siguranţă.

Ce? se încruntă TenSoon.

— Dar de rege suntem în siguranţă? zise încetişor primul străjer.

Tovarăşul său îi aruncă o privire.

— Nu vorbi aşa.

Primul ridică din umeri.

— Abia aştept să se întoarcă împăratul.

— Regele Penrod are toată autoritatea împăratului, zise posomorât cel de-al doilea străjer.

Ah, îşi spuse TenSoon, *deci Penrod a izbutit să-şi păstreze tronul. Dar… ce înseamnă vorbele astea despre un împărat?*

TenSoon se temea ca nu cumva împăratul să fie Straff Venture. Omul acela îngrozitor care, la plecarea lui TenSoon, fusese atât de obsedat să cucerească Luthadelul.

Dar ce se alesese de Vin? Cumva, TenSoon nu putea crede că fusese înfrântă. O văzuse ucigându-l pe Zane Venture, un bărbat care ardea atiu când Vin nu avea niciun pic. Făcuse de trei ori imposibilul, după numărătoarea lui TenSoon. Îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Îl înfrânsese pe Zane.

Şi se împrietenise cu un kandra care fusese hotărât să o urască.

Străjerii tăcură iar. *E o neghiobie,* îşi zise TenSoon. *N-am timp să mă ascund prin unghere şi să trag cu urechea. Lumea se sfârşeşte!* Se ridică, scuturându-şi cenuşa din blană – mişcare care îi făcu pe străjeri să tresară şi să înalţe neliniştiţi suliţele, căutând în lumina tot mai slabă sursa acelui sunet.

TenSoon şovăi, însă agitaţia lor îi dădu o idee. Se întoarse şi alergând se pierdu în noapte. Ajunsese să cunoască binişor oraşul în anul cât îi slujise lui Vin – ei îi plăcuse să se preumble, mai ales prin zonele din jurul casei Venture. Chiar şi aşa, lui TenSoon îi luă ceva vreme până să-şi găsească drumul. Nu mai fusese niciodată acolo, dar auzise descrieri ale locului.

Descrieri făcute de o persoană pe care TenSoon o ucisese.

Amintirea aceasta încă îi dădea fiori reci. Kandra serveau Contracte – şi în Contracte li se cerea, de obicei, să imite anumiţi indivizi. Stăpânul furniza trupul potrivit – kandra nu aveau voie să ucidă oameni – iar kandra îl copia. Însă, înainte de asta, kandra îşi studia prada, învăţând despre ea cât mai mult cu putinţă.

TenSoon îl ucisese pe OreSeur, fratele său de generaţie. OreSeur, care ajutase la răsturnarea Tatălui. La porunca lui Kelsier, OreSeur se prefăcuse a fi un nobil pe nume Lord Renoux, pentru ca Kelsier să aibă un aşa-zis nobil ca parte vizibilă în planul său de a face imperiul să cadă. Însă OreSeur avusese o parte mai importantă de jucat în complotul lui Kelsier. O parte secretă pe care nici ceilalţi membri ai cetei nu-l aflaseră decât după moartea lui Kelsier.

TenSoon ajunse la vechiul depozit. Se afla unde zisese OreSeur. TenSoon se cutremură, amintindu-şi ţipetele lui OreSeur. Kandra murise torturat de TenSoon, o tortură ce fusese necesară, deoarece TenSoon trebuise să afle tot ce putea. Orice secret. Tot ce i-ar fi trebuit pentru a-l imita convingător pe fratele său.

Depozitul aflat în faţa lui TenSoon era un lăcaş sfânt acum, împodobit şi îngrijit de Biserica Supravieţuitorului. O placă atârna în faţă, cu semnul suliţei pe ea – arma care adusese sfârşitul atât al lui Kelsier, cât şi al Lordului Legiuitor – având trecută şi o explicaţie scrisă a motivului pentru care depozitul acela era important.

TenSoon ştia deja locul. Acolo găsise ceata o provizie de arme,

lăsate de Supravieţuitor pentru înarmarea poporului skaa în vederea unei revoluţii. Armele fuseseră găsite în aceeaşi zi în care murise Kelsier, iar zvonurile susţineau că spiritul Supravieţuitorului apăruse acolo, călăuzindu-şi discipolii. Zvonurile, într-un fel, erau adevărate. TenSoon dădu târcoale clădirii, urmând instrucţiunile pe care OreSeur, pe moarte, i le dăduse. Binecuvântarea Prezenţei îi permitea lui TenSoon să-şi amintească întocmai vorbele şi în ciuda cenuşii găsi locul – un spaţiu unde cărămizile erau mişcate. Începu să sape acolo.

Kelsier, Supravieţuitorul de la Hathsin, se arătase într-adevăr discipolilor săi în noaptea aceea, cu ani în urmă. Ori, cel puţin, oasele sale o făcuseră. Lui OreSeur i se poruncise să ia trupul Supravieţuitorului însuşi şi să-l digere, apoi să apară înaintea credincioşilor skaa şi să-i îmbărbăteze. Legendele Supravieţuitorului, întreaga religie care înflorise în jurul său, fuseseră iniţiate de un kandra.

Iar TenSoon îl ucisese, până la urmă, pe acel kandra. Însă nu înainte de a-i afla secretele. Secrete precum locul în care OreSeur îngropase oasele Supravieţuitorului şi felul în care arătase acesta.

TenSoon zâmbi în vreme ce dezgropa primul os. Erau vechi acum, şi nu-i plăcea să folosească oase vechi. Păr nu mai exista, de aceea creaţia sa avea să fie cheală. Nu-l văzuse decât o dată pe Supravieţuitor, dar cu priceperea sa într-ale imitaţiei…

Ei bine, merita să facă o încercare.

Wellen se sprijinea în suliţă, privind iarăşi spre ceţuri. Rittle – tovarăşul său de strajă – zicea că nu-s primejdioase. Însă Rittle nu văzuse de ce erau în stare. Ce puteau dezvălui. Wellen presupunea că supravieţuise doar pentru că le respecta. Şi pentru că nu se gândea prea mult la ce văzuse.

— Crezi că Skiff şi Jaston or să întârzie iarăşi să ne schimbe? întrebă Wellen, încercând din nou să înceapă o conversaţie.

Rittle mormăi doar.

— Habar n-am, Wells.

Rittle nu dădea doi bani pe pălăvrăgeală.

— Cred că unul dintre noi ar trebui să se ducă şi să vadă, zise Wellen uitându-se în ceaţă. Ştii, să-ntrebăm dacă au apărut deja…

Vorba i se opri.

Era ceva acolo. *Lord Legiuitor!* îşi zise şi dădu un pas înapoi, cu umerii strânşi. *Nu din nou!*

Însă din ceţuri nu atacă nimeni. Ci o siluetă întunecată păşi înainte. Rittle deveni alert şi-şi coborî suliţa.

— Stai!

Un bărbat păşi din ceţuri, purtând o mantie neagră, cu gluga pe cap. Faţa, însă îi era vizibilă. Wellen se încruntă. Omul ăsta avea ceva familiar…

Rittle icni, apoi căzu în genunchi, strângând în palmă ceva prins la gât – un medalion cu o suliţă de argint, de care era nedespărţit. Wellen se încruntă iar. Apoi observă cicatricile de pe braţele noului-venit.

Lord Legiuitor! îşi zise buimac Wellen, dându-şi seama unde mai văzuse faţa aceea. Într-o pictură, una dintre multele din oraş care-l înfăţişau pe Supravieţuitorul de la Hathsin.

— Ridică-te, zise străinul pe un ton binevoitor.

Rittle se ridică, tremurând. Wellen dădu înapoi, neştiind dacă să fie cuprins de veneraţie sau îngrozit şi simţind câte un pic din amândouă.

— Am venit să vă încerc credinţa, zise Supravieţuitorul.

— Stăpâne… zise Rittle, cu capul încă plecat.

— Şi, zise Kelsier ridicând un deget, am venit să vă spun că nu îmi place felul în care este condus oraşul. Poporul meu este bolnav, flămând şi pe moarte.

— Stăpâne, zise Rittle, nu avem destulă hrană, şi au fost răscoale pentru ce mai era pus deoparte. Stăpâne, şi ceţurile ucid! Rogu-te, de ce le-ai trimis să ne ucidă?

— N-am făcut una ca asta, zise Kelsier. Ştiu că hrana e puţină, dar trebuie s-o împărţiţi tuturor şi să aveţi credinţă. Spuneţi-mi despre omul care cârmuieşte oraşul.

— Regele Penrod? întrebă Rittle. Conduce în numele împăratului Elend Venture, care e plecat la război.

— Lordul *Elend* Venture? Şi el e de acord cu felul în care e tratat acest oraş?

Kelsier părea furios. Wellen se chirci, speriat.

— Nu, stăpâne! zise Rittle, tremurând. Eu…

— Lordul Penrod e nebun, se trezi Wellen că spune.

Supravieţuitorul se întoarse spre el.

— Wells, n-ar trebui să… dădu să zică Rittle, însă fu oprit de o privire severă a Supravieţuitorului.

— Spune, îi zise Supravieţuitorul lui Wellen.

— Vorbeşte cu aerul, stăpâne, zise Wellen coborându-şi privirea. Discută cu sine însuşi – susţine că-l vede le Lordul Legiuitor alături. Penrod… a dat multe porunci ciudate în ultimul timp. I-a obligat pe skaa să se lupte unii cu alţii pentru mâncare, susţinând că doar cei mai puternici ar trebui să trăiască. Pe cei care nu sunt de acord cu el îi ucide. Lucruri de felul ăsta.

— Am priceput, zise Supravieţuitorul.

Doar ştie asta deja, îşi spuse Wellen. *De ce mai întreabă?*

— Unde este Moştenitoarea mea? întrebă Supravieţuitorul. Eroul Evurilor, Vin.

— Măria Sa împărăteasa? Îl însoţeşte pe împărat.

— Unde?

— Nimeni nu ştie prea bine, stăpâne, zise Rittle, care tremura încă. N-a mai fost de mult pe aici. Sergentul meu spune că ea şi cu împăratul se luptă prin sud, se luptă cu kolosşii. Dar de la alţii am auzit că armata a pornit-o înspre vest.

— Nu mă ajută prea mult, zise Kelsier.

Wellen ridică privirea, fiindcă îşi amintise ceva.

— Ce e? întrebă Supravieţuitorul, observând că îşi schimbase poziţia.

— Un batalion a trecut prin oraş acum câteva luni, zise cu mândrie Wellen. N-au făcut zarvă, dar am fost în grupul care i-a ajutat să-şi facă provizii noi. Lordul Boare era cu ei şi vorbea de o întâlnire cu ceilalţi tovarăşi ai Mariei Tale.

— Unde? întrebă Kelsier. Încotro se duceau?

— Înspre nord, către Urteau. Acolo trebuie să fie şi împăratul, stăpâne. Stăpânirea Nordică s-a răsculat. Probabil că a plecat cu armata să înăbuşe răscoala.

Supravieţuitorul înclină din cap.

— Prea bine, zise.

Se întoarse, dând parcă să plece, apoi se opri şi se uită în spate.

— Ziceţi mai departe asta, dacă puteţi, rosti. N-a mai rămas mult timp. Spuneţi-le oamenilor că, atunci când pleacă ceţurile, trebuie să-şi găsească îndată adăpost. Un loc sub pământ, dacă se poate.

Wellen rămase înţepenit, apoi dădu din cap.

— Peşterile, zise. Unde ţi-ai instruit armata?

— E bine aşa, zise Kelsier. Rămâneţi cu bine.

Supravieţuitorul dispăru printre ceţuri.

TenSoon lăsă în urmă Conacul Venture şi porni iute printre ceţuri. Ar fi putut, cine ştie, să intre în clădire. Însă nu putea fi sigur că imitaţia sa ar fi rezistat unei cercetări amănunţite.

Nu ştia câtă încredere putea avea în cei doi străjeri, însă alte surse mai bune nu avea. Alţii, cu care stătuse de vorbă, nu izbutiseră să-i ofere vreo informaţie despre mişcările armatei. Era limpede că Elend şi Vin lipseau de ceva vreme din Luthadel.

Se grăbi să ajungă lângă peticul de pământ de lângă depozit unde găsise trupul lui Kelsier. Îngenunche în beznă, descoperind bocceaua

pe care o umpluse cu oase. Trebuia să ia din nou aspect de câine şi să se îndrepte spre nord. Spera că…

— Tu, de colo! zise o voce.

TenSoon ridică privirea. În uşa depozitului stătea un bărbat, privindu-l prin pâclă. O lampă se aprinse în spatele său, lăsând vederii un grup de oameni care sălăşluiau, se pare, în acel loc sfânt.

Acu-i acu… îşi zise TenSoon, în vreme ce oamenii din uşă căpătau expresii buimace.

— Stăpâne! zise primul bărbat, grăbindu-se să îngenuncheze, în cămaşă de noapte. Te-ai întors!

TenSoon se ridică în picioare, având grijă să ascundă la spate săculeţul cu oase.

— Aşa este, zise.

— Am ştiut noi că te vei întoarce, zise bărbatul, în vreme ce ceilalţi începeau să şoptească şi să scoată ţipete de uimire.

Mulţi căzură în genunchi.

— Am stat aici, rugându-ne să vii şi să ne sfătuieşti. Regele a înnebunit, stăpâne! Ce ne facem?

TenSoon se simţi tentat să le arate că e un kandra, însă, văzându-le privirile pline de speranţă, îşi dădu seama că nu e în stare. Şi poate că reuşea să facă şi un bine.

— Penrod a fost pervertit de Năruire, zise. Lucrul ce încearcă să distrugă lumea. Trebuie să-i adunaţi pe credincioşi şi să ieşiţi din acest oraş înainte ca Penrod să vă ucidă pe toţi.

— Stăpâne, dar unde să mergem?

TenSoon şovăi. Unde?

— Sunt nişte străjeri în faţa Conacului Venture. Ei ştiu un loc. Ascultaţi-i. *Trebuie* să intraţi la adăpost sub pământ, înţelegeţi?

— Da, stăpâne, zise omul.

În spatele lui se adunau tot mai mulţi, încercând să-l zărească pe TenSoon. Le îndură privirile cercetătoare cu o anume nelinişte. În cele din urmă, îi sfătui să aibă grijă de ei şi dispăru în noapte.

Descoperi o clădire pustie şi îşi puse la iuţeală oasele de câine, înainte să fie văzut de cineva. Când isprăvi, privi oasele Supravieţuitorului, simţind un ciudat… respect.

Nu te prosti, îşi spuse. *Sunt nişte oase, atâta tot, la fel ca alte sute pe care le-ai folosit.* Dar ar fi fost neghiob să lase o unealtă atât de folositoare în urmă. Aşeză cu grijă în boccea osemintele, apoi – folosindu-şi labele pe care le concepuse mai îndemânatice decât cele ale unui câine adevărat – îşi legă la spinare sacul.

După aceea, TenSoon ieşi din oraş prin poarta nordică, alergând cât

de iute putea. Avea să se ducă în Urteau, cu speranţa că se afla pe drumul cel bun.

CAPITOLUL 53

Pactul dintre Dăinuire şi Năruire e o înţelegere între zei şi greu de explicat în termeni omeneşti. La început, într-adevăr, între ei existase un armistiţiu. Pe de o parte, ştiau amândoi că doar lucrând împreună puteau crea. Pe de altă parte, amândoi ştiau că nu-i aştepta mulţumire deplină în ceea ce creau. Dăinuire n-avea să poată păstra lucrurile perfecte şi neschimbate, iar Năruire n-avea să le poată distruge pe deplin.

Năruire, desigur, a căpătat în cele din urmă puterea de a sfârşi lumea şi de a obţine mulţumirea pe care şi-o dorea. Însă, la început, asta nu a făcut parte din învoială.

Fantomă o găsi aşezată pe malul stâncos al lacului, uitându-se peste apele negre, nemişcate în aerul lipsit de vânt al grotei. În apropiere, Fantomă îl auzea pe Sazed – însoţit de o trupă mare de oameni de-ai lui Goradel – lucrând la proiectul lor de a opri curgerea apei în grotă.

Fantomă se apropie binişor de Beldre, cu o cană de ceai cald în mână. Părea aproape să-i ardă carnea, ceea ce însemna că era numai bun pentru oameni normali. Îşi lăsa propria mâncare şi băutură deoparte, până se răceau la temperatura camerei.

Nu purta legătura pe ochi. Descoperise că, folosindu-se de fludor, putea îndura lumina unui felinar. Ea nu se întoarse spre el, aşa că Fantomă îşi drese vocea. Fata tresări uşurel. Nu era de mirare că Quellion o păzise atâta – nimeni nu s-ar fi putut preface într-atâta de inocent. N-ar fi supravieţuit nici cât trei bătăi de inimă în lumea fărădelegii. Până şi Alirianne, care se străduia să pară moale şi pufoasă, avea în ea o asprime care arăta că, la nevoie, putea fi dură pentru a supravieţui. Însă Beldre…

E normală, îşi zise Fantomă. *Aşa ar fi oamenii dacă n-ar trebui să aibă de-a face cu Inchizitori, armate şi asasini.* O invidia, de fapt, pentru asta. Era un simţământ straniu, după atâţia ani petrecuţi dorindu-şi să fie cineva mai important.

Fata se răsuci iarăşi spre ape, iar el se apropie şi se aşeză alături.

— Uite, zise întinzându-i cana. Ştiu că se face cam răcoare pe-aici, pe malul lacului.

Ea zăbovi o clipă, apoi luă cana.

— Mulţumesc, şopti.

Fantomă o lăsa să umble pe unde voia – nu prea avea ce să saboteze, deşi îl vestise pe Goradel şi pe ai săi să o ţină sub ochi. Însă

n-ar fi putut, în orice caz, să iasă de acolo. Fantomă avea o mulţime de oameni de pază la ieşire, şi ceruse ca scara ce ducea în sus să fie scoasă, urmând a fi pusă iarăşi doar cu autorizaţia necesară.

— Greu de crezut că locul ăsta s-a aflat în tot acest timp sub oraş, nu? zise Fantomă încercând să înceapă o conversaţie.

I se păruse, ciudat lucru, mai uşor să-i vorbească atunci când i se înfăţişase în grădină, în mijlocul primejdiei.

Beldre încuviinţă.

— Fratelui meu i-ar fi plăcut să descopere acest loc. Se teme că nu avem destule provizii. Tot mai puţini peşti sunt prinşi în lacurile din nord-est. Şi recoltele… nici ele n-o duc prea bine, am auzit.

— Ceţurile, zise Fantomă. Nu lasă soarele să pătrundă.

Beldre dădu din cap, coborându-şi privirea asupra cănii.

Încă nu sorbise din ea.

— Beldre, zise Fantomă, îmi pare rău. Mă gândisem să te răpesc din grădină, atunci, dar am decis să n-o fac. Însă acum, că ai venit aici singură…

— A fost o ocazie prea bună, rosti ea cu amărăciune. Înţeleg. E vina mea. Fratele meu zice mereu că sunt prea încrezătoare.

— Sunt momente când ar fi un avantaj.

Beldre pufni uşor.

— N-am ştire de asemenea momente. Parcă toată viaţa mea am avut încredere şi am fost rănită. Nici acum nu-i altfel.

Fantomă se ridică, simţindu-se supărat pe el însuşi. *Kelsier, spune-mi ce să zic!* gândi. Însă Dumnezeu rămânea tăcut. Supravieţuitorul n-avea prea multe de spus în afara lucrurilor privitoare la cucerirea oraşului.

Păruse aşa de simplu totul când Fantomă poruncise capturarea ei. Atunci de ce stătea aşa, acum, simţindu-şi stomacul o văgăună pustie?

— Am crezut în el, ştii, zise Beldre.

— În fratele tău?

— Nu, spuse ea scuturând uşor din cap. În Lordul Legiuitor. Am fost şi eu o fată nobilă oarecare. Mi-am plătit mereu datoriile către obligatori – ba chiar şi ceva pe deasupra, şi i-am chemat să fie martori şi la lucrurile cele mai mărunte. I-am plătit şi ca să mă înveţe istoria imperiului. Credeam că totul este perfect. Bine orânduit, paşnic. Apoi au încercat să mă ucidă. Se pare că sunt pe jumătate skaa. Tatăl meu a vrut neapărat un copil, iar mama era stearpă. A făcut doi copii cu servitoarea şi mama a fost de acord.

Beldre clătină din cap.

— De ce să fac una ca asta? continuă. De ce, adică, să nu alegi o

femeie nobilă? Nu. Tatăl meu a ales o servitoare. Cred că i-a plăcut de ea sau ceva…

Privi în jos.

— La mine a fost bunicul, zise Fantomă. Nu l-am cunoscut. Am crescut pe străzi.

— Uneori îmi doresc ca şi *eu* s-o fi făcut, zise Beldre. Atunci toate astea ar avea sens. Ce te faci când preoţii pe care i-ai plătit ca să te înveţe de copilă – în care ai avut mai multă încredere decât în părinţi – vin să te ducă la execuţie? Aş fi murit şi eu. M-am lăsat dusă. Apoi…

— Apoi? întrebă Fantomă.

— M-aţi salvat, şopti ea. Ceata Supravieţuitorului. L-aţi răsturnat pe Lordul Legiuitor şi, în haosul acela, lumea a uitat de cei ca mine. Obligatorii erau prea ocupaţi să-i facă pe plac lui Straff.

— După care fratele tău a pus mâna pe cârmuire.

Ea încuviinţă.

— Am crezut că va fi un conducător bun. Chiar este un om bun! Doar că vrea ca totul să fie stabil şi sigur. Pace pentru toţi. Dar, câteodată, lucrurile pe care le *face* oamenilor… lucrurile pe care le *cere* oamenilor…

— Îmi pare rău, zise Fantomă.

Ea clătină din cap.

— Apoi ai venit tu. Ai salvat copilul acela, chiar în faţa lui Quellion şi a mea. Ai apărut în grădina mea şi nici măcar nu m-ai ameninţat. M-am gândit… poate chiar este cum spun poveştile. Poate că va fi de ajutor. Şi, proastă cum sunt, am venit aici.

— Aş vrea ca lucrurile să fie simple, Beldre, zise Fantomă. Aş vrea să-ţi pot da drumul. Dar e pentru un bine mai mare.

— Aşa zice mereu şi Quellion, să ştii, spuse ea.

Fantomă nu ştiu ce să zică.

— Voi doi semănaţi mult. Puternici. Autoritari.

Fantomă chicoti.

— Chiar nu mă cunoşti deloc, aşa e?

Ea se îmbujoră.

— Eşti Supravieţuitorul Flăcărilor. Să nu crezi că n-am auzit toate zvonurile – fratele meu nu mă poate ţine departe de *toate* sfaturile.

— Zvonurile, zise Fantomă, sunt arareori de încredere.

— Eşti un tovarăş de-al Supravieţuitorului.

Fantomă strânse din umeri.

— Asta e drept. Dar am devenit membru din întâmplare.

Ea se încruntă, privindu-l ţintă.

— Kelsier i-a ales personal pe ceilalţi. Ham, Boare, Sazed, chiar şi

Vin. Şi pe unchiul meu l-a ales. Făcând asta, s-a pricopsit şi cu mine pe deasupra. Eu… eu n-am luat niciodată parte la toate acestea, Beldre. Am fost mai degrabă un observator. Mă puneau de pază şi altele asemenea. Luam parte la sfaturile lor şi toată lumea mă trata ca pe un băiat de corvoadă. Cred că i-am umplut de o sută de ori cupa lui Boare, numai în primul an.

O umbră de amuzament se citi pe chipul fetei.

— Faci să sune ca şi cum ai fi fost un servitor.

— Cam aşa ceva, zâmbi Fantomă. Nici nu puteam vorbi prea bine – am crescut vorbind jargonul străzii, şi tot ce ziceam ieşea alandala. Încă mai păstrez accentul, aşa mi se spune. Tăceam, deci, mare parte din timp, stânjenit. Ceata era de treabă cu mine, dar ştiam că în mare parte nu mă băga în seamă.

— Şi acum ai ajuns să-i conduci pe toţi.

Fantomă râse.

— Nu. Sazed e de fapt şeful nostru aici. Boare e şi el mai sus ca mine, dar mă lasă să dau ordine fiindcă el e prea leneş s-o facă. Îi place să-i facă pe alţii să săvârşească lucruri fără ca ei s-o ştie. Jumătate din timp, sunt sigur că lucrurile pe care le spun sunt doar idei pe care mi le-a vârât cumva în minte.

Beldre scutură din cap.

— Terrisianul vă conduce? Dar el ascultă de tine!

— Mă lasă, doar, să fac ce nu doreşte să facă el, zise Fantomă. Sazed e un om mare – unul dintre cei mai de soi pe care i-am cunoscut, dar, ei bine, el e un cărturar. Se pricepe mai bine să studieze un proiect şi să-şi facă însemnări decât să dea porunci. Aşa că îmi revine mie sarcina. Fac treaba pe care ceilalţi sunt prea ocupaţi ca s-o facă.

Beldre rămase tăcută un moment, apoi sorbi din ceai.

— A, zise, ce bun e!

— Din rezerva proprie a Lordului Legiuitor, din câte se ştie. L-am găsit aici, cu restul de lucruri.

— De asta ai venit, nu? întrebă Beldre arătând cu bărbia spre grotă. Mă întrebam de ce-i pasă împăratului tău de Urteau. N-am fost tocmai o forţă importantă de când familia Venture şi-a mutat centrul puterii în Luthadel.

Fantomă încuviinţă.

— Şi din cauza asta, cu toate că pe Elend îl preocupă şi rebeliunea de aici. E periculos să ai un duşman care ucide nobili şi controlează unul dintre oraşele mari la mică distanţă spre nord de Luthadel. Asta e tot ce-ţi pot spune. Mă simt, adesea, ca şi cum aş fi *încă* un spectator

la toate acestea. Vin şi Elend, ei ştiu cu adevărat ce se petrece. Pentru ei, sunt doar unul de care se pot lipsi ca să-l trimită cu lunile la Urteau, în vreme ce ei fac lucruri importante prin sud.

— Greşesc purtându-se astfel cu tine, zise Beldre.

— Nu, e în regulă. Mi-a cam plăcut aici. Simt că, până la urmă, am izbutit să fac ceva.

Ea dădu din cap şi, după câteva clipe, lăsă cana jos şi-şi cuprinse genunchii cu braţele.

— Am auzit atâtea poveşti. Se spune că împăratul Venture poartă întotdeauna alb. Că poate linişti o armată întreagă doar cu o privire. Şi soţia lui, moştenitoarea Supravieţuitorului. Născut-din-Ceaţă…

Fantomă zâmbi.

— Elend e un cărturar uituc – de două ori mai rău ca Sazed. Se pierde în cărţi şi uită că a cerut să se adune sfatul. Se îmbracă elegant doar fiindcă o terrisiană i-a făcut rost de o garderobă nouă. Războiul l-a schimbat întrucâtva, dar cred că în esenţă e doar un visător prins într-o lume mult prea violentă. Iar Vin… ei, ea *chiar* e altceva. N-am ştiut niciodată unde s-o încadrez. Uneori îmi pare fragilă ca un copil. Şi apoi ucide ca un Inchizitor. Poate fi fascinantă şi înfricoşătoare în acelaşi timp. Cândva am încercat să-i fac curte.

— Chiar? ridică Beldre capul, curioasă.

Fantomă zâmbi.

— I-am dat o batistă. Auzisem eu că aşa procedează nobilii.

— Doar dacă eşti romantic, zise Beldre cu un zâmbet melancolic.

— Ei bine, i-am oferit una. Dar nu cred că şi-a dat seama ce însemna. Şi, fireşte, odată ce şi-a *dat* în sfârşit seama, m-a refuzat. Nu ştiu ce gândeam încercând să-i fac curte. Doar eram Fantomă, un oarecare. Tăcutul, neînţelesul Fantomă, cel uşor de uitat.

Închise ochii. *Ce tot spun?* Femeile nu voiau să audă bărbaţii vorbind despre cât de neînsemnaţi erau. Până şi el ştia asta. *N-ar fi trebuit să mă întind la vorbă cu ea. Trebuia să-mi văd de dat porunci. Să par că sunt la conducere.*

Însă răul fusese făcut. Ştia acum adevărul despre el. Oftă şi deschise ochii.

— Nu cred că eşti uşor de uitat, zise Beldre. Fireşte, ar fi mai *multe* şanse să mă gândesc cu plăcere la tine dacă m-ai lăsa să plec.

Fantomă surâse.

— În cele din urmă. Promit.

— Vrei să mă foloseşti împotriva lui? întrebă Beldre. Să ameninţi cu uciderea mea dacă nu cedează?

— Asemenea ameninţări sunt goale dacă ştii că nu vei face nicicând

ce spui. Pe cuvânt, Beldre, nu te voi răni. Am senzaţia, de fapt, că vei fi mai în siguranţă aici decât în palatul fratelui tău.

— Te rog să nu-l omori, Fantomă. Poate… poate izbuteşti să-l ajuţi cumva, să-l ajuţi să vadă că a sărit calul.

Fantomă încuviinţă.

— O să… încerc.

— Promiţi?

— Bine, zise Fantomă. Promit ca cel puţin să încerc să-l salvez pe fratele tău. Dacă pot.

— Şi oraşul.

— Şi oraşul, zise Fantomă. Ai încredere în mine. Am mai făcut asta – tranziţia va funcţiona fără poticneli.

Beldre dădu din cap, părând să-l creadă cu adevărat. *Ce femeie ar putea să mai aibă încredere în oameni, după tot ce a îndurat?* Să fi fost Vin, l-ar fi înjunghiat în spate cu prima ocazie şi ar fi procedat, probabil, bine. Însă fata continua să se încreadă. Era ca şi cum ar fi găsit o plantă frumoasă crescând singuratică pe o câmpie arsă de cenuşă.

— După ce se isprăveşte, poate mă prezinţi împăratului şi împărătesei, zise Beldre. Par a fi oameni interesanţi.

— N-o să zic că nu-i aşa. Elend şi Vin… ei bine, sunt cu siguranţă *interesanţi.* Oameni interesanţi ce au de dus poveri grele. Uneori îmi doresc să fiu îndeajuns de puternic ca să fac lucruri importante, ca ei.

Beldre îi aşeză o palmă pe braţ, iar el se uită iute în jos, un pic surprins. Ce?

— Puterea poate fi un lucru teribil, Fantomă, zise încetişor fata. Nu-mi… nu-mi place ce i-a făcut fratelui meu. Nu ţi-o dori atât de tare.

Fantomă îi întâlni privirea, încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Dacă ai nevoie de ceva, cere-i lui Sazed. Se va ocupa de confortul tău.

Ea ridică ochii.

— Unde te duci?

— Să mă las văzut.

— Vreau contracte de comerţ preferenţiale pe toate canalele, zise Durn. Şi un titlu oferit de împărat.

— Tu? zise Fantomă. Un titlu? Crezi că dacă-ţi pui „lord“ dinaintea numelui, asta o să-ţi facă mutra mai simpatică?

Durn ridică o sprânceană.

Fantomă se mulţumi să chicotească.

— Amândouă sunt ale tale. Am lămurit cu Sazed şi Boare – îţi fac şi un contract dacă doreşti.

Durn încuviinţă, apreciativ.

— Doresc. Lorzii dau atenţie unor asemenea lucruri.

Se aflau într-una dintre multele sale încăperi dosnice – nu în casa lui, ci într-un loc aflat într-un han anume. Pe perete atârna un set vechi de tobe.

Fantomă nu avusese prea mult de furcă să se strecoare pe lângă soldaţii lui Quellion ce străjuiau intrarea clădirii Cultului, încă dinainte ca abilităţile să-i sporească de la cositor, cu mult înainte să fie în stare să ardă fludor, învăţase să se furişeze în noapte şi să spioneze. Un grup de soldaţi abia dacă reprezenta o piedică. Nu putea zace în grotă ca ceilalţi. Avea prea multă treabă.

— Vreau şi Surpăturile îndiguite, zise Fantomă. O să inundăm canalele seara, când sunt goale pieţele. Nimeni nu trăieşte pe străzile-albii în afară de voi, oamenii din magherniţe. Dacă vrei să nu fie inundat şi locul ăsta, o să ai nevoie de un baraj ca lumea, *impermeabil.*

— M-am ocupat deja, zise Durn. Când Surpăturile erau noi, am scos ecluzele, dar ştiu unde sunt. O să se potrivească de minune, dacă le putem monta corect.

— Ai face bine, fiindcă nu vreau să am pe conştiinţă jumătate din populaţia de cerşetori a oraşului. O să-ţi dau de ştire în ziua în care vrem să pornim. Vezi dacă poţi scoate şi ceva mărfuri de prin pieţe, pe lângă evacuarea oamenilor de pe canale. Asta, plus ce faci pentru reputaţia mea, îţi va garanta titlul nobiliar pe care-l vrei.

Durn încuviinţă şi se ridică în picioare.

— Atunci, să lucrăm la reputaţia asta.

Îl conduse pe Fantomă afară din încăpere, scoţându-l în sala mare a unei cârciumi. Ca întotdeauna, Fantomă îşi purta mantia arsă – devenise un fel de simbol pentru el. Nu purtase niciodată o mantie-de-ceaţă, însă, cumva, veşmântul acesta i se potrivea şi mai bine.

Lumea se ridică în picioare la intrarea sa. Zâmbi, făcând semn oamenilor lui Durn să aducă burdufurile cu vin – furate din tainiţa cu merinde şi aduse de Fantomă de-a lungul câtorva nopţi.

— Astăzi, zise, nu trebuie să plătim pentru băutura furată a lui Quellion. Aşa vreau să vă ţin fericiţi şi mulţumiţi.

Nu mai spuse nimic altceva. Nu era Kelsier, capabil să impresioneze norodul cu vorbe. În loc de asta – la sfatul lui Boare – mai mult tăcea. Umbla pe la mese, încercând să nu fie distant, însă abia dacă rostea câte o vorbă. Părea atent la păsurile altora şi-i îndemna pe oameni să vorbească despre ele. Asculta istorii despre pierderi şi greutăţi şi bea cu ei în amintirea celor ucişi de Quellion. Şi, mulţumită fludorului, nu se îmbăta niciodată. Deja îşi câştigase un renume pentru asta – oamenii

socoteau abilitatea asta ca magică, la fel ca şi capacitatea de a supravieţui focului.

După cârciuma aceea vizită alta, apoi încă una, cu Durn având grijă să-l călăuzească spre cele mai sigure – dar şi mai populate – bodegi. Unele erau în Surpături, altele deasupra. Mai presus de orice, Fantomă simţea ceva uimitor: cum îi sporeşte încrederea în sine. Vin fusese cea pregătită de Supravieţuitor, însă Fantomă făcea acum întocmai ce făcuse Kelsier – încuraja norodul, îl îndemna să se ridice pentru binele său.

Odată cu trecerea serii, feluritele cârciumi deveniră, parcă, o pâclă. Fantomă începu să rostească blesteme la adresa lui Quellion, să vorbească despre crime şi despre allomanţii aflaţi în slujba Cetăţeanului. Fantomă nu răspândi şi zvonul că Quellion însuşi era Allomant – îl lăsa pe Boare s-o facă, cu mai multă grijă. Astfel, nu avea să pară că Fantomă era cam prea dornic să-l sape pe conducător.

— Pentru Supravieţuitor!

Fantomă ridică privirea, cu pocalul de vin în mână, zâmbind în aclamaţiile clienţilor cârciumii.

— Pentru Supravieţuitor! zise un altul, arătând spre Fantomă. Supravieţuitorul Flăcărilor.

— Moarte Cetăţeanului! zise Durn ridicându-şi pocalul – deşi arareori bea din el. Jos cu omul care ne spune că ne lasă pe noi să conducem, apoi ia totul pentru el!

Fantomă zâmbi şi luă o înghiţitură. Nu-şi dăduse seama cât de epuizant putea fi să stea pur şi simplu şi să vorbească cu lumea. Fludorul pe care-l consuma îi ţinea în stare de alertă trupul, însă nu putea împiedica oboseala mentală.

Mă întreb ce-ar crede Beldre dacă ar vedea asta, îşi zise. *Cei care mă aclamă. Ar fi impresionată, nu? Ar uita de bâzâielile mele despre cât de nefolositor sunt.*

Poate că umbletul prin cârciumi fusese trudnic pur şi simplu fiindcă avea altceva ce ar fi vrut să facă. Era o prostie – ea era prizoniera lui. Îi înşelase încrederea. Era limpede că se arăta binevoitoare fiindcă se străduia să-l convingă să îi dea drumul. Dar nu se putea opri să nu se gândească la discuţia lor, pe care şi-o învârtea în minte iar şi iar. În ciuda lucrurilor prosteşti pe care le spusese, ea îşi aşezase palma pe braţul său. Asta însemna ceva, nu?

— Eşti bine? zise Durn aplecându-se către el. Ai ajuns la al zecelea pocal pe seara asta.

— N-am nimic, zise Fantomă.

— Mi s-a părut că eşti cam distant.

— Am multe pe cap.

Durn se aplecă în faţă, încruntat, însă fără să mai zică nimic.

Unele lucruri din discuţia sa cu Beldre îl deranjau pe Fantomă, mai mult chiar decât neghiobiile pe care le rostise. Părea cu adevărat îngrijorată de lucruri făcute de fratele ei. Când Fantomă însuşi avea să vină la putere, oare ea îl va vedea ca pe Quellion? Avea să fie un lucru rău sau unul bun? Zisese deja că erau aidoma.

Puterea poate fi ceva teribil…

Ridică privirea, uitându-se la lumea din cârciumă care îl aclama iarăşi, cum făcuseră şi bărbaţii de prin alte cârciumi. Se putea, în fine, desprinde de vechiul Fantomă. Putea să se oprească din a mai fi băiatul acela, cel neînsemnat şi uşor de trecut cu vederea. Putea lăsa în urmă copilul acela, ca să devină un bărbat demn de respect. Şi de ce să nu fie respectat? *Nu mai era* acel băiat. Purta legătura pe ochi, întărindu-şi misterioasa reputaţie de persoană care nu avea nevoie de lumină pentru a vedea. Unii ziceau chiar că, oriunde ardea vreun foc, Fantomă putea să zărească.

— Te iubesc cu toţii, şopti Kelsier. O meriţi.

Fantomă zâmbi. Nu-i mai trebuiau alte confirmări. Se ridică, înălţând braţele în faţa mulţimii. Fu ovaţionat.

Trecuse ceva vreme până să ajungă aici. Şi, după atâta aşteptare, ce i se întâmpla îi părea şi mai dulce.

CAPITOLUL 54

Dorinţa lui Dăinuire de a crea viaţă raţională a dus în cele din urmă la ruperea armistiţiului. Pentru a da omenirii înţelegere şi cugetare, Dăinuire ştia că trebuie să lase o parte din sine însuşi – propriul său suflet – să sălăşluiască în omenire. Şi asta îl lăsa ceva mai slăbit decât pe opusul său, Năruire.

Acea parte a puterii sale părea infimă dacă o comparai cu totalul puterilor lor. Însă, peste evuri, această mică slăbiciune avea să-i permită lui Năruire să-l copleşească pe Dăinuire, aducând astfel sfârşitul lumii.

Aceasta le-a fost înţelegerea. Dăinuire s-a ales cu oamenii, singura creaţie ce avea în ea mai mult din Dăinuire decât din Ruină, şi nu un echilibru al celor două puteri. Viaţă de sine stătătoare ce putea gândi şi simţi. În schimb, lui Năruire i s-a promis ceva – şi i s-a garantat – că putea să distrugă, în cele din urmă, tot ce creaseră împreună. Acesta a fost pactul lor.

Iar Dăinuire, în cele din urmă, l-a încălcat.

Când se trezi, Vin nu fu surprinsă să se vadă legată. Însă o surprinse faptul că purta cătuşe de metal.

Primul lucru pe care-l făcu – înainte chiar să deschidă ochii – fu să caute metale în lăuntrul său. Cu oţel şi fier, ar fi putut, cine ştie, să folosească drept arme cătuşele. Cu fludor…

Nu mai avea pic de metal.

Rămase cu ochii închişi, încercând să nu-şi arate teama pe care o simţea, gândindu-se la ce se întâmplase. Fusese în tainiţă, prinsă cu Năruire. Venise prietenul lui Elend, îi dăduse de băut, iar ea acceptase. Riscase.

Cât trecuse de când îşi pierduse cunoştinţa?

— Ţi s-a schimbat răsuflarea, anunţă o voce. E limpede că te-ai trezit.

Vin îngână o înjurătură. Era o cale foarte uşoară de a lua puterile unui Allomant – mai uşoară, chiar, decât a-l face să ardă aluminiu. Trebuia doar să-i ţii sedaţi suficient timp, pentru ca metalele să le iasă din corp. Când se gândi la asta, în vreme ce mintea ei îndepărta ultimele efecte ale somnului prelungit, îşi dădu seama că asta, probabil, i se şi întâmplase.

Tăcerea continuă. Vin deschise, până la urmă, ochii. Se aştepta să vadă gratiile unei celule, însă, în loc de asta, văzu că se află într-o

încăpere mobilată cu doar strictul necesar. Era întinsă pe o bancă, cu capul pe o pernă tare. Cătuşele îi erau prinse de un lanţ lung de vreun metru, pironit, la rândul său, de baza băncii. Trase cu grijă de lanţ şi-şi dădu seama că era foarte bine fixat.

Mişcarea atrase atenţia unor străji aflate lângă bancă. Tresăriră uşor, ridicând toiegele şi privind-o îngrijoraţi. Vin surâse ca pentru ea; se mândrea, cumva, că putea trezi o asemenea reacţie chiar aşa, lipsită de metale şi înlănţuită.

— Tu, Doamna Venture, pui nişte probleme.

Vocea venea dintr-o latură. Vin se ridică într-un cot, privind peste braţul băncii. În partea cealaltă a încăperii – la vreo cincisprezece metri distanţă – o siluetă cheală, purtând robă, stătea cu spatele la ea. Se uita pe o fereastră mare, ce da înspre vest, iar soarele pe cale să apună scălda în lumină violetă conturul trupului său.

— Ce să mă fac? întrebă Yomen, tot fără a se întoarce înspre ea. O fărâmiţă de oţel şi mi-ai putea măcelări gărzile cu propriii lor nasturi. O bucăţică de fludor şi-ai putea ridica banca în braţe, zdrobind totul în calea ta. Logic ar fi să-ţi pun căluş, să te ţin adormită mereu, sau să te ucid.

Vin deschise gura ca să răspundă, însă nu-i ieşi decât o tuse. Încercă îndată să ardă fludor ca să-şi întărească trupul. Lipsa metalului era ca şi cum i-ar fi lipsit un mădular. Se ridică în şezut tuşind şi încă ameţită, simţind că tânjeşte după metal mai mult decât şi-ar fi imaginat că-i posibil. Allomanţia n-ar fi trebuit să fie adictivă, spre deosebire de anumite ierburi şi otrăvuri. Însă, în clipa aceea, ar fi putut jura că toţi învăţaţii şi filosofii se înşelau amarnic.

Yomen făcu un gest grăbit cu un braţ, fără a se întoarce însă de la privelişte a apusului. Un servitor se apropie, întinzându-i lui Vin o cupă. Ea o privi neîncrezătoare.

— Dacă voiam să te otrăvesc, Doamna Venture, zise Yomen fără să se întoarcă spre ea, aş fi făcut-o fără să mă ascund.

Are dreptate, îşi zise Vin cu amărăciune, acceptând cupa şi sorbind apa din ea.

— Apă, zise Yomen. Apă de ploaie, filtrată şi purificată. Nu vei găsi pic de metal în ea. Am cerut anume să fie ţinută în recipiente de lemn.

Isteţ, îşi zise Vin. Cu ani înainte de a deveni conştientă de puterile-i Allomantice, arsese bucăţele de metal desprinse întâmplător din apa de izvor sau de pe ustensilele de bucătărie.

Apa îi potoli setea şi-i domoli tusea.

— Aşadar, rosti în cele din urmă, dacă te îngrijorează atâta că mănânc una-alta, de ce mă ţii fără căluş?

Yomen tăcu o clipă. În cele din urmă se întoarse spre ea şi Vin îi văzu tatuajele de pe întregul chip, pielea îi reflecta culorile soarelui ce scăpăta. Pe frunte nu purta decât o mărgică argintie de atiu.

— Diverse motive, zise regele obligator.

Vin îl studie, apoi ridică cupa să mai capete apă. Mişcarea îi făcu cătuşele să zăngăne; le privi nemulţumită, fiindcă îi limitau mişcările.

— Sunt făcute din argint, zise Yomen. Un metal deosebit de iritant pentru un Născut-din-Ceaţă, aşa mi s-a spus.

Argint. Nefolositor, imposibil de ars. Ca şi plumbul, era un metal ce nu oferea pic de putere Allomantică.

— Într-adevăr, un metal nepopular… zise Yomen, înclinând capul într-o parte.

Un servitor se apropie de Vin, purtând ceva pe un platou mic. Cercelul mamei ei. Era opac din punct de vedere Allomantic, făcut din bronz şi placat cu argint. Mare parte din poleială se dusese cu anii, şi bronzul cafeniu de dedesubt se iţea, dezvăluind cercelul drept tinicheaua ieftină care era.

— De aceea, continuă Yomen, sunt aşa de curios de ce îţi baţi capul să porţi o asemenea bijuterie. L-am dat la verificat. Argint pe dinafară, bronz pe dinăuntru. De ce aceste metale? Unul e nefolositor pentru allomanţi, celălalt oferă puterea Allomantică cea mai neînsemnată dintre toate. De ce n-ai purta un cercel de oţel sau de fludor, mai degrabă?

Vin aruncă o privire spre cercel. Îl apucă între degete, ca să simtă ceva de metal. Dacă ar fi avut ceva oţel, l-ar fi putut Împinge, folosindu-l ca armă.

Kelsier îi spusese cândva să-l poarte doar pentru acest motiv. Însă îi fusese dăruit de mama ei. O femeie pe care Vin n-o cunoscuse. O femei care încercase s-o ucidă.

Vin înhăţă cercelul. Yomen o privi curios cum şi-l vâră în ureche. Părea… îngrijorat. Ca şi cum ar fi aşteptat să se întâmple ceva.

Dacă aş fi avut vreo şmecherie la îndemână, îşi zise ea, *ar fi murit pe dată. Cum de poate sta aici, atât de calm? De ce să-mi dea cercelul? Chiar dacă nu-i făcut din metale folositoare, tot aş putea găsi o cale să-l folosesc împotriva lui.*

Instinctul îi spunea că Yomen încearcă un vechi truc de stradă – ca, de pildă, să-i arunci duşmanului un pumnal pentru a-l face să te atace. Yomen voia să declanşeze toate capcanele pe care le-ar fi plănuit ea. Părea o mişcare prostească. Cum ar fi putut spera să fie mai bun decât un Născut-din-Ceaţă?

Doar dacă nu cumva e un Născut şi el. Simte că mă poate înfrânge.

Are atiu şi e gata să-l ardă dacă încerc ceva.

Vin nu făcu nimic. Nu schiţă niciun atac. Nu era sigură că instinctele ei în privinţa lui Yomen erau corecte, dar nici nu conta, de fapt. Nu putea să atace, fiindcă nu exista nimic secret la cercelul acela. Îl voia înapoi doar fiindcă îl simţea confortabil în ureche. Era învăţată să-l poarte.

— Interesant, zise Yomen. În orice caz, eşti pe cale să descoperi unul dintre motivele pentru care nu ţi-am pus căluş…

Zicând acestea, ridică o mână spre uşă. Îşi duse mâinile la spate în vreme ce un servitor deschidea uşa, făcând să se ivească un soldat neînarmat, ce purta alb şi cafeniu, culorile lui Elend.

Ar trebui să-l omori, îi şopti Năruire în minte. *Să-i omori pe toţi.*

— Doamnă Venture, zise Yomen fără a o privi, trebuie să te rog să nu vorbeşti cu acest om decât când îţi voi indica eu, şi să răspunzi doar ceea ce-ţi cer. Altfel va trebui să fie executat şi un alt mesager din armata ta va fi trimis.

Soldatul păli. Vin se încruntă doar, măsurându-l cu privirea pe regele obligator. Se vedea bine că regele era calm din fire şi că doar voia să pară aspru. Oare cât din toate acestea era prefăcătorie?

— Vezi că este vie, cum am promis, i se adresă Yomen soldatului.

— Cum putem şti că nu e un kandra deghizat? întrebă soldatul.

— Poţi să pui întrebarea, zise Yomen.

— Doamnă Venture, spuse soldatul, ce ai mâncat la cină în noaptea de dinainte de a te duce la petrecerea din oraş?

Era o întrebare bună. Un kandra ar fi interogat-o despre momente importante – ca, de pildă, prima întâlnire cu Elend. Ceva precum o masă, însă, era ceva atât de neînsemnat încât niciunui kandra nu i-ar fi trecut prin minte să o întrebe aşa ceva. Acum, dacă Vin izbutea să-şi amintească…

Îl privi pe Yomen. Acesta plecă bărbia – i se permitea să răspundă.

— Ouă, zise. Ouă, proaspete cumpărate din oraş, într-una din expediţiile mele de iscodire.

Bărbatul încuviinţă.

— Ai răspunsul, soldat, zise Yomen. Spune-i regelui tău că soţia sa este încă în viaţă.

Soldatul se retrase şi servitorii închiseră uşile. Vin se lăsă pe bancă, aşteptând căluşul. Yomen rămase pe loc, privind-o.

Vin se uită în spate. Apoi, într-un târziu, vorbi.

— Cât timp crezi că-l vei putea ţine în şah pe Elend? Dacă-l cunoşti cât de cât, îţi dai seama că e mai întâi rege şi apoi bărbat. Va face ce este necesar, chiar dacă asta înseamnă moartea mea.

— În cele din urmă, poate, zise Yomen. Însă, deocamdată, blocajul e eficient. Se spune că ai fi o femeie fără ascunzişuri, care apreciază vorbele spuse pe de-a dreptul. Voi fi deci cinstit cu tine. Scopul capturării tale nu a fost să te folosesc ca avantaj în confruntarea cu soţul tău.

— Aşa deci, zise ea sec. Atunci *de ce* m-ai prins?

— Este simplu, Doamna Venture, zise Yomen. Te-am prins pentru a te executa.

Dacă se aştepta ca ea să tresară, surprinsă, fu dezamăgit, fiindcă Vin nu arătă asta, mulţumindu-se doar să ridice din umeri.

— Pare un termen al cărui formalism nu este necesar. De ce nu mi-ai tăiat pur şi simplu gâtul cât eram adormită?

— Oraşul acesta este un tărâm al legii, zise Yomen. Nu ucidem la întâmplare.

— E război. Dacă aştepţi „motive întemeiate" ca să ucizi, o să nemulţumeşti mulţi soldaţi.

— Nu ai comis delicte de război, Doamna Venture.

— O? Şi pot şti şi eu care sunt delictele mele?

— Cel mai simplu delict: crima.

Vin ridică o sprânceană. Ucisese pe cineva apropiat acestui om? Poate pe vreunul dintre nobilii din suita lui Cett, în urmă cu un an, când atacase Fortăreaţa Hasting?

Yomen îi întâlni privirile, iar Vin zări ceva în ochii lui. O scârbă pe care-o ţinea bine ferecată în spatele calmului său. Nu, nu-i ucisese vreun prieten sau vreo rudă. Ucisese pe cineva cu mult mai important pentru el.

— Lordul Legiuitor, zise ea.

Yomen se întoarse iarăşi cu spatele.

— Doar nu vrei să mă supui judecăţii pentru *asta,* zise Vin. E ridicol.

— Nu va fi nicio judecată. Eu sunt autoritatea în acest oraş şi nu-mi trebuie vreo ceremonie care să-mi ofere călăuzire sau permisiune.

Vin pufni.

— Parcă ziceai că-i un tărâm al legii.

— Iar legea sunt eu, rosti cu calm Yomen. Cred că o persoană trebuie lăsată să vorbească înainte de a lua decizia. Îţi voi da timp să-ţi aduni gândurile – să ştii însă că aceia care te păzesc au poruncă să te omoare dacă vei lăsa doar impresia că bagi în gură ceva neîngăduit.

Yomen se întoarse şi-i aruncă o uitătură scurtă.

— În locul tău aş avea mare grijă la ce mănânc sau beau. Străjilor li s-a spus să încline spre partea siguranţei şi ştiu că nu vor fi pedepsiţi dacă te ucid din greşeală.

Vin tăcu, ţinând încă între degete cupa cu apă.

Ucide-l, şopti vocea lui Năruire. *Poţi s-o faci. Ia o armă de la un soldat, apoi foloseşte-o pe Yomen.*

Vin se încruntă. Năruire încă folosea vocea lui Reen – era învăţată cu ea, era ceva ce făcuse mereu parte din ea. Să descopere că aparţinea acelui… *lucru* fusese ca şi cum ar fi descoperit că gândurile sale erau de fapt ale altcuiva, sau că nu se văzuse niciodată pe sine.

Nu băgă în seamă vocea. Nu ştia prea bine de ce ar fi vrut Năruire ca ea să-l ucidă pe Yomen. Până la urmă, Yomen o luase prizonieră – regele obligator era de partea lui Năruire. Pe lângă asta, Vin se îndoia că ar fi fost în stare să-i facă vreun rău. Înlănţuită, fără metale… ar fi fost neghioabă să atace.

Nu avea încredere nici în spusele lui Yomen despre ţinerea ei în viaţă pentru a „vorbi" în propria-i apărare. Punea el la cale ceva. Dar nu desluşea ce anume. De ce o lăsase să trăiască? Era prea isteţ ca să nu aibă un motiv pentru asta.

Fără să-i ofere vreun indiciu în privinţa motivaţiilor sale, Yomen îi întoarse iarăşi spatele şi porni să se uite pe fereastră.

— Luaţi-o de aici.

CAPITOLUL 55

Sacrificându-şi mare parte din conştiinţă, Dăinuire a creat închisoarea lui Năruire, rupând pactul lor şi încercând să-l oprească pe Năruire de la distrugerea a ceea ce creaseră. Acest eveniment le-a lăsat iarăşi, puterile aproape echilibrate – Năruire întemniţat, cu doar o urmă a sinelui său capabilă să se strecoare afară. Dăinuire ajuns doar o fărâmă din ce fusese cândva, abia capabil de gândire şi acţiune.

Aceste două minţi erau, firește, independente de forţa brută a puterilor lor. De fapt, nici nu ştiu prea sigur cum au ajuns gândurile şi personalităţile să fie alipite dintru început acestor puteri – dar cred că nu aşa au stat de la început lucrurile. Fiindcă amândouă puterile puteau fi desprinse de minţile care le călăuzeau.

Lui Elend îi luă mult mai mult ca să se întoarcă din sat decât îi luase ca să ajungă acolo. În primul rând fiindcă lăsase sătenilor mare parte din bănuţii săi. Nu ştia ce bine aveau să le prindă banii în săptămânile viitoare, însă simţise că trebuia să facă ceva. Următoarele luni aveau să fie grele. Aproape că nu mai aveau grâne în hambare, casele le fuseseră arse de kolosşi, apele contaminate de cenuşă, capitala – şi regele – asediată de Elend însuşi…

Trebuie să-mi păstrez concentrarea, îşi spuse păşind prin cenuşa ce cădea. *Nu pot ajuta orice sat. Trebuie să-mi fac griji pentru imaginea de ansamblu.*

O imagine ce includea folosirea unei armate de kolosşi pentru distrugerea oraşului altcuiva. Elend scrâşni din dinţi şi merse înainte. Soarele se strecura sub linia orizontului, iar ceţurile începeau deja să apară, luminate de văpaia soarelui roşu. În spatele lui tropoteau vreo treizeci de mii de kolosşi. Noua lui armată.

Era un alt motiv pentru care întoarcerea se prelungea. Voia să meargă alături de armata de kolosşi şi nu să salte înaintea lor, în caz că ar fi apărut Inchizitorul lor ca să şi-i ia înapoi. Încă nu-i venea a crede că un grup atât de mare nu se aflase sub nicio conducere.

Am atacat singur o armată de kolosşi, îşi spuse croindu-şi trudnic drum printr-o zonă cu cenuşă până la coapse. *Am făcut-o fără ajutorul lui Vin, decis să le înfrâng singur Inchizitorul.*

Cum de se gândise să se lupte singur cu un Inchizitor? Kelsier însuşi abia dacă izbutise să înfrângă una dintre fiinţele acelea.

Vin a ucis deja trei, îşi zise. *I-am doborât împreună, dar ea le-a dat tuturor loviturile de graţie.*

Nu-i era ciudă pe abilităţile ei, însă simţea câteodată împunsături de invidie. Îl amuza. Nu-l deranjase cât fusese un om oarecare, însă acum, că era Născut-din-Ceaţă şi el, descoperea că tânjeşte să fie la fel de bun ca ea.

Însă, cu toată puterea ei, fusese prinsă. Elend mărşălui mai departe, simţindu-se apăsat de o povară de care nu putea scăpa. Totul i se părea *greşit.* Ceţurile şi cenuşa sufocau tărâmul. Elend, cu toate puterile sale, nu era în stare să-şi apere poporul – şi nici s-o apere pe femeia iubită.

Şi acesta era cel de-al treilea motiv pentru care mergea poticnit împreună cu kolosşii, în loc să se întoarcă de îndată în tabără. Avea nevoie de timp ca să se gândească. Timp pentru el. Poate că asta îl şi îmboldise să plece. Ştiuse că misiunea lor era primejdioasă, dar nu se gândise niciodată *cu adevărat* că ar fi putut s-o piardă. Doar era Vin. Mereu o scotea la capăt. Supravieţuia.

Dar dacă, de data asta, nu izbutise?

El fusese întotdeauna cel vulnerabil – o persoană oarecare într-o lume de Născuţi-din-Ceaţă şi kolosşi. Cărturarul care nu putea să lupte, care depinsese de protecţia lui Vin. Chiar şi pe parcursul ultimului an de lupte ea i se aflase aproape. Dacă Vin era în primejdie, era şi el în primejdie, şi nu apucase să se gândească la ce s-ar fi putut întâmpla dacă el supravieţuia şi ea nu.

Clătină din cap, înaintând greoi prin cenuşă. Ar fi putut folosi kolosşii ca să-i deschidă o cale. Însă, deocamdată, nu voia să aibă de-a face nici măcar cu ei. Aşa că îşi văzu de mers, siluetă singuratică îmbrăcată în negru pe câmpul de cenuşă întărită, cu soarele roşu în spate.

Căderile de cenuşă se îndeseau tot mai mult. Înainte să plece din sat îşi petrecuse o zi întreagă punând kolosşii să cureţe străzile şi să reconstruiască o parte dintre case. Însă, la cât de deasă cădea cenuşa, ceaţa, ba chiar şi posibilitatea apariţiei altor kolosşi rătăcitori deveneau probleme mai puţin însemnate. Cenuşa. *Ea singură* avea să-i ucidă. Îngropase deja copaci şi dealuri întregi. Ajunsese, prin unele locuri, înaltă până la brâu.

Poate că dacă aş fi rămas în Luthadel, lucrând cu savanţii mei, am fi descoperit o cale de a o opri…

Nu, era o neghiobie. Ce-ar fi putut face? Să pună dop munţilor de cenuşă? Să găsească o cale de evacuare a întregii cenuşi în apa mării? Departe în faţă, prin ceţurile de seară, vedea o geană roşie de lumină pe cer, cu toate că soarele apunea în cealaltă parte a orizontului. Putea doar bănui că lumina aceea de la est venea de la focul şi lava ce se ridicau din munţii de cenuşă.

Ce putea face cu un cer muribund, cu cenuşa atât de groasă că abia dacă o putea străbate, cu vulcanii ce erupeau? Până acum, nu făcuse decât să le ignore.

Sau, mai degrabă, s-o lase pe Vin să îşi facă griji în privinţa lor.

Asta mi-e frica cea mai mare, îşi spuse. *Să o pierd pe femeia pe care o iubesc e destul de rău. Dar să o pierd pe cea în care mă încredeam că poate rezolva totul… asta mă înfioară de-a dreptul.*

Era ciudat că-şi dădea seama de asta. Adevărul profund era că avea *cu adevărat* încredere în Vin mai mult decât în oricine altcineva, o socotea mai mult decât o persoană oarecare. Era mai degrabă o forţă. Aproape un zeu, poate? Părea o prostie să se gândească aşa la asta. Era soţia lui. Chiar dacă ţinea şi el de Biserica Supravieţuitorului, i se părea greşit să o venereze, să o socotească divină.

Şi, de fapt, nu o socotea astfel, nu cu totul. Însă avea încredere în ea. Vin se baza pe instinct, în vreme ce Elend se bizuia pe logică şi raţiune. Uneori, părea că Vin poate săvârşi imposibilul doar fiindcă nu stătea să *se gândească* la cât de imposibil era de fapt lucrul acela. Dacă Elend ajungea pe o culme prăpăstioasă, se oprea şi măsura distanţa. Vin, pur şi simplu, sărea.

Dar ce s-ar fi întâmplat dacă, într-o zi, n-ar mai fi ajuns pe cealaltă parte? Dacă evenimentele în care erau prinşi deveneau mai cuprinzătoare decât puteau spera să rezolve doi oameni, chiar şi dacă unul dintre oamenii aceia era Vin? Acum, că se gândea, până şi posibilitatea de a descoperi informaţii folositoare în tainiţa din Fadrex i se părea o speranţă deşartă.

Ne trebuie ajutor, gândi cu năduf Elend. Se opri în cenuşă, iar bezna îl cuprinse, fiindcă noaptea se lăsase de-a binelea. Ceţurile se învârtejeau.

Ajutor. Ce însemna, însă, asta? Ajutor de la vreun zeu misterios, precum cei despre care predicase odată Sazed? Elend nu cunoscuse vreun alt zeu în afara Lordului Legiuitor. Şi n-avusese cu adevărat credinţă în creatura aceea – cu toate că întâlnirea cu Yomen îi schimbase perspectiva despre felul în care unii îl slăveau pe Lordul Legiuitor.

Elend se ridică, privind către cer, urmărind căderea fulgilor de cenuşă. Îşi urmau drumul, tăcuţi, neabătuţi. Precum penele de corb dintr-o pernă moale folosită pentru sufocarea unei victime adormite.

Suntem blestemaţi, îşi zise. În spatele său, kolosşii se opriră din marş, aşteptându-i ordinul tăcut. *Asta este. Aşa se va sfârşi.*

Nu se simţi zdrobit, acum că îşi dădea seama. Era un sentiment blând, ca un ultim firicel de fum urcând dintr-o lumânare aproape

stinsă. Ştiu, deodată, că nu se puteau opune – că tot ce făcuseră în anul din urmă fusese zadarnic.

Elend căzu în genunchi. Cenuşa îi venea până la piept. Poate că mai exista un ultim motiv pentru care voia să meargă spre casă pe jos. Când alţii erau prin preajmă, se simţea obligat la optimism. Însă acum, singur, putea înfrunta adevărul.

Şi acolo, în cenuşă, cedă în sfârşit.

Cineva îngenunche lângă el.

Elend sări înapoi, ridicându-se în picioare, împrăştiind cenuşă în jur. Arse cu întârziere fludor, întărindu-se cu puterea încordată a unui Născut-din-Ceaţă pe cale să atace. Însă lângă el nu se afla nimeni. Încremeni, întrebându-se dacă îşi imaginase. Apoi, după ce arse cositor şi scrută prin bezna nopţii de cenuşă, o văzu. O creatură din ceaţă.

Nu era cu adevărat *alcătuită* din ceaţă. Ci mai degrabă conturată de ceaţă. Volburile de pâclă lăsau să se întrevadă o siluetă ce părea de bărbat. Elend mai văzuse de două ori creatura. Prima dată îi apăruse în sălbăticia din Stăpânirea Nordică.

A doua oară, îl înjunghiase în burtă, lăsându-l să sângereze de moarte.

Însă aceea fusese o încercare de a o sili pe Vin să ia puterea la Fântâna Înălţării şi s-o folosească pentru a-l vindeca pe Elend. Intenţiile făpturii fuseseră bune, chiar dacă aproape îl omorâse. Şi-apoi, Vin susţinea că fiinţa asta o condusese la bucăţica de metal care, cumva, îl transformase pe Elend în Allomant.

Spiritul ceţii îl privi cu chipul desluşit în învolburările ceţii.

— Ce e? zise Elend. Ce pofteşti de la mine?

Spiritul ceţii ridică un braţ şi arătă spre nord-est.

Asta a făcut şi prima oară când l-am văzut. A arătat doar, de parcă ar fi încercat să mă facă să pornesc către un loc anume. Şi nici atunci *nu am înţeles ce înseamnă.*

— Ştii ce, zise Elend simţindu-se brusc epuizat, dacă vrei să spui ceva, de ce nu spui şi gata?

Spiritul rămase tăcut printre ceţuri.

— Sau scrie măcar. Arătatul cu mâna nu merge.

Ştia că fiinţa – orice va fi fost – avea un fel de trup. Reuşise, până la urmă, să-l înjunghie cu suficientă putere pe Elend.

Se aştepta ca fiinţa să stea acolo mai departe. Însă, spre uimirea lui Elend, îi îndeplini cererea şi se apucă să scrijelească în cenuşă. Elend făcu un pas înainte, înclinând capul ca să vadă ce mesaj i se transmitea.

Te voi ucide, citi. *Moarte, moarte, moarte.*

— Păi… foarte plăcut, zise Elend simţind un fior nefiresc.

Spiritul ceţii păru să se surpe. Îngenunche în cenuşă, fără să lase vreo urmă pe pământ.

Ce cuvinte ciudate a scris, cugetă Elend, *când de fapt părea să încerce să mă ajute.*

— Îţi schimbă cuvintele, aşa e? întrebă Elend. Cealaltă forţă. Poate rescrie vorbe de pe hârtie, aşa că de ce nu şi ceva zgâriat în cenuşă?

Spiritul ridică privirea.

— De aceea ai rupt colţurile hârtiilor lui Sazed, zise Elend. Nu-i puteai scrie, fiindcă vorbele s-ar fi schimbat. Aşa că a trebuit să faci alte lucruri. Mai puţin precise – precum arătatul cu mâna.

Creatura se ridică.

— Scrie, deci, mai lent. Foloseşte mişcări mai largi, iar eu voi urmări mişcările braţului tău şi voi forma în minte literele.

Spiritul ceţii începu îndată, fluturând din braţe. Elend plecă creştetul, urmărindu-i mişcările, însă nu desluşea nimic clar din ele, darmite să mai formeze litere.

— Stai, zise ridicând mâna. Nu merge aşa. Ori schimbă lucrurile, ori nu ştii tu să scrii.

Tăcere.

Dar stai, gândi Elend uitându-se la textul de pe pământ. *Dacă textul s-a schimbat…*

— E aici cu noi, aşa este? rosti simţindu-se cuprins, dintr-o dată, de un fior ca de gheaţă. E aici acum, cu noi.

Spiritul rămase tăcut.

— Saltă un pic pentru da, zise Elend.

Spiritul începu să fluture din mâini, cum făcuse şi mai înainte.

— E destul de bine şi-aşa, zise Elend tremurând.

Se uită în preajmă, însă printre ceţuri nu mai vedea nimic. Dacă lucrul pe care-l slobozise Vin era aici, atunci nu lăsa urme. Însă lui Elend i se păru că *simte* ceva altfel. Vântul bătea parcă un pic mai tare, aerul se răcise, ceţurile se învolburau mai mult. Sau poate că-şi imagina doar.

Îşi fixă atenţia asupra spiritului ceţii.

— Nu eşti… la fel de solid ca altădată.

Fiinţa rămase tăcută.

— Asta înseamnă că nu? zise Elend, nemulţumit.

Creatura nu se mişcă.

Elend închise ochii. Silindu-se să se concentreze, gândindu-se la ghicitorile logice din tinereţea sa. *Trebuie să abordez mai direct asta.*

Să folosesc întrebări ce pot primi răspunsuri simple, cu da şi nu. De ce era acum spiritul ceţii mai greu de văzut decât înainte? Elend deschise ochii.

— Eşti mai slab decât erai? întrebă.

Fiinţa agită braţele.

Da, îşi zise Elend.

— Fiindcă e sfârşitul lumii?

Alte fluturări de braţe.

— Eşti mai slab decât celălalt? Decât acela pe care l-a eliberat Vin?

Fluturări.

— *Mult* mai slab?

Din nou braţe agitate, deşi de data asta cu mai multă deznădejde.

Exact ce lipsea, îşi zise Elend. Desigur, ar fi putut ghici asta. Orice ar fi fost spiritul ceţii, nu reprezenta un răspuns magic la problemele lor. Dacă ar fi fost aşa, i-ar fi salvat până acum.

Ce ne lipseşte mai mult e informaţia, cugetă Elend. *Trebuie să învăţ tot ce pot de la fiinţa asta.*

— Ai de-a face cu cenuşa?

Nicio mişcare.

— Tu provoci căderile de cenuşă?

Nicio mişcare.

— Celălalt le provoacă?

De data asta, braţe agitate.

Bine.

— Tot el face ceţurile să vină şi ziua?

Nicio mişcare.

— *Tu* faci ceţurile să vină şi ziua?

La această întrebare spiritul păru să se poticnească un pic, apoi flutură braţele, însă mai puţin viguros ca înainte.

Asta o fi un „poate”? se întrebă Elend. *Sau un „în parte”?*

Creatura rămase nemişcată. Era tot mai greu de desluşit printre ceţuri. Elend arse cositor, dar asta nu făcu fiinţa mai clară. Părea să se… destrame.

— Unde voiai să mă duc? întrebă Elend, mai mult pentru sine decât aşteptând un răspuns. Ai arătat spre… est? Voiai să mă întorc la Luthadel?

Din nou o fluturare pe jumătate entuziastă.

— Să atac oraşul Fadrex?

Iarăşi nemişcat.

— Să *nu* atac oraşul Fadrex?

O fluturare puternică.

Interesant, îşi zise.

— Ceţurile, zise Elend. Au de-a face cu toate astea, nu?

Fluturare.

— Omoară oameni, zise Elend.

Fiinţa păşi înainte, apoi rămase neclintită, cu un aer imperios.

Elend se încruntă.

— Ai reacţionat la asta. Vrei să spui că nu ucid oameni?

Fluturare.

— E ridicol. Am *văzut* oameni căzând morţi la pământ.

Creatura înaintă, arătând spre Elend. Se uită spre brâul lui.

— Bănuţii? întrebă Elend.

Fiinţa arătă iarăşi cu mâna. Elend duse mâna la centură. Nu avea acolo decât fiolele cu metale. Scoase una.

— Metale?

Creatura agită cu putere mâinile. Se făcea tot mai nedesluşită, ca şi cum s-ar fi evaporat.

— Stai! strigă Elend şi făcu un pas înainte. Mai am o întrebare. Încă una, înainte să te duci!

Fiinţa îl privi drept în ochi.

— Îl putem învinge? întrebă cu voce slabă Elend. Putem supravieţui.

Nemişcare. Apoi creatura mişcă braţele, scurt. Nu le agită cu tărie, ci mai degrabă cu şovăială. Cu nesiguranţă. Se evaporă apoi, în vreme ce mişca din braţe, iar ceţurile se tulburară, fără să mai arate vreo prezenţă.

Elend rămase nemişcat în întuneric. Se întoarse şi-şi privi armata de kolosşi, care aşteptau ca o pădure de trunchiuri negre ceva mai încolo. Apoi se răsuci, încercând să mai desluşească vreun semn al spiritului ceţii. În cele din urmă se întoarse spre drum şi începu să înainteze, ridicând picioarele prin cenuşa înaltă, spre Fadrex. Kolosşii îl urmară.

Se simţea… întărit. Era o prostie – spiritul ceţii nu-i dăduse, de fapt, vreo informaţie folositoare. Fusese aproape ca un copil. Lucrurile pe care le aflase fuseseră doar confirmări a ceea ce deja bănuia.

Însă, înaintând, începu să o facă cu mai multă încredere. Fie şi pentru că ştia că pe lume existau lucruri pe care nu le înţelegea – iar asta era posibil să însemne posibilităţi pe care nu le întrevedea. Posibilităţi de supravieţuire.

Posibilităţi de a poposi în siguranţă de cealaltă parte a prăpastiei, chiar dacă logica îl povăţuia să nu sară.

CAPITOLUL 56

Nu ştiu de ce Dăinuire a hotărât să folosească picătura de viaţă pe care o mai avea în el ca să-i apară lui Elend în timpul drumului de întoarcere către Fadrex. Din ce am înţeles eu, Elend nu a aflat cine ştie ce din întâlnirea aceea. Însă atunci, fireşte, Dăinuire nu mai era decât o umbră a fostului său sine – o umbră aflată sub apăsarea imensei presiuni distrugătoare a lui Năruire.

Poate că Dăinuire – sau rămăşiţe ale sale – voia să-l găsească singur pe Elend. Sau poate că îl văzuse îngenunchind pe câmpul acela şi ştiuse că împăratul era aproape să se întindă în nisip şi să nu se mai ridice nicicând. În orice caz, Dăinuire s-a înfăţişat şi, făcând asta, s-a expus atacului lui Năruire. Apuse erau zilele când Dăinuire putea întoarce din drum un Inchizitor cu un simplu gest, apuse – chiar – şi vremurile când putea lovi un om, făcându-l să sângereze şi să moară.

Când s-a întâlnit cu Elend, Dăinuire abia dacă era coerent. Mă întreb ce-ar fi făcut Elend de-ar fi ştiut că se afla în prezenţa unui zeu pe moarte – că, în noaptea aceea, fusese ultimul martor al trecerii lui Dăinuire. Dacă ar mai fi aşteptat câteva minute pe câmpul acela potopit de cenuşă, ar fi văzut un trup – scund, cu păr negru şi nas proeminent – cum cade din ceţuri şi se prăvăleşte mort la pământ.

Trupul însă a fost lăsat să fie înmormântat de cenuşă. Lumea murea. Zeii săi trebuiau să moară odată cu ea.

Fantomă, în picioare în grota întunecată, se uita la suport şi la hârtia de pe el. Înălţase suportul, cum îşi aşază artistul pânza pe şevalet, deşi nu imagini schiţa acolo, ci idei. Kelsier folosise întotdeauna cărbunele şi hârtia pentru a-şi înfăţişa planurile cetei. Păruse o idee bună, cu toate că Fantomă nu-şi explica unor tovarăşi planurile, ci mai degrabă încerca să şi le limpezească lui însuşi.

Şmecheria era să-l facă pe Quellion să se dea în vileag, în faţa norodului, ca Allomant. Durn le spusese la ce să se uite şi mulţimea avea să fie gata, aşteptând o confirmare. Însă, pentru ca planul lui Fantomă să iasă, trebuia să-l surprindă pe Cetăţean într-un loc public, apoi să-l facă să-şi folosească puterile într-un fel care să fie clar pentru privitori.

Nu pot să-l las să Împingă un metal de departe, îşi zise mâzgălind o însemnare pe hârtia de pe suport. *Va trebui să-l fac să salte în aer, sau să azvârle nişte monede. Ceva vizibil, ceva ce putem spune tuturor să aştepte.*

Avea să fie dificil, dar Fantomă era încrezător. Avea câteva idei mâzgălite pe tablă, pornind de la atacarea lui Quellion într-o ieşire publică până la păcălirea sa în a-şi folosi puterile când credea că nu-l observă nimeni.

Chiar pot s-o fac, îşi zise Fantomă, zâmbind. *Mereu m-a uimit capacitatea lui Kelsier de a conduce. Însă nu-i aşa de greu pe cât am crezut.*

Sau, cel puţin, asta îşi spunea. Încercă să nu se gândească la consecinţele unui eşec. Să nu se gândească la faptul că o ţinea încă ostatecă pe Beldre. Încercă să nu-şi facă griji în privinţa felului în care se trezea în unele dimineţi – după ce tot cositorul din corp se consumase peste noapte – complet amorţit, fără să fie în stare să simtă ceva până ce nu se alimenta cu metal. Încercă să nu se gândească la revoltele şi incidentele pe care apariţiile sale, discursurile şi activitatea sa printre oameni le provocau.

Kelsier îi tot spunea să nu-şi facă griji. Ar fi trebuit să-i fie îndeajuns. Nu?

După câteva minute, auzi ceva apropiindu-se, cu paşi uşori – dar nu atât de înceţi ca să nu-i audă – pe lespezile de piatră. Auzi un foşnet de rochie, deşi fără parfum, şi ştiu îndată cine era.

— Fantomă?

Coborî mâna în care ţinea cărbunele şi se întoarse. Beldre stătea în celălalt capăt al „camerei" sale. Îşi făcuse un alcov între rafturi, compartimentat cu aşternuturi – biroul său personal. Sora Cetăţeanului purta o rochie frumoasă, de femeie nobilă, cu verde şi alb.

Fantomă zâmbi.

— Îţi plac rochiile?

Ea coborî privirea, îmbujorându-se uşor.

— N-am… n-am mai purtat nimic de felul ăsta de ani întregi.

— Nimeni din oraş n-a mai purtat, zise Fantomă lăsând deoparte cărbunele şi ştergându-şi degetele cu o cârpă. Dar asta le face uşor de căpătat, dacă ştii prin ce clădiri să cauţi. Se pare că ţi-am nimerit binişor măsurile, nu?

— Da, zise ea încetişor, alunecând înainte.

Rochia îi venea cu adevărat bine, iar lui Fantomă i se păru greu să se concentreze la apropierea ei. Fata privi suportul şi se încruntă.

— Asta… ar trebui să însemne ceva?

Fantomă se scutură din transă. Suportul pentru desen era o învălmăşeală de mâzgăleli şi însemnări. Asta, în sine, ar fi făcut citirea lor dificilă. Însă mai era şi altceva, care făcea totul şi mai greu de desluşit.

— E scris mai mult în jargonul străzii, zise Fantomă.

— Limba pe care ai învăţat-o de mic? zise ea atingând o margine a suportului, grijulie să nu atingă scrisul însuşi.

Fantomă încuviinţă.

— Până şi cuvintele sunt altfel, zise ea. „Făcuş?"

— Înseamnă, cumva, „am făcut", explică Fantomă. Începi propoziţiile cu el. „Făcuş de fugeală coloşa" ar însemna „am alergat spre locul acela".

— Făcuş de se găseală coloşa, zâmbi Beldre citind. Pare să n-aibă pic de înţeles!

— Făcuş de vrut io tocmai, zise zâmbind Fantomă, rostind cu accent deplin cuvintele.

Apoi se înroşi la faţă şi-şi feri privirea.

— Ce-i? întrebă ea.

De ce mă port aşa de prosteşte când mă aflu lângă ea? îşi zise băiatul. *Ceilalţi se distrau mereu pe seama limbii mele – chiar şi lui Kelsier i se părea caraghioasă. Şi-acum mă apuc s-o vorbesc cu ea?*

Înainte să apară ea, cercetând planurile, se simţise sigur pe sine. De ce putea fata asta să-l dărâme mereu din rolul său de conducător şi să-l transforme în vechiul Fantomă? Cel care nu fusese nicicând important.

— N-ar trebui să te ruşinezi de accent, zise Beldre. Mi se pare chiar drăgălaş.

— Ai zis că nu se-nţelege nimic, zise Fantomă întorcându-se din nou înspre ea.

— Dar asta e partea cea mai bună! zise Beldre. Nu se înţelege nimic *intenţionat,* aşa-i?

Fantomă îşi aminti, nostalgic, cum reacţionaseră părinţii săi când adoptase jargonul. Fusese ca un fel de putere, să poată spune lucruri pe care doar prietenii săi le puteau înţelege. Şi, desigur, odată ce începuse să vorbească aşa, îi venise greu să revină la limba obişnuită.

— Aşadar, zise Beldre cercetând foaia de pe suport. Ce zice aici?

Fantomă şovăi.

— Gânduri alandala, spuse.

Ea era duşmanul, trebuia să-şi amintească asta.

— Ah, făcu fata.

Ceva imposibil de citit îi apăru pe chip, apoi se depărtă de suport.

Fratele ei a alungat-o mereu de la sfaturi, gândi Fantomă. *Nu i-a zis niciodată ceva important. A lăsat-o să se simtă nefolositoare…*

— Trebuie să-l fac pe fratele tău să folosească allomanţia în faţa oamenilor, se trezi Fantomă zicând. Să vadă că e un ipocrit.

Beldre se uită peste umăr.

— Hârtia e plină cu ideile mele, zise Fantomă. Majoritatea nu-s foarte bune. Înclin spre a-l ataca, ca să-l fac să se apere.

— N-o să meargă, zise Beldre.

— De ce nu?

— N-o să folosească allomanţia împotriva ta. N-o să se expună.

— Dacă-l ameninţ suficient, o va face.

Beldre clătină din cap.

— Ai promis că n-o să-i faci rău. Mai ştii?

— Nu, zise Fantomă ridicând un deget. Am promis să *încerc* să găsesc o altă cale. Şi n-am de gând să-l ucid. Doar să-l fac să *creadă* că l-aş ucide.

Beldre tăcu iarăşi. Fantomă simţi că i se opreşte inima.

— N-o s-o fac, Beldre, zise Fantomă. N-o să-l omor.

— Promiţi?

Fantomă făcu din cap semn că da.

Ea îl privi, zâmbitoare.

— Vreau să-i scriu o scrisoare. Poate-l conving să te asculte; şi-am putea evita totul de la început.

— Bine… zise Fantomă. Dar îţi dai seama că va trebui să citesc scrisoarea, să mă asigur că nu dezvălui nimic din ce ne-ar putea afecta.

Beldre încuviinţă.

Desigur, avea să facă mai mult decât să o citească. Avea să o transcrie pe altă foaie, să schimbe ordinea rândurilor, apoi să adauge câteva cuvinte neimportante. Lucrase în prea multe cete de hoţi ca să nu fie prevenit în privinţa scrierii cifrate. Însă, presupunând că Beldre era cinstită cu el, o scrisoare către Quellion era o idee bună. Nu putea decât să întărească poziţia lui Quellion.

Deschise gura ca să întrebe dacă locul ei de dormit i se părea acceptabil, însă se întrerupse fiindcă se apropia cineva. Paşi, de data asta, mai greoi. Îl ghici pe căpitanul Goradel.

Şi soldatul intră peste puţină vreme în „camera” lui Fantomă.

— Stăpâne, zise. Ar trebui să vezi asta.

Soldaţii dispăruseră.

Sazed se uită pe fereastră împreună cu ceilalţi, cercetând petecul pustiu de pământ unde se aflaseră în ultimele săptămâni trupele lui Quellion, supraveghind clădirea Cultului.

— Când au plecat? întrebă Boare frecându-şi gânditor bărbia.

— Chiar acum, explică Goradel.

Mişcarea asta i se păru lui Sazed de rău augur, fără să ştie de ce. Se

afla la fereastră alături de Fantomă, Boare şi Goradel – ceilalţi păreau, însă, să socotească un semn bun retragerea soldaţilor.

— Ei bine, ne va uşura furişatul afară, observă Goradel.

— Mai mult, spuse Fantomă. Înseamnă că ne putem include soldaţii proprii în planul împotriva lui Quellion. Nu i-am fi putut scoate pe nevăzute din clădire cu jumătate de armată la uşă, acum însă…

— Da, zise Goradel. Dar unde s-au dus? Crezi că Quellion bănuieşte ceva?

Boare pufni.

— Asta, dragul meu, pare a fi o întrebare pentru pândarii tăi. De ce nu-i pui să afle ce s-a ales de armată?

Goradel încuviinţă. Apoi însă, surprinzându-l un pic pe Sazed, soldatul se uită la Fantomă, aşteptând confirmarea. Fantomă îşi dădu acordul înclinând capul, iar căpitanul plecă să dea ordinele.

Băiatul are mai multă autoritate, în faţa lui, decât Boare şi cu mine, cugetă Sazed. N-ar fi trebuit să-l uimească asta. Sazed însuşi se arătase de acord să-l lase pe Fantomă să preia conducerea, iar pentru Goradel, toţi trei – Sazed, Boare şi Fantomă – erau probabil egali. Toţi se numărau printre apropiaţii lui Elend şi, dintre toţi, Fantomă era cel mai bun luptător. I se părea firesc lui Goradel să-l privească ca pe o sursă a autorităţii.

I se părea straniu totuşi să-l vadă pe Fantomă poruncind soldaţilor. Fantomă fusese mai mereu tăcut în vremurile de la început ale cetei. Sazed începea totuşi să-l respecte şi el pe băiat. Fantomă ştia să dea ordine într-un fel în care Sazed nu reuşea, şi se dovedise de o prevedere remarcabilă în pregătirile sale din Urteau, ca şi în planurile de a-l răsturna pe Quellion. Avea o înclinaţie spre tragedie despre care Boare nu mai contenea să spună cât e de remarcabilă.

Cu toate acestea, mai era legătura de cârpă de pe ochii băiatului, şi alte lucruri pe care nu le putea explica. Sazed ştia că ar fi trebuit să preseze mai mult ca să capete răspunsuri, însă adevărul era că avea încredere în Fantomă. Îl ştia din adolescenţă, când abia dacă era în stare să comunice cu alţii.

După ce Goradel se duse, Fantomă se uită înspre Sazed şi Boare.

— Ei bine?

— Quellion coace ceva, zise Boare. Dar e prea devreme ca să pot trage vreo concluzie.

— De acord, rosti Fantomă. Deocamdată respectăm planul.

Şi, acestea fiind zise, se despărţiră. Sazed coborî iarăşi în tainiţă, înspre capătul acesteia – unde un grup mare de soldaţi lucrau la lumina felinarelor. Purta, pe braţe, greutatea familiară a cupruminţilor – două

pe antebraţe, două mai sus de coate. În ele se afla cunoaşterea inginerească ce-i trebuia pentru a isprăvi sarcina pe care i-o încredinţase Fantomă.

În ultima vreme, Sazed nu mai ştia ce să creadă. Ori de câte ori suia scara şi se uita peste întinderea oraşului, vedea semne tot mai rele. Cădea tot mai multă cenuşă. Cutremurele se îndeseau şi deveneau tot mai violente. Ceţurile zăboveau tot mai mult pe timp de zi. Văzduhul se înnegrea, făcând soarele roşu să semene cu o gigantică cicatrice sângerândă şi nu cu sursa luminii şi a vieţii. Munţii de cenuşă înroşeau orizontul chiar şi pe timp de noapte.

Socotea că sfârşitul lumii ar fi trebuit să fie o vreme când oamenii *îşi găseau* credinţa, nu când şi-o pierdeau. Însă, în puţinul timp pe care îl dedicase studiului religiilor din portofoliu, nu se petrecuse nimic încurajator. Alte douăzeci de religii eliminate, lăsând în joc doar treizeci de candidaţi potenţiali.

Clătină din cap ca pentru sine, trecând printre soldaţii ce trebăluiau. Câteva grupuri lucrau la containere de lemn umplute cu pietre – sisteme de greutate ce aveau să cadă şi să blocheze apa ce curgea în cavernă. Alţii lucrau la reţeaua de scripeţi ce urma să coboare mecanismul. După vreo jumătate de oră, Sazed ajunse la concluzia că îşi executau cu toţii sarcinile aşa cum se cuvenea şi se întoarse la socotelile sale. Însă, în vreme ce mergea spre masa de lucru, îl văzu apropiindu-se pe Fantomă.

— Revolte, zise Fantomă potrivindu-şi pasul cu al lui Sazed.

— Iertare, Lord Fantomă?

— Acolo s-au dus soldaţii. Nişte oameni au pus foc, iar soldaţii ce ne păzeau au fost chemaţi să-l stingă, până ce nu ia foc oraşul întreg. E mult mai mult lemn pe-aici decât prin oraşele Stăpânirii Centrale.

Sazed se încruntă.

— Acţiunile noastre aici devin primejdioase, mă tem.

Fantomă strânse din umeri.

— Mie mi se pare un lucru bun. Oraşul ăsta e pe punctul să fiarbă, Sazed. Cum era şi Luthadel când am pus stăpânire pe el.

— Doar prezenţa lui Elend Venture a oprit oraşul acela să se autodistrugă, zise încetişor Sazed. Revoluţia lui Kelsier se putea foarte uşor transforma într-un dezastru.

— Va fi totul bine.

Sazed îl măsură cu privirea, în vreme ce păşeau prin grotă. Fantomă părea să-şi dea silinţa de a iradia o aură de încredere. Poate că Sazed devenea cinic, însă îi venea greu să-şi însuşească optimismul lui Fantomă.

— Nu mă crezi, zise acesta din urmă.

— Îmi pare rău, Lord Fantomă. Nu e că… dar în ultimul timp îmi vine greu să-mi pun în ceva credinţa.

— Ah.

Păşiră tăcuţi un timp, ajungând, până la urmă, pe malul lacului subteran, cu unde sticloase. Sazed se opri înaintea apei, măcinat de îngrijorări. Rămase aşa o clipă lungă, frustrat, însă fără a şti cum să-şi exprime starea.

— Nu-ţi faci griji niciun pic, Fantomă? întrebă într-un târziu. Că nu vom izbuti?

— Nu ştiu, zise Fantomă mişcându-se de pe un picior pe altul.

— Şi mai sunt atâtea în afară de *asta,* zise Sazed gesticulând către echipele care munceau. Văzduhul însuşi pare să ne dușmănească. Tărâmul e pe moarte. Nu te întrebi la ce bun toate acestea? De ce ne mai zbatem? Suntem condamnaţi oricum!

Fantomă se înroşi în obraji, apoi îşi lăsă în pământ privirea.

— Nu ştiu, zise iarăşi. Eu… înţeleg ce faci tu, Sazed. Încerci să afli dacă am îndoieli. Presupun că vezi prin mine.

Sazed se încruntă, însă Fantomă nu se uita la el.

— Ai dreptate, zise tânărul ştergându-şi fruntea. Şi *eu* mă întreb dacă vom izbuti. Cred că Tindwyl s-ar supăra pe mine, nu? Ea nu credea că cei ce cârmuiesc ar trebui să se îndoiască de ei înşişi.

Asta îl puse pe gânduri pe Sazed.

Ce fac? îşi spuse, îngrozit de izbucnirea sa. *Aşa am ajuns oare? Mai toată viaţa mea m-am împotrivit Sinodului, m-am răsculat împotriva neamului meu. Dar eram împăcat, încredinţat că fac ce este bine.*

Acum vin aici, unde poporul are cea mai mare trebuinţă de mine, şi nu fac decât să zac şi să mă răstesc la prietenii mei, zicându-le că gata, o să murim toţi?

— Numai că, zise Fantomă ridicând ochii, deşi mă îndoiesc de mine însumi, tot cred că va fi bine totul.

Sazed, văzu, uimit, speranţa din privirea băiatului. *Asta am pierdut eu.*

— Cum poţi spune aşa ceva?

— Chiar nu ştiu, zise Fantomă. Doar… uite, îţi mai aminteşti ce m-ai întrebat când ai ajuns aici prima oară? Stăteam pe malul lacului, chiar aici. M-ai întrebat despre credinţă. M-ai întrebat la ce bun să-i lăsăm pe ceilalţi să-şi facă rău, cum a făcut Quellion în numele Supravieţuitorului.

Sazed se uită peste lac.

— Da, zise cu glas domol. Ţin minte.

— M-am mai gândit la asta de atunci, rosti Fantomă. Şi… s-ar putea

să am un răspuns.

— Rogu-te.

— Credinţa înseamnă că nu are importanţă ce se petrece. Poţi avea încredere că cineva, acolo sus, veghează. Că cineva are să îndrepte tot răul.

Sazed se încruntă.

— Înseamnă că va exista întotdeauna o cale, şopti Fantomă privind înainte, cu ochi lucitori, de parcă ar fi zărit lucruri ce-i scăpau lui Sazed.

Da, îşi spuse Sazed. *Asta am pierdut. Şi trebuie să regăsesc.*

CAPITOLUL 57

Am ajuns să înţeleg că fiecare putere are trei aspecte, unul fizic, ce se poate vedea în creaţia concepută de Năruire şi Dăinuire; unul spiritual, în energia nevăzută ce străbate lumea întreagă; şi un aspect cognitiv, în minţile ce controlează acea energie.

Mai sunt şi alte aspecte aici. Mult mai multe decât sunt în stare, până şi eu, să înţeleg.

Ar trebui să-i omori.

Vin ridică privirea, auzind doi paznici cum trec pe lângă uşa celulei sale. Vocea lui Năruire avea şi ceva bun – tendinţa de a o avertiza când se apropiau alţi oameni, chiar dacă îi cerea mereu să-i omoare pe aceştia.

Se întreba, câteodată, dacă nu cumva înnebunise. Până la urmă, vedea şi auzea lucruri nemaivăzute şi auzite de altcineva. Totuşi, dacă ar fi fost smintită, n-ar fi avut nicio cale să-şi dea seama. Aşa că decisese să accepte ce auzea şi să-şi vadă de ale sale.

Uneori, de fapt, se bucura să mai audă vocea lui Năruire. Era singură în celulă. Nu se mişca nimic. Nici măcar soldaţii nu vorbeau – foarte probabil fiindcă aşa le poruncise Yomen. În plus, de fiecare dată când Năruire vorbea, simţea că a mai învăţat câte ceva. Învăţase, de pildă, că Năruire se putea manifesta în persoană, dar şi s-o afecteze de la distanţă. Când nu era de fapt prezent în celulă, vorbele sale erau mult mai simple şi vagi.

De exemplu, îndemnul său de a ucide străjile. Nu putea asculta de acel îndemn, nu zăvorâtă, cum era, în celulă. Nu era atât un ordin anume cât o încercare de a-i schimba felul de a fi. Asta, iarăşi, îi amintea de allomanţie, care putea exercita o influenţă generală asupra simţămintelor cuiva.

Influenţă generală…

Îşi dădu, brusc, seama de ceva. Cercetă cu mintea şi simţi mia de kolosşi pe care Elend i-i oferise. Încă se aflau sub controlul ei, de la depărtare, ascultând ordinele generale pe care li le dăduse.

Îi putea folosi cumva? Poate ca să-i transmită lui Elend un mesaj? Să-i pună să atace oraşul şi s-o elibereze? Amândouă planurile păreau fără şanse de reuşită. Dacă i-ar fi trimis la Fadrex n-ar fi făcut decât să-i ucidă, şi ar fi intervenit în planurile pe care le avea Elend pentru un eventual atac. Îi putea trimite să-l găsească pe Elend, dar în acest chip ar fi ajuns să fie uciși de străjile taberei, care s-ar fi temut că kolosşii

intrau în învolburarea sângelui. Le putea porunci să acţioneze, de pildă să atace sau să care ceva, însă nu încercase niciodată ceva atât de delicat precum să ceară unuia să rostească anumite cuvinte.

Încercă să-şi alcătuiască în cap cuvintele şi să le transmită kolosşilor, însă nu simţi venind dinspre ei decât nedumerire. Mai avea de lucru la asta. Şi, acum că se gândea la asta, începea să se întrebe dacă trimiterea unui mesaj lui Elend era cel mai nimerit mod de a-i folosi. L-ar fi înştiinţat pe Năruire de o unealtă pe care o avea, una pe care, cine ştie, n-o observase.

— Văd că a găsit, până la urmă, o celulă pentru tine, auzi o voce zicându-i.

Vin ridică privirea şi îl văzu. Tot sub forma lui Reen, Năruire stătea alături de ea în încăperea îngustă. Stătea cu spatele drept, dominând-o aproape binevoitor cu înălţimea. Vin se ridică în şezut pe priciul ei. Nu s-ar fi gândit că, dintre toate metalele, bronzul avea să-i lipsească cel mai mult. Când Năruire venise „în persoană" s-o viziteze, arderea de bronz o ajutase să-l simtă prin bronzpulsaţii şi o avertizase că era acolo, chiar dacă nu i se înfăţişa înaintea ochilor.

— O să recunosc că mă dezamăgeşti, Vin, spuse Năruire.

Folosea vocea lui Reen, însă îi adăuga ceva… bătrân. Ceva ce lăsa impresia unei înţelepciuni calme. Natura paternă a vocii împreună cu figura lui Reen şi cu faptul că ştia ce poftă de distrugere mâna această fiinţă o făceau să se simtă tulburată.

— Ultima dată când ai fost prinsă şi pusă la păstrare fără metale, continuă Năruire, n-a trecut o noapte şi l-ai şi ucis pe Lordul Legiuitor, spulberându-i imperiul. Acum eşti închisă de cât timp… de o săptămână?

Vin nu răspunse. *De ce a venit să mă necăjească? Vrea să afle ceva?*

Năruire clătină din cap.

— Mă gândeam, măcar, că o să-l omori pe Yomen.

— De ce te preocupă aşa de tare moartea lui? întrebă Vin. Mi se pare că-i de partea ta.

Năruire clătină din cap, cu mâinile la spate.

— Încă nu înţelegi. *Cu toţii* sunteţi de partea mea, Vin. Eu te-am creat. Sunteţi uneltele mele – toţi, până la unul. Zane, Yomen, tu, dragul tău împărat Venture…

— Nu. Zane a fost al tău, iar Yomen se vede limpede că-i prost sfătuit. Însă Elend… el se va lupta cu tine.

— Doar că nu poate, zise Năruire. Asta refuzi tu să pricepi, copila mea. Nu *poţi* să te lupţi cu mine, pentru că lupta însăşi serveşte scopurilor mele.

— Poate că oamenii răi te ajută, zise Vin. Dar nu şi Elend. El e un om bun şi nici măcar tu nu poţi nega asta.

— Vin, Vin, *de ce* nu vezi? Asta nu are a face cu binele şi răul. Moralitatea nu se pune la socoteală. Oamenii buni vor ucide la fel de iute pentru ceea ce vor ca şi oamenii răi – doar lucrurile pe care le doresc sunt altele.

Vin rămase tăcută.

Năruire clătină din cap.

— Tot încerc să explic. Procesul acesta în care suntem implicaţi, sfârşitul tuturor lucrurilor, nu este o *luptă,* ci o simplă atingere a inevitabilului. Poate vreun om să meşterească un ceas de buzunar care să nu se strice până la urmă? Îţi poţi imagina un felinar care, până la urmă, n-o să se stingă? Toate lucrurile se sfârşesc. Gândeşte-te la mine ca la un îngrijitor – cel care are grijă de prăvălie şi se asigură că luminile sunt stinse, că totul e curăţat, odată ce vine vremea închiderii.

O făcu, preţ de o clipă, să se îndoiască. În vorbele lui era ceva adevărat, şi văzând cum se schimbase tărâmul în aceşti ani din urmă – schimbări începute înainte de eliberarea lui Năruire – începea să şovăie.

Însă o stingherea ceva din discuţia asta. Dacă ce spunea Năruire era pe deplin adevărat, atunci de ce-i păsa de ea? De ce se tot întorcea să-i vorbească?

— În cazul ăsta, presupun că ai şi câştigat, zise încetişor.

— Să câştig? Nu înţelegi? N-aveam nimic de câştigat, copilă. Lucrurile se petrec aşa cum le este firea.

— Înţeleg, zise Vin.

— Da, poate că înţelegi. Cred că *se poate* să pricepi.

Îi întoarse spatele şi începu să se plimbe dintr-un capăt într-altul al celulei.

— Eşti o parte din mine, să ştii. Frumoasa distrugătoare. Drept la ţintă, eficientă. Dintre toţi cei pe care i-am avut în stăpânire în această scurtă mie de ani, mă gândesc că eşti singura care ar putea să mă înţeleagă.

Ei, îşi zise Vin, *se mândreşte! De aceea a venit, ca să se asigure că cineva pricepe ce a realizat el!* În ochii lui Năruire se vedea mândria şi victoria. Emoţii umane, emoţii pe care Vin le putea înţelege.

În momentul acela, Năruire încetă să mai fie un *ceva* în mintea ei, devenind în schimb un *el.*

Vin începu să se gândească – pentru întâia oară – că putea găsi o cale de a-l învinge pe Năruire. Era puternic, poate de neînţeles. Dar văzuse umanitate în el, iar umanitatea asta putea fi păcălită, manipulată şi înfrântă. Poate că la aceeaşi concluzie ajunsese şi Kelsier, după ce

se uitase în ochii Lordului Legiuitor în noaptea aceea când fusese prins. Simţea, în sfârşit, că îl înţelege, că pricepea cum fusese să ducă la capăt ceva atât de îndrăzneţ precum înfrângerea Lordului Legiuitor.

Dar Kelsier a avut ani ca să plănuiască, gândi Vin. *Eu… nici nu ştiu cât mai am de trăit. Nu prea mult, aş zice.* Chiar când îşi spunea asta, începu încă un cutremur. Pereţii se cutremurară, iar Vin auzi paznicii înjurând pe culoar, unde ceva căzuse şi se stricase. Iar Năruire… părea cuprins de o fericire fără margini, cu ochii închişi, gura întredeschisă şi chipul străbătut de încântare; clădirea şi oraşul se zguduiau şi huruiau.

Totul, până la urmă, se linişti. Năruire deschise ochii, ţintuind-o cu privirea de sus.

— Munca pe care o fac ţine de *pasiune,* Vin. Are de-a face cu evenimente în mişcare, are de-a face cu schimbarea! De aceea tu şi Elend al tău sunteţi atât de importanţi pentru mine. Oamenii mânaţi de pasiune sunt cei care vor distruge – fiindcă pasiunea cuiva nu devine *reală* decât când arată cât de mult e dispus să sacrifice pentru ea. Va ucide? Se va duce la război? Va sfărâma şi va azvârli ceea ce are, în numele a ceea ce-i *trebuie?*

Năruire nu simte doar că a reuşit ceva, gândi Vin, *ci că a făcut-o trecând peste piedici. În ciuda a ce pretinde, simte că a câştigat – că a învins ceva… dar ce, sau pe cine? Pe noi? Nu puteam fi adversar pentru o forţă precum Năruire.*

O voce din trecutul îndepărtat păru să-i şoptească.

Care este prima regulă a allomanţiei? Vin?

Consecinţa. Acţiune şi reacţiune. Dacă Năruire avea puterea de a distruge, atunci mai exista ceva ce i se opunea. Năruire avea un opus, un adversar sau avusese cândva.

— Ce i-ai făcut lui? întrebă Vin.

Năruire şovăi, se încruntă şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Opusului tău. Celui care te-au oprit cândva să distrugi lumea.

Năruire tăcu vreme lungă. Apoi zâmbi, şi în zâmbetul său Vin văzu ceva care-i dădu fiori. Siguranţa îndreptăţirii sale. Vin *era* o parte a lui. Îl înţelegea.

— Dăinuire a murit, zise Năruire.

— L-ai ucis?

Năruire ridică din umeri.

— Da şi nu. Şi-a rupt din el pentru a făuri o cuşcă. Deşi zbaterile agoniei sale au durat câteva mii de ani, acum, în cele din urmă, s-a dus. Iar târgul nostru îşi arată roadele.

Dăinuire, îşi zise Vin, şi ceva se întregi în înţelegerea ei. *Opusul lui Năruire. O forţă ca asta nu şi-ar fi putut* distruge *duşmanul, fiindcă ar*

însemna opusul distrugerii. Însă întemniţarea, asta i-ar fi stat în puteri.

Întemniţare care s-a sfârşit când am renunţat la putere, la Fântână.

— Aşa că vezi de ce e inevitabil, zise cu blândeţe Năruire.

— N-o puteai crea tu singur aşa e? întrebă Vin. Lumea, viaţa. Nu poţi crea, ci doar distruge.

— Nici el nu putea să creeze. Doar să păstreze. Dăinuirea nu este creaţie.

— Aşa că aţi lucrat amândoi.

— Amândoi, cu un legământ, zise Năruire. Legământul meu a fost să lucrez cu el ca să vă creez pe voi – viaţă care gândeşte, viaţă care iubeşte.

— Iar legământul său? întrebă Vin, temându-se că ştie deja răspunsul.

— A promis că în cele din urmă îmi va da voie să vă distrug, zise cu voce calmă Năruire. Şi am venit să cer ce mi s-a făgăduit. Singurul rost în a crea ceva este să-l priveşti cum moare. Ca o poveste care trebuie să ajungă la un punct culminant, ce am făcut n-ar fi deplin fără venirea sfârşitului.

Nu poate fi adevărat, îşi zise Vin. *Dăinuire, dacă chiar reprezintă o putere din univers, atunci n-avea cum să fie distrus cu adevărat, nu?*

— Ştiu ce gândeşti, zise Năruire. Nu poţi aduce puterea lui Dăinuire de partea ta. A murit. Nu m-a putut ucide, vezi tu. A reuşit doar să mă ţină prizonier.

Da, am priceput deja asta. Chiar nu-mi poţi citi gândurile, aşadar?

Năruire continuă.

— A fost un act ticălos, trebuie s-o spun. Dăinuire a încercat să se sustragă înţelegerii noastre. De ce să nu numesc asta o faptă rea? E cum am spus mai devreme – răul şi binele au prea puţin de-a face cu năruirea şi dăinuirea. Un om rău va apăra ce-şi doreşte, la fel ca un om bun.

Însă ceva îl opreşte pe Năruire să distrugă lumea chiar acum, îşi zise Vin. *Cu toate vorbele lui despre poveşti şi sfârşituri, nu e el o forţă care să aştepte momentul „potrivit”. Mai e ceva la mijloc, ceva ce nu înţeleg încă.*

Ce îl reţine?

— Am venit la tine, zise Năruire, fiindcă vreau ca tu, măcar, să priveşti cu luare-aminte. Să ştii, căci a sosit.

Vin ciuli urechile.

— Ce? Sfârşitul?

Năruire făcu din cap că da.

— Cât mai este?

— Zile, spuse Năruire. Nu săptămâni.

Vin simţi un fior rece, fiindcă îşi dăduse seama de ceva. Venise la ea, dezvăluindu-se într-un târziu, fiindcă era prinsă. Credea că nu mai există şanse pentru omenire. Se socotea victorios.

Ceea ce înseamnă că există o cale de a-l înfrânge, îşi zise cu îndârjire. *Şi are de-a face cu mine. Dar nu pot de aici, altminteri n-ar fi venit să se laude.*

Asta însemna că trebuia să se elibereze. Şi iute.

CAPITOLUL 58

Odată ce începi să pricepi lucrurile astea, înţelegi cum de a ajuns Năruire prizonier deşi mintea lui Dăinuire nu mai era, fiindcă fusese consumată pentru făurirea închisorii. Deşi conştiinţa lui Dăinuire era în mare parte distrusă, spiritul şi trupul său aveau încă putere deplină. Şi ca forţă opusă lui Năruire, încă îl puteau opri pe acesta să distrugă. Ori, măcar, să distrugă prea repede. Odată ce mintea i-a fost „eliberată" din închisoare, distrugerea s-a accelerat îndată.

— Apăsaţi acolo cât puteţi de tare, zise Sazed arătând spre mânerul de lemn. Contragreutăţile vor cădea, făcând să alunece toate cele patru porţi de blocare şi să se înalţe un puhoi de apă din grotă. Vă avertizez totuşi că explozia de apă de deasupra va fi de-a dreptul spectaculoasă. Ar trebui să putem umple canalele oraşului în câteva ore doar şi bănuiesc că o parte din zona nordică va fi inundată.

— Până la un nivel periculos? întrebă Fantomă.

— Nu cred. Apa va izbucni prin conducte în spaţiile dintre clădirile de deasupra. Am cercetat echipamentul de acolo şi pare sigur. Apa *ar trebui* să curgă direct în canale, şi de acolo spre ieşirea din oraş. Oricum, n-aş vrea să fiu pe vreo stradă-albie când vin apele. Curentul va fi destul de rapid.

— Am avut grijă de asta, zise Fantomă. Durn o să pună nişte oameni să anunţe lumea, să se ţină deoparte.

Sazed încuviinţă. Fantomă nu se putea opri să nu se simtă impresionat. Construcţia complicată din lemn, angrenaje şi funii arăta ca şi cum fusese construită în luni întregi, nu în câteva săptămâni doar. Împletituri mari, pline cu piatră, contrabalansau cele patru porţi, ce stăteau ridicate, gata să coboare şi să stăvilească râul.

— E uimitor, Saze, spuse Fantomă. Cu un semn atât de spectaculos cum este reapariţia apelor, poporul ne va asculta *cu siguranţă* pe noi, şi nu pe Cetăţean.

Oamenii lui Boare şi cei ai lui Durn munciseră din greu în ultimele săptămâni, şoptindu-le tuturor să aştepte o minune făcută de Supravieţuitorul Flăcărilor. Ceva ieşit din comun, care avea să dovedească, odată pentru totdeauna, cine era adevăratul stăpân al oraşului.

— Atât am putut face, zise Sazed cu o înclinare plină de modestie a capului. Închizătorile nu vor fi ermetice, desigur. Dar ar trebui să nu conteze prea mult.

— Oameni buni, zise Fantomă întorcându-se spre patru dintre soldaţii lui Goradel. Înţelegeţi ce veţi avea de făcut?

— Da, să trăiţi, zise soldatul cel mai mare în grad. Aşteptăm un trimis, apoi apăsăm pe mânerul ăsta.

— Dacă nu vine niciun trimis, trageţi de mâner la căderea nopţii.

— Şi, completă Sazed ridicând un deget, nu uitaţi să răsuciţi mecanismul de închidere din cealaltă încăpere, care să oprească evacuarea *completă* a apei din acest compartiment. Altfel, lacul se va goli cu totul în cele din urmă. Mai bine să rămână un rezervor plin, în caz de nevoie.

— Da, să trăiţi, încuviinţă soldatul.

Fantomă se întoarse şi privi în lungul grotei. Soldaţii trebăluiau de zor, pregătindu-se. De cei mai mulţi dintre ei avea să aibă nevoie pentru activităţile de peste noapte. Păreau dornici de acţiune – petrecuseră prea mult timp înghesuiţi în grotă şi în clădirea de deasupra. Dintr-o parte, Beldre privea cu interes mecanismul lui Sazed. Fantomă se desprinse de grupul soldaţilor şi se apropie de ea cu pas iute.

— Chiar o vei face? spuse fata. Vei readuce apa pe canale?

Fantomă încuviinţă din cap.

— Mi-am mai imaginat câteodată cum ar fi să se întoarcă apele, zise ea. Oraşul n-ar mai părea aşa de pustiu – ar deveni important, cum se întâmpla în primele zile ale Ultimului Imperiu. Ce canale frumoase erau pe atunci. Gata cu găurile urâte din pământ.

— Va fi o privelişte minunată, zâmbi Fantomă.

Beldre însă clătină din cap.

— Mă… uimeşte că poţi fi, în acelaşi timp, doi oameni atât de diferiţi. Cum poate un om care vrea să facă ceva atât de frumos pentru oraşul meu să plănuiască, în acelaşi timp, un asemenea dezastru?

— Beldre, nu plănuiesc să-ţi distrug oraşul.

— Doar conducerea sa.

— Fac ce trebuie făcut.

— Bărbaţii rostesc vorbele astea cu uşurinţă, zise Beldre. Şi totuşi fiecare pare să aibă altă părere despre ce „trebuie” făcut.

— Fratele tău a avut ocazia.

Beldre îşi coborî privirea. Încă avea la ea scrisoarea primită mai devreme, în acea zi – un răspuns de la Quellion. Rugăminţile lui Beldre fuseseră făcute din inimă, însă Cetăţeanul răspunsese cu insulte, sugerând că fusese silită să scrie acele vorbe fiindcă era prizonieră.

Nu mi-e teamă de un uzurpator, scria pe foaie. *Mă apără însuşi Supravieţuitorul. Nu vei avea acest oraş, tirane.*

Beldre ridică ochii spre el.

— N-o fă, şopti. Mai dă-i timp, rogu-te.

Fantomă şovăi.

— Nu mai este timp, îi şopti Kelsier. Fă ce trebuie să faci.

— Îmi pare rău, zise Fantomă începând să se depărteze de ea. Stai cu soldaţii – las patru oameni să te păzească. Nu ca să nu fugi, deşi te vor opri dacă încerci. Vreau să rămâi aici, înăuntru. Nu pot promite că afară, pe străzi, vei fi în siguranţă.

O auzi suspinând încetişor în spatele lui. O lăsă acolo şi se duse către grupul de soldaţi care se aduna. Unul îi aduse bastoanele de duel şi mantia zdrenţuită. Goradel se aşeză în fruntea soldaţilor, arătând mândru.

— Suntem gata, stăpâne.

Boare apăru alături de el, clătinând din cap, bătând cu bastonul de duel în pământ. Oftă.

— Eh, hai că o pornim din nou…

Ocazia aşteptată era un discurs pe care Quellion îl tot anunţa de ceva vreme. Oprise execuţiile în ultimul timp, de parcă şi-ar fi dat în sfârşit seama că omorurile contribuiau la instabilitatea cârmuirii sale. Intenţiona, se pare, să încline iarăşi către bunăvoinţă, aşa că organiza adunări unde punea accent pe lucrurile minunate pe care le făcea pentru oraş.

Fantomă porni singur, mai înaintea lui Boare, Alirianne şi Sazed, care stăteau de vorbă în spatele lui. Îl urmau şi câţiva dintre soldaţii lui Goradel, îmbrăcaţi în haine obişnuite de târgoveţi din Urteau. Fantomă îi împărţise, trimiţându-i pe diferite drumuri. Încă nu se întunecase – soarele ce scăpăta i se părea strălucitor lui Fantomă, forţându-l să poarte ochelarii şi bandajul. Lui Quellion îi plăcea să-şi ţină discursurile pe înserat, pentru ca, pe parcursul lor, să apară şi ceţurile. Îi plăcea să sublinieze această legătură cu Supravieţuitorul.

O siluetă ieşi de pe o uliţă şchiopătând şi se apropie de Fantomă. Durn mergea gheboşat, purtând o mantie care-i umbrea chipul. Fantomă respecta insistenţa schilodului de a părăsi siguranţa Surpăturilor ca să se ocupe el însuşi de corvezi. Poate că aşa şi ajunsese căpetenia fărădelegii din oraş.

— Lumea se adună, cum era de aşteptat, zise Durn tuşind uşor. Unii dintre soldaţii tăi au şi ajuns.

Fantomă dădu din cap.

— Lucrurile sunt cam… tulburi prin oraş, zise celălalt. Mă îngrijorează asta. Părţi pe care nu le controlez au început deja să

jefuiască unele conace interzise ale nobililor. Oamenii mei sunt ocupaţi încercând să scoată lumea de pe străzile-albii.

— Va fi bine, zise Fantomă. Mare parte din populaţie o să vină la discurs.

Durn tăcu o clipă.

— Umblă zvonul că Quellion se va folosi de ocazia asta pentru a te denunţa, apoi va porunci un atac asupra clădirii Cultului, unde stai.

— Atunci e bine că n-o să fim acolo, zise Fantomă. N-ar fi trebuit să-şi retragă soldaţii, chiar dacă *avea* nevoie de ei ca să menţină ordinea prin oraş.

Durn încuviinţă.

— Ce-i? zise Fantomă.

— Sper să te descurci cu toate astea, flăcău. Odată ce noaptea se sfârşeşte, oraşul va fi al tău. Să te porţi cu el mai bine decât a făcut-o Quellion.

— Aşa voi face.

— Oamenii mei vor crea o tulburare pentru tine, în adunare. Rămâi cu bine.

Durn o apucă pe următoarea uliţă la stânga şi dispăru în josul unui canal.

Norodul se strângea deja. Fantomă îşi ridică gluga mantiei, ascunzându-şi ochii, şi începu să-şi croiască drum prin mulţime. Îi lăsă iute în urmă pe Sazed şi pe ceilalţi, dând din coate ca să ajungă aproape de un podium din piaţa oraşului vechi – locul ales de Quellion ca să-şi ţină discursul. Oamenii săi înălţaseră o tribună de lemn, de pe care Cetăţeanul se putea adresa mulţimii. Discursul începuse deja. Fantomă se opri la distanţă mică de nişte străjeri. Mulţi soldaţi de-ai lui Quellion înconjurau tribuna, privindu-i cu ochi cercetători pe oamenii adunaţi.

Trecură câteva minute, pe care Fantomă le petrecu ascultând răsunetul vocii lui Quellion, fără a da atenţie vorbelor. Cenuşa cădea, aşezându-se peste mulţime. Prin aer începeau să se răsucească ceţurile.

Ascultă, cu urechi cum nu mai avea niciun alt om. Folosi ciudata abilitate Allomantă de a filtra şi ignora – auzind, prin pălăvrăgeală, şoapte, foieli şi tuse, la fel cum reuşea să şi vadă prin ceţurile tot mai opace. Auzea oraşul. Ţipetele din depărtare.

Începea.

— Prea repede! şopti o voce, un cerşetor care se apropiase de Fantomă. Durn îţi trimite vorbă. Revolte pe străzi, unele pe care nu le-a început el! Nu le poate controla. Stăpâne, oraşul a început să ardă!

— A mai fost o noapte întocmai ca asta, şopti o altă voce, vocea lui Kelsier. O noapte de glorie. Când am cucerit oraşul Luthadel şi l-am făcut al meu.

În spate, mulţimea începea să forfotească; oamenii lui Durn îşi făceau datoria. Unii dintre străjerii lui Quellion porniră într-acolo, ca să liniştească începutul de răscoală. Cetăţeanul îşi striga mai departe acuzaţiile. Fantomă îşi auzi numele rostit de Quellion, însă contextul era doar vuiet.

Îşi lăsă capul pe spate şi se uită la cer. Cenuşa cădea spre el, de parcă ar fi străbătut-o, înălţat în văzduh. Ca un Născut-din-Ceaţă.

Gluga îi căzu. Oamenii de lângă el începură să şuşotească, uimiţi.

În depărtare se auzi un orologiu. Soldaţii lui Goradel se năpustiră spre podium. În jurul său, Fantomă simţi cum se înalţă o licărire. Focurile răzvrătirii, arzând prin oraş. Ca în noaptea în care-l dăduseră jos pe Lordul Legiuitor. Făcliile revoluţiei. Apoi mulţimea îl aşezase pe Elend pe tron.

De data asta, pe Fantomă aveau să-l suie acolo.

Gata cu slăbiciunile, îşi zise. *N-o să mai fiu niciodată slab.*

Ultimul dintre soldaţii lui Quellion dădu fuga, intrând în luptă cu oamenii lui Goradel. Mulţimea se feri de încleştare, dar nu fugi nimeni. Fuseseră pregătiţi bine pentru noaptea asta. Mulţi aveau să aştepte semnele minunate promise de Fantomă şi Durn – semne dezvăluite cu doar câteva ore înainte, pentru a reduce riscul ca iscoadele lui Quellion să afle planul lui Fantomă. Un miracol în canale şi dovada că Quellion era Allomant.

Dacă Cetăţeanul – sau măcar una dintre gărzile lui de pe tribună – azvârlea cu bănuţi sau folosea allomanţia ca să se ridice în aer, oamenii aveau să vadă. Şi să ştie că fuseseră înşelaţi. Iar acesta era sfârşitul. Mulţimea se dădu deoparte din calea soldaţilor ce blestemau, iar retragerea îl lăsă singur pe Fantomă. Vocea lui Quellion se stinse în cele din urmă. Câţiva soldaţi dădură fuga să-l scoată de pe podium.

Ochii lui Quellion îl descoperiră pe Fantomă. Abia atunci frica li se citi pe faţă.

Fantomă sări. Oţelîmpingerea nu-i mai ieşea, însă picioarele sale aveau puterea fludorului incendiat. Se ridică, ajungând cu uşurinţă dincolo de marginea înălţată a tribunei, şi ateriză pe ea, ghemuit. Scoase un baston de duel şi se năpusti spre Cetăţean.

În spatele său, mulţimea începea să strige. Fantomă îşi auzi numele, Supravieţuitorul Flăcărilor. Supravieţuitor. Nu voia doar să-l ucidă pe Quellion, ci să-l şi distrugă. Să-i submineze conducerea, cum sugerase Boare. În clipa aceea, Domolitorul şi Alirianne manipulau probabil

mulţimea, oprindu-i să fugă înfricoşaţi. Ţinându-i acolo.

Ca să privească spectacolul pe care era pe cale să-l ofere Fantomă.

Gardienii de lângă Quellion îl văzură prea târziu. Îl doborî cu uşurinţă pe primul, zdrobindu-i capul prin coif. Quellion ţipă, cerând întăriri.

Fantomă lovi un alt bărbat, însă ţinta sa i se feri din cale, nefiresc de iute. Fantomă se trase la o parte, cât pe ce să fie lovit el însuşi, iar arma celuilalt îi zgârie obrazul. Era un Allomant – un arzător de fludor. O matahală care nu avea sabie, ci o măciucă cu muchii de obsidian.

Fludorul nu-i destul de spectaculos, îşi zise Fantomă. *Oamenii n-or să-şi dea seama dacă cineva loveşte prea iute sau rezistă prea mult. Trebuie să-l fac pe Quellion să azvârle monede.*

Brutalul dădu înapoi, observând pesemne şi el viteza lui Fantomă. Ţinu arma ridicată, precaut, însă nu atacă. N-avea decât să zăbovească, trăgând de timp, în vreme ce tovarăşii săi îl luau de-acolo pe Quellion. Brutalul n-avea să fie uşor de învins – era mai priceput în luptă decât Fantomă, ba chiar şi mai puternic.

— Familia ta e liberă, minţi Fantomă, cu voce scăzută, i-am salvat mai înainte. Ajută-ne să-l prindem pe Quellion – nu te mai are la mână cu nimic.

Brutalul se opri, coborându-şi arma.

— Omoară-l! ţipă Kelsier.

Nu fusese şi planul lui Fantomă, însă răspunse îndemnului. Se feri, ocolindu-l pe Brutal printr-o latură. Bărbatul se răsuci, uimit, şi când făcu asta Fantomă îl izbi rapid în creştet. Bastonul lui Fantomă se frânse. Brutalul căzu la pământ, iar Fantomă înşfăcă arma celui căzut, măciuca îmbrăcată în obsidian.

Quellion era la marginea podiumului. Fantomă săltă peste platforma de lemn. Putea folosi allomanţia, fiindcă nu el predicase împotriva ei. Doar ipocritul de Quellion trebuie să se teamă de a-şi folosi puterile.

Fantomă doborî gărzile rămase – sfâşiind carnea cu marginile zimţate ale măciucii. Soldaţii căzură, iar Quellion se răsuci către el.

— Nu mă tem de tine! zise cu voce tremurătoare Quellion. Sunt apărat!

— Omoară-l, zise Kelsier apărând pe podium, la mică distanţă.

De obicei Supravieţuitorul doar îi vorbea în minte; nu mai apăruse aşa din ziua când fusese incendiată clădirea. Însemna că se petreceau lucruri de căpătâi.

Fantomă îl apucă pe Quellion de reverele cămăşii, trăgându-l spre el. Ridică arma, cu sângele picurându-i pe mână din muchiile de piatră.

— *Nu!*

Fantomă încremeni auzind vocea aceea, apoi se uită într-o parte. *Ea*

era acolo, croindu-şi drum cu coatele prin mulţime, apropiindu-se de spaţiul deschis de dinaintea platformei.

— *Beldre?* făcu el. Cum ai ieşit din grotă?

Dar, desigur, ea nu-l putu auzi. Doar auzul supranatural al lui Fantomă îi îngăduise să desluşească vocea ei prin vuietul fricii şi bătăliei. Îi întâlni privirea şi o văzu, mai degrabă decât o auzi, îngânând cuvintele.

Te rog. Ai promis.

— Omoară-l.

Quellion alese acel moment pentru a încerca să se smulgă din strânsoare. Fantomă se întoarse spre el, îl smuci iarăşi – mai tare de această dată, aproape rupându-i cămaşa, şi-l trânti pe platforma de lemn. Quellion ţipă de durere, iar Fantomă înălţă arma aceea primitivă, ţinând-o cu amândouă mâinile.

Ceva scânteie în lumina focurilor. Fantomă abia dacă simţi impactul, deşi îl făcuse să se clatine. Se poticni, se uită în jos şi văzu sânge. Ceva îi străpunsese pielea braţului stâng şi a umărului. Nu o săgeată, deşi aşa se mişcase. Braţul îi căzu, şi cu toate că nu simţea durere, parcă muşchii nu i se încordau cum trebuie.

Ceva m-a lovit. O… monedă.

Se întoarse într-acolo. În faţa mulţimii stătea Beldre, plângând, cu mâna ridicată spre el.

Era acolo în ziua când am fost prins, îşi zise amorţit Fantomă, *lângă fratele ei. O ţine mereu pe lângă el. Ca s-o protejeze, aşa am crezut noi.*

Sau e invers?

Fantomă se îndreptă de şale, în vreme ce Quellion scâncea înaintea lui. Braţul lui Fantomă picura sânge de unde fusese lovit de moneda lui Beldre, însă nu băgă asta în seamă şi o privi lung.

— Ai fost mereu Allomanta, şopti. Nu fratele tău.

Şi atunci, ca aţâţată de Boare, mulţimea porni să ţipe:

— Sora Cetăţeanului e Allomantă!

— Ipocritul!

— Mincinosul!

— Mi-a omorât unchiul, dar pe sora lui a lăsat-o în viaţă!

Beldre ţipă, în vreme ce mulţimea, pregătită şi asmuţită atent, vedea dovada pe care le-o promisese Fantomă. Nu aşa cum sperase el, dar maşinăria se declanşase acum şi nu mai putea fi oprită. Lumea se strânse în jurul lui Beldre, începând să o îmbrâncească. Fantomă păşi către ea, ridicând braţul rănit. Atunci peste el se lăsă o umbră.

— A plănuit de la bun început să te trădeze, Fantomă, zise Kelsier.

Fantomă se întoarse şi-l privi pe Supravieţuitor. Stătea înalt şi

mândru, ca în ziua când îl înfruntase pe Lordul Legiuitor.

— Ai tot aşteptat un asasin, zise Kelsier, dar nu ţi-ai dat seama că Quellion trimisese deja unul. Pe sora lui. Nu ţi s-a părut ciudat că a lăsat-o să plece şi să intre în tabăra duşmanului? Problema e că a fost crescută în puf. Nu-i obişnuită să ucidă. N-a fost niciodată. Nu ai fost cu adevărat în primejdie din pricina ei.

Mulţimea se agită, iar Fantomă se răsuci spre norod, îngrijorat din cauza lui Beldre. Dar se linişti când îşi dădu seama că oamenii nu făceau decât s-o împingă spre tribună.

— Supravieţuitorule! scanda mulţimea. Supravieţuitorul Flăcărilor!

— Rege!

O aduseră înaintea sa pe Beldre, împingând-o pe platformă. Rochia ei stacojie era sfâşiată, chipul învineţit, părul castaniu o încâlceală. Într-o parte, Quellion gemu. Fantomă părea să-şi fi rupt mâna fără a-şi da seama.

Păşi ca s-o ajute pe Beldre. Sângera din nişte răni mici, dar era vie. Şi plângea.

— Era garda lui de corp, zise Kelsier înaintând spre Beldre. De aceea era cu el mereu. Quellion nu-i Allomant. Nici n-a fost vreodată.

Fantomă îngenunche lângă fată, aplecându-se peste trupul ei învineţit.

— Acum trebuie s-o omori, zise Kelsier.

Fantomă ridică privirea; de pe obraz, unde fusese atins de măciuca Brutalului, îi curgea sânge. Şi de pe frunte îi picura sânge.

— *Cum?*

— Vrei putere, Fantomă? zise Kelsier înaintând spre el. Vrei să fii un Allomant mai bun? Ehei, păi puterea trebuie să vină de undeva. Nu e niciodată pe degeaba. Femeia asta e o Monedazvârlitoare. Omoar-o şi poţi avea puterea ei. Ţi-o voi da.

Fantomă îşi coborî privirea asupra femeii ce plângea. Se simţea ireal, ca şi cum n-ar fi fost cu adevărat acolo. Respira greu, gâfâind, tremurând în ciuda fludorului. Lumea îi scanda numele. Quellion bolborosea ceva. Beldre continua să plângă.

Fantomă întinse mâna însângerată şi-şi smulse legătura de pe ochi, lăsând să-i cadă ochelarii. Se ridică în picioare, împleticindu-se, şi se uită înspre oraş.

Îl văzu arzând.

Vuietele răzvrătirii răsunau pe străzi. În zece locuri diferite ardeau pălălăi, luminând ceţurile, aruncând o pâclă drăcească peste oraş. Nu mai erau flăcările rebeliunii. Erau focurile distrugerii.

— E greşit… şopti Fantomă.

— Vei avea acest oraş, Fantomă, zise Kelsier. Vei avea ce ţi-ai dorit mereu! Vei fi ca Elend şi ca Vin. Mai bun decât ei! Vei avea titlurile lui Elend şi puterea lui Vin! Vei fi asemenea unui zeu!

Fantomă întoarse spatele oraşului în flăcări, fiindcă altceva îi atrase atenţia. Quellion întindea mâna, întindea mâna spre…

Spre Kelsier.

— Te rog, şopti Quellion.

Era ca şi cum îl putea *vedea* pe Supravieţuitor.

— Stăpâne Kelsier, de ce m-ai părăsit?

— Ţi-am dat fludor, Fantomă, zise mânios Kelsier, fără să se uite la Quellion. Mă alungi acum? Trebuie să desprinzi unul dintre piroanele de oţel care ţin acest podium. Trebuie s-o iei pe fata asta şi să i-l apeşi în piept. Ucide-o cu pironul, apoi vâră-l în trupul tău. E singura cale!

Ucide-o cu pironul… gândi Fantomă, simţindu-se amorţit. *Toate astea au început în ziua când am fost cât pe ce să mor. Mă luptam cu un Brutal în piaţă; l-am folosit ca scut. Însă… celălalt soldat a lovit totuşi şi şi-a vârât sabia prin amicul lui ajungând până la mine.*

Fantomă se depărtă de Beldre, clătinându-se, şi îngenunche lângă Quellion. Bărbatul ţipă când Fantomă îl sili să se lipească de scânduri.

— Aşa, zise Kelsier. Omoară-l pe el primul.

Însă Fantomă nu-l asculta. Sfâşie cămaşa lui Quellion şi se uită la umeri şi la piept. Nu văzu nimic neobişnuit. Însă partea de sus a braţului Cetăţeanului era străpunsă de o bucăţică de metal. Părea să fie bronz. Cu mână tremurătoare, Fantomă scoase bucata de metal. Quellion urlă.

Dar la fel făcu şi Kelsier.

Fantomă se răsuci, cu bucata însângerată de bronz în mână. Kelsier turba de furie şi, cu degetele ca nişte gheare, păşea spre el.

— Ce eşti *tu?* întrebă Fantomă.

Lucrul acela răcni, însă Fantomă nu-l băgă în seamă, ci se uită la propriul său piept. Îşi rupse cămaşa, lăsând la vedere rana aproape vindecată din umăr. O bucăţică lucitoare de metal încă licărea acolo, vârful unei săbii. Sabia ce trecuse printr-un Allomant – ucigându-l – apoi pătrunsese în trupul său. Kelsier îi zisese să lase acolo aşchia. Ca simbol al încercărilor prin care trecuse Fantomă.

Vârful aşchiei îi ieşea prin piele. Cum de uitase? Cum de trecuse cu vederea o bucată mare, totuşi, de metal din corpul său? Fantomă întinse mâna şi o apucă.

— Nu, zise Kelsier. Fantomă, vrei să te faci iarăşi normal? Vrei să fii din nou nefolositor? O să rămâi fără fludor, o să fii iarăşi slab, ca atunci când ţi-ai lăsat unchiul să moară.

Fantomă şovăia.

Nu, îşi zise. *Ceva e de rău. Trebuia să-l dau în vileag pe Quellion, să-l facă să folosească allomanţia, dar în loc de asta am atacat. Voiam să omor. Am uitat de planuri şi pregătiri. Am adus distrugerea asupra acestui oraş.*

Nu e drept!

Scoase din cizmă pumnalul de sticlă. Kelsier îi urla oribil în ureche, însă Fantomă îşi despică, oricum, carnea de pe piept. Băgă înăuntru degetele întărite de fludor şi apucă aşchia de oţel ce rămăsese încrustată acolo.

Apoi trase de bucăţica de metal şi-o scoase, azvârlind-o peste podium, ţipând de durere. Kelsier se făcu îndată nevăzut. La fel ca şi puterea lui Fantomă de a arde fludor.

Toate se prăvăliră deodată peste el – osteneala silinţelor sale în Urteau, rănile pe care nu le băgase în seamă. Brusca explozie de lumină, sunet, miros şi senzaţia că fludorul îl ajutase să le reziste. Îl copleşiră toate, zdrobindu-l. Se prăbuşi pe platformă.

Gemu, fără să mai fie în stare să mai gândească. Putea, acum să lase întunecimea să-l ia…

Oraşul ei arde…

Întunecime…

Vor muri cu miile în flăcări.

Ceţurile îi mângâiau obrajii. În această învălmăşeală fără noimă, Fantomă îşi potolise arderea de cositor, rămânând fără simţire, cuprins de o amorţeală călduţă. Era mai bine aşa.

Vrei să fii precum Kelsier? Cu adevărat ca el? Atunci luptă când eşti la pământ!

— Lord Fantomă!

Vocea era slabă.

Supravieţuieşte!

Cu un ţipăt de durere, Fantomă incendie cositor. Cum făcea întotdeauna, metalul îi aduse un val de senzaţii – cu miile, buimăcindu-l pe loc. Durere. Simţire. Auz. Sunete, mirosuri, lumini.

Şi luciditate.

Fantomă se sili să se ridice în genunchi, tuşind. Pe braţ încă i se prelingea sânge. Ridică privirea. Sazed alerga spre platformă.

— Lord Fantomă! spuse Sazed gâfâind. Lord Boare încearcă să potolească revoltele, dar am împins oraşul acesta prea departe, cred! Oamenii, în furia lor, îl vor distruge.

— Flăcările, spuse răguşit Fantomă. Trebuie să stingem focurile. Oraşul e prea uscat, are prea mult lemn. Va arde, cu toţi cei din el.

Sazed avea o expresie gravă.

— Nu e cu putinţă. Trebuie să plecăm! Revolta ne va distruge.

Fantomă aruncă o privire într-o parte. Beldre îngenunchease lângă fratele ei. Îi pansase rana şi-i înjghebase o legătură pentru braţ. Quellion se uită înspre Fantomă, arătând buimac. Ca şi cum tocmai s-ar fi trezit dintr-un vis.

Fantomă se ridică, cu greutate, în picioare.

— Nu vom abandona oraşul, Sazed.

— Dar…

— *Nu!* Din Luthadel am fugit şi l-am lăsat pe Ciomege să moară. Nu voi fugi iar! Putem opri flăcările. Avem nevoie doar de apă.

Sazed tăcu.

— Apă, zise Beldre, ridicându-se.

— Canalele se vor umple curând, zise Fantomă. Putem organiza echipe de luptă cu focul – să folosim puhoiul pentru a opri flăcările.

Beldre îşi plecă privirea.

— Nu va fi niciun puhoi, Fantomă. Paznicii pe care i-ai lăsat… i-am atacat cu monede.

Fantomă simţi un fior.

— Au murit?

Ea clătină din cap, cu părul în dezordine şi faţa zgâriată.

— Nu ştiu, zise încetişor. N-am stat să mă uit.

— Apa nu a venit încă, spuse Sazed. Ar fi trebuit… să-i dea drumul până acum.

— Atunci o vom aduce! strigă Fantomă.

Se răsuci spre Quellion, apoi se poticni, ameţit.

— Tu! zise arătând spre Cetăţean. Vrei să fii rege în oraşul ăsta? Atunci condu-ţi oamenii. Ia-i în stăpânire şi pregăteşte-i să stingă focurile.

— Nu pot, zise Quellion. Mă vor omorî pentru ce am făcut.

Fantomă şchiopăta ameţit. Se sprijini de-o grindă şi-şi luă capul în mâini. Beldre făcu un pas spre el.

Fantomă ridică privirea şi întâlni ochii lui Quellion. Flăcările erau atât de strălucitoare încât cositorul făcea lucrurile greu de desluşit. Însă nu îndrăznea să oprească metalul – doar puterea zgomotului, a văpăii şi a durerii îl ţinea conştient.

— Te vei *duce,* zise Fantomă. Nu-mi pasă dacă te rup în bucăţi, Quellion. Vei încerca să salvezi oraşul. Dacă nu, te omor cu mâna mea. *Ai înţeles?*

Cetăţeanul încremeni, apoi încuviinţă.

— Sazed, continuă el, du-l la Boare şi Alirianne. Eu mă duc la tainiţă.

O să aduc apele pe canale, într-un fel sau altul. Pune-l pe Boare şi pe ceilalţi să alcătuiască brigăzi de pompieri, să potolească flăcările îndată ce vom avea apă.

Sazed încuviinţă.

— E un plan bun. Dar Goradel îl va conduce pe Cetăţean. Eu vin cu tine.

Fantomă încuviinţă, trudit. Apoi, în vreme ce Sazed se ducea să-l înştiinţeze pe căpitanul gărzii – care stabilise, se părea, un perimetru defensiv în jurul pieţei – se dădu jos de pe platformă şi o porni, aproape târâş, spre grotă.

Observă, iute, că cineva îl ajungea din urmă. Apoi, după câteva clipe, persoana îl depăşi şi continuă să alerge. O parte a minţii sale ştiu că era bine că Sazed decisese să vină – terrisianul crease mecanismul ce avea să aducă apa în oraş. Avea să tragă mânerul. Nu era nevoie de Fantomă.

Mişcă-te.

O făcu, ca şi cum fiecare pas ar fi fost o ispăşire pentru ce făcuse oraşului. După puţin timp, îşi dădu seama că cineva îi stătea alături, legându-i un bandaj la braţ.

Clipi.

— Beldre?

— Te-am trădat, zise ea coborându-şi privirea. Dar n-am avut încotro. Nu te puteam lăsa să-l omori. Eu…

— Ai făcut bine. Ceva… ceva a fost acolo Beldre. Îl stăpânea pe fratele tău. Cât pe ce să mă stăpânească şi pe mine. Nu ştiu. Trebuie să mergem, totuşi. Grota e aproape. Doar să urcăm pe aici.

Îl sprijini şi porniră mai departe. Fantomă simţi mirosul de fum încă dinainte să ajungă. Văzu lumina şi simţi căldura. Se suiră pe marginea canalului, mai mult târându-se, fiindcă şi ea era aproape la fel de sleită ca el. Însă Fantomă ştia deja ce avea să găsească acolo.

Clădirea Cultului ardea, ca mare parte din oraş. În faţa ei stătea Sazed, cu mâinile peste ochi. Pentru simţurile exagerat de ascuţite ale lui Fantomă, strălucirea văpăilor era atât de puternică încât fu silit să-şi ferească privirea. Căldura îl făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi aflat la doar o palmă distanţă de soare.

Sazed încercă să se apropie de clădire, dar fu silit să se retragă. Se întoarse spre Fantomă, ferindu-şi faţa cu mâna.

— E prea fierbinte! Trebuie să găsim nişte apă sau nisip. Să stingem focul înainte să coborâm.

— Prea târziu… şopti Fantomă. Va dura prea mult.

Beldre se întoarse şi se uită lung la oraş. Pentru ochii lui Fantomă,

fumul părea să se întindă şi să se înalţe pe tot cerul strălucitor, contopindu-se parcă cu cenuşa ce cădea.

Îşi încleştă fălcile şi păşi poticnit înainte, spre foc.

— Fantomă! strigă ea. Dar n-avea de ce să-şi facă griji. Flăcările erau prea fierbinţi. Durerea era atât de intensă, încât fu nevoit să se retragă chiar înainte de a străbate jumătate din distanţă. Se dădu deoparte, clătinându-se, alăturându-se lui Beldre şi lui Sazed, icnind uşor, clipind cu ochii în lacrimi.

— N-am reuşit, şopti Fantomă.

— La fel ca noi, spuse Sazed. A mea este vina. Împăratul m-a pus la conducere.

— Ar fi trebuit să aducem linişte în oraş. Nu distrugere, zise Fantomă. Ar trebui să pot opri focurile. Dar mă doare prea tare.

Sazed clătină din cap.

— Ah, Lord Fantomă. Nu eşti zeu, să porunceşti focului după cum ţi-e voia. Eşti doar un om, ca noi, ceilalţi… Suntem cu toţii doar… oameni.

Fantomă îi lăsă să-l tragă de-acolo. Sazed avea dreptate, desigur. Era doar un om. Doar Fantomă. Kelsier îşi alesese cu grijă tovarăşii. Le lăsase un mesaj când murise. Îi enumerase pe ceilalţi – Vin, Boare, Dockson, Ciomege şi Ham. Vorbise despre ei, despre motivele pentru care îi alesese.

Dar nu şi despre Fantomă. El era singurul care nu se potrivea.

Ţi-am dat numele, Fantomă. Mi-ai fost prieten. Nu-i destul?

Fantomă înlemni, obligându-i pe ceilalţi să se oprească. Sazed şi Beldre îl priviră. Fantomă se uită lung în noapte. O noapte mult prea luminoasă. Focurile ardeau. Fumul duhnea.

— Nu, şopti Fantomă simţindu-şi pentru prima oară mintea pe deplin clară de când începuseră violenţele din seara aceea. Se dezbără de strânsoarea lui Sazed şi o porni înapoi, în fugă, spre clădirea ce ardea.

— Fantomă! strigară două voci în noapte.

Fantomă se apropie de flăcări. Răsuflarea i se înteţi iar pielea i se înfierbântă. Focul era strălucitor, mistuitor. Porni drept spre el. Apoi, când durerea îi deveni prea puternică, îşi stinse cositorul.

Şi amorţi.

Se întâmplă întocmai ca mai înainte, când fusese prins în clădire, fără metale. Incendierea atât de îndelungată a cositorului îi sporise simţurile, însă acum, că nu-l mai ardea deloc, aceleaşi simţuri se tociseră. Trupul întreg i se îngreunase ca lutul, fără vreo senzaţie.

Se năpusti pe uşă în clădire, înconjurat de văpăi.

Trupul îi ardea. Însă nu simţea flăcările, iar durerea nu-l putea face

să dea înapoi. Focul era îndeajuns de puternic pentru ca şi cu ochii săi slăbiţi să poată zări câte ceva. Înaintă, nebăgând în seamă focul, arşiţa şi fumul.

Supravieţuitorul Flăcărilor.

Ştia că văpăile îl ucid, dar se strădui să meargă mai departe, mult după ce durerea ar fi trebuit să-l cufunde în inconştienţă. Ajunse în încăperea din spate şi se lăsă să alunece pe scara stricată.

În grotă era întuneric. Orbecăi printre rafturi şi mobilă, merse pe lângă un perete, mişcându-se cu o disperare ce-l avertiza că nu-i mai rămânea multă vreme. Corpul deja nu-i mai funcţiona – şi-l forţase prea mult şi nici nu mai avea fludor.

Întunericul îl bucura. Când, în cele din urmă, se împiedică de maşinăria lui Sazed, ştiu că ar fi fost îngrozit să vadă ce-i făcuse focul la braţe.

Gemând, pipăi împrejur şi găsi mânerul – sau, amorţit, ceva ce spera că este mânerul. Nu-şi mai simţea degetele. Aşa că se lăsă peste el cu toată greutatea, declanşând mecanismul.

Apoi alunecă la pământ, simţind doar răceală şi întuneric.

PARTEA A CINCEA
Încrederea

CAPITOLUL 59

Nu ştiu ce le umbla kolosşilor prin minte – ce amintiri le rămâneau, ce emoţii umane mai păstrau încă. Dar ştiu că descoperirea făcută cu ajutorul uneia dintre aceste creaturi, care şi-a spus Uman, a fost un noroc nemaipomenit. Fără strădania sa de a deveni iarăşi om n-am fi înţeles, poate, niciodată legătura dintre kolosşi, hemalurgie şi Inchizitori.

Desigur, mai avea un rol de jucat. Nu unul foarte mare, însă până la urmă important.

Urteau avusese parte şi de zile mai bune.

Vin şi-a făcut cu siguranţă treaba pe-aici, îşi zise TenSoon străbătând la pas oraşul, şocat de atâta distrugere. Cam cu doi ani în urmă – înainte să fie trimis s-o iscodească pe Vin – fusese kandra lui Straff Venture şi vizitase adesea Urteau. Cu toate că nu se putea măsura cu maiestuoasa nobleţe a metropolei Luthadel, şi nici cu sărăcia-i apăsătoare, fusese un oraş bun, ce meritase să găzduiască reşedinţa unei Case Mari.

Acum, mai bine de o treime din oraş era făcută scrum. Casele ce scăpaseră din incendiu erau ori abandonate, ori pline ochi cu oameni – un amestec ciudat, i se părea lui TenSoon. Locuinţele nobililor erau se pare evitate, în vreme ce clădirile skaa ajunseseră supraaglomerate.

Însă şi mai remarcabile erau canalele. TenSoon se puse pe labele de dinapoi, urmărind cum, ici şi colo, câte o ambarcaţiune improvizată îşi croia drum pe apele vreunui canal, despicând pojghiţa de cenuşă ce acoperea undele. Rămăşiţe şi gunoaie astupau ici şi colo cursul, însă canalele, în cele mai multe locuri, erau circulabile.

Se ridică, scuturând din capul său de câine, şi-şi urmă drumul. Lăsase afară desaga cu oasele lui Kelsier, nevrând să pară ciudat pentru că ducea o boccea în spinare.

Ce noimă avusese arderea oraşului, apoi refacerea canalelor sale? Trebuia să mai aştepte pentru a afla răspunsul. Nu văzuse nicio armată afară; dacă Vin fusese aici, se deplasase deja în altă parte. Ţelul său era să descopere acum ce trecea drept cârmuire în ce mai rămăsese din oraş, apoi să-şi continue drumul, vânându-l pe Eroul Evurilor.

Auzea, în trecere, ce vorbesc oamenii – cum izbutiseră să supravieţuiască incendiului ce mistuise mare parte din oraş. Păreau voioşi, de fapt. Era şi disperare, dar şi multă, prea multă fericire. Nu era un oraş ce fusese cucerit.

Se bucură că au învins flăcările, îşi zise TenSoon croindu-şi drum pe

o stradă mai aglomerată. *Nu văd pierderea unei treimi din oraş ca pe un dezastru – văd salvarea celorlalte două treimi ca pe un miracol.*

Urmări şirurile de oameni către centrul oraşului, unde găsi, în cele din urmă, soldaţii pe care-i aşteptase. Erau cu siguranţă ai lui Elend, cu suliţa şi pergamentul pe uniforme. Însă apărau o locaţie neaşteptată: o clădire a Cultului.

TenSoon se aşeză pe labele din spate şi-şi înclină capul. Era limpede că imobilul reprezenta un cartier general. Lumea se îmbulzea sub privirile atente ale soldaţilor, intrând şi ieşind. Dacă voia răspunsuri, trebuia să intre acolo. Se gândi, în treacăt, să aducă oasele lui Kelsier, dar lepădă iute gândul din minte. Nu era sigur că vrea să aibă de-a face cu consecinţele unei noi apariţii a Supravieţuitorului. Mai era o cale de a pătrunde – poate la fel de năucitoare, însă cu mult mai puţin supărătoare teologic.

Se puse în mişcare, ajunse în faţa clădirii şi urcă pe trepte, atrăgând câteva priviri temătoare. Când ajunse lângă uşile din faţă, unul dintre străjeri strigă la el, agitând spre el capătul unei suliţe.

— Hei, cuţule! zise omul. Nu-i un loc pentru câini. Al cui e copoiul?

TenSoon se aşeză iarăşi pe labele de dinapoi.

— Nu sunt al nimănui, zise.

Străjerul sări cât colo, năucit, făcându-l pe TenSoon să simtă o mulţumire răutăcioasă. Dar şi-o stăvili, mustrându-se pe dată. Lumea se sfârşea, iar el se ţinea de speriat soldaţi. Însă *chiar* avea nişte avantaje, întruchipând un câine, la care nu se gândise.

— Ce… îngăimă soldatul uitându-se împrejur ca să vadă dacă nu era victima unei farse.

— Am zis, repetă TenSoon, că nu-s al nimănui. Sunt propriul meu stăpân.

Era un concept straniu – a cărui complexitate, neîndoielnic, străjerul n-o putea prinde. TenSoon, un kandra, era afară din Patrie, fără o Învoială. Din ce ştia el, era întâiul dintre ai săi care făcuse asta în şapte sute de ani. Se simţea bizar de… mulţumit.

Acum se holbau la el mai multe persoane. Se apropiaseră şi alţi străjeri, ce aşteptau o explicaţie de la camaradul lor.

TenSoon decise să rişte.

— Am venit de la Împăratul Venture, zise. Duc un mesaj pentru conducătorii voştri de aici.

Spre satisfacţia lui TenSoon, vorbele sale făcură să tresară alţi câţiva străjeri. Primul, însă – acum un veteran într-ale câinilor vorbitori – ridică un deget şovăielnic, arătând spre clădire.

— Înăuntru.

— Mulţumesc, spuse TenSoon ridicându-se şi trecând prin mulţimea ce tăcea acum, apoi intră în birourile Cultului. Auzi comentarii despre „şmecherie” şi „bine dresat” pe la spatele său, şi băgă de seamă că vreo câţiva soldaţi din gardă alergau după el, cu feţe îngrijorate. Trecu prin grupuri şi şiruri de oameni, cu toţii neştiutori în privinţa celor petrecute la intrare. La sfârşitul acelor şiruri, TenSoon îl descoperi pe…

Boare. Domolitorul stătea într-un jilţ ce semăna cu un tron, cu o cupă de vin în mână, arătând foarte mulţumit de sine, emiţând proclamaţii şi rezolvând dispute. Arăta aproape la fel ca în vremea în care TenSoon fusese servitorul lui Vin. Un străjer îi şopti ceva lui Boare. Amândoi îl măsurară pe TenSoon, care veni spre capătul şirului. Străjerul păli uşor, însă Boare se aplecă în faţă, zâmbind.

— Aşa, zise bătând uşor cu vârful bastonului în podeaua de marmură. Ai fost întotdeauna kandra sau ai mâncat recent oasele copoiului lui Vin.

TenSoon se aşeză.

— Am fost mereu un kandra.

Boare dădu din cap.

— Ştiam eu că-i ceva ciudat cu tine – prea te porţi frumos pentru un copoi, zâmbi el şi sorbi din vin. Lordul Renoux, presupun? A trecut ceva vreme.

— Nu sunt el, de fapt, zise TenSoon. Sunt un alt kandra. E… complicat.

Boare tăcea acum, măsurându-l cu privirea. TenSoon simţi un moment de panică. Boare era Domolitor – şi, ca toţi Domolitorii, avea puterea de a prelua controlul asupra trupului lui TenSoon. Secretul.

Nu, se sili TenSoon să îşi spună. *Allomanţii sunt mai slabi acum decât erau cândva. Doar cu duraluminiu ar putea să ia un kandra în stăpânire, iar Boare nu-i decât Ceţurian – nu poate să ardă duraluminiu.*

— Bei la slujbă, Boare? întrebă TenSoon ridicând o sprânceană canină.

— Sigur, zise Boare ridicând cupa. La ce bun să fii la conducere dacă nu-ţi poţi stabili propriile condiţii de muncă?

TenSoon pufni. Nu-l prea plăcuse pe Boare de la bun început – deşi asta, poate, din cauză că era pornit pe Domolitori. Sau poate că era pornit pe toţi oamenii. În orice caz, nu se simţea dornic să pălăvrăgească.

— Unde e Vin? întrebă.

Boare se încruntă.

— Eu am crezut că aduci un mesaj de la ea.

— Am minţit străjerii, zise TenSoon. Am venit, de fapt, ca să o caut.

Am veşti pe care trebuie să le afle – veşti ce au de-a face cu ceţurile şi cenuşa.

— Atunci, dragul meu… ăă… dragul meu *căţeluş,* să ne retragem; poţi vorbi cu Sazed. E mult mai folositor la asemenea lucruri decât mine.

— … şi, după ce Fantomă abia dacă a supravieţuit încercărilor prin care a trecut, mi s-a părut cel mai bine să-l las pe Lord Boare la comandă, zise terrisianul. Ne-am stabilit sediul în altă clădire a Cultului – părea echipată pentru a fi un centru birocratic – şi l-am pus pe Boare să asculte petiţiile. Se pricepe mai bine decât mine să se descurce cu lumea, cred, şi pare să-i facă plăcere să se ocupe de problemele de zi cu zi ale cetăţenilor.

Terrisianul stătea în jilţul său, cu portofoliul desfăcut înaintea-i şi un teanc de însemnări alături. Arăta altfel, pentru TenSoon, din motive pe care nu le putea desluşi. Păstrătorul purta aceeaşi robă şi avea aceleaşi brăţări feruchimice pe braţe, însă ceva nu era la locul său.

Însă asta era ultima dintre preocupările lui TenSoon.

— *Fadrex?* întrebă TenSoon aşezându-se pe propriul scaun.

Se aflau într-una dintre încăperile mai mici ale imobilului Cultului – cândva o cameră de dormit a unui obligator. Nu se mai găseau în ea, acum, decât un pupitru şi scaune, iar pereţii şi podeaua erau pe cât de austere era de aşteptat de la o clădire a Cultului.

Sazed încuviinţă din cap.

— Ea şi împăratul au sperat să găsească una dintre aceste tainiţe aici.

TenSoon simţi că ameţeşte. Fadrex era la jumătate de imperiu distanţă. Chiar şi cu Binecuvântarea Tăriei i-ar fi luat săptămâni ca să ajungă acolo. I se întindea înainte un drum lung, foarte lung.

— Aş putea să întreb ce treabă ai cu doamna Vin, Kandra?

TenSoon nu se grăbi să răspundă. I se părea nefiresc, cumva, să vorbească atât de deschis cu Boare, apoi cu Sazed. Aceştia erau oameni pe care TenSoon îi urmărise cu lunile, prefăcându-se a fi câine. Nu-l cunoscuseră niciodată, deşi el simţea că îi cunoaşte pe ei.

Ştia, de pildă, că Sazed era periculos. Terrisianul era un Păstrător – un grup pe care TenSoon şi cei din spiţa sa fuseseră instruiţi să-l evite. Păstrătorii scormoneau mereu după zvonuri, legende şi istorii. Kandra aveau multe secrete; dacă Păstrătorii ar fi descoperit bogăţia culturii kandra, se putea ajunge la un dezastru. Ar fi vrut să studieze, să pună întrebări şi să înregistreze ce descopereau.

TenSoon deschise gura să spună „niciuna”. Dar se opri. Nu *voia*

totuşi să-l ajute cineva cât priveşte cultura kandra? Cineva concentrat asupra religiilor şi care, poate, ştia multă teologie? Care ştia legendele cu Eroul Evurilor? Dintre toţi membrii cetei, în afară de Vin, TenSoon îl ţinea la cel mai mare preţ pe Sazed.

— Are de-a face cu Eroul Evurilor, zise cu precauţie TenSoon. Şi cu vestirea sfârşitului lumii.

— Ah, zise Sazed ridicându-se în picioare, prea bine atunci, îţi voi da orice îţi este necesar. Vei începe imediat, sau vrei să zăboveşti, să te odihneşti o vreme?

Ce? Sazed nici nu clipise măcar auzind menţiunea despre chestiuni religioase. Nu părea deloc el însuşi.

N-o să-i înţeleg niciodată pe oameni, îşi zise TenSoon clătinând din cap.

CAPITOLUL 60

Închisoarea pe care Dăinuire a făurit-o pentru Năruire nu a fost ruptă din puterea lui Dăinuire, deşi aceasta era făcută din Dăinuire. Dăinuire şi-a sacrificat conştiinţa – mintea lui, s-ar putea zice – pentru a construi temniţa. A rămas cu o urmă a sinelui său, dar Năruire, odată scăpat, a început să sufoce şi să izoleze această rămăşiţă a rivalului său. Mă întreb dacă lui Năruire i se va fi părut vreodată ciudat că Dăinuire se separase de puterea sa, lipsindu-se de ea şi slobozind-o în lume pentru a fi adunată şi folosită de oameni.

În jocul lui Dăinuire văd nobleţe, isteţime şi disperare. Ştia că pe Năruire nu-l poate înfrânge. Dăduse prea mult din el însuşi şi, pe lângă asta, era întruchiparea încremenirii şi stabilităţii. Nu putea distruge, nici măcar pentru a proteja. Era împotriva naturii sale. De aici temniţa.

Omenirea totuşi fusese creată de Năruire şi de Dăinuire împreună – cu ceva din sufletul lui Dăinuire menit să le ofere raţiune şi onoare. Pentru ca lumea să supravieţuiască, Dăinuire ştia că trebuie să se bizuie pe fiinţele create de el. Să le ofere încrederea sa.

Mă întreb ce a crezut când aceste creaturi, iarăşi şi iarăşi, au eşuat.

Calea cea mai bună pentru a păcăli pe cineva, după părerea lui Vin, era să-i oferi ce-şi doreşte. Sau cel puţin ce aşteaptă. Atâta vreme cât inamicul se socoteşte cu un pas înaintea ta, nu se va uita înapoi să vadă dacă nu sunt şi alţi paşi pe care i-a ratat complet.

Yomen îi concepuse bine închisoarea. Orice metal folosit pentru construcţia patului ei sau pentru alte amenajări era de nefolosit din punct de vedere Allomantic. Argintul, deşi scump, părea să fi fost folosit îndeobşte – şi până şi acesta era puţin. Doar câteva şuruburi în lemnul patului, pe care Vin izbutise să le scoată cu unghiile.

Mesele – un terci unsuros, fără gust – îi erau oferite în blide de lemn, cu linguri de lemn. Paznicii erau Ucigători-de-Ceaţă: bărbaţi cu toiege, fără pic de metal asupra lor, antrenaţi să lupte cu allomanţii. Odaia ei era o construcţie simplă de piatră, cu o uşă rezistentă din lemn ale cărei balamale şi zăvoare erau făcute din argint.

Îşi dădea seama, după cum se purtau paznicii, că aşteptau ceva de la ea. Yomen îi pregătise cu luare-aminte, aşa că, atunci când îi strecurau mâncarea prin fanta uşii le vedea încordarea din trupuri şi iuţeala cu care dădeau înapoi. Era ca şi cum ar fi hrănit o viperă.

Aşa că, prima dată când o luară ca s-o ducă la Yomen, atacă.

Se mişcă de îndată ce uşa se deschise, în mână cu un picior de lemn

de la pat. Doborî primul paznic cu o lovitură în braţ, dublată de o a doua, în ceafă. Lovitura părea slabă fără întărirea dată de fludor, însă atâta reuşise. O rupse la fugă pe lângă al doilea paznic din şir, iar pe al treilea îl izbi cu umărul în stomac. Nu era prea grea, însă era destul cât să-l facă să-şi scape toiagul – pe care Vin puse mâna imediat.

Ham îşi petrecuse mult timp antrenând-o cu toiagul, şi o pusese adesea să lupte fără a-şi folosi allomanţia. Cu toate pregătirile lor, paznicii erau în mod vădit surprinşi să descopere că o Allomantă fără metale le dă atâta bătaie de cap, şi mai doborî alţi doi în vreme ce căuta o cale de ieşire.

Din nefericire, Yomen nu era neghiob. Pusese atâţia paznici încât, chiar dacă Vin doborâse patru dintre ei, nu prea însemna mare lucru. Pe culoarul de lângă celula ei mai erau probabil alţi douăzeci, care, dacă nu altceva, îi blocau pur şi simplu ieşirea.

Ţelul lui Vin era să le ofere lucrul la care se aşteptau, nu să se lase omorâtă. Aşa că de îndată ce se încredinţă că „tentativa de evadare" era sortită eşecului, lăsă un soldat s-o izbească în umăr şi-şi lăsă toiagul să cadă, gemând. Dezarmată, ridică braţele şi dădu înapoi. Soldaţii, desigur, o doborâră pe la spate şi se înghesuiră buluc peste ea, ţinând-o bine în vreme ce-i încătuşau braţele.

Vin îndură acest tratament, cu umărul pulsând de durere. Cât avea să-o mai ducă aşa, fără metal, înainte să se oprească din încercarea instinctivă de a arde fludor? Spera să nu trebuiască să afle vreodată.

Până la urmă soldaţii o ridicară în picioare şi-o îmbrânciră înainte, pe coridor. Cei trei pe care-i doborâse – nemaivorbind de ce-l pe care-l dezarmase – bombăneau în legea lor, frecându-şi vânătăile. Toţi cei douăzeci de paznici o priveau acum cu şi mai multă îngrijorare, dacă era posibil.

Nu le mai dădu de lucru până ce n-o aduseră în camera de audienţe a lui Yomen. Când dădură să o lege de bancă, se zbătu niţel şi căpătă un genunchi în stomac. Icni, apoi se prăvăli pe podea, lângă banchetă. Acolo, gemând, se frecă pe palme şi încheieturi cu unsoarea de la terci pe care şi-o picurase în cămaşă. Era mirositoare şi cleioasă, însă foarte alunecoasă – iar paznicii, distraşi de încercarea de evadare, uitaseră cu totul s-o percheziţioneze.

— Doar nu te gândeai c-o să poţi scăpa fără să ai vreun metal de ars, nu? întrebă Yomen.

Vin înălţă capul. Iarăşi se aşezase cu spatele la ea, deşi de data asta se uita pe o fereastră întunecată. Lui Vin i se păru ciudat să vadă ceţurile învolburându-se, oprite de sticla ferestrei. Cei mai mulţi dintre skaa nu-şi puteau permite sticlă, iar majoritatea nobililor o preferau pe

cea colorată. Bezna de dincolo de geam părea o fiară la pândă, iar ceţurile îi închipuiau blana, frecându-se de sticlă la orice mişcare.

— Cred că ar trebui să te simţi măgulită, continuă Yomen. Nu ştiam dacă chiar eşti atât de primejdioasă cum mi s-a spus, dar am decis să presupun că ai fi. Vezi tu, eu…

Vin nu-i mai dădu timp. Erau doar două căi de scăpare din oraş: primul ar fi fost să găsească ceva metale, al doilea, să-l ia pe Yomen ostatic. Plănuise să le încerce pe amândouă.

Îşi smuci mâinile unsuroase, scoţându-le din cătuşe, care-i fuseseră puse în vreme ce se zbătea, cu braţele încordate. Ignoră durerea şi sângele când cătuşele îi zgâriară palmele, apoi sări în picioare, băgă iute mâna într-un pliu al cămăşii şi scoase şuruburile de argint pe care le scosese din pat. Pe acestea le aruncă în soldaţi.

Aceştia, fireşte, ţipară de uimire şi se aruncară la pământ, ferindu-se de presupusa Oţelîmpingere. Propriul antrenament şi propria îngrijorare li se ridicau acum împotrivă – fiindcă Vin n-avea la ea pic de oţel. Şuruburile ricoşară din zid, nevătămătoare, iar paznicii rămaseră nedumeriţi de trucul ei. Era la jumătatea drumului spre Yomen până să se gândească vreunul să se ridice iar în picioare.

Yomen întoarse capul. Purta, ca întotdeauna, mărgica de atiu pe frunte. Vin se întinse după bobiţă.

Yomen, fără vreun efort, păşi deoparte, ferindu-se. Vin întinse iarăşi mâna, de data asta cu o fentă, încercând totodată să-i dea un cot în stomac. Însă atacul ei nu nimeri ţinta, fiindcă Yomen, tot cu mâinile la spate, i-o luă iarăşi înainte.

Cunoştea expresia aceea de pe chipul lui – era expresia controlului complet, a puterii. Se vedea că Yomen nu ştie să lupte, însă tot se ferea din calea ei.

Ardea atiu.

Vin, poticnindu-se, se opri. *Nu-i de mirare că poartă bucăţica aceea pe frunte,* îşi zise. *E pentru urgenţe.* Văzu, după zâmbetul lui, că *anticipase* atacul ei. Ştiuse că avea să încerce ceva şi o momise, lăsând-o să se apropie. Însă nu se aflase niciodată în primejdie cu adevărat.

Paznicii, în sfârşit, dădură s-o înhaţe, dar Yomen ridică o mână, făcându-le semn să dea înapoi. Apoi făcu un semn către banchetă. Fără zarvă, Vin se aşeză acolo. Trebuia să se gândească şi cu siguranţă că n-avea să ajungă nicăieri câtă vreme Yomen ardea atiu.

Îndată, lângă ea apăru Năruire – ieşind parcă din fum negru, în trupul lui Reen. Niciunul dintre ceilalţi nu schiţară vreun gest; era limpede că nu-l puteau vedea.

— Păcat, zise Năruire. A fost cât pe ce să-l dobori, într-un fel. Numai că… într-un fel, nici măcar nu te-ai apropiat.

Îl ignoră pe Năruire şi ridică privirea spre Yomen.

— Eşti Născut-din-Ceaţă.

— Nu, clătină din cap regele, fără să se mai întoarcă, totuşi, spre fereastră.

Rămase cu faţa la ea, alert. Probabil că-şi stinsese atiul – prea era valoros ca să-l lase să se consume – însă îl ţinea pregătit, atent la orice semnal care-ar fi putut indica un nou atac.

— Nu? ridică Vin, neîncrezătoare, din sprânceană. Ai ars atiu, Yomen. Te-am văzut cu ochii mei.

— Crede ce vrei, dar să ştii asta, femeie: eu nu mint. N-am avut niciodată nevoie de minciuni, iar asta mi se pare şi mai adevărat acum, când lumea întreagă e în haos. Poporul are nevoie de adevăr de la cei pe care-i urmează.

Vin se încruntă.

— În orice caz, este vremea, zise Yomen.

— Vremea?

— Da. Îmi cer iertare că te-am lăsat atât de mult în celulă. Am avut… altele pe cap.

Elend, îşi zise Vin. *Ce-a făcut el în timpul ăsta. Mă simt oarbă!*

Aruncă o privire scurtă în partea cealaltă a băncii, unde şedea Năruire, scuturând din cap de parcă ar fi priceput mult mai multe decât ea. Se întoarse iarăşi spre Yomen.

— Tot nu pricep. Timp pentru ce?

Yomen îi susţinu privirea.

— Vremea să iau o hotărâre în privinţa execuţiei tale, Doamna Venture.

A, îşi zise Vin, *asta.* Între convorbirile cu Năruire şi planurile de evadare, aproape că uitase declaraţia lui Yomen, cum că intenţiona s-o lase să se „apere“ înainte de a o executa.

Năruire se plimba acum prin încăpere, rotindu-se alene în jurul lui Yomen. Regele obligator, în picioare, încă o privea drept în ochi. Dacă-l vedea pe Năruire, atunci n-o arăta nicicum. Făcu, însă, semn cu mâna unui paznic, care deschise o uşă lăturalnică şi chemă înăuntru câţiva obligatori în sutane cenuşii. Aceştia se aşezară pe o bancă, de cealaltă parte a încăperii.

— Spune-mi, Doamna Venture, zise Yomen întorcându-se către ea din nou, de ce ai venit, în oraşul Fadrex?

Vin îşi lăsă capul pe-o parte.

— Credeam că n-o să fie un proces. Ziceai că n-ai nevoie de aşa ceva.

— Aş fi crezut, replică Yomen, că te va mulţumi orice amânare.

O amânare însemna mai mult timp de gândire – mai mult timp pentru o eventuală evadare.

— De ce am venit? întrebă Vin. Ştiam că ai una dintre tainiţele cu provizii ale Lordului Legiuitor ascunsă sub oraş.

Yomen ridică o sprânceană.

— De unde ştiaţi?

— Am mai găsit una. Şi îndruma spre Fadrex.

Yomen, dădu din cap, gânditor. Vin îşi dădu seama că e crezută, însă… mai era şi altceva. Părea să facă legături pe care ea nu le înţelegea şi probabil nu avea informaţii pentru a înţelege.

— Şi ce pericol reprezintă pentru voi regatul meu? întrebă Yomen. Asta n-a avut nimic de-a face cu invadarea pământurilor mele?

— N-aş spune, zise Vin. Cett îl tot îmboldea pe Elend, de ceva timp, să avanseze în stăpânirea asta.

Obligatorii avură, aici, un moment de consultare şi doar Yomen rămase separat, cu braţele încrucişate, privind-o. Toate acestea i se păreau apăsătoare lui Vin. Trecuseră ani, de la vremurile ei în ceata lui Camon – de când se simţise atât de mult în puterea altcuiva. Chiar şi când îl înfruntase pe Lordul Legiuitor se simţise altfel. Yomen părea să o privească ca pe o unealtă.

Dar o unealtă pentru ce anume? Şi cum putea să-i manevreze nevoile acestuia ca s-o ţină în viaţă timp suficient cât să poată evada?

Fă-te indispensabilă, îi zisese mereu Reen. *Atunci un şef de ceată nu poate să mai scape de tine fără să piardă el însuşi din putere.* Chiar şi acum, vocea fratelui ei părea încă să-i susure în minte cuvintele acelea. Erau amintiri, ecouri ale înţelepciunii sale, ori efecte ale influenţei lui Năruire? Oricum ar fi fost, în momentul acela sfatul părea bun.

— Aţi venit, deci, cu intenţia clară a invaziei? întrebă Yomen.

— Elend a încercat o cale diplomatică mai întâi, zise cu grijă Vin. Ştim, însă, că e niţel dificil s-o faci pe diplomatul când ai o armată lângă zidurile oraşului cuiva.

— Recunoşti, deci, că sunteţi cuceritori. Tu *eşti* mai cinstită decât soţul tău.

— Elend e mai sincer decât amândoi, Yomen, ridică vocea Vin. Doar fiindcă interpretează lucrurile altfel decât tine nu înseamnă că e necinstit când îşi exprimă părerile.

Yomen se uită chiorâş, mirat, poate, de iuţeala răspunsului ei.

— Un argument valid.

Vin se lipi cu spinarea de spetează, ştergându-şi mâinile tăiate cu un petec de pânză curată de la cămaşă. Yomen stătea mai departe lângă fereastra mare, austeră. I se părea neobişnuit să vorbească cu el. Păreau, pe de o parte foarte diferiţi unul de celălalt. El era un birocrat obligator a cărui lipsă de forţă musculară sau de graţie războinică dovedea că-şi petrecuse viaţa întreagă făcându-şi de lucru cu formulare şi arhive. Ea era un copil al străzii şi o adultă hârşâită în războaie şi asasinate.

Însă felul lui Yomen de a se purta, de a vorbi păreau să aducă cu al ei. *Aş fi fost aşa, mai degrabă, dacă nu mă născusem o skaa? O birocrată plictisitoare şi nu o războinică scumpă la vorbă?*

În vreme ce Yomen o cerceta cu privirea, Năruire se preumbla agale împrejurul regelui obligator.

— E o dezamăgire, zise Năruire deodată.

Vin îi aruncă o privire scurtă. Năruire clătină din cap:

— Ce distrugere ar fi putut să stârnească, doar să fi ieşit la luptă, nu să stea făcut ghem în castel, rugându-se la zeul lui mort. Oamenii l-ar fi urmat. N-am putut ajunge însă la el pe termen lung, din păcate. Nu orice intrigă are şi succes, mai ales când intră în scenă voinţa unor neghiobi de soiul său.

— Aşadar, zise Yomen atrăgându-i iarăşi atenţia spre el, ai venit în oraşul meu fiindcă ai auzit de depozit şi fiindcă te temeai de revenirea Lordului Legiuitor la putere.

— N-am zis asta, se încruntă Vin.

— Ai zis că vă temeaţi de mine.

— Ca putere străină, cu o capacitate dovedită de a submina o guvernare şi de a o prelua.

— N-am preluat nimic, zise Yomen. Am redat oraşul acesta, şi stăpânirea din care face parte, conducerii de drept. Dar nu are rost să vorbim acum despre asta. Vreau să-mi vorbeşti despre religia pe care o practică ai tăi.

— Biserica Salvatorului?

— Da, zise Yomen. Eşti unul dintre capii ei, am dreptate?

— Nu, răspunse Vin. Mă venerează. Dar n-am simţit vreodată că aş fi bună să fac parte din vreo religie. În mare parte e concentrată pe Kelsier.

— Supravieţuitorul din Hathsin, zise Yomen. A murit. Cum se poate să-l slăvească ai tăi?

Vin ridică din umeri.

— Era ceva obişnuit, cândva, să fie slăviţi zei ce nu puteau fi văzuţi.

— Poate, zise Yomen. Am… citit despre asemenea lucruri, deşi le

socotesc greu de înţeles. Credinţă într-un zeu nevăzut… ce sens are? De ce să respingă zeul cu care au trăit atâta – cel pe care-l puteau vedea, simţi – pentru unul care a murit? Pe care însuşi Lordul nostru Legiuitor l-a doborât?

— Tu o faci, zise Vin. Tu încă îl slăveşti pe Lordul Legiuitor.

— Nu s-a dus, zise Yomen.

Vin nu spuse nimic.

— Nu, continuă Yomen, părând să-i bage de seamă nedumerirea. N-am mai auzit nimic despre el de la dispariţia sa. Dar nici nu socotesc moartea lui un lucru demn de crezare.

— Era mort de-a binelea, zise Vin. Crede-mă.

— Mă tem că nu pot să te cred, spuse Yomen. Povesteşte-mi despre seara aceea. Spune-mi întocmai ce s-a întâmplat.

Şi Vin o făcu. Îi povesti despre întemniţarea sa, despre cum scăpase, împreună cu Sazed. Îi spuse despre hotărârea de a-l înfrunta pe Lordul Legiuitor şi de felul în care-şi pusese nădejdea în al Unsprezecelea metal. Lăsă deoparte ciudata ei abilitate de a extrage putere din ceţuri, însă explică mai tot restul – inclusiv teoria lui Sazed că Lordul Legiuitor ajunsese nemuritor printr-o iscusită folosire combinată a feruchimiei şi allomanţiei.

Iar Yomen o ascultă. Respectul lui Vin pentru acesta spori pe măsură ce vorbea, fiindcă n-o întrerupse. Voia să-i audă povestea, cu toate că nu o credea. Era un om care accepta informaţia aşa cum era – o nouă unealtă pentru a fi folosită, dar fără a se încrede în ea mai mult decât în alte unelte.

— Şi astfel, sfârşi Vin, a murit. L-am străpuns eu însămi drept în inimă. Credinţa ta în el este admirabilă, dar nu schimbă ce s-a petrecut.

Yomen rămase tăcut. Obligatorii mai vârstnici – care stăteau încă pe băncile lor – se albiseră la faţă. Ştia că mărturia sa o condamnase probabil, însă simţea că onestitatea – onestitatea deplină, brută – avea să-i fie mai de folos decât viclenia. Aşa simţea Vin de obicei.

Ciudată convingere pentru cineva care-a crescut prin bande de hoţi, îşi zise. Năruire se plictisise, se părea, pe parcursul relatării şi acum stătea şi se uita pe fereastră.

— Ce vreau eu să aflu, zise în cele din urmă Yomen, este de ce Lordul Legiuitor a socotit necesar ca tu să *crezi* că l-ai omorât.

— N-ai ascultat ce-am spus adineaori? vru să ştie Vin.

— Ba da, zise cu calm Yomen. Şi să nu uiţi că eşti prizonieră aici – una foarte aproape de moarte.

Vin se strădui să tacă.

— Cuvintele mele ţi se par ridicole? continuă Yomen. Mai ridicole

decât ale tale. Gândeşte-te numai cum mi se pare mie să te aud pretinzând că ai ucis pe cineva pe care-l *ştiu* a fi Dumnezeu. Nu e demn de crezare că el a vrut ca asta să se întâmple? Că este încă pe acolo, urmărindu-ne, aşteptând…

Despre asta este vorba, îşi dădu seama ea. *De aceea m-a prins, de aceea e atât de dornic să vorbească cu mine. E convins că Lordul Legiuitor e încă în viaţă. Vrea doar să-şi dea seama în ce fel am eu de-a face cu toate astea. Vrea să-i ofer dovada după care tânjeşte cu atâta disperare.*

— De ce nu crezi că ar trebui să faci parte din religia skaa, Vin? şopti Năruire.

Ea se răsuci, încercând să nu se uite direct la el, dacă nu voia ca Yomen s-o vadă holbându-se la un spaţiu gol.

— De ce? întrebă Năruire. De ce nu vrei să te slăvească? Să-i faci pe toţi fericiţi? Să le dai nădejde tuturor?

— Lordul Legiuitor *trebuie* să fie în spate, cugetă cu voce tare Yomen. Asta înseamnă că a dorit ca lumea să te vadă drept o ucigaşă. A vrut ca poporul skaa să te adore.

— De ce? repetă Năruire. De ce să te simţi atât de stânjenită? E fiindcă ştii că *nu* le poţi oferi vreo speranţă? Cum îl numesc pe el, acela despre care se presupune că l-ai înlocuit? Supravieţuitorul? Un cuvânt al Dăinuirii, cred…

— Poate are de gând să revină cu fală, zise Yomen. Să te azvârle, să te răstoarne, să arate că singura credinţă adevărată e cea în el.

De ce nu vrei să-ţi joci rolul? îi susură în minte Năruire.

— Altminteri de ce ar fi vrut el ca poporul să creadă în tine? întrebă Yomen.

— *Ei se înşală!* izbucni Vin ducându-şi mâinile la cap, încercând să oprească gândurile, încercând să oprească vina.

Yomen tăcu, privind-o.

— Se înşală în privinţa mea, zise Vin. Nu mă slăvesc pe mine, slăvesc ce cred ei că ar trebui să fiu. Dar nu sunt Moştenitorul Supravieţuitorului. N-am făcut ce a făcut Kelsier. El i-a eliberat.

Tu i-ai cucerit, şopti Năruire.

— Da, zise Vin ridicând privirea, te uiţi în direcţia greşită, Yomen. Lordul Legiuitor nu se mai întoarce.

— Ţi-am spus că…

— Nu, zise Vin şi se ridică în picioare. Nu se mai întoarce. Nu are de ce. *Eu* i-am luat locul.

Elend se temuse că devine un alt Lord Legiuitor, însă temerea asta i se păruse mereu fără temei lui Vin. Nu el fusese acela care cucerise şi

restabilise imperiul, ci ea. Ea îi supusese pe ceilalţi regi.

Făcuse întocmai ca Lordul Legiuitor. Un Erou se ridicase, Lordul Legiuitor îl ucisese şi luase puterile Fântânii Înălţării. Vin îl ucisese pe Lordul Legiuitor, apoi luase aceeaşi putere. Renunţase la ea, era drept, dar îndeplinise acelaşi rol.

Totul se lega. Motivul pentru care ţăranii skaa o venerau, numind-o salvatoare, părea greşit. Deodată, adevăratul ei rol păru că se dezvăluie.

— Nu sunt Moştenitoarea Supravieţuitorului, Yomen, îngăimă ea. Ci a Lordului Legiuitor.

Bărbatul clătină dispreţuitor din cap.

— Când m-ai prins, zise Vin, m-am întrebat de ce m-ai ţinut în viaţă. Un Născut-din-Ceaţă duşman? De ce să nu mă ucizi şi să termini odată cu asta? Ai pretins că vrei să mă judeci, dar am priceput că nu-i aşa. Am ştiut că ai un alt motiv. Iar acum ştiu care e acesta.

I se uită în ochi.

— Mai devreme ai zis că aveai de gând să mă execuţi pentru uciderea Lordului Legiuitor, dar tocmai ai recunoscut că îl crezi încă în viaţă. Spui că se va reîntoarce şi mă va răsturna de la locul meu, aşa că nu mă poţi ucide, dacă nu vrei să te amesteci în planurile zeului tău.

Yomen îi întoarse spatele.

— Nu mă *poţi* ucide, continuă Vin. Nu până ce nu eşti sigur de locul pe care-l am în teologia ta. De asta m-ai ţinut vie, de asta rişti să mă aduci aici, să stăm de vorbă. Îţi trebuie informaţii pe care doar eu ţi le pot da – trebuie să-mi obţii mărturia într-un aşa-zis proces fiindcă vrei să ştii ce s-a întâmplat în acea noapte. Ca să te poţi convinge singur că zeul tău încă trăieşte.

Yomen nu răspunse.

— Recunoaşte. Nu sunt în pericol aici.

Păşi înainte.

Iar Yomen se mişcă. Paşii i se făcură, deodată, mai fluizi – nu avea graţia dată de fludor şi cunoştinţele unui războinic, însă se mişca tocmai *bine.* Ea se feri instinctiv, însă atiul îi permitea lui Yomen să prevadă mişcările ei, iar, până să gândească măcar, o şi azvârlise pe podea, ţintuind-o cu un genunchi pe spinare.

— Poate că nu te voi ucide încă, zise cu calm, dar asta nu prea înseamnă că „nu eşti în pericol”, Doamna Venture.

Vin gemu.

— Vreau ceva de la tine, zise el. Altceva decât ce am discutat. Vreau să-i spui soţului tău să-şi ia de-aici armatele.

— De ce aş face-o? zise Vin, cu faţa lipită de lespezile reci ale

pardoselii.

— Fiindcă susţineţi că-mi vreţi tainiţa cu provizii, dar şi că sunteţi oameni de treabă. Ştiţi acum că voi folosi cu înţelepciune hrana, pentru a-mi hrăni poporul. Dacă Elend al tău e într-adevăr atât de altruist cât pretinzi, nu va fi cu siguranţă atât de egoist încât să risipească vieţi în război doar ca să ne furaţi mâncarea şi s-o folosiţi pentru a-i hrăni pe ai voştri.

— Putem creşte recolte, zise Vin. Avem destulă lumină în Stăpânirea Centrală, în vreme ce voi nu. Seminţele pe care le aveţi nu vă vor folosi!

— Atunci să facem negoţ cu ele.

— Nu ai vrut să *stai de vorbă* cu noi!

Yomen păşi înapoi, oprindu-şi apăsarea pe spinarea ei. Vin îşi frecă gâtul şi se ridică în şezut, frustrată.

— E vorba despre mai mult decât proviziile din tainiţă, Yomen, zise. Le controlăm pe celelalte patru. Lordul Legiuitor a lăsat indicii în ele. Au, împreună, ceva ce ne-ar putea salva.

Yomen pufni.

— Ai fost atâta timp acolo jos şi n-ai citit placa lăsată de Lordul Legiuitor?

— Sigur că am citit-o.

— Atunci ştii că nu *este* altceva în tainiţele acelea, zise Yomen. Sunt toate partea planului său, e drept. Şi, din vreun motiv oarecare, planul cere ca oamenii să-l socotească mort. În orice caz, acum ştii ce a zis. Aşa că, de ce să-mi luaţi oraşul?

De ce să-mi luaţi oraşul?

Adevăratul motiv o scormonea pe Vin. Elend îl socotise mereu neimportant, însă pentru ea era puternic.

— Ştii prea bine de ce trebuie să luăm oraşul, zise Vin. Atâta vreme cât *lucrul* acela e la tine, avem motive să te cucerim.

— Lucrul?

Năruire se apropie curios.

— Ştii la ce mă refer. Atiul. Rezerva Lordului Legiuitor.

— Asta? râse Yomen. Despre asta e vorba, despre atiu? Atiul n-are nicio valoare!

Vin se încruntă.

— Nicio valoare! E marfa cea mai de preţ din Ultimul Imperiu!

— Aşa? întrebă Yomen. Şi câţi oameni sunt în stare să-l ardă? Câte case nobile au mai rămas să se joace de-a intrigile mărunte, să-şi măsoare puterea după cât atiu sunt în stare să stoarcă de la Lordul Legiuitor? Valoarea atiului era susţinută de economia imperiului, Doamnă Venture. Fără blocajele unui sistem de rezerve şi o clasă

superioară care să dea metalului preţul implicit, atiul nu are vreo valoare reală.

Yomen clătină din cap.

— Pentru unul ce flămânzeşte, ce-i mai important – o bucată de pâine sau o ulcică plină cu atiu pe care nu-l poate folosi, mânca ori vinde?

Făcu semn străjilor să o ia de acolo. O smuciră, ridicând-o în picioare, iar ea se zbătu, fără să-şi desprindă privirea de cea a lui Yomen.

Yomen se întoarse iarăşi cu spatele.

— Boţurile alea de metal nu-mi fac vreun bine, în afară, poate, de faptul că mă ajută să te stăpânesc pe tine. Nu, hrana era adevărata resursă. Lordul Legiuitor mi-a lăsat bogăţiile de care aveam nevoie pentru a-i restabili puterea. Trebuie doar să-mi dau seama ce vrea să fac mai departe.

Soldaţii izbutiră, în sfârşit, s-o tragă afară din încăpere.

CAPITOLUL 61

Nu-i de mirare faptul că ne-am aplecat prea mult asupra ceţurilor în timpul acelor zile. Dar din ce ştiu acum despre lumina soarelui şi felul în care cresc plantele, îmi dau seama că recoltele noastre nu erau, cum ne temeam, într-un asemenea pericol din cauza zilelor ceţoase. Am fi putut găsi plante cărora nu le trebuia prea multă lumină ca să trăiască.

E drept, ceţurile îi mai şi ucideau pe unii dintre cei care se aventurau în ele, dar numărul celor ucişi nu era îndeajuns de mare, ca procent al populaţiei, pentru a ne ameninţa supravieţuirea ca specie. Cenuşa, asta era adevărata noastră problemă. Fumul ce umplea atmosfera, fulgii negri ce acopereau totul dedesubt, erupţiile munţilor de cenuşă… Acestea aveau să ucidă lumea.

— Elend! strigă Ham, grăbindu-se către el. Te-ai întors?

— Te miră? întrebă Elend, citindu-i prietenului său expresia de pe chip.

— Sigur că nu, zise Ham, cam prea în pripă. Pândarii au anunţat întoarcerea ta.

Poate că sosirea mea nu te surprinde, îşi zise ostenit Elend, *dar te surprinde că sunt încă în viaţă. Ai crezut că o să mă las ucis sau pur şi simplu că o să plec şi-o să vă abandonez aici?*

Nu voia să se mai gândească la asta. Aşa că se mulţumi să zâmbească, lăsându-şi palma pe umărul lui Ham şi căutând spre tabără. Arăta ciudat, scufundată parcă, cu cenuşa înălţându-se în movile alături. Parcă ar fi fost săpată la un metru în pământ. Atâta cenuşă…

Nu mă pot îngrijora de tot şi de toate, îşi zise cu îndârjire Elend. *Trebuie să am încredere. Să am încredere în mine şi să merg mai departe.*

Chibzuise la apariţia spiritului ceţii tot restul călătoriei de întoarcere. Chiar îi spusese să nu atace Fadrexul ori înţelesese Elend greşit gesturile sale? Ce vrusese să-l înveţe când arătase spre fiola sa cu metale?

Lângă el, Ham cerceta cu privirea îmbulzeala noilor kolosşi. Într-o parte a armatei stăteau ceilalţi kolosşi ai săi – încă sub stăpânirea lui. Deşi era tot mai înclinat să ţină din scurt creaturile acestea, tot era plăcut să îi aibă iarăşi aproape. Îl făceau să se simtă mai în largul său.

Ham fluieră uşurel.

— Douăzeci şi opt de mii? întrebă. Aşa, cel puţin, zic pândarii.

Elend încuviinţă.

— Nu mi-am dat seama cât de mulţi sunt, zise Ham. Cu atât de mulţi…

Treizeci şi şapte de mii cu totul, gândi Elend. *Mai mult decât suficienţi ca să luăm Fadrexul cu asalt.*

Porni pe povârniş în jos, spre tabără. Deşi nu-i trebuise mult fludor ca să-l ajute cu mersul, tot era obosit.

— Veşti despre Vin? zise plin de nădejde, deşi ştia că, dacă ar fi reuşit să scape, ea l-ar fi găsit deja.

— Am trimis un sol în oraş cât ai lipsit, zise Ham în timp ce se aşterneau la mers. Yomen a zis că dă voie unui soldat să vină şi să confirme că Vin este încă în viaţă, aşa că am făcut asta în numele tău, gândindu-ne că-i mai bine ca Yomen să creadă că erai aici.

— Ai făcut bine, zise Elend.

— A trecut ceva de-atunci, zise Ham. De atunci n-am mai auzit nimic despre ea.

— E încă vie, zise Elend.

Ham dădu din cap.

— Aşa cred şi eu.

Elend zâmbi.

— Nu e doar credinţă, Ham, zise arătând cu bărbia spre kolosşii rămaşi în urmă. Înainte să fie prinsă, i-am dat ei unii dintre kolosşii aceia. Dacă ar fi murit, lighioanele ar fi scăpat de sub control. Câtă vreme e în viaţă – fie că are sau nu metale – va rămâne legată de ei.

Ham rămase tăcut o clipă.

— Asta… ar fi fost bine să ne-o fi spus mai din timp, El.

— Ştiu, zise Elend. E prea uşor să uit câţi anume controlez – nici nu m-am mai gândit că nu toţi sunt ai mei. Pune iscoade, ţine-i sub ochi. Îi voi lua înapoi dacă devin sălbatici.

Ham dădu din cap, încuviinţând.

— Poţi să iei legătura cu ea prin ei?

Elend clătină din cap. Cum să explice? Stăpânirea kolosşilor nu era un lucru subtil – minţile lor erau prea încete ca să priceapă altceva decât cele mai simple comenzi. Le putea porunci să atace, să stea pe loc sau să-l urmeze şi să care lucruri. Dar nu-i putea îndruma cu precizie, nu le putea cere să transmită un mesaj şi nici măcar *cum* să atingă un scop anume. Putea doar spune „fă asta” şi să-i vadă trecând la treabă.

— Pândarii ne-au adus veşti din Stăpânirea Centrală, El, zise Ham cu o tulburare în glas.

Elend îl privi.

— Mare parte din pândarii noştri nu s-au întors. Nimeni nu ştie ce s-

a ales de Demoux şi de oamenii pe care i-ai trimis – sperăm că au ajuns la Luthadel, însă capitala e în stare proastă. Iscoadele care au venit înapoi ne aduc veşti supărătoare. Am pierdut multe dintre oraşele cucerite în ultimul an. Oamenii flămânzesc şi multe sate s-au golit, lăsând doar morţii în urmă. Cei care reuşesc fug spre Luthadel, lăsând în urmă cadavre îngropate în cenuşă.

Elend închise ochii. Dar Ham nu isprăvise.

— Umblă vorba despre oraşe înghiţite de cutremure, zise, cu vocea aproape o şoaptă. Regele Lekal şi oraşul său au pierit în lava de la un munte de cenuşă. N-am mai auzit de săptămâni bune ceva despre Janarle; toată armata lui de mercenari pare să fi dispărut, iar Stăpânirea Nordică este în haos. Se zice că toată Stăpânirea Sudică arde… Elend, ce ne facem?

Elend continuă să umble cu paşi mari pe cărarea curăţată de cenuşă, intrând apoi în tabără. Soldaţii se adunau, şuşotind, privindu-l. Nu ştia cum să răspundă întrebării lui Ham. Ce făcuse? Ce *putea* face?

— Îi vom ajuta, Ham, zise. Nu vom ceda.

Ham dădu din cap, părând mai îmbărbătat acum.

— Totuşi, înainte să faci orice altceva, ar trebui probabil să te schimbi de haine…

Elend îşi coborî privirea, amintindu-şi că purta încă uniforma neagră, însângerată de uciderea kolosşilor şi mânjită de cenuşă. Apariţia sa îi făcuse pe oşteni să se frământe. *M-au văzut doar în uniforme albe, imaculate. Mulţi nici nu m-au văzut luptând – niciodată nu m-au văzut însângerat şi nici murdar de cenuşă.*

Nu ştia sigur ce-l necăjeşte în privinţa asta.

În faţă, Elend zări o siluetă bărboasă aşezată într-un jilţ, lângă cărare, de parcă s-ar fi aflat acolo pentru o aţipeală de după-amiază. Cett ridică ochii spre el când îl văzu trecând.

— Mai mulţi kolosşi?

Elend făcu semn că da.

— O să atacăm, atunci?

Elend se opri.

Spiritul ceţii nu voia, se pare, un atac. Dar nu putea fi sigur ce dorise acesta să ştie şi să creadă el – nu ştia nici măcar dacă spiritul era demn de crezare. Îşi putea baza viitorul imperiului pe impresia vagă pe care i-o lăsase o fantomă în ceţuri?

Trebuia să pătrundă în depozitul acela şi nu-şi putea îngădui să mai aştepte, asediind oraşul – nu mai putea face asta. În plus, atacul părea cea mai bună cale de a o lua înapoi pe Vin, nevătămată. Yomen n-avea să-i dea drumul în veci – Elend trebuia, deci, ori să stea şi să aştepte,

ori să atace sperând că, în învălmăşeala bătăliei, Yomen avea s-o lase prin vreo pivniţă pe undeva. Era drept că risca o execuţie dacă ataca, dar să-l lase pe Yomen s-o folosească ca obiect pentru negociere părea la fel de primejdios pentru ea.

Trebuie să fiu un om capabil să ia decizii grele, îşi zise. *Asta încerca să mă înveţe Vin la bal – că pot fi în acelaşi timp omul Elend şi regele Elend. Am luat kolosşii în stăpânire cu un scop. Acum trebuie să-i folosesc.*

— Anunţă soldaţii, zise Elend. Dar nu-i pune în formaţie. Atacăm de dimineaţă, dar prin surprindere – kolosşii mai întâi, să străbată apărarea lor. Apoi soldaţii pot strânge rândurile şi pot intra să obţină controlul.

O vom salva pe Vin, vom intra în grotă şi vom reveni la Luthadel cu provizii. Şi vom supravieţui cât de mult se va putea.

CAPITOLUL 62

Am bănuiala că Alendi, cel pe care l-a ucis Rashek, era el însuşi un Ceţurian – un Căutător. Allomanţia, însă, era cu totul altceva în acele vremuri, şi întâlnită mult mai arareori. Allomanţii din vremurile noastre sunt descendenţi ai acelora care au înghiţit bobiţe din puterea lui Dăinuire. Au format baza nobilimii şi au fost primii care l-au numit împărat.

Puterea din mărgeluşele acelea era atât de concentrată că a durat vreme de zece secole de urmaşi şi moştenitori.

Sazed stătea în pragul încăperii şi privea înăuntru. Fantomă zăcea în pat, înfăşurat bine în bandaje. Băiatul nu se trezise de când avusese parte de grelele încercări, iar Sazed nu era sigur că avea să se mai trezească vreodată. Chiar dacă ar fi trăit, ar fi rămas cu cicatrici oribile pentru tot restul vieţii.

Totuşi, îşi zise, *asta demonstrează un lucru. Băiatul nu arde fludor.* Dacă ar fi *putut* să ardă fludor s-ar fi vindecat mult mai iute. Sazed îi administrase o fiolă cu fludor, pentru orice eventualitate, dar nu schimbase nimic cu asta. Băiatul nu se transformase, ca prin minune, într-un Brutal.

Era, într-un fel, liniştitor. Însemna că munca lui Sazed încă avea sens.

În cameră, fata – Beldre – stătea la căpătâiul lui Fantomă. Venea zi de zi să petreacă ceva timp cu el. Mai mult chiar decât petrecea cu fratele ei, Quellion. Cetăţeanul avea un braţ rupt şi alte câteva răni, dar nimic care să-l omoare. Deşi acum Boare cârmuia în Urteau, Quellion era încă o autoritate şi părea să fi devenit mult mai… moderat. Părea acum să ia în considerare o alianţă cu Elend.

Lui Sazed i se părea ciudată bunăvoinţa lui Quellion. Pătrunseseră în oraş, plantaseră în el haosul şi aproape îl omorâseră. Şi acum asculta propunerile lor de pace? Sazed avea cu siguranţă motive să fie bănuitor. Timpul avea s-o arate.

Înăuntru, Beldre se răsuci uşor şi-l văzu în sfârşit pe Sazed în prag. Zâmbi şi se ridică în picioare.

— Rogu-te, domniţă Beldre, zise el intrând, nu te ridica.

Beldre se aşeză iarăşi, în vreme ce Sazed se apropia. Cercetă bandajele lui Fantomă şi verifică starea tânărului comparând însemnări din textele medicale aflate în cupruminţi. Beldre privea în tăcere.

Odată ce isprăvi, Sazed dădu să plece.

— Mulţumesc, zise Beldre din spate.

Sazed se opri.

Fata se uita la Fantomă.

— Crezi că… adică… i s-a schimbat starea?

— Mă tem că nu, domniţă Beldre. Nu pot făgădui nimic în privinţa însănătoşirii sale.

Ea surâse şi se întoarse iarăşi spre rănit.

— O să se facă bine, zise.

Sazed se încruntă.

— Nu-i doar un om, zise Beldre. E ceva mai mult. Nu ştiu ce a făcut ca să-l aducă înapoi pe fratele meu, dar Quellion e acum cel care era altădată – înainte să înceapă toată nebunia. Şi oraşul. Oraşul şi-a recăpătat speranţa. Asta voia Fantomă.

Speranţă… îşi spuse Sazed cercetând ochii fetei. *Ea chiar îl iubeşte.*

I se părea, cumva, o neghiobie. De când îl ştia pe băiat? Câteva săptămâni? În timpul acela scurt, Fantomă câştigase nu doar dragostea lui Beldre, dar ajunsese şi un erou pentru locuitorii unui întreg oraş.

Stă şi nădăjduieşte, cu credinţa că el se va face bine, îşi spuse Sazed. *Însă, când l-am văzut, primul lucru la care m-am gândit a fost uşurarea că nu-i un Braţ-de-fludor.* Oare ajunsese Sazed atât de nesimţitor? Cu doar doi ani înainte fusese dornic să se îndrăgostească fără speranţă de o femeie care-şi petrecuse mare parte din viaţă luându-l la trei păzeşte. O femeie cu care nu petrecuse decât câteva zile preţioase.

Se întoarse şi ieşi.

Sazed se duse în apartamentul său din casa nobiliară pe care o preluaseră, casa lor cea nouă acum, după ce fosta reşedinţă fusese transformată într-o ruină carbonizată. Era plăcut să ai din nou în jur pereţi, trepte normale, nu rafturi nenumărate şi pereţi de grotă.

Pe biroul său stătea deschis portofoliul, cu coperta îmbrăcată în pânză murdară de cenuşă. Un teanc de pagini se afla în stânga, altul în dreapta. Doar zece pagini mai rămâneau în cel din dreapta.

După ce trase aer adânc în piept, Sazed se apropie de pupitru şi se aşează. Era vremea s-o sfârşească.

Se făcuse de mult dimineaţa, în ziua următoare, când aşează, în cele din urmă, ultima foaie peste teancul din stânga. Prin aceste ultime zece religii trecuse la repezeală, dar fusese în stare să le acorde toată atenţia sa, nefiind distras de călăritul în timp ce lucra sau de alte treburi. Simţea că se aplecase îndeajuns asupra fiecăreia.

Zăbovi acolo un timp, trudit, şi nu doar din cauza lipsei de somn. Se simţea… amorţit. Îşi terminase sarcina. După un an de muncă, parcursese absolut toate religiile din culegerea sa. Şi le eliminase pe toate.

Ciudat câte trăsături comune aveau toate. Majoritatea se socoteau autoritatea supremă, dispreţuind alte religii. Majoritatea vorbeau despre o viaţă de apoi, dar fără a oferi vreo dovadă. Multe aveau învăţături despre un dumnezeu sau mai mulţi zei, însă – iarăşi – îşi puteau argumenta prea puţin dogmele. Şi absolut toate erau împănate cu incoerenţe şi erori de logică.

Cum crezuseră oamenii în ceva ce propovăduia pe de o parte iubirea, în vreme ce pe de altă parte cerea distrugerea necredincioşilor? Cum se putea ajunge la credinţă fără vreo dovadă? Cum se puteau aştepta de la el, cu adevărat, să aibă credinţă în ceva ce vorbea despre miracole şi minuni în trecutul îndepărtat, însă oferea pretexte meşteşugite ca motive pentru care asemenea lucruri nu se mai petreceau în zilele noastre.

Şi apoi, fireşte, mai era şi ultimul fulg de cenuşă din movilă – lucrul pe care toate religiile, după părerea lui, nu izbutiseră să-l dovedească. Toate susţineau că cei credincioşi vor fi binecuvântaţi. Şi cu toţii nu aveau niciun fel de răspuns la întrebarea de ce zeii dăduseră voie ca acei credincioşi să fie capturaţi, întemniţaţi, luaţi în sclavie şi măcelăriţi de un eretic cunoscut drept Rashek, Lordul Legiuitor.

Vraful de foi întoarse pe dos stătea pe pupitru, în faţa lui. Nu exista niciun adevăr acolo. Nicio credinţă care să i-o redea pe Tindwyl. Nimic nu veghea asupra oamenilor, în ciuda celor afirmate de Fantomă cu atâta tărie. Sazed îşi purtă degetele peste ultima pagină şi, în cele din urmă, depresia pe care o înfruntase – abia izbutind s-o stăvilească – deveni prea puternică. Portofoliul fusese ultima sa redută.

Era durere. Aşa simţea pierderea. Durere şi amorţeală totodată; o sârmă cu ghimpi care i se răsucea peste piept, amestecată cu o neputinţă completă de a face ceva în privinţa asta. Îi venea să se ghemuiască într-un ungher, să plângă şi să moară acolo.

Nu! îşi zise. *Trebuie să fie ceva…*

Căută sub pupitru, cu degete tremurătoare, săculeţul cu metalminţi. Nu scoase niciuna totuşi, ci scoase în schimb un tom mare, gros. Îl aşeză alături de portofoliu şi-l deschise la o pagină oarecare. I se înfăţişară cuvinte scrise de două mâini diferite. Una scrisese atent, curgător. A sa. Cealaltă avea un scris nervos şi hotărât. Era al lui Tindwyl.

Îşi odihni degetele pe foaie. El şi cu Tindwyl adunaseră laolaltă

această carte, descifrând istoria, profeţiile şi înţelesurile ce aveau de-a face cu Eroul Evurilor. Înainte ca lui Sazed să înceteze să-i mai pese.

E o minciună, îşi zise strângând pumnul. *De ce mă mint singur? Îmi pasă încă. Nu am încetat niciodată. Dacă nu mi-ar mai păsa, n-aş căuta încă. Dacă nu mi-ar păsa atâta, atunci n-aş simţi trădarea într-un chip atât de dureros.*

Kelsier vorbise despre asta. Apoi Vin făcuse la fel. Sazed nu s-ar fi aşteptat să aibă simţăminte aidoma. Ce-l putea răni atât de adânc încât să se simtă trădat? Doar nu era un om ca oricare altul. Afirma asta nu din aroganţă, ci din simplă auto-cunoaştere. Ierta oamenii, probabil că exagera cu asta. Nu era, pur şi simplu, genul care să se simtă măcinat de amărăciune.

Aşa că presupusese că niciodată n-avea să fie atins de asemenea simţăminte. De aceea fusese atât de puţin pregătit să fie trădat de singurul lucru pe care nu-l putea accepta ca greşit.

Nu putea să creadă. Dacă ar fi crezut, însemna că Dumnezeu – sau universul, sau forţa aceea ce veghea asupra omului – eşuase. Mai bine să creadă că nu exista absolut nimic de acest fel. Atunci, toate lipsurile lumii nu erau decât simplul rod al întâmplării. Nu erau provocate de un zeu ce-l lăsase de izbelişte.

Sazed aruncă o privire spre volumul deschis, observând un petic de hârtie ce se ieţea dintre foi. Îl trase de-acolo, surprins să descopere imaginea florii pe care i-o dăruise Vin, cea pe care o avusese soţia lui Kelsier. Cea pe care o folosise ca să-şi nutrească speranţa. Să-i amintească de o lume ce existase înainte de venirea Lordului Legiuitor.

Ridică privirea. Tavanul era de lemn, însă lumina roşiatică a soarelui – răsfrântă de sticla ferestrei – se răspândea peste el.

— De ce? şopti. De ce să mă laşi aşa? Am studiat totul despre tine. Am învăţat religiile a *cinci sute* de popoare şi secte diferite. Le-am dat altora învăţătură despre tine când alţii renunţaseră cu o mie de ani înainte. De ce mă laşi fără nădejde, când alţii pot să creadă? De ce mă laşi pe *mine* în îndoială? N-ar trebui să fiu mai sigur decât oricine? N-ar trebui ca ştiinţa mea să mă apere?

Asta e încrederea, îşi zise Sazed. *Să dai altcuiva putere asupra ta. Puterea de a-ţi face rău.* De aceea renunţase la metalminţi. De aceea decisese să parcurgă toate religiile, una câte una, ca s-o găsească pe cea fără erori. Care să nu aibă nimic dezamăgitor.

Avea noimă. Mai bine să nu crezi decât să ţi se dovedească greşeala. Sazed coborî privirea. Ce-i venise să vorbească cu cerurile? Nu era nimic acolo, sus.

Nicicând nu fusese.

Afară pe hol, auzi voci.

— Dragul meu căţel, zicea Boare, vei vrea, sigur, să mai rămâi o zi.

— Nu, spuse kandra TenSoon cu voce hârâită. Trebuie s-o găsesc pe Vin cât mai repede cu putinţă.

Până şi kandra, îşi spuse Sazed, *până şi o creatură neomenească are mai multă credinţă decât mine.*

Dar cum ar fi putut, totuşi, acesta să înţeleagă? Sazed strânse pleoapele cu putere, simţind că i se preling lacrimi din ochi. Cum să poată cineva înţelege durerea credinţei trădate? El *crezuse.* Şi totuşi, când avusese mai multă nevoie de nădejde, nu găsise decât pustiire.

Luă tomul, apoi trânti coperta portofoliului, zăvorând în el acele rezumate fără rost. Se întoarse spre şemineu. Mai bine să le ardă şi gata.

Credinţă… îşi aminti vocea din trecut. Era chiar vocea lui, vorbind cu Vin în acea groaznică zi de după moartea lui Kelsier. *Credinţa nu-i doar un lucru pentru vremuri senine şi zile frumoase, cred. Ce ar fi credinţa – ce ar fi cucernicia – dacă nu ai continua s-o practici după ce te prăbuşeşti…*

Cât de inocent fusese!

Mai bine să ai încredere şi să fii trădat, părea să-i şoptească Kelsier. Fusese una dintre zicalele Supravieţuitorului. *Mai bine să iubeşti şi să suferi.*

Sazed îşi încleştă mâna pe carte. Era un lucru atât de neînsemnat. Textul său putea fi schimbat oricând de Năruire. *Şi eu cred în asta?* îşi zise iritat Sazed. *Îmi pun credinţa în acest Năruire şi nu în altceva mai presus de el?*

Rămase în încăpere, tăcut, cu cartea în braţe, ascultându-i pe Boare şi pe TenSoon, care vorbeau afară. Cartea era un simbol pentru el. Reprezenta ceea ce fusese cândva. Reprezenta eşecul. Ridică iarăşi privirea spre tavan. *Te rog. Vreau să cred. Chiar vreau. Doar că… îmi trebuie ceva. Ceva mai mult decât umbre şi amintiri. Ceva real.*

Ceva adevărat. Te rog?

— Rămâi cu bine, Domolitorule, zise TenSoon. Transmite salutări Vestitorului.

Apoi Sazed auzi paşii butucănoşi ai lui Boare, îndepărtându-se. TenSoon se auzi şi el, păşind mai uşor cu labele sale de câine.

Vestitor…

Sazed îngheţă.

Cuvântul acela…

Sazed rămase, o clipă, împietrit. Apoi deschise uşa cu o smucitură şi

se năpusti pe hol. Uşa se izbi de perete, speriindu-l pe Boare. TenSoon se opri la capătul holului, lângă scări. Se întoarse şi-l privi pe Sazed.

— Cum mi-ai spus? întrebă Sazed.

— Vestitorul, replică TenSoon. Tu eşti, nu-i aşa, cel care a arătat-o pe doamna Vin ca fiind Eroul Evurilor? Atunci acesta îţi este titlul.

Sazed căzu în genunchi, trântindu-şi cartea voluminoasă – cea scrisă cu Tindwyl – pe podea, în faţa lui. Răsfoi în grabă şi găsi un loc anume, cu scrisul lui de mână. *M-am socotit Sfântul Martor,* era scris, *profetul menit să-l descopere pe Eroul Evurilor.* Erau cuvintele lui Kwaan, cel care, la începuturi, îl numise Erou pe Alendi. Din aceste scrieri, singurele lor indicii despre religia originală a Terrisului, Sazed şi ceilalţi culeseseră puţinul pe care-l ştiau despre profeţiile legate de Eroul Evurilor.

— Ce-i asta? întrebă Boare aplecându-se de şale şi parcurgând cuvintele scrise. Hmm. Se pare că n-ai nimerit termenul, dragă căţeluş. Nu-i „Vestitor" defel, ci „Sfântul Martor".

Sazed ridică ochii din carte.

— Boare, acesta este pasajul pe care l-a schimbat Năruire, zise încetişor. Când l-am scris, era altfel – dar Năruire l-a modificat, încercând să mă păcălească pe mine şi pe Vin să îi îndeplinesc profeţiile. Skaa începuseră să-mi spună Sfântul Martor, propria lor denumire. Aşa că Năruire a schimbat şi scrierile lui Kwaan ca să pară profetice şi să lase impresia că se referă la mine.

— Aşa să fie? zise Boare frecându-şi bărbia. Înainte ce scria?

Sazed nu-i răspunse, privindu-l în schimb pe TenSoon în ochii săi canini.

— De unde ai ştiut? De unde ştii cuvintele străvechii profeţii terrisiene?

TenSoon se lăsă pe labele de dinapoi.

— Mi se pare ciudat, terrisianule. În toate acestea e o uriaşă nepotrivire, o problemă pe care *nimeni* nu s-a gândit să o arate. Ce s-a întâmplat cu cărăuşii ce au călătorit cu Rashek şi Alendi la Fântâna Înălţării?

Rashek. Omul care devenise Lordul Legiuitor.

Boare se îndreptă de şale.

— E simplu, kandra, zise fluturându-şi bastonul. Toată lumea ştie că, atunci când Lordul Legiuitor a urcat pe tron la Khlennium, şi-a făcut prietenii apropiaţi nobili. De aceea era atât de răsfăţată nobilimea din Ultimul Imperiu – erau urmaşii bunilor prieteni ai lui Rashek.

TenSoon tăcu.

Nu, îşi zise cu uimire Sazed. Nu… *nu se poate!*

— *Nu putea* să-i facă nobili pe negustorii aceia!

— Adică de ce nu? întrebă Boare.

— Fiindcă nobilimea a obţinut allomanţia, răspunse Sazed. Prietenii lui Rashek erau *feruchimişti!* Dacă i-ar fi făcut nobili, atunci…

— L-ar fi putut contesta, zise TenSoon. Ar fi putut ajunge şi allomanţi şi feruchimişti totodată, ca el, şi ar fi avut aceleaşi puteri.

— Da, spuse Sazed. A petrecut zece secole încercând să scoată feruchimia din populaţia Terrisului – şi asta doar din teama ca nu cumva, într-o zi, cineva să se nască şi cu allomanţie şi cu feruchimie! Prietenii săi care l-au însoţit trebuie să fi fost periculoşi, de vreme ce erau feruchimişti puternici şi ştiau ce-i făcuse Rashek lui Alendi. Rashek trebuie să le fi făcut altceva. Ceva ca să-i sechestreze, ba poate chiar să-i ucidă…

— Nu, zise TenSoon. Nu i-a ucis. Îl numiţi monstru pe Părintele nostru, dar el nu a fost un om rău. Nu şi-a omorât prietenii, deşi a recunoscut în puterile lor ameninţarea. Le-a oferit aşadar un târg, vorbind direct minţilor lor, în timp ce deţinea puterea creaţiei.

— Ce târg? întrebă nedumerit Boare.

— Nemurire, zise încet TenSoon. În schimbul feruchimiei lor. Au renunţat la ea, împreună cu altceva.

Sazed se holbă la fiinţa din hol, o creatură ce gândea ca un om dar avea formă de lighioană.

— Au renunţat la umanitate, şopti Sazed.

TenSoon încuviinţă.

— Şi trăiesc şi acum? întrebă Sazed făcând un pas. Tovarăşii Lordului Legiuitor? Acei terrisieni care s-au suit cu el până la Fântână?

— Le spunem Prima Generaţie, zise TenSoon. Fondatorii neamului kandra. Tatăl a transformat toţi feruchimiştii în năluci de ceaţă, pornind această rasă. Prietenii săi buni, totuşi, au fost readuşi la raţiune cu câteva piroane hemalurgice. Nu ţi-ai făcut bine treaba, Păstrătorule. Aş fi crezut că o să scoţi asta de la mine cu *mult* înainte să plec.

Ce neghiob am fost, gândi Sazed, clipind înlăcrimat. *Tare neghiob.*

— Ce? făcu Boare, încruntându-se. Ce se petrece? Sazed? Dragul meu, de ce eşti aşa de roşu la faţă? Ce înseamnă vorbele acestei creaturi.

— Înseamnă speranţă, zise Sazed năpustindu-se la el în odaie şi aruncându-şi în bocceaua de voiaj câteva veşminte.

— Speranţă? zise Boare uitându-se după el.

Sazed întoarse capul spre locul unde stătea Boare. Kandra se ridicase în patru labe şi stătea lângă el pe culoar.

— Religia Terrisului, Boare. Lucrul de la care a pornit secta mea,

lucrul pentru care, încercând să-l descopere, semenii mei şi-au trecut vieţile. N-a pierit. Trăieşte, nu în cuvinte scrise ce pot fi pervertite sau schimbare, ci în minţile celor care au practicat-o cu adevărat. *Credinţa Terrisului e vie!*

Mai avea, aşadar, o religie de adăugat pe listă. Misiunea sa nu se sfârşise.

— Iute, Păstrătorule, zise TenSoon. Eram gata să plec fără tine, de vreme ce toţi ziceau că ai încetat să-ţi mai pese de asemenea lucruri. Însă, dacă voieşti să vii, îţi voi arăta drumul spre Patrie – e pe drumul pe care trebuie să pornesc pentru a o găsi pe Vin. Nădăjduiesc că tu vei izbuti să convingi Prima Generaţie de ceea ce eu n-am izbutit.

— Şi anume? întrebă Sazed îndesându-şi hainele în boccea.

— Că sfârşitul a sosit.

CAPITOLUL 63

Năruire a încercat de multe ori să vâre piroane în membrii cetei. Deşi unele dintre cele ce s-au petrecut ar putea lăsa impresia că îi era uşor să obţină controlul asupra altora, de fapt nu astfel stăteau lucrurile.

Introducerea metalului exact în locul potrivit – în momentul potrivit – era incredibil de dificilă chiar şi pentru o creatură atât de subtilă precum Năruire. De pildă, a încercat din greu să-i pironească pe Elend şi pe Yomen. Elend a reuşit să evite asta de fiecare dată, cum a făcut-o pe câmpul de lângă sătucul unde se afla penultima tainiţă.

Năruire a reuşit, la un moment dat, să vâre un piron în Yomen. Însă Yomen şi l-a scos înainte ca Năruire să apuce să-l ia în stăpânire deplină. Lui Năruire îi era mult mai simplu să se impună unor oameni pasionali şi impulsivi decât unora cu minte logică şi înclinaţi să-şi cumpănească acţiunile.

— Ce nu înţeleg, zise Vin, e motivul pentru care m-ai ales. Ai avut o mie de ani şi sute de mii de oameni din care să alegi. De ce m-ai călăuzit *pe mine* la Fântâna Înălţării, ca să-ţi dau drumul?

Se afla în celula ei, aşezată pe pat – care zăcea acum pe podea, fără picioare, căzut după ce scosese şuruburile. Ceruse alt pat, însă nu fusese băgată în seamă.

Năruire se întoarse spre ea. Venea adesea în trupul lui Reen, îngăduindu-şi încă ceea ce Vin putea presupune că era un fel de lăudăroşenie. Însă, cum făcea adeseori, îi ignoră întrebarea. Se întoarse în schimb către est, părând să poată privi direct prin pereţii celulei.

— Mi-aş dori să o poţi vedea, zise. Pătura de cenuşă s-a făcut adâncă, frumoasă, de parcă cerul însuşi s-ar fi sfărâmat şi s-a prăbuşit, făcut ţăndări negre. Simţi cum se cutremură pământul?

Vin nu răspunse.

— Cutremurele astea sunt semnele de pe urmă ale pământului. Ca un bătrân ce geme pe patul de moarte, chemându-şi copiii ca să le spună o ultimă vorbă înţeleaptă. Pământul însuşi se despică. Lordul Legiuitor a făcut el însuşi mare parte din toate acestea. Poţi da vina pe el, dacă doreşti.

Vin ciuli urechile. Nu atrase atenţia asupra ei întrebând mai multe, ci îl lăsă pe Năruire să pălăvrăgească. Observă, iarăşi, cât de *umane,* păreau unele dintre comportamentele lui.

— A crezut că poate să rezolve el însuşi problemele, continuă Năruire. M-a respins, să ştii.

Şi asta s-a întâmplat cu exact o mie de ani în urmă, gândi Vin. *O mie de ani trecuţi de când Alendi a eşuat în misiunea sa, o mie de ani de când Rashek a luat puterea pentru sine şi a devenit Lordul Legiuitor. Asta face parte din răspunsul la întrebarea mea. Lichidul lucitor din Fântâna Înălţării – nu mai era când am terminat să-l eliberez pe Năruire. Trebuie să fi dispărut şi după ce l-a folosit Rashek.*

O mie de ani. Suficient timp pentru ca Fântâna să-şi recapete puterea? Dar ce fel de putere era? De unde venea?

— Lordul Legiuitor n-a salvat de fapt lumea, urmă să vorbească Năruire. Doar i-a amânat distrugerea – şi, făcând asta, m-a ajutat. Aşa trebuie să fie, cum ţi-am spus. Când oamenii cred că ajută lumii, fac de fapt mai mult rău decât bine. Exact ca tine. Ai încercat să fii de ajutor, dar ai ajuns să mă eliberezi.

Năruire îi aruncă o privire, apoi zâmbi patern. Ea nu reacţionă.

— Munţii de cenuşă, continuă Năruire, priveliştea muribundă, oamenii distruşi – toate le-a făcut Rashek. Preschimbarea oamenilor pentru a deveni kolosşi, kandra şi Inchizitori, tot ale lui sunt…

— Dar îl urai, zise Vin. Nu te-a eliberat, aşa că a trebuit să mai aştepţi o mie de ani.

— E drept, zise Năruire. Dar o mie de ani nu-i mult. Nu-i mult deloc. Pe lângă asta, n-am putut refuza să-l ajut pe Rashek. Ajut pe oricine, fiindcă puterea mea e o unealtă – singura unealtă prin care lucrurile se pot schimba.

Se sfârşeşte totul, cugetă Vin. *Chiar se sfârşeşte. N-am vreme de zăbavă. Trebuie să fac ceva.* Se ridică, făcându-l pe Năruire s-o privească, şi ajunse în partea din faţă a celulei.

— Gărzi! strigă, iar vocea îi răsună în propria-i celulă. Gărzi!

Auzi, în cele din urmă, un tropăit afară.

— Ce-i? întrebă o voce aspră.

— Spuneţi-i lui Yomen că vreau să fac o învoială.

Urmă un moment de tăcere.

— Învoială? zise în cele din urmă paznicul.

— Da. Spune-i că am informaţii pe care vreau să i le dau.

Nu ştia ce să creadă despre reacţia paznicului, care nu era alta decât tăcerea. I se păruse că-l aude retrăgându-se, însă fără cositor nu putea fi sigură.

Însă, până la urmă, paznicul reveni. Năruire o privi curios, în vreme ce uşa era descuiată şi apoi deschisă. Afară se afla obişnuitul pluton de soldaţi.

— Vino cu noi.

Când Vin intră în camera de audienţe a lui Yomen, o izbi de îndată felul în care se schimbase acesta. Arăta mult mai trudit decât fusese ultima oară când se întâlniseră, de parcă ar fi petrecut mult prea mult timp nedormit.

Dar… e Născut-din-Ceaţă, îşi zise nedumerită Vin. *Adică poate arde fludor ca să-şi înlăture oboseala aceea din ochi. Atunci de ce n-o face. Doar dacă nu cumva… nu-l poate arde. Doar dacă nu cumva are la dispoziţie un singur metal.*

Fusese învăţată că nu există niciun Ceţurian care să poată arde atiu. Însă pricepea, din ce în ce mai bine, că Lordul Legiuitor răspândise multe minciuni pentru a se menţine la cârmă. Trebuia să înveţe să nu mai depindă de ceea ce i se *spusese* că-i adevărat şi să se concentreze pe fapte aşa cum i se înfăţişau.

Yomen o privi cum intră, înconjurată de gărzi. Îi vedea în ochi că se aştepta la vreo şmecherie din partea ei – însă, ca întotdeauna, o aştepta pe ea să facă prima mişcare. Felul său de a se purta era să se aţină aproape de pericol. Paznicii se opriră la uşi, în poziţie de drepţi, lăsând-o singură în mijlocul sălii.

— Fără cătuşe?

— Nu, zise Yomen. Nu mă aştept să stai prea mult pe-aici. Gărzile mi-au spus că ai informaţii de dat.

— Am.

— Ei bine, zise Yomen cu mâinile la spate, le-am spus să te aducă la mine dacă au vreo bănuială că plănuieşti ceva necurat. Se pare că nu te-au crezut că vrei să te târguieşti. Mă întreb de ce.

Ridică o sprânceană, privind-o cu luare-aminte.

— Pune-mi o întrebare, zise Vin.

Într-o latură, Năruire păşi prin zid, cu mers voios, sprinţar.

— Prea bine. Cum controlează Elend kolosşii.

— Allomanţie, zise Vin. Allomanţia emoţională, dacă e folosită asupra unui kolos, îl va aduce sub stăpânirea Allomantului.

— Mi se pare greu de crezut, rosti sec Yomen. Dacă era aşa de simplu, ar fi descoperit asta şi altcineva în afară de tine.

— Majoritatea allomanţilor sunt prea slabi ca să izbutească, zise Vin. Trebuie să foloseşti un metal ce-ţi sporeşte puterile.

— Nu există un asemenea metal.

— Ai auzit de duraluminiu?

Yomen nu răspunse, însă din privirea sa Vin îşi dădu seama că ştia.

— Duraluminiul e un aliaj Allomantic de aluminiu, zise ea. Unde aluminiul înăbuşă puterea altor metale, duraluminiul le-o sporeşte. Amestecă duraluminiu cu zinc sau alamă, apoi Trage de emoţiile unui

kolos şi va fi al tău.

Yomen nu-i respinse comentariile, socotindu-le minciuni, însă Năruire se năpusti şi începu să se învârtă în jurul ei.

— Vin, Vin, care ţi-e jocul acum? întrebă, amuzat. Să-i arunci nişte crâmpeie şi apoi să-l trădezi?

Yomen ajunsese, se părea, la aceeaşi concluzie.

— Ce-mi spui este interesant, împărătească, dar absolut de neprobat în situaţia de faţă. Sunt, însă…

— Erau cinci asemenea tainiţe, zise Vin făcând un pas înainte. Pe celelalte le-am găsit. Ne-au condus aici.

Yomen scutură din cap.

— Şi? De ce mi-ar păsa?

— Al tău Lord Legiuitor plănuia ceva cu grotele astea – îţi dai seama după plăcile de metal pe care le-a lăsat în fiecare din ele. Zice că n-a putut găsi nicio cale de a lupta cu ce se petrece pe lume, dar chiar crezi asta? Simt că mai e ceva, vreun indiciu ascuns în textele de pe cele cinci plăci.

— Te aştepţi să cred că *ţie* îţi pasă de ce a scris Lordul Legiuitor? Tu, care se zice că l-ai ucis?

— Nu-mi pasă de el nici cât negru sub unghie, recunoscu Vin. Dar, Yomen, *trebuie* să crezi că-mi pasă de ce se întâmplă cu oamenii din imperiu! Dacă ai aflat câte ceva despre Elend sau despre mine, ştii că e adevărat.

— Elend al tău e un om care are despre el o părere mult prea bună, zise Yomen. A citit multe cărţi şi socoteşte că învăţătura îl face în stare să fie rege. Tu… despre tine încă nu ştiu ce să cred.

Ochii săi arătau ceva din ranchiuna pe care o văzuse la el când cu ultima lor întâlnire.

— Pretinzi că l-ai ucis pe Lordul Legiuitor. Însă… nu se poate ca el să fi murit. Eşti, cumva, părtaşă la toate acestea.

Asta e, îşi zise Vin. *Acum am ocazia.*

— A vrut să ne întâlnim, zise.

Ea nu credea asta, însă poate că Yomen avea să creadă.

Yomen o privi chiorâş.

— Nu vezi? zise Vin. Elend şi cu mine am descoperit celelalte depozite, primul fiind chiar sub Luthadel. Apoi am venit aici. Ăsta era *ultimul* dintre cele cinci. Sfârşitul şirului. Dintr-un motiv anume, Lordul Legiuitor a vrut să ne conducă aici. La tine.

Yomen rămase câteva clipe tăcut. Alături, Năruire se prefăcea că aplaudă.

— Trimite după Lellin, zise întorcându-se după unul dintre soldaţi.

Spune-i să-şi aducă hărţile.

Soldatul salută şi ieşi. Yomen se întoarse iarăşi spre Vin, încruntat încă.

— Nu va fi nicio târguială. Îmi vei da informaţiile pe care le cer, apoi voi hotărî ce să fac cu ele.

— Bine. Dar chiar tu ai zis că am legătură cu toate acestea. *Totul* are legătură, Yomen. Ceţurile, kolosşii, eu, tu, tainiţele, cenuşa…

Când o enumeră pe ultima, Yomen tresări uşor.

— E tot mai rău cu cenuşa, nu? întrebă ea. E tot mai deasă?

Yomen dădu din cap că da.

— Mereu ne-am făcut griji cu ceţurile, zise Vin. Însă o să ne ucidă cenuşa. Va opri lumina soarelui, va îngropa oraşele, va astupa străzile, va sufoca grânele de pe câmp.

— Lordul Legiuitor nu va da voie să se întâmple asta, zise Yomen.

— Dar dacă chiar a murit?

Yomen îi întâlni privirea.

— Atunci ne-ai condamnat pe toţi!

Condamnat… Lordul Legiuitor spusese ceva asemănător chiar înainte să fie ucis de Vin. Se înfioră, în tăcerea lăsată, îndurând zâmbetul lui Năruire până ce un scrib pătrunse în încăpere, ducând pe braţe câteva hărţi înfăşurate.

Yomen luă una şi-i făcu semn omului să se depărteze. O întinse pe o masă, făcându-i semn lui Vin să se apropie.

— Arată-mi, zise dând înapoi pentru a nu se afla în apropierea ei.

Vin luă o bucată de cărbune şi însemnă locurile peşterilor cu provizii. Luthadel. Satren. Vetitan. Urteau. Pe toate cinci – toate lângă Stăpânirea Centrală, una în centru, celelalte înconjurând-o. Puse un „X“ final lângă Fadrex.

Apoi, cu cărbunele între degete, observă ceva. *Apar, cu siguranţă, o puzderie de mine pe hartă, în jurul oraşului Fadrex. E mult metal prin preajmă.*

— Înapoi, zise Yomen.

Vin se dădu în spate. El se apropie şi cercetă harta. Vin rămase tăcută, chibzuind. *Scribii lui Elend n-au putut găsi vreun model în dispunerea tainiţelor. Două erau în oraşe mici, două în oraşe mari. Unele pe lângă canale, altele nu. Scribii au pretins că n-aveau destule date după care să stabilească modelele.*

— Pare de-a dreptul alandala, zise Yomen, ca un ecou al gândurilor ei.

— N-am inventat eu punctele acelea, Yomen, zise ea încrucişându-şi braţele pe piept. Spionii tăi pot să confirme pe unde şi-a dus Elend

armatele şi pe unde şi-a trimis solii.

— Nu avem toţi resurse pentru reţele întinse de iscoade, împărătească, zise Yomen sec, uitându-se iarăşi pe hartă. Ar trebui să aibă o noimă…

Vetitan, gândi Vin. *Locul unde am găsit peştera de dinaintea acesteia. Era şi acela un oraş minier. La fel şi Urteau.*

— Yomen? ridică ea privirea. Arată vreuna din hărţi zăcămintele de minereuri?

— Sigur, rosti el absent. Doar *suntem* Cantonul Proviziilor.

— Scoate-o.

Yomen ridică sprânceana, arătând ce credea despre faptul că i se dădeau ordine. Dar făcu totuşi un semn scribului să procedeze aşa cum ceruse Vin. O a doua hartă fu aşezată peste prima, iar Vin se apropie de ele. Yomen se dădu îndată în spate, ţinându-se departe de atingerea ei.

Are instincte bune pentru un birocrat, îşi zise ea scoţând cărbunele de sub hartă. Făcu iute, din nou, cele cinci semne. Cu fiecare, mâna i se încorda tot mai mult. Fiecare peşteră se afla într-o zonă stâncoasă, pe lângă mine de metale. Până şi Luthadel avea depozite bogate de minereuri. Se spunea că Lordul Legiuitor îşi construise capitala în acel loc *tocmai* datorită bogăţiilor minerale din zonă, în special apa aflată în subteran. Cu atât mai bine pentru allomanţi.

— Ce vrei să susţii? întrebă Yomen, care se apropiase îndeajuns ca să vadă ce însemnase ea.

— Asta este legătura, zise Vin. Şi-a construit depozitele pe lângă surse de metal.

— Ori e o simplă întâmplare.

— Nu, zise Vin ridicând privirea şi uitându-se spre Năruire. Nu, metalul înseamnă allomanţie, Yomen. E un model aici.

Yomen îi făcu din nou semn să se dea înapoi şi se apropie de hartă. Pufni.

— Ai aici inclusiv semne puse pe cele mai productive mine din imperiul interior. Te aştepţi să cred că nu te joci cu mine doar, oferindu-mi nişte năluci ca „dovezi” că acestea sunt cu adevărat locurile tainiţelor?

Vin nu-l asculta. *Metal. Cuvintele lui Kwaan erau scrise în metal, fiindcă spunea că sunt ferite. Ferite. Ferite de schimbare, putem presupune.*

Sau ferite de la citire?

Lordul Legiuitor îşi desenase hărţile pe plăci de metal.

Aşadar, dacă Năruire nu putuse găsi de unul singur depozitele

fiindcă metalele le acoperiseră poziţia? I-ar fi trebuit cineva care să-l călăuzească. Cineva care să meargă peste tot, să vadă hărţile, să-l conducă…

Lord Legiuitor! Am făcut din nou aceeaşi greşeală! Am făcut exact ce voia. Nu-i de mirare că ne-a lăsat să trăim!

Cu toate acestea, în loc să se simtă ruşinată, de data asta Vin simţi că se înfurie. Se uită la Năruire, care stătea acolo, cu un aer de înţelepciune cosmică. Cu priviri atotştiutoare, ton patern şi aroganţă zeiască.

Nu din nou, îşi zise Vin scrâşnind din dinţi. *De data asta l-am priceput. Şi pot, deci, să-l păcălesc. Dar… trebuie să ştiu de ce. De ce era atât de interesat de depozitele astea? Ce-i mai trebuie ca să câştige bătălia? Pentru ce a aşteptat atât de mult?*

Brusc, răspunsul i se păru evident. Cercetându-şi simţămintele, îşi dădu seama că unul dintre motivele de bază pentru care cercetase tainiţele fusese mereu socotit neimportant de Elend. Ea însă *simţise,* fără să-şi poată explica de ce, importanţa acestuia.

Lucrul ce mânase economia imperială vreme de o mie de ani. Cel mai puternic dintre metalele Allomantice.

Atiul.

De ce îl socotise atât de însemnat? Elend şi Yomen aveau dreptate amândoi – atiul era prea puţin important în lumea de acum. Însă simţea că nu-i aşa. De ce? Oare fiindcă *Năruire* îl voia, iar Vin avea cu el vreo legătură neexplicată?

Lordul Legiuitor susţinuse că Năruire nu le putea citi gândurile: însă ştia că îi putea afecta simţămintele. Că putea schimba felul în care gândea. Năruire voia atiul! Şi, cu un fior de groază, Vin pricepu că-l condusese drept într-acolo. *Nu-i de mirare că era aşa de înfumurat!* îşi zise Vin. *Nu-i de mirare că e aşa de sigur că va câştiga!*

De ce ar fi fost interesată o asemenea forţă zeiască de un lucru simplu precum un metal Allomantic? Întrebarea o făcea să se îndoiască oarecum de concluziile ei. Însă, în clipa aceea, uşile sălii se dădură de perete.

Îşi făcu apariţia un Inchizitor.

Îndată, Yomen şi toţi soldaţii săi se postară într-un genunchi. Vin, fără să vrea, făcu un pas înapoi. Creatura, precum cei de soiul ei, era înaltă şi purta încă sutana cenuşie a rangului său de dinainte de Prăbuşire. Capul chel era înţesat de tatuaje complicate, majoritatea negre, unul sângeriu. Şi, fireşte, mai erau piroanele, înfipte cu vârful în ochi. Unul dintre piroane fusese bătut mai adânc decât celălalt şi

strivise osul orbitei. Chipul creaturii, strâmbat de un rânjet inuman, îi fusese cândva cunoscut lui Vin.

— Marsh? şopti înfiorată femeia.

— Stăpâne, zise Yomen desfăcând braţele. Ai venit până la urmă! Am trimis soli, căutând…

— Tăcere, zise cu voce huruitoare Marsh, înaintând spre ei. Ridică-te, obligatorule.

Yomen se grăbi să asculte. Marsh se uită înspre Vin, surâse, însă apoi o ignoră cu tot dinadinsul. Însă se uită direct spre Năruire şi înclină capul spre el, supus.

Vin se cutremură. Trăsăturile lui Marsh, chiar aşa contorsionate, îi aminteau de fratele lui. Kelsier.

— Eşti pe cale să fii atacat, Obligatorule, zise Marsh înaintând şi deschizând larg fereastra mare din cealaltă parte a încăperii. Vin putu vedea, afară, peste scobiturile pietroase, până la locul unde-şi făcuse tabăra Elend, lângă canal.

Doar că nu mai era niciun canal. Nici scobiturile. Totul era de un negru uniform. Cenuşa umplea cerul, deasă ca o ninsoare viforoasă.

Lord Legiuitor! îşi zise. *E chiar atât de rău?*

Yomen se grăbi să se apropie de fereastră.

— Atacat, stăpâne? Dar nici n-au ridicat tabăra măcar!

— Kolosşii vor ataca prin surprindere, zise Inchizitorul. N-au nevoie să formeze şiruri – vor ataca pur şi simplu.

Yomen rămase încremenit o clipă, apoi se întoarse spre soldaţii săi.

— Iute, la parapete. Adunaţi oamenii pe înălţimile din faţă!

Soldaţii se grăbiră să iasă. Vin rămase acolo, tăcută. *Omul pe care-l ştiu drept Marsh a murit. A încercat să-l ucidă pe Sazed, e acum pe deplin unul dintre ei. Năruire a… L-a luat în stăpânire…*

O idee îi licări în minte.

— Iute, obligatorule, zise Marsh. N-am venit să apăr oraşul tău neînsemnat. Am venit pentru lucrul pe care l-ai descoperit în tainiţa aceea.

— Stăpâne? făcu Yomen, surprins.

— Atiul, Yomen, zise Inchizitorul. Dă-mi-l. *Nu poate* sta în cetate când va veni asaltul, în caz că cetatea va cădea. Îl voi duce altundeva.

Vin închise ochii.

— Stă… pâne? îngână în cele din urmă Yomen. Eşti, desigur, binevenit să iei tot ce am. Însă în tainiţă nu a fost atiu. Doar cele şapte bobiţe pe care le-am adunat eu însumi, ţinute ca rezervă pentru Cantonul Proviziilor.

Vin deschise ochii. *Cum?*

— Imposibil, răcni Marsh, dar i-ai spus fetei, mai devreme, că e la tine!

Yomen păli.

— Inducere în eroare, stăpâne. Părea convinsă că am o cantitate însemnată de atiu, aşa că am lăsat-o să creadă că aşa stau lucrurile.

— *Nuu!*

Vin tresări la urletul neaşteptat. Însă Yomen nici nu clipi – şi, peste o clipă, ea îşi dădu seama de ce. Năruire fusese cel care urlase. Devenise inform, pierzând chipul lui Reen, transformându-se în ceva ca un vârtej de întunecime. Aproape ca ceaţa, doar că mult, mult mai negru.

Mai văzuse negreaţa aceea. Păşise prin ea în peştera de sub Luthadel, în drum spre Fântâna Înălţării.

O secundă mai târziu, Năruire îşi reveni, arătând din nou ca Reen. Îşi duse la spate braţele, fără s-o privească, de parcă ar fi încercat să pretindă că nu se pierduse cu firea. Însă în ochii săi Vin văzu iritare. Mânie. Se depărtă de el – şi ajunse *mai aproape* de Marsh.

— Neghiobule! făcu Marsh mişcându-se de lângă ea şi vorbindu-i lui Yomen. Idiot ce eşti!

La naiba, îşi zise agasată Vin.

— Eu… zise buimac Yomen. Stăpâne, de ce-ţi pasă de atiu? E nefolositor fără allomanţi şi politicieni din nobilime care să plătească pentru el.

— Nu ştii nimic, se răsti Marsh, apoi zâmbi. Dar eşti condamnat. Da… chiar că eşti condamnat.

Vin văzu, afară, cum armata lui Elend ieşise din tabără. Yomen se întoarse din nou cu faţa către fereastră iar Vin se dădu şi ea mai aproape, ca să vadă mai bine. Trupele lui Elend se adunau – oameni şi kolosşi. Observaseră, probabil, că forţele de apărare ale oraşului se strângeau şi că nu mai aveau şansa unui atac prin surprindere.

— Va face oraşul una cu pământul, zise Năruire păşind alături de Vin. Elend al tău e un servitor bun, copilă. Unii dintre cei mai buni slujitori ai mei. Ar trebui să fii mândră de el.

— Atâţia kolosşi… auzi şoapta lui Yomen. Stăpâne, n-avem cum să luptăm cu atâţia. Avem nevoie de ajutorul tău.

— De ce te-aş ajuta? întrebă Marsh. Pe tine, care n-ai izbutit să-mi aduci ce-mi doresc.

— Dar am rămas credincios, zise Yomen. Când toţi ceilalţi l-au abandonat pe Lordul Legiuitor, eu l-am slujit mai departe.

— Lordul Legiuitor e mort, zise Marsh pufnind dispreţuitor. A fost şi el un slujitor de la care nu m-am ales cu mare lucru.

Yomen păli.

— Fie ca acest oraş să ardă, cotropit de patruzeci de mii de kolosşi.

Patruzeci de mii, îşi zise Vin. Găsise alţii, pe undeva. Atacul părea logic acum – putea, în fine, să pună mâna pe oraş, poate să-i dea lui Vin o şansă de a scăpa în învălmăşeală. Foarte logic, foarte isteţ. Şi totuşi, dintr-odată, Vin fu sigură de un lucru.

— Elend nu va ataca, anunţă ea.

Şase ochi – doi de oţel, doi de carne şi doi fantomatici – se întoarseră spre ea.

— Elend n-o să piardă aşa de mulţi kolosşi ca să ia oraşul cu asalt. Încearcă să te intimideze, Yomen. Şi ar trebui să asculţi. De ce asculţi încă de fiinţa asta, de acest Inchizitor? Te dispreţuieşte. Te vrea mort. Alătură-te, mai bine, nouă.

Yomen se încruntă.

— Ai putea lupta cu mine, zise Vin. Eşti Allomant. Monştrii ăştia *pot* fi învinşi.

Marsh zâmbi.

— Idealism din partea ta, Vin?

— Idealism? făcu ea, întorcându-se spre creatură cu faţa. Crezi că e idealist să cred că pot ucide un Inchizitor. Ştii doar că am mai făcut-o.

Marsh flutură din mână a lehamite.

— Nu vorbesc despre tine şi ameninţările tale prosteşti. Vorbesc despre *el,* zise arătând cu capul spre oastea de afară. Elend al tău îi aparţine lui Năruire, la fel ca mine – la fel ca tine. Cu toţii ne opunem, dar cu toţii, până la urmă, ne închinăm lui. Abia atunci înţelegem frumuseţea ce se află în distrugere.

— Zeul tău nu-l controlează pe Elend, zise Vin. Tot încearcă să spună că-i aşa, dar asta îl face doar un mincinos. Sau, poate, un fel de idealist.

Yomen, buimac, îi privea.

— Şi dacă *totuşi* atacă? întrebă Marsh cu voce scăzută dar muşcătoare. Ce ar însemna asta, Vin? Dacă-şi trimite kolosşii asupra oraşului, într-o învălmăşeală a sângelui, dacă-i trimite să măcelărească, să ucidă, nu ai ce oferi ca să capete ce *crede* el că îi trebuie neapărat. Atiul şi hrana nu l-au putut face să vină… dar tu? Cum te-ai simţi? Ai ucis pentru el. De ce crezi că Elend n-ar face la fel pentru tine?

Vin închise ochii. Amintiri ale asaltului ei asupra turnului lui Cett îi veniră în minte. Amintiri cu omoruri fără rost. Cu Zane alături. Amintiri cu foc, moarte şi o Allomantă dezlănţuită.

Nu mai ucisese aşa de atunci.

Deschise ochii. De ce nu ataca odată Elend? Atacul avea noimă. Ştia că poate cuceri cu uşurinţă oraşul. Însă mai ştia şi că poate avea

probleme ca să stăpânească kolosşii dacă deveneau prea frenetici…

— Elend nu va ataca, zise încetişor. Fiindcă e un om mai bun decât mine.

CAPITOLUL 64

S-ar putea observa că Năruire nu şi-a trimis Inchizitorii la Fadrex decât după ce Yomen a confirmat – în principiu – că atiul se afla în oraş. De ce nu i-a trimis de îndată ce ultima tainiţă a fost găsită? Unde i-au fost slujitorii în tot acest răstimp?

Trebuie să pricepeţi că, în mintea lui Năruire, toţi oamenii îi erau slujitori, mai ales aceia pe care-i putea manipula direct. Nu a trimis un Inchizitor fiindcă aceştia erau ocupaţi cu altele. A trimis, în schimb, pe cineva care, pentru el, era exact acelaşi lucru ca un Inchizitor.

A încercat să-l pironească pe Yomen, nu i-a ieşit, şi cam atunci a sosit şi armata lui Elend. S-a folosit deci de un alt pion pentru a-i găsi tainiţa şi pentru a descoperi dacă atiul era sau nu acolo. N-a dedicat, la început, prea multe resurse oraşului, temându-se de o înşelăciune a Lordului Legiuitor. Ca şi el, mă întreb încă dacă tainiţele nu erau, într-o măsură, destinate acestui scop – de a-l încurca pe Năruire şi de a-l ţine ocupat.

— … şi de aceea e *absolut* necesar să trimiţi mesajul, Fantomă. Părţile acestui lucru se învârtejesc, sunt duse de vânt. Ai un indiciu pe care nu-l are nimeni. Trimite-l iute.

Fantomă încuviinţă, cu mintea tulbure. Unde se afla? Ce se petrecea? Şi de ce, deodată, durea totul aşa de tare?

— Bun băiat. Te-ai descurcat bine, Fantomă, sunt mândru de tine.

Încercă să dea din cap iarăşi, însă totul era pâclos şi întunecat. Tuşi, făcând să se zguduie dureros ceva aflat departe. Gemu. Părţi din el erau cuprinse de dureri ascuţite, în vreme ce altele doar îl furnicau. Şi mai erau unele… unele pe care nu le simţea defel, cu toate că ar fi *trebuit* să le simtă.

Visam, îşi dădu seama recăpătându-şi încet cunoştinţa. *De ce am adormit? Eram de veghe? Ar trebui să mă pun de veghe? Prăvălia…*

Gândurile i se risipiră când deschise ochii. Lângă el se afla cineva. Un chip. Unul… ceva mai urât decât sperase să vadă.

— Boare? încercă să spună, cu voce scrâşnită.

— Ha! zise Boare cu lacrimi în ochi, lucru nu tocmai obişnuit pentru el. Se trezeşte!

Alt chip se aplecă asupra lui, iar Fantomă zâmbi. Pe *acesta* îl aşteptase. Beldre.

— Ce se întâmplă? şopti Fantomă.

Nişte mâini îi duseră ceva la buze – un burduf cu apă. Mâinile, cu

grijă, îi dădură să bea. Tuşi, dar izbuti să înghită.

— De ce… de ce nu mă pot clinti? întrebă.

Părea să nu-şi poată mişca decât mâna stângă.

— Corpul tău e bandajat strâns, Fantomă, zise Beldre. Aşa a cerut Sazed.

— Arsurile, zise Boare. Păi… nu-s aşa de grave, dar…

— La naiba cu arsurile, îngăimă răguşit Fantomă. Sunt viu. Nu mă aşteptam la asta.

Boare se uită la Beldre, zâmbind.

Trimite-l iute…

— Unde-i Sazed? întrebă Fantomă.

— Ar trebui să încerci să te odihneşti, zise Beldre trecându-i uşor palma peste obraz. Ai trecut prin multe.

— Şi ai dormit prin şi mai multe, zic eu, făcu Fantomă. Sazed?

— Plecat, dragul meu băiat, zise Boare. A pornit spre sud cu kandra lui Vin.

Vin.

Se auzi tropot de ciubote şi, peste o clipă, faţa căpitanului Goradel apăru alături de celelalte două. Soldatul cu fălci pătrăţoase zâmbea cu gura până la urechi.

— Chiar că Supravieţuitor al Flăcărilor!

Ai un indiciu pe care nu-l mai are nimeni…

— Cum e oraşul? întrebă Fantomă.

— E în siguranţă, în mare parte. Apa a umplut canalele şi fratele meu a organizat brigăzi de pompieri. Oricum, multe din clădirile arse nu erau locuite.

— L-ai salvat, domnul meu, zise Goradel.

Sunt mândru…

— Cenuşa cade tot mai deasă, aşa e? întrebă Fantomă.

Cei trei schimbară priviri. Expresiile lor îngrijorate erau suficiente ca să-i confirme.

— Primim mulţi refugiaţi, zise Beldre. Din oraşele şi satele din jur, ba unii vin tocmai din Luthadel…

— Trebuie să trimit un mesaj, spuse Fantomă. Lui Vin.

— Bine, bine, zise cu blândeţe Boare. Facem asta îndată ce te înzdrăveneşti.

— Ascultă-mă, Boare, zise Fantomă holbându-se la tavan, fără a fi în stare să facă mai mult decât să se foiască. Ceva m-a controlat pe mine şi pe Cetăţean. L-am *văzut* – lucrul pe care l-a eliberat Vin la Fântâna Înălţării. Lucrul care aduce cenuşa peste noi ca să ne distrugă. Voia oraşul, dar acum l-am respins. Şi trebuie s-o avertizez pe Vin.

Asta fusese trimis să facă în Urteau. Să afle lucruri şi să le transmită lui Vin şi lui Elend. Abia începea să înţeleagă cât de importantă putea să fie o asemenea sarcină.

— E greu de călătorit acum, băiatul meu, zise Boare. Nu-s tocmai condiţii propice pentru trimis de mesaje.

— Mai odihneşte-te, zise Beldre. O să ne facem griji în privinţa asta după ce te-ai făcut bine.

Fantomă, plin de năduf, scrâşni din dinţi.

Trebuie să trimiţi mesajul, Fantomă.

— Îl duc eu, zise domol Goradel.

Fantomă se uită într-o parte. Uneori era uşor să nu-l bagi de seamă pe soldat, cu felul său simplu şi direct de a fi şi comportamentul binevoitor. Însă dârzenia din vocea lui îl făcu pe Fantomă să zâmbească.

— Doamna Vin mi-a salvat viaţa, zise Goradel. În noaptea revoltei Supravieţuitorului mă putea lăsa să mor sfâşiat de mulţime. Putea să mă ucidă cu mâna ei. Însă a găsit timp să-mi spună că înţelege prin ce-am trecut şi m-a convins să trec în cealaltă tabără. Dacă are nevoie de aceste veşti, Supravieţuitorule, atunci le voi *duce* la ea sau voi muri încercând.

Fantomă încercă să dea din cap, însă capul îi era strâns bine în bandaje şi legături. Îşi mişcă mâna. Părea să poată… ei bine, cât de cât.

Întâlni privirea lui Goradel.

— Du-te la armurărie şi pune să se bată o tablă de metal subţire, zise Fantomă. Apoi revino aici cu ceva de zgâriat în metal. Cuvintele trebuie întipărite în oţel şi nu le pot rosti cu voce tare.

CAPITOLUL 65

În acele momente în care Lordul Legiuitor a avut puterea, la Fântână, dar a simţit şi că se scurge din el, a înţeles nespus de multe lucruri. A văzut puterea feruchimiei şi, pe bună dreptate, s-a temut de ea. Mulţi dintre oamenii Terrisului, ştia asta, aveau să-l respingă ca Erou, fiindcă nu le îndeplinise bine profeţiile. Aveau să-l vadă ca pe un uzurpator care-l ucisese pe Eroul trimis de ei. Ceea ce, de fapt, şi era.

Cred că, de-a lungul anilor, Năruire i-a schimonosit treptat firea şi l-a făcut să săvârşească lucruri groaznice împotriva propriului său popor. Dar la început, bănuiesc că hotărârea de a-i distruge a fost motivată mai degrabă de logică decât de emoţii. Era pe cale să descătuşeze o mare putere în Născuţii-din-Ceaţă.

Ar fi putut, presupun, să ţină secretă allomanţia şi să folosească feruchimişti drept războinici şi asasini. Însă cred că a fost înţelept din partea lui să aleagă cum a ales. Feruchimiştii, prin natura puterilor lor, au o înclinaţie spre erudiţie. Cu memoriile lor incredibile, ar fi fost foarte greu de controlat de-a lungul secolelor. Şi chiar au fost dificil de controlat, chiar şi după ce i-a suprimat. Allomanţia oferea nu doar o abilitate nouă şi spectaculoasă fără atâtea dificultăţi, ci şi o putere mistică pe care o putea folosi ca să-i mituiască pe regi pentru a fi de partea sa.

Elend se opri pe o ridicătură mică de piatră şi-şi cercetă trupele cu privirea. Jos, kolosşii înaintau tropăind, făcând prin cenuşă un drumeag pe care să-l folosească oamenii după asaltul iniţial al creaturilor.

Elend aşteptă. Mai jos, la câţiva paşi de el, stătea Ham.

Port alb, îşi zise Elend. *Culoarea purităţii. Încerc să reprezint ce este corect şi bine. Pentru oamenii mei.*

— Kolosşii n-ar trebui să aibă de furcă cu întăriturile, zise încetişor Ham. Pot sări până pe zidurile oraşului; or să se poată căţăra pe muchiile acelea de piatră ciobite.

Elend încuviinţă. Probabil că nici n-avea să aibă nevoie de un asalt al soldaţilor umani. Doar cu kolosşii săi, Elend avea avantajul numărului, şi era prea puţin probabil ca soldaţii lui Yomen să mai fi luptat cu asemenea creaturi.

Kolosşii simţeau o luptă. Îi simţi întărâtaţi. Se zbătură sub controlul său, dorindu-şi să atace.

— Ham, zise aruncând o privire în jos, e bine aşa?

Ham ridică din umeri.

— Mişcarea asta are noimă, El, zise frecându-şi bărbia. Atacul e singura noastră şansă adevărată de a o salva pe Vin. Şi nu mai putem menţine multă vreme asediul.

Ham se opri din vorbit şi clătină din cap, iar vocea, când cuvântă iarăşi, îi căpătă acel ton incert pe care-l avea mereu când se gândea la vreuna dintre problemele sale de logică.

— Totuşi, dezlănţuirea unui grup de kolosşi asupra unui oraş pare ceva imoral. Mă întreb dacă îi vei mai putea stăpâni, odată ce au început jaful. Merită salvarea lui Vin posibilitatea de a ucide fie şi un singur copil nevinovat? Nu ştiu. Sau poate că vom salva mai mulţi copii nevinovaţi aducându-i în imperiul nostru…

N-ar fi trebuit să mă obosesc să-l întreb pe Ham, îşi zise Elend. *Niciodată nu mi-a putut da un răspuns direct.* Se uită peste câmpie, unde kolosşii albaştri contrastau cu pământul negru. Folosind cositor, văzu oameni retrăgându-se înfioraţi pe culmile pietroase ale Fadrexului.

— Nu, zise Ham.

Elend îi aruncă o privire Brutalului.

— Nu, zise Ham iarăşi. N-ar trebui să atacăm.

— Ham? făcu Elend simţind un amuzament ireal. Chiar ai ajuns la o *concluzie?*

Ham încuviinţă.

— Am ajuns.

Nu mai oferi alte explicaţii sau argumente.

Elend ridică privirea. *Ce-ar face Vin?* Primul său instinct fu să creadă că ar fi atacat. Apoi îşi aminti cum o descoperise cu ani în urmă, după ce atacase turnul lui Cett. O găsise ghemuită într-un ungher, bocind.

Nu. Nu, n-ar face una ca asta. Nu ca să mă protejeze pe mine. Şi-a învăţat lecţia.

— Ham, zise surprinzându-se pe sine însuşi. Zi-le oamenilor să se retragă şi să ridice tabăra. Ne întoarcem la Luthadel.

Ham întoarse capul, surprins – de parcă nu s-ar fi aşteptat ca Elend să ajungă la aceeaşi concluzie ca şi el.

— Şi Vin?

— Nu voi ataca acest oraş, Ham, zise Elend, nu-i voi subjuga pe aceşti oameni, chiar dacă e pentru binele lor. Vom găsi o altă cale de a o elibera pe Vin.

Ham zâmbi.

— Cett o să spumege de furie.

Elend ridică din umeri.

— E paralizat. Ce-o să facă? O să ne muşte? Haide, să coborâm de pe stânca asta, să plecăm şi să ne ocupăm de Luthadel.

— Se retrag, Măria Ta, zise soldatul.

Vin oftă uşurată. Năruire, în picioare şi cu o expresie imposibil de citit, stătea cu mâinile la spate. Marsh rămăsese cu o mână înfiptă ca o gheară în umărul lui Yomen, şi se uitau amândoi pe fereastră.

Năruire a adus un Inchizitor, îşi zise ea. *Probabil că s-a săturat de eforturile mele de a scoate adevărul de la Yomen şi a adus pe cineva de care obligatorul să asculte.*

— E foarte ciudat, zise în cele din urmă Năruire.

Vin trase aer în piept şi riscă.

— Nu vezi? întrebă cu voce abia auzită.

Năruire se întoarse înspre ea.

Vin zâmbi.

— Chiar nu înţelegi, nu-i aşa?

De data asta se întoarse şi Marsh spre ea.

— Crezi că nu mi-am dat seama? zise Vin. Că în tot timpul ăsta ai umblat după atiu? Că ne-ai urmărit din grotă în grotă, împingându-mi simţămintele, silindu-mă să-l caut pentru tine? Ai fost uşor de ghicit. Kolosşii tăi se apropiau întotdeauna de câte un oraş abia *după* ce descopeream că-i următorul la rând. Ţi-ai împins oştile ca să ne faci să ne deplasăm iute, dar niciodată nu ţi-ai dus *prea iute* kolosşii acolo. Iar noi am ştiut mereu.

— Imposibil, şopti Năruire.

— Ba nu, foarte posibil. Atiul e metal, Năruire. Tu nu-l poţi vedea. Vederea ţi se înceţoşează când e prea mult prin preajmă, aşa-i? Metalul e puterea ta; îl foloseşti spre a face Inchizitori, însă pentru tine e ca fulgerul – orbitor. Nici n-ai văzut când am descoperit, de fapt, atiul. Ai înghiţit momeala noastră.

Marsh îi dădu drumul lui Yomen şi străbătu în fugă încăperea, apucând-o de braţe pe Vin.

— UNDE E? vru Inchizitorul să ştie, ridicând-o în aer şi zgâlţâind-o.

Ea râse cu hohot, distrăgându-i atenţia lui Marsh, în timp ce ducea mâna, cu grijă, spre cingătoarea lui. Însă Marsh o zgâlţâia zdravăn şi nu izbuti să-şi atingă ţinta.

— Îmi vei spune unde este atiul, copilă, zise cu calm Năruire. Nu ţi-am explicat? Nu se poate lupta contra mea. Poate te crezi deşteaptă, dar de fapt nu înţelegi. Nici măcar nu ştii ce este atiul.

Vin clătină din cap.

— Credeai că te voi conduce spre el?

Marsh o zgâlţâi iarăşi, tare, făcând-o să scrâşnească din dinţi. Când se opri, îşi simţi ochii înceţoşaţi. Într-o parte, abia dacă-l desluşea pe

Yomen, care privea încruntat scena.

— Yomen, zise Vin, oamenii tăi sunt în siguranţă acum – poţi crede, măcar acum, că Elend e om bun?

Marsh o azvârli pe jos. Se izbi tare, rostogolindu-se.

— Ah, copilă, zise Năruire îngenunchind lângă ea. Trebuie să-ţi *dovedesc* că nu te poţi lupta cu mine?

— Yomen, zise Marsh răsucindu-se spre obligator, pregăteşte-ţi oamenii. Vreau să ordoni un atac!

— Cum? zise Yomen. Stăpâne, un atac?

— Da, zise Marsh. Vreau să-ţi iei toţi soldaţii şi să-i pui să atace poziţiile lui Elend Venture.

Yomen păli.

— Să ieşim din fortificaţii? Să atacăm o armată de *kolosşi?*

— Aceasta-mi este porunca, zise Marsh.

Yomen rămase tăcut o clipă.

— Yomen… îngână Vin, târându-se în genunchi. Nu vezi că te foloseşte?

Yomen nu răspunse. Părea tulburat. *Ce l-ar face să se gândească măcar la un asemenea ordin.*

— Vezi? şopti Năruire. Vezi puterea mea? Vezi cum manipulez până şi credinţa?

— Daţi poruncile, zise Yomen întorcându-se cu spatele la Vin şi cu faţa la căpeteniile soldaţilor. Puneţi oamenii să atace. Să le ziceţi că Lordul Legiuitor îi va apăra.

— Ei bine, îi zise Ham lui Elend, în tabără. La asta nu m-am aşteptat.

Elend încuviinţă lent din cap, urmărind puhoiul de soldaţi care curgea prin porţile oraşului Fadrex. Unii se împiedicau prin cenuşa adâncă, alţii îşi croiau drum, însă avansul le era ca de melc.

— Unii au rămas, zise Elend arătând spre coama zidului. Fără cositor, Ham nu putea zări oamenii de pe ziduri, însă avea încredere în vorbele lui Elend. În jurul lor, soldaţii umani ai lui Elend ridicau tabăra. Kolosşii aşteptau încă, tăcuţi, înconjurând tabăra soldaţilor.

— Ce gândeşte Yomen? întrebă Ham. Aruncă o forţă inferioară asupra unei oştiri de kolosşi?

La fel am făcut noi când am atacat lagărul kolosşilor în Vetitan. Ceva din toată povestea asta îl făcea pe Elend să nu se simtă deloc în largul său.

— Retragerea, zise Elend.

— Ha? făcu celălalt.

— Am zis să anunţi retragerea! zise Elend. Abandonaţi poziţia.

Trageţi soldaţii în spate!

La comanda sa tăcută, kolosşii începură să se retragă de lângă oraş. Soldaţii lui Yomen încă se luptau să străbată cenuşa. Kolosşii lui Elend, însă, aveau să deschidă calea alor săi. Ar fi trebuit să se menţină la distanţă.

— E cea mai neobişnuită retragere pe care-am văzut-o, comentă Ham, însă porni să împartă poruncile.

Gata, îşi zise iritat Elend. *E vremea să-mi dau seama ce naiba se petrece în oraşul ăla.*

Yomen plângea. Plângea fără zgomot, cu lacrimi mărunte. Stătea rigid, cu spatele la fereastră.

Se teme că şi-a trimis oamenii la moarte, gândi Vin. Păşi spre el, şchiopătând uşor din cauza izbiturii. Marsh se uita pe fereastră. Năruire o cercetă curios.

— Yomen, zise.

Yomen se întoarse spre ea.

— E o încercare, zise. Inchizitorii sunt cei mai slăviţi preoţi ai Lordului Legiuitor. Voi face cum mi s-a poruncit iar Lordul Legiuitor îi va apăra pe ostaşii mei şi oraşul acesta. Şi atunci o să înţelegi.

Vin scrâşni din dinţi. Se strădui, apoi, să se apropie de Marsh. Aruncă o privire pe fereastră şi văzu, cu uimire, că armata lui Elend se retrăgea. Trupele lui Yomen nu avansau cu prea multă convingere. Erau mulţumiţi, se vedea bine, să-şi lase adversarii superiori ca număr să fugă din calea lor. Soarele, în sfârşit, apunea.

Lui Marsh nu i se părea nimic amuzant în retragerea lui Elend. Era suficient cât s-o facă pe Vin să zâmbească – lucru care-l făcu pe Marsh s-o înşface iarăşi.

— Crezi că ai câştigat? întrebă Marsh aplecându-se asupra ei, făcând ca piroanele de lungimi inegale să atingă aproape faţa lui Vin.

Vin întinse mâna spre cingătoarea lui. *Încă un pic.*

— Pretinzi că te-ai jucat cu mine, copilă, zise Năruire apropiindu-se. Dar cea păcălită în acest joc ai fost tu. Kolosşii care te slujesc îşi trag tăria din puterea *mea.* Crezi că te lăsam să-i stăpâneşti dacă nu era spre câştigul meu?

Vin simţi un fior rece.

O, nu…

Elend simţi o senzaţie puternică de *sfâşiere.* Era ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost deodată şi cu brutalitate smucite afară din trup. Icni şi îşi opri Oţelîmpingerea. Căzu prin văzduhul plin de cenuşă şi se

prăbuşi, contorsionat, într-o adâncitură de piatră de lângă Fadrex.

Gâfâia şi tremura.

Ce naiba a mai fost şi asta? îşi zise ridicându-se şi luându-şi în palme capul care-i zvâcnea.

Apoi pricepu. Nu-i mai simţea pe kolosşi. Undeva, în depărtare, uriaşele creaturi albastre încetară să mai fugă. După care Elend, spre groaza sa, le văzu întorcându-se. Şi atacându-i oamenii.

Marsh o ţinea bine.

— Hemalurgia e puterea *lui,* Vin! zise. Lordul Legiuitor a folosit-o fără chibzuinţă! Neghiobul! Ori de câte ori a făurit un Inchizitor sau un kolos, a făcut încă un slujitor al duşmanului său! Năruire a aşteptat răbdător, ştiind că, atunci când avea să se libereze, îl va aştepta o întreagă armată!

Yomen se mutase la o altă fereastră. Răsufla gâfâit şi privea.

— Mi-ai salvat oamenii! zise obligatorul. Kolosşii s-au întors împotriva armatei lor.

— Apoi vor veni după tine, Yomen, zise Vin simţindu-se toropită. Apoi îţi vor distruge oraşul.

— Este sfârşitul, şopti Năruire. Totul trebuie să se aşeze la locul său. Unde e atiul? E ultima piesă.

Marsh o zgâlţâi. Izbuti, în cele din urmă, să ajungă la cingătoarea lui – şi-şi strecură degetele acolo. Degete antrenate de fratele ei şi de o viaţă întreagă petrecută pe străzi.

Degetele unei hoaţe.

— Nu mă poţi păcăli, Vin, zise Năruire. Sunt Dumnezeu.

Marsh ridică un braţ – eliberându-i ei unul – şi strânse pumnul, gata s-o lovească. În mişcări i se ghicea forţa, fiindcă fludorul ardea în el. Era Allomant, ca toţi Inchizitorii, şi asta însemna că avea tendinţa să aibă metale la el. Vin ridică iute mâna şi dădu pe gât fiola cu metale pe care i-o şterpelise din cingătoare.

Marsh îngheţă iar Năruire rămase fără grai.

Vin zâmbi.

În stomac începu să-i ardă fludorul, făcând-o să revină la viaţă. Marsh dădu să-şi continue lovitura, însă ea se dădu din calea lui şi-l dezechilibră smucindu-şi într-o parte braţul celălalt – pe care i-l ţinea el. Marsh, cu greu, reuşi să rămână pe picioare, însă când se întoarse către Vin o văzu că ţine într-o mână cercelul pe care şi-l scosese din ureche.

Îl Împinse cu duraluminiu drept în fruntea Inchizitorului. Era o bucăţică minusculă de metal, însă lăsă o picătură de sânge când lovi,

străbătându-i craniul şi ieşind pe cealaltă parte.

Marsh se prăbuşi, iar Vin fu aruncată în spate de propria-i Împingere. Se izbi de perete, făcând soldaţii să rupă rândurile ţipând, cu braţele ridicate. Yomen, surprins, se întoarse către ea.

— Yomen, adu-ţi omenii înapoi, zise ea. Întăreşte oraşul.

Năruire dispăruse în haosul evadării sale. Poate supraveghea controlul kolosşilor.

Yomen părea nehotărât:

— Eu… nu. Nu-mi voi pierde credinţa. Trebuie să fiu tare.

Vin, scrâşnind, se ridică în picioare. *Aproape la fel de enervant cât e şi Elend uneori,* îşi zise năpustindu-se spre trupul lui Marsh. Îi căută la brâu şi scoase a doua – şi ultima – fiolă cu metale pe care o avusese acolo. O bău şi pe aceea, recăpătându-şi metalele pe care le pierduse arzând duraluminiu.

Apoi săltă pe pervazul ferestrei. În jur se învolbura ceaţa – soarele era încă sus, dar ceţurile soseau din ce în ce mai devreme. Văzu, afară, trupele lui Elend, covârşite de atacul sălbatic al kolosşilor, în vreme ce soldaţii lui Yomen, fără să atace, le blocau retragerea din cealaltă parte. Dădu să sară şi să se alăture luptei, însă ceva îi atrase atenţia.

Un grup mic de kolosşi. O mie, suficient de puţini ca să fi fost ignoraţi atât de forţele lui Elend cât şi de cele ale lui Yomen. Până şi Năruire părea să nu le fi acordat vreo importanţă, de vreme ce stăteau pur şi simplu în cenuşă, îngropaţi parţial, neclintiţi ca nişte pietroaie.

Kolosşii lui Vin. Cei pe care i-i dăduse Elend, cu Uman la conducere. Cu un zâmbet viclean, le porunci să înainteze. Să atace oamenii lui Yomen.

— Îţi spun, Yomen, zise sărind de pe pervaz înapoi în încăpere. Kolosşilor nu le pasă de care parte se află oamenii – vor ucide pe oricine. Inchizitorii au înnebunit, acum că Lordul Legiuitor e mort. N-ai fost atent la ce-a zis acesta de faţă?

Yomen părea căzut pe gânduri.

— A recunoscut chiar şi că Lordul Legiuitor e mort, Yomen, zise exasperată. Credinţa ta e demnă de preţuire. Dar uneori trebuie să ştii când să *cedezi şi să mergi mai departe.*

Una dintre căpeteniile soldaţilor ţipă, iar Yomen se întoarse iar spre fereastră. Şi înjură.

Îndată, Vin simţi ceva. Ceva îi *Trăgea* kolosşii. Ţipă, în vreme ce-i erau luaţi din stăpânire, însă reuşise să arate ce voise. Yomen părea tulburat. Văzuse cum kolosşii îi atacă soldaţii. Se uită în ochii lui Vin, în tăcere.

— Retragerea în oraş! strigă în cele din urmă, întorcându-se spre

curierii săi. Şi porunciţi oamenilor să-i lase înăuntru şi pe ostaşii lui Venture!

Vin oftă uşurată. Iar în clipa aceea ceva o apucă de picior. Se uită buimacă şi văzu că Marsh se ridicase în genunchi. Îi străpunsese creierul, însă uimitoarele puteri vindecătoare ale Inchizitorului păreau să poată face faţă până şi la asta.

— Neghioabo, zise Marsh ridicându-se. Chiar dacă Yomen se întoarce împotriva mea, îl pot ucide iar soldaţii mă vor urma pe mine. Le-a insuflat credinţa în Lordul Legiuitor, iar eu am dreptul la credinţea aceea prin puterea moştenirii.

Vin răsuflă adânc şi-l izbi pe Marsh cu o Domolire întărită de duraluminiu. Dacă mergea pe kolosşi şi kandra, de ce n-ar fi funcţionat şi cu Inchizitorii?

Marsh se poticni. Împingerea lui Vin dură o clipită, însă în acest timp *simţi* ceva. Un zid, ca întâia oară când încercase să-l controleze pe TenSoon sau întâia oară când luase în stăpânire un grup de kolosşi.

Împinse, Împinse din răsputeri. Într-o strălucire de putere, ajunse aproape de a-i acapara lui Marsh trupul, dar nu izbuti totuşi. Zidul din mintea lui era prea puternic, iar ea nu avusese decât o fiolă cu metale. Zidul o Împinse înapoi, făcând-o să ţipe de frustrare.

Marsh, gemând, întinse mâna şi-o prinse de gât. Vin icni, cu ochii mărindu-se în vreme ce Marsh începea să crească în dimensiuni. Se făcea tot mai puternic, ca şi cum…

Un feruchimist, pricepu Vin. *Am dat de belea.*

În încăpere lumea ţipa, însă nu-i auzea. Mâna lui Marsh – acum mare, cu degete groase – o strângea de beregată, sugrumând-o. Doar arderea de fludor o ţinea în viaţă. Mintea îi zbură înapoi la momentul când, cu ani în urmă, fusese ţinută aşa de un alt Inchizitor. În sala tronului, la Lordul Legiuitor.

În ziua aceea, Marsh însuşi îi salvase viaţa. Părea o cumplită ironie că acum se zbătea, strangulată chiar de el.

Nu. Încă.

Ceţurile începură să se învârtejească împrejurul ei.

Marsh tresări, însă continuă s-o strângă.

Vin trase putere din ceţuri.

Se întâmpla iar. Nu ştia cum, sau de ce, dar se *întâmpla.* Absorbi în trup ceţurile, cum făcuse şi în ziua când îl ucisese pe Lordul Legiuitor. Izbuti să le atragă în ea cumva şi să le folosească pentru a se alimenta cu un val de incredibilă putere Allomantică.

Apoi, cu puterea asta, *Împinse* în emoţiile lui Marsh.

Zidul său lăuntric se crăpă, apoi se sfărâmă. Pentru o clipă, Vin simţi

ceva ca un vârtej. Văzu, prin ochii lui Marsh, lucruri – şi simţi că-l *înţelege.* Dragostea sa de distrugere şi ura de sine. Văzu, prin el, şi o întrezărire a altceva. Un lucru plin de ură, distrugător, ce se ascundea sub o mască politicoasă.

Năruire *nu era* totuna cu ceţurile.

Marsh ţipă, doborând-o la pământ. Nefirescul val de putere din ea se stinse, însă nu conta, fiindcă Marsh o şterse pe fereastră, Împingându-se departe, prin ceţuri. Vin se ridică în picioare, tuşind.

Am făcut-o. Am tras iarăşi putere din ceţuri. Dar de ce acum? De ce, după atâtea încercări, mi s-a întâmplat tocmai acum?

Nu era vreme să cugete acum la asta – nu în vreme ce kolosşii atacau. Se întoarse spre Yomen, care rămăsese mut de uimire.

— Continuă cu retragerea spre oraş! zise. Eu mă duc afară, să fiu de ajutor.

Elend lupta din răsputeri, despicând kolos după kolos. Era o treabă dificilă, primejdioasă până şi pentru el. Kolosşii aceia nu puteau fi controlaţi – oricât le-ar fi Împins sau Tras de simţăminte, nu izbutise să readucă sub puterea sa nici măcar unul.

Aşa că nu mai rămânea decât lupta. Iar oamenii săi nu erau pregătiţi pentru luptă – îi silise să abandoneze prea din pripă tabăra.

Un kolos lovi, iar sabia vâjâi primejdios de aproape de capul lui Elend. Înjură şi lăsă să-i cadă un bănuţ, Împingându-se în spate prin aer, peste oamenii săi ce luptau, înapoi spre tabără. Reuşiseră să se retragă în zona fortificaţiilor iniţiale, ceea ce însemna că aveau un deluşor ca să se apere şi nu trebuiau să lupte vârâţi în cenuşă. Un grup de Monedazvârlitori de-ai săi – numai zece avea de toţi – aruncau valuri după valuri de bănuţi în înghesuiala de kolosşi, iar arcaşii săgetau şi ei. Corpul principal al armatei sale era sprijinit de Deviatori, care Trăgeau de armele kolosşilor şi-i dezechilibrau, oferind soldaţilor obişnuiţi posibilităţi de atac în plus. Brutalii umblau în grupuri de câte doi sau trei, întărind punctele slabe şi acţionând ca rezerve.

Dar erau în mare necaz. Armata lui Elend nu putea rezista în faţa puhoiului de kolosşi mai mult decât ar fi făcut-o Fadrexul. Elend nimeri în mijlocul taberei pe jumătate demontate, gâfâind, mânjit cu sânge de kolos. La mică distanţă soldaţii răcneau, strângând rândurile în jurul taberei, cu ajutorul allomanţilor lui Elend. Mare parte din armata kolosşilor era încă înghesuită în partea nordică a taberei, însă Elend nu-şi putea retrage oamenii mai departe, spre Fadrex, fără a-i expune arcaşilor lui Yomen.

Elend încercă să-şi liniştească răsuflarea, în vreme ce un slujitor se

repezi să-i ofere o cană cu apă. La mică distanţă se afla Cett, dirijând tacticile bătăliei. Elend goli cupa şi o aruncă deoparte, înaintând spre general, ce stătea la o măsuţă. Pe masă se afla o hartă a zonei, însă fără însemnări. Kolosşii erau atât de aproape, bătălia se petrecea la doar câţiva metri distanţă, aşa că nu era de fapt necesară întocmirea unui plan de bătălie abstract.

— Niciodată nu mi-au plăcut chestiile alea în armata mea, zise Cett golind la rândul său o cupă cu apă. Un servitor păşi înainte, călăuzind un chirurg, care scoase nişte bandaje şi se apucă să lucreze la braţul lui Elend – care, până în acea clipă, nici nu băgase de seamă că sângerează.

— Ei bine, observă Cett, cel puţin vom muri în bătălie şi nu de înfometare!

Elend pufni, apucându-şi din nou sabia. Cerul era aproape negru. Nu mai aveau mult timp până…

O siluetă coborî pe masa din faţa lui Cett.

— Elend! zise Vin. Retragerea spre oraş. Yomen vă va permite intrarea.

Elend tresări:

— Vin!

Apoi zâmbi:

— Ce ţi-a luat aşa de mult?

— M-au întârziat un Inchizitor şi un zeu întunecat, zise. Şi acum grabă mare. Mă duc să văd dacă pot să atrag atenţia unor kolosşi.

CAPITOLUL 66

Inchizitorii aveau şanse puţine să-i reziste lui Năruire. Aveau în ei mai multe piroane decât orice altă creatură hemalurgică, iar asta îi punea cu totul sub stăpânirea sa. Da, ar fi fost nevoie de cineva cu o voinţă de fier pentru a-i rezista fie şi o clipită lui Năruire, purtând piroanele unui Inchizitor.

Sazed încercă să nu se gândească la cât de întunecată era cenuşa de pe cer sau la cât de înfiorător arăta pământul.

Am fost un neghiob, îşi zise săltând în şaua lui. *Dacă lumea a avut vreodată nevoie să creadă în ceva, atunci acum e clipa. Şi n-am fost acolo, să le ofer credinţa.*

Îl dureau muşchii de atâta călărit, însă se ţinea bine de şa, încă uimit de creatura ce alerga sub el. Când Sazed decisese să pornească spre sud cu TenSoon, ideea drumului îl înfiorase. Cenuşa cădea precum zăpada pe vifor, şi în unele locuri se adunase în movile înalte. Sazed se aştepta la dificultăţi în călătorie şi se temuse să nu-l încetinească pe TenSoon, care se vedea limpede că putea să umble fără osteneală mult mai mult decât un copoi.

TenSoon îi văzuse preocuparea şi ceruse să i se aducă un cal şi un mistreţ mare. TenSoon înghiţi mai întâi mistreţul ca să capete corpolenţă, apoi îşi modelă carnea ca piftia în jurul calului, digerându-l şi pe acesta. Într-o oră îşi alcătuise deja trupul în chip de cal – însă unul cu mai mulţi muşchi şi greutate mai mare, creând o minune enormă, uimitor de puternică, pe care călărea acum Sazed.

De atunci goniseră fără oprire. Din fericire, Sazed mai avea depozitată prin metalminţi nişte trezie, pe care o pusese demult acolo, după asediul Luthadelului. O folosise ca să împiedice venirea somnului. Încă îl umplea de uimire faptul că TenSoon putea îmbunătăţi în asemenea fel un corp de cal. Se mişca uşor prin cenuşa densă, pe unde un cal adevărat – şi cu siguranţă un om – s-ar fi poticnit fără speranţă. *Încă un lucru în a cărui privinţă am fost neghiob. În aceste ultime zile l-aş fi putut întreba pe TenSoon despre puterile sale. Ce alte lucruri nu ştiu?*

În ciuda ruşinării sale, Sazed simţea un soi de pace lăuntrică. Dacă ar fi continuat să transmită învăţături despre religii după ce încetase să mai creadă în ele, ar fi fost un ipocrit. Tindwyl crezuse în nădejdea ce trebuia transmisă norodului, chiar dacă, pentru asta, era nevoie să li se spună minciuni. Acesta era preţul pus de ea pe religii: erau minciuni ce-

i făceau pe oameni să se simtă mai bine.

Sazed nu s-ar fi putut purta în acelaşi chip – nu fiind persoana care dorea să fie. Însă acum speranţa înmugurise în el. Religia din Terris era cea care vorbise mai întâi despre Eroul Evurilor. Dacă exista vreun adevăr undeva, atunci acolo avea să-l găsească. Sazed avea nevoie să-i chestioneze pe cei din Prima Generaţie de kandra şi să afle ce ştiau.

Şi totuşi, dacă aflu adevărul, ce voi face cu el?

Copacii pe lângă care treceau erau lipsiţi de frunze. Pământul cât vedeai cu ochii era acoperit cu mai bine de un metru de cenuşă.

— Cum o poţi ţine aşa? întrebă Sazed în vreme ce kandra trecea în galop o culme de deal, dând cenuşa deoparte din drum şi neţinând seama de obstacole.

— Neamul meu a fost făurit din năluci de ceaţă, explică TenSoon, care nu părea defel obosit. Lordul Legiuitor a transformat feruchimiştii în năluci de ceaţă, iar acestea au început să se înmulţească, ca o specie nouă. Adaugi o Binecuvântare la o nălucă de ceaţă şi năluca se trezeşte, transformându-se în kandra. Cineva ca mine, care am fost creat la sute de ani de la Înălţare, se naşte nălucă de ceaţă dar capătă conştiinţă după ce-şi primeşte Binecuvântarea.

— Binecuvântarea? întrebă Sazed.

— Două piroane mici de metal, Păstrătorule, zise TenSoon. Suntem creaţi ca Inchizitorii sau kolosşii. Însă suntem fiinţe mai subtile şi decât unii, şi decât ceilalţi. Am fost făcuţi ultimii, în vreme ce puterea Lordului Legiuitor se risipea.

Sazed se încruntă, aplecându-se în şa în vreme ce calul gonea pe sub ramurile scheletice ale unor copaci.

— Cu ce sunteţi voi diferiţi?

— Avem mai multă voinţă proprie decât ceilalţi, zise TenSoon. Purtăm doar două piroane în noi, în vreme ce alţii au mai multe. Un Allomant ne poate controla, însă da suntem liberi, rămânem cu minţile mult mai independente decât kolosşii sau Inchizitorii, care sunt afectaţi de impulsurile lui Năruire chiar şi când acesta nu-i controlează direct. Te-ai întrebat vreodată ce-i împinge atât de puternic spre ucidere şi pe unii, şi pe ceilalţi?

— Asta nu lămureşte cum de mă poţi duce pe mine şi bagajele noastre alergând prin cenuşă.

— Piroanele ne dăruiesc lucruri, zise TenSoon. La fel cum feruchimia îţi dă putere ţie sau allomanţia îi dă putere lui Vin, Binecuvântarea mea îmi dă tărie. Nu se va sfârşi niciodată, nu-i spectaculoasă ca valurile de putere pe care le puteţi voi crea. Însă Binecuvântarea mea – la care se

adaugă iscusinţa de a-mi modela aşa cum doresc trupul – îmi îngăduie un nivel ridicat de rezistenţă.

Sazed tăcu. Galopară mai departe.

— N-a mai rămas mult timp, băgă de seamă TenSoon.

— Văd asta, zise Sazed. Mă face să mă-ntreb ce-ar mai fi de făcut.

— Doar acum putem izbuti, zise TenSoon. Trebuie să fim dârji, atenţi, gata să lovim. Să-l ajutăm pe Eroul Evurilor când va sosi.

— Când va sosi?

— Ea va conduce o armată de allomanţi în Patrie, zise TenSoon, şi ne va mântui pe toţi – kandra, oameni, kolosşi şi Inchizitori.

O armată de allomanţi?

— Atunci mie… ce-mi rămâne de făcut?

— Trebuie să-i convingi pe kandra de gravitatea situaţiei, explică TenSoon oprindu-se în cenuşă. Fiindcă e ceva… un lucru pe care trebuie să se pregătească să-l facă. Ceva foarte greu şi totuşi necesar. Cei din neamul meu se vor împotrivi, dar poate că vei reuşi să le arăţi calea cea dreaptă.

Sazed încuviinţă, apoi coborî de pe kandra ca să-şi mai dezmorţească picioarele.

— Recunoşti acest loc? întrebă TenSoon întorcând capul său de cal şi privindu-l.

— Nu-l ştiu, spuse Sazed. Cu toată cenuşa… ei bine, n-am prea izbutit să desluşesc drumul în ultimele zile.

— Peste muchia aceea de deal vei descoperi locul unde poporul din Terris şi-a aşezat tabăra de refugiu.

Sazed întoarse capul, surprins.

— Puţurile din Hathsin?

TenSoon încuviinţă.

— Noi le spunem Patria.

— *Puţurile?* făcu buimăcit Sazed. Dar…

— Nu Puţurile însele, zise TenSoon. Ştii că toată zona are sub ea peşteri ramificate?

Sazed făcu semn că ştia. Locul unde Kelsier îşi instruise întâia oştire de soldaţi skaa era la mică distanţă, spre nord.

— Ei bine, una dintre aceste peşteri ramificate este Patria neamului kandra. Se învecinează cu Puţurile din Hathsin – câteva pasaje kandra duc în Puţuri şi au trebuit închise, ca nu cumva lucrătorii din Puţuri să găsească drumul spre Patrie.

— Se produce atiu în Patria voastră?

— Dacă se produce? Nu. Asta separă, cred, Patria de Puţuri. În orice caz, intrarea în grotele poporului meu e chiar aici.

Sazed se răsuci, tresărind.

— Unde?

— Adâncitura aceea din cenuşă, făcu TenSoon arătând într-acolo cu capul său mare.

— Noroc bun, Păstrătorule. Eu mai am nişte corvezi de săvârşit.

Sazed încuviinţă, nevenindu-i să creadă cât de departe ajunseseră în atât de puţin timp, şi-şi desfăcu bocceaua de pe spinarea lui kandra. Lăsă acolo săculeţul ce conţinea oase – cele ale copoiului şi încă un rând de oseminte ce păreau omeneşti. Probabil un schelet pe care-l ducea cu el TenSoon pentru vreo nevoie.

Calul cel enorm dădu să plece.

— Stai! ridică Sazed o mână.

TenSoon întoarse capul.

— Noroc, zise Sazed. Fie ca… zeii noştri să te apere.

TenSoon zâmbi cu o expresie stranie, cabalină, apoi porni în galop, despicând cenuşa.

Sazed îşi întoarse privirea spre adâncitura din pământ. Îşi apucă bocceaua – plină cu metalminţi şi cu volumul cel solitar – şi păşi înainte. Până şi distanţa aceea mică era greu de străbătut prin cenuşă. Ajunse la adâncitură şi – după ce trase aer în piept – porni să-şi sape drum prin cenuşă.

Nu ajunse prea departe cu săpatul, fiindcă dădu într-un tunel. Din fericire, nu se căsca drept în jos şi nu era adânc. Grota avea un culoar oblic, deschizându-se către afară cu o gaură ce era pe jumătate tunel şi pe jumătate peşteră. Sazed se ridică în picioare în peşteră, apoi scoase din desagă şi-şi potrivi o cositorminte pe braţ. Eliberă din ea puterea văzului, îmbunătăţindu-şi vederea în întuneric.

O cositorminte nu funcţiona la fel de bine precum cositorul unui Allomant – ori, mai degrabă, nu în acelaşi fel. Îngăduia vederea la distanţe mari, însă nu era la fel de folositoare dacă lumina era slabă. Îndată, chiar şi cu cositormintea, Sazed se trezi în beznă totală, pipăindu-şi drumul.

Apoi zări lumină.

— Opreşte! ceru o voce. Cine se întoarce de la Învoială?

Sazed înaintă. Era speriat, dar şi curios totodată. Ştia un lucru foarte important.

Kandra nu puteau ucide oameni.

Sazed păşi spre lumină, care se dovedi a fi o piatră de mărimea unui pepene, pusă pe o prăjină, cu materialul poros acoperit cu ceva ce părea o ciupercă licăritoare. Doi kandra îi blocau drumul. Erau uşor de identificat ca atare fiindcă nu purtau haine şi pielea le era translucidă.

Păreau să-şi fi făurit oase din piatră.

Fascinant! îşi zise Sazed. *Şi-au făcut propriile oase. Chiar am o cultură nouă de explorat. O societatea întreagă – artă, religie, obiceiuri, interacţiunea sexelor…*

Perspectiva îl încântă într-atât că, pentru o clipă, până şi sfârşitul lumii i se păru neînsemnat prin comparaţie. Trebui să-şi reamintească să rămână alert. Mai întâi trebuia să le cerceteze religia, celelalte veneau după aceea.

— Kandra, cine eşti? Şi ale cui oase le porţi?

— Veţi fi surprinşi, cred, zise Sazed cât de blând fu în stare. Fiindcă nu sunt din neamul kandra. Numele-mi este Sazed, Păstrător din Terris, şi am fost trimis să vorbesc cu Prima Generaţie.

Amândouă străjile kandra tresăriră uimite.

— Nu trebuie să-mi daţi voie să trec, spuse Sazed. Fireşte, dacă nu mă primiţi în Patria voastră, va trebui să plec şi să spun lumii întregi unde se află…

Paznicii se întoarseră unul spre altul.

— Vino cu noi, zise în cele din urmă unul.

CAPITOLUL 67

Kolosşii, totodată, aveau şi prea puţine şanse de a se elibera. Patru piroane şi capacitate mentală scăzută – destul de uşor de dominat. Doar învolburarea sângelui îi făcea să capete o formă oarecare de autonomie.

Cele patru piroane uşurau şi sarcina allomanţilor de a-i controla. În timpul nostru, arderea de duraluminiu şi Împingerea erau necesare pentru stăpânirea unui kandra. Kolosşii, însă, puteau fi capturaţi cu ajutorul unei Împingeri normale executate cu hotărâre, mai ales când erau cuprinşi de pofta de sânge.

Elend şi Vin stăteau sus, cocoţaţi pe fortificaţiile oraşului Fadrex. Lespedea de piatră găzduise cândva pălălăile de foc pe care le urmăriseră pe cerul nopţii – vedea urmele înnegrite ale unui asemenea foc chiar în stânga ei.

Se simţea bine aflându-se, din nou, în braţele lui Elend. Căldura lui era o alinare, mai ales când se uita peste oraş, la câmpia pe care o ocupase cândva armata lui Elend. Armia kolosşilor sporea. Se întindea tăcută în cenuşa învolburată de vânt. Erau mii şi mii. În fiecare zi soseau alte creaturi, adunând o forţă copleşitoare.

— De ce nu atacă odată? întrebă Yomen, iritat.

Doar el se mai afla acolo, la punctul de observaţie. Ham şi Cett erau jos, ocupându-se de nevoile armatei. Trebuia să fie gata ca în orice moment să se apere de asaltul kolosşilor.

— Vrea să ne fie limpede că o să ne tăbăcească fundul, zise Vin. *Plus că,* adăugă în sinea ei, *aşteaptă. Aşteaptă ultimul crâmpei de informaţie.*

Unde e atiul?

Îl păcălise pe Năruire. Îşi dovedise sieşi c-o poate face. Însă se simţea încă frustrată. Simţea că-şi petrecuse ultimii ani din viaţă făcând sluj la orice gest de-al lui Năruire. Ori de câte ori se socotise isteaţă, înţeleaptă sau plină de spirit de sacrificiu, nu făcuse decât, acum îşi dădea seama, să-i facă voia. Şi asta o înfuria peste măsură.

Însă ce putea face?

Trebuie să-l conving pe Năruire să se dea în vileag, îşi zise. *Să-l fac să acţioneze, să se arate.*

Pentru o clipă doar, în sala tronului lui Yomen, simţise ceva uimitor. Cu nefireasca putere extrasă din ceţuri, atinsese mintea lui Năruire însuşi – prin Marsh – şi văzuse acolo ceva.

Frică. Şi-o aminti, clară şi pură. În acel moment Năruire se temuse de ea. De aceea fugise Marsh.

Absorbise cumva puterea ceţurilor, apoi o folosise pentru o allomanţie de o putere copleşitoare. O mai făcuse şi altădată, luptând cu Lordul Legiuitor în palatul acestuia. De ce putea trage putere doar în momente întâmplătoare, imprevizibile? Voise s-o folosească împotriva lui Zane, dar nu izbutise. Încercase de zece ori în ultimele zile, cum încercase şi în zilele de după moartea Lordului Legiuitor. Nu izbutise să declanşeze niciun pic din acea putere.

Izbi ca un tunet.

Un cutremur imens, copleşitor zgudui pământul. Platformele de piatră din jurul Fadrexului se rupseră, câteva se prăbuşiră. Vin se ţinu pe picioare, însă doar cu ajutorul fludorului, şi abia apucă să-l tragă pe Yomen, pe cale să se prăbuşească de pe platformă, de sutana de obligator, salvându-l. Elend o prinse de braţe, sprijinind-o cât timp cutremurul neaşteptat clătină pământul. În oraş câteva clădiri se prăbuşiră.

Apoi totul se potoli. Vin răsufla greu, cu fruntea udă de sudoare, ţinându-l bine de sutană pe Yomen. Îi aruncă o privire lui Elend.

— Ăsta a fost mult mai rău decât cele de dinainte, zise el, blestemând în şoaptă.

— Suntem blestemaţi, zise moale Yomen, străduindu-se să se ridice în picioare. Dacă sunt adevărate lucrurile pe care le ziceţi, atunci nu doar că Lordul Legiuitor a murit, dar fiinţa pe care a înfruntat-o o viaţă întreagă a sosit acum ca să distrugă lumea.

— Am supravieţuit până acum, zise cu hotărâre Elend. Şi vom mai îndura şi altele. Cutremurele ne fac rău, dar fac rău şi kolosşilor – uitaţi-vă şi veţi vedea că unii au fost striviţi de stâncile căzute. Dacă lucrurile se strică pe-aici, ne putem retrage în grotă.

— Şi acolo vom putea suporta cutremure ca acesta? întrebă Yomen.

— Mai bine decât în clădiri. Nu au fost construite să reziste la cutremure, dar dacă îl ştiu pe Lordul Legiuitor, pot spune că a anticipat cutremurele, iar peşterile le-a ales rezistente, capabile să îndure.

Yomen păru mai liniştit după aceste cuvinte, însă Vin zâmbi. Nu din cauza celor zise de Elend, ci din pricina felului în care vorbise. Părea încrezător, într-un fel cum nu-l mai văzuse. Avea acelaşi aer idealist pe care-l arătase cândva la curte, tânăr fiind – însă avea şi duritatea unui bărbat ce-şi călăuzise poporul la luptă.

Găsise, în sfârşit, echilibrul. Şi, ciudat lucru, echilibrul acesta apăruse din hotărârea sa de a se retrage.

— Dar are totuşi dreptate, Vin, zise pe un ton mai blând Elend.

Trebuie să ne gândim la pasul următor. Năruire, e limpede, a avut de gând să ne înfrângă aici, dar a fost împins înapoi, cel puţin pentru un timp. Acum ce urmează?

Trebuie să-l păcălim, îşi zise ea. *Poate… dacă am folosi aceeaşi strategie pe care a folosit-o cu mine Yomen?*

Cugetă puţin la acest gând. Ridică mâna şi-şi frecă între degete cercelul. Fusese străbat de „călătoria" prin ţeasta lui Marsh, fireşte, însă îi venise uşor să pună un fierar să-i redea forma iniţială.

Întâia oară când se întâlnise cu Yomen, acesta îi înapoiase cercelul. Ciudat, să dai metal, în acest fel, unei Allomante. Şi totuşi, într-un mediu controlat, fusese iscusit. Reuşise s-o testeze şi să-şi dea seama dacă mai are metal ascuns – şi păstrându-şi avantajul de a putea arde atiu, fiind în orice clipă în stare să se apere.

Fusese, apoi, în stare s-o facă să-şi dezvăluie intenţiile, s-o lase să atace şi să arate ce plănuia, pentru a putea transforma asta într-o situaţie controlată de el. Ar fi putut să facă şi ea la fel cu Năruire?

Gândul acesta se amesteca cu un altul. În cele două ocazii când ceţurile o ajutaseră, veniseră în momente de disperare pură. De parcă răspunseseră nevoii ei. Era, aşadar, o cale de a se pune în situaţii în care nevoia părea chiar mai mare decât înainte? Nădejdea era slabă, însă – dacă adăuga şi dorinţa de a-i forţa mâna lui Năruire – în minte i se alcătuia un plan.

Să se pună în primejdie. Să-l facă pe Năruire să-şi trimită Inchizitorii, s-o pună într-o situaţie în care ceţurile să fie *nevoite* s-o ajute. Dacă asta nu mergea, poate izbutea să-l facă pe Năruire să-şi joace atuurile sau să declanşeze capcanele ascunse pe care le aşezase pentru ea.

Era nespus de riscant, însă simţea că nu mai are mult timp. Năruire avea să triumfe curând – foarte curând – dacă nu făcea *ceva.* Şi doar la asta se putea gândi. Dar cum s-o facă fără să-i explice lui Elend? Nu putea vorbi despre plan, dacă nu voia să-şi dezvăluie intenţiile lui Năruire.

Ridică privirea spre Elend, un bărbat pe care părea să-l cunoască mai bine decât se cunoştea pe ea însăşi. Nu trebuise să-i spună că izbutise să împace cele două jumătăţi ale sinelui său; izbutise să-şi dea seama doar uitându-se la el. Cu o asemenea persoană chiar trebuia să vorbească despre planurile sale? Poate…

— Elend, zise, cred că e o singură cale de a salva acest oraş.

— Şi anume? zise el cu voce domoală.

— Trebuie să mă duc *să-l iau.*

Elend se încruntă, apoi deschise gura. Îl privi în ochi, sperând. Elend se opri un moment înainte să vorbească.

— Atiul…? ghici el.

Vin zâmbi.

— Da. Năruire ştie că-l avem. O să-l găsească chiar dacă nu-l folosim. Dar dacă-l aducem aici, putem măcar să luptăm.

— Ar fi mai în siguranţă oricum, zise tărăgănat Elend, cu nedumerire în ochi însă încrezându-se în ea. Prefer să am o armată între bogăţia aceea şi duşmanii noştri. Poate reuşim să mituim cu el nişte căpetenii de prin partea locului, să ne ajute.

Lui Vin i se părea o păcăleală nu tocmai demnă de crezare, însă ştia că e din pricină că vedea nedumerirea lui Elend, îi putea citi minciunile în priviri. Îl înţelegea, după cum şi el o înţelegea. Era o înţelegere care avea nevoie de dragoste.

Şi bănuia că Năruire n-ar fi fost nicicând în stare să înţeleagă asta.

— Trebuie să pornesc, atunci, zise strângându-l la piept, cu ochii închişi.

— Ştiu.

Îl mai ţinu câteva clipe lipit de ea, simţind cum cenuşa cade împrejur, cum îi atinge pielea şi obrajii. Simţind inima lui Elend sub ureche. Înălţă capul şi-l sărută. Se desprinse din îmbrăţişare în cele din urmă şi-şi verifică metalele. Îi întâlni ochii iar el înclină bărbia aprobator, aşa că Vin sări, pornind prin oraş să adune potcoave.

Câteva momente mai târziu, ţâşnea prin aer către Luthadel, cu un vârtej de metal împrejur. Elend rămase tăcut, pe platforma de piatră, privind-o cum pleacă.

Acum, îşi zise cu gândul la Năruire, care, o ştia bine, n-o scăpa din ochi cu toate că nu i se mai înfăţişase de când îşi trăsese puterea din ceţuri. *Să ne jucăm de-a prinselea, eu şi cu tine.*

CAPITOLUL 68

Când Lordul Legiuitor le-a făcut cunoscut planul său prietenilor feruchimişti – planul de a-i transforma în năluci de ceaţă – i-a pus să vorbească în numele întregului ţinut al feruchimiştilor. Deşi pe prietenii săi i-a schimbat în kandra, pentru a le reface minţile şi amintirile, ceilalţi au rămas năluci de ceaţă lipsite de minte. Acestea au zămislit, au trăit şi au murit, devenind o rasă în sine. Din copiii aceştia ai nălucilor de la început a făurit următoarele generaţii de kandra.

Însă până şi zeii pot face greşeli, am învăţat asta. Rashek, Lordul Legiuitor, a socotit că-i transformase pe toţi feruchimiştii aflaţi în viaţă în năluci de ceaţă. Nu s-a gândit însă la moştenirea genetică rămasă în ceilalţi oameni din Terris, pe care îi lăsase în viaţă. Aşa că au continuat să se nască feruchimişti, chiar dacă doar arareori.

Această scăpare l-a costat mult, dar a adus şi mai mult lumii.

Sazed păşea cuprins de încântare, călăuzit de străji. Vedea kandra după kandra, fiecare într-un trup mai interesant decât cei de dinainte. Unii erau înalţi şi subţiri, cu oase făcute din lemn alb. Alţii solizi, cu oase mai groase decât ale oricărui om. Cu toţii, de obicei, se menţineau în cadrul formelor umane.

Au fost oameni cândva, îşi aminti. *Sau, cel puţin, strămoşii lor au fost.*

Peşterile din jurul lor păreau vechi. Potecile erau netezite, şi cu toate că nu existau adevărate „clădiri", trecu pe lângă numeroase grote mai mici, la ale căror deschizături atârnau draperii de diferite feluri. Tot ce se găsea acolo lăsa impresia unor lucruri minunat meşteşugite, de la stâlpii sculptaţi ce susţineau pietrele lucitoare la chiar oasele celor din jurul său. Nu se găseau decoraţiunile detaliate ale unui conac nobiliar; nu existau modele, frunze sau proeminenţe săpate în piatră sau în oase. Lucrurile erau frumos netezite, rotunjite sau acoperite cu linii şi forme simple.

Kandra păreau să se teamă de el. Era o experienţă bizară pentru Sazed. În viaţă fusese multe: rebel, servitor, prieten, cărturar, însă niciodată nu pricinuise frică. Kandra se fereau pe după colţuri şi se uitau de acolo, speriaţi. Alţii, peste poate de uimiţi, îl urmăreau cum trece. Era limpede că vestea sosirii sale se răspândise iute, altminteri l-ar fi socotit un kandra ce purta oase de om.

Străjile îl conduseră spre o uşă de oţel vârâtă într-un zid mare de piatră. Unul dintre ei intră, celălalt rămase cu ochii pe Sazed. Terrisianul

observă aşchii de metal sclipind în umerii kandra. Păreau să fie piroane, câte unul în fiecare umăr.

Mai mici decât ale Inchizitorilor, îşi zise. *Dar foarte eficiente totuşi. Interesant.*

— Ce-ai face dacă aş da să fug? întrebă Sazed.

Kandra tresări.

— Ăă…

— Pot presupune, din ezitarea ta, că eşti încă oprit să răneşti, ori să ucizi un om? întrebă Sazed.

— Respectăm Prima Învoială.

— Ah, spuse Sazed. Foarte interesant. Şi cu cine aţi făcut Prima Învoială?

— Cu Tatăl.

— Lordul Legiuitor?

Kandra încuviinţă.

— El, din păcate, e mort cu adevărat. Învoiala voastră, prin urmare, nu mai este valabilă?

— Nu ştiu, zise kandra ferindu-şi privirea.

Deci, cugetă Sazed, *nu toţi au personalităţi atât de proeminente precum TenSoon. Chiar şi când a făcut-o pe copoiul mi s-a părut foarte pătimaş.*

Celălalt soldat reveni.

— Vino cu mine!

Îl călăuziră pe Sazed pe uşile deschise de metal. Încăperea de dincolo avea un piedestal mare de metal, înalt de un metru. Străjile nu păşiră pe el, ci îl duseră pe Sazed către un loc din faţa unui grup de pupitre de piatră. Multe dintre pupitre erau goale, deşi în spatele a două dintre ele se aflau kandra cu oase scânteietoare. Creaturile acestea erau înalte – sau foloseau oase lungi – şi cu trăsături bine conturate.

Aristocraţi, îşi zise Sazed. Această clasă de persoane i se părea uşor de identificat, indiferent din ce cultură ar fi făcut parte – sau specie.

Paznicii lui Sazed îi făcură semn să vină înaintea alcovurilor. Sazed le ignoră gesturile şi începu să se învârtă prin încăpere. Cum se aşteptase, gărzile nu ştiură ce să facă – îl urmară, dar se abţinură să pună mâna pe el.

— Întreaga sală e înconjurată cu plăci de metal, observă Sazed. Sunt ornamentale sau au vreo funcţie anume?

— Noi punem întrebările, terrisianule, zise unul dintre aristocraţii kandra.

Sazed se opri şi se întoarse spre ei.

— Nu, zise. Nu veţi face asta. Eu sunt Sazed, Păstrător din Terris. Însă printre ai voştri am un alt nume. Sunt Sfântul Vestitor.

Celălalt conducător kandra pufni.

— Ce ştie despre asemenea lucruri un străin?

— Străin? Ar trebui, mai bine, să vă învăţaţi scripturile, zise şi înaintă spre ei. Sunt din Terris ca şi voi. Da, vă cunosc originile. Ştiu cum aţi fost creaţi – şi ştiu ce moştenire duceţi cu voi.

Se opri înaintea pupitrelor lor.

— Vă vestesc că am descoperit Eroul. Am trăit cu ea, am muncit cu ea şi am avut-o sub ochi. I-am înmânat eu însumi suliţa cu care l-a ucis pe Lordul Legiuitor. Am văzut-o covârşind regi, am văzut-o copleşind armate de oameni şi de kolosşi. Am venit să vă vestesc asta, ca să vă puteţi pregăti.

Se opri, privindu-i, apoi adăugă:

— Fiindcă sfârşitul a venit.

Cei doi kandra rămaseră tăcuţi câteva clipe.

— Adu-i pe ceilalţi, zise până la urmă unul, cu voce tremurătoare.

Sazed zâmbi. În vreme ce unul dintre gardieni dădea fuga, Sazed se întoarse spre al doilea soldat.

— Îmi va trebui o masă şi un scaun, rogu-te. Şi ceva cu care să scriu.

Totul era pregătit câteva minute mai târziu. Kandra sporiseră la număr, de la patru la peste douăzeci – dintre care doisprezece erau din soiul aristocrat, cu oase scânteietoare. Nişte aghiotanţi aşezaseră o masă mică pentru Sazed, la care se aşeză, în vreme ce nobilii kandra vorbeau între ei, cu şoapte neliniştite.

Cu grijă, Sazed îşi aşeză bocceaua pe masă şi începu să-şi scoată metalminţile. Inele mici, cercei şi mai mici, apoi brăţări mari începură să acopere suprafaţa mesei. Îşi suflecă mânecile, apoi îşi trase pe braţe cupruminţile – două brăţări mari pe braţe, apoi două pe antebraţe. În cele din urmă, scoase din desagă cartea cea mare şi o puse pe masă. Nişte kandra se apropiară, ducând foi subţiri de metal. Sazed se uită curios la ele, în vreme ce-i erau aşezate în faţă împreună cu ceva ce părea a fi un condei de oţel, capabil să lase urme în metalul moale, de scris. Servitorii kandra făcură plecăciuni şi se retraseră.

Excelent, îşi zise Sazed apucând condeiul şi dregându-şi vocea. Conducătorii kandra se întoarseră spre el.

— Presupun, zise Sazed, că sunteţi Prima Generaţie?

— Suntem A Doua Generaţie, terrisianule, zise unul dintre kandra.

— Atunci îmi cer iertare că v-am risipit timpul. Unde sunt mai-marii voştri?

Kandra care părea şeful pufni.

— Crezi că ne-ai şi supus doar fiindcă ai fost în stare să ne aduni laolaltă? Nu văd de ce ai vorbi cu Prima Generaţie, chiar dacă blasfemiile-ţi sunt destul de precise.

Sazed ridică o sprânceană.

— Blasfemii?

— Nu eşti tu Vestitorul, zise kandra. Acesta nu este sfârşitul.

— Ai văzut cenuşa de-afară? Sau v-a astupat atât de bine intrarea în peşteri că nimeni nu mai poate scăpa ca să vadă că lumea se destramă?

— Am trăit vreme lungă, terrisianule, zise un alt kandra. Am văzut vremuri în care cenuşa cădea mai deasă.

— Aşa? făcu Sazed. Şi poate l-aţi mai văzut şi pe Lordul Legiuitor murind?

Unii dintre kandra se foiră, stingheriţi, deşi cel de la conducere clătină din cap.

— TenSoon te-a trimis?

— Aşa este, recunoscu Sazed.

— Nu poţi spune altceva decât a spus şi el, zise Kandra. De ce ar crede că tu – un străin – ne-ai putea convinge, dacă el n-a izbutit?

— Poate fiindcă a înţeles ceva despre mine, spuse Sazed bătând în carte cu condeiul. Cunoşti căile Păstrătorilor, kandra?

— Mă numesc KanPaar, zise kandra. Şi da, înţeleg ce fac Păstrătorii – sau mai degrabă ce făceau, înainte ca Tatăl să fie ucis.

— Atunci, continuă Sazed, ştiţi poate că fiecare Păstrător are o zonă în care e specializat. Intenţia era ca, atunci când Lordul Legiuitor avea să se prăbuşească în cele din urmă, să avem deja specialişti care să transmită poporului cunoaşterea noastră.

— Da, zise KanPaar.

— Ei bine, spuse Sazed trecându-şi degetele peste coperta cărţii, specialitatea mea era religia. Ştii câte religii erau înainte de Înălţarea Lordului Legiuitor?

— Nu ştiu. Sute.

— Am înregistrat în arhive cinci sute şaizeci şi trei. Deşi aici sunt incluse şi diferite secte ale aceloraşi religii. La o numărătoare mai strictă au ieşit în jur de trei sute.

— Şi?

— Ştii câte dintre acestea au supravieţuit până azi?

— Niciuna?

— Una, spuse Sazed ridicând un deget. A voastră. Religia din Terris. Crezi că-i o întâmplare că religia urmată de voi există încă, şi că

prevesteşte chiar ziua aceasta?

KanPaar pufni dispreţuitor.

— Nu spui nimic nou. Deci religia mea e reală şi altele sunt minciuni. Ce explică asta?

— Că ar trebui să-i asculţi pe cei de aceeaşi credinţă cu tine care-ţi aduc avertismente, zise şi începu să frunzărească tomul. Aş crede, cel puţin, că te-ar putea interesa această carte, ce conţine toate informaţiile despre Eroul Evurilor pe care am izbutit să le descopăr. De vreme ce ştiam puţin despre adevărata credinţă a Terrisului a trebuit să-mi iau informaţiile din relatări indirecte – legende, basme şi texte scrise între timp. Numai că mare parte din texte au fost schimbate de Năruire când încerca să-l convingă pe Erou să viziteze Fântâna Înălţării şi să-l elibereze. Aşa că izvoarele istorice sunt alterate şi mânjite de atingerea lui.

— De ce mi-ar păsa mie? întrebă KanPaar. Tocmai mi-ai spus că ceea ce ştii e pervertit şi fără folos.

— Fără folos? Nu, nu e deloc aşa. Alterat, da. Schimbat de Năruire. Prietene, am aici un tom plin cu minciunile lui Năruire. Tu ai o minte în care se află adevărurile originare. Separat, cunoaştem foarte puţine. Dar, dacă am sta să *comparăm* – să descoperim întocmai unde Năruire a schimbat vorbele – nu ne-ar spune asta exact ce plănuieşte? În cel mai rău caz ne-ar spune pe ce anume nu a vrut să ne concentrăm, cred.

Încăperea se cufundă în tăcere.

— Ei bine, zise într-un târziu KanPaar, eu…

— E suficient, KanPaar, rosti o voce.

Sazed aplecă într-o parte capul. Vocea nu se auzise dinspre niciunul dintre cei aflaţi după piedestal. Sazed se uită prin întreaga încăpere, încercând să descopere cine vorbise.

— Puteţi pleca, Secunzilor, zise o altă voce.

Unul dintre Secunzi icni:

— Să plecăm? Să vă lăsăm cu acesta, un străin?

— Un descendent, zise o voce. Un Lume-aducător. Îl vom asculta.

— Lăsaţi-ne, zise încă o voce.

Sazed rămase aşezat, ridicând din sprâncene, în vreme ce A Doua Generaţie – arătând zguduiţi bine – îşi lăsau pupitrele şi ieşeau fără zarvă. O pereche de străjeri închiseră uşile, blocând vederea acelor kandra care se uitaseră de afară. Sazed rămase singur în încăpere cu fantomele care vorbiseră.

Auzi un scrâşnet. Răsună prin camera tapetată cu oţel, apoi o uşă se deschise în fundul sălii. De acolo ieşiră cei ce trebuiau să fie Prima

Generaţie. Arătau… bătrâni. Carnea de kandra le atârna de-a dreptul, ca un muşchi de copac translucid prelingându-se peste nişte ramuri osoase. Erau gheboşaţi, părând mai vârstnici decât alţi kandra pe care-i văzuse, şi înaintau mai degrabă târându-şi picioarele decât păşind.

Purtau robe simple, fără mâneci, însă veşmintele păreau ciudate pe aceste fiinţe. Pe lângă asta, pe sub pielea translucidă, Sazed văzu că au schelete albe, normale.

— Oase de om? întrebă când vârstnicele creaturi înaintară, sprijinite în toiege.

— Propriile noastre oase, spuse unul, rostind cuvintele cu o voce trudită, aproape ca o şoaptă. N-am avut puterea sau ştiinţa să ne alcătuim Trupuri Adevărate când a început totul şi ne-am luat deci oasele noastre înapoi, date de Lordul Legiuitor.

Prima Generaţie părea compusă din doar zece membri. Se aşezară pe bănci. Şi, din respect, Sazed îşi mută masa ca să poată sta înaintea lor, ca un prezentator în faţa publicului.

— Acum, zise ridicând condeiul de zgâriat în metal, să începem. Avem multă muncă înainte.

CAPITOLUL 69

Întrebarea rămâne: de unde provin profeţiile originale despre Eroul Evurilor? Ştiu acum că Năruire le-a schimbat, dar nu le-a inventat de la un capăt la altul. Cine a arătat primul că un Erou va veni, unul ce va fi ca un împărat pentru toată omenirea dar va fi respins chiar de poporul său? Cine a zis pentru întâia oară că acesta va duce în braţele sale greutatea lumii întregi şi că va reface ceea ce a fost stricat?

Şi cine a decis să folosească pronumele neutru, ca să nu se ştie dacă Eroul va fi o femeie sau un bărbat?

Marsh îngenunche într-un morman de cenuşă, urându-se pe sine şi lumea întreagă. Cenuşa cădea neîncetat, oprindu-i-se pe spinare, acoperindu-l, şi totuşi nu se mişcă.

Fusese dat deoparte, i se ceruse să stea şi să aştepte. Ca o unealtă uitată prin curte, acoperită treptat de zăpadă.

Am fost acolo. Cu Vin. Şi totuşi… n-am putut să vorbesc cu ea. Nu i-am putut spune nimic.

Mai rău… nici nu dorise. Pe parcursul întregii discuţii cu ea, trupul şi mintea îi fuseseră pe deplin stăpânite de Năruire. Marsh nu fusese în stare să reziste, nu izbutise să facă nimic ca s-o lase pe Vin să-l ucidă.

Cu excepţia unui moment. Un moment spre sfârşit, când aproape că-l luase în stăpânire. Un moment în care văzuse ceva înăuntrul stăpânului său – zeului său, *sinelui* său – ce-i dăduse speranţă.

Fiindcă, în momentul acela, Năruire se temuse de ea.

Şi apoi îl silise pe Marsh să fugă, lăsându-şi în urmă armata de kolosşi – cea pe care i se poruncise s-o lase lui Elend Venture s-o aducă la Fadrex. Cea pe care Năruire i-o luase înapoi.

Şi acum Marsh aştepta în cenuşă.

Ce rost are? îşi zise. Stăpânul său voia ceva… îi trebuia ceva… şi se temea de Vin. Aceste două lucruri îi dădeau nădejde lui Marsh, dar ce putea face? Chiar şi în clipele de slăbiciune ale lui Năruire nu reuşise să iasă de sub stăpânirea lui.

Planul lui Marsh – să aştepte, ţinându-şi ascunsă părticica rebelă până în momentul potrivit, apoi să-şi scoată pironul din spinare şi să se omoare – părea tot mai nebunesc. Cum putea spera să se elibereze, fie şi doar atât de puţin?

Ridică-te.

Porunca sosi fără cuvinte, însă Marsh răspunse de îndată. Şi Năruire se întorsese, controlându-i trupul. Cu efort, Marsh îşi păstră un pic de

control asupra minţii, dar asta doar fiindcă Năruire părea neatent. Marsh începu să dea drumul la monezi, să se Împingă în ele, să le folosească şi refolosească în acelaşi fel în care Vin se folosea de potcoave. Potcoavele – cu mult mai mult metal – ar fi fost cu mult mai bune, fiindcă i-ar fi îngăduit să Împingă mai departe. Însă mergeau şi monedele.

Se propulsă spre cerul ce se pregătea de înserare. Aerul roşu era neplăcut de aspru, plin de cenuşă. Marsh privi, încercând să se abţină de la a vedea frumuseţe în distrugere fără a-l alerta pe Năruire că nu era cu totul dominat.

Era dificil.

După ceva timp – după ce noaptea căzuse de mult – Năruire îi porunci lui Marsh să se lase în jos. Coborî iute, cu sutana fâlfâind, şi poposi pe un deluşor. Cenuşa îi ajungea până la brâu, şi probabil stătea pe încă vreun metru de cenuşă bătătorită.

Mai încolo, pe pantă, o siluetă singuratică îşi croia cu hotărâre drum prin cenuşă. Bărbatul avea o boccea şi ducea de frâu un cal extenuat.

Cine e? îşi zise Marsh, uitându-se mai bine. Bărbatul aducea a soldat, avea fălci pătrate şi capul cu păr rărit, iar pe faţă i se vedea o barbă nerasă de câteva zile. Oricine ar fi fost, dârzenia sa era impresionantă. Puţini ar fi înfruntat ceţurile – dar bărbatul nu doar că umbla printre ele, ci îşi şi deschidea drum prin cenuşa ce-i venea până la piept. Uniforma bărbatului era mânjită cu negru, la fel ca şi pielea sa.

Întunecat… cenuşiu.

Frumos.

Marsh se propulsă de pe vârful dealului, năpustindu-se prin ceaţă şi cenuşă cu o Oţelîmpingere. Cel aflat mai jos, pe pantă, îl auzi probabil cum vine, fiindcă se răsuci, dând să pună mâna pe sabia de la centură.

Marsh nimeri pe spinarea calului. Creatura necheză şi se ridică pe picioarele din spate, iar Marsh sări, punând un picior pe botul calului, săltând peste capul animalului şi aterizând în cenuşă. Soldatul făcuse cărare până acolo, iar lui Marsh i se păru că priveşte pe un coridor negru, strâmt.

Bărbatul îşi trase sabia. Calul necheză agitat, călcând în copite cenuşa.

Marsh zâmbi şi scoase o secure de obsidian din teaca de la şold. Soldatul dădu să se retragă, să facă loc în cenuşă pentru o luptă. Marsh văzu îngrijorarea din ochii săi, aşteptarea înfricoşată.

Calul necheză iar. Marsh se răsuci pe loc şi-i seceră picioarele din faţă, făcând animalul să ţipe de durere. În spatele lui, soldatul se mişcă. Şi – uimitor – în loc să fugă, atacă.

Bărbatul îşi abătu sabia asupra spinării lui Marsh. Arma lovi un piron, făcându-l să se mişte, dar nu i-l scoase. Marsh se întoarse, zâmbind, şi deschise o metalminte cu vindecare ca să-l ajute să rămână în picioare.

Bărbatul nu stătea pe loc; încerca să ajungă la spinarea lui Marsh, încercând, era limpede, să-i scoată pironul din spate. Marsh arse fludor şi i se feri din cale, trăgându-i arma din mână.

Trebuia să-l las să mă apuce… îi zise părticica de conştiinţă, zbătându-se zadarnic.

Marsh izbi către capul omului, cu intenţia de a i-l reteza cu o lovitură de secure, însă soldatul se rostogoli prin cenuşă, trăgând din cizmă un pumnal şi împungând, cu intenţia de a-l străpunge pe Marsh. O mişcare iscusită, care l-ar fi lungit la pământ pe Marsh, cu puteri vindecătoare sau ba.

Însă Marsh deschise un depozit feruchimic de viteză. Şi dintr-odată se mişcă de câteva ori mai iute decât o persoană normală, aşa că evită cu uşurinţă lovitura şi-l izbi, la rândul său, pe soldat cu piciorul în piept.

Bărbatul gemu; coastele îi pocniră. Se prăbuşi în cenuşă, rostogolindu-se şi tuşind, cu sânge pe buze. Se opri apoi, acoperit cu cenuşă. Cu un gest chinuit, duse mâna la buzunar.

Încă un pumnal? îşi zise Marsh.

Însă omul scoase o foaie împăturită. Metal?

Marsh se simţi cuprins de o dorinţă bruscă şi copleşitoare de a pune mâna pe foaia aceea de metal. Soldatul încercă să o mototolească, să-i distrugă conţinutul, însă Marsh, cu un urlet, îşi coborî securea şi reteză cu totul mâna bărbatului. Marsh ridică securea din nou, şi de data asta tăie capul soldatului.

Nu se opri însă; fierbinţeala sângelui îl făcu să înfigă iarăşi şi iarăşi în trupul neînsufleţit lama securii. În fundul minţii îl simţea pe Năruire, extaziat de moarte – dar simţea şi frustrare. Năruire încercă să-l oprească, să-l facă să ia foaia de metal, însă, cuprins de turbare, Marsh nu putea fi controlat. Întocmai ca şi kolosşii.

Nu putea fi controlat… Asta e…

Îngheţă. Năruire îl stăpânea iarăşi. Marsh clătină din cap, cu sângele bărbatului prelingându-i-se pe obraji, scurgându-i-se de pe bărbie. Se întoarse şi aruncă o privire spre calul muribund, ce necheza îndurerat în noaptea pustie. Marsh se ridică în picioare şi apucă braţul desprins de trup al soldatului, scoţându-i din pumn foaia de metal pe care acesta încercase s-o distrugă cu ultimele puteri.

Citeşte-o!

Cuvintele erau limpezi în mintea lui Marsh. Arareori se ostenea Năruire să i se adreseze – mai degrabă îl folosea ca pe o marionetă.

Citeşte cu voce tare!

Marsh se încruntă, despăturind alene scrisoarea, încercând să-şi dea timp ca să cugete. De ce avea nevoie Năruire să i se citească? Nu cumva… nu cunoştea slovele? Dar n-avea nicio noimă. Creatura fusese în stare să schimbe cuvintele din cărţi.

Era în stare să citească. Atunci, oare metalul îl oprea pe Năruire?

Desfăcuse foaia de metal. Pe ea, într-adevăr, erau săpate cuvinte. Marsh încercă să nu le citească. Tânjea, de fapt, să ia securea, pe care-o lepădase udă de sânge în cenuşă, şi să se sinucidă. Însă nu izbuti. N-avea destulă libertate nici măcar pentru a lăsa scrisoarea din mână. Năruire Împinse şi Trase, manipulând emoţiile lui Marsh până ce…

Da. De ce să nu fie de acord, până la urmă? De ce să se sfădească cu zeul lui, stăpânul lui, sinele lui? Marsh ridică foaia, arzând cositor ca să-i vadă mai bine cuprinsul în întuneric.

— Vin, citi: „Mintea mi-e înceţoşată. O parte din mine se întreabă ce mai este real pe lume. Dar ceva pare să mă îmboldească necontenit. Trebuie să-ţi spun ceva. Nu ştiu dacă va conta, însă tot trebuie să-ţi spun. Lucrul împotriva căruia luptăm este real. L-am văzut. A încercat să mă distrugă printr-o metodă la care nu m-am aşteptat. Metal. O aşchie de metal care mi-a străpuns trupul. A reuşit, în acest chip, să-mi sucească minţile. Nu m-am putut controla cu totul, cum controlezi tu kolosşii, dar a făcut ceva asemănător, cred. Poate că aşchia de metal n-a fost îndeajuns de mare. Nu ştiu. În orice caz, mi s-a arătat, luând chipul lui Kelsier. Acelaşi lucru a făcut şi cu regele de-aici, din Urteau. Fiinţa asta e deşteaptă. E subtilă. Ai grijă, Vin. Să nu ai încredere în nimeni străpuns de metal. Chiar şi o bucăţică poate corupe un om.

Fantomă."

Marsh, din nou controlat cu totul de Năruire, mototoli metalul până ce semnele de pe el ajunseră de necitit. Apoi aruncă ghemotocul în aer şi-l folosi ca punct de sprijin pentru a se Împinge prin aer. Către Luthadel.

Lăsă cadavrul omului, pe cel al calului şi mesajul să zacă moarte în cenuşă, îngropate încetişor de cenuşă.

Ca nişte unelte lăsate de izbelişte.

CAPITOLUL 70

Quellion, din câte înţeleg, şi-a vârât singur pironul. Omul n-a fost niciodată întreg la minte. Zelul său întru imitarea lui Kelsier şi întru uciderea nobilimii a fost sporit de Năruire, însă aceste impulsuri Quellion le avea deja. Paranoia sa înflăcărată se învecina uneori cu nebunia, iar Năruire fusese în stare să-l amăgească în a se străpunge de bunăvoie cu pironul acela.

Pironul era de bronz, făurit dintr-unul dintre primii allomanţi pe care-i capturase. Ţepuşa aceea l-a făcut Căutător, şi astfel a avut o cale în plus de a găsi şi şantaja atâţia allomanţi în timpul domniei sale în Urteau.

Ce vreau să subliniez este că indivizii cu personalităţi mai puţin stabile erau mai sensibili la influenţele lui Năruire, chiar şi dacă nu aveau piroane în ei. Astfel, se pare, s-a ales şi Zane cu pironul său.

— Tot nu văd la ce bun, zise Yomen păşind alături de Elend pe lângă poarta Fadrexului.

Elend ignoră comentariul şi salută cu un gest al mâinii un grup de soldaţi. Lângă alt grup se opri – nu erau de-ai săi, ci de-ai lui Yomen – şi le inspectă armele. Le spuse câteva vorbe de îmbărbătare şi porniră mai departe. Yomen observa în tăcere totul, păşind alături de Elend ca un egal, nu ca un rege luat în captivitate.

Armistiţiul lor nu fusese uşor de înfăptuit, însă marea de kolosşi de afară era o motivaţie mai mult decât suficientă pentru a-i determina să se alieze. Elend avea armata mai mare, dar nu cu mult – şi numărul duşmanilor sporea neîncetat, odată cu apariţia tot mai multor kolosşi.

— Ar trebui să ne ocupăm de chestiunea igienizării, continuă Yomen odată ce ieşiră din raza auditivă a soldaţilor. O armată există pe baza a două principii: sănătate şi hrană. Furnizează lucrurile acestea două şi vei fi victorios.

Elend zâmbi, recunoscând trimiterea. *Arta Aprovizionării,* de Trentison. Cu câţiva ani în urmă ar fi fost de acord cu Yomen şi şi-ar fi petrecut probabil după-amiaza discutând cu el, la palat, despre filosofia cârmuirii. Însă în ultimii ani Elend învăţase lucruri pe care n-ar fi putut nicicum să le afle din studiile sale.

Din păcate, asta însemna că nu i le putea explica lui Yomen – nu în momentul acela. Aşa că, în loc de asta, arătă cu bărbia spre lungul străzii. Obligatorul se raporta pragmatic la aproape orice problemă care trebuia rezolvată iute şi direct. Era deştept, cu toată înclinaţia spre

judecăţi pripite.

În vreme ce mergeau, Elend avea grijă să fie atent la soldaţii – în serviciu sau nu – de pe străzi. Le răspundea la salut, îi privea în ochi. Mulţi lucrau ca să repare pagubele produse de cutremurele din ce în ce mai puternice. Poate că i se părea doar, însă avea impresia că după ce trecea, soldaţii păşeau un pic mai ţanţoş.

Yomen părea cam nemulţumit de ce făcea Elend. Obligatorul purta încă sutana rangului său, la care se adăuga mărgeluşa de atiu pe care-o folosea ca să-şi arate poziţia de cârmuitor. Tatuajele de pe fruntea sa aproape că păreau să şerpuiască spre bobita aceea, de parcă ar fi fost făcute cu această intenţie.

— Nu ştii prea multe despre condusul soldaţilor, aşa-i, Yomen? zise Elend.

Obligatorul ridică o sprânceană.

— Ştiu mai multe decât vei şti tu vreodată despre tactici, coloane de aprovizionare şi mutarea armatelor între puncte anume.

— A? zise Elend cu glas voios. Ai citit deci *Armate în mişcare* de Bennitson?

„Mutarea între puncte anume" îl dăduse de gol pe obligator.

Yomen se încruntă şi mai tare.

— Un lucru pe care noi, cărturarii, avem tendinţa de a-l uita, Yomen, este impactul pe care *simţămintele* le pot avea într-o bătălie. Nu-i vorba doar de mâncare, încălţăminte şi apă curată, oricât ar fi acestea de trebuitoare. E vorba de nădejde, curaj şi dorinţă de a trăi. Soldaţii au nevoie să ştie că acela care-i conduce se va afla în luptă – dacă nu pentru a ucide duşmani, cel puţin pentru a dirigui în persoană bătălia din spatele frontului. Nu se putea gândi la el ca la o forţă abstractă dintr-un turn de pe undeva, care se uită pe-un geam, cugetând la abisurile universului.

Yomen tăcu; se plimbau acum pe străzi care, cu toate că fuseseră curăţate de cenuşă, aveau un aspect pustiit. Mare parte dintre oameni se retrăseseră în zona din spate a oraşului, unde kolosşii, dacă pătrundeau, aveau să ajungă abia la sfârşit. Îşi puseseră corturi pe-afară, deoarece clădirile nu erau sigure în caz de cutremure.

— Eşti un… om interesant, Elend Venture, zise într-un târziu obligatorul.

— Sunt un om impur, zise Elend.

Yomen ridică sprânceana.

— În alcătuire, nu prin naştere sau temperament, zâmbi Elend. Sunt un amalgam de lucruri care mi-au trebuit: în parte învăţat, rebel, nobil, şi Născut-din-Ceaţă. Uneori nu-mi dau nici eu prea bine seama ce sunt.

Am trecut prin momente grele încercând să fac bucăţile astea să funcţioneze împreună. Şi, tocmai când încep să-mi dau seama cum s-o fac, hop, uite că se termină lumea. A, uite c-am ajuns.

Infirmeria lui Yomen era o clădire a Cultului căreia i se schimbase scopul – lucru care, în opinia lui Elend, arăta că Yomen era dispus să fie flexibil. Clădirile sale religioase nu erau într-atât de sacre pentru el încât să nu recunoască faptul că erau cele mai nimerite pentru îngrijirea bolnavilor şi a răniţilor. Găsiră, în incintă, medici care-i îngrijeau pe supravieţuitorii primei ciocniri cu kolosşii. Yomen se grăbi să vorbească cu birocraţii infirmeriei – era îngrijorat, se pare, de infecţiile de care sufereau oamenii. Elend se îndreptă spre partea ce găzduia cazurile cele mai grave şi începu să viziteze pacienţii, încurajându-i.

Îi venea greu să se uite la soldaţii care avuseseră de suferit din cauza neghiobiei sale. Cum de nu-şi dăduse seama că Năruire putea să-i ia înapoi kolosşii? Doar era logic. Cu toate acestea, Năruire îşi făcuse bine jocul – îl indusese pe Elend în eroare, făcându-l să creadă că Inchizitorii îi controlau pe kolosşi, lăsându-i impresia că se putea bizui pe aceştia.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ataca oraşul cu ei, cum voise el de la început? Năruire ar fi devastat Fadrexul, ar fi măcelărit pe oricine aflat înăuntru, *apoi* ar fi întors kolosşii asupra soldaţilor lui Elend. Acum fortificaţiile apărate de oamenii lui Elend şi Yomen îl stăvileau deocamdată pe Năruire, care se oprise pentru a-şi spori forţele înainte de atac.

Am condamnat la pieire acest oraş, îşi zise Elend, aşezat la căpătâiul unui om care-şi pierduse braţul sub tăişul unui paloş de kolos.

Îl necăjea peste poate. Ştia că luase decizia corectă. Şi, de fapt, prefera să se afle în interiorul oraşului – condamnat aproape cu certitudine – decât afară, asediindu-l şi câştigând lupta. Fiindcă ştia că nu întotdeauna învingătorii au dreptate.

Însă tot nu-şi putea ierta incapacitatea de a-şi proteja oamenii. Şi, cu toate că Yomen cârmuia în Fadrex, Elend îi socotea pe supuşii acestuia tot de-ai săi. Luase tronul Lordului Legiuitor, se numise împărat. Întregul Ultim Imperiu era al său ca să-l aibă în grijă. La ce era bun un conducător care nu putea apăra un singur oraş, darmite un imperiu plin de oraşe?

O tulburare în partea din faţă a infirmeriei îi atrase atenţia. Îşi lăsă deoparte gândurile negre şi-şi luă rămas-bun de la soldat. Se grăbi să ajungă în partea din faţă a spitalului, unde Yomen apăruse deja, să vadă ce era cu zarva aceea. O femeie ţinea un băieţel în braţe, iar copilul tremura fără să se poată stăpâni, cuprins de spasme.

Unul dintre medici se grăbi să ia băiatul.

— Boala-ceţii? întrebă.

Femeia, plânsă, încuviinţă.

— Până azi l-am ţinut în casă. Ştiam eu! Ştiam eu că vrea să mi-l ia! O, vă rog…

Yomen clătină din cap, în vreme ce medicul ducea băiatul către un pat.

— Ar fi trebuit să mă asculţi, femeie, zise cu glas ferm. Toată lumea din oraş trebuia să fie expusă ceţurilor. Acum fiul tău va ocupa un pat ce i-ar putea fi de trebuinţă unui soldat rănit.

Femeia se gheboşă, cu umerii căzuţi, plângând mai departe. Elend văzu preocupare în ochii obligatorului. Yomen nu era un om fără inimă, ci doar pragmatic. Şi, în plus, vorbele sale aveau logică. Nu-şi găsea rostul să ascunzi pe cineva în casă pentru tot restul vieţii doar fiindcă exista o posibilitate să cadă victimă ceţii.

Să cadă victimă ceţii… îşi repetă Elend, privindu-l pe băiatul din pat. Nu mai avea convulsii, însă faţa îi era schimonosită de durere. Părea să sufere îngrozitor. Elend simţise o singură dată în viaţă o asemenea durere.

Niciodată n-am priceput ce e, totuşi, boala-ceţii. Spiritul ceţii nu se mai arătase de atunci. Dar poate că Yomen ştia ceva.

— Yomen, spuse păşind spre el şi distrăgându-i atenţia de la discuţia cu doctorii. Şi-a dat vreunul dintre ai voştri seama de ce apare boala-ceţii?

— De ce? întrebă Yomen. Trebuie să existe un motiv pentru o boală?

— Pentru una atât de nefirească ar trebui, zise Elend. Îţi dai seama că atinge exact şaisprezece procente din populaţie? Nici mai mult, nici mai puţin.

În loc să se arate surprins, Yomen se mulţumi să ridice din umeri.

— Are noimă.

— Noimă?

— Şaisprezece e un număr puternic, Venture, zise Yomen parcurgând nişte dări de seamă. A fost numărul de zile de care a avut Lordul Legiuitor nevoie ca să ajungă la Fântâna Înălţării, de pildă. Apare cu proeminenţă în doctrina Bisericii.

Desigur, îşi zise Elend. *Yomen nu-i surprins să găsească ordine în natură – crede într-un zeu care a ordonat acea natură.*

— Şaisprezece… spuse Elend aruncând o privire înspre băiatul bolnav.

— Numărul Inchizitorilor iniţiali, zise Yomen. Numărul de Reguli din Statutul fiecărui Canton. Numărul metalelor Allomantice…

— Stai, zise Elend şi ridică privirea. Ce?

— Metale Allomantice.

— Sunt doar paisprezece.

Yomen scutură din cap.

— Paisprezece de care ştim, dacă doamna ta a avut dreptate în privinţa metalului care îi e pereche aluminiului. Totuşi, paisprezece nu este un număr puternic. Metale Allomantice vin în grupuri de câte două şi în seturi de patru. E probabil că mai există două încă nedescoperite, ceea ce aduce numărul la şaisprezece. Două cu două cu două cu două. Patru metale fizice, patru mentale, patru metale de sporire şi patru temporale.

Şaisprezece metale…

Elend se uită iarăşi la băiat. Durere. Elend mai cunoscuse odată o asemenea durere – în ziua în care tatăl lui poruncise să fie bătut. O durere atât de intensă încât crezuse că avea să moară. Bătut ca trupul să-i ajungă aproape de moarte, pentru a se Dezlănţui.

Bătut pentru a se descoperi dacă era sau nu Allomant.

Lord Legiuitor! gândi buimăcit Elend. Se depărtă în grabă de Yomen, năpustindu-se în salonul rezervat soldaţilor.

— Cine dintre voi a fost luat de ceţuri? întrebă Elend.

Răniţii îl priviră întrebător.

— S-a îmbolnăvit vreunul? Când v-am pus să ieşiţi în ceaţă? Vă rog, trebuie să ştiu.

Încetişor, bărbatul cu un braţ înălţă mâna rămasă.

— Eu am fost luat, Măria Ta. Îmi cer iertare. Rana asta e probabil o pedeapsă pentru…

Elend îi tăie vorba păşind vijelios spre el şi scoţând la iveală un flacon cu metale pe care-l ţinea de rezervă.

— Bea asta, îi porunci.

Bărbatul şovăi, apoi făcu după cum i se ceruse. Elend îngenunche lângă pat, plin de speranţă, aşteptând. Inima îi bubuia în piept.

— Ei bine? întrebă în cele din urmă.

— Ăă… Măria Ta? făcu soldatul.

— Simţi ceva?

— Oboseală, Măria Ta?

Elend închise ochii, suspinând. *Era o prostie să…*

— Păi… e ceva cam aiurea, zise brusc soldatul.

Elend deschise ochii.

— Da, zise soldatul, cu un aer puţin absent. Ăă… nu ştiu ce să-nţeleg din *asta.*

— Arde-l, zise Elend aprinzându-şi bronzul. Corpul tău ştie cum,

dacă-i îngădui.

Soldatul, încruntat, înclină capul. Şi începu să vibreze de putere Allomantică.

Elend închise iarăşi ochii, dând uşurel aerul afară din plămâni.

Yomen se apropiase şi acum era în spatele lui.

— Ce-i asta?

— Ceţurile n-au fost niciodată duşmanul nostru, Yomen, zise Elend cu ochii încă închişi. Încercau doar să fie de ajutor.

— De ajutor? Ce fel de ajutor? Ce tot vorbeşti?

Elend deschise ochii şi se întoarse spre el.

— Nu ne ucideau, Yomen. Nu ne îmbolnăveau. Ne *Dezlănţuiau.* Ne dădeau putere. Ne făceau în stare să luptăm.

— Măria Ta! se auzi deodată o voce.

Elend se răsuci într-acolo şi văzu un soldat vlăguit, care intrase în încăpere poticnindu-se.

— Măria Ta! Kolosşii atacă. Dau asaltul asupra oraşului!

Elend simţi o tresărire. *Năruire. Ştie ce am descoperit chiar acum – ştie că trebuie să atace acum şi să nu mai aştepte şi alte oşti.*

Fiindcă am aflat secretul!

— Yomen, adună tot metalul pulbere pe care-l poţi găsi! strigă Elend. Fludor, cositor, oţel şi fier! Dă-l tuturor celor care-au fost îmbolnăviţi de ceţuri! Pune-i să le bea de îndată!

— De ce? zise Yomen, încă nedumerit.

Elend se răsuci spre el, cu un zâmbet.

— Fiindcă acum sunt allomanţi. Oraşul nu va cădea atât de iute pe cât s-a crezut. Dacă ai nevoie de mine, voi fi în primele rânduri!

CAPITOLUL 71

Numărul şaisprezece are ceva special. Mai ales pentru că a fost semnul dat de Dăinuire omenirii.

Dăinuire ştia, chiar înainte de a-l întemniţa pe Năruire, că odată ce conştiinţa i se împuţina, nu avea să mai poată comunica bine cu oamenii. Aşa că a lăsat indicii – care să nu poată fi alterate de Năruire. Indicii legate de legile de bază ale universului. Numărul era menit să dovedească că se petrecea ceva nenatural, că exista posibilitatea unui ajutor.

Poate că ne-a luat mult ca să înţelegem, dar când am priceput în sfârşit semnul său – aşa târziu cum era – s-a dovedit un ajutor de mare trebuinţă.

Cât despre celelalte aspecte ale numărului… eh, până şi eu mai am de cercetat. E de ajuns să spun că are mult de-a face cu felul în care funcţionează lumea aceasta şi universul însuşi.

Sazed bătu iarăşi cu condeiul în foaia de metal, încruntându-se un pic.

— Foarte puţin, din ultimul calup, e altfel decât ştiam, zise. Năruire a schimbat lucruri mici – poate ca să mă împiedice să-mi dau seama de modificări. E clar că a vrut să mă facă să-mi dau seama că Vin era Eroul Evurilor.

— Voia ca ea să îl elibereze, zise Haddek, şeful Primei Generaţii, iar tovarăşii săi încuviinţară.

— Poate că nici n-a fost ea Eroul, sugeră un alt kandra.

Sazed clătină din cap.

— Ba cred că da. Profeţiile tot la ea se referă – chiar şi cele neschimbate, despre care mi-aţi povestit. Vorbesc despre cineva separat de poporul terrisian, un rege al oamenilor, un rebel prins între două lumi. Năruire a *accentuat* doar faptul că era vorba despre Vin, fiindcă voia ca ea să-l elibereze.

— Am socotit mereu că Eroul ar fi trebuit să fie parte bărbătească, zise Haddek cu vocea sa gâjâită.

— Ca toată lumea, de altfel. Dar aţi spus chiar voi că toate profeţiile folosesc genul neutru al pronumelui. Asta a fost înadins – nimeni nu foloseşte limba vechiului Terris în acest fel din întâmplare. Neutrul a fost ales ca să nu se ştie dacă Eroul avea să fie bărbat sau femeie.

Câţiva dintre străvechii terrisieni încuviinţară. Lucrau la lumina domoală a pietrelor licăritoare, tot în sala cu pereţi de metal – care, din

ce-şi dădea seama Sazed, erau pentru kandra un fel de loc sacru.

Bătu cu condeiul în foaie, îngândurat. Ce-l supăra oare? *Spun ei că voi purta viitorul lumii întregi pe braţele mele…* Cuvintele lui Alendi, din zapisul scris cu atâta vreme în urmă. Vorbele celor din Prima Generaţie confirmau că era adevărat.

Vin avea încă ceva de făcut. Însă Puterea de la Fântâna Înălţării nu mai era. Se consumase. Cum să lupte fără ea? Sazed îşi privi auditoriul de kandra străvechi.

— Care *era* puterea Fântânii Înălţării, până la urmă?

— Nici noi nu ştim cu siguranţă, tinere, zise Haddek. În vremea când vieţuiam ca oameni, zeii noştri plecaseră din lume, lăsând Terrisul doar cu nădejdea Eroului.

— Spuneţi-mi asta, zise Sazed aplecându-se peste masă. Cum au plecat din lume zeii voştri?

— Năruire şi Dăinuire, zise un altul. Au zămislit lumea noastră şi poporul nostru.

— Niciunul nu putea să zămislească singur, zise Haddek. Nu, nici gând. Fiindcă a păstra ceva nu înseamnă a-l crea – şi nici să zămisleşti doar prin distrugere nu-i cu putinţă.

Era o temă obişnuită în mitologii – Sazed o citise în zeci de religii pe care le cercetase. Lumea era creată de confruntarea dintre două forţe, uneori închipuite drept haos şi ordine, alteori drept distrugere şi protecţie. Asta îl supăra oarecum. Sperase să descopere ceva *nou* în lucrurile care i se spuneau.

Şi totuşi… doar fiindcă ceva era des întâlnit însemna că era şi fals? Sau toate acele mitologii puteau avea un sâmbure adevărat, comun?

— Au creat lumea, spuse Sazed. Apoi au plecat?

— Nu de îndată, rosti Haddek. Dar aici e chichiţa, tinere. Au făcut o înţelegere, cei doi. Dăinuire voia să zămislească oameni – viaţă în stare de simţăminte. L-a făcut pe Năruire să-i promită că-l va ajuta.

— Dar cu un preţ, şopti unul dintre ceilalţi.

— Ce preţ?

— Ca într-o bună zi lui Năruire să i se îngăduie să distrugă lumea, replică Haddek.

Sala rotundă se cufundă în tăcere.

— De aici şi trădarea, zise Haddek. Dăinuire şi-a dat viaţa ca să-l întemniţeze pe Năruire, ca să-l oprească de la distrugerea lumii.

Iarăşi o temă obişnuită în mitologie – zeul martir. Una pe care Sazed însuşi o văzuse apărând la naşterea Bisericii Supravieţuitorului.

Însă… de data asta e propria mea religie, îşi zise.

Încruntat, se lăsă pe speteaza scaunului, încercând să-şi dea seama

cum se simte. Crezuse, nu ştia de ce, că adevărul avea să fie *altfel.* Partea erudită din el se lupta cu dorinţa sa de a crede. Cum să creadă în ceva atât de plin de clişee mitologice?

Bătuse atâta cale crezând că i se mai dăduse o şansă să găsească adevărul. Şi acum, când îl aflase, i se părea uimitor de aidoma cu religiile pe care le respinsese drept false.

— Pari tulburat, copile, zise Haddek. Eşti atât de îngrijorat de lucrurile pe care le spunem?

— Iertare, rosti Sazed, asta e o problemă personală, ce n-are a face cu soarta Eroului Evurilor.

— Vorbeşte, rogu-te, zise unul dintre ceilalţi.

— E complicat. Am căutat, ceva timp, prin religiile omenirii, încercând să cumpănesc care dintre învăţăturile lor sunt adevărate. Începeam să-mi pierd nădejdea că voi găsi *vreodată* o religie care să-mi ofere răspunsurile ce-mi trebuiau. Apoi, am aflat că propria mea religie există încă, protejată de kandra. Am venit deci, sperând să aflu adevărul.

— Acesta este adevărul, zise un kandra.

— Asta propovăduieşte *orice* religie, replică Sazed, tot mai frustrat. Da, în fiecare am găsit neconcordanţe, greşeli de logică şi solicitări de credinţă ce mi se par imposibil de acceptat.

— Mie îmi pare, tinere, zise Haddek, că tu cauţi ceva ce nu poate fi găsit.

— Adevărul?

— Nu. O religie care să nu aibă nevoie de credinţa practicanţilor.

Un alt kandra venerabil încuviinţă.

— Noi îl urmăm pe Tatăl şi Prima Învoială, însă credinţa noastră nu stă în el. Ne încredem în planul lui Dăinuire pentru această zi şi credem că dorinţa lui de a ne proteja se va arăta mai tare decât dorinţa lui Năruire de a distruge.

— Dar nu ştiţi, spuse Sazed. Dovezile vi se oferă doar după ce credeţi, dar dacă credeţi puteţi găsi dovezi în orice. E un impas logic.

— Credinţa n-are a face cu logica, fiule, zise Haddek. Poate că asta e problema ta. Nu poţi „des-dovedi" lucrurile pe care le cercetezi, la fel cum nu-ţi putem noi dovedi că Eroul ne va salva. Trebuie să o credem şi gata. Şi să acceptăm ce ne-a învăţat Dăinuire.

Nu era destul pentru Sazed. Hotărî însă ca, deocamdată, să continue. Încă nu ştia totul despre religia din Terris. Poate că, după ce afla ce era de ştiut, avea să desluşească ceva.

— Aţi vorbit despre temniţa lui Năruire, spuse Sazed. Spuneţi-mi cum are asta de-a face cu puterea pe care a folosit-o doamna Vin.

— Zeii nu au trupuri precum cele ale oamenilor, zise Haddek. Sunt… forţe. Puteri. Mintea lui Dăinuire s-a spulberat, însă şi-a lăsat puterea.

— Sub forma unei băltoace cu lichid? spuse Sazed.

Membrii primei generaţii dădură din cap.

— Şi fumul cel negru de-afară?

— Năruire, spuse Haddek. Aşteptând, veghind în timpul întemniţării sale.

Sazed se încruntă.

— Peştera de fum era mult mai largă decât Fântâna Înălţării. De ce diferenţa asta? Chiar era Năruire *atât* de puternic?

Haddek pufni încetişor.

— Erau la fel de puternici, tinere. Erau *forţe,* nu oameni. Două aspecte ale unei singure puteri. Este o faţă a unei monede mai „puternică" decât cealaltă? Influenţau în aceeaşi măsură lumea din jurul lor.

— Cu toate că, adăugă unul dintre ceilalţi, se povesteşte că Dăinuire a pus prea mult din el la făurirea omului, pentru a crea ceva cu mai *multă* Dăinuire în el decât Năruire. Însă în fiecare individ nu a pus decât puţin. Cât un fir… uşor de trecut cu vederea… însă cu timpul, după vreme multă… asta a ieşit la iveală.

— Atunci de ce diferenţa de mărime? întrebă Sazed.

— Nu vezi, tinere, zise Haddek. Puterea din bazinul acela nu era Dăinuire.

— Dar abia ce aţi spus că…

— Era o *parte* din Dăinuire, de fapt, continuă Haddek. Însă era o forţă totuşi – influenţa lui este pretutindeni. O parte, poate, s-a strâns acolo, în bazin. Restul este… în altă parte şi pretutindeni.

— Dar Năruire… mintea lui era adunată acolo, zise un alt kandra. Aşa că puterea lui avea înclinaţia să se strângă tot acolo, însă mult mai multă decât în cazul lui Dăinuire.

— Însă nu toată, râse un altul.

Sazed îşi lăsă capul pe umăr.

— Nu toată? Şi el era răspândit prin lume, presupun?

— Într-un fel, zise Haddek.

— Vorbim acum despre lucruri din Prima Învoială, spuse unul dintre ceilalţi kandra.

Haddek se uită îndelung în ochii lui Sazed înainte de a vorbi.

— Dacă e adevărat ce spune acest om, atunci Năruire a scăpat. Asta înseamnă că va veni după trupul său. După… putere.

Sazed simţi un fior rece.

— E aici? întrebă cu voce slabă.

Haddek încuviinţă.

— Noi am fost meniţi să o păstrăm. Prima Învoială, aşa i-a spus Lordul Legiuitor – misiunea noastră pe această lume.

— Ceilalţi Copii aveau un ţel şi ei, zise unul dintre kandra. Kolosşii au fost făcuţi ca să lupte. Inchizitorii, ca să fie preoţi. Sarcina noastră a fost alta.

— Să strângem puterea, zise Haddek. Şi s-o protejăm. S-o ascundem. S-o păstrăm. Fiindcă tatăl ştia că într-o zi Năruire se va elibera. Şi, în ziua aceea, va începe să-şi caute trupul.

Cei din grupul de kandra străvechi se uitară undeva, dincolo de Sazed. El se încruntă şi se întoarse să le urmărească privirile. Se uitau înspre platforma de metal.

Alene, Sazed se ridică şi păşi pe lespezile de piatră. Platforma era largă – cu un diametru de vreo şapte metri – însă nu prea înaltă. Se sui pe ea, făcând unul dintre kandra să icnească. Însă niciunul nu încercă să-l oprească. Pe platforma circulară era o crestătură alungită, cu o gaură – cam cât o monedă mare – în centru. Sazed se uită prin gaură, însă era prea întuneric ca să vadă ceva.

Păşi înapoi.

Ar trebui să mai am un pic, îşi zise uitându-se spre masă, la metalminţi. *Am umplut câteva luni inelul acela, înainte să renunţ la metalminţi.*

Se duse grăbit şi alese de pe masă un inel mic de fludor. Şi-l puse pe deget, apoi se uită către membrii Primei Generaţii. Aceştia îşi feriră ochii de privirea sa întrebătoare.

— Fă ce trebuie să faci, copile, zise Haddek, iar vocea de bătrân răsună prin sală. Nu te-am putea opri nici dacă am dori-o.

Sazed se înapoie la platformă şi deschise fludormintea, scoţând de acolo tăria pe care o depozitase cu mai bine de un an în urmă. Trupul i se făcu îndată de câteva ori mai puternic decât ar fi fost normal, iar roba i se păru, deodată, strâmtă. Cu mâinile acum îngroşate de muşchi, se lăsă în jos şi – sprijinindu-se de podeaua neregulată – trase de o margine a discului.

Auzi un scrâşnet de piatră când acesta se dădu deoparte, dezvăluind un puţ mare. Ceva, dedesubt, licărea.

Sazed îngheţă, iar tăria – şi corpul – îi scăzu îndată ce-şi scoase fludormintea. Straiele i se lărgiră iarăşi. În încăpere se lăsase liniştea. Sazed se holbă la groapa pe jumătate acoperită şi la movila enormă de pepite ascunse în podea.

— Încrederea, aşa îi spunem noi, zise cu voce molcomă Haddek. Ne-a fost dată spre păstrare de Tată.

Atiu. Mii şi mii de boabe. Sazed icni.

— Depozitul de atiu al Lordului Legiuitor… a fost mereu aici.

— Cea mai mare parte a atiului n-a ieşit niciodată din Puţurile din Hathsin, zise Haddek. Se găseau mereu obligatori care să vegheze – dar niciodată Inchizitori, fiindcă Tatăl ştia că aceştia pot fi corupţi. Obligatorii spărgeau în secret geodele, într-o încăpere de metal făurită pentru asta, şi scoteau atiul. Familia nobilă transporta apoi geodele golite la Luthadel, neştiind că nu aveau pic de atiu în posesie. Iar atiul pe care-l obţinea Lordul Legiuitor şi-l distribuia nobilimii era dus de obligatori. Îl ascundeau în fonduri ale Cultului şi băgau bobiţele în fişicuri de monezi, pentru ca Năruire să nu le vadă cum sunt transportate, în convoaie cu acoliţi noi, spre Luthadel.

Sazed se aşeză, uluit.

Aici… atâta vreme. La doar mică distanţă de grotele unde şi-a întocmit Kelsier armata. La distanţă mică de Luthadel, fără nicio apărare în toţi aceşti ani.

Şi totuşi atât de bine ascuns.

— Voi lucraţi pentru atiu, zise Sazed ridicând privirea. Învoielile kandra erau plătite în atiu.

Haddek încuviinţă din cap.

— Trebuia să adunăm cât de mult puteam. Ce nu ajungea în mâinile noastre era ars de Născuţi-din-Ceaţă. Unele case nobile ţineau cantităţi mici, însă taxele şi impozitele Tatălui făceau ca mare parte din atiu să ajungă iarăşi la el, sub formă de plăţi. Şi, până la urmă, a ajuns aici aproape tot.

Sazed îşi lăsă ochii în jos. *Atâta avere… atâta putere.* Atiul *nu* se potrivise niciodată cu alte metale. Celelalte, până şi aluminiul şi duraluminiul, puteau fi extrase din mină sau create prin procedee naturale. Atiul însă provenise mereu dintr-o singură sursă şi păruse misterios, neobişnuit. Puterea sa îngăduia facerea de lucruri nemaivăzute în allomanţie sau feruchimie.

Permitea vederea în viitor. Nu era deloc ceva omenesc… mai degrabă un dar al zeilor.

Era mai mult decât un metal. Era putere condensată, concentrată.

O putere pe care Năruire şi-o dorea. După care tânjea.

TenSoon se îndrepta trudnic spre vârful dealului, prin cenuşa atât de înaltă, încât se bucura că avea trup de cal, fiindcă un câine n-ar fi izbutit să treacă prin mormane atât de adânci.

Cenuşa cădea ca o ploaie, împiedicându-l să vadă bine. *În chipul ăsta n-o să ajung în veci la Fadrex,* îşi zise mânios. Chiar dacă se

străduia să-şi mişte cât mai iute trupul mare de cal, se mişca prea încet ca să se poată depărta îndeajuns de Patrie.

Izbuti să suie dealul până la urmă, pufnind din greu. Şi, ajuns acolo, încremeni. Totul, în faţa sa, era cuprins de flăcări.

Tyrian, cel mai aproape munte de cenuşă de Luthadel, se vedea ceva mai departe, cu jumătatea de sus smulsă de o erupţie violentă. Aerul însuşi părea să ardă cu pălălaie, iar câmpia de dinaintea lui TenSoon era acoperită cu lavă lichidă. Avea o culoare sângerie, puternică. Simţea de departe valurile de căldură.

Zăbovi o clipă, vârât în cenuşă, şi privi locurile pe care altădată se aflaseră sate, păduri şi drumuri. Totul dispăruse, făcut scrum. În depărtare, pământul crăpase şi din străfunduri părea să iasă şi mai multă lavă.

Pe Prima Învoială, îşi zise deznădăjduit. Putea ocoli prin sud şi să-şi urmeze drumul spre Fadrex ca şi cum ar fi venit direct dinspre Luthadel, însă, nu ştia de ce, i se părea greu să se mobilizeze.

Era prea târziu.

CAPITOLUL 72

Da, există şaisprezece metale. Mi se pare puţin probabil ca Lordul Legiuitor să nu le fi cunoscut pe toate. Iar faptul că vorbise despre câteva pe plăcile din tainiţe însemna că le cunoştea cel puţin pe unele.

Trebuie să presupun că a avut motive pentru care nu a spus mai din timp omenirii despre ele. Poate că a dorit să-şi asigure un avantaj secret tăinuindu-le, la fel cum a ţinut secretă şi pepita din trupul lui Dăinuire ce putea transforma un om în Născut-din-Ceaţă.

Sau poate că a decis, pur şi simplu, că omenirea avea parte de destulă putere din cele zece metale care erau deja cunoscute. Unele lucruri nu le vom putea afla. Încă socotesc asta regretabil. În timpul domniei de o mie de ani a Lordului Legiuitor, câţi nu s-au născut oare, nu s-au Dezlănţuit, n-au trăit şi murit fără să ştie că erau Ceţurieni, doar fiindcă metalele lor erau neştiute?

Asta, fireşte, ne-a oferit un uşor avantaj la final. Năruire avea de furcă să dea duraluminiu Inchizitorilor săi, de vreme ce le trebuia mai întâi un Allomant care-l putea arde, pe care să-l ucidă şi să capete puterea de a-l folosi. Şi, de vreme ce niciunul dintre Ceţurienii de duraluminiu ai lumii nu-şi cunoştea puterea, nu-l ardeau pentru a-şi dezvălui înaintea lui Năruire. Asta îi lăsa pe majoritatea Inchizitorilor fără puterea duraluminiului, în afara unor cazuri importante – precum Marsh – care o căpătaseră de la un Născut-din-Ceaţă. Îndeobşte, asta era socotită o risipă, fiindcă dacă cineva ucidea un Născut prin hemalurgie, doar una dintre cele şaisprezece puteri ale sale putea fi extrasă, în vreme ce restul se pierdeau. Năruire socotea că e mult mai bine să încerce să-i ia în stăpânire şi să capete acces la toate puterile lor.

Începu să plouă chiar înainte ca Vin să ajungă în Luthadel. O burniţă mohorâtă şi rece ce umezea noaptea dar nu alunga ceţurile.

Incendie bronz. În depărtare se simţeau allomanţi. Născuţi-din-Ceaţă. Care o urmăreau. Erau pe puţin o duzină şi se apropiau de poziţia sa.

Poposi pe zidul oraşului, cu picioarele goale alunecându-i puţintel pe stâncă. În faţă i se întindea Luthadelul, mândru chiar şi acum, uriaş. Întemeiat cu o mie de ani în urmă de Lordul Legiuitor, era construit deasupra Fântânii Înălţării însăşi. Pe parcursul a zece veacuri de domnie, Luthadelul se tot mărise, ajungând cel mai însemnat – şi mai aglomerat – loc din întregul imperiu.

Iar acum murea.

Vin se îndreptă de spate şi privi către vasta metropolă. Pe unde luaseră foc clădirile se vedeau limbi de flăcări. Pălălăile sfidau ploaia, iluminând diferitele mahalale şi cartiere ca nişte focuri de veghe în beznă. Văzu, la lumina lor, că oraşul era o ruină. Districte întregi fuseseră făcute fărâme, cu clădirile dărâmate sau incendiate. Străzile erau nefiresc de pustii – nimeni nu lupta cu flăcările, nimeni nu se înghesuia prin canale.

Capitala, care găzduise cândva sute de mii de oameni, părea goală acum. Vântul bătu prin părul umed de ploaie al lui Vin, făcând-o să se înfioare. Ceaţa, ca de obicei, se ţinea la distanţă de ea – împinsă deoparte de allomanţie. Era singură în cel mai mare oraş din lume.

Nu. Nu singură. Îi simţea cum se apropie – servitorii lui Năruire. Îi momise aici, îi făcuse să creadă că-i duce la atiu. Aveau să fie mai mulţi decât putea înfrunta în luptă. Era sortită pieirii.

Asta şi voia.

Sări de pe zid, ţâşnind prin ceaţă, cenuşă şi ploaie. Purta mantia de ceaţă, mai mult din nostalgie decât fiindcă i-ar fi folosit. Aceeaşi dintotdeauna – cea pe care i-o dăruise Kelsier în prima ei noapte de instrucţie.

Se opri pe o clădire, cu un plescăit, şi săltă iarăşi peste oraş. Nu-şi dădea seama dacă era poetic sau de rău augur că ploua în noaptea aceea. Mai fusese o noapte aşa, când venise, pe ploaie, la Kredik Shaw. Se mai gândea uneori că ar fi trebuit să moară în noaptea aceea.

Ajunse pe stradă şi se îndreptă de şale, cu mantia zdrenţuită căzându-i împrejur, ascunzându-i braţele şi pieptul. Rămase aşa, tăcută, ridicând privirea spre Kredik Shaw, Dealul celor O mie de Turle. Palatul Lordului Legiuitor, locul unde se afla Fântâna Înălţării.

Clădirea era alcătuită din câteva corpuri joase, deasupra cărora se înălţau zeci de turnuri, turle şi clopotniţe. Amestecul acesta aproape simetric era făcut şi mai neliniştitor de prezenţa ceţii şi a cenuşii. Clădirea fusese abandonată după moartea Lordului Legiuitor. Uşile erau rupte, şi zări, pe holuri, geamuri sparte. Kredik Shaw era la fel de mort ca şi oraşul pe care-l stăpânise cândva.

O siluetă apăru lângă ea.

— Aici? zise Năruire. Aici m-ai adus? Am căutat în acest loc.

Vin nu vorbi, ci ridică privirea spre turle. Degete negre de metal ce se întindeau spre văzduhul încă şi mai întunecat.

— Inchizitorii mei sosesc, şopti Năruire.

— N-ar fi trebuit să te arăţi, zise Vin fără să-l privească. Ar fi trebuit să aştepţi până recuperam atiul. Acum n-o să mai fac asta.

— A, dar nu mai cred că îl *ai,* zise Năruire pe tonul său părintesc.

Copilă… copilă. La început te-am crezut – şi mi-am adunat puterile ca să te înfrunt. Când ai ajuns aici, însă, mi-am dat seama că m-ai înşelat.

— Nu poţi şti asta cu siguranţă, zise cu glas moale Vin, iar vocea ei se armonizează cu susurul ploii.

Tăcere.

— Nu, zise într-un târziu Năruire.

— Atunci va trebui să încerci să mă faci să vorbesc, şopti ea.

— *Să încerc?* Îţi dai seama ce forţe pot aduce contra ta, copilă? Pricepi tu ce putere am, distrugerea pe care o reprezint? Eu sunt munţii care zdrobesc. Sunt valurile care îneacă. Sunt furtuna care sfărâmă. Eu sunt *sfârşitul.*

Vin se uită mai departe la picurii de ploaie. Nu avea îndoieli în privinţa planului său – îndoielile nu-i stăteau în fire. Hotărâse ce să facă. Era timpul să-i întindă capcana lui Năruire.

Se săturase să fie dusă de nas.

— Nu-l vei avea nicicând, zise. Cât sunt în viaţă.

Năruire răcni, un urlet de furie primară, un sunet scos de o fiinţă ce *trebuia* să distrugă. Apoi se făcu nevăzut. Un fulger aruncă un val de lumină, ca o unduire de putere prin ceţuri. Şi la lumina aceea, în ploaia cernită, Vin zări siluete în sutane înaintând spre ea. Înconjurând-o.

Se întoarse către o clădire dărăpănată, aflată în apropiere, şi văzu o siluetă cum urcă peste dărâmături. Acum, doar la lumina slabă a stelelor, Vin văzu că silueta avea pieptul gol, iar piroanele înfipte acolo picurau. Avea câte unul la fiecare şir de coaste. Avea şi ţepuşe în ochi – una îi fusese înfiptă mai tare în craniu şi-i străpunsese orbita.

Inchizitorii normali aveau nouă piroane. Cel pe care-l ucisese cu Elend avusese zece. Marsh părea să aibă şi mai multe, douăzeci poate. Mârâia încetişor.

Şi lupta începu.

Vin îşi roti mantia, răspândind picuri de apă din franjuri, şi se Împinse înainte. Treisprezece Inchizitori coborâră spre ea pe cerul noptatic. Vin se feri de câteva lovituri de secure şi se Împinse cu putere spre o pereche de Inchizitori, arzând duraluminiu. Creaturile fură aruncate înapoi de piroanele lor, iar Vin acceleră şi fandă brusc într-o parte.

Izbi un alt Inchizitor cu picioarele în piept. Apa sări în stropi, cenuşie; Vin apucă unul dintre piroanele din ochii Inchizitorului. Apoi se Trase în spate şi arse fludor.

Se ghemui, trăgând după ea pironul. Inchizitorul răcni, însă nu căzu mort. O privi, cu o gaură într-o parte a ţestei, şi şuieră. Scoaterea unui piron din ochi nu era, se părea, destul ca să ucidă.

În capul ei, Năruire hohoti.

Inchizitorul rămas fără piron dădu s-o apuce, iar Vin se propulsă în văzduh, agăţându-se de una dintre turlele de metal de pe Kredik Shaw. Sorbi în zbor conţinutul unei fiole cu metale şi-şi refăcu oţelul.

O duzină de siluete în sutane negre săriră prin ploaie, urmărind-o. Marsh rămase jos, privind.

Vin scrâşni din dinţi, scoase o pereche de pumnale şi se Împinse iarăşi în jos – drept spre Inchizitori. Trecu printre ei, surprinzându-i pe câţiva, care se aşteptaseră să o ia la fugă. Împlântă cuţitele în creatura căreia îi scosese pironul, făcând-o să se răsucească în aer, cu pumnalele înfipte în piept. Monstrul scrâşni şi hohoti, apoi îi împinse deoparte braţele şi o lovi cu piciorul, trimiţând-o la pământ.

Vin căzu odată cu ploaia. Se izbi de sol cu putere, însă reuşi să aterizeze în picioare. Inchizitorul lovi caldarâmul cu spinarea, cu pumnalele ei încă înfipte în piept. Însă se ridică îndată şi-şi scoase iute pumnalele, azvârlindu-le, sfărâmându-le de pietre.

Şi se mişcă brusc. *Prea* brusc. Vin nu avu timp de gândire; cu un plescăit, străbătând într-o clipită ploaia şi ceaţa, creatura o apucă de gâtlej.

Am mai văzut viteza asta, îşi zise ea în vreme ce se zbătea ca să scape. *Nu doar la Inchizitori. La Sazed. Asta-i o putere feruchimică. Exact ca forţa pe care a folosit-o mai înainte Marsh.*

Acesta era motivul piroanelor noi. Aceşti Inchizitori nu aveau la fel de multe ca Marsh, însă era limpede că li se dăduseră puteri noi. Putere. Viteză. Fiecare dintre creaturi era, în principiu, un Lord Legiuitor.

Vezi? întrebă Năruire.

Vin ţipă şi Împinse cu duraluminiu în Inchizitor, smulgându-se din strânsoare. Rămase cu gâtlejul însângerat de unghiile lui şi trebui să dea pe gât încă o fiolă cu metale – ultima – pentru a-şi recupera oţelul, în vreme ce aluneca pe pământul umed.

Depozitele feruchimice se sfârşesc, îşi zise. *Până şi allomanţii fac greşeli. Pot să câştig.*

Însă şovăia. Se opri să se odihnească, cu o mână sprijinită în pământ, cu apă rece de ploaie până la încheietura pumnului. Kelsier se luptase din greu cu un singur Inchizitor. Ce făcea ea luptându-se cu treisprezece?

Siluetele în sutane aterizară în jurul ei. Vin izbi cu piciorul în pieptul unui Inchizitor, apoi se Trase, ferindu-se de un altul. Se rostogoli pe caldarâmul umed, cât pe ce să fie descăpăţânată de o secure de obsidian când lovi cu picioarele întărite de fludor în genunchii unui duşman.

Se auzi scrâşnet de oase. Inchizitorul urlă şi căzu. Vin se sprijini într-

o mână ca să se ridice şi Trase de turlele aflate la înălţime, săltând vreo trei metri în aer pentru a se feri de nenumăratele lovituri de secure.

Ajunse iarăşi pe pământ şi apucă coada unei securi de-a Inchizitorului căzut. O ridică, făcând să sară stropi. Pe piele îi căzură apă şi cenuşă când blocă o lovitură.

Nu poţi lupta, Vin, zise Năruire. *Fiece lovitură mi-e de ajutor. Eu sunt Năruire.*

Ea ţipă, aruncându-se într-un atac nesăbuit, împingând cu umărul un Inchizitor şi lovindu-l pe altul cu securea într-o parte. Inchizitorii mârâiră şi o atacară la rândul lor, însă se ţinea cu un pas înaintea lor, abia parându-le atacurile. Cel pe care-l doborâse se ridică, cu genunchii vindecaţi. Zâmbea.

O lovitură pe care n-o văzuse o pocni în umăr, aruncând-o înainte. Simţi căldura sângelui care-i curgea pe spinare, însă fludorul îi amorţi durerea. Se feri într-o parte, îşi recăpătă echilibrul şi strânse coada securii.

Inchizitorii n-o slăbeau. Marsh, în tăcere, privea atent totul, cu ploaia scurgându-i-se pe faţă şi piroanele ieşindu-i din trup precum turlele de la Kredik Shaw. Nu se alăturase luptei.

Vin mârâi înfuriată şi se Trase iarăşi spre cer. Se năpusti, luându-le-o duşmanilor înainte, şi sări din turlă în turlă, folosindu-le metalul ca ancore. Cei doisprezece Inchizitori o urmară ca un stol de corbi, săltând printre turle, cu sutanele fâlfâind, apucând în alte direcţii decât ea. Se strecură prin ceaţă, care continua să se învârtejească împrejurul ei în ciuda ploii.

Un Inchizitor se prinse de turla la care voia şi ea să ajungă. Ţipă şi roti mâna cu securea, însă creatura Împinse – şi se feri de lovitură – apoi se Trase la loc. Îl lovi în picior şi se prăbuşiră amândoi de sus. În vreme ce cădeau, îl apucă de sutană.

Inchizitorul ridică privirea, cu dinţii încleştaţi într-un fel de surâs, şi-i trase securea din mână cu o putere nefirească. Trupul porni să i se umfle, devenind nefiresc de mătăhălos, ca al unui feruchimist ce deschide o metalminte cu forţă fizică. Hohoti spre Vin şi o înhăţă de gât. Nici nu observă că Vin se Trăsese uşor într-o parte în vreme ce cădeau.

Loviră una dintre turlele mai joase, iar metalul străpunse pieptul Inchizitorului uimit. Vin se trase din cale, dar se ţinu de capul creaturii, trăgând-o, cu greutatea sa, mai jos pe turlă. Nu privi când turla îi rupse trupul, însă când ajunse la pământ văzu că ţine doar capul în mână. Un piron lipsit de corp căzu cu un plescăit într-o băltoacă de lângă ea, iar Vin azvârli în aceeaşi băltoacă ţeasta Inchizitorului.

Marsh răcni înfuriat. Alţi patru Inchizitori o înconjurau acum. Vin îl lovi pe unul cu piciorul, însă acesta, cu viteza feruchimiei, îi prinse piciorul. Altul o înşfăcă de braţ şi-o smuci într-o parte. Vin ţipă, încercând să se elibereze cu lovituri de picior, însă un al treilea monstru o înhăţă, cu strânsoarea întărită atât de allomanţie cât şi de feruchimie. Ceilalţi trei făcură la fel, imobilizând-o cu degete ca nişte gheare.

Răsuflând adânc, Vin îşi opri cositorul şi incendie duraluminiu, oţel şi fludor. Împinse brusc, cu un val neaşteptat de putere; Inchizitorii fură azvârliţi în spate de piroanele lor. Căzură la pământ claie peste grămadă, blestemând.

Vin se lovi de caldarâm. Deodată, durerea din spinare şi de la gât părea nespus de puternică. Arse cositor ca să-şi limpezească mintea, însă tot se clătina, ameţită, când izbuti să se ridice în picioare. Îşi folosise tot fludorul pentru acea ultimă zvâcnire.

Dădu s-o rupă la fugă, dar calea îi era tăiată de o siluetă. Marsh era tăcut; încă un fulger lumină ceţurile.

Nu mai avea fludor. Sângera dintr-o rană care ar fi ucis, probabil, pe altcineva. Era disperată.

Bine, acum! îşi zise când Marsh o lovi peste faţă. Lovitura o culcă la pământ.

Nu se întâmplă nimic.

Haide! îşi zise Vin încercând să tragă putere din ceţuri. Simţi că o cuprinde groaza când Marsh se înălţă peste ea, întunecat şi înalt în noapte. *Te rog!*

Ori de câte ori o ajutase ceaţa, o făcuse în clipe de mare cumpănă. Acesta îi era planul, aşa şubred cum părea; să intre într-un necaz mare şi să se bazeze pe ceţuri ca s-o mai ajute. Cum mai făcuseră de două ori înainte.

Marsh îngenunche alături de ea. Prin mintea ei trudită treceau imagini iuţi precum fulgerele.

Camon, ridicând mâna lui grasă ca să o bată. Ploaia căzând pe ea, ghemuită într-un ungher întunecat, cu o tăietură mare între coaste. Zane întorcându-se spre ea în vreme ce stăteau pe Turnul Hasting, cu o mână picurând de sânge.

Vin încercă să se tragă pe caldarâmul rece şi alunecos, însă trupul nu-i reacţiona. Abia dacă se putea târî. Marsh îi izbi cu pumnul un picior, sfărâmând osul, iar ea ţipă îngrozită, cuprinsă de o frică îngheţată. Nu mai avea fludor să liniştească durerea. Încercă să se ridice, să apuce unul dintre piroanele lui Marsh, însă acesta o înhăţă de picior – de cel rupt – şi eforturile ei nu făcură decât să-i aducă pe buze urlete de agonie.

Acum, zise Năruire cu vocea aceea binevoitoare, *vom începe. Unde este atiul, Vin? Ce ştii despre el?*

— Te rog… şopti Vin întinzând o mână spre ceţuri. Te rog, te rog, te rog…

Însă ceţurile nu se clintiră. Cândva se învârtiseră jucăuşe în jurul ei, însă acum se ţineau deoparte. Cum făcuseră în ultimul an. Plânse, întinzând mâna, însă se fereau de atingerea sa. O ocoleau ca pe o ciumată.

În acelaşi fel se purtau ceţurile şi cu Inchizitorii.

Creaturile veniră lângă ea în beznă, înconjurând-o. Marsh o trase spre el, apoi o smuci de braţ. Auzi cum se rupe osul înainte de a simţi durerea. Dar apoi o invadă durerea, făcând-o să ţipe.

Trecuse multă vreme de când nu mai avusese parte de tortură. Viaţa pe străzi nu fusese defel blândă însă, în ultimii câţiva ani, izbutise să-şi alunge din minte majoritatea acelor experienţe. Devenise un Născut-din-Ceaţă. Puternică. Protejată.

Nu şi de data asta, îşi dădu seama, cu mintea înceţoşată de apropierea morţii. *Sazed nu va veni după mine de data asta. Kelsier nu mă va salva. Până şi ceţurile m-au abandonat. Sunt singură.*

Dinţii începură să-i clănţăne, iar Marsh îi ridică celălalt braţ… O privi cu ochii săi pironiţi, cu o expresie indescifrabilă. Apoi frânse osul.

Vin urlă, mai mult de groază decât de durere.

Marsh o privi cum ţipă, cufundat în dulceaţa durerii. Zâmbi şi o apucă de piciorul rămas nerupt. Ah, dacă Năruire nu l-ar fi silit să se abţină… Ar fi putut s-o ucidă. Se zbătu în chingile în care era prins, tânjind să provoace mai multă suferinţă.

Nu… gândi o părticică din el.

Ploaia cădea, sporind frumuseţea nopţii. Oraşul Luthadel zăcea înfăşurat în giulgiul său funerar, fumegând, arzând pe alocuri, în ciuda umezelii. Cum îşi dorea să fi ajuns la vreme pentru a vedea revoltele şi crimele. Zâmbi, simţind cum creşte în el dragostea fierbinte pentru omoruri recente.

Nu, gândi.

Ştia, cumva, că sfârşitul era aproape. Pământul se cutremura sub picioarele sale şi trebui să se sprijine într-o mână înainte de a-şi continua munca de a-i rupe lui Vin piciorul. Ziua din urmă sosise în sfârşit. Lumea nu avea să supravieţuiască acestei nopţi. Râse triumfător, cuprins de fierbinţeala sângelui, abia ţinut sub stăpânire în vreme ce-i fărâma lui Vin trupul.

NU!

Marsh se trezi. Deşi mâinile i se mişcau după poruncă, mintea i se revolta. Văzu cenuşa, ploaia, sângele şi funinginea, şi se simţi dezgustat. Vin zăcea alături, aproape moartă.

Kelsier a socotit-o fiica lui, îşi zise în vreme ce-i rupea, unul câte unul, degetele. Vin ţipa. *Fiica pe care n-a putut s-o aibă cu Mare.*

Am cedat. Cum am făcut şi cu revolta.

Era marea ruşine a vieţii sale. Cu ani în urmă, înainte de Prăbuşire, condusese rebeliunea skaa. Dar renunţase. Se retrăsese, cedase conducerea. Şi făcuse asta doar cu un an înainte ca rebeliunea – cu ajutorul lui Kelsier – să răstoarne, în cele din urmă, Ultimul Imperiu. Marsh fusese conducătorul mişcării şi renunţase. Chiar înainte de victorie.

Nu, îşi zise în timp ce trecea la degetele de la mâna cealaltă. *Nu din nou. Nu mai vreau să renunţ!*

Mâna i se mişcă spre clavicula ei. Şi atunci îl văzu. O bucăţică de metal licărind în urechea lui Vin. Cercelul. Îi povestise cândva despre el.

Nu îmi amintesc, şopti din trecut vocea lui Vin. O amintire din vremea când Marsh se aşezase alături de ea pe o verandă liniştită de la Conacul Renoux, urmărindu-l de sus pe Kelsier cum organizează o caravană, chiar înainte ca Marsh să plece pentru a se infiltra în rândurile Preoţilor de Oţel.

Vin îi vorbise despre nebunia mamei ei. *Reen a zis că într-o zi a venit acasă şi-a găsit-o pe mama plină de sânge,* zisese. *O omorâse pe surioara mea. De mine nu se atinsese însă – cu excepţia cercelului pe care mi-l vârâse în ureche…*

Să nu ai încredere în nimeni străpuns de metal. Scrisoarea lui Fantomă. *Chiar şi o bucăţică poate corupe un om.*

Chiar şi o bucăţică.

Când se uită mai bine, văzu că cercelul – deşi strâmb şi uzat – arăta aproape ca un piron micuţ.

Nu stătu pe gânduri. Nu-i dădu lui Năruire timp să reacţioneze. În încântarea de a-l ucide pe Eroul Evurilor, controlul lui Năruire asupra voinţei sale era mai slab decât fusese vreodată. Adunându-şi toată voinţa de care era în stare, Marsh întinse mâna.

Şi smulse cerceluşul din urechea lui Vin.

Ochii lui Vin se deschiseră brusc.

Pe trup îi cădea cenuşă şi apă. Ardea de durere, iar ecourile cererilor lui Năruire încă îi răsunau în minte.

Însă vocea nu se mai auzea acum. Fusese oprită în mijlocul frazei.

Ce?

Ceţurile se năpustiră dintr-odată, vâjâind, spre ea. O cuprinseră, simţindu-i allomanţia din cositor, pe care încă îl ardea slab. Se învârtejiră în jurul ei ca altădată, jucăuşe, prietenoase.

Murea. Ştia asta. Marsh terminase cu oasele şi devenea tot mai puţin răbdător. Inchizitorul răcni, înălţând capul. Apoi întinse mâna şi apucă, din băltoaca de lângă el, securea. Vin n-ar fi putut fugi nici dacă ar fi vrut.

Din fericire, durerea se diminua. Totul se diminua. Întuneric.

Te rog, gândi, aruncând ceţii o ultimă implorare. I se părea foarte familiară aşa, dintr-odată. Când mai simţise asta? De unde o cunoştea?

Din Fântâna Înălţării, fireşte, îi şopti în cap o voce. *E aceeaşi putere, până la urmă. Solidă în metalul pe care i l-ai dat lui Elend să-l înghită. Lichidă în bazinul pe care l-ai ars. Şi sub formă de aburi în văzduh, adăpostită în noapte. Ascunzându-te pe tine. Apărându-te.*

Dându-ţi putere!

Vin icni şi trase aer în piept – iar asta o făcu să inhaleze ceaţă. Se simţi deodată încălzită, simţi că ceţurile pătrund în ea, că-i oferă puterea lor. Trupul ei întreg începu să ardă ca un metal şi durerea dispăru într-o clipă.

Marsh izbi cu toporul, dând s-o lovească în cap, răspândind picuri de apă.

Şi ea îi opri mâna.

CAPITOLUL 73

Am vorbit despre Inchizitori şi despre abilitatea lor de a a străpunge norii cuprici. Cum spuneam, puterea aceasta e uşor de înţeles dacă ne dăm seama că mulţi Inchizitori au fost Căutători înainte de transformare, şi asta înseamnă că bronzul a devenit, la ei, de două ori mai puternic.

Există cel puţin un caz de persoană în stare să străpungă nori cuprici. Era Născut-din-Ceaţă, iar sora ei era Căutător. Moartea surorii – şi moştenirea puterii acesteia prin pironul hemalurgic folosit pentru uciderea ei – a făcut-o de două ori mai bună la arderea de bronz decât pe un Născut-din-Ceaţă obişnuit. Şi asta îi dădea voie să vadă prin norii cuprici ai allomanţilor mai puţin înzestraţi.

TenSoon cătă prin perdeaua de cenuşă. Zăcea, trudit şi amorţit, în vârful dealului, înaintea câmpului de lavă ce-i bloca drumul către est. Îşi simţea muşchii cuprinşi de letargie – semn că se străduise prea mult. Până şi Binecuvântarea Tăriei avea o limită.

Se ridică, silindu-şi trupul de cal să se scoale, şi se uită la priveliştea nocturnă din juru-i. Câmpii nesfârşite de cenuşă se întindeau în spate; până şi cărarea făcută de el către vârful dealului era pe cale să fie umplută. În faţă ardea lava. Însă ceva părea diferit. Ce anume?

Ceţurile pluteau, se mişcau, se răsuceau. De obicei se deplasau haotic. O parte porneau spre undeva, în vreme ce altă parte o apuca în direcţia opusă. Existau râuri de ceaţă în diferite direcţii, însă niciodată nu se nimerise ca toate să se îndrepte în acelaşi loc. Cel mai adesea urmau bătaia vântului; însă în noaptea aceea vântul nu bătea.

Însă ceţurile păreau să plutească într-o singură direcţie. De îndată ce băgă de seamă asta, lui TenSoon i se păru una dintre cele mai stranii privelişti pe care le văzuse vreodată. În loc să se înfoaie şi să se învârtejească, ceţurile se deplasau într-un singur şuvoi, părând să aibă un ţel. Îl cuprinseră şi pe el în treacăt, făcându-l să se simtă ca o piatră în albia unui râu imens, imaterial.

Ceţurile curgeau spre Luthadel. *Poate nu-i prea târziu!* îşi spuse recăpătându-şi întru câtva speranţa. Se dezbără de uimire şi porni, în galop, înapoi de unde venise.

— Boare, puiule, vino să vezi ceva.

Boare se frecă la ochi şi privi către Alirianne, care, în cămaşă de noapte, se uita pe fereastră. Era târziu – prea târziu. Ar fi trebuit să

doarmă.

Aruncă o privire spre biroul său şi spre tratatul la care lucra. Era genul de document pe care ar fi trebuit să-l scrie Sazed sau Elend, nu Boare.

— Ştii ce, zise, îmi amintesc foarte clar că i-am spus lui Kelsier că *nu aş vrea* să ajung să mă ocup de ceva important. Să conduci regate şi oraşe e treabă de neghiobi, nu de hoţi! Guvernarea e mult prea ineficientă în a furniza un venit acceptabil.

— Boare, copilaş! insistă Alirianne, Trăgându-i cu neruşinare de simţăminte.

El oftă şi se ridică din pat.

— Prea bine, mormăi. *Serios,* îşi zise. *Cum se face că, dintre toţi oamenii pregătiţi din ceata lui Kelsier,* eu *am ajuns să conduc un oraş?*

I se alătură lui Alirianne la fereastră şi privi.

— Ce anume ar trebui să văd, draga mea? Nu prea…

Însă se opri, încruntându-se. Lângă el, Alirianne îi atinse braţul, părând îngrijorată.

— Păi… asta-i cam ciudat, zise el.

Afară, ceţurile pluteau, mişcându-se ca undele unui râu – şi păreau să-şi sporească viteza.

Uşa odăii se dădu de perete. Boare tresări, iar Alirianne scoase un chiţăit. Îl văzură pe Fantomă în uşă, încă acoperit pe jumătate de bandaje.

— Adună oamenii, rosti cu voce răguşită băiatul, ţinându-se de tocul uşii ca să nu cadă. Trebuie s-o luăm din loc.

— Dragul meu băiat, zise neliniştit Boare, în vreme ce Alirianne îi lua braţul, strângându-l în tăcere, însă puternic. Dragul meu băiat, ce-i asta? Ar trebui să fii în pat!

— Adună-i, Boare, zise Fantomă pe un ton devenit brusc autoritar. Du-i în tainiţă. Strânge-i pe toţi! Repede! Nu mai este timp!

— Ce părere ai despre asta? întrebă Ham ştergându-şi fruntea.

Din tăietură ţâşni iarăşi sânge prelingându-i-se pe obraz.

Elend clătină din cap, răsuflând adânc – gâfâind aproape – şi se sprijini cu spatele de ridicătura neregulată de piatră. Închise ochii; osteneala îl făcea să tremure, în ciuda fludorului.

— Nu-mi prea pasă de ceţuri acum, Ham, şopti. Abia de pot gândi limpede.

Ham scoase un mormăit aprobator. În jurul lor, oamenii răcneau şi mureau, luptându-se cu valurile nesfârşite de kolosşi. Reuşiseră să stăvilească o parte dintre creaturi pe coridorul natural de stâncă ce

ducea în Fadrex, însă adevărata luptă se ducea pe formaţiunile abrupte de stâncă ce înconjurau oraşul. Prea mulţi kolosşi, sătui să aştepte afară, începuseră să se caţere şi să atace de pe laturi.

Era un câmp de bătălie instabil, care solicita neîncetat atenţia lui Elend. Aveau mulţi allomanţi în oaste acum, însă cei mai mulţi erau lipsiţi de experienţă – nici nu ştiuseră, până în ziua aceea, că au asemenea puteri. Elend era o forţă de rezervă alcătuită dintr-un singur om, care sărea peste linii defensive şi făcea prăpăd printre duşmani, în vreme ce Cett, de jos, se ocupa de partea tactică.

Alte răcnete. Iarăşi moarte. Alte metale izbind metale, piatră şi carne. *De ce?* îşi zise plin de năduf Elend. *De ce nu-i pot apăra?* Arse fludor, trase o gură bună de aer şi îşi îndreptă umerii în noapte.

Ceţurile curgeau pe deasupra, trase parcă de o forţă invizibilă. Pentru o clipă, aşa trudit cum era, rămase încremenit.

— Stăpâne Venture! strigă cineva.

Elend se roti în direcţia vocii. Un curier tânăr se străduia să suie creasta stâncoasă, cu ochi mari.

O, nu, îşi zise cu încordare Elend.

— Stăpâne, se retrag! zise flăcăul, cât pe ce să cadă la picioarele lui Elend.

— Ce? făcu Ham.

— E adevărat, Măria Ta. Se retrag din faţa porţilor. Pleacă.

Elend lăsă îndată să-i cadă o monedă şi se năpusti în văzduh. Ceaţa se prelingea în juru-i, ca o fiinţă cu mii de tentacule îndreptate spre est. Văzu, în vale, cum kolosşii o rupeau la fugă prin beznă.

Sunt atât de mulţi, îşi spuse aterizând pe un stâncăriş. *N-am fi putut să-i batem. Chiar şi* cu *allomanţi.*

Dar iată că plecau. Goneau cu viteză inumană. Se ducea spre…

Luthadel.

Vin lupta ca o vijelie, împrăştiind stropi de ploaie prin bezna nopţii şi făcând să dea înapoi Inchizitor după Inchizitor.

N-ar fi trebuit să fie în viaţă. Rămăsese fără fludor, însă îl simţea consumându-se în interiorul ei, arzând mai tare decât o făcuse vreodată. Se simţea ca şi cum însuşi soarele însângerat îi ardea în trup, trimiţându-i incandescenţă prin vene.

Orice Oţelîmpingere sau Fiertragere o zguduia ca şi cum ar fi fost făcute cu puterea duraluminiului. Însă rezervele de metal nu dispăreau. Ci deveneau şi mai mari. Mai cuprinzătoare. Nu ştia prea bine ce i se întâmplă. Însă ceva *ştia.*

Dintr-odată, să se lupte cu doisprezece Inchizitori deodată nu i se

mai părea o sarcină imposibilă.

Cu un strigăt, izbi un Inchizitor într-o parte şi se feri de o pereche de securi. Se ghemui, apoi sări arcuit prin ploaie, coborând lângă Marsh, care încă stătea încremenit unde-l azvârlise după renaşterea sa.

Inchizitorul ridică privirea, părând în cele din urmă s-o zărească, şi blestemă rostogolindu-se, evitând lovitura de pumn a lui Vin. Pumnul fetei sparse o piatră de caldarâm, făcând să sară stropi de apă neagră pe braţele şi pe faţa ei, lăsând în urmă pete de cenuşă neagră.

Vin se uită la Marsh. Acesta stătea drept, cu pieptul gol, iar piroanele îi licăreau în beznă.

Vin zâmbi şi se roti spre Inchizitorii ce se năpusteau din spate. Ţipă şi se feri de o lovitură de secure. Cum de i se păruseră vreodată iuţi creaturile acestea? Cuprinsă de îmbrăţişarea fludorului fără limite, părea să se deplaseze ca însăşi ceaţa. Uşoară. Iute.

Nestăvilită.

Cerul se dezlănţui şi el, furtunos, când atacă, mişcându-se ca într-un vârtej. Ceţurile îi cuprinseră braţul într-o învolburare; lovi cu pumnul un Inchizitor, în faţă, aruncându-l înapoi. Ceţurile dansară în jurul ei în vreme ce prindea securea Inchizitorului căzut şi reteza braţul unei alte creaturi. Îi tăie şi capul cu o altă lovitură, lăsându-i pe ceilalţi uimiţi de viteza mişcărilor sale.

Au murit doi.

Atacară iarăşi. Se retrase, Trăgându-se către turlele de deasupra. Stolul de corbi se repezi după ea, cu sutanele foşnind în întunericul umed. Dădu cu picioarele într-o turlă, propulsându-se în sus şi Trăgând de piroanele unui Inchizitor, ceva uşor de făcut cu noile ei puteri. Cel pe care-l ţintise ţâşni înaintea tovarăşilor săi.

Vin se aruncă în jos, întâlnindu-l pe Inchizitor în văzduh. Îl prinse de piroanele din ochi şi trase, smulgându-le cu noua sa forţă. Lovi apoi creatura cu piciorul şi Împinse în piroanele din pieptul său.

Se înălţă în aer, lăsând un cadavru să se prăvălească în ploaie, cu găuri mari în ţeastă, unde fuseseră piroanele. Puteau să-şi piardă unele piroane şi să trăiască, ştia asta, însă înlăturarea altora era mortală. Scoaterea ţepuşelor din ochi părea îndeajuns pentru a-i ucide.

Trei.

Inchizitorii ajunseră la turla din care se Împinsese şi săriră pe urmele sale. Vin zâmbi şi aruncă piroanele pe care le mai avea încă în mână, nimerind unul dintre Inchizitori drept în piept. Apoi Împinse. Nefericitul Inchizitor fu aruncat înapoi şi se izbi de un acoperiş plat, atât de violent încât vreo câteva piroane îi ieşiră din trup. Bucăţile de metal scânteiară şi se învârtiră în aer, apoi căzură alături de cadavrul nemişcat.

Patru.

Mantia lui Vin flutură când ea se lansă în văzduh. Încă o hăituiau opt Inchizitori. Cu un chiot. Vin ridică mâna spre creatură, în vreme ce începea să cadă. Şi *Împinse.*

Nu-şi dăduse seama cât de mari erau noile sale puteri. Erau, se părea, înrudite cu tăria duraluminiului, fiindcă izbutea să influenţeze piroanele din trupul unui Inchizitor. Împingerea ei sporită îi dădu pe toţi înapoi, de parcă i-ar fi îmbrâncit. De fapt, împingerea avu efect şi asupra turlei de metal care se afla dedesubt.

Arcadele de piatră ce ţineau turla explodară, împrăştiind frânturi de piatră şi praf, în vreme ce turla însăşi se zdrobea de clădirea de dedesubt. Iar Vin fu aruncată în sus.

Foarte iute.

Străbătu văzduhul ca o săgeată, prin ceţuri, simţind că forţa acestei Împingeri îi supune trupul întărit de ceaţă la apăsarea bruştei accelerări.

Şi ieşi. Pătrunse în aer limpede, ca un peşte ce sare din apă. Sub ea, ceţurile acopereau tărâmul cufundat în noapte ca o enormă pătură albă. În jurul ei nu era decât aer. Neliniştitor, bizar. Deasupra – un milion de stele – vizibile în mod obişnuit doar allomanţilor – o priveau ca nişte ochi ai celor demult răposaţi.

Impulsul i se diminuă; se roti uşurel între albeaţa de jos şi lumina de deasupra. Observă că lăsase în urmă o dâră de ceaţă, ca o funie gata s-o tragă iarăşi în jos. De fapt, ceţurile se roteau în ceea ce părea un model uriaş. Un vârtej de alb.

Inima vârtejului era chiar dedesubtul ei.

Căzu, plonjând spre pământ. Pătrunse în ceaţă, atrăgând-o în jurul său, respirând-o. Simţi, alunecând, cum ceţurile pătrund în ea într-o spirală gigantică. Le primi cu bucurie, iar vârtejul se făcu din ce în ce mai puternic, mai rapid.

În câteva clipe apăru Luthadelul, o umflătură uriaşă, neagră pe faţa pământului. Cădea direct spre Kredik Shaw şi turlele acestuia, ce păreau să fie aţintite spre ea. Inchizitorii erau încă acolo – îi vedea pe un acoperiş plat, printre turle, privind în sus. Aşteptând. Mai erau doar opt, fără a-l socoti pe Marsh. Unul fusese înfipt într-un ascuţiş de ultima ei Împingere; izbitura îi smulsese, se părea, pironul central din spinare.

Cinci, îşi zise Vin poposind la distanţă mică de Inchizitori. Dacă o Împingere oarecare o putea arunca atât de departe încât să urce dincolo de ceţuri, ce s-ar fi întâmplat dacă Împingea şi mai tare, din răsputeri?

Aşteptă fără zarvă atacul Inchizitorilor. Le vedea disperarea din

mişcări. Orice se întâmplase cu Vin, Năruire era, se pare, dispus să-şi rişte toate creaturile în speranţa că aveau s-o ucidă înainte de a-şi căpăta deplinătatea. Ceţurile goneau către ea, tot mai iute şi mai iute, atrase de trupul ei precum era suptă apa de o pâlnie.

Când Inchizitorii ajunseră aproape, *Împinse* iarăşi, azvârlind metalul departe de ea din toate puterile, şi întărindu-şi totodată trupul cu o incendiere imensă de fludor. Auzi scrâşnetul pietrei. Inchizitorii urlau.

Şi Kredik Shaw explodă.

Turnurile se năruiră din temelii. Uşile se smulseră din tocuri. Ferestrele se sparseră în mii de cioburi. Pereţii se năruiră şi întreaga structură se făcu bucăţi odată cu mişcarea metalului. Vin ţipă Împingând, cu pământul cutremurându-se sub ea. Totul – până şi piatra, care conţinea, se vedea bine, urme de minereu metalic – fu aruncat cu violenţă înapoi.

Îşi opri Împingerea. Îşi trase răsuflarea, simţind picurii de ploaie din jur. Clădirea ce fusese palatul Lordului Legiuitor nu mai era, făcută fărâme, ruinele se întindeau până departe, ca într-un crater după izbitura unui meteorit.

Un Inchizitor ieşi din dărâmături, cu faţa însângerată din care ieşise un piron. Vin ridică o mână, Trăgând şi ţinându-se bine. Capul Inchizitorului se smuci când din ţeastă îi ieşi şi a doua ţepuşă. Căzu cu faţa înainte, iar Vin prinse pironul şi-l Împinse către un alt Inchizitor ce se năpustea către ea. Acesta ridică o mână ca să-l Împingă înapoi spre ea.

Însă Vin îl azvârli fără să ţină seama de asta, anulându-i Împingerea cu o altă Împingere iute, în spate, ca să se echilibreze. Inchizitorul fu aruncat înapoi şi izbit de resturile unui zid. Pironul continuă să zboare prin aer, ca un peşte fulgerând prin ape, ignorând curenţii. Îl izbi în plină faţă, zdrobindu-i-o şi ţintuindu-i capul în roca de granit.

Şase şi şapte.

Vin pluti peste rămăşiţe, în vreme ce ceţurile se învolburau. Se răsuceau furioase deasupra capului ei, formând o pâlnie de aburi ce-o avea pe ea în centru. Era ca o tornadă, însă fără curenţi de aer. Doar ceţuri imateriale, de parcă ar fi fost desenate în văzduh. Rotindu-se, învolburându-se, venind la porunca ei tăcută.

Păşi peste cadavrul unui Inchizitor ce fusese zdrobit sub dărâmături; îi desprinse capul de trup cu o lovitură de picior, asigurându-se că murise.

Opt.

Trei săriră pe ea deodată. Chiui, se roti şi Trase de o turlă prăbuşită. Bucata uriaşă de metal – aproape la fel de mare, ea însăşi, ca o clădire

– se mişcă prin aer, rotindu-se după porunca ei. O izbi în Inchizitori ca pe o măciucă, zdrobindu-i. Se întoarse, lăsând enormul stâlp de metal să se odihnească peste cadavrele lor.

Se dezlănţuise furtuna, deşi ceţurile continuau să se învolbureze. Ploaia se dezlănţui; Vin păşi peste clădirea sfărâmată, căutând linii albastre, Allomantice, aflate în mişcare. Găsi una, tremurătoare, în faţa ei. Apucă şi trase deoparte un disc enorm de marmură. Sub acesta gemu un Inchizitor; întinse mâna să-l apuce şi-şi dădu seama că din braţ îi ieşea ceaţă. Nu doar se rotea împrejurul ei, curgea din ea, se ridica precum fumul prin porii pielii ei. Răsuflă, slobozind pe gură aburi albicioşi, apoi intră în vâltoare şi porni să absoarbă iarăşi ceaţa.

Îl înhăţă pe Inchizitor şi-l ridică de la pământ. Pielea acestuia începu să se vindece, fiindcă-şi folosea puterile feruchimice, şi creatura se zbătu, devenind mai puternică. Însă, cu toată uimitoarea tărie a feruchimiei, Vin abia dacă simţi, îi scoase piroanele din ochi şi le aruncă, apoi lăsă corpul să se prăbuşească printre dărâmături.

Doisprezece.

Îl descoperi pe ultimul Inchizitor ghemuit într-o băltoacă cu apă de ploaie. Era Marsh. Trupul îi era zdrobit şi-i lipsea un piron dintr-o latură. Gaura sângera, însă asta nu fusese de-ajuns pentru a-l ucide. Îşi întoarse capul pironit spre ea şi-o privi cu o expresie încremenită.

Vin se opri, răsuflând adânc, simţind cum i se prelinge apa de ploaie pe braţe şi cum îi picură de pe degete. Pe dinăuntru încă ardea, şi ridică ochii privind vârtejul de ceaţă. Se învârtea cu putere, rotindu-se către ea, în jos. Îi venea greu să se gândească la câtă energie pulsa prin ea.

Îşi coborî iarăşi privirea.

Acesta nu e Marsh, îşi zise. *Fratele lui Kelsier s-a dus de mult de pe lume. Aici e altcineva. Năruire.*

Ceaţa se roti pentru ultima oară, mişcarea circulară deveni mai rapidă – şi mai strânsă – şi ultimele particule de ceaţă, învârtindu-se, intrară în trupul lui Vin.

Atunci ceaţa dispăru. Cerul era luminat de stele, şi fulgi de cenuşă căzeau prin aer. Priveliştea nopţii era nefirească în nemişcarea, întunericul şi limpezimea sa. Chiar şi cu cositor – care o ajuta să vadă noaptea mai bine decât un om normal – ceţurile fuseseră întotdeauna acolo. Să vadă tărâmul, noaptea, fără ele era… greşit.

Vin începu să tremure. Gâfâi, simţind cum focul lăuntric se face tot mai arzător. Era allomanţie cum nu ştiuse că poate fi. I se părea că n-o înţelesese niciodată. Puterea era mai presus de metale, de simplele Împingeri şi Trageri. Era ceva cu mult mai cuprinzător. O putere pe care

oamenii o folosiseră fără s-o înţeleagă.

Se strădui să-şi ţină ochii deschişi. Mai era un Inchizitor. Îi atrăsese către Luthadel, îi obligase să se expună, întinsese o capcană cuiva mult mai puternic decât ea. Şi ceţurile răspunseseră.

Era vremea să termine ce venise să facă.

Marsh se uită, fără vlagă, cum Vin se lasă în genunchi şi cum întinde mâna, tremurând, spre unul dintre piroanele înfipte în ochii lui.

Nu mai era nimic de făcut. Îşi folosise mai toată vindecarea din metalminte, iar ce mai rămânea nu avea cum să-l ajute. Vindecarea păstrată funcţiona cu o viteză anume. Se putea vindeca un pic, dar foarte rapid, sau putea aştepta ca să se vindece încet, însă pe deplin. În orice caz, avea să moară de îndată ce Vin îi scotea piroanele.

În sfârşit, se gândi cu uşurare, în vreme ce ea apuca primul piron. *Ce am făcut… a mers. Cumva.*

Simţi mânia lui Năruire, simţi că stăpânul său îşi dăduse seama de greşeală. Marsh, până la urmă, contase. Marsh, până la urmă, nu se lăsase păgubaş. O făcuse pe Mare să fie mândră.

Vin trase de piron. Durea, fireşte – mai mult decât ar fi crezut Marsh că e cu putinţă. Urlă – de durere, dar şi de bucurie – în vreme ce Vin întindea mâna spre celălalt piron.

Însă ezită. Marsh aşteptă cu speranţă. Vin se cutremură, apoi tuşi şi se zgribuli. Scrâşni din dinţi, întinzând mâna. Degetele îi atinseră pironul.

Apoi Vin dispăru.

Lăsă în urmă conturul ceţos al unei tinere. Acesta se destrămă la rându-i, lăsându-l pe Marsh singur printre dărâmături, cu ţeasta pulsându-i de durere şi trupul acoperit cu cenuşă udă, lipicioasă.

CAPITOLUL 74

Cândva, îl întrebase pe Năruire de ce o alesese tocmai pe ea. Principalul răspuns e simplu. Nu avea prea mult de-a face cu personalitatea, comportamentul sau chiar abilităţile sale de Allomant.

Pur şi simplu, era singurul copil găsit de Năruire care avusese posibilitatea de a se alege cu pironul hemalurgic potrivit – unul care să-i garanteze puteri sporite de ardere a bronzului, care să-i îngăduie apoi să simtă drumul către Fântâna Înălţării. Avea o mamă nebună, o soră Căutător, şi era – ea însăşi – Născută-din-Ceaţă.

Existau şi alte motive, desigur. Dar nici măcar Năruire nu le ştia.

Se crăpa de ziuă, fără ceţuri.

Elend stătea pe înălţimile stâncoase din faţa oraşului Fadrex, privind în zare. Se simţea cu mult mai bine după o noapte de somn, deşi corpul încă îl mai durea de la luptă. Braţul îi pulsa acolo unde fusese rănit, iar pieptul îl durea în locul unde, din nebăgare de seamă, îi permisese unui kolos să îl izbească. Ditamai lovitura ar fi schilodit pe oricare alt om.

Cadavrele kolosşilor erau împrăştiate pe pământ, dinaintea oraşului, îngrămădite mai ales pe culoarul care ducea către intrarea în Fadrex. Toată zona duhnea a moarte şi a sânge uscat. Mai des decât şi-ar fi dorit Elend, pe câmpul de trupuri albastre se zărea şi pielea mai deschisă la culoare a câte unui om. Însă Fadrex supravieţuise – chiar şi pentru că în ultima clipă se alăturaseră câteva mii de allomanţi, iar kolosşii, în cele din urmă, se retrăseseră.

De ce au plecat? se întrebă Elend, recunoscător totuşi frustrat. *Şi, poate mai important, încotro se îndreaptă?*

Elend se întoarse, auzind sunetul unor paşi pe piatră, şi îl văzu pe Yomen urcând pe treptele scobite grosolan pentru a i se alătura, gâfâind uşor, încă imaculat în veşmintele de obligator. Nimeni nu se aşteptase ca el să lupte. Era, până la urmă, un erudit, nu un războinic.

Ca şi mine, gândi Elend, zâmbind ironic.

— Ceţurile au dispărut, spuse Yomen.

Elend încuviinţă.

— Deopotrivă ziua şi noaptea.

— Skaa au fugit la adăpost când au dispărut ceţurile. Unii încă refuză să iasă din casă. Secole la rând s-au temut să iasă noaptea, din cauza ceţurilor. Acum, că au dispărut, li se pare atât de nefiresc încât se ascund din nou.

Elend se întoarse şi se uită în spate. Ceţurile dispăruseră, dar cenuşa continua să cadă. Şi cădea neostoită. Morţii de peste noapte erau aproape acoperiţi.

— Soarele a fost mereu atât de dogoritor? întrebă Yomen ştergându-şi fruntea.

Elend se încruntă, observând pentru prima dată că *într-adevăr* era foarte cald. Încă era dimineaţă devreme şi deja părea să fie amiază.

Ceva e în continuare greşit, gândi el. *Foarte greşit. Mai mult ca înainte.* Cenuşa îneca aerul, purtată de vânt, acoperind tot. Şi căldura… nu ar fi trebuit să se *răcorească afară* dacă cenuşa plutea în aer, blocând lumina soarelui?

— Alcătuieşte patrule, Yomen. Pune-le să umble printre cadavre şi să caute răniţi prin dezastrul de-acolo. Apoi adună oamenii şi începe să-i muţi în tainiţă. Soldaţii să se pregătească pentru… ceva. Nu ştiu pentru ce.

Yomen ridică o sprânceană.

— O spui de parcă nu vei fi aici, să mă ajuţi.

Elend se întoarse către răsărit.

— Nu voi fi.

Vin încă era undeva, acolo. Nu înţelesese ce-i spusese ea despre atiu, dar avea încredere. Elend socotea că, într-un fel sau altul, oamenii din oraşul Fadrex îi datorau viaţa. Îi alungase pe kolosşi – găsise ea o cale, ceva ce el nu putea nici măcar ghici.

Mereu se plânge că nu e o erudită, gândi el, amuzându-se. *Dar asta doar pentru că nu a avut parte de educaţie. Este de două ori mai ageră la minte decât jumătate dintre „geniile" pe care le-am cunoscut pe vremea când eram la curte.*

Nu o putea lăsa acum. Trebuia să o găsească. Apoi… ei bine, nu ştia ce avea să urmeze. Să dea de Sazed, poate. Oricum ar fi fost, Elend nu mai avea ce face în Fadrex. Dădu să o apuce înspre trepte, cu gândul de a-i găsi pe Ham şi pe Cett. Yomen îl prinse de umăr.

Elend se răsuci.

— M-am înşelat în privinţa ta, Venture, zise Yomen. Nu meritai să-ţi vorbesc astfel.

— Mi-ai îngăduit să mă adăpostesc în oraşul tău când eram înconjurat de proprii-mi kolosşi. Nu îmi pasă *ce* ai spus despre mine. După câte văd, eşti un om bun.

— Te înşeli însă în privinţa Lordului Legiuitor. El e în spatele a tot ce se întâmplă.

Elend se mulţumi să zâmbească.

— Nu mă necăjeşte că nu crezi, spuse Yomen atingându-şi fruntea.

Am învăţat ceva. Lordul Legiuitor foloseşte deopotrivă necredincioşi şi credincioşi. Cu toţii facem parte din planul său. Iată.

Yomen scoase mărgeaua de atiu de la locul său de pe frunte.

— E ultima pe care o am. Poate-ţi va fi de trebuinţă.

Elend acceptă bucăţica de metal, frecând-o între degete.

Nu incendiase niciodată atiu. Ani la rând, familia sa se ocupase de extragerea metalului – dar până să devină Elend Născut-din-Ceaţă, cheltuise deja tot ce putuse să obţină sau i-l dăduse lui Vin pentru ardere.

— Cum ai reuşit, Yomen? Cum ai făcut să pară că eşti Allomant?

— Dar eu *sunt* Allomant, Venture.

— Nu eşti Născut-din-Ceaţă.

— Nu. Sunt Văzător – un Ceţurian de atiu.

Elend încuviinţă. Presupusese că nu era posibil, dar acum era greu să te bazezi pe presupuneri despre *orice.*

— Ştia Lordul Legiuitor de puterea ta?

Yomen zâmbi.

— Unele secrete se străduia să le ţină ascunse.

Ceţurieni de atiu, gândi Elend. *Asta înseamnă că există şi alţii… Ceţurieni de aur, Ceţurieni de electru…* Deşi, cu cât cugeta mai mult la asta, înţelegea că unii – precum Ceţurienii de aluminiu sau Ceţurienii de duraluminiu – nu aveau cum să fie găsiţi, căci nu-şi puteau folosi metalele fără să incendieze alte metale.

— Atiul era mult prea valoros pentru a fi folosit la căutarea puterilor Allomantice în oameni, zise Yomen întorcându-se cu spatele. Şi oricum, n-am găsit niciodată că puterea ar fi aşa de folositoare. Cât de adesea are cineva deopotrivă atiu şi dorinţa de a-l folosi într-o clipită? Ia bucăţica asta şi du-te de-ţi găseşte soţia.

Elend rămase nemişcat preţ de câteva clipe, apoi ascunse mărgeaua de atiu şi coborî pentru a-i da lui Ham câteva indicaţii. Câteva minute mai târziu, traversa peisajul cu viteza fulgerului, străduindu-se să zboare cu ajutorul potcoavelor, după cum îl învăţase Vin.

CAPITOLUL 75

Fiecare piron hemalurgic înfipt în trupul cuiva îi dădea lui Năruire o anume putere de a-l influenţa. Aceasta era însă diminuată de forţa mentală a celui controlat.

În cele mai multe cazuri – în funcţie de mărimea pironului şi de durata purtării lui – un singur piron îi oferea lui Năruire puteri minime asupra unei persoane. I se putea arăta acesteia şi îi putea preschimba niţel gândurile, făcând-o să treacă cu vederea anumite ciudăţenii – cum ar fi nevoia compulsivă de a păstra şi purta un simplu cercel.

Sazed îşi strânse însemnările laolaltă, aşezând cu atenţie teancul de foiţe subţiri de metal. Deşi metalul avea un rol important în a-l împiedica pe Năruire să modifice – sau poate chiar să citească – conţinutul acestora, Sazed găsea că sunt un pic agasante. Plăcuţele erau uşor de zgâriat şi nu puteau fi împăturite sau legate.

Bătrânii kandra îi oferiseră un adăpost, şi acesta era surprinzător de somptuos pentru o grotă. După cum se vedea, kandra apreciau confortul uman – pături, pernuţe şi saltele. Ba chiar unii preferau să poarte veşminte, deşi cei care nu făceau asta refuzaseră să-şi creeze organe genitale pentru Trupurile Adevărate. Acest aspect îl făcea să-şi pună tot soiul de întrebări scolastice. Se înmulţeau prin transformarea nălucilor-de-ceaţă în kandra, prin urmare organele reproductive le-ar fi fost netrebuincioase. Şi totuşi kandra se identificau în funcţie de gen – fiecare dintre ei era cu siguranţă un „el” sau o „ea”. Aşadar, cum îşi puteau da seama? Alegeau la întâmplare, sau de fapt ştiau ce ar fi fost dacă s-ar fi născut umani şi nu Năluci-de-Ceaţă?

Şi-ar fi dorit să aibă mai multă vreme pentru a le studia societatea. Până acum, tot ce făcuse în Patrie fusese să se concentreze pe aflarea de lucruri noi despre Eroul Evurilor şi religia din Terris. Îşi notase toate descoperirile pe o foaie aşezată deasupra teancului metalic. Surprinzător, deprimant chiar, arăta aidoma celorlalte foi din portofoliul său.

Religia din Terris, cum era şi firesc, se baza în mare parte pe cunoaştere şi erudiţie. Lume-Aducătorii – cum îi numeau ei pe Păstrători – erau bărbaţi şi femei sfinte care răspândiseră cunoaştere, dar care, de asemenea, scriseseră despre zeul lor, Terr. Era un vechi cuvânt terrisian care însemna „a dăinui”. O problemă centrală de care se ocupa religia erau poveştile despre cum Dăinuire – sau Terr – interacţionase cu Năruire, iar acestea includeau tot felul de profeţii

despre Eroul Evurilor, care era privit drept urmaşul lui Dăinuire.

Pe lângă profeţii, în orice caz, Lume-Aducătorii predicaseră poporului lor despre moderaţie, credinţă şi înţelegere. Îi învăţaseră că e mai bine să construieşti decât să distrugi, un principiu care stătea la baza învăţăturilor lor. Fără îndoială, existaseră şi ritualuri, rituri, iniţieri şi tradiţii. Existau de asemenea şi lideri mai neimportanţi, care cereau ofrande şi coduri de conduită. Totul părea în regulă, dar departe de a fi original. Până şi atenţia alocată cunoaşterii era ceva comun la zeci de alte religii pe care Sazed le studiase.

Asta, dintr-un motiv sau altul, îl întrista. Era doar una dintre multele religii.

Dar la ce se aşteptase? La o doctrină uluitoare care să-l convingă o dată pentru totdeauna că există un zeu? Se simţea ca un netot. În acelaşi timp, se simţea trădat. Pentru atâta lucru traversase el imperiul, entuziast şi plin de speranţă? Cum putuse să creadă că asta va fi salvarea lor? Erau doar cuvinte deşarte. Plăcute, ca mai toate din portofoliul său, dar mai deloc convingătoare. Trebuia oare să creadă şi el, doar pentru că era religia urmată de poporul său?

Nu exista nicio garanţie că Tindwyl mai era în viaţă. De ce aleseseră oamenii să o urmeze pe aceasta, dintre toate religiile? Frustrat, Sazed se scufundă în metalminţi, vărsându-şi o grămadă de relatări în propria minte. Scrieri descoperite de Păstrători – jurnale, scrisori şi alte surse pe care învăţaţii le puseseră cap la cap obţinând ceea ce fusese cândva crezut. Se uită printre ele, reflectă asupra lor, le citi.

Ce-i făcuse pe aceşti oameni atât de dispuşi să-şi accepte religiile? Erau doar produse ale societăţii, crezând în ele doar pentru că ţineau de tradiţie? Citi despre vieţile lor şi încercă să se convingă pe sine că oamenii erau prostănaci, că nu încercaseră nicicând să-şi pună întrebări cu privire la credinţele lor. Fără îndoială că ar fi descoperit puncte slabe şi contradicţii dacă şi-ar fi făcut timp să fie raţionali şi să gândească cu mintea lor.

Sazed stătu cu ochii închişi, cu o abundenţă de informaţii din jurnale şi scrisori în minte, căutând ceea ce se aştepta să găsească. Însă timpul trecea şi tot nu descoperise ce-şi dorea. Oamenii nu îi mai păreau într-atât de proşti. Cum stătea aşa, ceva începea să se contureze. Ceva despre cuvintele şi sentimentele oamenilor care avuseseră credinţă.

Înainte, Sazed cercetase doar doctrinele. De data aceasta, se trezi studiind oamenii care le îmbrăţişaseră sau orice putea afla despre ei. Pe măsură ce parcurgea în minte cuvintele, iar şi iar, un lucru devenea tot mai limpede. Credinţele înspre care îşi îndreptase atenţia nu puteau

fi separate de adepţii lor. În teorie, acele religii erau depăşite. Dar pe măsură ce citea cuvintele oamenilor – într-adevăr le *citea* – începu să observe tipare.

De ce credeau ei? Pentru că asistaseră la minuni. Întâmplări pe care altcineva le punea pe seama norocului, credinciosul le lua drept semne. Un om drag vindecat de boală, o afacere reuşită, o întâlnire întâmplătoare cu un prieten nemaivăzut de mult. Părea că nu măreţele doctrine sau idealurile înalte transformau oamenii în credincioşi. Era simpla magie din lumea înconjurătoare.

Cum a spus Fantomă? gândi Sazed, aşezat în umbra grotei kandra. *Credinţa pornea din încredere. Încrederea că cineva veghează. Că cineva va face ca totul să se termine cu bine, chiar dacă în acel moment lucrurile păreau groaznice.*

Pentru a crede, se pare, cineva trebuia să *vrea* să creadă. Era o enigmă, una împotriva căreia Sazed luptase. Voia ca cineva, ceva, să-l oblige să aibă credinţă. Voia să fie nevoit să creadă datorită dovezilor arătate lui.

Şi totuşi, credincioşii ale căror cuvinte îi umpleau acum mintea ar fi spus că avea deja dovada. Nu primise el, în acest moment de disperare, un răspuns? Când fusese pe punctul de a renunţa, TenSoon grăise. Sazed implorase să primească un semn şi îl primise.

Era oare noroc? Era providenţa?

În cele din urmă, se pare, decizia îi aparţinea. Încet, puse la loc scrisorile şi jurnalele în metalminţi, eliberându-şi memoria de ele – păstrase totuşi sentimentele pe care i le insuflaseră. Ce avea să fie? Credincios sau sceptic? În acea clipă, niciuna nu părea o cale clar greşită.

Chiar vreau să cred, cugetă el. *Din această pricină mi-am petrecut atâta vreme căutând. Nu pot fi de ambele părţi. Pur şi simplu trebuie să iau o hotărâre.*

Care avea să fie? Stătu preţ de câteva clipe, gândi, simţi şi – mai cu seamă – îşi aduse aminte.

Am căutat ajutor. Şi ceva mi-a răspuns.

Sazed zâmbi şi totul păru un pic mai luminos. *Boare avea dreptate,* gândi el ridicându-se în picioare şi aranjându-şi lucrurile pentru plecare. *Nu am fost făcut să fiu ateu.*

Gândul îi păru cam frivol faţă de tot ceea ce i se întâmplase recent. Pe când îşi strângea foile de metal şi se pregătea pentru a-i întâlni pe cei din Prima Generaţie, realiză că prin faţa micuţei sale grote treceau kandra pe deplin neştiutori faţă de importanta decizie pe care tocmai o luase.

Aşa mergeau lucrurile. Unele decizii importante se luau pe câmpul de luptă, altele în sala sfatului. Altele se produceau în tăcere, nevăzute de alţii. Dar acest lucru nu făcea decizia mai puţin importantă în ochii lui Sazed. Avea să creadă. Nu pentru că un lucru se dovedise a fi dincolo de puterea sa de negare. Ci pentru că aşa luase decizia.

La fel cum, realiză el, Vin hotărâse să se încreadă în echipajul său. După cum o învăţase Kelsier. *Şi pe mine m-ai învăţat, Supravieţuitorule,* gândi Sazed îndreptându-se către tunelul de piatră pentru a-i întâlni pe liderii kandra. *Mulţumesc.*

Sazed îşi croi drum prin coridoarele peşterii, deodată nerăbdător la gândul că îşi va petrece ziua punând întrebări membrilor Primei Generaţii. Acum, că parcursese cea mai mare parte a religiei lor, intenţiona să afle mai multe despre Prima Învoială.

Din câte ştia, era singurul om – altul decât Lordul Legiuitor – care citise vreodată cuvintele sale. Cei din Prima Generaţie tratau metalul care conţinea contactul vizibil cu mai puţină veneraţie decât ceilalţi kandra. Acest lucru îl surprinse.

Fără îndoială, cugetă Sazed cotind, *are un fel de sens. Pentru membrii Primei Generaţii Lordul Legiuitor a fost un prieten. Îşi amintesc cum au urcat muntele alături de el – era liderul lor, firește, dar nu şi zeu. Cam la fel cum membrii armatei nu îl puteau privi pe Kelsier într-o lumină religioasă.*

Cufundat în gânduri, Sazed ajunse la Cotlonul Încrederii, ale cărui uşi metalice late erau deschise. Se opri de îndată ce intră. Cei din Prima Generaţie aşteptau în alcovurile lor, după cum era obiceiul. Coborâră abia după ce Sazed închise uşile. Straniu, totuşi, cei din a Doua Generaţie stăteau la pupitrele lor, adresându-se mulţimilor de kandra – care, deşi erau ceva mai rezervaţi decât ar fi fost o gloată de oameni, tot dădeau semne de nelinişte.

— Ce înseamnă… KanPaar? întrebă unul dintre kandra de rang inferior. Te rugăm, nu mai înţelegem nimic. Întreabă-i pe Primii.

— Am mai discutat despre asta, răspunse KanPaar, liderul Secunzilor. Nu este cazul să vă panicaţi. Uitaţi-vă la voi, adunaţi laolaltă, şuşotind şi răspândind tot soiul de zvonuri, de parcă aţi fi oameni!

Sazed se apropie de unul dintre tinerii kandra, care stătea dincolo de uşa Cotlonului.

— Te rog, şopti el, spune-mi care este motivul de îngrijorare?

— Ceţurile, Sfinte Lume-Aducător, îi răspunse kandra – o femeie, i se păru lui.

— Ce-i cu ele? E pentru că zăbovesc tot mai târziu pe timpul zilei?

— Nu, îi spuse tânăra kandra. Au dispărut.

Sazed tresări.

— Cum ai spus?

Kandra încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Nimeni nu observase până azi-dimineaţă devreme. Încă nu se crăpase de ziuă, una dintre gărzi făcea rondul pentru a verifica una dintre ieşiri. Susţine că nu era nici urmă de ceaţă, deşi era noapte! Alţii au ieşit şi ei afară. Cu toţii spun acelaşi lucru.

— Este o nimica-toată, se adresă KanPaar celor din încăpere. Ştim că a plouat noaptea trecută, iar uneori ploaia alungă pentru un timp ceţurile. Se vor întoarce mâine.

— Dar acum nu plouă, zise un alt kandra. Şi nu ploua nici când TarKavv a ieşit să patruleze. Sunt luni întregi de când nu avem ceţuri dimineaţa. Unde s-au dus?

— Ptiu, zise KanPaar fluturând din mână. V-aţi făcut griji când ceţurile au început să rămână dimineaţa, iar acum vă văicăriţi că au dispărut? Noi suntem *kandra.* Suntem veşnici – noi vieţuim dincolo de toţi şi toate. Nu ne adunăm în gloate zgomotoase. Întoarceţi-vă la treburile voastre. Totul este în regulă.

— Nu, se auzi o voce şoptită din grotă. Capetele se întoarseră şi întreg grupul tăcu.

— Nu, şopti Haddek – liderul Primei Generaţii – din alcovul său ascuns. Este un lucru important. Ne-am înşelat, KanPaar. Foarte… foarte tare. Eliberaţi Cotlonul Încrederii. Să rămână doar Păstrătorul. Şi daţi de ştire. Ziua Hotărârii ar putea fi aproape.

Spusele sale izbutiră să îi agite şi mai tare pe kandra. Sazed rămase mut de uimire; nu mai văzuse nicicând o asemenea reacţie la creaturi de regulă calme. Făcură după cum li se spusese – kandra păreau să fie buni la asta – şi părăsiră încăperea, dar şuşotelile şi discuţiile continuară. Secunzii se strecurară afară ultimii, părând umiliţi. Sazed îi privi cum se îndepărtau, gândindu-se la cuvintele lui KanPaar.

Suntem veşnici – noi vieţuim dincolo de toţi şi toate. Deodată, kandra păreau să fie mult mai uşor de desluşit. Ce uşor este pentru un nemuritor să ignore lumea de afară! Depăşiseră atâtea probleme şi profeţii, revoluţii şi răzmeriţe, încât orice s-ar fi întâmplat afară trebuie să le fi părut neimportant.

Atât de neimportant, de fapt, încât era cu putinţă să ignore profeţiile propriei religii, chiar şi după ce acestea începuseră să se adeverească. În cele din urmă, încăperea se goli, iar doi membri musculoşi din A Doua Generaţie închiseră uşa pe dinafară, lăsându-l pe Sazed singur pe platformă. Aşteptă răbdător, punându-şi în ordine însemnările pe

birou cât timp membrii din Prima Generaţie ieşiră poticnindu-se de după treptele ascunse, şi i se alăturară pe platforma Cotlonului.

— Spune-mi, Păstrătorule, zise Haddek în timp ce fraţii săi se aşezau, ce concluzii ai tras din această întâmplare?

— Plecarea ceţurilor? Îmi pare prevestitoare, deşi adevărul este că nu pot găsi un motiv precis.

— Pentru că sunt lucruri pe care încă nu ţi le-am explicat, spuse Haddek privind către ceilalţi. Păreau foarte tulburaţi. Lucruri privitoare la Prima Învoială şi la promisiunile kandra.

Sazed îşi pregăti o foaie de metal.

— Te rog, continuă.

— Trebuie să-ţi cer să nu scrii aceste cuvinte.

Sazed rămase nemişcat, apoi puse jos condeiul.

— Prea bine – dar te previn. Memoria unui Păstrător, chiar şi fără metalminţile sale, este foarte bună.

— Nu avem ce face, spuse unul dintre ceilalţi. Avem nevoie de povaţa ta, Păstrătorule. Ca străin.

— Ca fiu, şopti altul.

— Când Tatăl ne-a dat viaţă, zise Haddek. Ne-a… dat o poruncă. Altceva decât Prima Învoială.

— Pentru el, a fost un fel de adăugire, completă un altul. Deşi a rostit-o doar o dată, ne-a dat de înţeles că e foarte importantă.

— Ne-a cerut să-i promitem, rosti Haddek. Fiecăruia dintre noi. Ne-a spus că într-o bună zi s-ar putea să trebuiască să ne dăm jos Binecuvântările.

— Să ni le smulgem din trup, spuse altcineva.

— Să ne luăm singuri viaţa, adăugă Haddek.

Liniştea se lăsă în încăpere.

— Sunteţi convinşi că asta v-ar ucide? întrebă Sazed.

— Ne-ar preschimba în Năluci-de-Ceaţă. În fapt, este cam acelaşi lucru, răspunse Haddek.

— Tatăl ne-a spus că va trebui să o facem, continuă altul. Nu a existat niciun *s-ar putea.* A spus că va trebui să ne încredinţăm că şi alţi kandra ştiu de sarcina noastră.

— Noi o numim Hotărârea, continuă Haddek. Fiecare kandra ştie de ea încă de la naştere. Primesc porunca – un jurământ adânc înrădăcinat – de a-şi scoate Binecuvântările dacă Prima Generaţie le cere asta. Nu am invocat niciodată această poruncă.

— Dar vă gândiţi să o faceţi acum? întrebă Sazed încruntându-se. Nu înţeleg. Doar din cauza felului în care se comportă ceţurile?

— Ceţurile sunt trupul lui Dăinuire, Păstrătorule, îi răspunse Haddek.

Este un eveniment foarte însemnat.

— I-am auzit pe fiii noştri vorbind despre asta toată dimineaţa, continuă altul. Şi asta ne nelinişteşte. Ei nu ştiu ce înseamnă ceţurile, dar îşi dau seama că ceva important se întâmplă.

— Rashek ne-a spus că ne vom da seama. Aşa a spus. „Va veni ziua când toţi vă veţi scoate Binecuvântările. Veţi şti când e timpul".

Haddek încuviinţă.

— A spus că vom şti. Şi… suntem foarte îngrijoraţi.

— Cum să osândim la moarte întregul nostru popor? întrebă un alt kandra. Hotărârea m-a tulburat dintotdeauna.

— Rashek a văzut în viitor, zise Haddek întorcându-se către el. El a avut şi a stăpânit puterea Dăinuirii. Este singurul om care a făcut asta! Nici măcar fata de care ne-a povestit Păstrătorul nu a *folosit* puterea. Doar Rashek! Tatăl.

— Atunci unde sunt ceţurile? întrebă altcineva.

În încăpere se făcu iar linişte. Sazed era aşezat, cu condeiul în mână, dar nu scria nimic. Se aplecă în faţă.

— Ceţurile sunt trupul lui Dăinuire?

Ceilalţi făcură semn din cap că da.

— Şi… au dispărut?

Din nou un semn.

— Atunci, nu cumva asta înseamnă că Dăinuire s-a întors?

— Nu e cu putinţă, zise Haddek. Puterea sa rămâne, căci puterea nu poate fi distrusă. Mintea sa, însă, a fost ca şi distrusă – acesta a fost sacrificiul făcut pentru întemniţarea lui Năruire.

— Fărâme din rămăşiţele sale, aminti cineva. Umbra sinelui.

— Da, aprobă Haddek. Dar nu este Dăinuire, ci doar o imagine – un rest. Acum Năruire a evadat, cred că putem recunoaşte că nici măcar asta nu a mai rămas.

— Cred că mai e ceva, începu altul. Am putea…

Sazed îşi ridică mâinile pentru a-i face atenţi.

— Dacă Dăinuire nu s-a întors, atunci, pesemne, altcineva i-a luat puterea pentru a o folosi în luptă. Nu aşa profeţesc învăţăturile voastre? Cel care a fost împărţit trebuie să înceapă să-şi caute întregul.

Linişte.

— Poate, spuse Haddek.

Vin, gândi Sazed, tot mai cuprins de entuziasm. *Asta înseamnă să fii Eroul Evurilor! Am dreptate să cred. Ea ne* poate *salva!*

Sazed luă o bucată de hârtie metalică şi începu să-şi noteze gândurile. În acea clipă uşile Cotlonului se deschiseră brusc.

Sazed se opri, întorcându-se nemulţumit într-acolo. Un grup de

matahale din A Cincea Generaţie intră cu paşi apăsaţi, urmaţi de membrii zvelţi din A Doua. Afară, pe coridorul grotei, nu mai era nimeni.

— Luaţi-i, spuse KanPaar pe un ton complice, arătându-i cu mâna.

— Ce înseamnă asta? strigă Haddek.

Sazed rămase la locul său, cu condeiul în mână. Recunoscu graba şi încordarea în postura Secunzilor. Unii arătau înspăimântaţi, alţii hotărâţi. Cei din a Cincea Generaţie înaintară rapid, cu mişcări iuţite de Binecuvântarea Tăriei.

— KanPaar! spuse Haddek. Ce înseamnă asta?

Sazed se ridică încetişor. Patru kandra din A Cincea Generaţie îl încercuiră, purtând ciocane pe post de arme.

— Este o rebeliune, zise Sazed.

— Nu mai puteţi conduce, le spuse KanPaar Primilor. Aţi distruge tot ce avem aici, pângărind ţinutul nostru cu străini, lăsând ca discuţii de revoluţionari să întunece înţelepciunea kandra.

— Nu este momentul, KanPaar, spuse Haddek, printre ţipetele Primilor împinşi şi loviţi.

— Nu e momentul? întrebă KanPaar furios. Ai vorbit despre Hotărâre! Nu-ţi dai seama câtă panică a produs acest lucru? Ai distruge *tot* ce avem.

Sazed se întoarse calm, privindu-l pe KanPaar. În ciuda tonului mânios, kandra surâdea cu buzele sale transparente.

Trebuia să dea lovitura acum, gândi Sazed, *înainte ca Prima Generaţie să fi spus şi mai multe poporului – făcându-i pe Secunzi inutili. KanPaar poate să-i înghesuie undeva şi să pună nişte marionete în alcovuri, în locul lor.*

Sazed întinse mâna către fludorminte. Unul dintre gardienii săi din A Cincea i-o aruncă cât colo cu o mişcare iute a mâinii, iar alţi doi îl prinseră de braţe. Se luptă, dar gardienii săi erau inuman de puternici.

— KanPaar! urlă Haddek. Vocea Primului era surprinzător de intensă. Faci parte din A Doua Generaţie – îmi datorezi supunere. Noi te-am creat!

KanPaar îl ignoră, instruindu-şi kandra să-i lege pe membrii Primei Generaţii. Ceilalţi Secunzi stăteau ciorchine în spatele său, părând tot mai temători şi mai zguduiţi de ceea ce făceau.

— Momentul Hotărârii chiar se apropie! rosti Haddek. Trebuie să…

Nu mai putu continua, căci unul din a Cincea Generaţie îi astupă gura cu un căluş.

— Tocmai de aceea trebuie să preiau conducerea, replică KanPaar clătinând din cap. Eşti prea nestatornic, bătrâne. Nu voi încredinţa viitorul poporului nostru unei creaturi care ar putea, că aşa-i vine lui, să

poruncească tuturor să-şi ia singuri viaţa.

— Ţi-e teamă de schimbare, zise Sazed, privindu-l pe kandra în ochi.

— Mi-e teamă de nestatornicie. Voi face ca neamul kandra să aibă parte de o conducere fermă şi neclintită.

— Vorbeşti asemeni multor revoluţionari. Şi înţeleg ce te îngrijorează. Oricum, nu *trebuie* să faci acest lucru. Propriile voastre profeţii au ajuns într-un punct critic. Acum înţeleg! Fără rolul pe care îl au de jucat kandra, ai putea provoca, fără voie chiar, sfârşitul tuturor lucrurilor. Permite-mi să-mi continui cercetarea – încuie-mă în această încăpere dacă trebuie – dar nu…

— Puneţi-i căluş, zise KanPaar întorcându-i spatele. Sazed se luptă, dar fără mult succes, când gura îi fu acoperită şi fu scos din Cotlonul Încrederii, lăsând atiul – trupul unui zeu – în urmă, în mâinile unor trădători.

CAPITOLUL 76

Mereu m-a intrigat strania abilitate a allomanţilor de a străpunge ceţurile. Când incendiau cositor, el sau ea puteau vedea departe în noapte, privind prin ceaţă. Pentru un profan, ar putea părea o legătură logică – cositorul, până la urmă, ascute simţurile.

Mintea logică, însă, ar putea găsi un mister în această abilitate. Cum, mai exact, putea cositorul să ajute pe cineva să vadă prin ceţuri? Ca obstacol, ele nu au legătură cu claritatea vederii. Învăţaţii miopi şi iscoadele cu vedere bună la depărtare ar avea cu toţii aceeaşi problemă dacă în faţa ochilor ar avea un zid.

Acesta deci ar fi trebuit să fie primul nostru indiciu. Allomanţii puteau vedea prin ceaţă pentru că aceasta era, într-adevăr, compusă din aceeaşi putere ca şi allomanţia. Odată uniţi de cositorul ars, Allomantul era aproape o parte a ceţurilor. Prin urmare, pentru el deveneau mai transparente.

Vin… plutea. Nu era adormită, dar nici prea trează nu se simţea. Era dezorientată, şovăitoare. Oare mai era întinsă în curtea distrusă de la Kredik Shaw? Oare dormea în cabina şlepului, alături de Elend? Era în palatul din Luthadel, oraşul asediat? Sau poate în prăvălia lui Ciomege, îngrijorată şi nedumerită din cauza bunăvoinţei acestor tovarăşi noi şi ciudaţi?

Zăcea ghemuită pe o alee, plângând, cu dureri de spate după încă una dintre bătăile lui Reen?

Pipăi împrejur, încercând să desluşească ce se găsea în vecinătatea sa. Braţele şi picioarele nu păreau să o asculte. De fapt, nici nu putea să fie atentă la ele. Cu cât plutea mai mult, cu atât vederea îi devenea mai clară. Era… în Luthadel, după uciderea Inchizitorilor.

De ce nu simţea nimic? Încercă să se aplece, să se ridice în genunchi, dar pământul părea surprinzător de departe. Şi nu îşi văzu braţele, în faţă. Pur şi simplu continuă să plutească.

Am murit, gândi.

De cum îi trecu asta prin minte, îşi mai veni puţin în fire. Putea vedea, deşi era ca şi cum ar fi privit printr-o fereastră cu sticlă foarte înceţoşată, care distorsiona tot. Simţi… o putere fremătând în interiorul ei. O forţă diferită de cea a mădularelor – dar cumva mai versatilă.

Reuşi să se răsucească, să aibă o imagine mai cuprinzătoare a oraşului. Şi, când se întoarse abia pe jumătate, ajunse faţă în faţă cu ceva întunecat.

Nu-şi putea da seama cât de departe era. Părea, în acelaşi timp, aproape şi departe. Îl putea vedea desluşit – cu mult mai în amănunt decât putea vedea restul lumii – dar nu îl putea atinge. Ştiu, instinctiv, ce era.

Năruire nu mai arăta ca Reen. În schimb, luase forma unui uriaş rotocol de fum negru. Ceva fără trup, dar cu o conştiinţă mai vastă decât a unui simplu om.

Asta… este ce am devenit, înţelese Vin, gândurile devenindu-i mai clare.

Vin, îi vorbi Năruire. Vocea nu era a lui Reen, devenise mai… guturală. Era o vibraţie ce o străbătea, ca o pulsaţie Allomantică.

Bun venit, zise Năruire, *în divinitate.*

Vin rămase tăcută, deşi îşi cerceta puterea, încercând să-şi dea seama de ce era capabilă să facă. Înţelegerea păru să i se arate. Era ca înainte, când luase puterea de la Fântâna Înălţării. Ştiu de îndată lucruri. Doar că acum puterea era atât de vastă – înţelegerea atât de măreaţă – că păru să îi amorţească mintea. Din fericire, acea minte se extindea, iar ea creştea.

Se trezea.

Se ridică deasupra oraşului, conştientă că puterea care se rotea prin ea – miezul existenţei sale – era doar un punct central. O concentrare a unei puteri care se întindea peste lumea întreagă. Putea fi oriunde poftea. Într-adevăr, o parte din ea era în mai multe locuri deodată. Putea vedea lumea toată.

Şi lumea era pe moarte. Îi simţi tremurul, văzu cum viaţa păleşte. Aproape întreaga vegetaţie murise. Animalele se duceau şi ele repede – cele care supravieţuiseră erau acelea care găsiseră o cale să mestece uscăturile acum acoperite de cenuşă. Oamenii nu erau nici ei prea departe de sfârşit, deşi lui Vin i se păru interesant că o parte surprinzător de mare îşi găsiseră adăpost într-una dintre tainiţele cu provizii.

Nu tainiţe cu provizii… gândi Vin, care înţelese în sfârşit planul Lordului Legiuitor. *Adăposturi. De aceea sunt atât de încăpătoare. Ca nişte fortăreţe în care oamenii se pot ascunde. Pentru a aştepta, pentru a supravieţui încă puţin.*

Ei bine, trebuia să se ocupe de asta. Se simţi încărcată cu putere. Se întinse şi astupă Munţii de Cenuşă. Îi potoli, îi stinse, încât să nu mai poată împrăştia cenuşă şi lavă. Apoi se îndreptă către cer şi curăţă fumul şi întunecimea din atmosferă – ca o slujnică ştergând funinginea de pe o fereastră murdară. Făcu toate astea în doar câteva clipe; în lumea de dedesubt, probabil că nu trecuseră nici cinci minute.

De îndată, pământul începu să ardă.

Soarele era incredibil de puternic – nu-şi dăduse seama cât de mult folosiseră cenuşa şi fumul la apărarea pământului. Scoase un strigăt, învârtind pământul cu repeziciune pentru ca soarele să ajungă în partea cealaltă. Se lăsă întunericul. Şi, la scurt timp după asta, îşi făcură apariţia furtunile, măturând întinderile. Manifestările obişnuite ale vremii fură întrerupte de mişcare şi un val imens apăru deodată din mare. Porni către ţărm, ameninţând să şteargă de pe faţa pământului câteva oraşe.

Vin ţipă iar, reuşind să oprească valul. Dar ceva o stăvili.

Auzi un hohot de râs. Se întoarse, privind către locul în care era Năruire, un nor ameninţător, rotocoale în continuă mişcare.

Vin, Vin… zise el. *Îţi dai seama cât de mult te asemeni Lordului Legiuitor? Când a primit puterea, a încercat să rezolve tot. Toate beteşugurile oamenilor.*

Îşi dădea seama. Nu era atotştiutoare – nu putea vedea trecutul în întregime. Totuşi, putea vedea istoria puterii pe care o avea. Putea vedea cum ajunsese aceasta la Rashek şi-l vedea pe el, nemulţumit, încercând să tragă planeta pe o orbită mai nimerită. Dar o trăsese prea departe, aducând lumii frig şi îngheţ. O împinsese la loc, dar puterea sa era prea mare – prea groaznică – pentru a o putea controla în acel moment. Aşa că lăsase iar lumea pradă arşiţei. Altfel, întreaga viaţă ar fi fost sortită pieirii.

Deschisese munţii de cenuşă, murdărind văzduhul, atmosfera, înroşind soarele. Şi, astfel, salvase planeta – în acelaşi timp condamnând-o.

Eşti atât de impetuoasă, gândi Năruire. *Deţin această putere de mai mult timp decât îţi poţi imagina. Trebuie grijă şi precizie pentru a o folosi corect.*

Asta dacă nu cumva vrei să distrugi tot.

Vin îi simţi puterea. De îndată, fără să ştie cum şi de ce, îl blocă. Îşi aruncă puterea împotriva lui, iar el se opri, incapabil să mai facă ceva.

Sub ei, tsunamiul lovi ţărmul. Încă mai erau oameni acolo, jos. Oameni care se ascunseseră de kolosşi, care supravieţuiseră cu peşte atunci când recoltele le fuseseră distruse. Vin le simţi durerea şi groaza şi scoase un strigăt, dând să se îndrepte spre ei pentru a-i salva.

Din nou, ceva o opri.

Acum ai cunoscut frustrarea, zise Năruire când tsunamiul nimici satele. *Cum spunea Elend al tău? Pentru fiecare Împingere, există o Tragere. Aruncă ceva în sus şi va coborî înapoi. Opoziţie.*

Pentru Năruire, există Dăinuire. De la începutul începuturilor.

Eternitate! De fiecare dată când Împing, TU Împingi înapoi. Chiar şi când erai moartă, tot m-ai oprit, căci noi suntem forţe. Nu pot face nimic! Şi nici tu! Echilibru! Blestemul existenţei noastre.

Vin simţi o imensă suferinţă când oamenii fură zdrobiţi, duşi de ape şi înecaţi. *Te rog,* spuse ea. *Te rog, lasă-mă să-i salvez.*

De ce? întrebă Năruire. *Ce ţi-am spus mai devreme? Tot ce faci îmi este de folos. Te opresc din bunătate. Căci, până şi atunci când le întinzi o mână de ajutor, distrugi mai mult decât aperi.*

Aşa stau dintotdeauna lucrurile.

Vin se opri, ascultând ţipetele. Dar o parte din ea – acum atât de vastă, acum capabilă de mai multe gânduri deodată – cugeta la vorbele lui Năruire.

Nu erau adevărate. Spunea că totul este distrus, şi totuşi se plângea de echilibru. O prevenise că avea doar să producă şi mai multă distrugere, dar nu-i venea să creadă că o făcuse din bunătate. Voia ca ea să distrugă.

Una dintre variante era greşită. Ştia că ea era opusul lui. I-ar fi *putut* salva pe acei oameni dacă el nu ar fi împiedicat-o. Într-adevăr, poate nu avea încă precizia necesară pentru a face asta, dar nu era vina puterii, nu, era a ei. El trebuia să o oprească pentru ca ea să nu înveţe, cum făcuse Lordul Legiuitor, care devenise tot mai iscusit în folosirea puterii.

Se roti şi se îndepărtă de el, întorcându-se către Luthadel. Conştiinţa îi sporea tot mai mult, dar era încurcată de un lucru pe care îl vedea. Puncte strălucitoare de lumină pe pământ, vâlvătăi licărind. Se trase mai aproape ca să-şi dea seama ce erau. Însă, pe cât era de greu să te uiţi direct într-o torţă aprinsă şi să vezi de unde porneşte flacăra, la fel îi era şi ei să distingă sursa acelei energii.

Înţelese când ajunse aproape de Luthadel. O lumină puternică venea dinspre ruinele palatului. Cea mai mare parte a luminii avea o formă vagă de…

Turle. Metal. Şi de aici puterea strălucirii. *Am avut dreptate. Metalul este putere şi de aceea Năruire nu putea citi cuvintele înscrise în oţel.* Vin se întoarse cu spatele la o turlă puternic luminată. Năruire era acolo, ca de obicei, privind-o.

Am fost uimit când Dăinuire a spus că vrea să vă creeze, spuse Năruire, cu o voce din care răzbătea puţină curiozitate. *Alte forme de viaţă sunt rodul căilor naturii. Echilibrate. Dar Dăinuire… a dorit să creeze, intenţionat, ceva în afara echilibrului. Ceva care uneori să protejeze, iar alteori să distrugă. Un lucru sub o formă deja cunoscută. M-a făcut curios.*

Găsesc ciudat faptul că a consumat atât de mult din el pentru a vă crea pe voi. De ce s-ar slăbi, în cele din urmă oferindu-mi puterea de a distruge lumea, doar pentru a da viaţă fiinţelor umane? Ştiu că unii consideră moartea sa un sacrificiu pentru întemniţarea mea, dar acela *nu a fost un sacrificiu. Sacrificiul său a fost cu mult mai devreme.*

Da, a încercat totuşi să mă trădeze – să mă închidă. Dar nu m-a putut opri. Doar m-a încetinit. Mi-a luat-o înainte. M-a întârziat. Din ziua în care v-a creat pe voi, a existat un dezechilibru. Eu eram mai puternic. Şi el ştia asta.

Vin se încruntă – sau, cel puţin, se simţi ca şi cum s-ar fi încruntat, deşi nu mai avea trup. Cuvintele lui…

Spune că e mai puternic, gândi Vin. *Şi totuşi, avem forţe egale. Minte din nou?*

Nu… nu minţise. Privind în trecut cu mintea sa tot mai cuprinzătoare, văzu că Năruire *credea* toate cuvintele sale. El chiar credea că orice ar fi făcut ea, îi folosea lui. Vedea lumea cu ochi de distrugător.

Nu minţea nici despre cum el ar fi mai puternic decât ea. Şi totuşi, se vedea limpede că erau aidoma în acel moment. Ceea ce însemna…

Mai este o parte din Năruire acolo, pe undeva. Dăinuire este mai slab pentru că a renunţat la o parte din el pentru a crea omenirea. Nu la conştiinţă – aceasta a fost folosită pentru a alimenta întemniţarea lui Năruire.

Ceea ce înainte era doar o bănuială, acum devenise o certitudine. Puterea lui Năruire era concentrată; Dăinuire i-o ascunsese undeva. *Atiul.* Năruire *era* mai puternic. Sau poate ar fi fost, odată recuperată partea din el care îi lipsea. Apoi avea să să distrugă totul – echilibrul lor ar fi dispărut.

Se întoarse brusc de la el, mâniată, aură de ceaţă de un alb strălucitor, cu rotocoale firave, întinsă peste întreaga lume. *Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu,* gândi Vin.

Era ciudat să recunoască asta, acum când mintea i se întindea cuprinzând tot mai mult şi mai mult. Totuşi, neştiinţa ei nu mai era cea a unui om. Neştiinţa ei era legată de experienţă. Năruire avea un mare avantaj faţă de ea. El îşi crease slujitori care puteau acţiona fără indicaţiile sale, ceea ce însemna că Vin nu îi putea bloca.

Văzuse efectul planurilor sale asupra lumii. Îl văzu manipulându-l subtil pe Lordul Legiuitor, acum o mie de ani. Chiar şi când Rashek avusese puterea lui Dăinuire, Năruire îi şoptise la ureche, călăuzindu-l spre înţelegerea Hemalurgiei. Rashek îi dăduse ascultare, fără să-şi dea seama, şi crease slugi – oştiri – pe care Năruire să le poată folosi la momentul potrivit.

Vin putu să îi vadă – kolosşii – cum se strângeau la Luthadel.

Ai şi tu meritele tale, Vin, spuse Năruire, care plutea pe lângă ea. *Mi-ai distrus Inchizitorii. Toţi în afară de unul. Au fost greu de făcut. Eu…*

Vin încetă să îl mai asculte, cu cea mai mare parte a minţii cel puţin. Altceva îi atrăsese atenţia. Ceva se îndrepta către Luthadel, zburând pe suliţe de lumină.

Elend.

CAPITOLUL 77

Dacă privim în urmă, ar trebui să putem vedea legătura dintre ceţuri, allomanţie şi puterea de la Fântâna Înălţării. Nu numai că vederea allomanţilor putea străpunge ceţurile, dar mai era şi faptul că ceţurile se roteau uşor în jurul trupului celor care foloseau orice fel de allomanţie.

Şi mai grăitor, poate, era faptul că atunci când un hemalurg îşi folosea abilităţile, putea îndepărta ceţurile. Cu cât unul ajungea mai apropiat de Năruire, cu cât era mai influenţat de acesta şi cu cât purta piroanele lui mai mult timp, cu atât ceţurile se îndepărtau mai tare.

Elend stătea printre ruinele de la Kredik Shaw, buimac, contemplând dezastrul.

Părea… imposibil. Ce forţă ar fi putut face una cu pământul o clădire imensă, maiestuoasă? Ce ar fi putut produce atâta distrugere, demolând clădiri şi împrăştiindu-le molozul la câteva străzi distanţă? Şi toată distrugerea se concentrase în acest loc, unde pe vremuri fusese centrul puterii Lordului Legiuitor.

Elend alunecă pe moloz spre ceea ce părea a fi un crater de impact. Se răsuci în întunericul nopţii, privind zidurile şi acoperişurile prăbuşite.

— Lord Legiuitor… înjură printre dinţi, pierzându-şi cumpătul.

Se întâmplase ceva la Fântâna Înălţării? Oare explodase?

Se întoarse cu privirea către oraş. Părea pustiu. Luthadel, uriaşa metropolă din Ultimul Imperiu, cetatea de scaun. Pustie. Cea mai mare parte transformată în ruine, mai bine de o treime mistuită de flăcări, iar Kredik Shaw însuşi nivelat ca şi cum ar fi fost zdrobit de pumnul unui zeu.

Elend lăsă să-i cadă o monedă şi ţâşni, îndreptându-se către traseul său iniţial înspre partea nord-estică a oraşului. Venise în Luthadel cu speranţa de a o găsi pe Vin, dar fusese nevoit să facă un ocol către sud pentru a trece de un râu de lavă care ardea câmpiile din jurul Muntelui Tyrian. Imaginea aceea, laolaltă cu vederea ruinelor Luthadelului, îl tulburaseră profund.

Unde era Vin?

Sări de pe o clădire pe alta. Lovi în cenuşă la fiecare salt. Se întâmpla ceva. Cenuşa cădea încetişor – de fapt, aproape nu mai cădea deloc. Era un lucru bun, dar îşi aminti că nu cu mult timp în urmă soarele dogorise cu o intensitate uimitoare. În doar câteva clipe îl arsese atât de tare, că faţa încă îl durea.

Apoi, soarele… căzuse. Căzuse după linia orizontului în mai puţin de

o secundă, iar pământul îi fugise de sub picioare. O parte din el socotise că îşi pierduse minţile. Şi totuşi, nu putea nega că acum era noapte, deşi trupul său – şi unul dintre ceasurile oraşului – indicau că ar fi trebuit să fie după-amiază.

Poposi pe o clădire, apoi sări la pământ, Împingând în încuietoarea unei uşi stricate. Se mişcă înfiorat prin întuneric. Era noapte – stele străluceau neliniştitor pe cer – şi nu se zărea nici urmă de ceaţă. Vin îi spusese că ceaţa avea să îl apere. Cine îl mai apăra acum, când dispăruse?

Îşi croi drum spre Conacul Venture, palatul său. Clădirea fusese transformată de flăcări în praf şi pulbere. Coborî în curte, privind către casa sa – locul în care fusese crescut – încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Trupurile în descompunere ale câtorva străjeri în livrele maro zăceau pe pavaj. Totul era nemişcat.

Ce naiba s-a întâmplat aici? se întrebă cu năduf. Dădu o raită prin ruine, dar nu găsi niciun indiciu. Totul fusese mistuit de flăcări. Ieşi pe un geam spart de la ultimul etaj, apoi se opri, fiindcă ceva din curtea din dos îi atrăsese atenţia.

Coborî pe pământ. Şi acolo, sub un umbrar care ţinuse piept cenuşii, găsi trupul unui bărbat cu straie alese întins pe piatra cubică. Elend îl întoarse cu faţa, observând că sabia îi străpunsese stomacul şi că poziţia indica o sinucidere. Degetele încă erau încleştate pe armă. *Penrod,* îşi spuse recunoscând acel chip. Cel mai probabil, îşi luase singur viaţa.

Era ceva scris în cărbunele de pe pavaj. Elend îndepărtă cenuşa purtată de vânt, ştergând totodată şi câteva litere. Din fericire, încă putea înţelege mesajul. *Îmi pare rău,* citi. *Ceva a pus stăpânire pe mine… pe acest oraş. Sunt lucid doar o parte din timp. Mai bine să-mi curm zilele decât să provoc şi mai multă distrugere. Îndreaptă-ţi privirea către Stăpânirea Terris pentru poporul tău.*

Elend se întoarse cu faţa spre miazănoapte. Terris? Părea un loc tare ciudat în care să cauţi adăpost. Dacă locuitorii oraşului fugiseră, atunci de ce ar fi părăsit Stăpânirea Centrală, locul unde ceţurile erau mai slabe?

Fixă cu privirea cuvintele mâzgălite.

Năruire… Păru să-i şoptească o voce. *Minciuni…*

Năruire putea schimba textul. Nu te puteai bizui pe cuvintele lui Penrod. Elend îşi luă rămas-bun în tăcere de la cadavru, dorindu-şi să fi avut timp să îl îngroape pe bătrânul om de stat, apoi aruncă o monedă şi se Împinse în aer.

Oamenii din Luthadel plecaseră *undeva.* Dacă Năruire ar fi găsit o

cale să-i ucidă, atunci Elend ar fi găsit mai multe trupuri. Presupunea că, dacă ar fi avut vreme să caute, ar mai fi găsit oameni care încă se ascundeau prin oraş. Pesemne dispariţia ceţurilor – apoi trecerea bruscă de la zi la noapte – îi forţase în ascunzătoare. Poate că reuşiseră să ajungă în tainiţa cu provizii de sub Kredik Shaw. Elend spera să nu fi intrat mulţi într-acolo, ţinând seama cât de distrus era palatul. Dacă erau oameni acolo, ar fi rămas blocaţi înăuntru.

Vest… vântul păru să şoptească. *Puţuri…*

De obicei Năruire preschimba textul în aşa fel încât să semene mult cu cel de dinainte, gândi Elend. *Prin urmare… probabil că Penrod chiar a scris o mare parte din acele cuvinte, încercând să-mi spună încotro s-o apuc pentru a-mi găsi poporul. Năruire a făcut să pară că oamenii s-au îndreptat spre Stăpânirea Terris, dar dacă Penrod a scris, de fapt, că s-au dus la terrisieni?*

Avea noimă. Dacă el ar fi părăsit Luthadel, s-ar fi dus acolo – era un loc unde deja se stabilise un grup de refugiaţi, un grup cu turme, recolte şi hrană.

Elend se întoarse spre apus şi părăsi oraşul, cu mantia fluturând la fiecare salt Allomantic.

Deodată, Vin înţelese şi mai bine frustrarea lui Năruire. Simţi că în mâinile sale se afla puterea întregii creaţii. Însă avu nevoie de toate resursele sale pentru a-i trimite lui Elend măcar câteva cuvinte.

Nu era deloc sigură că el o auzise. Îl cunoştea totuşi atât de bine, încât simţi o… legătură. În ciuda eforturilor lui Năruire de a o bloca, simţea că o parte din ea izbutise să ajungă la Elend cumva. Oare în acelaşi fel reuşea Năruire să comunice cu Inchizitorii şi adepţii săi?

Propria neputinţă o înfuria totuşi.

Echilibrul, scuipă Năruire. *Echilibrul m-a întemniţat. Sacrificiul lui Dăinuire – acela trebuia să absoarbă partea mai puternică din mine, să o zăvorască, să mă facă din nou egalul lui. Pentru un timp.*

Doar pentru un timp. Dar ce înseamnă timpul pentru noi, Vin?

Nimic.

CAPITOLUL 78

Poate că pare ciudat, pentru cei care citesc aceste rânduri, să afle că atiul era parte din trupul unui zeu. În orice caz, este necesar să înţelegem că atunci când spun „trup", mă refer în general la „putere". Întrucât mintea mi s-a extins, am reuşit să înţeleg că obiectele şi energia sunt de fapt compuse din aceleaşi lucruri, şi pot trece dintr-o stare în alta. Mi se pare logic ca puterea divinităţii să se manifeste în lume în formă fizică. Năruire şi Dăinuire nu reprezentau abstracţiuni imprecise. Erau părţi integrante ale existenţei. Într-un fel, fiecare obiect care exista pe lume era compus din puterea lor.

Atiul însă era un obiect compus dintr-o singură energie. În loc să aibă la bază jumătate din Năruire şi jumătate din Dăinuire – cum ar fi, să zicem, o piatră – atiul era făcut în totalitate din Năruire. Puţurile din Hathsin au fost construite de Dăinuire ca ascunzătoare pentru bucăţile din corpul lui Năruire pe care i le furase în timpul trădării şi întemniţării. Kelsier nu a distrus cu adevărat acest loc când a sfărâmat cristalele, căci ele aveau să crească la loc în cele din urmă, în câteva sute de ani – şi să depună atiu, fiindcă locul era un rezervor natural pentru puterea captivă a lui Năruire.

Când oamenii incendiau atiu, se alimentau din puterea lui Năruire – poate că de aceea atiul transforma oamenii în nişte maşini de ucis atât de eficiente. Ei nu i-au epuizat puterea, în orice caz, ci doar au folosit-o. Odată consumată o mărgea de atiu, puterea avea să se întoarcă la Puţuri şi să înceapă să se închege iar – la fel cum puterea de la Fântâna Înălţării se întorcea acolo, iar şi iar, după ce era folosită.

Aceasta este, fără îndoială, gândi Sazed, *cea mai stranie temniţă în care am fost vreodată.*

Chiar dacă era doar a doua oară când fusese întemniţat, văzuse, totuşi, câteva închisori la viaţa sa şi citise despre altele. Multe păreau un fel de cuşti. Aceasta, însă, era formată dintr-o gaură în pământ cu un grilaj de fier deasupra. Sazed se făcu ghem, lăsat fără metalminţi, cu picioarele amorţite.

Probabil că a fost construită pentru un kandra, îşi *spuse. Unul fără oase, pesemne?* Oare cum arăta un kandra fără oase? O grămadă vâscoasă? Sau, poate, o grămadă de muşchi?

Oricum ar fi fost, carcera nu fusese gândită pentru a închide un om – mai ales nu unul atât de înalt ca Sazed. Abia se putea mişca. Întinse mâna şi împinse grilajul, dar era blocat. Un ivăr mare îl ţinea zăvorât.

Nu era sigur de cât timp stătea în acel puţ. Ore? Poate chiar zile. Încă nu îi dăduseră nimic să mănânce, deşi un membru din a Treia Generaţie turnase nişte apă pe el. Sazed încă era ud, şi se apucase să sugă pânza veşmintelor pentru a-şi potoli setea.

Ce prostie, gândi el, nu pentru prima dată. *Lumea se sfârşeşte, iar eu zac în temniţă?* Era ultimul Păstrător, Vestitorul. Ar fi trebuit să fie afară, deasupra, înregistrând evenimentele.

Adevărul era că începea să nu mai creadă că lumea avea să se sfârşească. Acceptase că ceva, poate Dăinuire însuşi, veghea asupra omenirii. Era tot mai hotărât să urmeze religia terrisienilor – nu pentru că era perfectă, ci pentru că prefera să creadă şi să aibă speranţă.

Eroul *era* real. Sazed credea asta. Avea încredere în ea.

Trăise cu Kelsier şi îl ajutase. Sazed scrisese despre ridicarea Bisericii Supravieţuitorului în primii săi ani. Ba chiar se documentase despre Eroul Evurilor împreună cu Tindwyl şi îşi asumase răspunderea de a o anunţa pe Vin că era cea care avea să îndeplinească profeţiile. Însă trecuse puţină vreme de când începuse să creadă în ea. Poate că era decizia lui să fie cineva care vede miracole. Poate că era măcinat de teama sfârşitului care părea să pândească. Poate că era vorba despre nelinişte şi încordare. Însă, cumva, el reuşea să aducă pace în haos.

Vin avea să sosească. Avea să apere lumea. Iar Sazed trebuia să fie pregătit pentru a-i fi de ajutor. Trebuia să evadeze.

Privi cu atenţie grătarul de metal. Încuietoarea era din oţel tare, grilajul din fier. Întinse în sus mâna, şovăielnic, atingând barele, extrăgând un pic din greutatea sa şi plasând-o în fier. De îndată, trupul îi deveni mai uşor. În feruchimie, fierul înmagazinează greutatea fizică, iar grilajul era din metal destul de pur pentru a ţine o încărcătură feruchimică. Îşi ignoră instinctul care îi spunea să nu folosească grilajul pe post de metalminte – nu era portabil şi, dacă era să fugă, trebuia să lase în urmă toată puterea pe care o depozitase. Dar la ce îi folosea dacă rămânea să aştepte liniştit în puţ?

Întinse şi cealaltă mână, atingând cu un deget încuietoarea de oţel. Apoi începu să o umple şi pe aceasta, golindu-şi trupul de viteză. Brusc, se simţi moleşit, ca şi cum fiecare mişcare – chiar şi respiraţia – s-ar fi îngreunat. Era de parcă trebuia să împingă printr-o substanţă densă de fiecare dată când se mişca.

Rămase aşa. Învăţase să intre într-un soi de transă meditativă când umplea metalminţi. Adesea umplea mai multe deodată, rămânând bolnăvicios, slăbit, lent şi apatic. Când se putea, prefera să…

Plutească.

Nu-şi dădu seama cât dură meditaţia. Din când în când, străjerul venea pentru a turna apă pe el. Când auzea zgomot, Sazed dădea drumul grătarului şi se ghemuia, prefăcându-se că doarme. Dar, de îndată ce straja se îndepărta, se ridica iar şi continua să umple metalminţile.

Timpul trecu. Apoi, auzi sunete. Sazed se ghemui iar şi aşteptă, ţinându-şi respiraţia, ca apa să cadă.

— Când te-am trimis înapoi să-mi salvezi poporul, mârâi o voce, nu la asta mă gândisem.

Sazed se holbă, privind în sus, şi nu mică îi fu uimirea când văzu un chip canin uitându-se printre gratii.

— TenSoon?

Kandra mormăi şi făcu un pas înapoi. Sazed se învioră când un alt kandra îşi făcu apariţia. Purta un delicat Trup Adevărat din lemn, zvelt şi aproape inuman. Şi avea nişte chei.

— Iute, MeLaan, mârâi TenSoon cu vocea lui de câine.

Se făcuse iar câine, lucru ce avea noimă. I-ar fi fost greu să folosească un cal prin tunelurile uneori abrupte şi înguste ale Patriei.

Femela kandra descuie grilajul, apoi îl ridică. Sazed ieşi afară nerăbdător. În încăpere găsi alţi câţiva kandra purtând Trupuri Adevărate neobişnuite. În colţ, străjerul zăcea legat fedeleş şi cu căluşul în gură.

— Am fost văzut intrând în Patrie, terrisianule. Aşa că nu prea avem timp. Ce s-a întâmplat aici? MeLaan mi-a spus că te-au închis – KanPaar a anunţat că a fost din porunca Primei Generaţii. Cum ai reuşit să ţi-i faci duşmani?

— Nu au fost ei, zise Sazed întinzându-şi picioarele amorţite. Secunzii au fost. I-au luat pe Primii prizonieri şi plănuiesc să cârmuiască în locul lor.

Fata – MeLaan – tresări.

— Nu ar îndrăzni!

— Ba chiar aşa au făcut, spuse Sazed, acum în picioare. Mă tem pentru viaţa Primilor. Lui KanPaar i-ar putea fi frică să mă ucidă, căci sunt om. Dar pe Primii…

— Dar, zise MeLaan, Secunzii sunt kandra. Nu ar face aşa ceva! Nu suntem un asemenea popor.

TenSoon şi Sazed schimbară o privire. *În toate societăţile există unii care încalcă regulile, copile,* gândi Sazed. *Mai ales când vine vorba de putere.*

— Trebuie să-i găsim pe Primi, interveni TenSoon. Şi să recâştigăm Cotlonul Încrederii.

— Vom lupta alături de tine, spuse unul dintre ceilalţi kandra.

— În sfârşit vom scăpa de ei! zise altul. Secunzii şi insistenţele lor de a-i sluji pe oameni!

Sazed se încruntă la auzul acestor cuvinte. Ce legătură aveau oamenii cu acest conflict? Observă totuşi cum îl priveau ceilalţi pe TenSoon. *Trupul câinelui,* realiză el. *Pentru ei, TenSoon este întruchiparea unui revoluţionar – şi asta doar fiindcă i-a poruncit Vin să facă ceva.*

TenSoon îl privi din nou în ochi pe Sazed şi deschise gura pentru a vorbi.

Dar zăbovi să rostească vreo vorbă.

— Se apropie, zise apoi şi-şi lăsă pe spate urechile, blestemând.

Sazed se răsuci pe loc, îngrijorat la vederea umbrelor de pe zidul de piatră al coridorului ce ducea către temniţă. Încăperea era mică, avea cam şase puţuri. Nu existau alte intrări.

În ciuda cuvintelor lor curajoase, însoţitorii lui TenSoon făcură un pas înapoi, lipindu-se de perete. Era clar că nu erau obişnuiţi cu conflicte, mai ales cu unii din acelaşi neam. TenSoon nu le împărtăşea timiditatea. Se năpusti asupra celor din A Cincea Generaţie de îndată ce aceştia intrară în cameră, izbind cu umărul în pieptul unuia, urlând şi aruncându-şi ghearele înspre celălalt.

Există un kandra care se potriveşte cu poporul lui la fel de puţin cum mă potrivesc eu cu al meu, cugetă Sazed zâmbind. Făcu un pas înapoi, cu spatele, către poarta închisorii, atingându-i metalele cu picioarele goale.

Cei din A Cincea se căzneau în lupta cu TenSoon – se antrenase cu Vin şi avea destul de multă încredere în trupul de câine. Se tot mişca, doborându-i la pământ. Însă ei erau cinci şi TenSoon doar unul. Fu nevoit să se retragă.

Rănile i se închid după voie, observă Sazed. *Pesemne că de asta străjerii poartă de obicei ciocane la ei.*

Ceea ce îl lămuri despre cum trebuia să se lupte cineva cu un kandra. TenSoon se retrase înapoi lângă Sazed.

— Îmi cer scuze, mârâi el. Nu e cine ştie ce salvare.

— Nu ştiu ce să spun, îi răspunse Sazed cu un zâmbet, în timp ce străjerii îi încercuiau. Nu este cazul să renunţi atât de repede.

Cei din A Cincea atacară, iar Sazed deschise fierul din grilajul de sub picioarele sale goale. De îndată, corpul îi deveni de cinci ori mai greu decât în mod obişnuit şi apucă un kandra de braţe.

Apoi căzu peste el.

Sazed spusese mereu că nu era un războinic. Dar pentru că ori de

câte ori spusese acest lucru fusese nevoit să se lupte, începea să creadă că nu mai era o scuză bună. Adevărul era că fusese în bătălii, în ultimii ani, de mai multe ori decât simţise că avea dreptul să supravieţuiască.

În orice caz, ştia câteva mişcări elementare – şi împreună cu feruchimia şi elementele surpriză, erau de ajuns. Transferul de greutate îi crescuse densitatea corpului şi a oaselor, de aceea nu păţise nimic când se prăbuşise peste soldat. Sazed auzi o trosnitură mulţumitoare când se izbiră de grilaj, aşa că îşi crescu şi mai mult greutatea, zdrobind oasele străjerului kandra. Foloseau Trupuri Adevărate de piatră, dar nici măcar acestea nu erau suficient de dure.

Sazed eliberă metalmintea, apoi începu să o umple, făcându-şi trupul incredibil de uşor. Atinse încuietoarea de oţel cu piciorul şi primi viteză. Într-o clipă, fu mai iute decât ar fi putut fi orice om. Aşteptă în picioare, în timp ce ceilalţi străjeri se întorseseră surprinşi către el.

Încetă să-şi mai umple fiermintea, revenind la greutatea sa obişnuită, apoi se întinse cu o viteză năucitoare către ciocanul soldatului căzut. Nu avea forţă sporită, dar avea viteză. Izbi cu ciocanul în umărul unui kandra, crescându-şi greutatea pentru a da un impuls loviturii sale.

Oasele acelui kandra se făcură bucăţi. Sazed lovi încuietoarea cu piciorul şi extrase toată viteza rămasă. Se lăsă în jos, se răsuci pe călcâie şi lovi cu ciocanul în genunchii celor doi kandra care încercau, şi ei, să îl atace cu propriile ciocane.

Scoaseră un urlet în timp ce se prăbuşeau. Sazed îşi consumase toată viteza.

Rămase în picioare. TenSoon stătea deasupra ultimului străjer, ţinându-l nemişcat la pământ.

— Credeam că eşti un cărturar, comentă câinele, cu prizonierul zbătându-se sub el.

Sazed aruncă ciocanul.

— Sunt. Vin ar fi găsit o cale de a ieşi din temniţă cu câteva zile mai devreme. Acum, cred că ar trebui să ne ocupăm de ei…

Arătă cu mâna înspre kandra din A Cincea Generaţie înfrânţi, către păreau să nu se mişte prea lesne din pricina oaselor rupte.

TenSoon încuviinţă. Făcu semn unor camarazi să-l ajute cu cel pe care stătea. Apucară şovăielnici prizonierul, dar erau suficienţi pentru a-l ţine nemişcat.

— Ce-ai făcut aici, FhorKood? întrebă TenSoon.

Sazed îi păzea pe ceilalţi şi fu nevoit să mai lovească cu ciocanul în unul care încerca să fugă, frângându-i definitiv oasele.

FhorKood scuipă.

— Terţ mârşav, bombăni el.

— *Tu* eşti trădătorul de această dată, îi zise TenSoon cu un surâs. KanPaar mă înfierează drept rupător de Învoială, apoi înlătură de la conducere Prima Generaţie? Dacă nu ar veni sfârşitul lumii, mi s-ar părea şi mai amuzant. Acum vorbeşte!

Sazed rămase nemişcat, căci observase ceva. Celelalte celule erau ocupate. Se aplecă, ceva îi părea cunoscut la muşchii pe care îi vedea înăuntru. Erau… decoloraţi şi un pic deformaţi. Ca… muşchii atârnaţi de copaci.

— TenSoon, spuse el, privind în sus. Poate că Prima Generaţie încă *este* în viaţă.

TenSoon se apropie, apoi îşi coborî privirea spre puţ, schimonosindu-şi faţa de câine.

— MeLaan! Cheile!

Dădu fuga şi descuie grilajul. Un pic consternat, Sazed îşi dădu seama că în acel puţ se foiau mai multe grămezi de muşchi, fiecare de o culoare puţin diferită.

— Avem nevoie de oase, zise TenSoon ridicându-se în picioare.

MeLaan încuviinţă şi părăsi încăperea în grabă. Sazed şi TenSoon îşi aruncară o privire.

— Pesemne că i-au ucis pe ceilalţi kandra din aceste celule, spuse TenSoon încetişor. Trădători de neam, întemniţaţi pe vecie. Era să fie şi soarta mea. În orice caz, e destul de bună şiretenia – cu toţii cred că aceste celule adăpostesc criminali oribili. Nu m-ar mira să continue să-i hrănească pe cei din A Cincea Generaţie fără ca nimeni să bănuiască înlocuirea cu Primii, presupunând că nu s-ar uita îndeaproape la culoarea muşchilor lor.

— Trebuie să ne mişcăm repede, zise Sazed. Să ajungem la KanPaar.

TenSoon clătină din cap.

— Nu vom ajunge prea departe fără Primii care să ne susţină povestea, terrisianule. Mergi şi mai strânge puteri din feruchimia ta. S-ar putea să ne trebuiască.

Acestea fiind spuse, TenSoon se sui cu labele pe prizonierul lor.

— Ai două opţiuni, FhorKood. Fie eliberezi aceste oase, fie îţi voi digera trupul şi te voi ucide, cum am făcut cu OreSeur.

Sazed se încruntă, privindu-i. Kandra capturat părea îngrozit de TenSoon. Corpul i se lichefie şi, târâindu-se ca un limax, se îndepărtă de oasele de granit. TenSoon zâmbi.

— De ce ai făcut asta? îl întrebă Sazed.

— Aşa m-a învăţat Zane, îi răspunse TenSoon, iar trupul de câine

începu să i se topească, părul să-i cadă. Nimeni nu se aşteaptă ca un kandra să fie un impostor. În câteva clipe, FhorKood va da fuga la Secunzi şi le va spune că trădătorul TenSoon a fost capturat. Ar trebui să pot trage de timp îndeajuns de mult pentru ca Primii să se regenereze – le va lua mult mai mult decât mie pentru a-şi face trupuri.

Sazed aprobă cu o mişcare a capului. MeLaan reveni în scurt timp cu un sac mare, plin cu oase, iar TenSoon – care re-crease trupul lui FhorKood cu o iuţeală incredibilă – plecă să-şi îndeplinească misiunea.

După asta, Sazed se aşeză şi scoase ivărul încuietorii, strângându-l în pumn ca să-l folosească drept metalminte, iar în cealaltă luă ciocanul, pentru a depozita greutate. Îl stingherea să stea acolo pur şi simplu, dar se părea că Primii aveau nevoie de câteva ore pentru a-şi regenera trupurile.

Nu e nicio grabă, nu-i aşa? îşi zise. *Am Prima Generaţie aici – ei sunt cei de care aveam nevoie. Pot continua să le pun întrebări, să aflu ce doresc. TenSoon îi va distrage atenţia lui KanPaar. Nu contează că Secunzii vor fi la putere încă vreo câteva ore în plus.*

Ce rău ar mai putea face?

CAPITOLUL 79

Cred că ceţurile căutau pe cineva care să le fie o nouă gazdă. Puterea avea nevoie de o conştiinţă care să o îndrume. În această chestiune sunt mai degrabă confuz. De ce ar avea nevoie o putere, obişnuită să creeze şi să distrugă, de o minte care să o controleze? Şi totuşi pare să aibă doar o vagă voinţă proprie, integrată în comanda abilităţilor sale. Fără o conştiinţă care să o îndrume, nimic nu putea fi, de fapt, creat sau distrus. Este ca şi cum puterea lui Dăinuire înţelege că tendinţa ei de a întări stabilitatea nu este îndeajuns. Dacă nimic nu s-a schimbat, nimic nu ar începe să existe.

Asta mă face să mă întreb cine, sau ce anume, reprezentau minţile lui Dăinuire şi Năruire.

Oricum, ceţurile – puterea lui Dăinuire – îşi aleseseră pe cineva să le fie gazdă cu mult înainte ca toate acestea să se întâmple. Acel cineva, însă, fusese imediat înhăţat de Năruire şi manipulat. Năruire a ştiut, pesemne, că oferindu-i lui Vin un piron hemalurgic camuflat va împiedica ceţurile să o cuprindă, după cum îşi doreau.

Cele trei momente în care ea şi-a tras puterea din ceţuri au fost totodată şi cele trei ocazii în care cercelul i-a fost îndepărtat. Când luptase împotriva Lordului Legiuitor, allomanţia acestuia i-l trăsese din ureche. La confruntarea cu Marsh, în Fadrex, chiar ea folosise cercelul ca armă. Şi, în cele din urmă, Marsh i-l smulsese, eliberând-o şi permiţând ceţurilor – care aveau deja nevoie disperată de o gazdă – să se reverse în interiorul ei.

Ceva nu mai era la fel.

Vin îşi reveni din starea de contemplare a lumii. Ceva important se întâmpla. Nu avea destulă experienţă pentru a-şi da seama imediat despre ce era vorba, dar văzu miezul lui Năruire ţâşnind.

Îl urmă. Viteza nu era o problemă. De fapt, nici nu prea simţea că se mişcă. Îl „urmase" pentru că mintea sa interpretase astfel experienţa mutării bruşte a propriei conştiinţe către locul în care Năruire o îndreptase pe a sa.

Recunoscu zona. Puţurile din Hathsin sau undeva prin apropiere. După cum observase mai devreme cu o parte a minţii sale, Puţurile deveniseră o imensă tabără de refugiaţi, unde oamenii consumau cu repeziciune rezervele adunate cu grijă de terrisieni. O parte din ea zâmbi. Terrisienii îşi dădeau proviziile de bunăvoie, ajutându-i pe cei care fugiseră din Luthadel. Lordul Legiuitor se străduise să îi educe în

aşa fel încât să fie docili. Oricum, se aşteptase el oare ca din încercarea de a crea slugile perfecte să iasă un popor binevoitor şi cumsecade, care avea să-şi sacrifice şi ultimele animale din turme pentru a-i hrăni pe cei flămânzi?

Dar lucrul pe care îl observase mai devreme nu avea nimic de-a face cu terrisienii sau cu oaspeţii lor. Când se apropie, văzu mai bine. O văpaie strălucitoare de… ceva. Puternică, mai puternică decât soarele însuşi pentru ochii ei. Îşi fixă privirea într-acolo, dar tot nu putu să desluşească nimic. Ce putea străluci atât de orbitor?

— Ia asta, zise o voce. Găseşte oameni şi dă la schimb pentru oameni şi provizii.

— Da, Stăpâne KanPaar, răspunse o altă voce.

Veneau din mijlocul zonei strălucitoare. Se aflau într-o parte a Puţurilor, la doar câteva minute depărtare de refugiaţi.

Ah, nu… gândi Vin deodată cuprinsă de groază.

— Nerozii de Primi au stat pe această comoară prea mult timp, spuse KanPaar. Cu bogăţiile astea am putea *cârmui,* nu servi, omenirea.

— Eu… credeam că nu vrem să schimbăm lucrurile? zise cealaltă voce.

— A, nici nu o vom face. Nu la repezeală. Pentru moment, trebuie doar să vindem această mică parte…

Ascunsă sub pământ, îşi spuse Vin, făcând legături cu mintea sa ascuţită. *Într-un loc ce deja străluceşte, datorită mulţimii minereurilor de metal. Năruire nu şi-ar fi dat nicicând seama unde era atiul.*

Înţelepciunea strategică a Lordului Legiuitor o uluia. Rezistase o mie de ani păstrând un asemenea secret, ţinând atiul la adăpost. Îşi imagină obligatorii comunicând doar prin plăcuţe de metal, dând indicaţii pentru lucrările de la Puţuri. Îşi imagină caravane călătorind dinspre Puţuri, încărcate cu atiu amestecat cu aur şi monede pentru a tăinui încotro se îndrepta şi ce se întâmpla de fapt.

Nu ştiţi voi ce fac eu pentru omenire, spusese Lordul Legiuitor.

Nu am ştiut, aşa este, gândi Vin. *Mulţumesc.*

Simţi un val de putere venind dinspre Năruire şi îl stăvili. Dar, la fel cum ea izbutise să strecoare un fir de putere pe lângă Năruire, până la Elend, la fel putea şi el. Era suficient, căci cel care vorbise era corupt cu hemalurgie. Un piron în fiecare umăr atrăgea puterea lui Năruire şi îi permitea să vorbească purtătorului.

Un kandra? realiză Vin când simţurile sale reuşiră în sfârşit să vadă, prin strălucirea atiului, o creatură cu trup translucid, într-o cavernă, la mică adâncime sub pământ. Un alt kandra se târâia afară printr-o

deschizătură din apropiere, cărând o pungă mică cu atiu.

Năruire puse stăpânire pe KanPaar. Creatura se încordă, trădată de piroanele metalice.

Vorbeşte, îi spuse Năruire lui KanPaar. Vin îi simţi cuvintele vibrând în kandra. *Cât atiu este acolo?*

— Ce… cine eşti? zise KanPaar. Ce cauţi în capul meu?

Eu sunt Dumnezeu, zise vocea. *Iar tu eşti al meu.*

Cu toţii sunteţi ai mei.

Elend poposi lângă Puţurile din Hathsin, ridicând un norişor de cenuşă. Ciudat, câţiva oşteni de-ai săi erau acolo, păzind perimetrul. Dădură fuga către el, cu suliţele gata de atac, dar înlemniră când îl recunoscură.

— Lord Venture? întrebă unul dintre ei, şocat.

— Te ştiu, zise Elend ridicând din sprânceană. Din armata mea, din Fadrex.

— Ne-ai trimis înapoi, stăpâne, zise celălalt. Cu Generalul Demoux. Să-l ajutăm pe Lordul Penrod în Luthadel.

Elend aruncă o privire în sus, către cerul înstelat. Trecuse ceva timp de când pornise din Luthadel către Puţuri. Dacă timpul trecea normal, erau de-acum la jumătatea nopţii. Ce avea să se întâmple când soarele va răsări din nou?

— Iute, spuse el. Am de vorbit cu conducătorii acestei tabere.

Întoarcerea Primei Generaţii fu dusă la bun sfârşit cu pricepere, cum sperase Sazed. Bătrânii kandra, acum purtând trupuri mai mari, încă aveau culorile distinctive şi pielea încreţită a generaţiei lor. Se temuse că ceilalţi kandra nu aveau să-i recunoască. În orice caz, nu luase în considerare durata lungă de viaţă a neamului kandra. Chiar dacă Primii se arătau doar o dată la fiecare secol, majoritatea kandra îi văzuseră de câteva ori.

Sazed zâmbi când grupul de Primi intră în încăperea principală, continuând să producă şoc şi uimire în rândul celorlalţi. Anunţară că fuseseră trădaţi şi întemniţaţi de KanPaar, apoi cerură adunarea neamului kandra. Sazed rămase în spatele lui MeLaan şi al celorlalţi, atent să nu apară obstacole în calea planului lor.

Dintr-o parte, văzu un kandra cunoscut apropiindu-se.

— Păstrătorule, i se adresă TenSoon, care încă purta trupul celui din A Cincea Generaţie. Trebuie să fim cu băgare de seamă. Se întâmplă lucruri ciudate.

— Cum ar fi?

Şi atunci TenSoon îl atacă.

Sazed tresări, iar acest moment de confuzie îl costă scump. TenSoon – sau cine era – îşi încleştă mâinile în jurul gâtului lui Sazed şi dădu să îl sugrume. Căzură pe spate, atrăgând atenţia celorlalţi kandra. Atacatorul lui Sazed – cu oase de piatră – avea o greutate cu mult mai mare decât Sazed, aşa că îi fu uşor să se rostogolească deasupra lui, cu mâinile încă pe gâtul său.

— TenSoon? întrebă MeLaan cu voce plină de groază.

Nu e el, gândi Sazed. *Nu poate fi…*

— Păstrătorule, zise atacatorul lui printre dinţii încleştaţi. Ceva nu e bine deloc.

Mie-mi spui!

Sazed încercă să tragă aer în piept, în timp ce căuta în buzunarul robei, chinuindu-se să pună mâna pe ivărul metalminţii dinăuntru.

— Abia mă ţin să nu îţi rup gâtul chiar acum, continuă kandra. Ceva a pus stăpânire pe mine. Vrea să te ucidă.

Te descurci destul de bine! gândi Sazed.

— Îmi pare rău, zise TenSoon.

Cei din Prima Generaţie se adunară în jurul lor. Sazed abia se mai putea concentra, panica punea stăpânire pe el, căci lupta împotriva unui duşman mult mai puternic şi mai masiv. Puse mâna pe oţelmintea improvizată, dar îşi dăduse seama că viteza nu avea să îl ajute prea mult acum, când era în strânsoare.

— A sosit, deci, şopti Haddek, liderul Primilor.

Sazed abia observă că unul dintre Primi începuse să tremure. Se auzeau strigăte, dar sângele care-i zvâcnea în urechi îl împiedica să desluşească ce spuneau.

Haddek se întoarse cu spatele la Sazed, care abia răsufla. Şi apoi, cu voce răsunătoare, răcni:

— Momentul Hotărârii a sosit!

Deasupra lui, TenSoon se smuci. Ceva din interiorul kandra părea să se împotrivească – tradiţia şi o viaţă întreagă de instruire luptau pentru a se împotrivi controlului unei forţe exterioare. TenSoon îşi trase o mână de pe Sazed, dar cealaltă continua să îl sugrume. Apoi kandra îşi îndreptă mâna liberă către propriul umăr.

Sazed îşi pierdu conştiinţa.

CAPITOLUL 80

Poporul kandra a susţinut mereu că aparţine lui Dăinuire, iar kolosşii şi Inchizitorii lui Năruire. Şi totuşi, kandra purtau piroane hemalurgice, la fel ca şi ceilalţi. Atunci afirmaţia lor era doar o amăgire?

Nu, nu cred. Au fost creaţi de Lordul Legiuitor pentru a fi spioni. Când spuneau aceste lucruri, cei mai mulţi dintre noi înţelegeam că asta face parte din planul Lordului Legiuitor de a-i infiltra în noul său guvern, datorită abilităţii lor de a-i imita pe alţii. Şi, într-adevăr, au fost folosiţi în acest scop.

Dar văd ceva mult mai măreţ în existenţa lor. Au fost agenţii sub acoperire ai Lordului Legiuitor, purtători de piroane hemalurgice, pe care totuşi s-a bizuit – au fost învăţaţi, legaţi prin jurământ – că şi le vor scoate atunci când Năruire va încerca să pună stăpânire pe ei. În momentul de victorie al lui Năruire, când deja i-a crezut la dispoziţia lui, cei mai mulţi au schimbat tabăra şi l-au lăsat incapabil să se bucure de premiul său.

I-au aparţinut *lui Dăinuire în tot acest timp.*

— Terrisienii au făcut treabă bună cu locul acesta, Măria Ta, zise Demoux.

Elend încuviinţă, plimbându-se cu mâinile la spate prin liniştita tabără nocturnă. Se bucura că apucase să se schimbe într-o uniformă albă, nouă, înainte de a pleca din Fadrex. După cum se aşteptase, veşmintele atrăgeau atenţia. Oamenii păreau să capete speranţă doar privindu-l. Vieţile le fuseseră aruncate în mijlocul haosului – trebuiau să ştie că liderul lor era conştient de situaţie.

— Tabăra este imensă, după cum vezi, continuă Demoux. Câteva sute de mii de oameni locuiesc acum aici. Mă îndoiesc că refugiaţii ar fi supravieţuit fără ajutorul terrisienilor. În situaţia de faţă, au reuşit să ţină îmbolnăvirile la minimum, să organizeze echipe care să filtreze şi să aducă apă proaspătă în tabără şi să împartă mâncare şi pături.

Demoux ezită, aruncând o privire către Elend.

— Mâncarea e pe terminate, oricum, spuse generalul în şoaptă.

Când aflase că Penrod murise şi că cea mai mare parte a populaţiei din Luthadel fusese ucisă, Demoux decisese să-şi păstreze oamenii acolo, pentru a da o mână de ajutor.

Trecură pe lângă un alt foc, şi oamenii se ridicară în picioare. Îl priviră pe Elend şi pe generalul său cu speranţă. Demoux se opri la acest foc, căci o femeie terrisiană se apropiase, oferindu-le ceai cald.

Privirea plină de afecţiune i se opri pe Demoux, iar el îi folosi numele când îi mulţumi. Poporul din Terris era ataşat de Demoux – îi erau recunoscători pentru că îşi adusese oştenii ca să îi ajute să organizeze şi să păstreze ordinea în marea de refugiaţi.

Oamenii aveau nevoie de cârmuire şi de ordine în aceste vremuri tulburi.

— Nu ar fi trebuit să plec din Luthadel, şopti Elend.

Demoux nu îi răspunse imediat. Cei doi îşi terminară ceaiul, apoi continuară să se preumble însoţiţi de o gardă de onoare de vreo zece soldaţi, toţi din grupul lui Demoux. Generalul îi trimisese câteva mesaje lui Elend. Nu ajunseseră niciodată la el. Pesemne că nu reuşiseră să treacă de câmpul de lavă. Sau poate dăduseră nas în nas cu aceeaşi armată de kolosşi pe lângă care trecuse şi Elend în drumul său către Luthadel.

Kolosşii aceia… gândi Elend. *Cei pe care i-am alungat din Fadrex, plus alţii, se îndreaptă încoace. Aici sunt chiar mai mulţi oameni decât erau în Fadrex. Şi nu au niciun zid de protecţie, nici prea mulţi soldaţi care să-i apere.*

— Ai izbutit să afli ce s-a întâmplat în Luthadel, Demoux? întrebă Elend încetişor, oprindu-se în zona întunecată dintre focurile de tabără.

Încă i se părea ciudat să fie sub cerul liber, fără ceţuri care să întunece noaptea. Putea vedea la mult mai mare depărtare – şi totuşi, ciudat lucru, noaptea nu părea într-atât de luminată.

— Penrod, Domnia Ta. Se spune că şi-a pierdut minţile, începuse să găsească trădători în rândul nobilimii şi chiar în propria sa oştire. A împărţit oraşul, a pornit un alt război între casele nobile. Aproape toţi soldaţii s-au omorât între ei, iar oraşul a fost pe jumătate ars. Cei mai mulţi dintre oameni au fugit, dar nu sunt apăraţi de nimic. Un grup de bandiţi hotărâţi ar putea probabil să facă ravagii în mulţimea asta.

Elend căzu pe gânduri. *Război între case,* cugetă el frustrat. *Năruire, folosind propriile noastre trucuri. Este aceeaşi metodă pe care a folosit-o Kelsier pentru a pune stăpânire pe oraş.*

— Domnia Ta… spuse Demoux, ezitând.

— Vorbeşte.

— Ai avut dreptate să mă trimiţi pe mine şi pe oamenii mei înapoi. Supravieţuitorul e în spatele a tot ce se întâmplă, Domnia Ta. A vrut să ajungem aici dintr-un motiv anume.

Elend se încruntă.

— Ce te face să spui asta?

— Aceşti oameni au plecat din Luthadel din cauza lui Kelsier. S-a arătat unei perechi de soldaţi, apoi unui grup de oameni, în oraş.

Povestesc că le-a spus să fie pregătiţi de dezastru şi să conducă oamenii în afara cetăţii. Din cauza lor au fugit atâţia. Acei doi soldaţi şi prietenii lor aveau pregătite provizii şi au avut prezenţa de spirit să vină aici.

Elend se încruntă şi mai tare. Însă văzuse prea multe pentru a respinge chiar şi o asemenea poveste.

— Trimite după aceşti oameni, spuse.

Demoux încuviinţă, făcând semn unui soldat.

— De asemenea, zise Elend amintindu-şi că Demoux şi soldaţii săi suferiseră de boala-ceţii, vezi dacă are cineva pe aici metale Allomantice. Dă-le soldaţilor tăi şi pune-i să le înghită.

— Domnia Ta? se întoarse spre el Demoux, nedumerit.

— E o poveste lungă, Demoux. Este de-ajuns să-ţi spun că zeul vostru – sau cineva – v-a transformat pe tine şi pe oamenii tăi în allomanţi. Împarte-i după metalul pe care îl pot incendia. Vom avea nevoie de toţi Monedazvârlitorii, Brutalii şi Deviatorii de care putem face rost.

Sazed clipi din ochi şi scutură din cap, gemând. Cât timp fusese fără cunoştinţă? Probabil că nu prea mult, îşi dădu seama pe măsură ce vederea îi revenea. Leşinase din cauza lipsei de aer. În general, asta te lăsa inconştient pentru un timp scurt.

Presupunând că îţi mai reveneai.

Eu am făcut-o, gândi el, tuşind şi frecându-şi gâtul în vreme ce se ridica de pe jos. Caverna kandra lucea în lumina cuminte a lămpilor sale de un albastru fosforescent. În lumina aceea, putu distinge că era înconjurat de ceva straniu.

Năluci-de-ceaţă. Verii neamului kandra, mâncătorii de cadavre care vânau în timpul nopţii. Se fâţâiau în jurul său, mase de muşchi, carne şi os – dar cu oasele amestecate în moduri stranii, nenaturale. Picioare atârnau la capete, capetele erau lipite de braţe. Coastele erau folosite drept picioare.

Doar că oasele nici măcar nu erau oase, ci piatră, metal sau lemn. Sazed se ridică solemn, privind rămăşiţele poporului kandra. Aruncate pe jos, printre masele amestecate ale nălucilor-de-ceaţă – care se prelingeau asemenea unor moluşte uriaşe şi translucide – erau piroanele scoase. Binecuvântările kandra. Cele care le oferiseră conştiinţă.

O făcuseră. Îşi respectaseră jurământul şi îşi îndepărtaseră piroanele pentru a nu se lăsa stăpâniţi de Năruire. Sazed privi în jur cu milă, uimire şi respect.

Atiul, îşi spuse. *Au făcut asta pentru a-l împiedica pe Năruire să ajungă la atiu. Trebuie să-l apăr!*

Ieşi cu mers poticnit din încăperea principală, recăpătându-şi din forţă, găsind calea către Cotlonul Încrederii. Se opri căci, pe măsură ce se apropia, auzea zgomote. Se piti după un colţ şi aruncă o privire pe coridor prin uşa deschisă a Cotlonului. Înăuntru văzu un grup de kandra – poate douăzeci – căznindu-se să pună la loc placa pe platforma ce acoperea atiul.

Desigur că nu toţi s-au transformat în năluci-de-ceaţă, îşi spuse. Unii nu-i auziseră poate pe Primi, sau le lipsise curajul de a-şi scoate piroanele. De fapt, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai impresionat de faptul că atât de mulţi *se supuseseră* poruncii Primei Generaţii.

Sazed îl recunoscu cu uşurinţă pe KanPaar drept conducătorul grupului. Kandra avea să ia atiul şi să i-l trimită lui Năruire. Sazed trebuia să îi oprească. Dar ei erau douăzeci, iar el doar unul – iar Sazed mai avea doar o metalminte mică. Sorţii nu-i erau favorabili.

Însă observă un obiect aşezat dincoace de uşile Cotlonului Încrederii. O simplă boccea de pânză, fără nimic neobişnuit, însă una pe care Sazed o recunoscu de-ndată. Îşi cărase metalminţile în ea ani la rând. O aruncaseră acolo, pesemne, după ce-l luaseră prizonier. Era pe coridor, la vreo şase metri în faţa sa, chiar lângă intrarea în Cotlon.

În cealaltă încăpere, KanPaar ridică privirea, uitându-se exact în direcţia lui Sazed. Năruire îl observase.

Sazed nu mai stătu pe gânduri. Băgă mâna în buzunar, apucă metalmintea şi o deschise. O zbughi apoi pe coridor cu o iuţeală supraomenească, înşfăcând bocceaua de pe jos. Kandra începură să ţipe.

Desfăcu la repezeală săculeţul şi înăuntru găsi o colecţie de brăţări, inele şi apărători. Le deşertă, împrăştiind preţioasele metalminţi pe podea, şi înşfăcă două anume. Apoi, încă mişcându-se cu o viteză orbitoare, se năpusti într-o parte.

Oţelmintea i se termină. Unul dintre inelele pe care le luase era de fludor. Îl atinse pentru forţă, şi se făcu mare, mătăhălos. Apoi închise cu putere uşile Cotlonului, făcându-i pe cei blocaţi înăuntru să urle, buimăciţi. În cele din urmă, atinse şi celălalt inel – acesta era de fier. Deveni de câteva ori mai greu şi se puse stavilă, ţinând închise uşile grele de metal ale Cotlonului.

Era o manevră de întârziere. Rămase să proptească uşile închise, cu metalminţile care i se goleau într-un ritm îngrijorător. Erau aceleaşi inele pe care le purtase la asediul Luthadelului, cele care fuseseră prinse în

carnea lui. Le umpluse după asediu, înainte să renunţe la feruchimie. Nu puteau să mai dureze. Ce putea face când kandra aveau să năvălească pe uşă? Căută deznădăjduit o cale de a zăgăzui ori de a bloca trecerea, însă nu văzu nimic. Şi, dacă dădea drumul fie şi o clipă uşilor, kandra dinăuntru aveau să se bulucească afară.

— Rogu-te, şopti, sperând – ca şi altădată – că lucrul care asculta avea să-i ofere un miracol. Îmi trebuie ajutor…

— Jur că el a fost, Măria Ta, zise soldatul, un bărbat pe nume Rittle. Am crezut în Biserica Supravieţuitorului încă din ziua morţii lui Kelsier însuşi, stăpâne. Mi-a vorbit, m-a convertit la rebeliune. Eram acolo când a vizitat peşterile şi l-a pus pe Lordul Demoux să lupte pentru onoarea lui. L-aş cunoaşte pe Kelsier, aşa cum mi-aş cunoaşte propriul tată. *Era* Supravieţuitorul.

Elend se întoarse spre celălalt soldat, care încuviinţă cele spuse.

— Eu nu-l ştiam după chip, Măria Ta, zise omul. Dar se potrivea cu descrierea. Cred, cu adevărat, că era el.

Elend se întoarse spre Demoux, care dădu din cap.

— L-au descris pe Lordul Kelsier foarte precis, Domnia Ta. *Chiar* veghează asupra noastră.

Elend…

Sosi un curier şi-i şopti ceva lui Demoux. Noaptea era întunecoasă şi, la lumina făcliilor, Elend îi cercetă pe cei doi soldaţi care-l văzuseră pe Kelsier. Nu arătau a martori de încredere – Elend, la plecarea în campanie, nu-şi lăsase în urmă chiar pe cei mai buni soldaţi. Însă se părea că şi alţii îl văzuseră pe Supravieţuitor. Elend se gândea să stea de vorbă şi cu aceştia.

Clătină din cap, încă nedumerit. Şi unde, în numele cerului, era Vin?

Elend…

— Domnia Ta, zise Demoux atingându-i braţul, cu o expresie preocupată pe chip.

Elend le făcu semn să plece celor doi soldaţi martori. Fie că spuneau sau nu adevărul, le datora multe – salvaseră multe vieţi cu pregătirile lor.

— Veşti de la pândari, Domnia Ta, zise Demoux, cu faţa iluminată de o făclie ridicată pe un par, ce pâlpâia în vântul slab al nopţii. Kolosşii pe care i-ai văzut se îndreaptă *într-adevăr* încoace. Şi se mişcă repede. Pândarii i-au văzut de departe, de pe un deal. Ar putea… ajunge aici înainte de sfârşitul nopţii.

Elend blestemă cu voce înceată.

Elend…

Se încruntă. De ce îşi tot auzea numele în vânt? Se întoarse şi privi în beznă. Ceva îl trăgea, îl călăuzea, îi şoptea. Încercă să ignore asta şi se răsuci iarăşi spre Demoux. Însă auzea vorbele acolo, în inimă.

Vino…

Părea să fie vocea lui Vin.

— Adună o gardă de onoare, zise Elend luând de coadă făclia, apoi îşi aruncă o manta pe el şi se închise la nasturi până la genunchi.

După aceea se îndreptă înspre beznă.

— Domnia Ta?

— Fă ce ţi-am spus! zise Elend şi păşi în întuneric.

Demoux strigă nişte soldaţi şi se grăbi să-l urmeze.

Ce fac oare? îşi zise Elend croindu-şi drum prin cenuşa ce-i ajungea până la brâu, folosind mantaua ca să-şi păstreze uniforma curată întrucâtva. *Alerg după un vis? Poate că îmi pierd minţile.*

Vedea ceva în sinea lui. O creastă de deal cu o gaură în ea. O amintire, poate? Mai umblase pe aici? Demoux şi soldaţii îl urmau în tăcere, părând să se ţină în gardă.

Elend se chinui să înainteze. Era aproape la…

Se opri. Aici era dealul. Ar fi fost greu de deosebit de celelalte din jur, însă către acesta duceau nişte urme. Elend se încruntă şi înaintă trudnic prin cenuşa adâncă, până în locul în care urmele se sfârşeau. Găsi acolo o gaură în pământ ce pornea în jos.

O peşteră, îşi zise. *Poate… un loc unde să se ascundă poporul meu?*

N-ar fi fost îndeajuns de mare, probabil. Însă cavernele pe care le folosise pentru rebeliunea sa Kelsier fuseseră suficient de mari pentru a adăposti zece mii de oameni. Curios, Elend se uită pe gaură în jos, intră pe panta sa oblică, aruncându-şi de pe el mantaua. Demoux şi soldaţii îl urmară curioşi.

Tunelul mai cobora puţin, iar Elend văzu cu uimire că din faţă venea lumină. Arse îndată fludor şi se încordă. Îşi azvârli făclia deoparte şi arse cositor, ascuţindu-şi văzul. Văzu câţiva stâlpi ce în vârf licăreau albastru. Păreau a fi făcuţi din piatră.

Ce naiba…?

Înaintă iute, făcându-le semn lui Demoux şi celorlalţi să-i urmeze. Tunelul dădea într-o peşteră largă. Elend se opri. Era la fel de mare ca tainiţele cu provizii. Ba chiar mai mare. Undeva, în jos, ceva se mişcă.

Năluci-de-Ceaţă? îşi dădu seama cu uimire. *Aici se ascund? În găurile din pământ?*

Lăsă să-i cadă o monedă şi se propulsă prin grota slab luminată, coborând la pământ la ceva distanţă de Demoux şi ceilalţi. Nălucile nu erau la fel de mari ca altele pe care le văzuse. Şi… de ce foloseau

pietre şi lemn în loc de oase?

Auzi un sunet. Doar urechile ciulite de cositor îi permiseră să-l prindă, însă nu era un sunet pe care l-ar face o nălucă de ceaţă. Era un scrâşnet de piatră pe metal. Îi făcu lui Demoux semn să se apropie de îndată şi păşi cu grijă pe un coridor lăturalnic.

Se opri, uluit, în capătul acestuia. O siluetă familiară se proptea în nişte uşi mari de metal, gâfâind, încercând, din câte se părea, să le ţină închise.

— *Sazed?* întrebă Elend şi se îndreptă de spate.

Sazed ridică privirea, îl văzu pe Elend şi păru atât de surprins încât pierdu controlul asupra uşilor. Acestea se dădură de perete, azvârlindu-l în lături pe terrisian şi lăsând vederii un grup de kandra furioşi, cu piele translucidă.

— Majestate! zise Sazed. Nu-i lăsa să scape!

Demoux şi soldaţii, cu platoşele zăngănind, ajunseră în spatele lui Elend. *Ăsta e ori Sazed, ori vreun kandra care i-a mâncat oasele,* îşi zise Elend. Luă o decizie fulgerătoare. Avea încredere în voce. Avea convingerea că era cu adevărat Sazed.

Grupul de kandra încercă să treacă de soldaţii lui Demoux. Însă kandra nu erau luptători foarte buni, iar armele lor erau din metal. Le luă lui Elend şi lui Demoux cam două minute ca să supună grupul, rupându-le oasele pentru a-i împiedica să se vindece şi să scape.

Apoi, Elend păşi spre Sazed, care se ridicase şi se scutura acum de praf.

— Cum m-ai găsit, Majestate?

— Nu ştiu, pe cuvânt, zise Elend. Sazed, ce-i locul ăsta?

— Patria poporului kandra, Majestate. Şi locul unde şi-a ascuns Lordul Legiuitor atiul.

Elend ridică din sprâncene şi privi unde-i arăta cu degetul Sazed. Dincolo de uşi se afla o încăpere, şi în podea o adâncitură.

Grozav, îşi spuse Elend. *Acum îl găsim.*

— Nu pari prea încântat, Majestate, observă Sazed. Regi, armate, Născuţi-din-Ceaţă – ba şi Kelsier însuşi – au căutat cu anii tainiţa aceasta.

— Nu mai e de niciun folos, zise Elend. Poporul meu flămânzeşte şi nu poate să mănânce metal. Peştera asta, însă… s-ar putea dovedi utilă. Ce crezi, Demoux?

— Dacă mai sunt şi alte săli ca asta, Domnia Ta, ar putea găzdui un procent substanţial dintre ai noştri.

— Sunt patru peşteri mari, spuse Sazed. Şi patru intrări de care ştiu.

Elend se întoarse spre Demoux. Dădea deja ordine soldaţilor.

Trebuie să aducem oamenii aici jos înainte de răsăritul soarelui, îşi zise Elend amintindu-şi arşiţa. *Sau măcar înainte să sosească kolosşii.*

După aceea… ei bine, rămânea de văzut. Deocamdată Elend avea un singur ţel.

Supravieţuire.

CAPITOLUL 81

Dezlănţuirea a fost mereu partea întunecată a allomanţiei. Înzestrarea genetică a unei persoane o putea face un potenţial Allomant, însă pentru ca puterea să se manifeste, trupul trebuia supus unor chinuri teribile. Deşi Elend socotea bătaia la care fusese supus drept ceva îngrozitor, declanşarea allomanţiei într-o persoană era mai uşoară decât fusese cândva, fiindcă aveam infuzia de putere a Dăinuirii în sângele uman, datorită pepitelor dăruite nobilimii de Lordul Legiuitor.

Când Dăinuire a slobozit ceţurile, se temea ca nu cumva Năruire să se elibereze. În acele zile dintâi, de dinainte de înălţare, ceţurile au pornit să Dezlănţuie oameni întocmai cum au ajuns s-o facă în vremea noastră – dar această acţiune a ceţurilor era una dintre puţinele căi de a trezi allomanţia dintr-o persoană, fiindcă atributele genetice erau prea adânc îngropate, pentru a fi scoase la iveală de o simplă bătaie. Şi ceţurile nu creau decât Ceţurieni, desigur – nu existau Născuţi-din-Ceaţă înainte ca Lordul Legiuitor să folosească pepitele acelea.

Oamenii au înţeles greşit intenţia ceţurilor, fiindcă procesul de Dezlănţuire făcea ca unii – în special copiii şi bătrânii – să moară. Nu asta dorise Dăinuire, dar îşi cedase mare parte din conştiinţă pentru a forma temniţa lui Năruire şi ceţurile trebuiseră lăsate să acţioneze cât de bine puteau, fără vreo călăuzire anume.

Năruire, subtil ca întotdeauna, ştia că nu poate opri ceţurile de a acţiona. Însă putea face ceva neaşteptat, încurajându-le. Aşa că le-a ajutat să devină mai puternice. Iar asta a adus moarte plantelor şi lumii, scoţând la iveală ameninţarea ce a ajuns cunoscută drept Adâncimea.

Vin se întoarse spre Năruire cu un surâs. Norul de pâclă neagră, învolburată păru să se agite.

Deci îmi poţi influenţa un slujitor, se înfurie Năruire strângându-se în sine şi înălţându-se în văzduh. Vin se luă după el, întinzându-se peste întreaga Stăpânire Centrală. Văzu, pe pământ, cum soldaţii lui Demoux aleargă spre tabără, trezindu-i pe ceilalţi, pregătindu-i de luptă. Unii, deja, porneau pe urmele din cenuşă către siguranţa oferită de peşteri.

Vin simţea soarele şi-şi dădea seama că planeta este prea aproape pentru a fi în siguranţă. Însă mai multe nu putea face. Nu doar că Năruire ar fi oprit-o, însă nu-şi înţelegea deocamdată puterea. Se simţea cum trebuie să se fi simţit şi Lordul Legiuitor – atotputernică însă neîndemânatică. Dacă încerca să mute lumea ar fi înrăutăţit, doar, lucrurile.

Însă ceva izbutise. Năruire îşi pusese kolosşii să galopeze spre ei cât îi ţineau puterile, însă n-aveau să ajungă la Puţuri decât în câteva ore. Suficient timp pentru ca oamenii să fie adăpostiţi în peşteri.

Năruire simţise, probabil, ce contempla ea, sau poate că-i simţise înfumurarea.

Crezi că aţi câştigat? întrebă, părând amuzat. *De ce, fiindcă aţi reuşit să opriţi vreo câţiva kandra? Dintre slujitorii pe care i-a creat Lordul Legiuitor pentru mine, ei au fost dintotdeauna cei mai slabi. Mi-am făcut un obicei din a-i ignora. Oricum ar fi, Vin, nu poţi crede cu adevărat că m-ai învins.*

Vin aşteptă, urmărind şirul de oameni ce se retrăgeau la repezeală în siguranţa relativă a grotelor. Chiar când sosi grupul cel mai mare – soldaţii îi împărţiseră în grupuri, trimiţându-i spre intrări diferite – buna dispoziţie a lui Vin începu să se destrame. Izbutise să ajungă la Elend, şi cu toate că asta păruse, pe moment, o mare victorie, îşi dădea seama că era doar ceva mai puţin decât încă o manevră de întârziere a duşmanului.

Ai numărat kolosşii din armata mea, Vin? întrebă Năruire. *Din oamenii tăi i-am făcut. Am strâns sute de mii. Pe cei mai mulţi îi ţineam în Stăpânirile Exterioare, dar i-am mânat aici, i-am pus să se îndrepte spre Luthadel. De câte ori să-ţi spun, Vin? Nu aveţi cum să câştigaţi. N-aţi avut niciodată şansa. M-am jucat, doar, cu voi.*

Vin se retrase, nebăgându-i în seamă minciunile. Nu se jucase cu ei – încercase să descopere secretele lăsate de Dăinuire, secretul pe care-l păstrase Lordul Legiuitor. Însă numărul de kolosşi adunat de Năruire era cu adevărat uluitor. Erau cu mult mai mulţi kolosşi decât oameni care coborau în grote. Cu o asemenea forţă, Năruire ar fi putut să atace şi o poziţie bine fortificată. Şi, după socoteala lui Vin, Elend avea mai puţin de o mie de oameni cu ceva instrucţie militară.

Pe lângă asta, mai erau soarele şi văpaia lui distrugătoare, uscarea recoltelor din întreaga lume, murdărirea apei şi a pământului cu metri întregi de cenuşă… Până şi erupţiile de lavă, pe care le oprise, începeau iar, fiindcă astuparea munţilor de cenuşă fusese doar o soluţie temporară. Şi încă una proastă. Acum, că munţii nu mai puteau erupe, în pământ apăreau crevase uriaşe, iar magma, sângele arzător al pământului, se scurgea pe acolo.

Suntem tare în urmă! îşi zise Vin. *Năruire* a avut *secole să plănuiască totul. Şi când ne-am socotit isteţi am căzut pradă stratagemelor lui. La ce bun să-mi întemniţez poporul sub pământ, dacă acolo oamenii or să flămânzească de moarte?*

Se întoarse către Năruire, care stătea învolburându-se şi răsucindu-

se în sine, urmărindu-şi armata de kolosşi. Se simţea cuprinsă de o ură ce părea a nu se potrivi cu puterea pe care o avea. Ura asta o îmbolnăvea, însă nu se dezbără de ea.

Lucrul acesta din faţa sa… Năruire avea să distrugă tot ce ştia, tot ce iubea ea. Nu înţelegea iubirea. Clădea doar ca să poată distruge. În clipa aceea reveni asupra unei decizii luate mai devreme. Nu avea să-l mai socotească pe Năruire un „el“. Umanizarea creaturii o învestea cu prea mult respect.

Să se frământe, să privească – nu ştia ce altceva putea face. Aşa că atacă.

Nici măcar nu-şi dădu seama cum o face. Se azvârli asupra lui Năruire, împingându-şi puterea în puterea sa. Cele două forţe se izbiră, cu o declanşare de energie care-i chinui trupul divin. Năruire răcni şi – în clipa în care se amestecă cu Năruire – Vin ştiu ce gândeşte.

Năruire era uimit. Nu se aşteptase ca Dăinuire să poată ataca. Mişcarea lui Vin aducea prea mult a distrugere. Năruire nu ştiu cum să reacţioneze, însă îşi aruncă spre ea puterea, dintr-un reflex de apărare. Eurile lor se loviră, ameninţând să se dizolve. În cele din urmă, Vin se retrase, rănită, respinsă.

Puterile lor erau prea echilibrate. Opuse, însă aidoma. Ca în allomanţie.

Opoziţie, şopti Năruire. *Echilibru. O să înveţi să urăşti asta, bănuiesc, cu toate că Dăinuire n-a reuşit niciodată.*

— *Acesta* este, deci, trupul unui zeu? întrebă Elend învârtind în palmă mărgica de atiu.

O pusese lângă cea pe care i-o dăduse Yomen.

— Într-adevăr, Majestate, spuse Sazed.

Terrisianul părea plin de vioiciune. Oare nu înţelegea primejdia? Pândarii lui Demoux – cei care se întorseseră – raportau că kolosşii se aflau la doar câteva minute distanţă. Elend poruncise ca soldaţii să ia poziţie la intrările către Patrie, însă speranţa sa – că ceata kolosşilor nu avea să dea de oamenii săi – era slabă, dacă era să se ia după ce-i spusese Sazed despre Năruire.

— Năruire n-are încotro, vine să şi-l ia, explică Sazed.

Stăteau în grota căptuşită cu metal numită Cotlonul Încrederii, locul unde kandra îşi petrecuseră ultima mie de ani adunând şi păzind atiul.

— Atiul acesta e *parte* din el. Asta a căutat atâta vreme.

— Ceea ce înseamnă că vom avea câteva sute de mii de kolosşi încercând să ne rupă gâtul, Sazed, zise Elend înapoindu-i bucăţica de atiu. Eu zic să i-l dăm.

Sazed păli.

— Lui? Majestate, iertat să fiu, dar asta ar însemna sfârşitul lumii. Pe loc. Sunt sigur de asta.

Grozav, îşi spuse Elend.

— Va fi totul bine, Elend, spuse Sazed.

Elend îl privi încruntat pe terrisianul calm, înveşmântat în robă.

— Vin va sosi, explică Sazed. Ea este Eroul Evurilor şi va veni să-şi salveze norodul. Nu vezi cât de perfect e totul? E aranjat, plănuit. Asta, că vei veni aici, că mă vei găsi exact în această clipă… Că vei putea să conduci oamenii la loc sigur în aceste peşteri… Ei bine, totul se potriveşte. Ea va sosi.

Interesant moment pentru a-şi recăpăta credinţa, îşi spuse Elend. Învârti între degete mărgica lui Yomen, cugetând. Auzi, în afara încăperii, şuşoteli. Oamenii – slujitori terrisieni, conducători skaa, ba chiar şi câţiva soldaţi – ascultau cu atenţie. Elend le simţi neliniştea din voci. Se auzea apropierea unei armate. Demoux îşi croi drum prin mulţime şi intră în sală.

— Soldaţii au fost aşezaţi, Domnia Ta, zise generalul.

— Câţi avem?

Demoux părea cătrănit.

— Pe cei două sute optzeci pe care i-am adus cu mine, zise. Plus încă vreo cinci sute din oraş. Cam vreo sută de cetăţeni obişnuiţi, înarmaţi cu acele ciocane kandra sau arme de rezervă de-ale soldaţilor noştri. Şi avem patru intrări diferite pe care să le apărăm.

Elend închise ochii.

— Ea va sosi, spuse Sazed.

— Domnia Ta, zise Demoux trăgându-l deoparte pe Elend. E de rău.

— Ştiu, pufni Elend. Le-ai dat oamenilor metale?

— Ce-am putut să găsim? Nu s-au gândit să ia cu ei praf de metale când au fugit din Luthadel. Am dat peste nişte nobili allomanţi, dar sunt doar Nori Cuprici sau Căutători.

Elend dădu din cap. Deja îi mituise sau înrolase cu de-a sila pe allomanţii nobili folositori.

— Am dat acele metale soldaţilor, zise Demoux, dar nu le-au putut niciunul arde. Chiar dacă am avea allomanţi, nu putem ţine locul acesta, Domnia Ta! Nu cu soldaţi atât de puţini, nu împotriva atâtor kolosşi. O să-i stăvilim la început, din cauza intrărilor înguste. Dar… ei bine…

— Îmi dau seama, Demoux, zise cu năduf Elend. Alte opţiuni ar mai fi?

Demoux tăcu.

— Speram să ai tu altele, Domnia Ta.

— Nimic.

Demoux se întunecă la faţă.

— Atunci vom muri.

— Şi credinţa, Demoux?

— Cred în Supravieţuitor, Domnia Ta. Dar… situaţia nu arată prea bine. De când am zărit kolosşii ăia mă simt ca un condamnat ce-şi aşteaptă rândul la călău. Poate că Supravieţuitorul nu vrea să izbândim aici. Uneori oamenii trebuie, pur şi simplu, să moară.

Elend se întoarse cu spatele, mânios, încleştând şi descleştând pumnul în care avea mărgica de atiu. Era aceeaşi problemă, acelaşi necaz dintotdeauna. Eşuase la asediul Luthadelului – fusese nevoie ca Vin să apere oraşul. Eşuase în Fadrex – doar faptul că le fusese abătută atenţia kolosşilor îl salvase acolo.

Datoria de căpătâi a unui cârmuitor era să-şi apere supuşii. Şi în privinţa asta Elend se simţea neputincios. Nefolositor.

De ce n-o pot face? îşi zise plin de năduf. *Un an mi-am petrecut căutând tainiţe cu provizii, doar ca să ajung prins aici, cu oamenii înfometaţi. Am căutat atâta vreme atiul – sperând să-l pot folosi ca să cumpăr siguranţa poporului meu – şi a fost găsit prea târziu ca să-l mai pot cheltui pe ceva.*

Prea târziu…

Privi, neştiind ce să facă, la placa de metal din podea.

Ani întregi în căutarea… atiului.

Niciunul dintre metalele pe care Demoux le dăduse soldaţilor nu funcţionase. Elend socotise că grupul lui Demoux era asemenea celor îmbolnăviţi în Urteau – că se aflau printre ei feluriţi Ceţurieni. Însă acest grup era *diferit.* Zăcuseră de boală mult mai mult timp decât ceilalţi.

Elend dădu fuga, trecând pe lângă Sazed, şi înhăţă o mână de boabe. O avere imensă, cum nu mai posedase niciun alt om. Valoare datorită rarităţii. Valoare datorită puterii sale economice. Valoare datorită *allomanţiei.*

— Demoux, strigă în grabă, aruncându-i o mărgică. Mănâncă asta.

Demoux se încruntă.

— Domnia Ta?

— Mănânc-o.

Demoux făcu întocmai. Şi rămase nemişcat un moment.

Două sute optzeci de oameni, îşi spuse Elend. *Trimişi din oştire fiindcă, dintre toţi cei care s-au îmbolnăvit, ei s-au îmbolnăvit* cel mai tare. *Şaisprezece zile.*

Două sute optzeci de oameni. O şaisprezecime dintre aceia care s-

au îmbolnăvit. Unul dintre cele şaisprezece metale Allomantice.

Yomen dovedise că existau Ceţurieni de atiu. Dacă nu s-ar fi luat cu altele, ar fi făcut mai curând legătura. Dacă unul din şaisprezece îmbolnăviţi rămânea astfel cel mai mult timp, asta nu însemna că obţinuse cea mai puternică dintre cele şaisprezece abilităţi?

Demoux ridică privirea, făcând ochii mari.

Iar Elend zâmbi.

Vin plutea în afara peşterii, urmărind cu groază apropierea kolosşilor. Erau deja cuprinşi de învolburarea sângelui – Năruire îi stăpânea prea bine. Erau mii şi mii. Măcelul era pe cale să înceapă.

Vin chiui şi se apropie, aruncându-se iarăşi asupra lui Năruire, încercând să-şi călăuzească puterea spre a-l distruge. Ca şi înainte, fu respinsă. Simţi că ţipă, că se cutremură la gândul masacrului ce avea să se petreacă jos. Avea să fie ca tsunamiul de pe coastă, doar că mai rău încă.

Fiindcă pe oamenii aceia îi cunoştea. Îi iubea.

Se întoarse către intrare. Nu voia să se uite, însă altceva nu putea face. Sinele său era peste tot. Chiar dacă îşi muta centrul de acolo, tot avea să simtă morţile – tot aveau s-o facă să tremure şi să plângă.

Din grotă, răsunând, auzi o voce familiară.

— Astăzi, oştenii mei, vă cer vieţile.

Vin se lăsă în jos, ascultând, deşi nu putea vedea în grotă din cauza metalelor din stâncă. Însă putea să audă. Dacă ar fi avut ochi ar fi lăcrimat, ştia asta.

— Vă cer vieţile, zise Elend cu glas răsunător, şi curajul. Vă cer credinţa şi onoarea – vă cer tăria şi compasiunea. Fiindcă, azi, vă conduc la moarte. Nu vă cer să primiţi cu bunăvoinţă aceasta. Nu vă voi jigni numindu-l un lucru bun drept sau chiar glorios. Dar vă voi spune asta: fiecare moment în care luptaţi e un dar făcut celor din peşteră. Fiecare clipă de luptă aduce o secundă în plus de viaţă pentru mii de oameni. Fiece lovitură de sabie, fiece kolos doborât, fiecare răsuflare e o victorie! Înseamnă că cineva e apărat pentru încă un moment, că o viaţă e prelungită, că un duşman e oprit!

Elend făcu o scurtă pauză.

— În cele din urmă ne vor ucide, zise cu voce tare, făcând să răsune peştera. Dar mai întâi se vor *teme* de noi!

Oamenii ovaţionară şi mintea cuprinzătoare a lui Vin desluşi cam două sute cincizeci de voci. Îi auzi cum se despart, cum se grăbesc spre diferitele intrări ale grotei. După încă o clipă, cineva apăru la intrarea de lângă ea.

O siluetă în alb păşi solemnă în cenuşă, strălucitoare, cu mantia fluturând. Într-o mână ţinea o sabie.

Elend! încercă să-i strige. *Nu! Du-te înapoi! E o nebunie să-i ataci! Vei fi ucis!*

Elend stătea drept, mândru, privind cum se apropiau şirurile de kolosşi, tropotind prin cenuşa neagră, o mare nesfârşită de moarte cu ochi roşii şi piele albastră. Mulţi aveau săbii, alţii doar pietroaie şi bucăţi de lemn. Înaintea lor, Elend era doar o aşchie albă, un punctuleţ pe o nesfârşită pânză albastră.

Ridică sabia şi atacă.

ELEND!

Deodată, Elend fu cuprins de o energie strălucitoare, atât de strălucitoare încât o făcu pe Vin să icnească de uimire. Dădu piept cu primul kolos, se feri de lovitura sabiei sale şi decapită dintr-o mişcare creatura. Apoi, în loc să sară înapoi, se răsuci, izbind. Un alt kolos se prăvăli. Trei săbii fulgerară pe lângă el, însă fără să-l nimerească. Elend fandă şi împunse un kolos în stomac, apoi roti arma – în vreme ce o altă lovitură era cât pe ce să-i atingă capul – şi tăie braţul unui kolos.

Şi tot nu se Împinse deoparte. Vin încremeni, urmărind cum doboară un kolos, apoi cum îl descăpăţânează pe un altul cu o singură lovitură fluidă. Elend se mişca cu o graţie pe care n-o mai văzuse la el – Vin fusese mereu mai vrednică în luptă, însă în clipa asta el o întrecea. Sălta printre paloşele kolosşilor de parcă ar fi luat parte la o luptă regizată, însă trupuri după trupuri cădeau răpuse de rotirile sabiei sale.

Un grup de soldaţi purtând culorile lui Elend se năpusti afară din peşteră, atacând ca un val de lumină, formele le explodau de putere. Şi ei se înfipseră în şirurile de kolosşi, începând să lovească cu o precizie incredibilă. Niciunul nu fu doborât cât privi Vin. Luptau cu o îndemânare miraculoasă şi cu şansă, fiindcă paloşele kolosşilor părea să lovească, mereu, un pic prea târziu. Leşuri albastre începură să se adune grămezi în jurul oamenilor ce luceau.

Cumva, Elend făcuse rost de o armată întreagă ce putea să ardă atiu.

Elend era zeu.

Nu mai arsese până atunci atiu, şi prima sa experienţă cu metalul i se părea minunată. Kolosşii din jur emanau cu toţii umbre de atiu – imagini ce se mişcau înaintea lor, arătându-i lui Elend exact ce urmau să facă. Vedea în viitor, chiar dacă doar pentru câteva clipe. Într-o bătălie asta era tot ce trebuia.

Simţea cum atiul îi sporeşte mintea, făcându-l în stare să

desluşească şi să folosească noile informaţii. Nici măcar nu trebuia să stea pe gânduri. Braţele i se mişcau după voia lor, rotind sabia cu precizie uimitoare.

Se rotea în mijlocul unor imagini fantomatice, izbind în carne, simţindu-se de parcă ar fi fost iarăşi între ceţuri. Niciun kolos nu-i putea sta împotrivă. Se simţea plin de energie – se simţea extraordinar. Fu, pentru un timp, invincibil. Înghiţise atâta atiu încât îi părea că e gata să-l vomite. În toată istoria sa, atiul fusese un lucru pe care oamenii îl economisiseră şi-l adunaseră. Arderea sa păruse o asemenea risipă încât fusese folosit doar arareori, doar în clipe de mare nevoie.

Elend nu trebuia să-şi facă asemenea griji. Ardea cât de mult voia. Şi asta-l transforma într-un dezastru pentru kolosşi – un vârtej de lovituri precise şi fandări imposibile, mereu cu câţiva paşi înaintea adversarilor. Duşmani după duşmani cădeau răpuşi. Şi, când simţi că rămâne fără atiu, se Împinse în nişte paloşe căzute înapoi spre intrare. Acolo, cu multă apă care să alunece pe gâtlej, Sazed aştepta cu o altă pungă cu atiu.

Elend înghiţi la repezeală bobiţele, apoi se întoarse la bătălie.

Năruire se învârşuna şi se rotea, încercând să oprească măcelul. Însă de data asta Vin era forţa echilibrului. Bloca orice încercare a lui Năruire de a-i distruge pe Elend şi pe ai săi, ţinându-l deoparte.

Nu-mi dau seama dacă eşti neghiob, gândi înspre el Vin, *sau exişti, pur şi simplu, într-un fel care te face incapabil să te gândeşti la anumite lucruri.*

Năruire ţipă şi să năpusti peste ea, încercând s-o distrugă aşa cum şi ea încercase. Însă puterile lor erau prea echilibrate. Năruire fu silit să se retragă.

Viaţă, zise Vin. *Ai zis că singurul motiv pentru a crea ceva este ca să poţi distruge acel ceva.*

Pluti alături de Elend, uitându-se la lupta sa. Moartea kolosşilor ar fi trebuit s-o îndurereze. Însă nu la moarte se gândea. Poate că era influenţa puterii lui Dăinuire, dar nu vedea decât un om care se zbătea, care se lupta chiar şi când nădejdea părea zadarnică. Nu vedea moarte, ci viaţă. Vedea credinţă.

Creăm lucruri ca să le vedem cum cresc, Năruire, zise. *Ca să ne bucurăm văzând că ceea ce iubim devine mai mult decât a fost. Ai zis că eşti invincibil – că toate lucrurile se destramă. Că totul se Năruie. Însă sunt lucruri care ţi se opun – şi, culmea, nici măcar nu le poţi înţelege. Dragoste. Viaţă. Creştere.*

Viaţa unei persoane e mai mult decât haosul trecerii sale prin lume.

Emoţie, Năruire. Asta ţi-e înfrângerea.

Sazed, neliniştit, urmărea bătălia din gura peşterii. Un grup mic de oameni se îngrămădea în jurul său. Garv, conducătorul din Luthadel al Bisericii Supravieţuitorului. Harathdal, întâiul dintre stewarzii terrisieni. Lordul Dedri Vasting, unul dintre supravieţuitorii Adunării ce guverna oraşul. Aslydin, tânăra pe care Demoux ajunsese să o iubească în săptămânile petrecute la Puţurile din Hathsin. Alţi câţiva, suficient de importanţi – sau de credincioşi – pentru a veni în faţă ca să privească.

— Unde este ea, stăpâne terrisian? întrebă Garv.

— Va sosi, promise Sazed lăsându-şi palma peste peretele de stâncă.

Oamenii tăcură. Soldaţii – cei fără binecuvântarea atiului – aşteptau neliniştiţi, ştiind că erau la rând dacă atacul lui Elend eşua.

Ea trebuie să vină, îşi spuse Sazed. *Totul indică sosirea sa.*

— Eroul *va veni,* repetă.

Elend despică două căpăţâni deodată, făcând kolosşii să se prăvălească. Învârti lama, tăie un braţ şi-o înfipse în gâtul altui kolos. Nu-l văzuse apropiindu-se, însă mintea sa văzuse şi interpretase umbra de atiu înainte ca adevăratul atac să se declanşeze.

Stătea deja pe un covor de leşuri albastre. Nu se împiedica. Cu atiu, fiecare pas era exact, sabia călăuzită cu precizie, mintea clară. Doborî o namilă de kolos şi păşi înapoi, pentru o scurtă pauză.

Soarele se ivea la orizont, dinspre est. Începea să se facă cald.

Se luptau de ore întregi, însă armata de kolosşi părea nesfârşită. Elend spintecă un alt kolos, însă simţea că mişcările imense încetinesc. Atiul înviora mintea, însă nu întărea trupul, iar el începea să se bazeze de prea mult timp pe fludor ca să continue. Cine-ar fi crezut că cineva putea obosi – ba chiar să ajungă sleit de puteri – arzând atiu? Nimeni, niciodată, nu mai folosise atât de mult din acest metal.

Însă trebuia să continue. Atiul se isprăvea. Se întoarse spre intrarea în grotă, şi văzu, chiar atunci, cum unul dintre soldaţii săi de atiu e doborât, cu sângele ţâşnind ca o vâlvătaie.

Elend blestemă şi se răsuci, în vreme ce o umbră de atiu trecea prin el. Se feri de lovitura ce urmă şi desprinse cu sabia braţul creaturii. Pe următorul îl scurtă de cap, apoi altuia îi reteză picioarele. Nu folosise, pe parcursul luptei, prea multe sărituri şi atacuri Allomantice, ci doar mânuise sabia. Braţele începeau să-i obosească de-acum, aşa că fu silit să Împingă kolosşi de lângă el, ca să facă faţă. Rezerva de atiu – de *viaţă* – din el se diminua. Atiul ardea tare iute.

Încă un om răcni. Încă un soldat murise.

Elend începu să se retragă spre peşteră. Erau *prea mulţi* kolosşi. Ceata sa de două sute optzeci de oameni măcelărise cu miile, însă kolosşilor nu le păsa. Atacau necontenit, val după val de dârzenie nesfârşită, ţinuţi în loc doar de mâna de Ceţurieni de atiu ce apărau intrarea către Patrie.

Încă un om muri. Rămâneau fără atiu.

Elend urlă, rotind sabia, doborând trei kolosşi deodată cu o mişcare ce n-ar fi trebuit să-i iasă. Arse oţel şi-i Împinse departe pe ceilalţi.

Trupul unui zeu, arzând în mine, îşi zise. Scrâşni din dinţi şi atacă, în vreme ce tot mai mulţi dintre ai săi căzeau. Se aruncă asupra unei cete de kolosşi, retezând braţe, picioare, capete, împungând piepturi, gâturi, măruntaie. Luptă neabătut, singur, cu veşmintele albe de mult înroşite.

Ceva se mişcă în spatele său, făcându-l să se rotească, cu sabia ridicată, lăsând atiul să-l călăuzească. Însă încremeni, nesigur. Creatura nu era un kolos. Era îmbrăcată într-o sutană neagră, cu o orbită goală, sângerândă, în vreme ce cealaltă avea înfipt un piron adânc în ţeastă. Elend putea privi drept în găvanul gol al ochiului prin capul creaturii şi mai departe, în spate.

Marsh. Avea în jurul său un nor de umbre de atiu – ardea şi el metalul, fiind astfel imun la atiul lui Elend.

Uman îşi conducea soldaţii kolosşi prin tunele. Ucideau pe oricine le apărea în cale.

Unii ţinuseră piept la intrare. Luptaseră îndelung. Fuseseră puternici. Erau morţi acum.

Ceva îl îmboldea înainte pe Uman. Ceva mai puternic decât tot ce îl controlase până atunci. Mai puternic decât femeia micuţă cu păr negru, deşi fusese şi ea foarte puternică. *Acela* era şi mai puternic. Era Năruire. Uman ştia asta.

Nu putea rezista. Putea doar să ucidă. Mai doborî un om.

Uman dădu buzna într-o sală mare, deschisă, plină cu alţi oameni micuţi. Controlându-l, Năruire îl făcu să se întoarcă, să nu-i ucidă. Nu din pricină că Năruire n-ar fi vrut să-i vadă morţi. Ci doar pentru că voia altceva *mai mult.*

Uman se grăbi să înainteze. Se târî peste pietroaie căzute şi peste stânci. Aruncă deoparte din drum oameni care ţipau. Alţi kolosşi îl urmau. Pentru o clipă, toate năzuinţele sale fură uitate. Era doar dorinţa copleşitoare de a ajunge la…

O încăpere mică. Din faţa lui. Uman dădu uşile de perete. Năruire ţipă de bucurie în clipa în care kolosul intră acolo. În încăpere se afla

lucrul pe care-l voia Năruire.

— Ghici ce-am găsit, mârâi Marsh înaintând şi Împingând în sabia lui Elend.

Sabia îi fu smulsă din mână şi aruncată departe.

— Atiu. Îl avea un kandra, căuta să-l vândă. Neghioabă creatură.

Elend înjură şi se feri de lovitura unui kolos, trăgând din teaca de la picior un pumnal de obsidian.

Marsh se furişă mai aproape. Oamenii urlau – blestemând, prăbuşindu-se – pe măsură ce atiul se sfârşea în ei. Soldaţii lui Elend erau copleşiţi. Ţipetele se potoliră după ce ultimii soldaţi care păzeau intrarea fură răpuşi. Se îndoia că ceilalţi aveau să mai reziste mult.

Atiul lui Elend îl avertiză de atacul unui kolos, ajutându-l să se ferească – cu greu – însă nu izbuti să-l ucidă lovindu-l cu pumnalul. Şi, în vreme ce kolosul îi solicita atenţia, Marsh lovi cu o secure de obsidian. Lama căzu, şi Elend sări deoparte, însă fenta îl făcu să-şi piardă echilibrul.

Elend încercă să-şi revină, însă rămânea fără metale – nu doar fără atiu, ci şi fără metalele de bază. Fier, oţel, fludor. Nu le dăduse atenţie cât avusese atiu, însă lupta de mult de-acum. Dacă Marsh avea atiu atunci erau egali – şi fără metalele de bază Elend avea să moară.

Un atac al Inchizitorului îl sili pe Elend să incendieze fludor ca să scape. Tăie cu uşurinţă trei kolosşi, fiindcă atiul îl ajuta încă, însă imunitatea lui Marsh era o provocare serioasă. Inchizitorul se căţără pe maldărul de leşuri şi se aruncă spre Elend, iar singurul său piron din cap răsfrânse lumina mult prea puternică a soarelui de deasupra.

Elend rămase fără fludor.

— Nu mă poţi învinge, Elend Venture, zise scrâşnit Marsh. Ţi-am ucis nevasta, te voi ucide şi pe tine.

Vin. Elend nu credea o iotă. *Vin va sosi. Ne va salva.*

Credinţă. Era ciudată să simtă asta în acea clipă. Marsh lovi.

Fludorul şi fierul se treziră deodată la viaţă în Elend. Nu avu timp să cumpănească această ciudăţenie, ci reacţionă, Trăgând de sabia sa, ce zăcea înfiptă în pământ, la ceva distanţă. Sabia se răsuci prin aer, el o prinse şi, cu o mişcare mult prea iute, blocă securea lui Marsh. Trupul lui Elend părea să pulseze, larg şi puternic. Împunse instinctiv cu sabia, forţându-l pe Marsh să dea înapoi pe câmpia potopită de cenuşă. Kolosşii dădură şi ei înapoi, ferindu-se de Elend ca şi cum le-ar fi fost frică. Sau ca şi cum l-ar fi tratat cu veneraţie.

Marsh ridică o mână ca să Împingă sabia lui Elend, însă nu se întâmplă nimic. Era… ca şi cum ceva ar fi abătut lovitura. Elend chiui,

atacă şi-l împinse înapoi pe Marsh cu lovituri ale lamei sale argintii. Inchizitorul păru buimăcit când blocă cu securea, cu mişcări prea iuţi până şi pentru un Allomant. Însă Elend tot îl sili să se retragă peste cadavrele albastre ale kolosşilor, cu cenuşa curgând sub cerul înroşit.

Elend era cuprins de un simţământ de pace intensă. Allomanţia ardea în el cu putere, cu toate că ştia că metalele din el ar fi trebuit să se fi consumat. Îi rămăsese doar atiul, iar puterea acestuia nu putea, nu avea cum să-i dea alte metale. Însă nu avea importanţă. Fu cuprins, pentru o clipă, de ceva măreţ. Ridică privirea către soare.

Şi văzu – doar pentru o clipă – o siluetă enormă în aer, chiar deasupra sa. Un personaj strălucitor, vibrant, de un alb pur. Mâinile ei îi cuprindeau umerii, capul îi era dat pe spate. Părul alb îi flutura iar ceţurile se întindeau în spatele său ca nişte aripi întinse spre cer. *Vin,* gândi cu un zâmbet.

Elend coborî privirea iarăşi şi-l văzu pe Marsh cum sare urlând, cu securea în mână, părând să ducă după el o trenă de ceva negru, uriaş. Marsh îşi duse la faţă mâna cealaltă, parcă pentru a-şi apăra ochii morţi de imaginea de deasupra lui Elend.

Elend consumă ultima părticică de atiu, incendiindu-şi-l în stomac. Ridică sabia cu amândouă mâinile şi aşteptă apropierea lui Marsh. Inchizitorul era mai puternic şi mai bun luptător. Marsh avea puterea atât a allomanţiei cât şi a feruchimiei, ceea ce-l făcea un al doilea Lord Legiuitor. Nu era o bătălie pe care Elend s-o poată câştiga. Nu cu ajutorul unei săbii.

Marsh sosi, iar Elend crezu că pricepe cum fusese pentru Kelsier să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor în piaţa aceea din Luthadel. Marsh lovi cu toporul. Elend ridică sabia, gata să izbească.

Apoi Elend arse duraluminiu cu atiu.

Vedere, Sunet, Tărie, Putere, Glorie, Viteză!

Din piept îi ieşiră raze albastre, ca de lumină. Însă erau umbrite de altceva. Atiu plus duraluminiu. Într-o străfulgerare de cunoaştere, Elend se simţi copleşit de o uluitoare cantitate de informaţii. Totul deveni alb în jurul său, în vreme ce cunoaşterea îi îmbiba mintea.

— Văd acum, şopti în vreme ce viziunea se destrăma, odată cu ce-i mai rămânea din metale.

Văzu iarăşi câmpul de bătaie. Se afla pe el, iar sabia sa străpungea gâtul lui Marsh. Se prinsese în pironul ce ieşea din spinarea lui Marsh, între omoplaţi.

Securea lui Marsh era implântată în pieptul lui Elend.

Metalele-fantomă pe care i le dăruise Vin se aprinseră iarăşi în Elend. Îi luară durerea. Însă doar atât putea face fludorul, oricât de intens ar fi

fost incendiat. Marsh smulse securea din pieptul său, făcându-l să se împleticească, să dea înapoi, sângerând, scăpând sabia dintre degete. Marsh îşi scoase lama din gât şi rana dispăru, vindecată de puterea feruchimiei.

Elend căzu, împiedicându-se de un morman de kolosşi răpuşi. Dacă n-ar fi fost fludorul ar fi fost mort deja. Marsh păşi spre el, rânjind. Orbita goală era înconjurată de tatuaje, însemnele pe care Marsh şi le făcuse singur. Preţul plătit pentru răsturnarea Ultimului Imperiu.

Inchizitorul îl înhăţă de beregată şi-l ridică în aer.

— Soldaţii tăi au murit, Elend Venture, şopti creatura. Kolosşii noştri fac prăpăd în grotele kandra. Metalele tale s-au stins. Ai pierdut.

Elend simţi cum viaţa se scurge din el, ca o picătură ultimă dintr-un pahar gol. Mai fusese în starea asta, în peştera de la Fântâna Înălţării. Ar fi trebuit să moară atunci şi se simţise înspăimântat. Însă acum nu se mai simţea astfel. Nu simţea niciun regret. Doar mulţumire.

Elend îl privi pe Inchizitor. Vin, ca o fantomă scânteietoare, plutea încă deasupra amândurora.

— Pierdut? şopti Elend. Am învins, Marsh.

— A, cum aşa? întrebă dispreţuitor Marsh.

Uman se opri într-o latură a gropii din centrul încăperii. Groapa unde se aflase trupul lui Năruire. Locul victoriei.

Uman rămase aşa, buimac, iar kolosşii care-l urmară în încăpere părură la fel de uluiţi.

Groapa era goală.

— Atiu, şopti Elend simţind gust de sânge pe limbă. Unde e atiul, Marsh? De unde crezi c-am avut puterea de a lupta? Pentru atiu ai venit? Spune-i stăpânului tău asta! Crezi că eu şi cu oamenii mei ne-am aşteptat să omorâm toţi kolosşii ăştia? Sunt zeci de mii! Nu acesta a fost ţelul!

Zâmbetul lui Elend se lărgi.

— Trupul lui Năruire s-a dus, Marsh. L-am consumat cu totul, eu şi cu ceilalţi. Poţi să mă omori dacă pofteşti, dar *niciodată* n-o să capeţi lucrul după care ai venit. Şi de aceea am câştigat noi.

Marsh urlă înfuriat, cerând să i se spună adevărul, însă Elend îl rostise. Moartea celorlalţi însemna că atiul li se terminase. Oamenii săi luptaseră până ce ultima rămăşiţă fusese consumată, cum poruncise Elend.

Trupul unui zeu. Puterea unui zeu. Elend o avusese preţ de o clipă. Mai important încă, o distrusese. Şi spera ca asta să-i ţină în siguranţă

poporul.

Depinde de tine acum, Vin, îşi zise simţind încă în suflet atingerea păcii ei. *Am făcut ce s-a putut face.*

Îi surâse iarăşi lui Marsh, sfidător, în vreme ce Inchizitorul înălţa securea.

Securea desprinse de trup capul lui Elend.

Năruire tuna şi fulgera, turbat de furie, distrugător. Vin rămase liniştită, privind cum corpul descăpăţânat al lui Elend cade peste mormanul de leşuri.

Ce zici de asta! ţipa Năruire. *L-am omorât! Am Năruit tot ce iubeşti! Ţi l-am luat!*

Vin pluti peste corpul lui Elend, privind în jos. Întinse degete imateriale şi-i atinse capul, amintindu-şi cum se simţise când îşi folosise puterea ca să-i alimenteze allomanţia. Nu ştia ce făcuse. Ceva înrudit cu felul în care-şi controla Năruire kolosşii, poate. Doar că de semn contrar. Eliberator. Senin.

Elend era mort acum. O ştia, şi mai ştia că nu se putea face nimic. O întrista, da, însă nu simţea durerea sfâşietoare la care s-ar fi aşteptat. *L-am lăsat să plece cu mult timp în urmă,* îşi zise mângâindu-i faţa. *La Fântâna Înălţării. Allomanţia mi l-a adus înapoi pentru o vreme.*

Nu simţea durerea şi groaza pe care le simţise atunci, socotindu-l mort. De data asta simţea doar pace. Ultimii ani fuseseră o binecuvântare – o prelungire. Îl lăsase pe Elend să ajungă un bărbat vrednic, să îşi rişte viaţa cum dorise, şi poate că-l şi lăsase să moară. Avea să-l iubească mereu. Însă nu avea să se oprească doar fiindcă el nu mai era.

Dimpotrivă. Năruire se năpusti spre ea, plutind, aruncându-i insulte, spunându-i cum îi va ucide pe ceilalţi. Pe Sazed. Boare. Ham. Fantomă.

Aşa de puţini au rămas din ceata de la început, gândi ea. *Kelsier, mort de mult. Dockson şi Ciomege ucişi la Bătălia pentru Luthadel. Yeden, căutat cu soldaţii săi. OreSeur ucis la porunca lui Zane. Marsh, transformat în Inchizitor. Şi ceilalţi care ni s-au alăturat şi care nu mai sunt acum. Tindwyl, TenSoon, Elend.*

Socotea oare Năruire că avea să lase ca aceste sacrificii să fie în van? Se ridică adunându-şi puterea. O îndreptă împotriva puterii lui Năruire, cum făcuse şi în alte rânduri. Însă de data asta era altfel. Când Năruire împinse la rându-i, nu se mai retrase. Nu se mai păstră. Se năpusti înainte.

Confruntarea îi făcea trupul divin să se cutremure de durere. Era durerea întâlnirii dintre fierbinte şi rece, durerea a două pietre izbindu-

se una de alta şi făcându-se pulbere. Formele lor se ondulau şi se unduiau, într-o furtună de putere.

Iar Vin nu se opri.

Dăinuire nu te-a putut distruge! gândi, aproape răcnind de durere. *Putea doar să protejeze. De aceea avea nevoie să creeze omenirea. De la început, Năruire, asta a făcut parte din planul său!*

Nu a renunţat la el însuşi, făcându-se mai slab, doar ca să poată crea viaţă inteligentă! Ştia că-i trebuie atât Dăinuire cât şi Năruire. Ceva ce putea, în acelaşi timp, să apere şi să distrugă. Ceva care putea distruge ca să apere.

A renunţat la putere la Fântână şi a trecut-o în ceţuri, oferindu-ne-o nouă. A vrut asta de la bun început. Crezi că a fost planul tău? Al lui a fost, de la bun început.

Năruire urlă. Dar ea nu se opri.

Ai creat lucrul care te poate ucide, Năruire, zise Vin. *Şi ai făcut o ultimă, uriaşă greşeală. N-ar fi trebuit să-l ucizi pe Elend.*

Pentru că, vezi tu, era singurul motiv pe care-l mai aveam ca să trăiesc.

Se aruncă neabătută în înfruntare, deşi conflictul între forţele opuse o sfârteca. Năruire ţipă de groază, în vreme ce forţa puterii sale se amesteca cu a lui.

Conştiinţa ei – formată şi îmbibată cu Dăinuire acum – o atinse pe a lui Năruire. Niciunul nu avea cum să îndure. Şi, cu o explozie de putere, Vin îşi luă rămas-bun de la lume şi-l trase pe Năruire în abis, odată cu ea.

Minţile lor se stinseră şi dispărură, precum ceaţa sub razele fierbinţi ale soarelui.

CAPITOLUL 82

Odată cu moartea lui Vin, sfârşitul a venit iute. Nu eram pregătiţi – dar nici toată planificarea Lordului Legiuitor nu ne-ar fi putut pregăti pentru asta. Cum să te pregăteşti pentru sfârşitul însuşi al lumii?

Sazed aruncă la repezeală o privire din gura peşterii. Afară, kolosşii se frământau şi tropoteau, părând buimaci. Mare parte dintre cei ce se aflaseră acolo cu Sazed fugiseră. Chiar şi soldaţii se retrăseseră în peşteră, spunând că e neghiob dacă mai zăboveşte. Rămânea doar generalul Demoux, care izbutise să se târască până la grotă după ce i se isprăvise atiul. Se oprise în tunel, la doar câţiva paşi.

Afară, soarele se înălţa pe cer. Căldura era incredibilă, ca a unui cuptor. Ţipete de durere răsunau din adâncul peşterii. Kolosşii pătrunseseră acolo.

— Ea va veni, şopti Sazed.

Vedea cadavrul lui Elend. Se prăvălise pe mormanul de leşuri de kolosşi. Ieşea în evidenţă, cu albul şi roşul de pe veşminte, prin albastrul kolosşilor şi cenuşă.

— Vin are să sosească, insistă Sazed.

Demoux părea buimac. Pierduse prea mult sânge. Se lăsă pe spate, închizând ochii. Kolosşii începură să se apropie de gura peşterii, deşi nu aveau hotărârea şi încrâncenarea de până atunci.

— Eroul *va veni!* zise Sazed.

Afară apăru ceva, de parcă s-ar fi întruchipat din ceţuri, şi coborî între trupurile moarte de lângă corpul lui Elend. Acel ceva fu îndată urmat de altceva, o a doua siluetă, care se prăvăli la rându-i, nemişcată.

Acolo! îşi zise Sazed ieşind în grabă din grotă. Trecu în fugă pe lângă câţiva kolosşi. Încercară să-l lovească cu paloşele, însă Sazed îşi purta metalminţile. Simţise că ar fi trebuit să-şi pună cupruminţile, în caz că avea nevoie să înregistreze ceva important. Îşi purta cele zece inele, cele pe care le folosise în luptă la asediul Luthadelului, fiindcă socotise că i-ar fi putut prinde bine.

Deschise puţin oţel şi se feri de atacuri. Se mişcă iute prin mulţimea de kolosşi cu chipuri uluite, suindu-se peste trupuri, apropiindu-se de mantia albă, zdrenţuită ce însemna locul de odihnă al lui Elend. Corpul său era acolo, descăpăţânat.

Lângă el zăcea un al trup. Sazed căzu în genunchi, apucând-o pe Vin de umeri. Alături de ea, peste un morman de leşuri, zăcea încă un

cadavru. Era al unui bărbat cu păr roşu, unul pe care Sazed nu-l recunoscu şi nu-l băgă în seamă.

Fiindcă Vin nu mişca.

Nu! îşi zise verificându-i pulsul. Dar nu avea. Ochii îi erau închişi. Părea senină, însă foarte, foarte moartă.

— Nu e cu putinţă! strigă zguduind iarăşi trupul neînsufleţit.

Câţiva kolosşi se îndreptară spre el, greoi.

Ridică privirea. Soarele se suia pe cer. Îi era greu să respire de căldură. Pielea îi ardea. Până ce avea să ajungă în înaltul cerului, fierbinţeala avea să pârjolească pământul.

— Aşa se sfârşeşte? răcni către ceruri. Eroul tău a murit! Puterea lui Năruire s-a frânt, kolosşii nu mai sunt sub stăpânirea lui, dar *lumea tot va muri.*

Cenuşa omorâse plantele. Soarele urma să ardă ce mai rămânea. Nu mai era hrană. Sazed lăcrimă, însă lacrimile i se uscară pe chip.

— Aşa ne laşi? şopti.

Şi atunci simţi ceva. Coborî privirea. Trupul lui Vin fumega uşor. Nu de la căldură. Părea că se prelinge ceva din el… sau nu. Era în legătură cu ceva. Învolburările de ceaţă pe care le văzu duceau către o lumină imensă, albă. Abia dacă o putea privi.

Întinse mâna, atinse ceaţa şi simţi o putere necuprinsă. Puterea stabilităţii. Alături, celălalt cadavru – cel pe care nu-l recunoştea – emana ceva la rându-i. Un fum gros, negru. Cu cealaltă mână, Sazed atinse fumul şi simţi un alt fel de putere – mai violentă. Puterea schimbării.

Îngenunche, buimac, între trupuri. Şi abia atunci începu să priceapă.

Profeţiile au folosit mereu genul neutru, îşi zise. Aşa *că, am presupus noi, se puteau referi ori la un bărbat, ori la o femeie. Ori poate… vorbeau despre un Erou care nu este niciuna nici alta?*

Se ridică. Puterea soarelui de deasupra părea neînsemnată în comparaţie cu cele două puteri – gemene dar opuse – care-l înconjurau.

Eroul va fi respins de poporul său, îşi zise Sazed. *Însă îşi va salva poporul. Nu va fi războinic, dar va lupta. Nu se va naşte rege, dar va ajunge rege.*

Ridică iarăşi privirea.

Acesta ţi-a fost planul de la bun început?

Încercă puterea, însă se retrase, înfiorat. Cum să folosească aşa ceva? Era un simplu om. Îşi dădea seama, din scurtele sale atingeri, că n-ar fi putut nădăjdui să folosească acele forţe. Nu era pregătit pentru asta.

— N-o pot face, zise cu buzele crăpate, întinzând mâinile spre cer. Nu ştiu cum. Nu pot face lumea cum era odată – nici n-am văzut-o vreodată altfel. Dacă iau această putere, voi fi ca Lordul Legiuitor şi voi strica şi mai mult cu încercările mele. Sunt un biet om.

Kolosşii răcneau de fierbinţeală. Căldura era înfiorătoare şi, în jurul lui Sazed, copacii începură să pocnească şi să izbucnească în flăcări. Atingerea puterilor îl ţinea în viaţă, ştia asta, dar nu le putea primi în el.

— Nu sunt Erou, şopti, tot cu braţele înălţate către cer.

Braţele îi luciră, cu sclipiri aurii. Cupruminţile, purtate pe antebraţe, reflectau lumina soarelui. Le avea de atâta vreme, erau tovarăşele lui. Cunoaşterea lui.

Cunoaştere…

Cuvintele profeţiei erau foarte precise, îşi zise deodată. *Ziceau… că Eroul va duce viitorul lumii pe braţele sale.*

Nu pe umeri. Nu în palme. Pe braţe.

Pe Zeii Uitaţi!

Îşi vârî braţele, cu putere, în ceţurile gemene şi luă puterile ce i se ofereau. Le primi în el, simţind cum îi îmbibă trupul, cum îl fac să ardă. Carnea şi oasele i se evaporară, însă, când se petrecu asta, el îşi deschise cupruminţile şi le revărsă întregul conţinut în conştiinţa sa din ce în ce mai cuprinzătoare.

Cupruminţile, goale acum, căzură, odată cu inelele, pe mormanul de corpuri albastre de lângă trupurile lui Elend, Vin şi Năruire. Sazed deschise ochii largi precum lumea, absorbind puteri ce se întrepătrundeau cu întreaga creaţie.

Eroul va avea puterea de a salva lumea, dar va avea şi puterea de a o distruge.

N-am înţeles bine. Nu trebuia să aibă doar puterea Dăinuirii, ci şi pe cea a Năruirii.

Puterile erau opuse. Când le absorbi, ameninţară să se anihileze una pe cealaltă. Şi totuşi, pentru că ştia cum să le folosească, le putea ţine separate. Se puteau atinge *fără* a se distruge, dacă dorea asta. Fiindcă cele două puteri fuseseră folosite pentru a crea toate lucrurile din lume. Dacă se înfruntau, distrugeau. Dacă erau folosite împreună, creau.

Înţelegerea îl cuprinse. Pe parcursul a o mie de ani, Păstrătorii adunaseră toată cunoaşterea omenirii şi-o depozitaseră în cupruminţile lor. O transmiseseră de la un Păstrător la altul, fiecare ducând întreaga povară a cunoaşterii, ca s-o poată transmite mai departe dacă era nevoie. Sazed avea totul.

Şi, într-un moment de transcendenţă, înţelese totul. Văzu modelele, indiciile, secretele. Oamenii crezuseră şi slăviseră încă de la începutul

existenţei lor, şi în acele credinţe Sazed află răspunsurile care-i trebuiau. Nestemate ascunse de furia lui Năruire în toate religiile lumii.

Existase un popor numit Bennett. Aceştia socotiseră facerea de hărţi drept o datorie sacră; Sazed îi propovăduise cândva această religie lui Kelsier însuşi. În hărţile şi diagramele lor amănunţite Sazed descoperi cum arătase odinioară lumea. Îşi folosi puterile ca să refacă oceanele şi continentele, insulele şi plajele, munţii şi râurile.

Existase cândva un popor, Nelazan. Aceştia veneraseră stelele, numindu-le Cei O Mie de Ochi ai zeului lor, Trell, urmărindu-le. Sazed îşi aminti că-i vorbise despre religia aceasta tinerei Vin, care îndura prima tunsoare de care avusese parte în ceată. De la Nelazan, Păstrătorii recuperaseră hărţi ale cerurilor şi le înregistraseră de îndată – chiar dacă învăţaţii le socoteau nefolositoare, fiindcă nu mai erau precise încă din vremea de dinainte de Înălţare. Însă din aceste hărţi stelare, ca şi din orbitele şi mişcarea celorlalte planete din sistem, Sazed reuşi să calculeze orbita exactă a planetei. Aşeză planeta în vechiul său loc – fără să o împingă prea tare, cum făcuse Lordul Legiuitor, deoarece avea puncte de reper după care să se călăuzească.

Mai existase un popor pe nume Canzi, ce venerase moartea; aceştia făcuseră însemnări amănunţite despre corpul uman. Sazed rostise una dintre rugăciunile lor asupra corpurilor pe care le găsiseră în ascunzătoarea fostei cete a lui Vin, în vremea când Kelsier trăia încă. Din învăţăturile Canzi despre trup, Sazed află cum se schimbase alcătuirea omenirii – ori din cauza Lordului Legiuitor, ori prin simpla evoluţie – pentru a se adapta la aerul plin de cenuşă şi la mâncatul de plante cafenii. Într-un val de putere, Sazed refăcu trupurile oamenilor în chipul în care fuseseră cu mult timp în urmă, lăsând fiecare persoană la fel dar rezolvând problemele provocate de traiul, vreme de o mie de ani, pe o lume muribundă. Nu distruse oamenii, pervertindu-i şi schimonosindu-i cum făcuse Lordul Legiuitor când îi crease pe kandra, fiindcă avea un ghid după care să lucreze.

Mai află şi altele. Zeci de secrete. O religie venera animalele, şi de acolo Sazed luă desene, explicaţii şi observaţii despre fiinţele care *ar fi trebuit* să vieţuiască pe lume. Le refăcu. De la alţii, Dadradah, religia de care îi vorbise lui Ciomege înainte ca el să moară – Sazed învăţă despre culori şi nuanţe. Era ultima religie pe care o propovăduise, şi cu poemele sale despre natură şi culoare izbuti să refacă plantele, cerul şi priveliştile cum fuseseră cândva. Fiece religie avea indicii, fiindcă credinţele oamenilor conţineau nădejdile, iubirile, dorinţele şi vieţile celor ce crezuseră în ele.

În cele din urmă, Sazed luă religia poporului Larsta, cea în care

crezuse Mare, soţia lui Kelsier. Preoţii săi compuseseră poezii în timpul orelor de meditaţie. Din poemele acestea – şi din peticul de hârtie pe care Mare i-l dăduse lui Kelsier, care apoi i-l dăduse lui Vin – află despre frumuseţile pe care le găzduise cândva lumea.

Şi dădu florile plantelor de odinioară.

Religiile din portofoliu n-au fost, până la urmă, nefolositoare, îşi zise în vreme ce puterea ieşea din el şi reconstruia lumea. *Niciuna nu a fost în zadar. Nu erau toate adevărate, însă toate purtau adevăr în ele.*

Sazed se înălţă peste lume, schimbând lucrurile pe care simţea că trebuie să le schimbe. Avu grijă de locurile de adăpost ale omenirii, păstrând peşterile – chiar dacă le schimbă locul – în vreme ce schimba alcătuirea subterană a lumii. Şi, cu toate acestea, puterea nu se scurse din el, cum se aşteptase.

Rashek şi Vin au atins doar părţi mici din ea la Fântâna Înălţării, îşi dădu el seama. *Eu am ceva mai mult. Ceva nesfârşit.*

Năruire şi Dăinuire muriseră. Iar puterile le fuseseră alăturate. Locul lor era, de fapt, unul lângă celălalt. Cum de ajunseseră să se separe: Poate că într-o bună zi avea să afle răspunsul.

Cineva trebuia să aibă grijă de lume, să o protejeze, acum că zeii nu mai erau. Şi abia în clipa aceea înţelese Sazed ce însemna termenul de Erou al Evurilor.

Nu un Erou care să apară odată la câteva ere.

Ci unul care să înfrunte evurile. Unul care să aibă în grijă omenirea până la capătul vremii. Nici Dăinuire şi nici Năruire, ci amândouă.

Dumnezeu.

EPILOG

Vin a fost specială.

Dăinuire a ales-o de la o vârstă foarte fragedă, cum am mai spus. Cred că a crescut-o ca să-i preia puterea. Însă pe-atunci mintea lui Dăinuire era slabă, rămasă doar un fragment, pe care-l cunoaştem drept spiritul ceţii.

Ce l-a făcut s-o aleagă pe această fată? A ales-o pentru că era o Născută-din-Ceaţă? Pentru că se Dezlănţuise atât de devreme, căpătându-şi puterile chiar de la trecerea mamei ei prin durerile neobişnuit de mari pe care le îndurase când o născuse?

Vin a fost încă de la bun început neobişnuit de talentată şi de puternică într-ale allomanţiei. Cred că primise ceţuri în ea încă de copil, în acele momente scurte în care nu purtase cercelul. Dăinuire aproape că o făcuse să nu-l mai poarte în vremea când o recrutase Kelsier, însă şi-l pusese la loc, pentru o clipă, înainte să intre în ceată. Şi-l lăsase acolo la sugestia lui.

Nimeni nu mai putea absorbi putere din ceţuri. Am stabilit asta. De ce se ofereau lui Vin şi nimănui altcuiva? Bănuiesc că n-ar fi putut să le absoarbă cu totul decât după ce a atins puterea la Fântâna Înălţării. Aceasta a avut menirea, cred, să fie o forţă reglatoare, ceva care, odată atins, să pregătească trupul cuiva pentru a fi în stare să accepte ceţurile.

Da, s-a folosit de o părticică din puterea lui Dăinuire când l-a învins pe Lordul Legiuitor, cu un an înainte să audă măcar vuietul puterii ce se întorcea în Fântână.

Misterul încă nu este lămurit cu totul. Îl voi desluşi cândva, poate, pe măsură ce mintea mi se obişnuieşte tot mai mult cu lărgirea conştiinţei. Poate că voi afla de ce am putut să iau eu însumi puterea. Deocamdată vreau doar să recunosc meritele femeii care a avut puterea înaintea mea.

Dintre toţi cei care au atins-o, mi se pare că ea a fost cea mai vrednică.

Fantomă se trezi din coşmar şi se ridică în şezut. Grota din jurul său era întunecată, luminată doar de lumânări şi opaiţe.

Se ridică şi-şi întinse mădularele. Auzi, lângă el, suspine uimite ale unor oameni. Trecu printre aceştia, căutându-şi prietenii. Peştera era plină – se aflau în ea toţi aceia, din Urteau, care voiseră să se ascundă acolo. Aşa că lui Fantomă îi era greu să-şi croiască drum printre

trupurile care se frământau, care tuşeau, care pălăvrăgeau. Pe măsură ce păşea, auzea tot mai multe şuşoteli iar oamenii se ridicau şi se luau după el.

Beldre veni la el în fugă, îmbrăcată într-o rochie albă.

— Fantomă? întrebă, uluită. Ce… ce s-a întâmplat?

El se mulţumi să zâmbească şi-o cuprinse în braţe. Păşiră apoi spre partea din faţă a peşterii. Boare stătea la o masă – desigur că el *trebuia* să aibă mobilă, în vreme ce restul stăteau pe stâncă. Fantomă îi zâmbi, iar Domolitorul ridică o sprânceană.

— Arăţi bine, băiatul meu, zise Boare sorbind o gură de vin.

— Se poate spune şi aşa.

— Atâta ai de gând să zici? îi spuse Beldre lui Boare. Uită-te la el! A fost vindecat!

Boare ridică din umeri, îşi lăsă pe masă pocalul şi se ridică.

— Draga mea, cu toate ciudăţeniile care s-au întâmplat în ultima vreme, felul în care arată tânărul Fantomă nu mă mai uimeşte. O biată vindecare? Păi asta e o chestie cam banală, dacă mă-ntrebi.

Boare zâmbi, surprinzând privirea lui Fantomă.

— Hai… ieşim? întrebă acesta.

Boare strânse din umeri.

— De ce nu? Ce crezi c-o să găsim?

— Nu sunt sigur, recunoscu Fantomă trecând în anticamera din partea din faţă a tainiţei şi începând să urce scara.

— Fantomă, zise îngrijorată Beldre. Ştii ce-au spus pândarii. Că oraşul întreg ardea de văpaia soarelui…

Fantomă ridică privirea şi observă lumina ce strălucea printre crăpăturile chepengului. Zâmbi şi îl deschise.

Afară nu se mai afla niciun oraş. Doar o câmpie cu iarbă. Iarbă verde. Fantomă clipi în lumina ciudată, apoi ieşi afară pe pământul moale, făcându-i loc şi lui Boare. Capul Domolitorului se iţi, apoi se aplecă într-o parte.

— Ehei, *asta da* privelişte, zise ieşind cu totul şi oprindu-se lângă Fantomă.

Fantomă se ridică în picioare, în iarbă. Îi ajungea până la coapse. Verde. Neobişnuită culoare pentru plante.

— Şi… cerul, zise Boare umbrindu-şi ochii cu palma. Albastru. Fără vreo urmă de cenuşă ori fum. Foarte ciudat. Pun rămăşag că Vin are de-a face cu harababura asta. Fata asta n-a *putut* niciodată să facă lucrurile cum trebuie.

Fantomă auzi un suspin în spate şi se răsuci într-acolo, văzând-o pe Beldre cum iese din grotă. O ajută să păşească pe pământ şi începură

să umble, uimiţi şi tăcuţi, prin iarba înaltă. Soarele strălucea deasupra, însă nu era neplăcut de fierbinte.

— Ce s-a întâmplat cu oraşul? şopti Beldre apucând braţul lui Fantomă.

El clătină din cap. Apoi auzi ceva. Se întoarse într-acolo şi văzu o mişcare la orizont. Porni înainte, cu Beldre alături, în vreme ce Boare o striga pe Alirianne, îndemnând-o să urce la suprafaţă şi să vadă ce se întâmplase.

— Aceia sunt… oameni? întrebă Beldre văzând şi ea ce văzuse Fantomă.

Cei aflaţi la depărtare îi văzură şi ei, şi îndată ce se apropiară Fantomă surâse şi-i făcu unuia din mână.

— Fantomă? strigă Ham. Puştiule, tu eşti?

Fantomă şi Beldre înaintară grăbiţi. Ham era înconjurat de alţi oameni, şi în spatele lor Fantomă văzu un alt chepeng, în mijlocul pajiştii. Pe oamenii care apăreau de dedesubt nu-i recunoştea – unii purtau uniformele armatei lui Elend. Ham se grăbi să-i întâmpine, purtând obişnuita-i vestă şi pantaloni, şi-l cuprinse pe Fantomă într-o îmbrăţişare strânsă.

— Ce faci aici? îl întrebă după ce-i dădu drumul.

— Nu ştiu, zise Fantomă. Mai adineaori eram în Urteau.

Ham ridică ochii spre cer.

— Eu eram în Fadrex! Ce s-a întâmplat?

Fantomă scutură din cap.

— Nu ştiu dacă locurile pe care le cunoşteam cândva mai au vreo însemnătate acum, Ham…

Ham încuviinţă şi se răsuci spre locul pe care îl arăta cu mâna un soldat. La mică distanţă, dintr-o altă gaură, ieşea un alt grup de oameni. Fantomă şi Ham păşiră într-acolo – asta, cel puţin, până ce Ham zări pe cineva printre oamenii aceia. Fantomă o recunoscu vag pe soţia lui Ham, care se întorsese în Luthadel. Brutalul slobozi un ţipăt de bucurie şi dădu fuga să-şi întâmpine familia.

Fantomă trecu de la un adăpost la altul. Păreau a fi şase, unele bine populate, altele nu tocmai. Unul dintre ele ieşea în evidenţă. Nu era, precum, celelalte, un chepeng, ci o intrare piezişă într-o peşteră. Acolo îl găsi pe generalul Demoux vorbind cu un grup de oameni, la braţ cu o femeie terrisiană drăguţă.

— Mi-am pierdut cunoştinţa de mai multe ori, zicea Demoux, dar l-am văzut. Pe Supravieţuitor. El *trebuie* să fi fost – plutea pe cer, strălucitor. Prin aer se mişcau valuri de culoare, pământul vuia, pământul se răscolea şi se mişca. A venit. Întocmai cum a spus Sazed

că va fi.

— Sazed? vorbi Fantomă, şi Demoux îl observă abia atunci. Unde e?

Demoux clătină din cap.

— Nu ştiu, Lord Fantomă.

Rămase o clipă tăcut, privindu-l, apoi întrebă:

— De unde vii Domnia Ta, totuşi?

Fantomă nu răspunse. Deschiderile şi găurile formau un model. Fantomă păşi prin iarba deasă, călăuzind-o pe Beldre, îndreptându-se către mijlocul modelului. Vântul bătea uşor, aplecând iarba. Ham şi Boare se grăbiră să-l prindă din urmă, discutând deja despre vreun fleac, Ham cu un copil pe un braţ şi cu celălalt pe după umerii soţiei.

Fantomă îngheţă când zări un petic de culoare în iarbă, înălţă un braţ, avertizându-i pe ceilalţi, şi păşiră cu mai multă grijă. Acolo, în mijlocul ierbii, era un câmp de… ceva. De lucruşoare colorate ce creşteau din pământ, cu delicate căpşoare ca nişte frunze în culori vii. Aveau forma unor clopoţei puşi cu susul în jos, cu tulpini lungi şi drepte şi cu petalele de deasupra desfăcute către lumina soarelui. Ca şi cum s-ar fi întins spre lumina sa, dornice să o soarbă.

— Frumos… şopti Beldre.

Fantomă păşi printre plante. *Flori,* îşi zise recunoscându-le din imaginea pe care o avusese Vin. *Visul lui Kelsier s-a împlinit până la urmă.*

În mijlocul florilor găsi două fiinţe. Vin purta obişnuita sa mantie de ceaţă, cămaşa şi pantalonii. Elend era îmbrăcat într-o uniformă albă, strălucitoare, cu mantie. Se ţineau de mână, lungiţi printre flori.

Şi erau morţi amândoi.

Fantomă îngenunche lângă ei, în vreme ce Ham şi Beldre jeleau. Cercetară trupurile, căutând semne de viaţă, însă Fantomă îşi îndreptă atenţia spre altceva, un lucru aproape ascuns în iarbă.

Ridică obiectul acela – o carte voluminoasă, îmbrăcată în piele.

O deschise şi citi prima pagină.

Sunt, din păcate, Eroul Evurilor, apărea scris acolo cu litere delicate, încondeiate cu grijă. Lui Fantomă i se păru că recunoaşte scrisul. În vreme ce dădea paginile, dintre ele căzu un petic de hârtie. Fantomă îl ridică – pe o parte avea desenul neclar al unei flori, chiar imaginea la care se gândise în urmă cu câteva clipe. Pe partea cealaltă erau nişte rânduri scrise de aceeaşi mână ca şi cartea.

Fantomă, citi. *Am încercat să-i aduc înapoi, dar se pare că repararea trupurilor nu aduce înapoi sufletele. Voi ajunge, presupun, să mă pricep mai bine la asta, cu timpul. Să ştii însă că am vorbit cu prietenii noştri, şi sunt foarte fericiţi unde se află acum. Merită, cred, puţină odihnă.*

Cartea conţine o relatare prescurtată a evenimentelor care au dus la moartea şi renaşterea lumii, împreună cu o serie de gânduri ale mele legate de istoria, filosofia şi ştiinţa întâmplărilor recente. Dacă te uiţi în dreapta, vei vedea şi alte cărţi în iarbă. Ele conţin întreaga cunoaştere – transcrisă întocmai – conţinută de metalminţile mele. Cunoaşterea din trecut nu trebuie să se piardă.

Reconstrucţia va fi grea, cred – dar cu siguranţă mult mai uşoară decât viaţa sub Lordul Legiuitor sau supravieţuirea la încercarea lui Năruire de a distruge lumea. Cred că vei fi surprins de numărul mare al celor care s-au adăpostit în tainiţele cu provizii. Rashek a anticipat foarte bine această zi. A avut mult de suferit din pricina lui Năruire, dar era un om bun, care, în cele din urmă, a avut intenţii onorabile.

Ai făcut bine. Să ştii că mesajul pe care l-ai trimis prin căpitanul Goradel ne-a salvat, până la urmă, pe toţi. Oamenii vor avea nevoie de cârmuire în anii ce vor veni. Şi o vor aştepta de la tine. Îmi pare rău că nu pot fi acolo în persoană, ca să te ajut, dar să ştii că sunt… prin preajmă.

Te-am făcut Născut-din-Ceaţă şi ţi-am vindecat răul pe care ţi l-ai făcut de la ars prea mult cositor. Sper că nu te superi pentru asta. A fost cererea lui Kelsier, de fapt. Socoteşte asta un dar de despărţire din partea lui.

Ai grijă de ei pentru mine.

P.S. Mai există două metale pe care nu le cunoaşte nimeni. Poate vei vrea să cercetezi asta şi să vezi dacă îţi dai seama care sunt. Cred că te-ar putea interesa.

Fantomă ridică ochii, privind lung către cerul neobişnuit de gol şi de albastru. Beldre veni şi se lăsă în genunchi lângă el, privi hârtia din mâna lui şi-i aruncă o privire întrebătoare.

— Pari tulburat, zise fata.

Fantomă clătină din cap.

— Nu, zise împăturind peticul de hârtie şi băgându-l în buzunar. Nu, nu sunt tulburat. Cred, de fapt, că totul are să fie bine. În sfârşit.

ARS ARCANUM

1. Metalele – ghid rapid
2. Nume şi termeni
3. Rezumatul primei cărţi
4. Rezumatul cărţii a doua

Găsiţi adnotările amănunţite ale autorului, referitoare la fiecare capitol, alături de scenele excluse din roman şi de informaţii expuse pe larg despre lumea acestuia, pe site-ul www.brandonsanderson.com

METALELE – GHID RAPID

METAL – PUTERE ALLOMANTICĂ – PUTERE FERUCHIMICĂ – PUTERE HEMALURGICĂ

Fier – Trage de metalele din apropiere – Stochează greutatea corpului fizic – Absoarbe forţa fizică umană

Oţel – Împinge în metalele din apropiere – Stochează viteza corpului fizic – Absoarbe puterile fizice Allomantice

Cositor – Ascute simţurile – Stochează simţurile – Absoarbe simţurile umane

Fludor – Măreşte forţa fizică – Stochează forţa fizică – Absoarbe puterile feruchimice fizice

Alamă – Domoleşte sentimentele şi emoţiile – Stochează căldura – Absoarbe puterile feruchimice mentale

Zinc – Aţâţă sentimentele, emoţiile – Stochează viteza gândirii – Absoarbe rezistenţa emoţională umană

Cupru – Ascunde pulsaţiile allomantice – Stochează amintirile – Absoarbe rezistenţa mentală umană

Bronz – Permite percepţia pulsaţiilor allomantice – Stochează starea de trezie – Absoarbe puterile Allomantice mentale

Aluminiu – Distruge rezervele Allomantului – Necunoscută – Absoarbe puterile Allomantice de sporire

Atiu – Vede viitorul altora – Stochează vârsta – Absoarbe puterile Allomantice temporale

Malatiu – Vede trecutul altora – Necunoscută – Necunoscută

Aur – Vede în propriul trecut – Stochează sănătatea – Necunoscută

Electru – Vede în propriul viitor – Necunoscută – Necunoscută

NUME ŞI TERMENI

ADÂNCIMEA: Monstrul sau forţa legendară care ameninţa ţinutul chiar înainte de triumful Lordului Legiuitor şi de Ultimul Imperiu. Termenul provine din folclorul din Terris, iar Eroul Evurilor era cel despre care spuneau profeţiile că avea să vină şi să-nfrângă în final Adâncimea. Lordul Legiuitor pretinde că a înfrânt-o când s-a Înălţat.

ALENDI: Un bărbat care a cucerit lumea cu o mie de ani în urmă, înainte de Înălţarea Lordului Legiuitor. Vin i-a găsit jurnalul în palatul acestuia din urmă şi a crezut – la început – că el devenise Lordul Legiuitor. Mai târziu s-a descoperit că servitorul său, Rashek, l-a ucis şi i-a luat locul. Alendi era prietenul şi protejatul lui Kwaan, un cărturar terrisian, care credea că Alendi ar fi putut fi Eroul Evurilor.

ALLOMANŢIE: O putere mistică ereditară care implică arderea metalelor în interiorul corpului pentru a dobândi abilităţi ieşite din comun.

ALLRIANNE: Fiica lordului Ashweather Cett.

ALUMINIU: Un metal pe care a fost silită Vin să-l ardă în palatul Lordului Legiuitor. Când este ars, acest metal cândva cunoscut numai de Inchizitorii de Oţel consumă toate rezervele de alte metale ale Allomantului. Chiar dacă are vreun aliaj pereche, acesta nu e cunoscut.

AMARANTA: Una dintre metresele lui Staff Venture. O cunoscătoare a ierburilor.

ANCORĂ (ALLOMANTICĂ): Termen care desemnează o bucată de metal în care Împinge sau de care Trage un Allomant când arde fier sau oţel.

ARDERE (ALLOMANŢIE): Utilizarea sau consumarea metalelor din stomacul unui Allomant. Acesta trebuie să-nghită mai întâi metalul, apoi să-l metabolizeze în stil Allomantic în trupul său, pentru a avea acces la puterea oferită.

ASHWEATHER: Prenumele lordului Cett.

ATIU: Metal straniu, înainte extras din Puţurile din Hathsin. Se depunea în geode mici, formate în buzunarele cu cristale din peşterile subpământene.

AŢÂŢARE (ALLOMANTICĂ): Înflăcărarea sentimentelor şi emoţiilor unei persoane când sunt Trase de un Allomant care are zinc.

AŢÂŢĂTOR (ALLOMANT): Ceţurian care poate să ardă zinc.

BĂNUŢ (MONEDĂ): Diminutiv folosit pentru o monedă de aramă din Ultimul Imperiu. Folosită de obicei de Născuţii-din-Ceaţă şi de Monedazvârlitori pentru sărituri şi atacuri.

BOARE: Un Domolitor din ceata lui Kelsier, acum unul dintre cei mai importanţi consilieri ai lui Elend.

BRAŢ-DE-FLUDOR: Un alt nume dat unui Brutal, un Ceţurian care poate să ardă fludor.

BRONZ-PULSAŢII: O altă denumire a pulsaţiilor Allomantice.

BRUTAL (ALLOMANT): Ceţurian care poate să ardă fludor.

CAMON: Fostul şef de ceată al lui Vin. Un bărbat aspru, care o bătea adesea. Camon a fost îndepărtat de Kelsier. În cele din urmă, l-au ucis Inchizitorii.

CANTON: O subdiviziune a Cultului de Oţel.

CĂDERI DE CENUŞĂ: În Ultimul Imperiu, Cenuşa cade frecvent din cer, din cauză că există Munţii de Cenuşă.

CĂUTĂTOR: Ceţurian care poate să ardă bronz.

CEAŢĂ: Strania şi omniprezenta ceaţă care coboară în fiecare noapte asupra Ultimului Imperiu. E mai densă decât ceaţa obişnuită, se roteşte şi se învolburează aproape ca şi cum ar fi vie.

CETT: Lordul Ashweather Cett e cel mai important dintre regii care-au reuşit să pună mâna pe putere în Stăpânirea Vestică. Cetatea lui de baştină e Fadrex.

CEŢURIAN: Un Allomant care nu poate arde decât un singur metal. Ceţurienii sunt ceva mult mai obişnuit decât un Născut-din-Ceaţă. (Notă: Un Allomant are fie numai o singură putere, fie pe toate. În Allomanţie, nu există nimeni situat pe o poziţie de mijloc, cu două sau trei puteri.)

CHANNEREL: Râul care curge prin Luthadel.

CIOMEGE: Fumegător din ceata lui Kelsier, acum general în armata lui Elend. Pe vremuri a fost dulgher skaa.

CLADENT: Adevăratul nume al lui Ciomege.

COSITORIAN: Ceţurian care poate să ardă cositor.

CULTUL DE OŢEL: Clerul Lordului Legiuitor, alcătuit dintr-un număr foarte mic de Inchizitori şi un corp mult mai larg de preoţi, numiţi obligatori. Cultul de Oţel era mai mult decât o organizaţie religioasă; era, în aceeaşi măsură, eşafodajul civic al Ultimului Imperiu.

DEMOUX (CĂPITAN): Adjunctul lui Ham, oştean din garda palatului lui Elend.

DESCHIDERE (FERUCHIMICĂ): Extragerea puterii din metalminţile unui Feruchimist. Similar cu termenul „ardere” folosit de Allomanţi.

DEVIATOR: Ceţurian care poate să ardă fier.

DOCKSON: Fosta mână dreaptă a lui Kelsier, şeful oficial al cetei după moartea acestuia. N-are nicio putere Allomantică.

DOMOLIRE (ALLOMANTICĂ): Atenuarea sentimentelor şi emoţiilor

cuiva când sunt Împinse de un Allomant care arde alamă.

DOMOLITOR (ALLOMANT): Ceţurian care poate să ardă alamă.

DOX: Nume de alint pentru Dockson.

ELEND VENTURE: Regele Stăpânirii Centrale, fiul lui Straff Venture.

ELIBERARE (FERUCHIMICĂ): Încetarea utilizării unei metalminţi de către un Feruchimist, care nu-i mai absoarbe puterea.

EROUL EVURILOR: Salvatorul legendar despre care vorbesc profeţiile poporului din Terris. S-a prezis că va veni, va lua puterea la Fântâna Înălţării, apoi va fi destul de altruist ca să renunţe la ea pentru a salva lumea de Adâncime. S-a crezut că Alendi era Eroul Evurilor, însă a fost ucis înainte de a-şi duce căutările la bun sfârşit.

FADREX: Cetate de dimensiuni modeste, bine fortificată, din Stăpânirea Vestică. Capitala regatului lui Ashweather Cett şi oraşul lui de baştină. Unul dintre cele mai importante locuri de depozitare pentru Cantonul Proviziilor.

FANTOMĂ: Un Cositorian din ceata lui Kelsier. Cel mai tânăr membru al acesteia. Când a fost detronat Lordul Legiuitor, Fantomă nu avea decât cincisprezece ani. E nepotul lui Ciomege şi a fost mai înainte cunoscut pentru că vorbea stâlcit jargonul străzii.

FELT: Cândva unul dintre spionii lui Straff, a fost abandonat (ca majoritatea oamenilor din slujba acestuia) în momentul căderii Luthadelului. În schimb, i-a devenit loial lui Elend.

FIER-TRAGERE: Tragerea unui metal în timpul arderii Allomantice a fierului. Tragerea exercită o forţă asupra obiectului metalic, smucindu-l şi trăgându-l în linie dreaptă spre Allomant. Dacă obiectul respectiv, numit ancoră, e mai greu decât Allomantul, atunci acesta va fi Tras către sursa de metal.

FÂNTÂNA ÎNĂLŢĂRII: Centrul legendar al puterii. Se spune că Fântâna Înălţării ascunde o rezervă de putere magică, care ar putea fi absorbită de către cel care vine s-o viziteze la momentul potrivit.

FUMEGĂTOR (ALLOMANT): Ceţurian care poate să ardă cupru. Numit şi Nor Cupric.

GNEORNDIN: Unicul fiu al lui Ashweather Cett.

GORADEL: Cândva soldat în garnizoana Luthadelului, păzea palatul în momentul când a decis Vin să se infiltreze şi să-l ucidă pe Lordul Legiuitor. Vin l-a convins să treacă în cealaltă tabără şi, mai târziu, el l-a condus pe Elend prin palat ca s-o găsească şi s-o salveze. Acum face parte din garda lui Elend.

HAM: Brutal din ceata lui Kelsier, acum căpitanul gărzii palatului lui Elend.

HAMMOND: Adevăratul nume al lui Ham.

HATHSIN: Vezi Puţurile din Hathsin.

INCENDIERE (ALLOMANŢIE): Extragerea unui surplus de putere dintr-un metal Allomantic, cu preţul mistuirii sale mai rapide.

INCHIZITORI DE OŢEL: Grup de creaturi stranii, de preoţi în slujba Lordului Legiuitor. Au piroane care le străpung complet capetele – ieşindu-le prin ochi cu vârful înainte – dar continuă să trăiască. Îi erau devotaţi până la obsesie şi îi folosea pentru vânarea şi uciderea oricărui skaa cu puteri Allomantice. Au toate abilităţile unui Născut-din-Ceaţă şi altele în plus.

ÎNĂLŢAREA (LORDULUI LEGIUITOR): Termenul folosit pentru a descrie ce s-a întâmplat cu Rashek când a luat puterea la Fântâna Înălţării şi a devenit Lordul Legiuitor.

ÎMPINGERE (ALLOMANTICĂ): Folosirea Allomanţiei pentru a Împinge ceva – fie sentimentele omeneşti, cu alamă, fie metalele, cu oţel.

JANARLE: Locţiitorul lui Staff Venture.

JASTES LEKAL: Moştenitorul Casei Lekal, unul dintre foştii prieteni ai lui Elend. El şi Elend discutau adesea despre politică şi filosofie, împreună cu Telden.

KANDRA: Rasă de creaturi stranii, care pot mânca trupul unui mort pentru a-i reproduce apoi înfăţişarea din propria lor carne. Păstrează oasele persoanei pe care-o imită, folosindu-le, pentru că ei înşişi nu au oase. Fac cu oamenii învoieli – pentru care sunt plătiţi cu atiu – şi sunt înrudiţi cu nălucile-de-ceaţă.

KELL: Nume de alint pentru Kelsier.

KELSIER: Cel mai vestit şef de ceată de hoţi din Ultimul Imperiu, Kelsier a stârnit o răzvrătire a skaa şi l-a detronat pe Lordul Legiuitor, dar a fost ucis în timpul acesteia. Era Născut-din-Ceaţă şi a instruit-o pe Vin.

KHLENNIUM: Regat străvechi, existent înainte de formarea Ultimului Imperiu. Era patria lui Alendi.

KLISS: O femeie cu care a făcut cunoştinţă Vin la curtea din Luthadel. În final, s-a dovedit a fi informatoare plătită.

KOLOSŞI: Rasă de luptători animalici, creată de Lordul Legiuitor în timpul Înălţării Sale şi folosită apoi pentru a cuceri lumea.

KREDIK SHAW: Palatul Lordului Legiuitor din Luthadel. În terrisiana veche, înseamnă „Dealul Celor O Mie De Turle”.

KWAAN: Cărturar terrisian dinainte de Prăbuşire. A fost Lume-Aducător şi primul om care s-a înşelat, crezând că Alendi era Eroul Evurilor. Mai târziu s-a răzgândit şi şi-a trădat fostul prieten.

LACRĂ: Denumire argotică a monedei de aur imperiale. Vine de la

imaginea de pe spatele ei, care reprezintă Kredik Shaw, palatul Lordului Legiuitor – sau lacra în care locuieşte el.

LADRIAN: Adevăratul nume al lui Boare.

LESTIBOURNES: Adevăratul nume al lui Fantomă.

LLAMAS, MISTBORN (VĂPĂI NĂSCUTE DIN CEAŢĂ): Cenaclul lui Brandon. Lamele Născute-din-Ceaţă ard diverse soiuri de plante şi capătă puteri supralamale. Tricourile se găsesc pe site.

LORDUL LEGIUITOR: Împăratul care a condus Ultimul Imperiu timp de o mie de ani. Cândva s-a numit Rashek şi a fost un servitor terrisian angajat de Alendi. Însă el l-a ucis pe Alendi, s-a dus în locul lui la Fântâna Înălţării, unde a luat puterea şi s-a Înălţat. În final, a fost ucis de Vin.

LUME-ADUCĂTOR: Sectă de cărturari Feruchimişti dinainte de Prăbuşire. Ordinul Păstrătorilor, care i-a urmat, are la bază Lume-Aducătorii.

LUTHADEL: Capitala Ultimului Imperiu şi cel mai mare oraş din acesta. Luthadel e renumit pentru ţesătoriile şi forjele sale, ca şi pentru fortăreţele maiestuoase ale nobilimii.

MALATIU: Metalul descoperit de Kelsier, numit adesea şi Al Unsprezecelea Metal. Nimeni nu ştie nici unde l-a găsit, nici de ce credea că-l poate ucide pe Lordul Legiuitor. Însă, până la urmă, acest metal i-a oferit lui Vin indiciul de care avea nevoie ca să-l înfrângă pe împărat.

MANTIE-DE-CEAŢĂ: Veşmânt purtat de numeroşi Născuţi-din-Ceaţă, ca semn al statutului lor. E făcută din câteva zeci de panglici late de stofă, cusute unele de altele în partea de sus, dar lăsate să se răsfire în voie de la umeri în jos.

MARDRA: Soţia lui Ham. Nu-i place să fie amestecată în viaţa lui de hoţ şi nici nu vrea să-şi expună copiii pericolului unui asemenea stil de viaţă, aşa că stă în general departe de membrii cetei.

MESTEACĂNURGIE: O otravă des folosită.

METALE ALLOMANTICE: Există opt metale Allomantice de bază. Sunt perechi, care cuprind un metal obişnuit şi un aliaj al său. Pot fi de asemenea împărţite în două grupe de câte patru, ca metale interne (cositor, fludor, cupru, bronz) şi metale externe (fier, oţel, zinc, alamă). Multă vreme s-a crezut că nu existau decât încă alte două metale Allomantice: aurul şi atiul. Însă descoperirea aliajelor acestora a ridicat numărul la douăsprezece. Au existat zvonuri despre celelalte metale, dintre care unul a fost descoperit. (Vezi şi Aluminiu.)

METALMINTE: O bucată de metal folosită de un Feruchimist într-un mod similar cu întrebuinţarea unei baterii, adică umplând-o cu diverse

calităţi pe care le poate extrage mai târziu. Diversele metalminţi sunt numite după metalul din care sunt confecţionate: cositorminte, oţelminte etc.

MONEDAZVÂRLITOR: Ceţurian care poată să ardă oţel.

MUNŢII DE CENUŞĂ: Şapte vulcani mari care erup aruncând cenuşă, apăruţi în Ultimul Imperiu în timpul Înălţării.

NĂLUCĂ-DE-CEAŢĂ: O rudă neînzestrată cu raţiune a fiinţelor numite kandra. Nălucile-de-ceaţă sunt mase de carne fără oase care ies noaptea s-adune tot ce găsesc şi mănâncă toate mortăciunile, folosindu-le scheletele în propriile lor trupuri.

NĂSCUT-DIN-CEAŢĂ: Allomant care poate să ardă toate metalele Allomantice.

NOR CUPRIC: Câmp invizibil, care ascunde, creat de cineva care arde cupru. Pulsaţiile Allomantice ale cuiva care arde metale într-un nor cupric sunt ascunse de cineva din afară, care arde bronz. Termenul „Nor Cupric“ e folosit uneori şi pentru a face referire la un Fumegător (un Ceţurian care arde cupru).

OBLIGATOR: Preot al cultului Lordului Legiuitor. Însă obligatorii nu sunt doar membri ai clerului: sunt şi conţopişti civili şi au până şi o reţea de spionaj. Dacă nu avusese ca martor un obligator, o învoială negustorească sau o promisiune nu era considerată legală şi nici măcar morala nu te obliga s-o respecţi.

OCHI DE FIER: Porecla lui Marsh în ceată.

ORESEUR: Un kandra angajat de Kelsier. A jucat rolul lordului Renoux, unchiul lui Vin. Ea e acum deţinătoarea învoielii semnate de el.

RASHEK: Cărăuş terrisian înainte de înălţare, Rashek a fost angajat de Alendi ca să-l ajute să facă drumul până la Fântâna Înălţării. Rashek nu s-a înţeles niciodată foarte bine cu Alendi şi, în cele din urmă, l-a ucis. A luat el însuşi puterea şi a devenit Lordul Legiuitor.

REEN: Fratele lui Vin, cel care a crescut-o şi antrenat-o ca să devină hoaţă. Era brutal şi necruţător, dar a salvat-o într-adevăr pe Vin de mama lor nebună şi a apărat-o în timpul copilăriei ei.

RENOUX, LORD: Nobil ucis de Kelsier, care l-a angajat apoi pe kandra OreSeur ca să-l imite. Vin a jucat rolul nepoatei lui, Valette Renoux.

PĂSTRĂTOR (TERRISIAN): E adesea un simplu termen sinonim cu Feruchimist. Păstrătorii sunt, de fapt, o organizaţie de Feruchimişti care şi-au dedicat vieţile descoperirii şi apoi memorării tuturor cunoştinţelor şi religiilor existente înaintea Înălţării. Lordul Legiuitor i-a vânat, aproape izbutind să-i nimicească în totalitate şi silindu-i să rămână ascunşi.

PENROD, FERSON: Unul dintre cei mai importanţi nobili din Luthadel. Membru în Adunarea lui Elend.

PHILEN: Negustor important din Luthadel şi membru în Adunarea lui Elend.

PRĂBUŞIREA: Moartea Lordului Legiuitor şi căderea Ultimului Imperiu.

PULSAŢII ALLOMANTICE: Semnalul emis de un Allomant care arde metale. Nu pot fi „auzite" decât de cineva care arde bronz.

PUŢURILE DIN HATHSIN: Reţea de peşteri care a fost singurul loc din Ultimul Imperiu unde se găsea atiu. Lordul Legiuitor trimitea deţinuţii să muncească acolo. Cu puţin timp înainte de a muri, Kelsier le-a distrus puterea de a produce atiu.

SAZE: Nume de alint dat lui Sazed de membrii cetei.

SAZED: Păstrător terrisian care s-a alăturat cetei lui Kelsier împotriva voinţei poporului său, apoi l-a ajutat să răstoarne Ultimul Imperiu.

SHAN ELARIEL: Fosta logodnică a lui Elend, o Născută-din-Ceaţă ucisă de Vin.

SINOD (TERRIS): Conducătorii de elită ai organizaţiei Păstrătorilor din Terris.

SKAA: Ţăranii din Ultimul Imperiu. Cândva erau de diverse rase şi naţionalităţi, dar, în cei peste o mie de ani de existenţă a imperiului, Lordul Legiuitor s-a străduit din toate puterile să strivească orice sentiment al identităţii oamenilor, reuşind, în cele din urmă, să dea naştere unei singure rase omogene de muncitori sclavi.

STĂPÂNIRE (ULTIMUL IMPERIU): Provincie din Ultimul Imperiu. Luthadel se află în Stăpânirea Centrală. Cele patru stăpâniri care o înconjoară sunt numite Stăpâniri Interioare şi includ cea mai mare parte a populaţiei şi a culturii imperiului. După Prăbuşire, Ultimul Imperiu s-a divizat şi puterea a fost luată de mai mulţi regi, care au încercat să revendice conducerea diverselor Stăpâniri şi le-au transformat, pe toate, în câte un regat de sine stătător.

STINGERE (ALLOMANŢIE): Încetarea arderii unui metal Allomantic.

STRAFF VENTURE: Tatăl lui Elend, regele Stăpânirii Nordice. Alege să locuiască în Urteau.

SUPRAVIEŢUITORUL DE LA HATHSIN: Supranumele lui Kelsier, datorat faptului că e singurul deţinut care-a evadat vreodată din lagărul de la Puţurile din Hathsin.

TATHINGDWEN: Capitala Stăpânirii Terris.

TRAGERE (ALLOMANTICĂ): Folosirea Allomanţiei pentru a Trage ceva – fie sentimentele omeneşti, cu zinc, fie metalele, cu fier.

TELDEN: Unul dintre vechii prieteni ai lui Elend, partenerul său de discuţii politice şi filosofice.

TENSOON: Kandra lui Straff Venture.

TERRIS: Stăpânirea din Nordul Îndepărtat al Ultimului Imperiu. E singura care a păstrat numele regatului care fusese, probabil ca indiciu al ataşamentului Lordului Legiuitor faţă de patria sa.

TINDWYL: Păstrătoare terrisiană şi membră a Sinodului.

ŢINUTURILE PÂRJOLITE: Deşertul de la marginile Ultimului Imperiu.

ULTIMUL IMPERIU: Imperiul creat de Lordul Legiuitor. Numele vine de la faptul că, fiind nemuritor, întemeietorul său simţea că era vorba de ultimul imperiu pe care avea să-l cunoască lumea, căci niciodată n-avea să se prăbuşească sau să-şi înceteze într-un fel sau altul existenţa.

URTEAU: Capitale Stăpânirii Nordice şi cetatea de scaun pentru Casa Venture.

VALETTE RENOUX: Numele fals folosit de Vin când s-a infiltrat printre nobili, în zilele premergătoare Prăbuşirii.

YEDEN: Membru al cetei lui Kelsier şi al organizaţiei numite răzvrătirea skaa. A fost ucis în timpul luptelor împotriva Lordului Legiuitor.

YOMEN, LORD: Obligator din Urteau, oponent politic al lui Cett.

REZUMATUL PRIMEI CĂRŢI

Născuţi-din-Ceaţă: Ultimul Imperiu ne prezintă ţinutul pe care se întinde Ultimul Imperiu, condus de un nemuritor puternic, cunoscut drept Lordul Legiuitor. Cu o mie de ani în urmă, Lordul Legiuitor a luat puterea la Fântâna Înălţării şi se presupune că a înfrânt o forţă sau o creatură puternică, despre care nu se ştie decât că era numită Adâncimea.

Lordul Legiuitor a cucerit întreaga lume cunoscută şi a creat Ultimul Imperiu. L-a condus vreme de o mie de ani, strivind toate rămăşiţele regatelor autonome, ale culturilor, religiilor şi limbilor vorbite care existaseră pe pământurile sale. Le-a înlocuit cu propriul său sistem. Unii oameni au fost numiţi „skaa", un termen înrudit cu „sclav" sau „ţăran". Alţii au fost numiţi „nobili" şi cei mai mulţi dintre aceştia erau descendenţii şi susţinătorii Lordului Legiuitor din anii războaielor sale de cucerire. Se presupune că Lordul Legiuitor le-a dăruit puterea Allomanţiei pentru a avea la dispoziţie asasini puternici şi războinici destoinici şi inteligenţi, spre deosebire de animalicii kolossi, a ştiut să-i folosească înţelept ca să-şi cucerească şi ca să-şi menţină imperiul.

Nobililor le era interzis să se împreuneze cu skaa, şi primeau puterea Allomanţiei. În timpul celor o mie de ani de domnie a Lordului Legiuitor, skaa s-au răzvrătit de mai multe ori, dar au fost întotdeauna înfrânţi.

În cele din urmă, un Născut-din-Ceaţă cu origini skaa, cunoscut sub numele de Kelsier, s-a hotărât să-l înfrunte pe Lordul Legiuitor. Cândva cel mai vestit dintre hoţii gentilomi, Kelsier era celebru pentru loviturile sale temerare. Acestea s-au sfârşit totuşi cu prinderea lui, şi a fost trimis la Puţurile din Hathsin, sursa secretă de atiu a Lordului Legiuitor, folosită şi drept lagăr al morţii.

Se spunea că nimeni nu scăpa viu din Puţurile din Hathsin – dar Kelsier a reuşit. Şi-a dobândit acolo puterile de Născut-din-Ceaţă şi a reuşit să se elibereze, ajungând să fie supranumit Supravieţuitorul de la Hathsin. În momentul acela a renunţat la deprinderile sale meschine şi s-a hotărât să-ncerce cea mai cutezătoare lovitură de până atunci: răsturnarea Ultimului Imperiu.

A recrutat o ceată de hoţi, dintre care cei mai mulţi erau Ceţurieni cu origini skaa, pentru a-l ajuta să-şi atingă scopul, în acelaşi timp, a înrolat şi o tânără Născută-din-Ceaţă şi ea cu sânge skaa, pe nume Vin. Vin nu era conştientă de puterile ei, iar Kelsier a adus-o în ceată ca s-o antreneze şi, teoretic, pentru a avea o moştenitoare.

Ceata lui Kelsier a adunat, încetul cu încetul, o oaste de skaa

răzvrătiţi. Ceata a început să se teamă, căci Kelsier părea să aranjeze lucrurile pentru a ajunge el însuşi un nou Lord Legiuitor. Încerca să devină o legendă printre skaa, o figură de-a dreptul mistică în ochii lor. Între timp, Vin – care fusese crescută pe străzi de un frate aspru şi neîndurător – a ajuns să aibă, pentru prima oară în viaţa ei, încredere în oameni. În devenirea ei, Vin ajunge să creadă în Kelsier şi în menirea lui.

În vreme ce-şi duceau la îndeplinire planul, Vin a fost folosită ca spioană printre nobili, a fost pregătiră să se infiltreze printre ei, a luat parte la baluri şi petreceri jucând rolul lui „Valette Renoux", o tânără nobilă de la ţară. La primul dintre aceste baluri, l-a întâlnit pe Elend Venture, un tânăr nobil idealist. El i-a demonstrat, până la urmă, că nu toţi nobilii îşi meritau proasta reputaţie, iar cei doi se îndrăgostesc unul de altul, în ciuda eforturilor lui Kelsier.

Ceata a descoperit şi un jurnal, după toate aparenţele scris chiar de Lordul Legiuitor, în zilele premergătoare Înălţării. Cartea înfăţişa un cu totul alt portret al tiranului: descria un bărbat melancolic şi obosit care făcea tot ce-i stătea în puteri ca să-şi apere poporul de Adâncime, chiar dacă n-o înţelegea cu adevărat.

În final, s-a dovedit că planul lui Kelsier era mult mai amplu, nu se limita la o simplă folosire a armatei adunate pentru răsturnarea imperiului. În parte, făcuse atât de multe eforturi ca să adune oamenii, iar lucrul acesta îi servise drept pretext ca să răspândească zvonuri despre sine însuşi. Un pretext folosit şi ca să înveţe cei din ceată arta conducerii şi a persuasiunii. Adevărata amploare a planului a ieşit la lumină când şi-a sacrificat viaţa într-un mod cât se putea de evident, făcând din sine însuşi un martir în ochii populaţiei skaa şi convingând-o în sfârşit să se răzvrătească şi să-l detroneze pe Lordul Legiuitor.

Unul dintre membrii cetei lui Kelsier – cel care jucase rolul „lordului Renoux", unchiul lui Valette – s-a dovedit a fi un kandra pe nume OreSeur. OreSeur a luat înfăţişarea lui Kelsier şi şi-a făcut apariţia, răspândind astfel zvonul că vestitul şef de ceată se întorsese din mormânt, ceea ce i-a însufleţit pe skaa. Pe urmă, respectând învoiala pe care-o semnase, a ajuns să i se supună lui Vin şi a fost însărcinat să vegheze asupra ei după moartea lui Kelsier.

Vin a fost cea care l-a ucis, de fapt, pe Lordul Legiuitor. A descoperit că, în realitate, nu era zeu, că nu era nici măcar nemuritor – găsise pur şi simplu un mod de a-şi prelungi viaţa şi puterea folosindu-se, deopotrivă, de Allomanţie şi de Feruchimie. Nu era el eroul din jurnal – ci slujitorul acestuia, un Feruchimist cu puteri extraordinare. Totuşi, ca Allomant, era mult mai puternic decât Vin. În timpul luptei cu el, ea a

inhalat, cumva, ceaţă, pe care-a ars-o în locul metalelor. Nu ştie de ce sau cum s-a întâmplat asta. Având acea putere – şi ştiind ce era, în realitate, Lordul Legiuitor, a izbutit să-l înfrângă şi să-l ucidă.

Ultimul Imperiu a fost aruncat în haos. Elend Venture a luat puterea în Luthadel, capitala acestuia, şi le-a oferit membrilor cetei lui Kelsier poziţii importante în guvern.

De atunci a trecut un an.

REZUMATUL CĂRŢII A DOUA

Fântâna Înălţării descrie felul în care nou-întemeiatul regat a reuşit să reziste, vreme de un an, sub cârmuirea lui Elend. Elend a înfiinţat un fel de parlament, numit Adunarea, învestindu-l cu multe atribute legate de exercitarea puterii. Deşi era expert în teoria conducerii, lui Elend îi lipsea experienţa practică. Domnia sa a devenit instabilă, iar diverşi membri ai Adunării au început intrigi pentru a acumula putere politică.

Zvonurile despre tainiţa cu atiu a Lordului Legiuitor – la care se adăuga, ca premiu, metropola Luthadel, cel mai mare oraş al imperiului – au atras în cele din urmă în Stăpânirea Centrală câţiva invadatori. Cel mai rău dintre ei era Straff Venture, propriul tată al lui Elend. Straff a adus o oştire numeroasă la Luthadel, fiind însoţit, în secret, şi de un fiu Născut-din-Ceaţă, pe nume Zane. Din fericire pentru Luthadel, Boare a izbutit să convingă o a doua armată – condusă de Ashweather Cett – să înainteze la rândul său spre oraş. Surprinşi fiecare de prezenţa celuilalt, amândoi tiranii şi-au dat seama că nu-şi pot permite să atace oraşul, fiindcă, după aceea, ar fi fost vulnerabili la armatele concurentului. Aşa că au iniţiat un asediu, mai preocupaţi unul de celălalt decât de Elend.

Cam în acelaşi timp, o Păstrătoare pe nume Tindwyl a sosit în Luthadel. Sazed a invitat-o să-l ajute pe Elend să devină un rege mai bun. Tindwyl a lucrat cu el, încercând să-l înveţe să-şi domolească idealismul cu o doză de realism. Elend a convins ceata să-l ajute să-i asmută pe Straff şi pe Cett, cu ţelul de a-i face să se lupte între ei. Elend spera că, dacă cei doi invadatori ar fi fost slăbiţi de confruntare, propria lui armată – de departe cea mai mică dintre cele trei – ar fi izbutit apoi să învingă ce le mai rămânea din oşti. A început să se întâlnească cu Straff şi Cett, încercând să-i manipuleze. În timpul acestor manevre, însă o facţiune a Adunării a izbutit să-l înlăture de la conducere cu ajutorul unei legi pe care o scrisese el însuşi.

Elend a refuzat să-şi folosească armata pentru a recuceri oraşul, o decizie pe care Tindwyl şi ceata au socotit-o nebunesc de idealistă. În loc de asta, a decis să intre în jocul politic şi să încerce să convingă Adunarea să-l reinstaureze.

În timp ce se petreceau toate acestea, Vin avea propriile sale probleme. Descoperise un misterios „spirit al ceţii” ce venea noaptea şi o urmărea. A observat că autorul jurnalului – Alendi – fusese martorul unei manifestări similare înainte de a ajunge la Fântâna Înălţării. Pe lângă asta, Vin a început să audă bufnete ciudate când ardea bronz.

Simţămintele lui Vin în privinţa lui Elend a însemnătăţii sale pentru el, au îndurat numeroase tulburări. Îl iubea, însă nu socotea că ei doi s-ar potrivi. Se temea că ea este prea dură şi nu îndeajuns de şlefuită într-ale politicii pentru a-i fi soţie. Lucrurile erau complicate şi de prezenţa lui Zane, fiul Născut-din-Ceaţă al lui Straff şi fratele vitreg al lui Elend, care îşi petrecea multe seri antrenându-se cu Vin, supunând-o tentaţiilor şi încercând s-o înstrăineze de Elend. Vin a început să se bizuie pe un kandra, OreSeur, care avea ca misiune – după porunca lui Elend – să-i stea alături în orice clipă şi să n-o scape din ochi. În ciuda unei animozităţi iniţiale, cei doi au devenit prieteni.

În acest timp Sazed s-a întors la Luthadel, după ce, în peregrinările sale, descoperise nişte lucruri deosebit de alarmante. Se părea, în primul rând, că ceţurile începuseră să apară pe timp de zi. În al doilea rând, ceţurile făceau ca oamenii, cumva, să se îmbolnăvească şi să moară. În al treilea, aflase că o armată mare, condusă de Jastes Lekal, mărşăluia spre Luthadel. Sazed s-a aşternut pe muncă pentru a cerceta aceste lucruri şi pentru a traduce o inscripţie bizară pe care o descoperise în Sud, în vreme ce călătorea cu Marsh. Inscripţia s-a dovedit a fi o transcriere a ultimelor cuvinte ale cărturarului Kwaan, care – cu vreo mie de ani în urmă – avusese temeinic de-a face cu Alendi, Rashek şi profeţiile terrisiene. Sazed a început să o cunoască mai bine pe Tindwyl, care nu era de acord cu natura lui rebelă, însă îi purta o dragoste profundă.

Campania lui Elend în Adunare a dat greş, iar membrii acesteia l-au ales pe Ferson Penrod ca rege în locul lui Elend. Însă, fiind dat jos de la cârmuire, Elend a început astfel să priceapă ce înseamnă să fii rege şi conducător. A început să-şi combine concepţiile despre justiţie cu lucrurile învăţate de la Tindwyl şi să devină un cârmuitor eficient – chiar dacă nu se mai afla pe tron. Problemele oraşului, însă, aveau să se agraveze odată cu sosirea armatei de kolosşi a lui Jastes Lekal. A devenit îndată limpede că acesta controla doar în parte fiarele ucigaşe.

În cele din urmă, Zane a îndemnat-o pe Vin să atace tabăra lui Cett din Luthadel (Acesta intrase în capitală ca să depună el însuşi o solicitare pentru tron). A măcelărit totul în cale, până la ultimul nivel al fortăreţei, unde Vin a avut o cădere nervoasă, după ce a devenit conştientă de atrocităţile pe care le săvârşise. A fugit şi l-a lăsat pe Cett în viaţă. La puţin timp, Zane a atacat-o, înnebunit de vocile ciudate pe care le auzea în minte. S-au luptat, iar OreSeur s-a dovedit a fi un spion, un alt kandra pe nume TenSoon, care-l ucisese şi-l copiase pe adevăratul OreSeur. Vin a izbutit să-l ucidă pe Zane, cu toate că acesta ardea atiu, apoi a alergat la Elend. Fiindcă problemele sale emoţionale

se domoliseră, l-a convins pe Sazed să-i căsătorească pe Elend şi pe ea.

După tentativa de asasinat asupra sa, Cett a plecat din Luthadel şi şi-a retras armata din asediu. Încercările lui Elend de a-l convinge pe Jastes să se retragă au fost lipsite de succes. Lângă oraş, Staff şi-a dat seama că, dacă se retrage pur şi simplu, kolosşii aveau să atace probabil şi să distrugă oraşul – urmând ca el să revină şi să preia controlul după ce bestiile s-ar fi epuizat în luptă.

Mulţi dintre membrii cetei îşi dădeau seama că asta urma să se întâmple. Sazed i-a convins să-i mintă pe Vin şi pe Elend că oraşul avea să fie în siguranţă şi să-i trimită spre nord, în căutarea Fântânii Înălţării. Planul lor a reuşit. Vin şi Elend au plecat, luându-l cu ei pe Fantomă, şi în absenţa lor kolosşii au atacat. Oastea din oraş a luptat bine. Sazed însuşi a apărat una dintre porţi în faţa numeroşilor vrăjmaşi. În timpul luptelor, Ciomege, Dockson şi Tindwyl au fost ucişi. Când kolosşii erau cât pe ce să distrugă totul, Vin a revenit în oraş, fiindcă aflase de la Fantomă că fusese înşelată.

Vin a exploatat slăbiciunea Allomantică a kolosşilor, dezvăluită de kandra TenSoon/OreSeur, luând în stăpânire kolosşii în acelaşi fel în care o făcuse cândva Lordul Legiuitor. A folosit kolosşii pentru a ataca armata lui Straff la întoarcerea acesteia, iar Cett s-a aliat cu ea în ultima clipă. După moartea lui Straff, Vin i-a silit pe Penrod, Cett şi locţiitorul lui Straff să-i jure supunere lui Elend, numindu-l împărat.

Oraşul era salvat. Însă Vin continua să audă în minte acel bocănit straniu. A ajuns să fie convinsă că ea – şi nu Alendi cel din vechime – era Eroul Evurilor. Şi-a dat seama curând că Fântâna Înălţării nu se afla de fapt în munţii nordici ci chiar sub Luthadel. A cercetat locul cu Elend, descoperind că sub Kredik Shaw se afla o peşteră mare, secretă, plină cu provizii. Sub peştera aceea exista o alta, plină cu fum negru. Alături de ea, un bazin cu putere lucitoare. Fântâna Înălţării.

Sazed, deasupra, încă deplângea moartea lui Tindwyl. Se cufundase în studii şi descoperise, alarmat, că ceva era teribil de greşit cu profeţiile. S-a grăbit pe urmele lui Vin şi ale lui Elend, decis să-i oprească de a lua putere din Fântână, însă calea i-a fost tăiată de Marsh. În vreme ce ei doi se luptau, Vin a luat puterea şi a făcut ce credea ea că este drept. Deşi spiritul ceţii l-a înjunghiat pe Elend, Vin nu a folosit puterea Fântânii pentru a-l vindeca. În schimb a eliberat-o, cum ziceau profeţiile, ca să oprească ceţurile de la a distruge lumea.

Însă alegerea ei s-a dovedit greşită. O forţă întunecată, întemniţată lângă Fântâna Înălţării, alterase profeţiile, determinând-o pe Vin să facă cele necesare pentru a o slobozi. Forţa întunecată s-a eliberat, lăsând-

o pe Vin îngrozită de ceea ce făcuse. Spiritul ceţii, însă, i-a oferit o cale de a-l salva pe Elend prin transformarea sa într-un Născut-din-Ceaţă.

Cartea se sfârşeşte cu Vin şi Elend pe zidurile din Luthadel. Au salvat oraşul, dar au slobozit şi o forţă teribilă asupra lumii. Sazed, zdrobit de moartea lui Tindwyl, a ajuns să-şi socotească credinţa inutilă. Fantomă e cuprins de vinovăţie pentru a-l fi lăsat pe Ciomege să moară în oraş, abandonat, iar Ham şi Boare au rămas cu cicatrici emoţionale din lupta aparent fără nădejde împotriva kolosşilor. Pe lângă toate acestea, după cum arătase Sazed, ceţurile s-au schimbat cumva şi ucid, acum, oamenii care intră în ele.

Elend însă rămâne hotărât să consolideze noul imperiu şi să găsească o cale de a lupta împotriva lucrului eliberat de Vin. Întrebat de ea ce urmează să facă de-acum, îi dă un singur răspuns: vor supravieţui. În orice împrejurări.

A trecut, de atunci, un an.